

15) आदि श्री गुरुग्रन्थ साहबजी भाग 4, सटीक फ्री कोटवाला, भाषा विभाग पंजाब

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੈਂਚੀ ਚੌਥੀ

ਸੈਂਚੀ ਚੌਥੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਦਿ

ਸਟੀਕ

ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ੪੫੬

ਸੰਮਤ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧੯੮੧

ਜਿਸਦੀ ਟੀਕਾ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਿਕ੍ਰਮਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਬੈਰਾੜ ਬੰਸ ਅਵਤੰਸ ਵਾਲੀਏ ਰਿਆਸਤ ਫਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਗੁਣੀਆਂ ਗਯਾਨੀਆ ਦੀ ਸਭਾ ਬਨਾਕੇ ਕਰਵਾਈ।

ਛਪਵਾਈ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬ੍ਰਿਜਿੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਬੈਰਾੜ ਬੰਸ ਅਵਤੰਸ ਵਾਲੀਏ ਰਿਆਸਤ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਈ।

ਜਿਸਦੀ

ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਬੀੜ ਛਪਵਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਗਯਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਰਿਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਬੈਰਾੜ ਬੰਸ ਅਵਤੰਸ ਵਾਲੀਏ ਰਿਆਸਤ ਫਰੀਦਕੋਟ ਸਰਦਾਰ ਬਹਾਦਰ ਸਰਦਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀ. ਏ. ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਕੌਂਸਲ ਆਲੀਆ ਰਿਆਸਤ ਫਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਕਰਵਾਈ।

ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਖੇ ਮੁਦ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯਤਨ ਨਾਲ ਹੋਈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸਟੀਕ

(ਫਰੀਦਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਜਿਲਦ ੪

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

੧੯੭੦

ਆਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ

(ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਪੁਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ੧੯੭੦
੩੦੦੦ ਕਾਪੀਆਂ

ਪ੍ਰਕਾਸਕ :
ਸ: ਲਾਲ ਸਿੰਘ
ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਪ੍ਰਿੰਟਰ :
ਸ: ਪਵਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀਆ
ਡਿਪਟੀ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨਰੀ, ਪੰਜਾਬ

ਛਾਪਕ :
ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪ੍ਰੈਸ, ਚਾਵੜੀ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਦਿੱਲੀ

ਕੀਮਤ . ੧੪ ਰੁਪਏ

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ "ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਨ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਕੰਠ ਵਿਚੋਂ ਗੂੰਜੀ ਤੇ ਮੁੜ ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ-ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕਲਿਤ ਰੂਪ ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਸਨ; ਦੂਜਾ ਪਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਉਚਾਰੀ ਗਈ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਸਰੂਪ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜੋ, ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੀ। ਇਹੋ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ "ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੋਹਿਥ" ਅਖਵਾਇਆ।

ਆਮ ਲੋਕ ਬਾਣੀ ਦਾ ਭਾਵ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤਾਂ, ਮਹਾਤਮਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀਨਾ ਬਸੀਨਾ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਵ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਚੋਖਾ ਪਾੜਾ ਪੈ ਚੁਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜਨਤਾ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਤਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਤਰਜਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ੧੮੬੯ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਇਕ ਜਰਮਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਡਾਕਟਰ ਟਰੰਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਤੇ ਰਾਗ ਮਾਝ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਚੋਣਵੀਂ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਰਜਮਾ ੧੮੭੭ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਰਜਮਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੁਣਿਆਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਰੋਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਨੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨਰਥ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟੀਕੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਮਾਣਿਕ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਛਾਪਣਾ ਅਤਿ ਜਰੂਰੀ ਹੈ; ਵਰਨਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਣਾ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖਦਿਆਂ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਵਿਦਵਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਸੇਖਵਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਟੀਕਾ ਲਿਖਵਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਟੀਕਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੂਝਵਾਨ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਅੱਠ ਸੰਪਰਦਾਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮੇਟੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬ ਸਾਂਝੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਟਕਸਾਲੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਤੇ ਛਪਵਾਉਣ ਦਾ ਮਾਨ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧਣ ਲਗੀ। ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਛਪਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਸ ਖੱਟਿਆ।

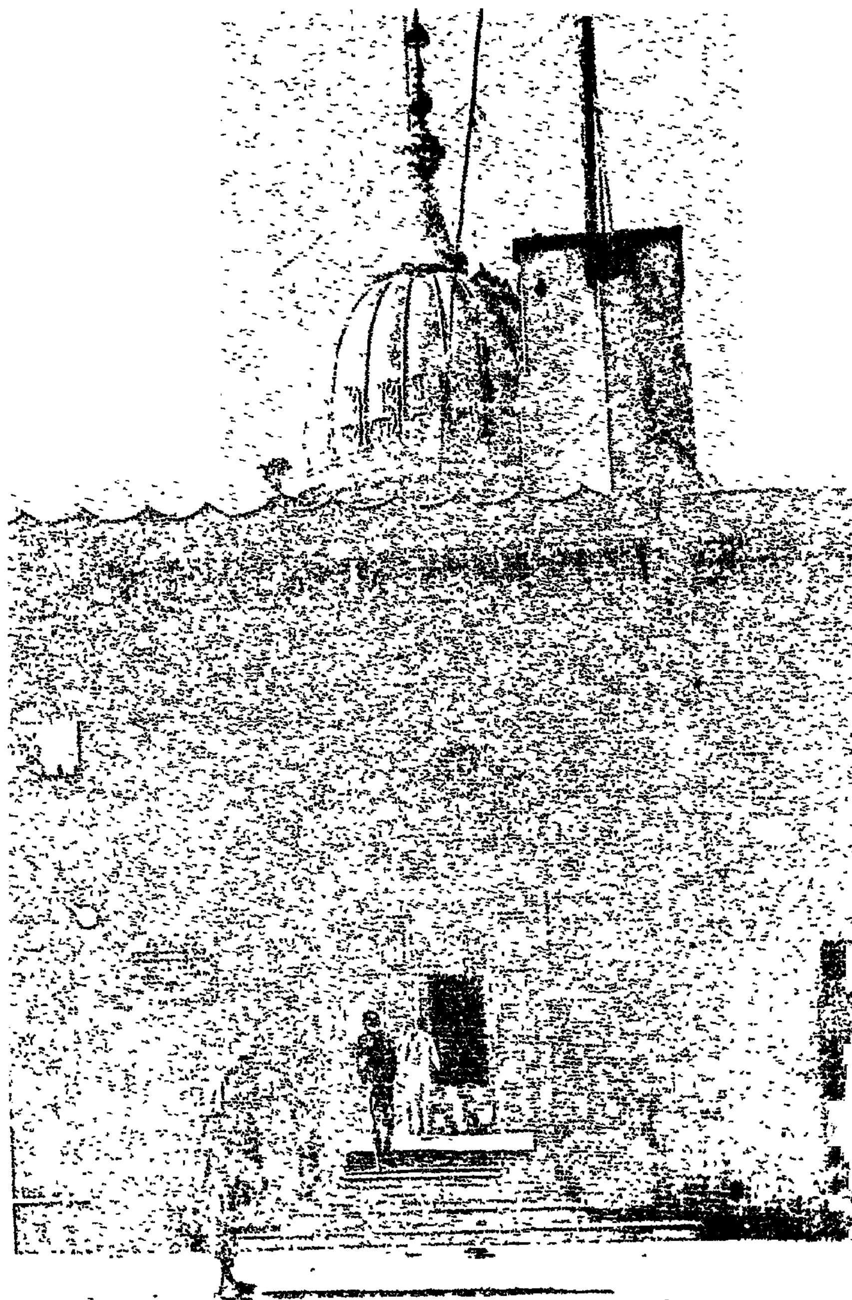
ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਵਖੋ ਵਖ ਦਰਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸਨਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਪਾਸ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਅਜੇਹੀਆਂ ਅਮੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਛਾਪਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਤਨਾਕਾਰ" ਮਹਾਨ ਕੋਸ ਜੋ ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਅਰਥਾਤ ਚਾਰ ਜਿਲਦਾ ਵਿਚ ਛਪੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਸਟੈੱਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਇਕ ਜਿਲਦ ਵਿਚ ਛਾਪਿਆ ਤੇ ੧੧੦/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਮੁਲ ਘਟਾ ਕੇ ੪੨/- ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਇਹ ਅਮੁਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਧਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਚਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਫੋਟੋ ਸਟੈੱਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਛਾਪਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਬੋਧਕ ਤ ਆਤਮਕ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋ ਸਕੇ।

ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਚੇ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਪੂਰਨ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਛਾਪਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਅ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਭਾਸਾ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸਨ ਛਾਪਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਭਾਸਾ ਸੰਤ ਭਾਸਾ ਹੈ ਜ ਰਾਸਟਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਪੇਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੰਦੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਵਨਾਗਰੀ ਲਿੱਪੀ ਵਿਚ ਸਮੂਹ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂਗੇ।

ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕ "ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲੀ ਅਰਥਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਰਸ ਮਾਨਣਗੇ।

ਦਾਸ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ

ਅਗਸਤ ੧੯੭੦ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਭਾਸਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

	ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ
ਰਾਗ ਤੁਖਾਰੀ		ਟੇਢੀਪਾਗਟੇਢੇਚਲੇ	੨੩੦੩	ਸਤਸੰਗਤਿਸਾਈ	੨੩੨੭	ਸਭਤੇਊਚਾਜਾਕਾ	੨੩੫੧
		ਚਾਰਿਦਿਨਅਪਨੀ	੨੩੦੩	(ਮਹਲਾ ੫)		ਜਿਸੁਸਿਮਰਤਮਨਿ	੨੩੫੨
(ਮਹਲਾ ੧)		(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸ ਜੀ)		ਸਗਲੀਥੀਤਿਪਾਸਿ	੨੩੨੮	ਲਾਜਮਰੈਜੋਨਾਮੁਨ	੨੩੫੩
ਤੂਸੁਣਿਕਿਰਤਕਰੰਮਾ	੨੨੬੫	ਖਟੁਕਰਮਕੁਲ	੨੩੦੪	ਊਠਤਸੁਖੀਆਬੈਠਤ	੨੩੨੮	ਗੁਰਸੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ	੨੩੫੩
ਪਹਿਲੈਪਹਿਰੈਨੈਣ	੨੨੭੫			ਵਰਤਨਰਹਉ	੨੩੨੮	ਕਰਣਕਾਰਣ	੨੩੫੪
ਤਾਰਾਚੜਿਆਲੰਮਾ	੨੨੭੭	ਰਾਗ ਭੈਰਉ		ਦਸਮਿਰਗੀਸਹਜੇ	੨੩੨੯	ਮਨੁਤਨੁਰਾਤਾਰਾਮ	੨੩੫੪
ਭੋਲਾਵੜੈਭੁਲੀਭੁਲ	੨੨੭੮	(ਮਹਲਾ ੧)		ਜੇਸਉਲੋਚਿਲੋਚਿ	੨੩੨੯	ਨਾਮੁਲੈਤਕਿਛੁ	੨੩੫੫
ਮੇਰੇਲਾਲਰੰਗੀਲੇ	੨੨੭੯	ਤੁਝਤੇਬਾਹਰਿਕਿਛੂ	੨੩੦੫	ਜੀਉਪ੍ਰਾਣਜਿਨਿ	੨੩੩੦	ਆਪੇਸਾਸਤੁਆਪੇ	੨੩੫੬
ਏਮਨਮੇਰਿਆਤੂ	੨੨੮੧	ਗੁਰਕੈਸਬਦਿਤਰੇ	੨੩੦੫	ਆਗੈਦਯੁਪਾਛੈ	੨੩੩੦	ਭਗਤਾਮਨਿਆਨੰਦੁ	੨੩੫੬
(ਮਹਲਾ ੪)		ਨੈਨੀਦ੍ਰਿਸਟਿਨਹੀ	੨੩੦੬	ਕੋਟਿਮਨੋਰਥਆਵ	੨੩੩੧	ਭੈਕਉਭਉਪੜਿਆ	੨੩੫੭
ਅੰਤਰਿਪਿਰੀ	੨੨੮੩	ਭੂੰਡੀਚਾਲਚਰਣ	੨੩੦੭	ਲੇਪੁਨਲਾਗੋਤਿਲ	੨੩੩੧	ਪੰਚਮਜਮੀਜੋਪੰਚਮ	੨੩੫੭
ਹਰਿਹਰਿਅਗਮ	੨੨੮੪	ਸਗਲੀਰੈਣਿਸੋਵਤ	੨੩੦੭	ਖੂਬੁਖੂਬੁਖੂਬੁਖੂਬੁ	੨੩੩੨	ਨਿੰਦਕਕਉਫਿਟਕੇ	੨੩੫੮
ਤੂਜਗਜੀਵਨੁ	੨੨੮੫	ਗੁਰਕੈਸੰਗਿਰਹੈ	੨੩੦੮	ਸਾਰਪਦਾਰਥਗੁਰ	੨੩੩੨	ਦੁਇਕਰਜੋਰਿਕਰਉ	੨੩੫੯
ਨਾਵਣੁਪੁਰਬੁ	੨੨੮੭	ਹਿਰਦੈਨਾਮੁਸਰਬ	੨੩੦੯	ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿ	੨੩੩੩	ਸਤਿਗੁਰਅਪੁਨੇ	੨੩੫੯
(ਮਹਲਾ ੫)		ਜਗਨਹੋਮਪੁੰਨਤਪ	੨੩੦੯	ਅਪਣੇਦਾਸਕਉ	੨੩੩੩	ਪਰਤਿਪਾਲਪ੍ਰਭ	੨੩੬੦
ਘੋਲਿਘੁਮਾਈ	੨੨੯੦	(ਮਹਲਾ ੩)		ਸ੍ਰੀਧਰਮੋਹਨ	੨੩੩੪	ਮ:੧ਅਸਟਪਦੀਆਂ	
		ਜਾਤਿਕਾਗਰਬੁਨ	੨੩੧੦	ਬਨਮਹਿਪੇਖਿਓ	੨੩੩੪	ਆਤਮਮਹਿਰਾਮੁ	੨੩੬੦
ਰਾਗ ਕੇਦਾਰਾ		ਜੋਗੀਗ੍ਰਿਹੀਪੰਡਿਤ	੨੩੧੧	ਨਿਕਟਿਬੁਝੈਸੋਬੁਰਾ	੨੩੩੫	(ਮਹਲਾ ੩)	
(ਮਹਲਾ ੪)		ਜਾਕਉਰਾਖੈਆਪਣੀ	੨੩੧੨	ਜਿਸੁਤੂਰਾਖਹਿਤਿਸੁ	੨੩੩੬	ਤਿਨਿਕਰਤੈਇਕੁ	੨੩੬੨
ਮੇਰੇਮਨਰਾਮਨਾਮ	੨੨੯੨	ਮਕਾਮਣਿਮੇਰਾਕੰਤੁ	੨੩੧੨	ਤਉਕੜੀਐਜੇਹੋਵੈ	੨੩੩੬	ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ	੨੩੬੪
ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਹਰਿ	੨੨੯੨	ਸੇਮੁਨਿਜਿਮਨਕੀ	੨੩੧੩	ਬਿਨੁਬਾਜੇਕੈਸੋਨਿਰ	੨੩੩੭	ਮ:੫ਅਸਟਪਦੀਅ	
		ਰਾਮੇਨਾਮੁਜਗਤ	੨੩੧੪	ਹਉਮੈਰੋਗੁਮਾਨੁਖ	੨੩੩੮	ਜਿਸੁਨਾਮੁਰਿਦੈਸੋਈ	੨੩੬੫
(ਮਹਲਾ ੫)		ਨਾਮਉਧਰੇਸਭ	੨੩੧੪	ਕੀਤਿਆਵੈਤਾਂਮਹਾ	੨੩੩੮	ਕੋਟਿਬਿਸਨਕੀਨੇ	੨੩੬੬
ਮਾਈਸੰਤਸੰਗਿ	੨੨੯੩	ਗੋਵਿੰਦਪ੍ਰੀਤਿ	੨੩੧੫	ਬਾਪੁਹਮਾਰਾਸਦ	੨੩੩੯	ਸਤਿਗੁਰਮੋਕਉ	੨੩੬੭
ਦੀਨਬਿਨਉਸੁਨੁ	੨੨੯੩	ਕਲਜੁਗਮਹਿਰਾਮ	੨੩੧੫	ਨਿਰਵੈਰਪੁਰਖੁ	੨੩੪੦	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਸਰਨੀਆਇਓਨਾਥ	੨੨੯੪	ਕਲਜੁਗਮਹਿਬਹੁ	੨੩੧੬	ਸਤਿਗੁਰੁਮੇਰਾ	੨੩੪੦	ਇਹੁਧਨੁਮੇਰੇਹਰਿ	੨੩੬੯
ਹਰਿਕੇਦਰਸਨਕੋ	੨੨੯੪	ਦੁਬਿਧਾਮਨਮੁਖ	੨੩੧੬	ਨਾਮੁਲੈਤਮਨੁ	੨੩੪੧	ਨਾਗੇਆਵਨੁਨਾਗੇ	੨੩੬੯
ਪ੍ਰਿਅਕੀਪ੍ਰੀਤਿ	੨੨੯੪	ਮਨਮੁਖਿਦੁਬਿਧਾ	੨੩੧੭	ਨਮਸਕਾਰਤਾਕਉ	੨੩੪੧	ਮੈਲਾਬ੍ਰਹਮਾਮੈਲਾ	੨੩੬੯
ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਗੁਨ	੨੨੯੫	ਦੁਖਵਿਚਿਜੰਮੈਦੁਖਿ	੨੩੧੭	ਮੋਹਿਦੁਹਾਗਨਿ	੨੩੪੨	ਮਨੁਕਰਿਮਕਾ	੨੩੭੦
ਹਰਿਬਿਨੁਜਨਮੁ	੨੨੯੫	ਸਬਦੁਬੀਚਾਰੇਸੋਜਨੁ	੨੩੧੮	ਚਿਤਵਤਪਾਪਨ	੨੩੪੩	ਗੰਗਾਕੇਸੰਗਸਲਤਾ	੨੩੭੦
ਹਰਿਬਿਨੁਕੋਇਨ	੨੨੯੫	ਮਨਮੁਖਆਸਾਨਹੀ	੨੩੧੯	ਆਪਣੀਦਇਆ	੨੩੪੩	ਮਾਥੇਤਿਲਕੁਹਥਿ	੨੩੭੦
ਬਿਸਰਤਨਾਹਿਮਨ	੨੨੯੬	ਕਲਿਮਹਿਪ੍ਰੇਤ	੨੩੧੯	ਨਾਮੁਹਮਾਰੈਅੰਤਰ	੨੩੪੪	ਉਲਟਿਜਾਤਿਕੁਲ	੨੩੭੧
ਪ੍ਰੀਤਮੁਬਸਤਰਿਦ	੨੨੯੬	ਮਨਸਾਮਨਹਿ	੨੩੨੦	ਤੂਮੇਰਾਪਿਤਾਤੂਹੈ	੨੩੪੪	ਨਿਰਧਨੁਆਦਰੁ	੨੩੭੧
ਰਸਨਾਰਾਮਰਾਮ	੨੨੯੭	ਬਾਝੁਗੁਰੂਜਗਤੁ	੨੩੨੦	ਸਭਤੇਊਚਜਾਕਾ	੨੩੪੫	ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਭਗਤ	੨੩੭੧
ਹਰਿਕੇਨਾਮੁਕੋ	੨੨੯੭	ਹਉਮੈਮਾਇਆਮੋਹੁ	੨੩੨੧	ਰੋਵਨਹਾਰੀ	੨੩੪੬	ਸਿਵਕੀਪੁਰੀਬਸੈ	੨੩੭੨
ਹਰਿਕੇਨਾਮਬਿਨੁ	੨੨੯੭	ਮੇਰੀਪਟੀਆਲਿਖ	੨੩੨੨	ਸੰਤਕੀਨਿੰਦਾਜੋਨੀ	੨੩੪੬	ਸੋਮੁਲਾਂਜੋਮਨਸਿਉ	੨੩੭੩
ਸੰਤਹਧੂਰਿਲੇਮੁਖਿ	੨੨੯੮	ਆਪੇਦੈਤਲਾਇਦਿ	੨੩੨੩	ਨਾਮੁਹਮਾਰੈਬੇਦ	੨੩੪੭	ਜੋਪਾਥਰਕਉਕਹਤੇ	੨੩੭੪
ਹਰਿਕੇਨਾਮੁਕੀਮਨਿ	੨੨੯੮	(ਮਹਲਾ ੪)		ਨਿਰਧਨਕਉਤੁਮ	੨੩੪੭	ਜਲਮਹਿਮੀਨ	੨੩੭੪
ਮਿਲੁਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮ	੨੨੯੮	ਹਰਿਜਨਸੰਤਕਰਿ	੨੩੨੪	ਸੰਤਮੰਡਲਮਹਿ	੨੩੪੮	ਜਬਲਗਮੇਰੀਮੇਰੀ	੨੩੭੫
(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਬੋਲਿਹਰਿਨਾਮੁ	੨੩੨੪	ਰੋਗੁਕਵਨੁਜਾਂਰਾਖੈ	੨੩੪੯	ਸਤਰਿਸੈਇਸਲਾਰੁ	੨੩੭੫
ਉਸਤਤਿਨਿੰਦਾਦੋਊ	੨੩੦੦	ਸੁਕ੍ਰਿਤੁਕਰਣੀਸਾਰੁ	੨੩੨੫	ਤੇਰੀਟੇਕਰਹਾਕ	੨੩੪੯	ਸਭਕੋਈਚਲਨ	੨੩੭੬
ਕਿਨਹੀਬਨਜਿਆ	੨੩੦੧	ਸਭਿਘਟਿਤੇਰੇਤੂਸਭ	੨੩੨੫	ਪ੍ਰਥਮੇਛੋਡੀਪਰਾਈ	੨੩੫੦	ਕਿਉਲੀਜੈਗਢੁ	੨੩੭੬
ਰੀਕਲਵਾਰਿ	੨੩੦੧	ਹਰਿਕਾਸੰਤੁਹਰਿਕੀ	੨੩੨੬	ਸੁਖਨਾਹੀਬਹੁਤੇ	੨੩੫੦	ਗੰਗਗੁਸਾਇਨ	੨੩੭੭
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇ	੨੩੦੨	ਤੇਸਾਧੂਹਰਿਮੇਲਹੁ	੨੩੨੬	ਗੁਰਮਿਲਿ	੨੩੫੧	ਅਗਮਦ੍ਰੁਗਮਗੜਿ	੨੩੭੮

	ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ
ਕੋਟਿਸੂਰਜਾਕੈ	੨੩੭੯	ਬਿਨੁਕਰਮਾਸਭ	੨੪੦੨	ਕਹਾਭੂਲਿਓਰੇਝੂਠੇ	੨੪੨੩	ਗੋਬਿੰਦਚਰਨਨਕਉ	੨੪੪੬
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)		ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਸਤਿਗੁਰੂ	੨੪੦੩	ਮਃ੧ਅਸਟਪਦੀਆਂ		ਹਰਿਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤ	੨੪੪੭
ਰੇਜਿਹਬਾਕਰਉ	੨੩੮੦	ਗੁਰਸਬਦੀਹਰਿ	੨੪੦੪	ਜਗੁਕਊਆਨਾਮੁ	੨੪੨੪	ਗੋਬਿੰਦਕੀਐਸੀ	੨੪੪੮
ਪਰਧਨਪਰਦਾਰਾ	੨੩੮੧	ਤੇਰਾਕੀਆਕਿਰਮ	੨੪੦੪	ਮਨੁਭੂਲਉਭਰਮਿ	੨੪੨੫	ਮੇਰਾਮਨੁਰਾਮਨਾਮਿ	੨੪੪੯
ਦੂਧੁਕਟੋਰੈਗਡਵੈ	੨੩੮੧	ਬਨਸਪਤਮਉਲੀ	੨੪੦੫	ਦਰਸਨਕੀਪਿਆਸ	੨੪੨੬	ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ	੨੪੪੯
ਮੈਬਉਰੀਮੇਰਾਰਾਮ	੨੩੮੧	ਸਭਿਜੁਗਿਤੇਰੇਕੀਤੇ	੨੪੦੫	ਚੰਚਲੁਚੀਤੁਨਪਾਵੈ	੨੪੨੮	ਕਾਹੇਪੂਤਝਗਰਤ	੨੪੪੯
ਕਬਹੂਖੀਰਿਖਾਡ	੨੩੮੨	ਤਿਨਬਸੰਤੁਜੋਹਰਿ	੨੪੦੫	ਮਤੁਭਸਮਅੰਧਲੇ	੨੪੨੯	ਜਪਿਮਨਜਗੰਨਾਥ	੨੪੫੦
ਹਸਤਖੇਲਤਤੇਰੇ	੨੩੮੨	ਬਸੰਤੁਚੜਿਆ	੨੪੦੬	ਦੁਬਿਧਾਦੁਰਮਤਿ	੨੪੩੦	ਜਪਿਮਨਨਰਹਰੇ	੨੪੫੦
ਜੈਸੀਭੂਖੇਪ੍ਰੀਤਿ	੨੩੮੩	ਗੁਰਕੀਬਾਣੀ	੨੪੦੬	ਆਪੇਭਵਰਾਫੂਲਬੇ	੨੪੩੦	ਜਪਿਮਨਮਾਧਮਧ	੨੪੫੧
ਘਰਕੀਨਾਰਿ	੨੩੮੩	(ਮਹਲਾ ੪)		(ਮਹਲਾ ੧)		ਜਪਿਮਨਨਿਰਭਉ	੨੪੫੨
ਸੰਡਾਮਰਕਾਜਾਇ	੨੩੮੪	ਜਿਉਪਸਰੀਸੂਰਜ	੨੪੦੭	ਨਉਸਤਚਉਦਹ	੨੪੩੧	ਜਪਿਮਨਗੋਵਿੰਦੁ	੨੪੫੨
ਸੁਲਤਾਨੁਪੂਛੈਸੁਨਰੇ	੨੩੮੫	ਰੈਣਿਦਿਨਸੁਦੁਇ	੨੪੦੭	(ਮਹਲਾ ੪)		ਜਪਿਮਨਸਿਰੀਰਾ	੨੪੫੨
ਜਉਗੁਰਦੇਉਤ	੨੩੮੭	ਰਾਮਨਾਮੁਰਤਨ	੨੪੦੮	ਕਾਇਆਨਗਰ	੨੪੩੨	(ਮਹਲਾ ੫)	
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)		ਤੁਮਵਡਪੁਰਖ	੨੪੦੮	(ਮਹਲਾ ੫)		ਸਤਿਗੁਰਮੂਰਤਿ	੨੪੫੩
ਬਿਨੁਦੇਖੇਉਪਜੈਨ	੨੩੮੮	ਮੇਰਾਇਕੁਖਿਨੁ	੨੪੦੯	ਸੁਣਿਸਾਖੀਮਨਜਪਿ	੨੪੩੩	ਹਰਿਜੀਉਅੰਤਰ	੨੪੫੪
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)		ਮਨੁਖਿਨੁਖਿਨੁ	੨੪੦੯	ਅਨਿਕਜਨਮਭ੍ਰਮੇ	੨੪੩੪	ਅਬਮੋਰੋਨਾਚਨੋਰਹੋ	੨੪੫੪
ਆਉਕਲੰਦਰ	੨੩੮੯	ਆਵਣਜਾਣੁ	੨੪੧੦	ਬਸੰਤਕੀਵਾਰਮਃ੫		ਅਬਪੂਛੇਕਿਆਕਹਾ	੨੪੫੫
		(ਮਹਲਾ ੫)		ਹਰਿਕਾਨਾਮੁ	੨੪੩੬	ਮਾਈਧੀਰਿਰਹੀ	੨੪੫੬
ਰਾਗ ਬਸੰਤ		ਗੁਰੁਸੇਵਉਕਰਿ	੨੪੧੧	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਮਾਈਸਤਿਸਤਿਸਤਿ	੨੪੫੬
(ਮਹਲਾ ੧)		ਹਟਵਾਣੀਧਨਮਾਲ	੨੪੧੧	ਮਉਲੀਧਰਤੀ	੨੪੩੭	ਮੇਰੈਮਨਿਬਾਸਿਬੋ	੨੪੫੭
ਮਾਹਾਮਾਹਮੁਮਾਰਖੀ	੨੩੯੦	ਤਿਸੁਬਸੰਤੁਜਿਸੁ	੨੪੧੨	ਪੰਡਿਤਜਨਮਾਤੇ	੨੪੩੭	ਅਬਮੋਹਿਰਾਮ	੨੪੫੭
ਰੁਤਿਆਈਲੇਸਰਸ	੨੩੯੦	ਜੀਅਪ੍ਰਾਣਤੁਮ	੨੪੧੨	ਜੋਇਖਸਮਹੈਜਾਇ	੨੪੩੭	ਓਇਸੁਖਕਾਸਿਉ	੨੪੫੮
ਸੁਇਨੇਕਾਚਉਕਾ	੨੩੯੧	ਪ੍ਰਭਪ੍ਰੀਤਮਮੇਰੈ	੨੪੧੩	ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਪਠਾਏ	੨੪੩੮	ਬਿਖਈਦਿਨੁਰੈਨਿ	੨੪੫੯
(ਮਹਲਾ ੩)		ਮਿਲਿਪਾਣੀਜਿਉ	੨੪੧੪	ਇਸੁਤਨਮਨਮਧੇ	੨੪੩੯	ਅਵਰਸਭਿਭੂਲੇਭ੍ਰਮ	੨੪੫੯
ਬਸਤ੍ਰਉਤਾਰਿ	੨੩੯੨	ਤੁਮਬਡਦਾਤੇਦੇਰਹੇ	੨੪੧੪	ਨਾਇਕੁਏਕੁਬਨਜਾ	੨੪੩੯	ਅਨਦਿਨੁਰਾਮਕੇ	੨੪੬੦
(ਮਹਲਾ ੧)		ਤਿਸੁਤੂਸੇਵਿ	੨੪੧੫	ਮਾਤਾਜੂਠੀਪਿਤਾਭੀ	੨੪੪੦	ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਦੇਵ	੨੪੬੦
ਸਗਲਭਵਨਤੇਰੀ	੨੩੯੨	ਜਿਸੁਬੋਲਤਮੁਖੁ	੨੪੧੫	(ਸ੍ਰੀਰਾਮਾਨੰਦਜੀ)		ਗਾਇਓਰੀਮੈਗੁਣ	੨੪੬੧
ਮੇਰੀਸਖੀਸਹੇਲੀ	੨੩੯੩	ਮਨਤਨਭੀਤਰਿ	੨੪੧੬	ਕਤਿਜਾਈਐਰੇ	੨੪੪੧	ਕੈਸੇਕਹਉਮੋਹਿਜੀ	੨੪੬੧
ਆਪੇਕੁਦਰਤਿਕਰੇ	੨੩੯੪	ਰਾਮਰੰਗਿਸਭਗਏ	੨੪੧੬	(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)		ਰੇਮੂੜੇਤੂਕਿਉ	੨੪੬੨
ਸਾਹਿਬਭਾਵੈਸੇਵਕੁ	੨੩੯੪	ਸਚਪਰਮੇਸਰੁਨਿਤ	੨੪੧੭	ਸਾਹਿਬੁਸੰਕਟਵੈਸੇਵ	੨੪੪੧	ਕਿਉਜੀਵਨੁਪ੍ਰੀਤਮ	੨੪੬੩
ਸਾਲਗ੍ਰਾਮਬਿਪਪੂਜਿ	੨੩੯੫	ਗੁਰਚਰਣਸਰੇਵਤ	੨੪੧੭	ਲੋਭਲਹਰਅਤਿ	੨੪੪੧	ਉਆਅਉਸਰਕੈ	੨੪੬੨
ਸਾਹੁਰੜੀਵਥੁਸਭੁ	੨੩੯੫	ਸਗਲਇਛਾਜਪਿ	੨੪੧੮	ਸਹਜਅਵਲਿਧੂੜਿ	੨੪੪੨	ਮਨੋਰਥਪੂਰੇ	੨੪੬੩
ਰਾਜਾਬਾਲਕੁ	੨੩੯੬	ਕਿਲਬਿਖਬਿਨਸੇ	੨੪੧੯	(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)		ਮਨਕਹਾਲੁਭਾਈਐ	੨੪੬੪
ਸਾਚਾਸਾਹੁਗੁਰੂਸੁਖ	੨੩੯੭	ਰੋਗਮਿਟਾਇਪ੍ਰਭੁ	੨੪੧੯	ਤੁਝਹਿਸੁਝੰਤਾਕਛੂ	੨੪੪੨	ਮਨਸਦਾਮੰਗਲ	੨੪੬੪
(ਮਹਲਾ ੩)		ਹੁਕਮੁਕਰਿਕੀਨੇ	੨੪੧੯	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਹਰਿਜਨਸਗਲ	੨੪੬੪
ਮਾਹਾਰੁਤੀਮਹਿਸਦ	੨੩੯੭	ਦੇਖੁਫੂਲਫੂਲਫੂਲੇ	੨੪੨੦	ਸੁਰਹਕੀਜੈਸੀਤੇਰੀ	੨੪੪੩	ਹਰਿਜਨਰਾਮਰਾਮ	੨੪੬੫
ਰਾਤੇਸਾਚਿਹਰਿ	੨੩੯੮	ਹੋਇਇਕਤ੍ਰਮਿਲਹੁ	੨੪੨੦			ਮੋਹਨਘਰਿਆਵਹੁ	੨੪੬੫
ਹਰਿਸੇਵੇਸੋਹਰਿਕਾ	੨੩੯੯	ਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਤੂਹੈ	੨੪੨੧	**ਰਾਗ ਸਾਰੰਗ**		ਅਬਕਿਆਸੋਚਉ	੨੪੬੫
ਅੰਤਰਿਪੂਜਾਮਨਤੇ	੨੩੯੯	ਮੂਲਨਬੂਝੈਆਪੁਨ	੨੪੨੨	(ਮਹਲਾ ੧)		ਅਬਮੋਹਿਸਰਬ	੨੪੬੬
ਭਗਤਿਵਛਲੁਹਰਿ	੨੪੦੦	(ਮਹਲਾ ੯)		ਅਪਨੇਠਾਕੁਰਕੀ	੨੪੪੪	ਅਬਮੁਹਿਲਬਧਿਓ	੨੪੬੬
ਮਾਇਆਮੋਹੁਸਬਦਿ	੨੪੦੦	ਸਾਧੋਇਹੁਤਨੁ	੨੪੨੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੪੪੪	ਮੇਰਾਮਨੁਏਕੈਹੀ	੨੪੬੭
ਪੂਰੈਭਾਗਿਸਚੁਕਾਰ	੨੪੦੧	ਪਾਪੀਹੀਐਮੈਕਾਮੁ	੨੪੨੨	ਦੂਰਿਨਾਹੀਮੇਰੋਪ੍ਰਭੁ	੨੪੪੫	ਅਬਮੋਰੋਠਾਕੁਰ	੨੪੬੭
ਭਗਤਿਕਰਹਿਜਨੁ	੨੪੦੧	ਮਾਈਮੈਧਨੁਪਾਇਓ	੨੪੨੩	(ਮਹਲਾ ੪)		ਮੋਹਮਨਿਚੀਤਿ	੨੪੬੭
ਨਾਮਿਰਤੇਕੁਲਾਕਾ	੨੪੦੨	ਮਨਕਹਾਬਿਸਾਰਿਓ	੨੪੨੩	ਹਰਿਕੇਸੰਤਜਨਾਕੀ	੨੪੪੬	ਹਰਿਜੀਉਕੇਦਰਸ	੨੪੬੮

	ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ		ਪੰਨੇ
ਅਬਮੇਰੋਪੰਚਾਤੇਸੰਗੁ	੨੪੬੮	ਜਿਹਵੇਅੰਮ੍ਰਿਤਗੁਣ	੨੪੮੩	ਤਾਤੇਕਰਣਪਲਾਹ	੨੪੯੮	(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਅਬਮੋਰੋਠਾਕੁਰ	੨੪੬੮	ਹੋਤੀਨਹੀਕਵਨਕਛੁ	੨੪੮੪	ਹਰਿਕੇਨਾਮਕੇਜਨ	੨੪੯੯	ਕਾਏਰੇਮਨਬਿਖਿਆ	੨੫੫੦
ਮੋਹਨਸਭਿਜੀਅਤੇਰੇ	੨੪੬੯	ਕੀਕੇਹਰਿਕੇਨਾਮੁ	੨੪੮੪	ਮਾਖੀਰਾਮਕੀਤੂ	੨੪੯੯	ਬਦਹੁਕੀਨਹੋੜਮਾਧ	੨੫੫੧
ਅਬਮੋਹਿਧਨੁਪਾਇ	੨੪੬੯	ਆਇਓਸੁਨਨਪਰਾ	੨੪੮੪	ਮਾਈਰੀਕਾਟੀਜਮ	੨੫੦੦	ਦਾਸਅਨਿੰਨਮੇਰੋ	੨੫੫੧
ਮੇਰੈਮਨਿਮਿਸਟ	੨੪੬੯	ਧਨਵੰਤਨਾਮਕੇ	੨੪੮੫	ਮਾਈਰੀਅਰਿਓ	੨੫੦੦	ਤੈਨਰਕਿਆਪੁਰਾਨੁ	੨੫੫੨
ਰਸਨਾਰਾਮਕਹਤ	੨੪੭੦	ਪ੍ਰਭਜੀਮੋਹਿਕਵਨੁ	੨੪੮੫	ਨੀਕੀਰਾਮਕੀਧੁਨਿ	੨੫੦੦	ਛਾਡਿਮਨਹਰਿ	੨੫੫੨
ਨੈਨਹੁਦੇਖਿਓਚਲਤੁ	੨੪੭੦	ਆਵੈਰਾਮਸਰਣਿ	੨੪੮੫	ਹਰਿਕੇਨਾਮਕੀਮਤਿ	੨੫੦੧	(ਸ੍ਰੀਸੂਰਦਾਸਜੀ)	
ਚਰਨਹਗੋਬਿੰਦਮਾਰ	੨੪੭੦	ਜਾਤੇਸਾਧੂਸਰਣਿ	੨੪੮੬	ਮਾਨੀਤੂੰਰਾਮਕੈਦਰਿ	੨੫੦੧	ਹਰਿਕੇਸੰਗਬਸੇ	੨੫੫੨
ਧਿਆਇਓਅੰਤਿ	੨੪੭੧	ਰਸਨਾਰਾਮਕੋਜਸੁ	੨੪੮੬	ਤੁਅਚਰਨਆਸਰੋ	੨੫੦੧	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਗੁਰਮਿਲਿਐਸੇਪ੍ਰਭੂ	੨੪੭੧	ਬੈਕੁੰਠਗੋਬਿੰਦਚਰਨ	੨੪੮੬	ਹਰਿਭਜਿਆਨਕਰ	੨੫੦੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਉਨੁ	੨੫੫੩
ਮੇਰੈਮਨਿਸਬਦਿ	੨੪੭੨	ਸਾਚੇਸਤਿਗੁਰੂਦਾਤਾ	੨੪੮੭	ਸੁਭਬਚਨਬੋਲਿਗੁਣ	੨੫੦੨		
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਦੀਓ	੨੪੭੨	ਗੁਰਕੇਚਰਨਬਸੇ	੨੪੮੭	ਕੰਚਨਾਬਹੁਦਤਕਰਾ	੨੫੦੩	ਰਾਗ ਮਲਾਰ	
ਰੇਮੂੜੇਆਨਕਾਹੇ	੨੪੭੨	ਜੀਵਨੁਤਉਗਨੀਐ	੨੪੮੭	ਰਾਮਰਾਮਰਾਮਜਾਪਿ	੨੫੦੩	(ਮਹਲਾ ੧)	
ਓਅੰਪ੍ਰਿਅਪ੍ਰੀਤਿ	੨੪੭੩	ਸਿਮਰਨਰਾਮਕੋ	੨੪੮੮	ਹਰਿਹਰੇਹਰਿਮੁਖਹੁ	੨੫੦੪	ਖਾਣਾਪੀਣਾਹਸਣਾ	੨੫੫੪
ਮਨਓਇਦਿਨਸ	੨੪੭੩	ਪੂਰਤੁਸੋਈਜਿਧੁਰ	੨੪੮੮	ਨਾਮਭਗਤਿਮਾਗੁ	੨੫੦੪	ਕਰਉਬਿਨਉਗੁਰ	੨੫੫੪
ਅਬਮੋਰੋਸਹਸਾਦੂਖੁ	੨੪੭੩	ਹਰਿਹਰਿਸੰਤਜਨਾ	੨੪੮੮	ਗੁਨਲਾਲਗਾਵਉ	੨੫੦੫	ਸਾਚੀਸੁਰਤਿਨਾਮੁ	੨੫੫੫
ਪ੍ਰਭੁਮੇਰੋਇਤਉਤ	੨੪੭੪	ਹਰਿਕੇਨਾਮਹੀਨ	੨੪੮੯	ਮਨਿਬਿਰਾਗੈਗੀ	੨੫੦੫	ਜਿਨਿਧਨਪਿਰਕਾ	੨੫੫੬
ਅਪਨਾਮੀਤੁ	੨੪੭੪	ਮਨਿਤਨਿਰਾਮਕੋ	੨੪੮੯	ਐਸੀਹੋਇਪਰੀ	੨੫੦੫	ਪਰਦਾਰਾਪਰਧਨੁ	੨੫੫੭
ਓਟਸਤਾਣੀਪ੍ਰਭਜੀ-	੨੪੭੪	ਹਰਿਕੇਨਾਮੁਹੀਨ	੨੪੮੯	ਲਾਲਲਾਲਮੋਹਨ	੨੫੦੫	ਪਵਣੈਪਾਣੀਜਾਣੈ	੨੫੫੮
ਪ੍ਰਭੁਸਿਮਰਤਦੂਖ	੧੪੭੫	ਚਿਤਵਉਵਾਅਉਸ	੨੪੯੦	ਕਰਤਕੇਲਬਿਖੈਮੇਲ	੨੫੦੬	ਦੁਖੁਵਿਛੋੜਾਇਕੁ	੨੫੫੮
ਮੇਰੋਮਨੁਜਤਕਤ	੨੪੭੫	ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸੰਗੇਅੰਤਰ	੨੪੯੦	(ਮਹਲਾ ੯)		ਦੁਖੁਮਹੁਰਾਮਾਰਣ	੨੫੫੯
ਮਨਤੇਭੈਭਉਦੂਰਿ	੨੪੭੫	ਜਾਕੈਰਾਮਕੋਬਲੁ	੨੪੯੦	ਹਰਿਬਿਨੁਤੇਰੋਕੋਨ	੨੫੦੬	ਬਾਗੇਕਾਪੜਬੋਲੈ	੨੫੬੦
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਮਨਹਿ	੨੪੭੬	ਜੀਵਤੁਰਾਮਕੇਗੁਣ	੨੪੯੧	ਕਹਾਮਨੁਬਿਖਿਆ	੨੫੦੬	(ਮਹਲਾ ੩)	
ਬਿਨੁਪ੍ਰਭੁਰਹਨੁਨ	੨੪੭੬	ਮਨਰੇਰਾਮਕੋਸੁਖ	੨੪੯੧	ਕਹਾਨਰਅਪਨੋਜਨ	੨੫੦੭	ਨਿਰੰਕਾਰੁਆਕਾਰੁਹੈ	੨੫੬੧
ਰਸਨਾਜਪਤੀਤੂਹੀ	੨੪੭੭	ਬਿਰਾਜਿਤਰਾਮਕੋ	੨੪੯੧	ਮਨਕਰਕਬਹੂਨ	੨੫੦੭	ਜਿਨੀਹੁਕਮੁ	੨੫੬੧
ਜਾਹੂਕਾਹੂਅਪੁਨੋਹੀ	੨੪੭੭	ਆਤੁਰਨਾਮੁਬਿਨ	੨੪੯੨	ਮ:੧ ਅਸਟਪਦੀਆਂ		ਗੁਰਮੁਖਿਕੋਈ	੨੫੬੨
ਝੂਠੋਮਾਇਆਕੋਮਦੁ	੨੪੭੭	ਮੈਲਾਹਰਿਕੇਨਾਮੁ	੨੪੯੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੫੦੭	ਗੁਰੁਸਾਲਾਹੀਸਦਾ	੨੫੬੩
ਅਪੁਨੀਇਤਨੀਕ	੨੪੭੮	ਰਮਣਕਉਰਾਮਕੇ	੨੪੯੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੫੦੯	ਗਣਗੰਧਰਬਨਾਮ	੨੫੬੪
ਮੋਹਨੀਮੋਹਤਰਹੈਨ	੨੪੭੮	ਕੀਨੇਪਾਪਕੇਬਹੁਕੋਟ	੨੪੯੩	ਮ:੩ ਅਸਟਪਦੀਆਂ		ਸਤਿਗੁਰਤੇਪਾਵੈਘਰੁ	੨੫੬੫
ਕਹਾਕਰਹਿਰੇਖਾਟਿ	੨੪੭੮	ਅੰਧੇਖਾਵਹਿਬਿਸੁਕੇ	੨੪੯੩	ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕੈ	੨੫੧੦	ਜੀਉਪਿੰਡੁਪ੍ਰਾਣ	੨੫੬੬
ਗੁਰਜੀਉਸੰਗਿਤੁਹਾ	੨੪੭੯	ਟੂਟੀਨਿੰਦਕਕੀਅਧ	੨੪੯੪	ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕਾ	੨੫੧੧	ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸਾਚਾਦੂਖ	੨੫੬੬
ਹਰਿਹਰਿਦੀਓਸੇਵ	੨੪੭੯	ਤ੍ਰਿਸਨਾਚਲਤਬਹੁ	੨੪੯੪	ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕੀ	੨੫੧੨	ਹਉਮੈਬਿਖੁਮਨੁ	੨੫੬੭
ਤੂਮੇਰੇਮੀਤਸਖਾ	੨੪੭੯	ਰੇਪਾਪੀਤੈਕਵਨ	੨੪੯੪	ਮ:੫ ਅਸਟਪਦੀਆਂ		ਇਹੁਮਨੁਗਿਰਹੀ	੨੫੬੮
ਕਰਹੁਗਤਿਦਇਆ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਚਰਨਹ	੨੪੯੫	ਗੁਸਾਈਪਰਤਾਪੁ	੨੫੧੩	ਭ੍ਰਮਿਭ੍ਰਮਿਜੋਨਿਮਨ	੨੫੬੮
ਠਾਕੁਰਬਨਤੀਕਰ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਮਨਮੇਰੋ	੨੪੯੫	ਅਗਮਅਗਾਧਿਸੁਨ	੨੫੧੪	ਜੀਵਤਮੁਕਤਗੁਰ	੨੫੬੯
ਜਾਕੀਰਾਮਨਾਮ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਆਨਿ	੨੪੯੫	(ਮਹਲਾ ੫)		ਰਾਮਨਾਮੁਸਭੁਕੋਈ	੨੫੭੦
ਅਬਜਨਊਪਰਿਕੋਨ	੨੪੮੧	ਹਰਿਕਾਟੀਕੁਟਿਲ	੨੪੯੬	ਸਭਦੇਖੀਐਅਨਭੈ	੨੫੧੬	(ਮਹਲਾ ੪)	
ਹਰਿਜਨਛੋਡਿਆ	੨੪੮੧	ਪੋਥੀਪਰਮੇਸਰਕਾ	੨੪੯੬	ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ		ਅਨਦਿਨੁਹਰਿਹਰਿ	੨੫੭੦
ਮੇਰੈਗੁਰਿਮੋਰੋਸਹ	੨੪੮੧	ਝੂਠਾਸਰਬਥਾਈਮਹ	੨੪੯੬	(ਮਹਲਾ ੪)		ਗੰਗਾਜਮਨਾ	੨੫੭੧
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁਪ੍ਰਾਨ	੨੪੮੨	ਗੋਬਿੰਦਜੀਉਤੂਮੇਰੇ	੨੪੯੭	ਆਪੇਆਪਿ	੨੫੧੮	ਤਿਸੁਜਨਕਉਹਰਿ	੨੫੭੨
ਅਪੁਨੇਗੁਰਪੂਰੇ	੨੪੮੨	ਨਿਬਹੀਨਾਮਕੀਸਚੁ	੨੪੯੭	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਜਿਤਨੇਜੀਅਜੰਤ	੨੫੭੨
ਬਿਨੁਹਰਿਹੈਕੋਕਹਾ	੨੪੮੨	ਮਾਈਰੀਪੇਖਿਰਹੀ	੨੪੯੭	ਕਹਾਨਰਗਰਬਸਿ	੨੫੪੯	ਜਿਨਕੈਹੀਅਰੈਬਸਿ	੨੫੭੩
ਠਾਕੁਰਤੁਮ	੨੪੮੩	ਮਾਈਰੀਮਾਤੀ	੨੪੯੮	ਰਾਜਾਸ੍ਰਮਮਿਤਿ	੨੫੫੦	ਅਗਮਅਗੋਚਰੁ	੨੫੭੪
ਹਰਿਕੇਨਾਮਕੀਗਤਿ	੨੪੮੩	ਬਿਨਸੇਕਾਚਕੇ	੨੪੯੮			ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ	੨੫੭੪

	ਪੰਨੇ
ਹਰਿਜਨਬੋਲਤ	੨੫੭੫
ਰਾਮਰਾਮਬੋਲਿ	੨੫੭੬
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਕਿਆਤੂਸੋਰਹਿ	੨੫੭੬
ਖੀਰਅਧਾਰਿਬਾਰਿ	੨੫੭੭
ਸਗਲਬਿਧੀਜੁਰਿ	੨੫੭੭
ਰਾਜਤੇਕੀਟਕੀਟਤੇ	੨੫੭੮
ਪ੍ਰਭਮੇਰੇਓਇ	੨੫੭੯
ਮਾਈਮੋਹਿਪ੍ਰੀਤਮ	੨੫੭੯
ਬਰਸੁਮੇਘੁਜੀਤਿਲੁ	੨੫੭੯
ਪ੍ਰੀਤਮਸਾਚਾਨਾਮੁ	੨੫੮੦
ਪ੍ਰਭਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮ	੨੫੮੦
ਅਬਅਪਨੇਪ੍ਰੀਤਮ	੨੫੮੦
ਘਨਹਰਿਬਰਸਿ	੨੫੮੧
ਬਿਛੁਰਤਕਿਉਜੀਵੇ	੨੫੮੧
ਹਰਿਕੈਭਜਨਿਕਉ	੨੫੮੧
ਆਜੁਮੈਬੈਸਿਓਹਰਿ	੨੫੮੨
ਬਹੁਬਿਧਿਮਾਇਆ	੨੫੮੨
ਦੁਸਟਮੁਏਬਿਖੁ	੨੫੮੨
ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕੇ	੨੫੮੩
ਪ੍ਰਭਕੇਭਗਤਿਬਛਲੁ	੨੫੮੩
ਗੁਰਮੁਖਿਦੀਸਹਿ	੨੫੮੩
ਗੁਰਕੇਚਰਨਹਿਰਦੈ	੨੫੮੪
ਪਰਮੇਸਰੁਹੋਆ	੨੫੮੫
ਗੁਰਸਰਣਾਈ	੨੫੮੫
ਗੁਰਮਨਾਰਿਪ੍ਰਿਅ	੨੫੮੬
ਮਨੁਘਨੈਭ੍ਰਮੈਬਨੇ	੨੫੮੬
ਪ੍ਰਿਅਕੀਸੋਭ	੨੫੮੬
ਗੁਰਪ੍ਰੀਤਿਪਿਆਰੇ	੨੫੮੭
ਬਰਸੁਸਰਸੁ	੨੫੮੭
ਗੁਨਗੋਪਾਲਗਾਉ	੨੫੮੭
ਘਨੁਗਰਜਤਗੋਬਿੰਦ	੨੫੮੮
ਹੇਗੋਬਿੰਦਹੇਗੁਪਾਲ	੨੫੮੮
ਮ:੧ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਚਕਵੀਨੈਨਨੀਂਦ	੨੫੮੮
ਜਾਗਤੁਜਾਗਿਰਹੇ	੨੫੮੯
ਚਾਤ੍ਰਿਕਮੀਨਜਲਹੀ	੨੫੯੧
ਅਖਲੀਊਂਡੀਜਲੁ	੨੫੯੧
ਮਰਣਮੁਕਤਿਗਤਿ	੨੫੯੩
ਮ:੩ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਕਰਮੁਹੋਵੈਤਾ	੨੫੯੪
ਬੇਦਬਾਣੀਜਗੁ	੨੫੯੫
[illegible]ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ	੨੫੯੬

	ਪੰਨੇ
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਪ੍ਰੀਤਮਪ੍ਰੇਮਭਗਤਿ	੨੫੯੭
ਮਲਾਰਕੀਵਾਰਮ:੧	
ਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜ਼	੨੬੦੦
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਸੇਵੀਲੇਗੋਪਾਲ	੨੬੨੭
ਮੋਕਉਤੂੰਨਬਿਸਾਰਿ	੨੬੨੯
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)	
ਨਾਗਰਜਨਾਂਮੇਰੀ	੨੬੩੦
ਹਰਿਜਪਤਤੇਊਜਨਾਂ	੨੬੩੦
ਮਿਲਤਪਿਆਰੋ	੨੬੩੧
ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ	
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਮੇਰਾਮਨੁਸਾਧਜਨਾਂ	੨੬੩੨
ਮੇਰਾਮਨਸੰਤਜਨਾ	੨੬੩੨
ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ	੨੬੩੩
ਮੇਰੈਮਨਿਰਾਮਨਾਮ	੨੬੩੪
ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਹਰਿ	੨੬੩੪
ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮ	੨੬੩੫
ਮਨਜਾਪਹੁਰਾਮ	੨੬੩੫
ਹਰਿਗੁਨਗਾਵਜਗ	੨੬੩੬
ਭਜੁਰਾਮੋਮਨਿਰਾਮ	੨੬੩੬
ਸਤਿਗੁਰਚਾਟਉ	੨੬੩੭
ਜਪਿਮਨਗੋਬਿੰਦ	੨੬੩੭
ਹਰਿਜਸੁਗਾਵਹੁ	੨੬੩੮
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਗਾਈਐ ਗੁਣ	੨੬੩੮
ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ	੨੬੩੯
ਕੀਰਤਿਪ੍ਰਭਕੀ	੨੬੩੯
ਐਸੀਮਾਂਗੁਗੋਬਿੰਦ	੨੬੩੯
ਭਗਤਭਗਤਨਹੂੰ	੨੬੪੦
ਤੇਰੋਜਨੁਹਰਿਜਸੁ	੨੬੪੦
ਸਿਫਨਪਹਿਆਪਿ	੨੬੪੦
ਬਿਸਰਿਗਈਸਭ	੨੬੪੧
ਠਾਕੁਰਜੀਉਤੁਹਾਰੋ	੨੬੪੧
ਸਾਧਸਰਨਿਚਰਨ	੨੬੪੧
ਹਰਿਕੇਚਰਨਹਿਰਦੈ	੨੬੪੨
ਕਥੀਐਸੰਤਸੰਗਿ	੨੬੪੨
ਸਾਧਸੰਗਤਿਨਿਧਿ	੨੬੪੨
ਸਾਧੂਹਰਿਹਰੇਗੁਨ	੨੬੪੩
ਪੇਖਿਪੇਖਿਬਿਗਸਾ	੨੬੪੩
ਸਾਜਨਾਸੰਤਆਉ	੨੬੪੩
ਚਰਨਸਰਨਗੋਪਾਲ	੨੬੪੩

	ਪੰਨੇ
ਧਨਿਓਹਪ੍ਰੀਤਿ	੨੬੪੪
ਕੁਟਿਲਕਠੋਰਕਪਟ	੨੬੪੪
ਨਾਰਾਇਨਨਰਪਤਿ	੨੬੪੪
ਨਜਾਨੀਸੰਤਨਪ੍ਰਭ	੨੬੪੫
ਕਹਨਕਹਾਵਨਕਉ	੨੬੪੫
ਹੀਏਕੋਪ੍ਰੀਤਮ	੨੬੪੬
ਆਨਦਰੰਗਬਿਨੋਦ	੨੬੪੬
ਸਾਜਨਮੀਤਸੁਆਮੀ	੨੬੪੬
ਬਿਖੈਦਲੁਸੰਤਨਿਤੁ	੨੬੪੭
ਬੂਡਤਪ੍ਰਾਨੀਹਰਿ	੨੬੪੭
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁਮਨ	੨੬੪੭
ਮੇਰੇਮਨਪ੍ਰੀਤ	੨੬੪੭
ਕੂਹਕਤਕਪਰਖਪਟ	੨੬੪੮
ਜੀਅਪ੍ਰਾਨਮਾਨ	੨੬੪੮
ਅਵਿਲੋਕਉਰਾਮਕੋ	੨੬੪੮
ਪ੍ਰਭਪੂਜਹੋਨਾਮੁ	੨੬੪੯
ਜਗਤਉਧਾਰਨ	੨੬੪੯
ਐਸੀਕਉਨਬਿਧੇ	੨੬੫੦
ਰੰਗਾਰੰਗਰੰਗਨਕੇ	੨੬੫੦
ਤਿਖਬੂਝਗਈਗਈ	੨੬੫੦
ਤਿਆਗੀਐਗੁਮਾਨੁ	੨੬੫੧
ਪ੍ਰਭਕਹਨਮਲਨ	੨੬੫੧
ਪਤਿਤਪਾਵਨੁ	੨੬੫੨
ਚਰਨਸਰਣ	੨੬੫੨
ਵਾਰਿਵਾਰਉ	੨੬੫੨
ਅਹੰਤੋਰੋਮੁਖੁਜੋਰੋ	੨੬੫੨
ਤਾਤੇਜਾਪਿਮਨਾਹਰਿ	੨੬੫੩
ਐਸੋਦਾਨੁਦੇਹੁਜੀ	੨੬੫੩
ਸਹਜਸੁਭਾਏਆਪਨ	੨੬੫੩
ਗੋਬਿੰਦਠਾਕੁਰਮਿਲ	੨੬੫੪
ਮਾਈਸਿਮਰਤਰਾਮ	੨੬੫੪
ਜਨਕੋਪ੍ਰਭੁਸੰਗੇ	੨੬੫੪
ਕਰਤਕਰਤਚਰਚ	੨੬੫੪
ਮ:੪ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ	੨੬੫੫
ਜਪਿਮਨਹਰਿਹਰਿ	੨੬੫੬
ਮਨੁਗੁਰਮਤਿਰਸਿ	੨੬੫੭
ਮਨੁਹਰਿਰੰਗਿਰਾਤਾ	੨੬੫੮
ਮਨੁਗੁਰਮਤਿਚਾਲ	੨੬੫੯
ਮਨੁਸਤਿਗੁਰ	੨੬੬੧
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਸੇਉਧਰੇਜਿਨਰਾਮ	੨੬੬੨
ਵਾਰਕਾਨੜਾ ਮ: ੪	
ਤੂੰਆਪੇਹੀਸਿਟ	੨੬੬੪

	ਪੰਨੇ
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਐਸੋਰਾਮਰਾਇ	੨੬੭੪
ਰਾਗ ਕਲਿਆਨ	
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੈਅੰਤੁ	੨੬੭੫
ਹਰਿਜਨੁਗੁਨਗਾਵ	੨੬੭੫
ਮੇਰੇਮਨਜਪਿਜਪਿ	੨੬੭੬
ਮੇਰੇਮਨਜਪਿਹਰਿ	੨੬੭੭
ਹਮਰੀਚਿਤਵਨੀ	੨੬੭੭
ਪ੍ਰਭਕੀਜੈਕ੍ਰਿਪਾ	੨੬੭੮
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪਰਮੇਸਰ	੨੬੭੮
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਹਮਾਰੈਏਹਕਿਰਪਾ	੨੬੭੯
ਜਾਚਿਕਨਾਮੁਜਾਚੈ	੨੬੭੯
ਮੇਰੇਲਾਲਨਕੀਸੋਭਾ	੨੬੭੯
ਤੇਰੈਮਾਨਿਹਰਿਹਰਿ	੨੬੮੦
ਗੁਨਨਾਦਧੁਨਿ	੨੬੮੦
ਕਉਨੁਬਿਧਿਤਾਕੀ	੨੬੮੦
ਪ੍ਰਾਨਪਤਿਦਇਆ	੨੬੮੧
ਮਨਿਤਨਿਜਾਪੀਐ	੨੬੮੧
ਪ੍ਰਭੁਮੇਰਾ	੨੬੮੧
ਹਰਿਚਰਣਸਰਣ	੨੬੮੨
ਮ:੪ਅਸਟਪਦੀਆਂ	
ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੋ	੨੬੮੨
ਰਾਮਗੁਰੁਪਾਰਸੁ	੨੬੮੩
ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੋਰਾਮੁ	੨੬੮੪
ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੋਪੂਜ	੨੬੮੫
ਰਾਮਾਮੈਸਾਧੂਚਰਨ	੨੬੮੬
ਰਾਮਾਹਮਦਾਸਨ	੨੬੮੮
ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ	
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਨਾਇਤੇਰੈਤਰਣਾ	੨੬੮੯
ਤੇਰਾਨਾਮੁਰਤਨੁਕਰ	੨੬੮੯
ਜੈਕਾਰਣਿਬੇਦਬ੍ਰਹਮ	੨੬੯੦
ਜਾਕੈਰੂਪੁਨਾਹੀਜਾ	੨੬੯੧
ਤਾਕਾਕਹਿਆਦਰਿ	੨੬੯੧
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨੀਰੁ	੨੬੯੨
ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ	੨੬੯੩
ਆਵਤੁਕਿਨੈਨ	੨੬੯੩
ਦ੍ਰਿਸਟਿਬਿਕਾਰੀ	੨੬੯੪
ਮਨੁਮਾਇਆਮਨੁ	੨੬੯੫
ਜਾਗਤੁਬਿਗਸੈਮੂਠੋ	੨੬੯੫

	ਪੰਨੇ
ਮਸਟਿਕਰਉਮੂਰਖੁ	੨੬੯੬
ਖਾਇਆਮੈਲੁ	੨੬੯੭
ਗੀਤਨਾਦੁਹਰਖ	੨੬੯੮
ਅੰਤਰਿਦੇਖਿਸਬਦਿ	੨੬੯੮
ਬਾਰਹਮਹਿਰਾਵਲ	੨੬੯੯
ਸੰਤਾਕੀਰੇਣੁਸਾਧ	੨੭੦੦
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਗੁਰਮੁਖਿਵਿਰਲਾ	੨੭੦੦
ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ	੨੭੦੧
ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿ	੨੭੦੨
ਜੋਤੇਰੀਸਰਣਾਈ	੨੭੦੨
ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਜੀਉ	੨੭੦੩
ਆਪੇਭਾਤਿਬਣਾਏ	੨੭੦੪
ਮੇਰੇਮਨਗੁਰ	੨੭੦੪
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਰਸਕਿਰਸਕਿਗੁਨ	੨੭੦੫
ਉਗਵੈਸੂਰ	੨੭੦੬
ਇਕੁਖਿਨੁਹਰਿ	੨੭੦੬
ਅਗਮਦਇਆਲ	੨੭੦੭
ਮਨਿਲਾਗੀਪ੍ਰੀਤਿ	੨੭੦੭
ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿ	੨੭੦੮
ਜਪਿਮਨਹਰਿਹਰਿ	੨੭੦੯
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਮਨੁਹਰਿਕੀਆ	੨੭੦੯
ਪ੍ਰਭਕੀਸੇਵਾਜਨਕੀ	੨੭੧੦
ਗੁਨਗਾਵਤਮਨਿ	੨੭੧੧
ਸਗਲੇਦੂਖਮਿਟੇ	੨੭੧੧
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁ	੨੭੧੨
ਕਰਿਕਿਰਪਾ	੨੭੧੨
ਸੇਧਨਵੰਤਸੋਈ	੨੭੧੩

	ਪੰਨੇ
ਗੁਰਪੂਰਾਪੂਰੀ	੨੭੧੩
ਸਤਿਗੁਰਪੂਰੈ	੨੭੧੪
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਭੁ	੨੭੧੪
ਕਰਬਾਣੁਜਾਈ	੨੭੧੫
ਗੁਰੁਗੁਰੁਕਰਤਾ	੨੭੧੫
ਅਵਰੁਨਦੂਜਾਠਾਉ	੨੭੧੫
ਰਮਰਾਮਰਾਮਰਾਮ	੨੭੧੬
ਚਰਨਕਮਲਸਰਨਿ	੨੭੧੬
ਮਃ੧ਅਸਟਪਦੀਆਂ	
ਦੁਬਿਧਾਬਉਰੀਮਨੁ	੨੭੧੭
ਮਾਇਆਮੋਹਿ	੨੭੧੮
ਨਿਵਲੀਕਰਮ	੨੭੧੯
ਗੋਤਮਤਪਾ	੨੭੨੧
ਆਖਣਸੁਨਣਾਨਾਮੁ	੨੭੨੨
ਰਾਮਨਾਮੁਜਪਿ	੨੭੨੩
ਇਕਿਧੁਰਿਬਖਸਿ	੨੭੨੪
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਵੇਖੁਤੂ	੨੭੨੫
ਭੈਭਾਇਜਾਗੇਸੇਜਨ	੨੭੨੬
ਮਃ੫ ਅਸਟਪਦੀਆਂ	
ਮਾਤਪਿਤਾਭਾਈਸੁਤ	੨੭੨੮
ਮਨਮਹਿਕ੍ਰੋਧਮਹਾ	੨੭੨੯
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁ	੨੭੩੦
(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਮਰਨਜੀਵਨਕੀ	੨੭੩੧
ਅਲਹੁਏਕੁਮਸੀਤਿ	੨੭੩੨
ਅਵਲਿਅਲਹਨੂਰੁ	੨੭੩੩
ਬੇਦਕਤੇਬਕਹਹੁਮਤ	੨੭੩੩
ਸੁੰਨੁਸੰਧਿਆਤੇਰੀ	੨੭੩੪
(ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵਜੀ)	

	ਪੰਨੇ
ਮਨਕੀਬਿਰਥਾਮਨ	੨੭੩੫
ਆਦਿਜੁਗਾਦਿ	੨੭੩੫
ਅਤੁਲਪੁਰਖਇਕੁ	੨੭੩੬
(ਸ੍ਰੀਬੇਣੀਜੀ)	
ਤਨਿਚੰਦਨੁਮਸਤਕਿ	੨੭੩੬
ਜੈਜਾਵੰਤੀ	
(ਮਹਲਾ ੯)	
ਰਾਮਸਿਮਰਰਾਮ	੨੭੩੮
ਰਾਮਭਜੁਰਾਮਭਜੁ	੨੭੩੮
ਰੇਮਨਕਉਨਗਤਿ	੨੭੩੮
ਬੀਤਜੈਹੈਬੀਤਜੈਹੈ	੨੭੩੯
ਸਲੋਕ	
ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ	
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਪੜ੍ਹਿਪੁਸ੍ਤਕਸੰਧਿਆ	੨੭੪੦
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਕਤੰਚਮਾਤਾਕਤੰਚ	੨੭੪੧
(ਗਾਥਾ ਮਹਲਾ ੫)	
ਕਰਪੂਰਪੁਹਪ	੨੭੫੭
(ਫੁਨਹੇ ਮਹਲਾ ੫)	
ਹਾਥਿਕਲੰਮਅਗੰਮ	੨੭੬੧
(ਚਉਬੋਲੇਮਹਲਾ ੫)	
ਸੰਮਨਜਉਇਸਪ੍ਰੇਮ	੨੭੬੭
(ਸਲੋਕਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ	
ਕਬੀਰਮੇਰੀ	੨੭੬੯
ਸਲੋਕਸੇਖਫਰੀਦਕੇ	
ਜਿਤੁਦਿਹਾੜੈਧਨ	੨੮੦੨
ਸਵਯੇਸ੍ਰੀਮੁਖਵਾਕ	

	ਪੰਨੇ
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਆਦਿਪੁਰਖਕਰਤਾ	੨੮੨੫
ਕਾਚੀਦੇਹਮੋਹਫੁਨਿ	੨੮੨੮
(ਸਵਯੇਮਹਲਾ੧)	
ਇਕਮਨਿਪੁਰਖ	੨੮੩੩
(ਮਹਲਾ ੨)	
ਸੋਈਪੁਰਖਧੰਨੁਕਰ	੨੮੩੭
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਸੋਈਪੁਰਖੁਸਿਵਰਿ	੨੮੪੦
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਇਕਮਨਪੁਰਖੁ	੨੮੪੯
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਸਿਮਰੰਸੋਈਪੁਰਖੁ	੨੮੭੧
ਸਲੋਕਵਾਰਾਂਤੇ ਵਧੀਕ	
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਉਤੰਗੀਪੈਓਹਰੀ	੨੮੭੮
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਅਭਿਆਗਤਏਹਨ	੨੮੮੫
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਵਡਭਾਗੀਆ	੨੯੦੩
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਰਤੇਸੇਈਜਿਮੁਖ	੨੯੧੦
(ਮਹਲਾ ੯)	
ਗੁਨਗੋਬਿੰਦਗਾਇਓ	੨੯੧੪
ਮੁੰਦਾਵਣੀਮਹਲਾ੫	
ਥਾਲਵਿਚਿਤਿੰਨਿ	੨੯੨੧
(ਰਾਗਮਾਲਾ)	
ਰਾਗਏਕਸੰਗਿਪੰਚ	੨੯੨੨

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹਮਾਹਾ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਅਗੇ ਗੁਣ ਕਥਨ ਸਹਿਤ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਪੂਰਬ (ਕ੍ਰਿਤ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂ ਭਲਾ ॥

ਤਤ ਕ੍ਰਿਤੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਤੂੰ ਸੁਖ ਅਰ (ਸਹੰਮਾ) ਦੁਖ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋ ਤੂੰ ਭਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਦੋਸ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾਂ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮੇਰੀ ਕਯਾ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਇਕਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਝੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋਜੋਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੂੰ ॥

ਰਚਨਾ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਕਰਮੁ ਸੁ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਜੀਵ (ਨਿਰੰਕਾਰੀ) ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਕਾ ਜੋ ਮੰਨਨ ਕਰਨਾਂ ਹੈ ਸੋ ਯਹ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ (ਸੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਹੈ ਆਪ ਰਚਨਾਂ ਕੋ ਰਚ ਰਹੇ ਹੋ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਧਨ ਤੂ ਸੁਣਿ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਆਤਮ) ਸਭਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ (ਸਾਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪ ਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ (ਨਿਹਾਲੇ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਰਾਮ) ਬਯਾਪਕ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਆਪਕੇ ਜਸਕੋ ਜਿਨਾ ਕਾ ਚਿਤਰੂਪੀ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਤਾ ਭਾਵ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾਹੈ ਔਰ ਕੋਕਲ ਬਾਣੀਆਂ ਭਾਵ ਜਿਹਵਾ ਜਿਨਕੀ (ਆ) ਵਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬੋਲਤੀ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਨ ਸਭਿ ਰਸ ਚੋਲੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀਆ ॥

(ਸਾ) ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਰਸ (ਚੋਲੈ) ਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰੇ ॥

ਜਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਈ ਤੌ (ਅੰਕਿ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੀ ਭਈ ਅਰ (ਸਾ) ਵੋਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ॥

ਨਵ ਘਰਿ ਥਾਪਿ ਮਹਲ ਘਰੁ ਊਚਉ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਮਹਲ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਨਵ ਘਰਿ) ਨਵੇਂ ਗੋਲਕੋਂ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਘਰਕੋ (ਥਾਪਿ) ਰਚ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਘਰ ਦਸਵਾਂ ਦਵਾਰ ਤੈਨੇ ਊਚਾ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਰੰਗਿ ਰਾਵੈ ॥

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰਚੀ ਹੁਈ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ ਮੈ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ (ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ ਤੇਰੇਕੋ(ਰਾਵੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਨਾਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਕੋਕਿਲ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਪਪੀਹਾ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾਹੈ ਅਰਜਿਹਵਾ ਰੂਪੀ ਕੋਕਿਲ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਬਦ ਕੋ (ਚਵੈ) ਉਚਾਰਤੀ ਹੁਈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ॥

ਹੇ ਆਪਣੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਆਦਿ ਸਨਿਗਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਤ ਰਵੰਨੇ ਘੜੀ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵਤ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਰਵੰਨੇ) ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਕਿਉ ਘੜੀ ਬਿਸਾਰੀ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਕਿਉਂ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਸਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੇ ਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀਰਘ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਵਡੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਸ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਵਾ ਬੁਧੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਭਾਵ ਸਫਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣੀ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਸਜਨ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਵੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਧਨ ਊਭੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਕਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕ ਜਾਨ ਕਰ ਮੈਂ ਜੋ(ਧਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ (ਊਭੀ) ਖੜੀ ਹੋਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਮਾਲਤੀ ਹੂੰ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਹੇ ਕੰਤ ਹਰੀ ਤੂ (ਘਰਿ ਘਰਿ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਹਾਗਣੀਓ ਕੋ ਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤੀਤੈਨੇਮੈਂਕਿਉਂਬਿਸਾਰੀ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਵਾ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਾਵਤੀਆ ਹੈਂ ਔ ਹੇ ਕੰਤ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਉਂ (ਵਿਸਾਰੀ) ਭੁਲਾ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੁਲਾਵਨਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਉਨਵਿ ਘਨ ਛਾਏ ਬਰਸੁ ਸੁਭਾਏ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਵੈ ॥

ਗੁਰ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਉਨਵਿ) ਝੁਕ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦਜਾਲ ਹੋਕੇ (ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬਰਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਰਿਦੇ ਘਰਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਾਰੰਭ ਕਰਕੇ ਅਬ ਬਾਰਾ ਮਾਹਾ ਦੁਆਰਾ ਅਧਕਾਰੀਓਂ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥ਜੈਸੇ ਵਿਯੋਗ ਵਤੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪਤੀ ਕੀ ਅਕਾਂਖਜਾ ਕਰਤੀਹੈਤੈਸੇਹੀਗੁਰੂਜੀਆਪਨੀ ਸਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਾਹਜ ਅਰਥ ਤੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਹੈ ਅੰਤਰੀਵ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਚੇਤਕਾ ਮਹੀਨਾ (ਭਲਾ) ਉਤਮ ਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਗਜਾਸੂ ਜਨ ਭਵਰ ਸੋਭਨੀਕ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ॥

ਬਨਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ(ਮੰਝ)ਬੀਚ(ਬਾਰਿ)ਜਲ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਸਮਯ ਮੇਂ ਹੇ(ਪਿਰੁ)ਪਤੀ ਮੇਰੇਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਚੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਬਰਖਾ ਕੇ ਸਬਬ ਬਨਾਸਪਤੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬਿ੍ਹਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਸਮਯ ਅਪਨੇ ਪਤੀਕੀ ਉਤਕੰਠਾ ਅਰਥਾਤ ਉਡੀਕ ਕਰਤੀਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਤੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਹੁ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮਾਜ ਕੇ ਹੋਤੇ ਭੀ ਹੇ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ॥ ਅਬ ਪਤੀ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਦੁਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਹਿ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਜਬ ਤਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਤਬ ਤਕ ਮੈਂ (ਧਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਰਹੇ ਬਰੋਧੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਿਰਹੇ ਪਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਰੋਧੀਓਂ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਛੀਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ ॥

ਅੰਬ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਕੋਕਿਲ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਬੋਲਤੀ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰਾ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੈਸਾ ਸਹਾਰਾ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਭਵਰੁ ਭਵੰਤਾ ਫੂਲੀ ਡਾਲੀ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁ ਮਾਏ ॥

ਫੂਲੀ ਹੋਈ ਡਾਲੀ ਕਰੁਣਾ ਮੁਦਿਤਾ ਆਦਿਕੋਂ ਪਰ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਭਵਰਾ ਗੁੰਜਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਸ ਕੋ ਪੀ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਡਾਲੀਆ ਬੇਦ ਸਾਖਾ ਸੰਤਹੁ ਕੇ ਜੋ ਗੁਣ ਬੇਦ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਫੂਲ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪਰ (ਭਵੰਤਾ) ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਸਮੇ ਹੇ(ਮਾਏ)ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਚੇਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ ਘਰਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪ ਬਸੰਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੇਤ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਹੇ ਹਰੀ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਜੇਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੈ ॥ ੫ ॥

ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ ॥

ਵਾ ਵਾਹਯ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ॥ ਵੈਸਾਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਭਲਾ(ਸਾਖਾ)ਪਤਿ ਵਾਲਾਹੈ ਜੋ ਬੇਦ ਕੀਆ ਸਾਖਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਵੇਸ ਭੇਖਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੈ ਭਾਵਸੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾਹੈ॥

ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਥਤ ਹੋਈ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਏ ॥

ਘਰਿ ਆਉ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਢੁ ਨ ਮੋਲੋ ॥

ਹੇਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇਰਿਦੇ ਘਰਮੈਂ ਆਵਹੁ॥ਜੇ ਕਹੇਂ ਆਉਣੇਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥ਜਿਨਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਯਾ ਹੈਂ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ (ਦੁਤਰ) ਕਠਨ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੈਨੇ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ (ਅਢੁ) ਕੌਡੀ ਭੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੁਧ ਭਾਵਾਂ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲੋ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੋਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਵੋਂ ਤੋ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋਨ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਜੇਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾਂ ਕਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੋ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਹੇ(ਢੋਲੋ)ਪਯਾਰੇ ਯਦਪਿ ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈਂ ਤਦਪ ਤੇਰਾ ਸ੍ਰਰੂਪ ਤੋ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂਤੇ ਇਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ॥

ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਨੋ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮਾਨ ਲੇਵੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਜੋ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਅਕਾਸ ਸਮ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਯਥਾਰਥ ਪਛਾਨ ਲੇਵੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਵੈਸਾਖੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵੈ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਗਜਾਤ ਪੂਰਬਕ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਵੈ) ਵਹੁ ਹੇ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਾਹੁ ਜੇਠੁ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ॥

ਮਾਹੁ (ਜੇਠੁ) ਬਡਾ ਜੋ ਤਰ ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਹੇ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੇਂ ਭਾਵ

ਯਹਿ ਕਿ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗ ਮੈਂ ਵਿਸਰਨੇ ਕਾ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੋਨੋ ਲੋਕ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਦੁਖ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਲ ਤਾਪਹਿ ਸਰ ਭਾਰ ਸਾਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ॥

ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਰ (ਬਲ) ਅੰਤਹਿਕਰਣ (ਭਾਰ) ਭਠ ਕੀ(ਸਰ) ਸਾਦਰਸ ਤਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ (ਸਾ) ਮੈਂ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ(ਬਿਨਉ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਤਾਦਿ ਗੁਣ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਭਾਲਤੀ ਹੂੰ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲਣੇ ਤੇ ਯਹ ਲਾਭ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲੋਗੀ ਤੌ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੋਂਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇ ਲੇਵੋਂਗੀ ਜੇ ਕਹੈਂ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲਣੇ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੋਗਈ ਤੋ ਫਿਰ ਕਿਆ ਕਸਰ ਰਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇਕੋ ਆਇ ਮਿਲ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣ ਦੇਹਿ ਤ ਆਵਾ ॥

ਹੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਨਿਰਲੇਪ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਚੇ (ਮਹਲਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਹੈ) ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਵਾ ਤੂੰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਚੇ ਮਹਿਲ ਮੈਂ ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਬਿਘਣ ਗਨ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਆਵਨ ਦੇਵੈ ਤੌ ਆਵੋਂ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਬਸ ਨਹੀਂ ਵਾ ਆਵਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਤਤ੍ਵ ਮਿਥ੍ਯਾ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੈ ਤੌ ਤੇਰੀ ਓਰ ਆਵੋਂ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਬਸ ਨਹੀਂਹੈਸੋਆਗੇ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮਹਲੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਨ ਕਰ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਹੂੰ ਅਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹੂੰ ਗੁਣ ਸਾਰਨ ਆਦਿਕ ਸਾਧ ਤੇ ਆਸਕਤ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਮਹਲੀ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇਠਿ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਜੈਸੀ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਹਿਲੀ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਜੇਠਿ)ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਣੇ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇਜੈਸੀਹੀ ਹੈਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤੇਰੀ (ਕਰਮਿ) ਕਿਰਪਾ ਬਖਸੀਸ ਕਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂਮੈਂਮਿਲੀਹੈਸੋਤੁਮਨੇ(ਗਹਿਲੀ)ਪਕੜ ਲਈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰਲਈਹੈ ॥੭॥

ਆਸਾੜੁ ਭਲਾ ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾੜ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸੂਰਜ (ਭਲਾ) ਅਤੀ ਤਪਤਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸਾੜ ਮੈਂ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਰਾਗ ਦ੍ਵੇਖ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ (ਗਗਨਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਸੋਖੈ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ॥

ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੀਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਯਾਨ ਸੂਰਜ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜਲ ਕੋ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੇ ਸੋਖਨਕਰਤਾਹੈ॥ ਔ ਅਗਨ ਵਤ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗਨ ਵਤ ਬੁਧੀ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਅਗਨਿ ਰਸੁ ਸੋਖੈ ਮਰੀਐ ਧੋਖੈ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥

ਅਗਨ ਵਤ ਤਪ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ(ਰਸੁ) ਜਲਕੋ ਸੁਕਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਧੋਖੈ) ਸੰਸੇ ਮੈਂ ਮਰੀਤਾ ਹੈ (ਭੀ) ਬਹੁੜੋ ਅਗਯਾਨ ਸੂਰਜ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਕੋ ਹਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਅਗਯਾਨ ਜੀਵ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਥੁ ਫਿਰੈ ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਕੈ ਟੀਡੁ ਲਵੈ ਮੰਝਿ ਬਾਰੇ ॥

ਬਹੁੜੋ ਜਬ ਅਸਾੜ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਤ੍ਰਾਇਣ ਦਖਯਾਇਣ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬ੍ਰਿਛਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕਤੀ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਾਰੇ) ਉਜਾੜੋਂ ਕੇ ਬੀਚ (ਟੀਡੁ) ਬਿੰਡੇ (ਲਵੈ) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਹ ਅੱਧ੍ਯਾਤਮ ਅਰਥ ਜਬ ਅਗਯਾਨ ਕਾ ਰਥੁ ਫਿਰਾ ਤਬ ਜਗਯਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਵਾ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕ ਰਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਬਿੰਡੇ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਬਾਰੇ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਖੈਂਚ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਵਗਣ ਬਾਧਿ ਚਲੀ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਗਣੋਂ ਕੀ ਗਠੜੀ ਬਾਂਧ ਕਰ ਭਾਵ ਔਗਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰਮੈਂ(ਚਲੀ) ਬਿਚਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਚਲੀ ਤਿਸਕੋ (ਆਗੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੁਖ ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਮੈਨੇ ਏਹੁ ਮਨੁ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ਜੀਵਣਾਂ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ॥ਯਥਾ ਪਰਮਾਣ ਮ:੫ ॥ ਮਰਣੰ ਬਿਸਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜੀਵਣੰ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਹ ॥ ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਪਾਂਚਉ ਤੁਕੋਂ ਕਾ ਆਸਾੜ ਕਾ (ਆ) ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਸਾੜ) ਤਪ ਤਪਣਾ (ਭਲਾ) ਅਧਿਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹਿ ਅਧਿਆਸ ਰੂਪ ਸੂਰਜ

ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਅਧ੍ਯਾਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਅਗ੍ਯਾਨ ਦੁਖਦਾਈ ਨਹੀਂ ਅਧ੍ਯਾਸ ਸਹਿਤ ਅਗ੍ਯਾਨ ਜੀਵ ਕੋ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਮੈਂ ਅਧ੍ਯਾਸ ਹੈ ਤਬ ਦੁਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸਖੋਪਤਿ ਵਿਖੇ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਘਾਵ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਕੋਊਭੀ ਦੁਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾਕੇ ਸਮਾਨ ਅੰਸੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣਾ ਨਿਮਿਤ ਕਾਰਣਹੈਔਰ ਜੋ ਵਸੇਸ ਅੰਸੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਹੋਣਾ ਯਹੀ ਅਧ੍ਯਾਸ ਕਾ ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਣ ਹੈ ਅਹੰ ਸੁਖੀ ਅਹੰ ਦੁਖੀ ਅਹੰ ਰੂਪ ਬਧਰ ਅਹੰ ਕਾਣੋ ਇਤ੍ਯਾਦਿਕ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਦੇਹ ਸਾਥ ਅਪਣੀ ਏਕਤਾ ਜਾਨਣੀ ਯਹੀ ਅਧ੍ਯਾਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਏਹੀ ਅਧ੍ਯਾਸ ਕਾ ਫਲ ਹੈ (ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ) ਤਿਸ ਅਧ੍ਯਾਸ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਅਧ੍ਯਾਸ ਸੂਰਜ ਅਗਨ ਕੇ ਸਮਾਨ (ਭਖੇ)ਪਰਜੁਲਤ ਹੂਆ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈਂ ਕਿਆ ਸੋਖਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗਨ ਰਸ ਅਗਨ ਸਮ ਤਪਕੇ(ਰਸ)ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਲਖਤ ਸਭ ਦੈਵੀਗੁਣ ਜਾਣ ਲੈਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ॥ਯਥਾ–' ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ ਬਿਰਹਾਤੂਸੁਲਤਾਨੁ॥ਫਰੀਦਾਜਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਤਨੁ ਜਾਣੁ ਮਸਾਨੁ"॥ਔਰ ਯਥਾ–"ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਓ ਤਿਨਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਓ"ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮੁਖਤਾਮੈਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈਂ ਧੋਖੇ ਸੰਸਿਓਂ ਕਰ ਦੇਹ ਅਧ੍ਯਾਸੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਅਧ੍ਯਾਸ (ਭੀ) ਬਹੁੜੋ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਕਿਰਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹਾਰਤਾ ਹੈ(ਰਥੁ ਫਿਰੈ)ਦੇਹ ਅਧ੍ਯਾਸ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਾ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂਕੇ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਹ ਅਧ੍ਯਾਸ ਕਮ ਹੂਆ ਤਬ ਜੀਵ ਰੂਪ ਧਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਾਂਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਦੇਹ ਰੂਪ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਔਗਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬਿੰਡੇ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਗਲੀ ਦੋ ਤੁਕੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬ ਅਰਥਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਈਹਾਂਜਾਣਲੈਣਾ॥ ਵਾ ਤੀਸਰਾ ਅਰਥ (ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਭਲਾ ਸਾੜ ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਕ ਸਾੜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂਵੈਰ ਗਰੂਪ ਸੂਰਜ ਤਪਤਾ ਹੈ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਕੀ(ਧਰਤੀ)ਬੁਧੀ ਵੈਰਾਗ ਜਨ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਵੈਰਾਗ ਸੂਰਜ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸਮ ਭਖ ਕਰ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕਯਾ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗਨਿ ਰਸਿ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਤਪ ਕਰ ਵਿਸੇਵਾਸਨਾਰੂਪ ਜਲਕੇ ਤਾਈ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਬੀਚ ਸੇ ਖੈਂਚਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਤੀਬਰ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਸੇ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਿਓਂ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾ ਯਹਿ ਕਿਕਿਆਜਾਨੇਪਰਮੇਸੁਰਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ ਵਾ ਨਾ ਹੋਵੈਗਾ ਬਹੁੜੋਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹਾਰਤਾ (ਰਥ ਫਿਰੈ) ਜਬ ਵੈਰਾਗ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਂਤੀਕੋ ਤਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੇਵਲ ਵੈਰਾਗ ਥਾ ਪੁਨਾਃ ਬਬੇਕ ਸਹਿਤ ਹੂਆ ਯਹੀ ਰਥ ਕਾ ਫਿਰਨਾ ਹੈ (ਟੀਡੁਲਵੇ)ਦੇਹ ਵਾ ਅੰਤਹਿਕਰਨ ਰੂਪੀ (ਬਾਰ) ਉਜਾੜ ਵਿਖੇ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਬਿੰਡੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਆਇ ਕਰ ਬਿਰਾਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਗਣ ਅਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਬਾਧ) ਨਾਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਮੈਂ

(ਰਲੀ) ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਸਮਾਲਣੇ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾਃ ਅੰਤ ਕੀ ਤੁਕੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬੋਕਤ ਅਰਥ ਜਾਨਨਾਂ ॥ ੮ ॥

ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ ॥

ਹ ਮਨਾ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਹਮ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਸਾਵਣ ਮੈਂ (ਸਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੂਏ ਤਬ ਐਸੀ ਰੁਤ ਕੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ ਵਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ ॥

ਹੇ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਕੋ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ ਲਗਤੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪਤੀ ਆਪ ਪ੍ਰਦੇਸ ਸਿਧਾਏ ਹੂਏ ਹੋ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੋਖ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਏ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਨਾ ਆਉਣੇ ਕਰਕੇ (ਹਾਵੈ) ਹਾਹੁਕੇ ਕਰ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਬਿਜੁਲੀ ਸੰਪਦਾ ਆਵਦਾ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਚਮਤਕਾਰੋਂ ਕਰ ਡਰਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ ॥

ਹੇ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸੇਜ ਅਕੇਲੀ ਹੈ ਪੁਨਃ(ਖਰੀ) ਅਤੀ (ਦੁਹੇਲੀ) ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਇਸੀ ਦੁਖ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਰਣਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਦ ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਹੁ ਤੋ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਔਰ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਹੋਵੈ ਹਮਾਰੇ ਤਨ ਪਰ ਕਪੜਾ ਭੀਅਛਾਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰਤੀ ਪਿਰਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੁਹਾਗਣਿ(ਕੰਤੀ)ਕੰਤ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੇ ਭਾਵ ਤੇਰੇ(ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ੯ ॥ ਪੁਨਾ ਆਪਣੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥

ਜੋ (ਭਾਦੁਇ)ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਭਇਆ ਹੈ ਬੁਧੀ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਲਗ ਕਰ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲ ਗਈ ਹੈ ਜਬ ਸੇ ਜੋਬਨ ਭਰਾ ਅਰਥਾਤ

ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤਾ ਕਾ ਸੰਘਟੁ ਭਇਆ ਤਬ ਸੇ ਮੈਂਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੀਹੂੰ ਆਸੁਰੀ ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਕੋ ਸਫੁਟ ਕਰਤੇਹੂਏ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸੁ ਰੁਤੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਹਰ ਜਲ ਕਰ ਸਰ ਭਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਜਲ ਕੇ (ਥਲ) ਅਸਥਾਨ ਇੰਦ੍ਰਜ ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ ਆਦਿ ਨੀਰ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਐਸੀ ਰੁਤ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾਹੈ ਭਾਵਸੇਮੋਹਕਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪਕੜ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅੰਤਹਿਕਰਣ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਪਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ॥

ਬਰਸੈ ਨਿਸਿ ਕਾਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਬਾਲੀ ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਲਵੰਤੇ ॥

ਏਕ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦੁਤਿਯ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾਲੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਅਨਕੂਲ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਕਥਨ ਤੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪ ਦਾਦਰ (ਲਵੰਤੇ) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪ ਮੋਰ ਭੋਗ ਰੂਪ ਸਰਪੋਂ ਕੇ ਖਾਣੇ ਹਾਰੇ ਫੁੰਕਾਰੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਦਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਇਤਨੇ ਬਿਘਨੋਂ ਕੇ ਹੋਤੇ ਮੁਝ (ਬਾਲੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਹੇ ਪਤੀ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਚਾਹ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਚਿਤ ਕੋ ਪੀਆ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲੇ ਭੁਇਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੰਤੇ ॥

ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦਰਸਨ ਰੂਪ ਸੁਆਤਿ ਬੂੰਦ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਹਿ ਕਰ ਪੁਕਾਰਤਾਹੈਪੁਨਾ ਭਾਦੋਂ ਮੈਂ ਸਰਪ ਬਡੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਰਪ ਡੰਗ ਮਾਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਪੁਨਾ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਛਰ ਡੰਗ ਸਾਇਰ ਭਰ ਸੁਭਰ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਮਤਸਰ ਰੂਪ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗ ਹੈ ਸੰਸਾਰ (ਸਾਇਰ) ਸਮੁੰਦਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਆਪ ਮਲਾਹਹੋਕਰਮੇਰੇ ਕੋ ਪਾਰ ਕੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਛਿ ਚਲਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇਪੂਛਕਰਤਿਸਮੈਂ(ਚਲਉ) ਪਰਵਿਰਤ ਹੋਵਉ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਹਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਦਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਜਾਈਐ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਸੋ ਕਰਨੇ ਸੇਤੇਰੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਅਬ ਅੱਸੂ ਕੇ ਅਲੰਕਾਰ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸੁਨ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾਧਨ ਝੂਰਿ ਮੁਈ ॥

ਜੋ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਯਹੀ ਅਸੂ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੇ (ਪਿਰਾ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ (ਸਾਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਸੇ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਤੀ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਸੀਘਰ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਈ ॥ .

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ (ਦੂਜੈ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ (ਖੁਈ) ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲੋ ਤੋ ਮਿਲਣਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਨਿਰਦੋਸ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਝੂਠਿ ਵਿਗੁਤੀ ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਹ ਕਾਹ ਸਿ ਫੁਲੇ ॥

ਮੈਂ ਝੂਠ ਨੇ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹਾ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਮੈਂ ਤਉ ਤੈਨੇ (ਮੁਤੀ) ਤਿਆਗੀ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਅਸੂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਲਛੀ ਅਰ ਕਾਹੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੀਸ ਅਰ ਦਾੜੀ ਕੇ ਕੇਸ ਸਿਯਾਮਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸੇਕਾਹੀਵਤਚਿਟੇਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਅਬ ਤੋ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਗੈ ਘਾਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਮਨੁ ਡੋਲੇ ॥

ਪਹਿਲੇ (ਘਾਮ) ਧੁਪ ਤੇਜੁ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਸੋ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ (ਜਾੜਾ) ਜੜ੍ਹਤਾ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਹੈ ਅਬ ਬਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਐਸਾ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਡੋਲ ਰਹਾਹੈਕਿਉਂਕਿਬ੍ਰਿਧਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸਿ ਸਾਖ ਹਰੀ ਹਰੀਆਵਲ ਸਹਜਿ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਠਾ ॥

ਬਾਹਰ ਅਰਥ ਤੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ॥ਯਥਾ ਜੋ ਅੰਨ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਕੇ ਸੋ ਮੀਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਅਪ੍ਰਪਕ ਕਟੀਏ ਸੋ ਤੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀਆ ਸਾਖਾ ਜੋ ਸਾਮ ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਬੇਦ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਬੇਦੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪ੍ਰਪਕ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਅਡੋਲ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜੋ ਅਨੰਦੁ ਪਾਪਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਮੀਠਾਹੈ ਕਿਆ ਅਨੰਦਵਾਂਨ ਹੋਤਾਹੈ ਜਾ ਦਸੋਦਿਸਾ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਾਖਾ ਰੂਪ ਸਾਰੇ ਹਰਿਆਵਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਭਗਤ ਤਾਰੇਹੈਂ ਐਸਾ ਗੁਨਾਨਵਾਦ ਕਰਤਾ ਹੂਆ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਕਰ (ਪਕੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੀਠਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਰ ਜੁਗਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਾਖੋਂ ਕੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਦਸੋ ਦਿਸਾਂ ਮੈਂ (ਹਰੀ) ਅਤੀ

ਸਬਜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਕਰ (ਪਕੇ) ਪਰਪਕ ਹੋਵੈ ਸੋ (ਮੀਠਾ) ਭਾਵ ਮੀਠਾ ਰਸ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਪਰ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੈਸੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀਘਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਰੂਪ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਅਸੁਨਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸੂ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਇਮ ਮੈਂ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੀਏ ਅਬ ਆਪਕੇਅਰ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਬਸੀਠਾ) ਬਕੀਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਕਤਕਿ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਲੋਕ ਕਤਕ ਮੈਂ ਤਲਾਵੋਂ ਪਰ ਦੀਪਕ ਬਾਲਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਾ ਕ੍ਰਿਤ ਉਸ (ਕਤਕਿ) ਜੀਵ ਕੋ ਪੜਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੀਪਕੁ ਸਹਜਿ ਬਲੈ ਤਤਿ ਜਲਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਬਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਤਿ) ਸਾਰ ਗ੍ਰਹਣ ਰੂਪ ਤੇਲ ਕਰ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਯਥਾ ਪਰਮਾਣ॥ਤਤ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜਿਆਰਾ ॥

ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੋ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ ॥

ਦੀਪਕ ਗਜਾਨ ਰਸ ਸਬਦ ਤਤੂ ਕਾ ਪਰਯਾਯ ਹੈ ਵਾ ਤਤ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਲ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਰਕਾਸ ਕਰ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਮੇਲ ਭਇਆਹੈ ਮੇਲਕੇ(ਓਮਾਹੈ)ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਧਨ ਸਰਸੀ ਭਈ ਵਾ ਮਨ ਕਰਉਮਾਹ ਅਰ ਤਨ ਕਰ ਸਰਸੀ ਭਈ॥

ਅਵਗਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਤਾ ਮਰਸੀ ॥

ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾਮਾਦਿ ਅਵਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਮਰਤੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੀਝਤੀ ਨਹੀਂ ਜਬ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹਟੀ ਤੌ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇਗੀ ਮਰੇਗੀ ਤੌ ਸੀਝੇਗੀ ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨਾਮਜਾਪ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਆਪਨੇ ਦੀਨੀ ਹ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਮੇਰੇਕੋ ਅਬ ਤਕ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਆਸਾ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ ਘੜੀ ਖਟੁ ਮਾਸਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਕਪਟ ਰੂਪੀ ਦਰ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਖੋਲਹੁ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਏਕ ਘੜੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਆਗੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤੌ ਤੁਮ ਮਿਲੋਗੇ ਜਬ(ਦਰ) ਅੰਦਰੋਂ ਕਪਟ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਖੋਲੋਗੇ ਏਕ ਘੜੀ ਕੋ ਖੋਲੋ ਵਾ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੋ ਖੋਲੋ ਤਬੀ ਮਿਲੋਗੇ ॥ ੧੨ ॥

ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨਕੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੰਘਰ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਭਲਾ ਹੈ ਵਾ (ਮੰ) ਮੇਰਾ (ਘਰ) ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ (ਮਾਹੁ)ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਭਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਸੇ ਉਤਮ ਹੈ ਪਰਮਾਣ ਯਥਾ– "ਅਵਰੁ ਜੋਨਿ ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ" ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਭਲਾ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ ॥

ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣਹੁ ਕਰ ਤੁਝ ਕੋ ਰਾਵਤੀਆ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਹੇ (ਨਿਹਚਲੁ) ਅਚਲ ਪਤੀ ਤੂੰ ਭਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਤੂੰ (ਨਿਹਚਲੁ) ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਚਤੁਰ ਹੈ ਘਟ ਘਟਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਸੁਜਾਨ ਪੁਨਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਜਗਤ ਬਿਜੁਲੀ ਸਮ ਚੰਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦਿਓਂ ਮੈ ਅਗਜਾਨ ਧਿਆਨ ਆਦੀ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਅਰ(ਤਾ)ਤਿਸ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਤੂੰ ਭਾਇਆ ਹੈਂ ਵਾਜਬ ਗਿਆਨ ਆਦਿਗੁਣ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏਔਰ ਤੂੰ ਹਮਕੋ (ਭਾਇਆ) ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ਹੈਂ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥

(ਗੀਤ) ਰਾਗ (ਨਾਦ) ਵਾਜੇ ਅਰ ਕਵੀਓਂ ਕੇ ਕਬਿਤ ਭੀ ਸੁਣੇ ਤਿਨਹੁ ਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਨਾ ਹੂਏ ਅਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੀਤ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ ਨਾਦ ਪੂਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਵਿਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਇਨ ਸਭਕੇ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਭਾਗੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅਭ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਾਹ) ਸੁਆਮੀ ਸੋਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ (ਅਭ) ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ(ਆਗੈ)ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥੧੩॥ ਅਬ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੋਖੈ ॥

(ਪੋਖਿ) ਬ੍ਰਿਧਾਪਨੁ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜੜਤਾ ਰੂਪ (ਤੁਖਾਰੁ) ਬਰਫ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ (ਵਣੁ) ਸਰੀਰ ਯਥਾ'ਫਰੀਦਾ ਰੁਤ ਫਿਰੀ ਵਣੁ ਕੰਬਿਆ' (ਤ੍ਰਿਣੁ) ਇੰਦ੍ਰੇ ਇਨਹੁ ਮੈਂ ਜੋ ਸਕਤੀ ਰੂਪ ਰਸ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਸਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰਮਾਣ ਯਥਾ 'ਫਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣੀਆ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਰੀਣੇ ਕੰਨ' (ਰੀਣੇ) ਸਕਤੀ ਸੇ ਖਾਲੀ ਹੂਏ ॥

ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੂਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਔਰ ਮੁਖ ਉਪਲਖਤ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦਕੋ(ਮਾਣੀ)ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸ੍ਵੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚੈਤੰਨ ਸਤਾ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗਤਿ ਪਾਵਉ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ॥

ਹੇ ਦਯਾ ਪਤ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਾ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਆਤਮ ਵਸੇਣੀ ਮਤਿ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸਤੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਾ ਇਸਥਤੀ ਪਾਵੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰਸਿ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨੇਹੋ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਸ ਰਸੀ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਏ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਗਯਾਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਵਣਾ ਕਰੇਅਰੁ ਤਨੁ ਕਰਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਪੁਨਹਬਾਣੀ ਕਾ ਸਨੇਹੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੋਵੈ॥ ੧੪ ॥

ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਯਥਾ॥ਮਾਘ ਮਾਸ ਮੈਂ ਜਨ ਗਨ ਪ੍ਰਯਾਗਮੈਂ ਮਜਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇਹੈਂ ਤਥਾ ॥ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਵਿਤਰਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਾਘ ਸਤੋ ਗੁਣ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਤਸੰਗ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਪਵਿਤਰ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਤੀਰਥੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਮੈਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸੀ ਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਬ ਵਸੇਸਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੋ ਬਡੇ ਕਸਟ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਸੰਤ ਸਜਨ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਿਲੇਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਲਭ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਵਸੇਸ ਹੈਂ॥ਜੇ ਕਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਤੋ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਕ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਸਮਾਨਿਆ) ਸਮਾਇਆ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੂੰ ਯਹ ਪੁੰਨ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਣ ਅੰਕੇ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਬੰਕੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ਸਰਿ ਨਾਵਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਬੰਕੇ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਵਣ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਇਸੀ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਹਛਾ ਲਗਾ ॥

ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਤਹ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਾ ॥

(ਗੰਗ) ਭਗਤੀ (ਜਮੁਨ)ਕਰਮ ਕਥਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਸੁਸ੍ਰਤੀ ਯਹੀ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੈ ਚਤੁਸਟੇ ਸਾਧਨ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਦਯਾਸਨ ਯਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਬਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ(ਸਮਾਵਾ)ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਚਤੁਸਟੇ ਸਾਧਨ ਕਾ ਰੂਪ ਕਹਤੇਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮ ਵੈਰਾਗ ਸੋ ਵੈਰਾਗੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਮੰਦ ੧ ਤੀਬਰ ੨ ਤੀਬਰ ਤਰ ਮੰਦ ਕਾ ਰੂਪ ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੋਜਾਣਾ ਜੋ ਵਹੀ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਹਾ ਗਿਰ ਪੜਾ ਆਗੇ ਤੀਬਰ ਕਾ

ਸੁਰੂਪ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੁਰਗ ਆਦੀ ਸੁਖੋਂ ਕੀਮਨਮੈਂਇਛਾਬਨੀਰਹਿਣੀ ਤੀਬਰਤਰਕਾਸੁਰੂਪਯਿਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸੁਖ ਕਾਗ ਬਿਸਟਾਕੇ ਤੁਲ ਜਾਨਣੇ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਸੁਰੂਪ ਯਿਹ ਹੈ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਥਯਾ ਅਰਪ੍ਰਮੇਸਰਕੋ ਸਤ ਜਾਨਣਾ ॥ ਖਟ ਸੰਪਤੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਯਿਹ ਹੈ ੧ ਸਮ ਮਨ ਵਿਸਯੋਂ ਸੇ ਰੋਕਣਾ ੨ ਦਮ ਇੰਦ੍ਰੈ ਵਿਸਯੋਂ ਸੇ ਰੋਕਣੇ ੩ ਸਰਧਾ ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸਤ ਜਾਨਣਾ ੪ ਸਮਾਧਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਿਆਂ ਵਾ ਗੁਰੋਂਕੇਵਾਕ ਸੁਣਤਿਆਂ ਮਨਕੋ ਇਕਾਗਰ ਰਖਣਾ ਪਉਪਰਤੀ ਸਾਧਨਹੁ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕਰਮਹੁ ਕਾ ਤ੍ਯਾਗੁ ਕਰਨਾ ਔਰਬਿਖਰੂਪਜਾਨਕੇਸਭਵਿਸਯੋਂਕਾ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਗਿਲਾਨੀ ਹੋਵੈ ਯਿਹ ਉਧਰਾਮਤਾ ਹੈ ੬ ਤਤਿਖਯਾਪਰਮੇਸੁਰਪ੍ਰਾਪਤੀਹੇਤ ਧੂਪ ਅਰਸੀਤ ਭੂਖ ਪਯਾਸ ਸਹਾਰਨੀ ਇਨ ਛੇਵੇਂ ਕਾ ਏਕ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਆਗੇ ਮੋਖਇਛਾਯਿਹਹੈਬ੍ਰਹਮਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਔਬੰਧਕੀ ਹਾਨੀ ਮੋਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੋਖ ਕੀ ਚਾਹਿ ਰਹਿਨੀ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਮਮੋਖਯਤਾ ਹੈ ਯਿਹ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਹੈਂਆਗੇ ਸਰਵਣ ੧ ਮਨਨ ੧ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਉਪ ਕਰਮ ਉਪਸੰਹਾਰ ੧ ਅਭ੍ਯਾਸ ੨ ਤੀਸਰਾਫਲੁ੩ ਅਪੂਰਬਤਾ ੪ ਪੰਜਵੈ ਅਰਥ ਵਾਦ ੫ ਉਪਪਤਿ ੬ ਯਿਹ ਸ੍ਰਵਣ ਕੇ ਛੈ ਲਿੰਗ ਚਿੰਨੋ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਆਦ ਮੈਂਜੋਅਰਥੁਗ੍ਰੈਬਹੈ ਧਰਣਾ ਤਿਸੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਿਤੀਪਾਦਨ ਕਰਨਾ ਤਿਸੀ ਅਰਥ ਮਹਿ ਸਮਾਪਤਿ ਕਰਣਾਂਇਸਕਾਨਾਮਉਪਕ੍ਰਮਉਪਸੰਹਾਰਹੈ੧ ਇਸ ਪੁਰ ਸ੍ਰੀਮੁਖਿਵਾਕ ਉਦਾਹਰਣ॥'ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ਹੈਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀਭੀਸਚੁ'॥ਜੋਵਸਤੁਕਹਿਣੇਯੋਗ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਅਭ੍ਯਾਸ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਹੈ'ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਨਾਇ' ਇਤਆਦੀ॥ ਸੋ ਅਭ੍ਯਾਸੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਿਤੀ ਪਾਦ ਅਦ੍ਵਤੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਉਸਕੋ ਅਵਰ ਪ੍ਰਮਾਣੋ ਕਰ ਕਹਣਾ ਏਕੁ ਸੱਚੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਐਸਾਨਹੀਂਹੈ ਗੁਰੂਵਾਕ'ਕਥਨਾ ਕਥੀਨਆਵੈਤੋਟਿ॥ਕਥਿਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿਕੋਟਿ॥''ਕਹਣਾ ਕਥਨੁਨਜਾਈ'॥ 'ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕ ਵਾਰ'॥ਯਿਹ ਤੀਸਰਾ ਸ੍ਰਵਣ ਅਪੂਰਬਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੱਤਖ੍ਯ ਆਦਿ ਪ੍ਰਮਾਣੋ ਕਾ ਜੋ ਵਿਸ੍ਯ ਨਹੀਂਹੈ ਪ੍ਰਿਤਿਪਾਦਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਆਤਮ ਗਯਾਨ ਹੈ ਇਸਕੋ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਫਲ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁਹੈ॥'ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ॥' 'ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥'ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗਯਾਨਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹੀਹੈ ਤਾਂਤੇਨਿਤਸਤਿ-ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਜਹਾਂ ਐਸੇ ਕਥਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਅਰਥਬਾਦ ਹੈ ਅਰਥਬਾਦ ਨਾਮ ਉਸਤਤੀ ਕਾ ਹੈ ਬਰਨਨ ਜੋਗ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਉਸਤਤੀ ਹੋਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣ॥''ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣ ਦੇਇ॥ ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁਗੁਣਕੋਇ ਕਰੇ'' 'ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਆਪਿਪ੍ਰਮੇਸਰ॥'ਇਤਆਦੀ ਜਹਾਂ ਕਥਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਅਰਥ ਵਾਦੁ ਹੈ ॥ ਅਬ ਖਸਟਮ ਉਪਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਰਣ ਕਰ ਪ੍ਰਿਤਪਾਦਨ ਕੀਯਾ ਅਰਥੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਅਰਥ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਤਿਸੀ ਪਰਕਰਣ ਜੋ ਜੁਗਤਿ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀ ਹੈ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਉਪਪਤੀ ਹੈ ਉਪਪਤੀ ਨਾਮ

ਜੁਗਤੀ ਕਾ ਹੈ ਜੁਗਤੀ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਕਾ ਹੈ॥ਪ੍ਰਮਾਣ ਗੁਰੂ''ਵਾਕ ਸਾਲਾਹੀਸਾਲਾਹਿਏਤੀਸੁਰਤਿਨਪਾਈਆ॥ ਨਦੀਆ.ਅਤੈ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ'' ਨਦੀ ਰੂਪੁ ਈਸਰ ਵਾਹ ਨਾਮ ਨਾਲੇ ਕਾ ਹੈ ਨਾਲਾ ਰੂਪੁ.ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਸਮੁੰਦ੍ਰਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਨਦੀ ਵਾਹ ਦੋਨੋ ਨਾਮ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਤੇ ਈਸ ਜੀਵਨਾਮਕੋਉਨਹੀਰਹਿਤਾ ਏਕ ਚਿਦ ਘਨ ਦੇਵ ਹੀ ਹੈ ਕੋਟ ਜਤਨ ਕੀਏ ਸੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਜੁਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਐਸੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਕਾਨਾਮਉਪਪਤੀ ਰੂਪ ਖਸ੍ਟਮੋ ਸ੍ਰਵਨਹੈ ਬੇਦ ਰੂਪ ਛਾਂਦੋਗ ਨਾਮੁ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਦੇ ਖਸਟਮੋਧਿਆਇ ਮੇ ਲਿਖਾਹੈ ਕਿ ਸਿਖ ਇਸ ਰੀਤਿ ਸੇ ਆਤਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇ ਸਰਵਣ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਾਪਤੰ ॥ ਆਗੇ ਮਨਨ ਚਲਾ ਵਿਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੇਕਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰਸਜਾਤੀਪ੍ਰਤੇਪ੍ਰਵਾਹਕਾਨਾਮੁ ਮਨਨ ਹੈ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭੇਦ ਕੀ ਬਾਧਕ ਔ ਅਭੇਦ ਕੀ ਸਾਧਕ ਯੁਕਤਿਓਂ ਸੇ ਅਦ੍ਵਤੀ ਬ੍ਰਹਮਕਾਚਿੰਤਨਮਨਨਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਨਾਤਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਬਿਵਧਾਨ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕਹੀਏ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਿ ਸੰਸੇ ਸ੍ਰਵਣ ਸੇਂ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥ ਔ ਪ੍ਰਮੇ ਯੁਗਤਿ ਸੰਸੇ ਮਨਨ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਵਨਾ ਨਿਧਯਾਸਨ ਸੇ ਦੂਰਹੋਤੀਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਪਕਤਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਯਾਸਨ ਹੈ ਇਸੀ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਸਮਾਧੀ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀਅਤੀਗਾੜ੍ਹਤਾਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ਸੋ ੨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਸਵਿ ਕਲਪ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਭੇਦ ਤੇ ਸੋ ਆਗੇ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ॥ ਤੀਨ ਅੰਤਰ ਤੀਨ ਬਾਹਰ ਛੈ ਮੇ ਸੇ ਦੋ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਚਾਰ ਸਾਵਿਕਲਪ ਬਿਸਤਾਰ ਕੇ ਭਯ ਸੇ ਈਹਾਂ ਇਨਕਾ ਸੁਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਏਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਜੋ ਸਾਤ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥

ਮਾਘ ਮਾਸ ਮਕਰ ਰਾਸ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਬ ਸੂਰਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਈਹਾਂ ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਮਾਘ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਮਕਰ ਰਾਸ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਭਾਨ ਕਾ ਹਮੇਸ਼ ਪੁਰਬ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਅਬਪਰ-ਸੰਗੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ.ਸਜਣ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਪੁਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕੌਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਏਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਿਸਚੈ ਪੂਰਬਕ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁੰਨ ਸਮੇਂਸਿਰ ਦਾਨ ਹਮੇਸ਼ਦੇਨਕਾਨਾਮੁਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਮਾਘਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ ॥ ੧੫ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜਪੁ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਈਹਾਂ ਸੰਤ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂਸਤੋ ਗੁਣ ਮਾਘ ਵਿਖੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜੋ ਮਹਾ ਰਸੁ ਰੂਪਹੈਂ''ਆਤਮਰਸ ਜਿਹ ਜਾਨਿਆ'ਇਸ ਕਥਨ ਤੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸੋ ਆਤਮਾ ਰਸ ਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਇਹ ਜੀਉ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਥਨ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਏਕ ਰਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਸ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ

ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਤਿਸੰਗ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਅਬ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ।

ਫਲ ਗੁਨਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥

ਜਬ (ਫਲ ਗੁਨਿ) ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣੋ ਕਾ ਫਲ ਹੂਆ ਤਬ (ਮਨਿ) ਮਨਨ ਕਰਕੇ (ਰਹਸੀ) ਅਨੰਦ ਭਈਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ॥ਜੇ ਕਹੈ ਵਹੁ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦਸਮਖਿਨ ਭੰਗਰ ਹੋਵੈਗਾਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨਦਿਨ ਏਕ ਸਵਾ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਅਨੰਦਕ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਕੁ ਜੋ ਆਪਾਭਾਉ ਥਾ ਸੋ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੂਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਓ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ (ਜਾ)ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਭਾਯਾ ਤੋ ਆਪਾਭਾਵ ਕਾ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੈ(ਮੋਹੁ)ਅਗਯਾਨ ਥਾ ਸੋ ਆਪਨੇ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਹੋਈਏ ਜੇ ਕਹੈ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਹੁ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਬਾਝਹੁ ਮਹਲੀ ਲਹਾ ਨ ਥਾਓ ॥

ਹੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਹੰਤਾ ਕਰਕੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਵੇਸ ਕਰੌਂ ਤੋ ਭੀ ਤੇਰੇ (ਮਹਲੀ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿਖੇ ਵਾ ਮੈਂ ਜਗਯਾਸੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਥਾਉਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਇਹ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤਸੰਗ ਬਹੁੜੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰਿ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਹਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਡੋਰ ਸੁਭ ਕਰਮ ਰਸੁ (ਪਾਟ) ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਮਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਪਟੰਬਰ ਹੇ (ਪਿਰਿ) ਪਤੀ ਜਿਸ ਪੂਰਬੋਕਤਿ ਸਿੰਗਾਰ ਕੋ ਮੈਂ (ਲੋੜੀ) ਚਾਹਤੀ ਥੀ ਵਾ ਹੇ ਪਤੀ ਜਬ ਤੈਨੇ ਚਾਹੀ ਤਬ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੈਂ (ਸੀਗਾਰੀ) ਭੂਖਯਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁਰਿ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਨਾਰੀ ਜਬ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਲਈ ਤਬ ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਨੇ ਹੇ (ਵਰੁ)ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਇ ਲੀਆ ਤਾਤੇ ਹੇ ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੈ॥ ੧੬ ॥ ਅਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੇ ਦਸ ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ॥

(ਬੇ) ਦੋ ਅਰ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤਿਨ ਮਹਿ ਖਟ ਰੁਤੇ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਪੰਦ੍ਰਹ ਤਿਥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਸਾਤ ਵਾਰ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥

ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ॥

ਪੁਨਹ ਏਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਚੌਸਠ ਘੜੀਆ ਤਿਨ ਮੈਂ (ਮੂਰਤਿ) ਦੋ ਘੜੀਆ ਤਾ ਮੈਂ ਸਾਠ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਤੋ ਏਕ ਘੜੀ ਬਨਤੀ ਹੈ ਤੀਸ ਚਸੇ ਕਾ ਪਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਹ ਵਿਸਿਓ ਕਾ ਏਕ ਚਸਾ ਹੋਤਾ ਹੇ ਪੰਦ੍ਰਹ ਨਿਮੇਖੋਂ ਕਾ ਏਕ ਵਿਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਿਮੇਖ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਕੇ ਮੀਲਨ ਉਨ ਮੀਲਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹੁ ਹੈ ਕਿ ਨਿਮਖ ਸੇ ਲੈਕਰ ਬਰਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਭ (ਸਚੇ) ਸਫਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਹਜਿ) ਅਚਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੋ ਆਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਪਯਾਰੇ ਮਿਲੇ ਤਬ ਸਭੀ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰੇ (ਸਾਰੇ) ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਕਰਤਾ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਬਿਧੀਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਸਭ ਬਿਧਾ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਂ ਸੀਗਾਰੀ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੂੰ ਅਬ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੂੰ ਅਬ ਪਰੰਪਰਾ ਕਾਰਣ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ ॥

ਜੋ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਈ ਤੋ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਸੇਜ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਕਾ ਭਾਗ ਜਾਗਾ ਹੈ ਤੋ ਪਤੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਵੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਰਿ ਵਰੁ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੋ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਅਹਿਨਿਸਿ)ਨਿਰੰਤਰ ਵਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹਰੀ ਵਰਕਾ ਸੁਹਾਗਥਿਰ

ਹੂਆ ਹੈ॥ਯਥਾ-"ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ" ॥ ਤੀਨ ਵਿਸੇਸਨੋ ਸੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਬਾਧ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪਕ ਅਲੰਕਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਰਾਤ੍ਰਿਕੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰੋਂ ਵਤ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਚਾਰ ਭਾਗ ਕਰ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਨੈਣ ਸਲੋਨੜੀਏ ਰੈਣਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਪੁਨਵਾਨ ਵਾ ਸੁਰਤੀ ਸਿਮਰਤੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾਤੇਰਾ ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ ਹੈ ਸੋ (ਰਾਮ) ਬਜਾਪਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਅੰਧਾਰੀਅਰਥਾਤਜੜ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਵਖਰੁ) ਮਾਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਰਾਖੁ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਮਰਨੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਵੇਗੀ ॥

ਵਾਰੀ ਆਵੈ ਕਵਣੁ ਜਗਾਵੈ ਸੂਤੀ ਜਮ ਰਸੁ ਚੂਸਏ ॥

ਜਬ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆ ਜਾਵੈਗੀ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੌਣ ਜਗਾਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਮੋਹ ਰੂਪ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੁਤੀਏ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ ਰਸ ਕੋ ਜਮ ਚੂਸ ਲੇਵੈਗਾ ਭਾਵਸੇ ਖੈਂਚ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਰੈਣਿ ਅੰਧੇਰੀ ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਚੋਰੁ ਪੜੈ ਘਰੁ ਮੂਸਏ ॥

ਅਗਜਾਨ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਿਆ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ੍ਟਾ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਪੜ ਕਰ ਤੇਰਾ ਘਰੁ (ਮੂਸਏ)ਲੂਟੀਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਲਈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੇ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਕਬਹਿ ਨ ਚੇਤੈ ਕਿਆ ਸੂਝੈ ਰੈਣਿ ਅੰਧੇਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਬੀ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੜ ਅਵਸਥਾ ਭਾਵ ਮੋਹ ਮੈਂ ਕਜਾ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਜਾਗੁ ਅਚੇਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਅਚੇਤੀ)ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਈ ਹੂਈਇਹ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਚੀਸ ਬਰਸ ਤੇ ਉਪਰ ਪਚਾਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਹੈ ਅਬ ਰਾਮ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਣਾ ਕਰੁ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਖਾਜੈ ਖੇਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ (ਮੁਈਏ)ਪਜਾਰੀਏ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਕੋ ਬਚਾਉ ਰਾਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਕਾਲ ਕਰ ਖਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਹੁ ਖੇਤੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਹੇਤੀ ਜਾਗਤ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਹਰੀ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਹਿਤੁ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਖੇਤੀ ਕੋ ਰਾਖਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਮੇਂ ਜਾਗਤੇ ਹੂਏ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇ ॥

ਜਮ ਮਗਿ ਨ ਜਾਵਹੁ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਜਮ ਕਾ ਡਰੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥

ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਓਗੇ ਅਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਓਗੇ ਪੁਨਾ ਜਮਕਾ ਡਰੁ ਔਰ ਦਿਤਰ ਜੀਵੋਂਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਧਿਆਵਏ ॥

ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਦੀਪਕ ਹੈ ਵਾ ਗਜਾਨ ਵੈਰਾਗ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਲੈਕਰ (ਦੁਆਰੈ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਣਾਂ ਕਰੇ ਵਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਜਪੇ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤੈ ਕਿਵ ਦੂਜੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਏ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਅਬ ਭੀ ਅਬਕਾ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋ ਅਗਜਾਤ ਥੀ ਜੁਬਾ ਮੈਂਤੋਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਜਰੂਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਯਾਤੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੂਆ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਤੀਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਨੀਦ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਸਾਠ ਸਤ੍ਰ ਬਰਸ ਕੀ ਆਯੂ ਹੂਈ ਤਬ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਅਧਕ ਵਿਆਪੀ ਭਾਵ ਵਿਛੇਪ ਅਰ ਮਮਤਾ ਸਕਤੀ ਅਧਕ ਫੈਲੀ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੀ ਰਾਮ ॥

ਯਿਹ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਯਿਹ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਇਸ ਮਮਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰ ਬੁਧੀ ਸੰਤਪਤ ਭਈ ॥

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਜਗਤ ਪਿਆਰਾ ਚੋਗ ਚੁਗੈ ਨਿਤ ਫਾਸੈ ॥

ਮਾਯਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਮੋਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਮੀਠਾ ਲਾਗਤਾ ਭਯਾ ਅਰ ਜੀਵ ਵਿਸ਼ਯ ਚੋਗ ਕੋ ਚੁਗਤਾ ਹੂਆ ਵਾਸਨਾ ਜਾਲ ਮੈਂ ਨਿਤਹੀ ਫਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ ॥

ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੇ ਤੌ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਣੇ ਕਰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਛੋਡੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੰਤਾਪੀ ॥

ਜਨਮ ਕਾਲ ਅਰ ਮਰਣ ਕਾਲ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬੁਧੀ ਸਦੀਵ ਸੰਤਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਕਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ (ਵਿਆਪੀ) ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਚਉਥਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਦਉਤੁ ਬਿਹਾਗੈ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ)ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀਕਾ ਚੋਥਾਪਹਿਰਾ ਹੂਆ ਭਾਵ ਅਸੀ ਸੇ ਸੌਵਰਸ.ਤਕ ਅਵਸਥਾ ਭਈ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਬੁਢੇਪਾ ਆਯਾ ਤਬ ਕਾਲ ਰੂਪ(ਬਿਹਾਗੈ)ਦਿਨ(ਦਉਤੁ)ਉਦੇ ਹੋਣ ਕੀ ਸਮੀਪਤਾ ਹੂਈ ਭਾਵ ਮਰਨ ਨਜੀਕ ਆਯਾ॥

ਤਿਨ ਘਰੁ ਰਾਖਿਅੜਾ ਜੁੋ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਮੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਤਿਨਾ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੀਆ ॥

ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪੂੰਛ ਕਰ ਜਾਗੇ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖਦਾਇਕ ਭਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀਆ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੈਂ ਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਰ ਕੰਪਿ ਚਰਣ ਸਰੀਰੁ ਕੰਪੈ ਨੈਣ ਅੰਧੁਲੇ ਤਨੁ ਭਸਮ ਸੇ ॥

ਹਾਥ ਕਾਂਪਤੇ ਹੈਂ ਚਰਨ ਡੋਲਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਸਰੀਰ ਭੀ ਕੰਪਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧੁਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਸਦਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਖੁਸਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਵਸੇ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਦੁਖੀਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪ ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੂਆ ਤਬ ਕਯਾ ਹੂਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੪ ॥

ਖੂਲੀ ਗੰਠਿ ਉਠੋ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਨਾਭੀ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਆਪਨ ਵਾਯੂ ਕੀ ਗੰਢ ਖੁਲੀ ਤਬ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ ਉਠ ਕਰ ਚਲੋ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੁਕਮੁ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਰਸ ਕਸ ਸੁਖ ਠਾਕੇ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਰਸ ਕਸਾਦਿਕ ਸ੍ਵਾਦ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜੀਵ ਵਾ ਜੀਵ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਸਖ (ਠਾਕੇ) ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਅਰੁ ਜਮ ਨੇ ਬੰਧ ਕੇ ਚਲਾਯਾ ॥

ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਨਾ ਦੀਸੈ ਨਾ ਸੁਣੀਐ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਯਾ ਤਬ ਜੀਵ ਬਾਂਧ ਕਰ ਚਲਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਰ ਪੜਨੇ ਕੇ ਸਮਯ ਨਾ ਕੁਛ ਦੀਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਕੁਛ ਸੁਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣ ਵਾਰੀ ਸਭਸੈ ਆਵੈ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਲੁਣੀਐ ॥

ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੋ ਐਸਾ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਤੋ ਅਵਸ਼ਯ ਲੁਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਤੋ ਆਵਸ਼ਯ ਮਰਣਾ ਹੈ ॥

ਘੜੀ ਚਸੇ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਜੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸਹੁ ਜੀਆ ॥

ਵਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਯੂ ਕੀ ਘੜੀ ਅਰ ਪਲ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭਲੇ ਤਥਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਮਾਨੁਖ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਉਨ ਕਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਹੀ ਨਾਮ ਤੁਰੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ਕਿਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ)ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾ ਲੰਮਾ ਅਰਥਾਤ ਦੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤੂ ਕੇ ਪ੍ਰਛੇਦ ਸੇ ਰਹਿਤ(ਚੜਿਆ)ਉਦਤਹੋ ਰਹਾ ਹੈਸੋਨਦਰ ਕਰਕੇ ਕੈਸੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ ॥

ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥

ਜੋ ਪੂਰੇ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦਿਖਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਸੱਚ ਕੋ ਸਮਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਤੌ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ ਘਰੁ ਜਾਣਿਆ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਜਬ ਅਪਨਾ (ਘਰੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਜਾਨ ਲੀਆ ਤਬ ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰਯ ਜੋ ਧਾਵਤੇ ਥੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਿਸ਼ਯ ਸੇ ਹਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਈ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਚੀਨੇ ਰਾਮ ਕਰੰਮਾ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤੀ ਕੀ (ਜੋਤਿ) ਗ੍ਯਾਤ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਬਡੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਰਾਮ ਜੀ(ਚੀਨੇ)ਜਾਣੇਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਣੇ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋਮਾਰ ਕਰ ਜੋ ਲੰਮਾ ਤਾਰਾ ਚੜ੍ਹਾ ਹੂਆਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਤੀ ਆਏਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਚੂਕੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੈਂ (ਜਾਗਿ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨ ਕੀ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੰਤਾ ਚੂਕੀ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥

(ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰਿ ਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪ (ਭੋਰੁ) ਦਿਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸਾਚ ਰੂਪ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਬਤੁ ਜਾਗੇ ॥

ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਬੁਧੀ ਜ਼ਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਵੋਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੂਏ ਸਾਬਤੁ ਹੈਂ ॥

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਜਿਸਕ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਿਰਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ (ਜੋਤਿ) ਗ੍ਯਾਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸ੍ਹ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਜੋਤਿ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨਹੂਆਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਾ ਗਿਆਹੈ ਭਜਨ ਮੈਂਜਾਗਤਯੋਂ ਕੋ ਤਿਨਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਫਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਕੀਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਸੇ ਔਗੁਣੋ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਬਿਸਰ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ(ਘਰੁ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਯਿਹ ਨਿਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ਰਾਮ ॥

ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਥਾਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਆਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ(ਮਨ ਹੀ)ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਮਨ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਧ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮਾਨ੍ਯਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਯਥਾ 'ਮਨਹੀ ਮਨ ਸਿਉ ਕਹੇ ਕਬੀਰਾ ਮਨਸਾ ਮਿਲਿਆ ਨ ਕੋਇ' ॥

ਜਿਨਿ ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਘਟੁ ਘਟੁ ਥਾਪਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਿਆ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜਲ ਥਲ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੋ ਇਸਥਤ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮੇਟਿ ਸਮਾਈ ॥
ਜੋ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਰਜੋ ਤਮੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੇਟ ਕਰ ਤਿਸਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਅਵਗਣ ਗੁਣਹ ਸਮਾਣੇ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਔਗੁਣ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥
ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਚੂਕਾ ਭੋਲਾ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭੁਲਾਵਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥
ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਸਾਚਾ ਚੋਲਾ ਰਾਮ ॥
ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਚੋਲਾ ਸਚਾ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਈ ਹੈ ਔ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਜੋਤੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਆਪੈ ॥
ਜੋਤੀ ਕੀ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਗਜਾਤ ਵਾ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਅਪਣੇਆਪਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ ਸਬਦਿ ਪਤੀਣੀ ਸਾਹੁਰੜੈ ਪਿਰ ਭਾਣੀ ॥
ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਤੀਆਈ ਹੈ ਔ (ਸਾਹੁਰੜੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਣੌਡ ਸਭ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਾਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ(ਭੋਲਾਵੜੈ)ਅਗਜਾਨ ਕਰ ਭੂਲੀ ਹੈ ਸੋ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥
ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਸੁਤੀ ਪਿਰਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਸੋ ਪਤੀ ਨੇ ਅਵਿਦਜਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੁਤੀ ਪੜੀ ਛੋਡ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਉਸ ਪਰ ਅਤੀ ਨਿਰਾਜ ਹੈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੋਡੀ ਸੁਤੀ ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ ਤਿਸੁ ਧਨ ਵਿਧਣ ਰਾਤੇ ॥
ਪਤੀ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੁਤੀ ਹੈ ਇਸ ਅਵਗਣ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਨੇ (ਮੁਤੀ) ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਆਯੂ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ (ਵਿਧਣ) ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀ ਹਉਮੈ ਲਗੀ ਤਾਤੇ ॥
ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਕਰ(ਵਿਗੁਤੀ)ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਕੀ(ਤਾਤੇ)ਚਾਹਵਾ ਤਪਤਲਾਗੀਹੈ॥
ਉਡਰਿ ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਸਮੈ ਭਸਮ ਸਮਾਣੀ ॥
ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਯਾ ਤਬ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਦੇਹ ਸੇ (ਉਡਰਿ) ਨਿਕਸ ਚਲਾ ਦੇਹ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰਭਸਮੀਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੂਲ ਭੂਲ ਕਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੀ ਭਈ॥੧॥ ਦੇਹਿ ਰੂਪਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਵ ਪਤੀ ਕੋ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤਤਸਟ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀ॥ਤੂ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਅੜਾ ਹਉ ਰੁਲਿਭਸਮੈ ਢੇਰੀ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਪਤੀ ਇਕ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਔਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਬਸਤਾਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੈਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਰੁਲ ਕਰ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਚੈਤੰਨ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਦੇਹ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਅਪਨੇ ਨਾਹੈ ਕੋਇ ਨ ਚਾਹੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥
ਹੇ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਚਾਹਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕਯਾ ਕਹੀਏ ਔਰ ਕਿਆ ਉਪਾਉ ਕਰੀਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਰਸੋਂ ਸੇ ਬੇਰਸ ਹੋਕਰ ਰਸਨਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਮਤੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਹਾ ਲੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਸਾਚੀ ਸਚੁ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤਬ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਮਤਿ ਹੈ ਜੇ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਭ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਸਾਜਨ ਦੇਸਿ ਵਿਦੇਸੀਅੜੇ ਸਾਨੇਹੜੇ ਦੇਦੀ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਜਨ ਰਿਦੇ ਦੇਸ ਸੇ ਬਿਦੇਸ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ (ਸਾਨੇਹੜੇ) ਸੰਦੇਸੇ ਈਹਾ (ਦੇਦੀ) ਪਦਕਾ ਪੂਛਤੀ ਹੂੰ ਸੰਕੇਤਕ ਅਰਥ ਹੈ ਵਾ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇਤੀ ਹਾ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਅਪਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਓ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਨ ਸਜਣਾ ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ ॥

ਤਿਨ ਸਜਨੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਮੈਂ ਮੁੰਧ ਜਲ ਕਰਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਭਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਕਿਉ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਾ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੈ ਮੁੰਧ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਭਰਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕੈਸੇ ਮਿਲੋਂ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਨ ਜਾਣਉ ਵਿਖੜਾ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ ਪਾਰੇ ॥

ਮਾਰਗੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਪੰਥੁ ਜੋ (ਵਿਖੜਾ) ਕਠਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਕਰ ਪਜਾਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ ਵਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਸੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲੀਏ ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੰਨੀ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਜੇਕਰ ਤਨੁ ਔ ਮਨੁ ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖ ਦੇਵੇ ਤੋ ਪਤੀ ਸੇ (ਵਿਛੁੰਨੀ) ਵਿਛੜੀ ਹੂਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਮਿਲਤੀਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਮਹਾਰਸ ਫਲਿਆ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਅਰੁ (ਮਹਾਰਸ) ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਰਸਕਰ ਫਲਾਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰੂਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਜੀਉ ਤਿਸਕੇ ਰਸਕੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇੜੀਏ ਬਿਲਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਤਰਫ ਪਰੇਰੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲੀਏ ਮਿਲਨੇ ਮੇ (ਬਿਲਮੁ) ਦੇਰਿ ਨਾ ਕਰ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਤੜੀਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਰਤੀਏ ਹੋਈਏ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਕਰ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੁ ॥

ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗਜਾਨ ਕਰ ਮਿਲੁ ਤੌ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਰੋਸੁ ਨਾ ਕਰੁ ਜਿਸਨੇ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਚੈ ਰਾਤੀ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਿਲਾਈ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਮੈਂ ਮਿਲਤੀਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਆਵਣਜਾਣੀ ਬਣੀਰਹਤੀ ਹੈ॥

ਜਬ ਨਾਚੀ ਤਬ ਘੂਘਟੁ ਕੈਸਾ ਮਟੁਕੀ ਫੋੜਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਜਬ ਨਾਚੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਜਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੂਈ ਤਬ ਲੋਕ ਮੁਲਾਹਜੇ ਰੂਪ ਘੁੰਘਟ ਕੈਸਾ ਰਹਾ ਔ ਲਜਾ ਰੂਪ ਮਟਕੀ ਕੋ ਫੋੜ ਕਰ (ਨਿਰਾਰੀ) ਅਲਗ ਹੋਗਈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਤ੍ਵ ਮਿਥਜਾ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਲਾਲ) ਪਜਾਰੇ (ਰੰਗੀਲੇ) ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹਮ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਲੇ ॥
ਹੇ ਅਲਖ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਲਖਾਯਾ ਹੈਂ ਅਬ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਹਮ (ਭਾਲੇ) ਢੂੰਢਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਅਰ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਯਾ ਹੇ ਅਲਖ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਖਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ (ਦਾਤਾ) ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਨਵਾਰੀ ਤੋਂ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ॥
ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ਤਰੀਐ ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਤਾਰੇਂ ਤੋ ਜੀਵ ਕਾ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ॥
ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਅਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਬਦੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਰੂਪਿ ਮੁਰਾਰੇ॥
ਹੇ ਅਤਿ ਪਯਾਰੇ ਤੁਮ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ (ਗੁਰ) ਪੂਜਯ ਰੂਪ ਤੁਮ (ਸਬਦੇ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਹੇ ਪੂਜਯ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੀ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਆਪਕੇ ਧਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥
ਰੰਗੀ ਜਿਨਸੀ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥
(ਰੰਗੀ) ਸ੍ਵੇਤ ਪੀਤ (ਜਿਨਸੀ) ਜਾਤੋਂ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨੁਖ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਉਤਪੰਨਯ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ਸਵਾਇਆ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਜਸ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥
ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ॥

ਅੰਪਰ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਥਾਪ ਕਰ ਆਪੇ (ਉਥਾਪੇ) ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜੋ (ਤਿਸ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹੀਰਾ ਹੀਰੈ ਬੇਧਿਆ ਗੁਣ ਕੈ ਹਾਰਿ ਪਰੋਵੈ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਗੁਣਕੈ) ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਪਰੋਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਹੀਰਾ ਮਨੁ ਸੁਧ (ਹੀਰੇ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ (ਬੇਧਿਆ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਗੁਣਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਸਤਕਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੋ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈਂਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਨੀਸਾਣੋ ਅਰਥਾਤ ਲੇਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੰਦ ਗੁਣ ਸੁਭ ਗੁਣੋ ਕਰਕੇ(ਸਮਾਣੇ)ਲੈ ਹੋਗਏਹੈਂ॥
ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ ਚੂਕਾ ਆਵਣ ਜਾਣੋ ॥
(ਸਚੁ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤਿਸਕਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਛਾਤਾ ਸਾਚੇ ਰਾਤਾ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥
ਜੋ ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਚ ਕੋ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਊਪਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਰ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਦੀਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜੀਵ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਖੋਲਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥
(ਮੋਹਨਿ) ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕਰ ਨਯਾਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਾ ਆਪਣੇ ਅਤੀ ਪਯਾਰੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੂੰ ਤਿਉਂ ਜੋਤੀ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਸਚ ਘਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੇ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਥਾਨੋ ॥
ਜਿਸਕੋ ਸਾਚਾ ਥਾਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਖੋਜ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਨਹ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੋ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਦਾਨੋ ਸੋ ਪਰਵਾਣੋ ਸਦ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਣਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪਣਾ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਡਾ ਦਨਾਉ ਹ ਵਾ ਵਡਾ ਹੈ ਅਰ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾਪੈ ਸਾਚਾ ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਣਾ ॥

ਅਮਰ ਹੈ ਅਜੋਨੀ ਹ ਅਸਥਿਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ (ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਣਾ) ਪੁਰਾਤਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ॥

ਦੋਤਿ ਉਚਾਪਤਿ ਲੇਖੁ ਨ ਲਿਖੀਐ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਐਸੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਜੋ(ਉਚਾਪਤਿ)ਦੋਤਿ ਉਠੀ ਤਿਸਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਕਿਰਯ ਮਾਣ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਰਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਰਾਚਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਚਾ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨਦੀ ਤਰ ਜਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਇਆਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਚੇਤ ਹੇ ਮੂਰਖਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਛਡਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔਗੁਣੋ ਕੋ ਛੋਡਿ ਕਰ ਗੁਣੋ ਮੈਂ ਵਾ (ਗੁਣੀ)ਵਾਹਗੁਰੂ ਰਮਣ ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਬਹੁ ਸਾਦ ਲੁਭਾਣੇ ਕਿਰਤ ਕਮਾਣੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਬਹੁਤੇ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਮੈਂ ਲੋਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ਹੂਏ ਐਸੇ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਛੜਿਓਂ ਕਾ ਕਬੀ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਜਮ ਡਰਿ ਮਰੀਐ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਫਿਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਦੁਤਰੁ) ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਵੈਗਾ ਜਮਕੇ ਭੈ ਕਰ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਮਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਅਤੀ ਕਠਨ ਹੋਵੈਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਮਨਿ ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਸਾਝ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਅਵਘਟਿ ਰੁਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੈਨੇ ਸੰਧ੍ਯਾ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ (ਅਵਘਟਿ) ਕਠਨ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਮ ਕੇ ਵਸ ਪੜਾ ਹੂਆ ਕਿਆ ਕਰੈਗਾ ॥

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੈ ਨਰ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਕਰ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਛੋਡਿ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ (ਆਲ) ਘਰ ਕੇ ਸਭ ਧੰਧਿਓਂ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ (ਨਿਰਾਲਾ) ਅਸੰਗ ਪੁਰਖੁ ਰਮਣ ਰੂਪ ਕੋ ਸੇਵਨੁ ਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹਰਿ ਇਕਕਾਰ ਸਚੇ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਬਾਧੇ ਗੁਰਿ ਖੇਲੁ ਜਗਤਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਤਤ (ਬਾਧੇ) ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜਗਤ ਰੂਪ (ਗੁਰਿ) ਵਡਾ ਖੇਲ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਚਾਰਿ ਤੂ ਵੀਚਾਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪੋ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ (ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਆਚਾਰਿ) ਕਰਤੱਬਯ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਪ ਤਪ ਕਰ ॥

ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪੋ ॥ ੨ ॥

(ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ (ਸੈਨ) ਸਾਥੀ ਔਰ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸਦੀਵ ਜਾਪ ਜਪੋ ॥ ੨ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੁ ਤੌ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇਂਗਾ ਤੌ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਰਾਮ ਰਸਾਇ ਰਸੀਅਹਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਹੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗ੍ਯਾਨ ਅੰਜਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਰਾਮ ਰਸੀਏ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਹਕਰਨੋਂਕੋ ਰਸਾਵਨਾ ਕਰੇ ॥

ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਦੀਪਕੁ ਸਬਦਿ ਚਾਨਣੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰਹੇ ॥

ਜੋ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਕਾਮਾਦੇਕ ਪਾਂਚੋ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਸੰਘਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਭੈ ਕਾਟਿ ਨਿਰਭਉ ਤਰਹਿ ਦੁਤਰੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਕਾਰਜ ਸਾਰਏ ॥

ਭੈ ਕੋ ਕਾਟ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਜ ਜਾਵੇ ਗੇ॥

ਰੂਪ ਰੰਗੁ ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਏ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਮਨ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪਜ਼ਾਰ ਕਰ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਆਪ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਧਾਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੇਕਰ ਕਿਆ ਆਯਾ ਥਾ ਅਰ ਅਬ ਯਹਾ ਸੇ ਕਿਆ ਲੇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਆਯਾ ਖਾਲੀ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤਾ ਛੁਟਸੀ ਜਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਤਬ ਛੂਟੇਂਗਾ ਜੋ ਭਰਮ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਂਗਾ ॥

ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭਾਉ ਪਛਾਣਹੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਾਪ ਰੂਪ ਧਨ ਅਰ (ਵਖਰੁ) ਮਾਲ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਫਿਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਅਪਨੇ (ਭਾਉ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਮੈਲੁ ਪਰਹਰਿ ਸਬਦਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਸਚੁ ਜਾਣਹੇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਮੈਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਹੁ ਤਬ ਤੂੰ ਸ੍ਰੂਪੁ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਪਤਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵਹਿ ਘਰਿ ਸਿਧਾਵਹਿ ਝੋਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਰਸੋ ॥

ਜਬਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਤੌ ਪਤਿ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕੋ ਚਿਤ ਸੇ (ਝੋਲਿ) ਹਟਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਸੋ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਬਿਨੁ ਪਉੜੀਆ ਮੰਦਰਿ ਕਿਉ ਚੜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਭਾਈ ਗ੍ਯਾਨ ਭੂਮਕਾ ਰੂਪ ਪੌੜੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਮ ਮੰਦਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੇਂ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਕੈਸੇ ਇਸਥਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਬਿਨੁ ਬੇੜੀ ਪਾਰਿ ਨ ਅੰਬੜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ)ਭਾਈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ ਬਿਨਾ ਪਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਪਾਰਿ ਸਾਜਨੁ ਅਪਾਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲੰਘਾਵਏ ॥

ਮਨਕਾ ਸਾਜਨ ਤਨਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ (ਅਪਾਰੁ) ਬਅੰਤ ਸਰੂਪ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ (ਪਾਰ) ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ)ਗ੍ਯਾਨ ਦੇ ਕਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਜਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੈ ਅਰ ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ (ਅਪਾਰ)ਉਰਾਰ ਹੈਂ ਜੇ ਤੂੰ ਪਾਰ ਹੂਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸਬਦ ਕੀ ਗ੍ਯਾਤ ਦੇਕਰ ਲੰਘਾਵੇਗਾ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਫਿਰਿ ਨ ਪਛੋਤਾਵਏ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੇਂ ਮਿਲਕਰ ਖੁਸੀਓਂ ਕੋ ਕਰੇਗਾ ਤੋਫੇਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਛਤਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ॥ਅਬ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀਕਰੁ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਓ ॥

ਹੇ ਸਾਚੇ ਦਯਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ॥

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੁਣਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵਓ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਅਰ ਅਪਨੇ ਮਨਕੋ ਸਮਝਾਵੋਂ॥੫॥੬॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅੰਤਰ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਤੇਰਾ ਪਯਾਰੁ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਬ ਤਕ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੈਸੇ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਣਾ ਹੋਵੇ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪੀਵੀਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਏ ॥

ਮੈਂ (ਅਨਦਿਨੁ) ਏਕ ਰਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਹਕਰ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਪਯਾਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦ ਸਾਰਿਆ॥

ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪਣੀ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦੀਵ (ਸਾਰਿਆ) ਸਮਾਲਣ ਕਰਾਂ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੀਤਮ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਦੇਖਾਂ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਿ ਰਵਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪਯਾਰੇ ਪਤੀ ਰਾਮ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖੋਂਗਾ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰਗਾ ॥

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਵਿਗਾਸੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਸਚੁ ਨਿਤ ਚਵਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾਂ ਔ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ (ਵਿਗਾਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਚਵਾ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵਏ ॥

ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ (ਚਵਾ) ਉਚਾਰੋਂ ਤੂੰ ਸਬਦ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਿਸਤਾਰੇਗਾ ਔ ਮੁਝੇ ਤੇਰੇ ਦੇਖੇਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ॥

ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਏ ॥

ਜਬ ਜਗਜਾਸੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਿਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸੀਂਗਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਜੈ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੈਂ ਭਿਛਕ ਜਨ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ ਅਰ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ(ਦੇਹਿ)ਸਰੀਰ ਸਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਜੀਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਧਿਆਈ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਏ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨਤੈਨੂੰ ਧਿਆਵਤਾਹੂੰ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ(ਘੁਮਾਏ)ਬਲਿਹਾਰੇਜਾਤਾਹੂੰ। ੨।

ਹਮ ਪਾਥਰ ਗੁਰੁ ਨਾਵ ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਭਗਤੀ ਨਾਵ ਦੇਕਰ ਹਮ ਪੱਥਰ ਵਤ ਜੜੋਂ ਕੋ ਵਿਖ ਰੂਪ (ਭਵਜਲੁ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰੀਏ ॥

ਗੁਰ ਦੇਵਹੁ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਇ ਮੈ ਮੂੜ ਨਿਸਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ (ਸੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ (ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਕਰ ਮੁਝ ਮੂਰਖ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂ ਅਗੰਮੁ ਵਡ ਜਾਣਿਆ ॥

ਹਮ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਥੋੜੀ ਭੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹਿ ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਨਿਮਾਣਿਆ ॥
ਤੂ ਆਪ ਦਯਾਲ ਹੈਂ ਔਰ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਹਮ ਗੁਣਹੀਨ ਔਰ ਮਾਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥
ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਾਪ ਕਰਿਭਰਮੇ ਹੁਣਿ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥
ਹਮ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈ ਭਰਮਤੇ ਰਹੇ ਅਬ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮ ਲਾਗਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਰਹੀਏ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਪਾਰਸ ਹਮ ਲੋਹ ਮਿਲਿ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਥਾ ਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਵਰਨ ਹੂਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੁਧ ਰੂਪ ਅਰ ਅਮੋਲਕ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰਦੇਹ ਰੂਪ ਗੜ੍ਹ ਸੋਭਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥
ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੋਹਿਆ ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ਕਾਯਾਂ ਗੜ੍ਹ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨਕੋ ਤੈਨੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕੈਸੇਭੁਲਾਵਣਾਕਰੂੰ॥
ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਕੜਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀਐ ॥
ਹੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮੈਨੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਸੀਸੁ ਭੇਟ ਦੇਉ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ॥
ਜੇ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਭਾਵ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਅਧਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਨ ਤੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂਆਪਣਾ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰ ਦੇਵੋਂ ॥
ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪ ਦਯਾ ਕਰੋ ਤੌ ਹਮ ਤੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਨ ਤੇ ਅਗਮ (ਅਗਾਧਿ)ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਜੋ ਇਤਰ ਜੀਵ ਹੈਂ ਅਰ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥
ਜੋ ਤੁਮ ਧਿਆਵਹਿ ਜਗਦੀਸ ਤੇ ਜਿਨ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਾ ॥
ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੁਝਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖਮ ਸੇ ਤਰਾ ਹੈ ॥
ਬਿਖਮ ਭਉ ਤਿਨ ਤਰਿਆ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਕਠਨ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਂਓ ਕੋ ਧਯਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰਵਾਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਭਾਇ ਚਲੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਅਨਸਾਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਰਣੀ ਧਰਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਧਰਣੀਧਰ ਜੋਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੋ (ਜੋਤੀ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੂਰਜਾਦਕ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ਜਬ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਇਤਰ ਜੀਵ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਪੁਨਃ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਰਬਕਾ ਪਰਾਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂ ਅਗਮ ਔਰ ਅਥਾਹ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਘਟੋ ਮੈ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥
ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਅਗੰਮੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹਿਆ ॥
ਤੂ ਅਲਖ ਹੈਂ ਅਭੇਉ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਪੁਨਾ ਅਗੰਮ ਹੈ(ਗੁਰ)ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਨੇ ਲਖਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਰਵੇ ॥

ਵਹੁ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਜਨੁ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਿ ਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏਹੈਂ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵੇ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤ (ਚਵੇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਬਹਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਬੋਲਹਿ ਜਾ ਖੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਖੜੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭੀ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਹੋ ਅਰ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥

ਜੋ ਸੇਵਕ ਜਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਟਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਖਿਨੁ ਪਰਹਰਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਕਰੋੜ ਹੀ ਪਾਪ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਦੋਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਜਿਨ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥

ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਦੋਖ ਸਭੀ ਨਸ਼ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਅਰ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਏਕ ਤੇਰਾ ਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆਹੈ॥

ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਓ ਸਭੁ ਕੀਆ ਕਰਤੈ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਭਾਖਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਸਚ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਕਰਤੇ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸਭੀ ਆਪਨੇ ਸਫਲੁ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਵਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ ॥

ਤੇਜਨ ਧੰਨਜਤਾਜੋਗ ਹੈਂ ਅਰੁਵਹੁ-ਵਡੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋਹੇਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋਜਪਕਰਕਠਨਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰਸੇਤਰੇਹੈਂ॥

ਸੇਵਕ ਜਨੇ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੇਵਕ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਹੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਿਸਤਰਾ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਰਾਂ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਮਰੈ ਹਾਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਹਉ ਆਇ ਮਿਲਾ ॥

ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਵੇ ਤੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੋਂ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਭੁ ਤਿਨਕਾ ਲੇਖਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਅਪਨੇ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਗਣਤ ਨ ਕਰਿਅਹੁ ਕੋ ਭਾਇਾ ਜ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਮਤਿ ਕਰੋ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਊਪਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਭਲਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਲਾਕਰਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਵਹਿਗੁਰੂ ਦਯਾਲਹੂਆਹੈ॥

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਜਿਸਤਰਹ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸੀਤਰਾਂ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਤੂ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥

ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਅਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਔ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਜਿਨਕੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਮਾਥੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਰਾਮ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖੁ ਹੈ ॥

·ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਜਾਪਿਆ ॥
ਤਿਨਕੇ ਸਭੀ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮੈ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥
ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਹਉ ਭਇਆ ਸਨਾਥੁ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਧੰਨਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇਦੇਖਣੇਕਰਮੈਂ(ਸਨਾਥੁ)ਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭਜਾਹੂੰ॥
ਤੂ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥ ੧ ॥
ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕੁ ਹੈਂ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
ਤੂੰ ਜਲ ਥਲ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਆਕਾਸ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭਕੇ ਊਪਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਣੀ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ॥
ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਮੁਕਤੁ ਘਣੀ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਤੋ ਕਿਆ ਕਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕੇ (ਘਣੀ) ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨਕੇ ਊਜਲ ਮੁਖ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਭਏਹੈਂ॥
ਓਇ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਨ ਹਾਰਿ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ(ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ)ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ(ਸੁਹੇਲੇ)ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਤਿਨਕੋਆਪਨੇਰਾਖਲੀਆਹੈ॥
ਹਰਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਬਣੀ ॥
ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਭਾਵਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕਾ ਜਸ ਸੁਨਾਜਾਤਾਹੈਜਿਨੋਂਨੇਸੁਨਾਹੈਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਹਿਤ ਫਲੋਂ ਕੇ ਹੋ ਕਰਕੇ ਬਨਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
ਤੂੰ ਜਲ ਥਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੈ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਊਪਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਤੂ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਸਰਬ ਥਾ ਜਾਨ ਕਰ ਜਪਾ ਹੈ ॥
ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਵਿਆ ॥
ਹੇ ਨਰਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਤੀਨੋਂ ਭਵਣ ਰੂਪ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਸਭਿ ਚਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤੇ ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹਰਿ ਧਿਆਵਏ ॥
ਹੇ ਕਰਤੇ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹੇ ਅਸੰਖ ਅਗਿਣਤ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੋ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਭਾਵਏ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਸੰਤ ਸਾਧੁ ਤੇਰਾ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਸੋ ਸਫਲੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਕਰਤੇ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦ ਚਵਿਆ ॥
ਹੇ ਕਰਤੇ ਸੋ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਯਾਨ ਕਰ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ॥
ਤੂ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥ ੩ ॥
ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਵਤ ॥ ੩ ॥
ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ੍ਯਾਤ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਿਸਕੈ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰ ਹਾਥੁ ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਟਿਕਹਿ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗੁਰੋ ਕਾ ਹਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ (ਟਿਕਹਿ) ਠਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਿਰਦੈ ਟਿਕਹਿ ਤਿਸਕੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਉ ਭਾਵਨੀ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਟਿਕਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭੈ ਅਰ ਭਾਵਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭੈ ਪਾਰਿ ਨ ਉਤਰਿਆ ਕੋਈ ॥

ਭੈ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਭਯ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਕੋਈ ਭੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਾ ਹੈ ॥

ਭਉ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਲਾਗੈ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਭਉ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭਾਉ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਅਸੰਖਯਾਤ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਸਮਯ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਰ ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਛਤ੍ਰੀ ਜਨਮ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਸਭ ਛੋਡ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਔਰ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਭੀ ਕਰਮ ਛੋਡ ਦੀਏ ਹੈਂ ਗੰਗਾਦਿਕ ਤੀਰਥ ਕਬੀ ਭੀ ਪਰਸੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਬ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਉਨਕੋ ਦੇਖ ਔਰ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਭੀ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਜਾਣਾ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਆਪ ਉਨਕੋ ਕਹੀਏ ਕਿ ਤੀਰਥ ਪਰਸਾ ਕਰੇਂ ਬਾਦਸਾਹਿ ਨੇ ਉਨਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਯਦਪਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੇ ਊਪਰ ਸ੍ਰਧਾ ਭੀ ਰਖਤਾ ਥਾ ਤੌ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਭੇਜਾ ਕਿ ਆਪ ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਲਾਹੌਰ ਜਾਵੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਪੰਡਤੋਂ ਕੋ ਉਤਰ ਕੈਸੇ ਦੇਵੋਂ ਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਦਹਨੀ ਭੁਜਾ ਦੇਖੋਗੇ ਤਬ ਬੇਦ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸਭ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਹਨੇ ਖੜੇ ਹੋਵਹਿਗੇ॥ਤਬਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਤੋ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕਾ ਕਰਮ ਸਭ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਦੇਖਾ ਦਾਹਨੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਇਨਕਾ ਜੋ ਮੁਖ-ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਸੋ ਸੁਨਾਵਹਿ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਆਪ ਸੁਨਾਈਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਸਭਾ ਮੈਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਸੁਨਾਵਨੇ ਕਾ ਦੋਸੁ ਕਿਸਕੋ ਹੋਗਾ ਤਬ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਦੋਸੁ ਹੋਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ

ਪਾਠ ਅਰ ਅਰਥ ਸੁਨਾਯਾ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਅਰਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੁਏ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਕਿ ਆਪ ਤੋ ਈਸ੍ਵਰ ਹੋ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਲਯਾਨ ਅਰਥ ਏਕ ਬਾਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਆਪ ਭੀ ਕਰ ਆਵੇਂ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ ਬਚਨ ਮਾਨ ਕਰ ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਪੁਰਬ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਗੰਗਾ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜਾਤੇਭਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰਿਆਈਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀਕੀ ਤੇਈਸਵੀਂ ਵਾਰ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥

ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਵਿਖੇ (ਅਭੀਚੁ) ਅਮਾਵਸ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਅਭਜਿਤੁ ਨਛਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਅਭੀਚੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਬ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮਯ(ਗੁਰ)ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀਸੰਗਤੋਂਕੋ ਹੋਤਾਭਯਾ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਇਆ ॥

ਤਿਨਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਹਿਰ ਲਈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਅਗਯਾਨ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋਗਯਾ ॥

ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰਧਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨਕਾ ਅਗਯਾਨੁ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਜਯੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿਕ ਦੁਖ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰਤੈ ਪੁਰਬੁ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੁਲਖੇਤਿ ਨਾਵਣਿ ਗਇਆ ॥

ਯਿਹ ਪੁਰਬ ਜਬ ਆਪਿ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਇਸ੍ਨਾਨ ਹੇਤ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ (ਅਭੀਚੁ) ਅਭਜਿਤ ਨਿਛਤ੍ਰ ਕੇ ਪਰਬ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਸਮਯ (ਗੁਰ) ਪੂਜਯ ਸਤਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥ ਪਹਿਲੇ ਤੋ ਸਮੁਚਯ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ਅਬ

ਰਸਤੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥

ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੰਥਿ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ(ਸੰਗਿ)ਸਮਦਾਇ ਚਲਤੇ ਭਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ ॥

(ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ) ਚਰਨ ਚਰਨ ਮੈਂ ਔਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ (ਅਨਦਿਨ) ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨਭਗਤੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਵੇਖਣਿ ਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਬਣੀ ਹੈ ਸਭੀ ਲੋਕ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਆਇਆ ਕਰੇਂ ॥

ਜਿਨ ਦਰਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਕੀਆ ਤਿਨ ਆਪਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਆ ਤਿਨਕੋ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਜੇ ਕਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋ ਆਪ ਸਮਰਥ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਥੇ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਕਿਉਂ ਗਏ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਰਥ ਉਦਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਆ ਸਭ ਲੋਕ ਉਧਰਣ ਅਰਥਾ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਉਦਮੁ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਕੇਵਲ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਨਮਿਤ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥ ੨ ॥

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੰਥ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਭਾਵ ਸਮਦਾਇ ਚਲਤੇ ਭਏ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ ॥

ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਥਮ) ਪਹਿਲੇ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਭਏ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਬਡਾ ਪੁਰਬ ਹੂਆ ॥

ਖਬਰਿ ਭਈ ਸੰਸਾਰਿ ਆਏ ਤ੍ਰੈ ਲੋਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਕੇ ਆਵਣੇ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖਬਰ ਹੂਈ ਤਬ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੇ ਜੀਵ ਦਰਸਨ ਹੇਤ ਆਵਤੇ ਭਏ ॥

ਦੇਖਣਿ ਆਏ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਭਿ ਆਇਆ ॥

ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੇ ਜੀਵ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁਖ ਔਰ ਸਭੀ ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇਆਵਤਾਭਯਾ॥

ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਤਿਨਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਰਸਣ ਕੀਆ ਤਿਨਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜੋਗੀ ਦਿਗੰਬਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰਿਗਏ ਗੋਸਟਿ ਢੋਆ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰੁ (ਦਿਗੰਬਰ) ਨਗਨ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਖਟ ਦਰਸਨੀ (ਢੋਆ)ਢੁਕ ਕਰਕੇ ਵਾ ਢੋਆ ਅਰਥਾਤ ਭੇਟਾ ਦੇਕੇ (ਗੋਸਟਿ) ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਯ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਆਏ ਇਸੀ ਤੇ ਵਡਾ ਪੁਰਬ ਹੂਆ ॥ ੩ ॥

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ (ਦੁਤੀਆ) ਦੂਸਰੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰਥ ਪਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕੀਆ ॥

ਜਾਗਾਤੀ ਮਿਲੇਦੇ ਭੇਟ ਗੁਰ ਪਿਛੈ ਲੰਘਾਇ ਦੀਆ ॥

ਤਹਾਂ ਕੇ (ਜਾਗਾਤੀ) ਮਸੂਲੀਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਭੇਟ ਲੇਕਰ ਮਿਲੇ ਕਿਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਥਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਮਸੂਲ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਵਹੁ ਰੁਪਯਾ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਦਿ ਭੇਟਾ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਔਰ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸਭੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੋ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਤਾਤਪਰਜ ਯਿਹ ਕਿ ਜਿਸ ਪਾਸੋਂ ਜਾਗਾਤੀਏ ਮਸੂਲ ਮਾਂਗਤੇ ਥੇ ਵਹੀ ਕਹ ਦੇਤਾ ਥਾ ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੂੰ ॥

ਸਭ ਛੁਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਛੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਥਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਛੂਟ ਜਾਤੀ ਭਈਸਿਖ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਯਹੀ ਜਾਨੀ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਜਾਵੇ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਸਮਝ ਕੇ ਜਗਾਤੀ ਪੂਛਤੇ ਨਹੀਂ ਥੇ ਜੋ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਸੇ ਜਾਗਾਤੀਏ ਨਜੀਕ ਨਹੀਂ ਆਏ ਯਿਹ ਕੌਨਸੀ ਬਡੀ ਬਾਤ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮਾਰਗਿ ਜੋ ਪੰਥਿ ਚਾਲੇ ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਰੂਪੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਰੂਪ ਜਗਾਤੀਸਮੀਪਨਹੀਂਆਯਾਹੈ॥

ਸਭ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬੋਲੈ ਗੁਰਕੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਸਭਿ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ॥

ਸਭੀ ਸੰਸਾਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਸੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਜਾਗਾਤੀਓਂ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ॥

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਸਰੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰਥ ਪੁਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕੀਆ ॥ ੪ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੀਸਰੇ ਤੀਰਥ (ਸੁਰਸਰੀ)ਗੰਗਾ ਜੀ ਪਰ ਆਵਤੇ ਭਏਤਹਾਂ(ਕਉਤਕੁ)ਤਮਾਸ਼ਾ(ਚਲਤੁ)ਅਸਚਰਜਰੂਪਹੋਤਾਭਯਾ॥

ਸਭ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਕਿਨੈ ਆਢੁ ਨ ਦਾਮੁ ਲਾਇਆ ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹਤ ਹੋਗਈ ਕਿਸੀ ਜਗਾਤੀਏ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸੇ (ਆਢੁ) ਕੌਡੀ (ਦਾਮੁ) ਦੋ ਕੌਡੀਆਂ ਕੁਛ ਭੀ ਮਸੂਲ ਨ ਲੀਆ ॥

ਆਢੁ ਦਾਮੁ ਕਿਛੁ ਪਇਆ ਨ ਬੋਲਕ ਜਾਗਾਤੀਆ ਮੋਹਣ ਮੁੰਦਣਿ ਪਈ ॥

ਪੈਸੇ ਕੇ ਚੌਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਮ ਹੈ (ਆਢੁ ਦਾਮੁ)ਆਧਾ ਦਾਮ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਕੌਡੀ ਭੀ ਗੋਲਕ ਮੈਂ ਨਾ ਪੜੀ ਔਰ ਜਗਾਤੀਆਂ ਕੇ ਮੋਹਨਤਾ ਰੂਪੀ ਮੁੰਦਣ ਪੜ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾ ਮੂੰਹ ਮੰਦਣ ਪੜ ਗਈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋਗਏ ਔਰ ਆਪਸ ਮੇਂ ਇਹ ਕਹ ਕਰ ਬਾਤਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ॥

ਭਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਕਿਆ ਕਿਸੁ ਪਾਸਿ ਮਾਗਹ ਸਭ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਪਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਕਿਆ ਕਰੇਂ ਜਗਾਤੀ ਕਿਸ ਸੇ ਮਾਂਗੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪੀਛੇ ਭਾਗ ਕਰ ਪੈਕੇ ਗਈ ਹੈਭਾਵਸਭਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਹਾਵਣ ਲਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਾਗਾਤੀਆ ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ਡਿਠਾ ਭੰਨਿ ਬੋਲਕਾ ਸਭਿ ਉਠਿ ਗਇਆ॥

ਜਗਾਤੀਓਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਉਪਾਵ ਭੀ ਕੀਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਚਤੁਰਾਈ ਭੀਕਰੀਔਰ ਮਨ ਸੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੇਲੇ ਬੀਚ ਹਮਕੋ ਮਿਲਣਾ ਕਛ ਨਹੀਂ ਸੋ ਯਹ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਜਗਾਤੀਏ ਕ੍ਰੋਧ ਸੇ ਅਪਣੀ ਗੋਲਕੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਭੰਨ ਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰੋਂ ਕੋ ਚਲੇ ਗਏ ਉਠ ਜਾਣੇ ਕਾ ਤਾਤਪਰਯ ਉਨੋਂ ਨੇ ਯਹਿ ਸੋਚਾ ਕਿ ਹਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਅਰਜਕਰ ਕੇ ਕੁਛ ਮਸੂਲ ਕੀ ਰਿਆਇਤ ਕਰਾ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ ॥ ੫ ॥

ਤੀਸਰੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਤੀਰਥ ਪਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੫ ॥

ਮਿਲਿ ਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਨਖਲ ਪਹੁਚੇ ਤਬ ਤਹਾਂ ਜਵਾਲਾ ਪੁਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਲੋਗ ਯਥਾਯੋਗ ਭੇਟਾ ਲੈਕਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਓਟ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ॥

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿਦੁ ਪੁਛਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੀਤਾ ਸਹੀ ॥

(ਗੁਰੁ)ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਓਂਦ੍ਵਾਰੇ(ਸਹੀ)ਨਿਸਚੈਕੀਆਹੈ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭਨੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਸੁਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਰਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿਦੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸਭੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂਨੇ ਗੁਰੋਂਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਜੋਤਿਸੀ ਸੀ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਏਹੁ ਈਸ੍ਵਰ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਸੁਕਦੇਵ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਧ੍ਯਾਯਾ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਕੋਟਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਟਵਾਰੇ ਤਿਨਕਾ ਥਾਉ ਥੇਹੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੂਖਮ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਅਰ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕਾ ਕੋਟੁ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਵਟਵਾਰੇ) ਰਸਤਾ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਚੋਰ ਥੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਰੀਰ (ਥੇਹੁ) ਪਿੰਡੂ ਮੇਂ ਸੇ ਥਾਉ ਹੀ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਨ ਪੁਰਾਣ ਨਿਤ ਪੁੰਨ ਹੋਵਹਿ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਹੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕੀਰਤਨ ਔਰ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਾਣ ਪੜੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਮਾਨ ਕਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪਾਈ ॥

ਮਿਲਿਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ ॥ ੬ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਜੋ ਨਗਰ ਭਾਵ ਕਨਖਲ ਬਾਸੀ ਮਹਾਜਨ ਲੋਗ ਆਏ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ

ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ॥੬॥੪॥੧੦॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਲਾਲਨਾ ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਦੀਨਾ ॥

(ਲਾਲਨਾ) ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਸਦਕੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੈਨੇ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਸਬਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਭੀਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਮੇਂ (ਮੀਨਾ) ਮਛੀ ਸਨਿਗਧ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਏਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਨਿਗਧ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਰੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪੁ (ਅਪਾਰਾ) ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਦੀਨਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਮੁਝ ਦੀਨ ਕੀ ਏਕ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਅੜਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਕੀਨਾ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੀਏ ॥੧॥

ਏਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰੁ ਅਰ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਗੁਣ ਭੀ ਆਪਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ(ਖੰਨੀਐ)ਟੁਕੜੇ ਹੋਜਾਤਾ ਹੂੰ॥

ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਨਿਮਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਣੋ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਹੁਗੇ ਤੋ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂਗਾ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਨੀਜੈ ਤੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤ ਪੀਵਾ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਨੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਤੋ ਪੀਵੋਂ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਪਿਰ ਕੈ ਤਾਈ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਬੂੰਦੇਰੇ ॥

ਹੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਤਾਈ) ਵਾਸਤੇ ਆਸਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਪਪੀਹਾ ਸ੍ਵਾਤਿ ਬੂੰਦ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾਤੁਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅੜਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਆਪਕੇ ਊਪਰਸੇ ਆਪਨਾ ਜੀਉ ਵਾਰਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇਕੋ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੀਏ॥੨॥

ਤੂ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥

ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਹੈਂ ਔਰ (ਅਮਿਤਾ) ਬੇਅੰਤ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਚਿਤਾ ॥

ਤੂੰ ਮਨਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਸੇ ਪਜਾਰਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਗਲ ਰੰਗ ਬਨਿ ਆਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜਿਸਨੇ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਆਨੰਦ ਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਅੰਤਰੀਵ ਸਭ ਅਨੰਦ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇਹਾ ਤੂ ਫੁਰਮਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਫੁਰਮਾਵਤਾ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰਿ ਤਿਨਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਜਿਤਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਾਧੁ ਸੰਗ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅੜਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਉ ਦਿਤਾ ॥੩॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਕਯੋਂਕਿ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਤੈਨੇ ਦੀਆਹੈ॥ ਅਬ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇਹੈਂ॥੩॥

ਨਿਰਗੁਨੁ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਆਪਨੇ ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਢਾਕਿ ਲੀਆ ਮੋਹਿ ਪਾਪੀ ਪੜਦਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝ ਪਾਪੀ ਕਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜਦਾ ਢਾਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਢਾਕਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਢਾਕਨ ਹਾਰੇ ਜੀਉ ਆਪ ਪ੍ਰਾਨੋ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਅਬਿਨਾਸੀਹੋ ਅਬਗਤ ਹੋਪੁਨਾ ਹੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਉਣੁ ਕਹੈ ਤੂ ਕਦਕਾ ॥

ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਥਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਯਹ ਬਾਤ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕਬਸੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਾਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਮਕਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋ ਕਾ (ਨਿਮਕਾ) ਲੂਣਸਮ ਰਸ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਰੇਕੋ ਮਿਲੇ॥੪॥੧॥੧੧॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਗਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਲਖਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਲਖਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਅਗਮ ਹੈ ਔਰ (ਅਗੋਚਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤੋ ਲਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ(ਥਾਇ)ਪ੍ਰਵਾਨਪਾਵੀਤੀਹੈ॥੧।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪ ਦੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਛਡਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਕਹੀਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁਧੁਰਿ ਲਿਖਿਪਾਵੀਐਰੇ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਕਾ ਧੁਰੋਂਹੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਸੁਤੁ ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਤਾ ਮਿਲ ਕਰ ਗਲ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬੱਚੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਯਹ ਮਤ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰੇਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੋਜਾਵੇਂ॥

ਜਿਉ ਬਛੁਰਾ ਦੇਖਿ ਗਊ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਛਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਗਊ (ਸੁਖੁ) ਅਨੰਦੁ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਜੀਏਂ ਦੇਹ ਪਦ ਮੂਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹੁ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਵਾ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੂਜਹੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੁ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰ ਅਰ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ(ਲਹੁ)ਪ੍ਰਾਪਤਹੋ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਖੈ ਰਸ ਇਨ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਤੂ ਰਹੁ ਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕੇ ਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਬਚ ਰਹੁ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਸਾਧੂ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਾਮ ਰਮਹੁ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਸਟ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀਕੀ ਗੋਸਟ ਕਰੋ ਔਰ ਰਸਾਇਣੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਮ ਰਸਾਯਣ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਕਰੋ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹੇ ਭਾਈ (ਰਮਹੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋਰੁ ਤੂ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨਤਾ ਇਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਆਪਨ ਗਹੁਰੇ॥

ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ-ਕਾ ਜੋਰ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਬਾਨੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਔਰ (ਆਪਨ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਨਾ ਕਰ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨ ਔਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਹੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਸੰਤਨਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਹਰੇ ॥੨॥੧॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਜਨ ਊਪਰ ਦਯਾਲ ਹੋਈਏ ਅਰ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਏ ॥੨॥੧॥੨॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਅਪਨੀ ਉਮੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਈ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਾਗੀ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਦੇਖੈ ਜਪਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਭੀ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ (ਨਿਧਾਨੀ) ਨਿਧੀਓਂ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ਰੂਪ ਵਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੀ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ (ਨਿਧਾਨੀ) ਨਿਧਾਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਾਗੀ ਬਿਸਰੀ ਤਿਆਸ ਬਿਡਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ (ਤਾਰ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਸਕੀ ਓਰ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਬੇਗਾਨੀ ਪਯਾਸ ਅਰਥਾਤ ਇਛਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਕੈਸੇ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਭਈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਹੈ ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਇਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥

ਅਬ (ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਪਟਾਨੀ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਦਮੋਦਰ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਦਮੋਦਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੀ ਬਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਮਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੀਨ ਬਿਨਉ ਸੁਨੁ ਦਇਆਲ ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਝ ਦੀਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਪੰਚ ਦਾਸ ਤੀਨਿ ਦੋਖੀ ਏਕ ਮਨੁ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ॥ ਰਾਖਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੰਚ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਮਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਭੀ ਮਨਕੇ ਦ੍ਵੈਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਾਥ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨਾਥ ਏਕ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤਿਸਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕਰ ਮਨ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਗਵਨੁ ਕਰਉ ॥ ਖਟੁ ਕਰਮ ਜੁਗਤਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਉ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਨੇਕ ਦਿਸਾ ਕੋ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਧਯਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਪ ਹੋਮ ਸੰਧਯਾ ਵੇਦ ਅਰਚਾ ਇਸਨਾਨ ਅਤਿਥ ਪੂਜਾ ਏਹ ਖਟ ਕਰਮ ਹੈਂ ॥

ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਕਰਿ ਹਾਰਿਓ ਨਹ ਨਹ ਹੁਟਹਿ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਯਹਿ (ਬਿਕਰਾਲ) ਭੈਦਾਇਕ ਕਾਮਾਦਿ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਹੁਟਹਿ) ਥਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਥਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਕੋ ਛੋਡਤੇ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਸਰਣਿ ਬੰਦਨ ਕਰੁਣਾਪਤ ॥ ਭਵ ਹਰਣ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ (ਭਵ ਹਰਣ) ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਹਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਤੈਨੇ (ਹਰੇ) ਨਸਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਤੂਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਨਾਨਕ ਆਸਰੋ ॥

ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਦੀਨੋਂ ਪਰਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥

ਉਧਾਰੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਸਾਗਰ ॥ ਲਗਿ ਸੰਤਨਾ ਪਗ ਪਾਲ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ (ਉਧਰੇ) ਨਿਕਾਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਪਗ) ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪੜ ਕਰ ਤੇਰੇ (ਪਾਲ) ਲੜ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਰਨੀ ਆਇਓ ਨਾਥ ਨਿਧਾਨ ॥

ਹੇ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੋ ॥

ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਨਿ ਭੀਤਰਿ ਮਾਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹੈ ਯਹੀ ਦਾਨ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਕਿਆ ਮਾਗਤੇ ਹੋ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਰਸਨ ਬਖਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਂਮੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਰਸਨਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿਦ ਦਮੋਦਰ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਗਿਆਨ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਾਮੋਦਰ ਅਰ ਤੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨੋ ਅਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਗਯਾਨ ਭੀ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਗਹੁ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਧਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਝਕੋ ਆਪਣੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੋ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਧਯਾਨੁ ਰਹੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਅਪਨੋ ਨਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਦੇਵੋ ਅਰ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੋ ॥

ਕਰਉ ਸੇਵਾ ਸਤਪੁਰਖ ਪਿਆਰੇ ਜਤ ਸੁਨੀਐ ਤਤ ਮਨਿ ਰਹਸਾਉ ॥

ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਸਤਿਪੁਰਖ) ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਔਰ (ਜਤ) ਜਹਾਂ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਉਨਕੇ ਮੁਖਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋਂ (ਤਤ) ਤਹਾ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸਾਉ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਂ ॥

ਵਾਰੀ ਫੇਰੀ ਸਦਾ ਘੁਮਾਈ ਕਵਨੁ ਅਨੂਪ ਤੇਰੋ ਠਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਆਪਕੇ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਵੁਹ ਕੌਨ ਉਪਮਾ ਤੇ ਪਰੇ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਦੰਤਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਘਟਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹਿ ਸਗਲ ਸਮਾਲਹਿ ਸਗਲਿਆ ਤੇਰੀ ਛਾਉ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੀ ਸਮਾਲ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੇਰੀ (ਛਾਉ) ਓਟ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੁਝਹਿ ਦਿਖਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਮਾਰੇ (ਬਿਧਾਤੇ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਯਾਪਕ ਦੇਖਾਂ ਅਰ ਜਗਯਾਸੂਓਂ ਕੋ ਦਿਖਾਵਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਝਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਗਨ ਮਨੈ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਆਸਾ ਨੈਨਹੁ ਤਾਰ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਔਰ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਤਾਰ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਓਇ ਦਿਨ ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲ ਕੈਸੇ ਓਇ ਪਲ ਘਰੀ ਕਿਹਾਰੀ ॥

ਵਹੁ ਦਿਨ ਅਰ ਪਹਿਰ ਮਹੂਰਤ ਪੁਨਾ ਪਲ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈਗੇ ਅਰ ਵਹੁ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪਲਕ ਅਰ ਘੜੀ

(ਕਿਹਾਰੀ) ਕੈਸੀ ਹੋਵੇਂਗੀ ॥

ਖੂਲੇ ਕਪਟ ਧਪਟ ਬੁਝਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਵਉ ਪੇਖਿ ਦਰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਗਾਠ (ਧਪਟ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਖੁਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਜਾਵੇਗੀ ਅਰ ਤੇਰੇ ਸਰਗੁਣ ਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਦਰਸਨ ਕੋ ਵੇਖ ਕਰ ਜੀਵੇਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨੁ ਸੁ ਜਤਨੁ ਉਪਾਉ ਕਿਨੇਹਾ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕੌਨਸਾ ਜਤਨੁ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਕੈਸਾ ਉਪਾਵ ਕਰਨਾ ਜੋਗੁ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਕੌਨਸੀ ਸੇਵਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸਾਧਨ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਾਨ ਅਭਮਾਨ ਅਰ ਮੋਹ ਕੋ ਤਜਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋ ਕੋਂ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋਂ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿਦੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੋ ਔਰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੋ ॥

ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਆਨ ਬਿਖੈ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾਇ ਦੇਵੋ ਅਰ ਹੋਰ ਵਿਖਿਓਂ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੋਹੁ ਕਟਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਔ ਜਮਾਦੀ ਭੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮੋਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਆਪਨੇ ਕਾਟਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖਾਵੋ ॥

ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਜਾਵਹੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਸਭੀ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਹੋਜਾਵੇ ਔਰ ਹੰਕਾਰਬੁਧੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤਿਆਗਨ ਕਰਾਇ ਦੀਜੀਏ॥

ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਦਯਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਜਰਥ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਰੰਗਿ ਰਾਚਤ ਮਿਥਿਆ ਪਹਿਰਤ ਖਾਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਔਰ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ (ਰਾਚਤ) ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਾ ਜੋ ਪਹਿਰਤੇ ਖਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਮਿਥਜਾ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਭੋਗਵੈ ਸੰਗਿ ਨ ਨਿਬਹਤ ਮਾਤ ॥

ਧਨੁ ਅਰ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਪੁਨਾ ਸੰਪਦਾ ਅਰ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈਂ (ਵੈ) ਸੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਮਾਤ) ਤੁਛ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਵਾ ਮਾਤਾ ਆਦਿ ਸਨਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਨਿਭਤਾ ਹੈ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਖਿ ਰਚਿਓ ਬਾਵਰ ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤ ॥ ੧ ॥

ਯਿਹ ਸਭ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਜਲਵਤ ਔ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾ ਵਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਥਜਾ ਅਰ ਪ੍ਰਨਾਮੀ ਤਥਾ ਕਮਲਾ ਹੈਂ ਪੁਰਸੁ ਤਿਸੁ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ (ਰਚਿਓ) ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਦ ਮੋਹਤ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੈ ਖਾਤ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਅਰ ਅਤੀ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੂਆ ਜੀਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ (ਖਾਤ) ਟੋਏ ਵਿਖੇ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹੋਇ ਸਹਾਤ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਹਾਈ ਹੋਵੋ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਚਾਲਸਿ ਸਾਥ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ॥ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅਨਾਥਾ ਕੇ ਨਾਥ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੋ (ਪਤਿ) ਇਜ਼ਤ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਾਮੀ ਅਰ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥

ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਭੁੋਗਵਤ ਨਹ ਨਿਬਹਤ ਜਮ ਕੈ ਪਾਥ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਸੰਪਤੀ ਪੁਨਾ ਬਿਸ਼ਯ ਰਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਭੋਗਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਮਕੇ (ਪਾਥ) ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਨ੍ਰਿਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇਹੈਂਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀ ਅਰ ਭੋਗ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗਾਉ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਉਧਰੁ ਸਾਗਰ ਕੇ ਖਾਤ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਧੋਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਂਵਣਾਕਰਇਸਤੇ ਹੇ ਜੀਵ (ਸਾਗਰ) ਸਮੁਦ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਖਾਤੇ ਸੇ (ਉਧਰੁ) ਨਿਕਸ ਭਾਵ ਜੂਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਸੇ ਨਿਕਸ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਲਾਥ ॥

ਜੋ ਸਰਣ ਦੇਣੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਅਰ ਅਕਥ ਪੁਨਾ ਅਵਿਸ਼ਯਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਦੁਖਲਹਜਾਤੇਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛਤ ਮਿਲੈ ਲਿਖਤ ਧੁਰਿ ਮਾਥ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਬਾਛਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਵਹੁ ਧੂਰੀ ਤੌ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਦਿ ਸੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਬ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲ ਭਈ ਆਨ ਬਿਖੈ ਜਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਇਹ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਤਯੰਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ (ਆਨ) ਦੂਸਰੇ ਜੋ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਥੀ ਸੋ ਜਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੂੰਦ ਕਹਾ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਰਹਤ ਨ ਘਰੀ ॥

ਪਪੀਹਾ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਕਬ ਤਯਾਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਛੀ ਭੀ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਤੀ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਐਸੀ ਹੈ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਰਸਨਾ ਟੇਵ ਏਹ ਪਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ਇਹ (ਟੇਵ) ਬਾਣ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾਨਾਦ ਕੁਰੰਕ ਮੋਹਿਓ ਬੇਧਿ ਤੀਖਨ ਸਰੀ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਮਹਾਨਾਦ) ਘੰਡਾ ਹੇੜੇ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਤੀਖਨ (ਸਰੀ) ਕਾਨੀ ਭਾਵਮੁਖੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਾਣ ਵਾ ਬਰਛੀ ਕਰਕੇ ਬੇਧਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਹਟਾਈ ਹਟਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸਾਲ ਨਾਨਕ ਗਾਂਠਿ ਬਾਧਿ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜੋ ਚਰਨ ਕਮਲ(ਰਸਾਲ)ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਰਸ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈਤਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤੀਕੀਗੰਢਬੰਨਕੇਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਸਤ ਰਿਦ ਮਹਿ ਖੋਰ ॥

ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ (ਖੋਰ) ਗੁਫਾ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਭਰਮ ਭੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਅਪਨੀ ਓਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਭਰਮ ਕੀ ਜੋ (ਭੀਤਿ) ਕੰਧ ਅਰਥਾਤ ਪੜਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਖੈਂਚ ਲੀਜੀਏ ॥

ਅਧਿਕ ਗਰਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ਚਾਰਹੁ ਧੋਰ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਮੋਹ ਰੂਪ ਬਡਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਧੋਰ) ਧੋੜੇ ਭਾਵ ਉਚੇਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਵਾ (ਧੋਰ) ਪਾਸ ਕਨਾਰੇ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਉਧਰਤੇ ਲੈ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਕਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮੈਨੇ (ਬੋਹਿਥ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲੇਕਰ ਉਧਰੇਂ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਗਰਭ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਧਾਰਿਓ ਨਹੀ ਬਿਖੈ ਬਨ ਮਹਿ ਹੋਰ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਕੁੰਟ ਮੈਂ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਬਿਖੈ ਰੂਪ ਬਨ ਮੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ॥

ਹਰਿ ਸਕਤ ਸਰਨ ਸਮਰਥ ਨਾਨਕ ਆਨ ਨਹੀ ਨਿਹੋਰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਕਤੀ ਸਪੰਨਜ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾ (ਨਿਹੋਰ) ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥੧੦ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬਖਾਨੁ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਹਬਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਗੁਨ ਗੋੁਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਭਏ ਕਲਮਲ ਹਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਸਭ ਨਸ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਆਗਿ ਚਲਨਾ ਸਗਲ ਸੰਪਤਿ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਪਰ ਜਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਪਦਾ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਕਾਲ ਸਿਰਪਰ ਆਯਾ ਜਾਣੁ ॥

ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ ਝੂਠੁ ਸਰਪਰ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਮਿਥਯਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ (ਦੁਰੰਤ) ਦੂਰ ਹੈ ਅੰਤ ਜਿਸਕਾ ਐਸੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਸਰਪਰ) ਜਰੂਰ ਹੀ ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਲੇ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਧਾਰਹੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜਿਸਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਤ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਯਾਨੁ ਧਾਰੋ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲਾਭੁ ਨਾਨਕ ਬਸਤੁ ਇਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਲਾਭ ਵਾਲਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੇ ਪ੍ਰਵਾਣ ਕਰਾਉਨ ਵਾਲੀ ਯਹੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਨ ਕਛੁ ਬਿਆਪੈ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲੀ ਕਾ ਕਛੁ ਕਲੇਸ ਹਮਕੋ ਬ੍ਯਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੈਨੇ ਬ੍ਯੋਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖਿਓ ਨਹ ਉਪਜਤਉ ਬੇਕਾਰੁ ॥

ਤੁਮਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ (ਰਾਖਿਓ) ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਕਾਮਾਦੀ ਬਿਕਾਰੁ ਕੋਈ ਉਪਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸੁ ਦਹਤ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਦਗਧਨਹੀਂਕਰਤਾਹੈ।੧।

ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੰਨੇ ਕਰ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸਵ ਔਰ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਯਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਨਾਗਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਛਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸ੍ਰੋਤ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਰਬੰਸ ਕੀ ਬਜਰਥਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਬਿਸਾਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਹ ਕਤ ਜੀਵਨ ਹੋਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਕਹਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਵਹੁ ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ? ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਾਤ ਪੀਤ ਅਨੇਕ ਬਿੰਜਨ ਜੈਸੇ ਭਾਰ ਬਾਹਕ ਖੋਤ ॥

ਵਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੁਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇਭਾਰਉਠਾਵਣੇਵਾਲਾਖੋਤਾ ਰੂੜੀ ਪਰ ਸੇ ਪੇਟ ਭਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਮਹਾ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਿਰਖ ਜੰਤੀ ਜੋਤਿ ॥ ੧ ॥

ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਬ੍ਰਿਖ) ਬ੍ਰਿਖਭ ਅਰਥਾਤ ਬੈਲ (ਜੰਤੀ) ਕੋਲੂ ਮੈਂ ਜੋੜਿਆ ਹੂਆ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਗੋੁਪਾਲ ਜਿ ਆਨ ਲਾਗੇ ਸੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਰੋਤ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਹਰਿ ਰਖਹੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਤ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਸੇ ਯਿਹ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕੰਠ ਮੈਂ ਪਰੋਈ ਰਖੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤਹ ਧੂਰਿ ਲੇ ਮੁਖਿ ਮਲੀ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲੈਕਰ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਣਾ ਅਚੁਤ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਨਹ ਦੋਖ ਬਿਆਪਹਿ ਕਲੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਅਚੁਤ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਦੋਖ ਨਹੀ ਲਾਗਤੇ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਕਾਰਜ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਈਤ ਊਤ ਨ ਹਲੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ(ਈਤ ਊਤ)ਇਧਰ ਉਧਰ ਡੁਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਨਿਕ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਬਿਖੈ ਅਗਨਿ ਨ ਜਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਵਿਸ਼ਯ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੋ ਦਾਸੁ ਅਪਨੋ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀ ॥

ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸਰਨ ਅਨਾਥੁ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਚਲੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਅਨਾਥ) ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥ ਇਹ ਸਬਦ ਬੇਨਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨ ਰੁਚੈ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ (ਰੁਚੈ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਸਾਂਤਿ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਜਲਤ ਛਾਤੀ ਬੁਝੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਸਾਂਤੀ ਅਰ ਆਨੰਦ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਛਾਤੀ ਉਪਲਖਤ ਬੁਧੀ ਬੀਚ ਤੇ ਬਿਸਯਾ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਜਲਤੀ ਹੁਈ ਬੁਝ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਤਿਤ ਉਧਰੇ ਮੁਚੈ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਚਲਤੇ ਹੂਏ ਪਾਪੀ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ (ਮੁਚੈ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰੇਨੁ ਜਨ ਕੀ ਲਗੀ ਮਸਤਕਿ ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ ਸੁਚੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ (ਸੁਚੈ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਗੀ ਹੈ ਵਾ ਚਰਨ ਰੇਨ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਸੁਚਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਧਿਆਨ ਭੀਤਰਿ ਘਟਿ ਘਟਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਝੈ ॥

ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬ੍ਯਾਪਕ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਨਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਜਮੁ ਨਹੀ ਲੁਝੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਦੇਵ ਅਪਾਰ) ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਸਰਨ ਲੈਨੇ ਕਰਕੇ ਬਹੁੜੋ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜਮੁ (ਲੁਝੈ) ਲੜਤਾ ਭਾਵ ਝਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੫ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਸੋ ਤੂੰ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਹਰਿ ਕੀਆ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਇਹੁ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਕੇ ਤੂੰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗੁ ਤੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਸੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਨਦਰੀ ਸਰਬ ਘਟੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਜਾਪਕ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਭੰਨੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਵਤਾ ਹੈਸੋ ਪੁਰਸਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋਪਾਵਤਾਹੈ ਜ੍ਰੌਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਿਸੀਕੀਘਾਲਕਰੀ ਹੂਈ ਕੋਤੋੜਤਾਨਹੀ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਏ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾਰਸ ਮਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ (ਸੁਭਾਏ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਮਹਾ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਮਾਤਾ) ਮਸਤੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਤੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ (ਪੁਰਖੁ) ਬਜਾਪਕ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਰਖਕ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਨ ਬੇਧਿਆ ਸੇ ਆਨ ਕਤ ਜਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੈਂ ਬੇਧਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਾਵੈਂ ਭਾਵ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੀਨੁ ਬਿਛੋਹਾ ਨਾ ਸਹੈ ਜਲਿ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਪਾਹੀ ॥

ਜੈਸੇ ਮੱਛੀ ਜਲਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਾਰ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰਾਂਤ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੂਖਿ ਕਿਨਿ ਸਹੀਐ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਪਿਆਸਿਆ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਰਹਿਸਕੀਏ ਔਰ ਵਿਛੜੇ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਹਾਰੀਏ? ਯਥਾ ਪਾਪੀਹਾ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਕਾ ਪਯਾਸਾ ਕਬੀ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰੁ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰਾਂਤ ॥

ਕਬ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਚਕਵੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ॥

ਚਕਵੀ ਐਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਰਾਤ੍ਰ ਬਤੀਤ ਹੋਵੈਗੀ ਅਰੁ ਸੂਰਜ ਕੀਆ ਕਿਰਣਾ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਹਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ਦ੍ਰਾਸ੍ਰਾਂਤ ਮੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਬਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਤੀਤ ਹੋਵੈ ਅਰ ਗੁਰੁ ਰੂਪਸੂਰਜੁ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰੇ ਤਬ ਜਗਯਾਸੂ ਰੂਪ ਚਕਵੀ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਦਿਨਸੁ ਸੁਭਾਗਾ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੋਈ ਦਿਨ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਔਰ ਸੁਭਾਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਗ ਗਿਆ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾਹੈ ਸੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਕਤ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਕਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕਰ ਆਪ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣ(ਕਤ) ਕਬ ਠਹਿਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਤੇ ॥ ੨ ॥ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ॥

ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਦੇਹੁਰੀ ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੇਹੀ ਕਹਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਕੋਕਤੀ ਦ੍ਰਾਸ੍ਰਾਂਤ ਮੈਂ ॥

ਦਰਸ ਬਿਹੂਨਾ ਸਾਧ ਜਨੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕਤਾ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੋ ਰਹਣਾ ਨਰਕੁ ਸੋ ਸਹਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕੇ ਜੋ ਰਹਿਣਾਹੈ ਸੋ ਨਰਕ ਸਹਾਰਨੇਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋ ਮੈ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮੈਨੇ ਵੇਧਾ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ਨਿਖੇਧਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੈਰਾਗਵਾਨੁ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਕਹੀ ਨਖੇਧੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਹਣਾ ਸੋ ਸੁਖੁ ਅੰਕਿ ਨ ਮਾਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਮਿਲ ਰਹਣਾ ਅਰ ਤਿਸ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਜੋ ਸੁਖੁ ਹੈ ਵਹੁ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀਸੁਆਮੀਮੁਝ ਦਾਸਕੇਊਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੋਵਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂਕੇਸਾਥ ਮੇਰਾਮਨੁਸਮਾਇਜਾਵੈ॥੩॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਕਰੁਨਾ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਕਰੁਣਾ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝਕੋ ਢੂੰਢਤੇ ਢੂੰਡਤੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥

ਨਿਰਗੁਨੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਮੈ ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਨੀਚ ਅਰ ਅਨਾਥ ਹੂੰ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਆਪਕਾ ਬੇਦੋਂ ਨੇ (ਪਾਵਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਾ(ਬਿਰਦੁ)ਧਰਮ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਸੁਨਿ ਅੰਚਲੋ ਗਹਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪਕਾ ਪੱਲਾ ਪਕੜਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰੋ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁਦ੍ਰ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇਹੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦਿ ਦੁਖ ਸਭ ਹਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਰਿਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਦਾਸ ਤੈਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਬਿਬਰਜਿਤ ਤਜਹੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਜੋ ਉਸਤਤ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਦੋਨੋ ਸੇ(ਬਿਬਰਜਿਤ) ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਅਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਭੀ ਤਜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨਹਿ ਤੇ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਹਾ ਅਰ ਸੁਵਰਨ ਕੋ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਾ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੋ ਪੁਰਸ ਆਪਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਏਕੁ ਆਧੁ ਕੋਈ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਬਿਬਰਜਿਤ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਕੋਈ ਏਕ ਆਧਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੇ ਵਾ ਏਕ ਗਯਾਨਵਾਨ ਆਧਾ ਜਗਯਾਸੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਪਦ ਕੋ ਸੋਈ ਪੁਰਸ (ਚੀਨੈ)ਜਾਨਤਾਹੈ ॥੧॥

ਰਜ ਗੁਣ ਤਮ ਗੁਣ ਸਤ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ਏਹ ਤੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਰਜੋਗੁਣ ਅਰ ਤਮੋਗੁਣ ਪੁਨਾ ਸਤੋਗੁਣ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੋ ਨਰੁ ਚੀਨੈ ਤਿਨਹੀ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

(ਚਉਥੇ ਪਦ)ਤੁਰੀਆਸਾਖੀਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਪਦ ਕੋ ਅਰਥਾਤਮੋਖਕੋਪਾਯਾਹੈ॥੨॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮਾ ॥

ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਅਰ ਨੇਮ ਪੁਨਾ ਸੌਚ ਸੰਜਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਭੀ ਸਦੀਵ ਨਿਸਕਾਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਾ ਚਿਤਵਤ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਅਰ ਭਰਮ ਚੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ (ਆਤਮ ਰਾਮਾ)ਆਪਕੋ ਬਯਾਪਕ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ੩॥

ਜਿਹ ਮੰਦਰਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਅੰਧਕਾਰੁ ਤਹ ਨਾਸਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਨਸ਼ਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਨ ਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੋ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਤਿਸਕਾ (ਭਾਗਾ) ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਬਨਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਾਮਕੀ ਮਹਤਤਾ ਅਰ ਅਪਨਾ ਨਿਸਚਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਨਹੀ ਬਨਜਿਆ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਕਿਨਹੀ ਲਉਗ ਸੁਪਾਰੀ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਾਸੀ ਤਾਬਾ ਖਰੀਦ ਕੀਆ ਪੁਨਾਕਿਸੀਨੇਲੌਂਗ ਸਪਾਰੀ ਆਦਿ ਬਸਤੂਓਂਕਾ ਬਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹੁ ਬਨਜਿਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿਦਕਾ ਐਸੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬਨਜਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਖੇਪ ਭੀ ਐਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ਹੀਰਾ ਹਾਥਿ ਚੜਿਆ
ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਛੂਟਿ ਗਈ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰੀ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈ ਗਯਾਨ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਚੜ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਅਸੁਭ ਕਿਰਿਆ ਤਿਨਕੀ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਤਉ ਸਚ ਲਾਗੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਹਮ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਲੱਗਾਏ ਤੋ ਸਚ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਅਬ ਤੋ ਸਾਚੇ ਕੇ ਹੀ ਬਿਵਹਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ 'ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖਤੇ ਰਾਮ ਸਮਾਲਿ ॥ ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮ ਸਭ ਚੀਤ ਨਿਰੰਜਨਿ ਨਾਲਿ' ॥

ਸਾਚੀ ਬਸਤੁ ਕੇ ਭਾਰ ਚਲਾਏ ਪਹੁਚੇ ਜਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਸੇ ਸਾਚੀ ਵਸਤੂ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭਾਰਚਲਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਆਪ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਅਵਰੋਂਸੇ ਕਰਾਵਣੀ ॥ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥ "ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਆਪ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਵਰਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ"

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਕਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਅਬਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਆਪਹਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਨਿਕ ਆਪੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਆਪ ਹੀ (ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਔਰ (ਜਵਾਹਰ) ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਅਰ (ਮਾਨਿਕ) ਮੰਨਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਔਰ(ਪਾਸਾਰੀ) ਪ੍ਰਪੰਚ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਇਨ ਗੁਣ ਕਾ ਪਾਸਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਭੀਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਪੈ ਦਹਦਿਸ ਆਪ ਚਲਾਵੈ ਨਿਹਚਲੁ ਹੈ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਖੇਪ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਅਚਲ ਵਪਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਜੋ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਨ ਸੰਘਾਰ ਕਰਤਾਂ ਹੂਆ ਹੀ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਵਾਪਾਰ ਮੈਂ ਬੈਲ ਗੂਣ ਆਦਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਯਹਿ ਕੌਣ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਬੈਲੁ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਪੈਡਾ ਗਿਆਨ ਗੋਨਿ ਭਰਿ ਡਾਰੀ ॥

ਅਸਮਾਦਿਕ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਬੈਲ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਾਯਾ ਹੈ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਗੂਣ ਸੁਭ ਗੁਣ ਕੇ ਸਾਥ ਭਰ ਕਰ ਮਨ ਰੂਪ ਬੈਲ ਕੇ ਊਪਰ (ਡਾਰੀ) ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਸਭੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਆ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਖੇਪ ਨਿਭੀ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਰੀ ਕਲਵਾਰਿ ਗਵਾਰਿ ਮੂਢ ਮਤਿ ਉਲਟੋ ਪਵਨੁ ਫਿਰਾਵਉ ॥

ਹੇ (ਕਲਵਾਰਿ) ਕਲੇਸ ਵਾਲੀ ਗਾਵਾਰ (ਮੂਢ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਬੁਧੀ ਤੂੰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਉਲਟੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੀ ਤਰਫ(ਫਿਰਾਵਉ)ਮੋੜੋ ਵਾ ਪਰਤਖ ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਣਕੋ ਨੀਚੇ ਸੇ ਊਪਰਦਸਮੇਂਦੁਆਰਕੋਮੋੜੋ॥

ਮਨੁ ਮਤਵਾਰ ਮੇਰਸਰ ਭਾਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਚੁਆਵਉ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮਤਵਾਰੋ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ (ਮੇਰਸਰ) ਮੇਰੂ ਪਰਬਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਾਠੀ ਕਰ ਵਾ ਮੇਰੂ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦਵਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਠੀ ਕੀ ਸਦਰਸ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤਖਯ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਕਿੰਵੇਂ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੋ ਚੁਆਉਣਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥ ਪੀਵਹੁ ਸੰਤ ਸਦਾ ਮਤਿ ਦੁਰਲਭ ਸਹਜੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮਕੋ ਰਾਮ ਕੀ (ਦੁਹਾਈ) ਸਪਤ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੀ ਸਾਰੇ ਦੁਹਾਈ ਫਿਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਸੰਤੋਂਕੀ(ਮਤਿ)ਸਿਖਯਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਦੁਰਲਭ ਆਤਮਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਪੀਵੋ ਜਿਨੋਂਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਵਿਸ਼ਯ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਬਿਚਿ ਭਾਉ ਭਾਇ ਕੋਊ ਬੂਝਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ॥

ਭੈ ਕੇ ਵਿਖੇ (ਭਾਉ) ਗ੍ਯਾਨੁ ਹੈ ਭਾਵ ਪਹਲੇ ਭਯ ਹੋਵੈਗਾ ਤੌ ਔਰ ਸਾਧਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗ੍ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਔ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗ੍ਯਾਨ ਕੇ ਮਹਾਤਮ ਕੋ ਕੋਊ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੀ ਪੁਰਖੁ ਹਰੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਰਸਪਦ ਆਨੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਯ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਘਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਭ ਹੀ ਮਹਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਘਟ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਭ ਹੀ ਮੈਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਗਰੀ ਏਕੈ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਧਾਵਤੁ ਬਰਜਿ ਰਹਾਈ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਏਕ ਹੈ ਅਰ ਨਉ ਗੋਲਕ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾ ਪਵਨ ਧਾਵਤੀ ਥੀ ਸੋ ਰੋਕ ਕਰ ਠਹਿਰਾਈ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ ਦਸਵਾ ਦਰੁ ਖੂਲ੍ਹੈ ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਧ੍ਯਾਤਾ ਧ੍ਯਾਨ ਧੇਯ ਆਦਿਕ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ (ਛੂਟੈ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਜਾਵੇ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗਾੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ ਹੇ ਭਾਈ ਦਸਵਾਂ (ਦਰ) ਦ੍ਵਾਰਾ ਪੂਰਬੋਕਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਖੁਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੌਹੀ ਮਨ (ਖੀਵਾ) ਅਮਲੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਆਨੰਦੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਪੂਰਿ ਤਾਪ ਤਹ ਨਾਸੇ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਮੈਂ ਜਿਨਾਂਨੇ ਮਨਕੋ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਧ੍ਯਾਤਮ ਆਦੀ ਤਾਪ ਨਸ੍ਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਉਬਟ ਚਲੰਤੇ ਇਹੁ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਖੋਂਦ ਖੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਲਟ ਕਰ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਯਿਹ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਧੁਕਾ(ਖੋਂਦ) ਪਯਾਲਾ ਪੀਣੇ ਤੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ (ਖੋਂਦ) ਸੁੰਘੇ ਕੋ ਧਰਤੀ ਸੁੰਘਨੇ ਸੇ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹਤੀਹੈਭਾਵਖਾਰਾ ਮੀਠਾ ਜਲੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਰਮਸਤਹੂਆਹੈ॥੪॥੩॥ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਲੀਨੇ ਗਤਿ ਨਹੀ ਏਕੈ ਜਾਨੀ ॥ ਫੂਟੀ ਆਖੈ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ ਬੂਡਿ ਮੂਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਲੀਨੇ) ਮਾਰੇ ਹੂਏ ਵਾ ਇਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਬਿਧੀ ਨਾ ਜਾਨੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਾ ਵੈਰਾਗ ਬਬੇਕ ਰੂਪੀ ਆਖੇ ਫੂਟ ਗਈਹੈਂ ਕੁਛੁ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂਦੇਤਾਪਾਨੀਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਜੀਵ ਇਸ ਮੈਂ ਡੂਬ ਮੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਯ ਵਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਪਾਨੀ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਮਿਥ੍ਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੋ ਭੀ ਜੀਵ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਲਤ ਕਤ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ॥ ਅਸਤਿ ਚਰਮ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਮੂੰਦੇ ਦੁਰਗੰਧ ਹੀ ਕੇ ਬੇਢੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਜੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਟੇਢੇ ਹੋਕਰ ਕਿਉਂ ਚਲਤੇ ਹੋ ਯਿਹ ਜੋ ਸਰੀਰੁ ਹੈ (ਅਸਤ) ਹਾਡ ਔਰ ਵਿਸਟਾਦਿ ਦੁਰਗੰਧਤਾ ਕਰ (ਮੂੰਦੇ) ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਚਰਮ ਕਰਕੇ ਊਪਰ ਸੇ (ਬੇਢੇ) ਵਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਕਵਨ ਭ੍ਰਮ ਭੂਲੇ ਤੁਮ ਤੇ ਕਾਲੁ ਨ ਦੂਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੋ ਕਿਸ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਕਾਲ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕਟ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਇਹ ਤਨੁ ਰਾਖਹੁ ਰਹੈ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨਾ ਰਖਣੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰਹੇਗਾ ॥ ਕਿੰਤੂ ਨ ਰਹੇਗਾ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਤਕ ਰਹੇਗਾ ਆਗੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਯਾ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸੁ ਕੋ ਸਤਿ-ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਲੂਆ ਕੇ ਘਰੂਆ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਫੁਲਵਤ ਦੇਹ ਅਇਆਨੇ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਰੇਤੇ ਕਾ ਘਰ ਬੰਧਵਾ ਕਰ ਬਸੈ ਤੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਨਸ੍ਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਇਯਾਨੇ ਜੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਯਿਹ ਦੇਹੀ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਬੂਡੇ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਨੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹ ਚਾਹੇ ਵਹੁ ਬਡੇ ਸਿਯਾਨੇ ਭੀ ਥੇ ਤੌ ਭੀ ਵਹੁ ਡੂਬੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਪੁਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਟੇਢੀ ਪਾਗ ਟੇਢੇ ਚਲੇ ਲਾਗੇ ਬੀਰੇ ਖਾਨ ॥ ਭਾਉ
ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ ਮੇਰੋ ਕਾਮੁ ਦੀਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਿਰ ਪਰ ਟੇਢੀ ਹੀ ਪਗੜੀ ਬਾਧ ਲੀਨੀ ਔਰ (ਟੇਢੇ) ਆਕੜ ਮਰੋੜ ਨਾਲ ਚਲਣੇ ਲਗ ਪੜੇ ਔਰ ਪਾਨੋ ਕੇ ਬੀੜੇ ਖਾਣੇ ਲਗ ਪੜੇ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਖਾਨ ਸੂਦਾਰ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਾ ਰਖਾ ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਭੀ ਸਤਿ-ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਚਾਹੀਏ ਤੋ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਕਾਮ ਦੀਵਾਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਾ ਹੈ॥

ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ
ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸਚੁ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ (ਕਨਿਕ) ਸ੍ਵਰਨਾਦਿ ਧਨ ਅਰ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਦੇਖ ਕਰ (ਸਚੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਭਯਾ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਮਦ ਇਹ ਬਿਧਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨਿ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਔ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਅਤਯੰਤ ਮਦ ਮੈਂ ਉਨਮਦ ਹੋਕਰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਆਯੂ ਬਤੀਤ ਕਰ ਲਈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅੰਤਕੀ ਬੇਰ ਆਇ ਲਾਗੋ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵਕੋ ਨਾਸੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਨਿਦਾਨਿ)ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਰ ਕਾਲ ਆਨ ਲਾਗਾ ਭਾਵ ਆਕਰ ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ਪੁਨਾ ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਅਪਨੀ ਨਉਬਤਿ ਚਲੇ ਬਜਾਇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਜੀਵ ਅਪਨੀ ਅਪਣੀ (ਨਉਬਤਿ) ਨਗਾਰਾ ਭਾਵ ਵਾਜਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਇਤਨਕੁ ਖਟੀਆ ਗਠੀਆ ਮਟੀਆ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛੁ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਤਨਾ ਕੁ ਧਨੁ (ਖਟੀਆ) ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਕਿਛ ਤੋ (ਗਠੀਆ) ਥੈਲੀਏਂ ਬੰਧੀ ਹੂਈ ਅਰ ਕੁਛ (ਮਟੀਆ) ਮਿਟੀ ਮੈਂ ਦਬਾਯਾ ਹੂਆ ਥਾ ਵਾ ਕਛੁ ਗਾਠ ਮੈਂ ਰਖਤਾ ਥਾ ਅਰੁ ਕਛੁ ਮਟੀਆ ਭਰ ਰਾਖੀ ਥੀ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲੇ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦਿਹਰੀ ਬੈਠੀ ਮਿਹਰੀ ਰੋਵੈ ਦੁਆਰੈ ਲਉ ਸੰਗ ਮਾਇ ॥

ਦਰਵਾਜੇ ਕੀ (ਦਿਹਰੀ) ਦਹਿਲੀਜ ਪਰ ਬੈਠੀ ਹੂਈ (ਮਿਹਰੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੋਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤਕ ਮਾਤਾ ਰੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਡੇ ਲੋਕੋਂ ਕੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ਵਾ ਪੂਰਬ ਮੇਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ॥

ਮਰਹਟ ਲਗਿ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮਿਲਿ ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਭੂਮੀ ਤਕ ਮਿਲ ਕਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਸਮੇਂ ਹੀ ਇਕੇਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਸਾਣ ਭੂਮਿਕਾ ਤੇ ਪਰੇ ਆਗੇ ਜੀਵ ਇਕੇਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਲੋਕ ਤ੍ਰਿਣ ਤੋੜਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਅਹੋ ਜਿਨਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਕੋਊ ਭੀ ਨਾ ਹੂਆ ॥

ਵੈ ਸੁਤ ਵੈ ਬਿਤ ਵੈ ਪੁਰ ਪਾਟਨ ਬਹੁਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ਆਇ ॥

ਵਹ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਉਪਜਾਇ ਕਰ ਪਾਲੇ ਥੇ ਅਰ ਵਹੁ ਧਨੁ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰ ਅਰ (ਪਾਟਨ) ਬਡੇ ਸਹਰ ਬਹੁਰੋ ਜੀਉ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ॥

ਖਟ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਤਮਕੁਲ ਕੇ ਸਹਿਤਭੀ ਹੈਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂਹੈ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਨ ਕਥਾ ਭਾਵੈ ਸੁਪਚ ਤੁਲਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਭੀ ਜਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ (ਸੁਪਚ) ਚੰਡਾਲ ਕੇ (ਤੁਲਿ) ਸਮਾਨ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਚੇਤ ਅਚੇਤ ॥ ਕਾਹ ਨ ਬਾਲਮੀਕਹਿ ਦੇਖ ॥ ਕਿਸੁ
ਜਾਤਿ ਤੇ ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਚੇਤਨ ਸੇ ਅਚੇਤ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀਸਿਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ਼ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾਸਿਮਰਨ ਕਰਜੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੋ ਨੀਚਜਾਤਹੂੰ ਮੇਰੇਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਬ ਮਿਲਾ ?ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ਬਾਲਮੀਕ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂਦੇਖਲੇਤਾਕਿਸਜਾਤੀਸੇਵਹੁਕਿਸ ਪਦਵੀ ਕੋ (ਅਮਰਿਓ) ਪਹੁਚਤਾ ਭਯਾ ਯਾਤੇ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਵਸ਼ੇਸ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੋ ਪੁਸਟ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥

ਸੁਆਨ ਸਤ੍ਰੁ ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਲਾਵੈ ਹੇਤੁ ॥

(ਸੁਆਨਸਤ੍ਰੁ) ਕੁਤਿਓਂ ਕਾ ਵੈਰੀ ਥਾ ਭਾਵ ਕੁੱਤਿਓਂ ਕੋ ਭੰਗੀ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੂਠ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜੂਠ ਭੰਗੀ ਲੈਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਰੋਜੀ ਵਿਗਾੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵੈਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੋਨੋਪ੍ਰਕਾਰ ਵੈਰੀ ਥਾ ਅਰਸਭ ਤੇ(ਅਜਾਤੁ)ਨੀਚਜਾਤ ਥਾ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮਲਗਾਵਤਾ ਥਾ ਵਾ ਜਿਸ ਮੈਂਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇਹੇਤ ਲਗਾਯਾ ਕਿਉਂਕਿਉਸਕੇ ਆਏਪਾਂਡਵੋਂਕਾ ਜਗ੍ਯ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਨਾ ਯੇਹ ਦੂਸਰਾ ਬਾਲਮੀਕ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਲੋਗੁ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਸਰਾਹੈ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਤਿਸ ਬਾਲਮੀਕ ਕੀ ਲੋਕ ਬਿਚਾਰਾ ਤੋ ਕਿਆ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰੇਤਿਸਕਾ ਜਸੁਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ॥੨॥
ਅਬ ਭਰੋਸਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਉਣ ਹੇਤ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੁੰਚਰੁ ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸ ॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ ਪਿੰਗਲਾ ਨਾਮ ਵੇਸ੍ਯਾ ਜੋ ਜਨਕ ਪੁਰਮੇਂ ਰਹਤੀ ਥੀ ਅਰ(ਲੁਭਤੁ)ਬਧਕਅਰਥਾਤ ਹੇੜੀ ਜਿਸਨੇ ਸੰਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਪੰਛੀ ਰੂਪ ਚਤਰਭੁਜ ਕੋ ਪਕੜਾ ਥਾ ਅਰ (ਕੁੰਚਰੁ) ਹਸਤੀ ਯਿਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਸ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਖੋਟੀਮਤਿ ਵਾਲੇ ਤਰ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂਹੇ ਭਾਈਤੂੰ ਕਿਉਂਨਾਤਰੇਂਗਾ ਭਾਵ ਤੂੰ ਭੀਤਰਜਾਵੇਂਗਾ॥੩॥੧॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

੧ ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਭੈਰਉ ਰਾਗ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪ ਮੰਗਲਾਚਰਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਇ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਚ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੋ ਤੂੰ ਉਨਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੋ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਯਹ ਜੀਵ ਆਪਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਕਯਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਵਰਨਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ (ਅਹੈ)ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥

ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਆਦਿਕ ਕਾ ਕਰਨਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਬਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਕੁਛ ਹਮਾਰਾ ਕਰਤਬ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਗੁਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਹਮ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਂ ॥ ੨ ॥

ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਤੇਰੀ ਹੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੋ (ਆਖਣੁ) ਜਪਨਾ ਅਰ ਸੁਨਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਵਿਡਾਣੀ) ਵਡੇ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਧਾ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥

ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ (ਕਰੇ) ਰਚਕੇ ਪੁਨਹ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਉਤਪੰਨਜ (ਕਰਾਏ) ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਆਪਹੀ ਉਤਪਤੀ ਔਰ ਲਯਤਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥

੧ ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰਾ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਵਿਸਿਸਟ ਆਦਿ ਮੁਨੀਸ੍ਰ ਅਨੇਕ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਆਦਿਕ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਪੀਸ੍ਰ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰਸੇ ਪਾਰ ਹੋਗਏਹੈਂ॥੧॥

ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਰੋਗਿ ਬਿਆਪਿਆ ਦੁਬਿਧਾ ਡੁਬਿ ਡੁਬਿ ਮਰੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੈਸੇ ਤਰਿਆ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਜਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ(ਜਗੁ)ਜੀਵ ਵਾਸੰਸਾਰਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀਰੋਗ ਲਗਾ ਹੂਆਹੈ ਇਸੀਹੇਤੁ ਦੁਬਿਧਾਰੂਪ ਨਦੀਵਿਖੇ ਡੂਬਡੂਬਕਰ ਮਰਤਾਹੈ॥

ਗੁਰੁ ਦੇਵਾ ਗੁਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੀ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਲਖ ਹੈ ਔਰ ਅਭੇਉ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤਿਨਾ ਭਵਨਾਂ ਕੀ (ਸੋਝੀ) ਗਜਾਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਿਬਜ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਨਾਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਗੁਰਿ ਦਾਤੈ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾ ਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੀ ਤਬ (ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਨਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾ ਦੇ (ਮਨੁ) ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ (ਮਨ ਮਾਨਿਆ) ਮਨ ਪਤੀਆਇ ਗਿਆ ਔਰ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੋ (ਸਮਾਈ) ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਤਬ ਮਨ ਰਾਜਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਬਿਨਸਿ ਬਿਓਗੀ ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ਸਮਝੇ ਤਬ ਮਨ ਕੇ(ਜੋਗੀ)ਮਨ ਹੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰਕੇ ਸਾਥ(ਜੋਗੀ)ਜੁੜਤਾਹੈਪੁਨਃ ਮਨਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ(ਬਿਓਗੀ) ਵਿਛੜਕੇ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਮਝ ਜਾਵੇ ਤੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਾ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇ) ਓਹ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਾਹਿਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ(ਭਰਿਪੁਰਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਕੇ (ਲੀਣਾ) ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਜੀਵ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧॥

ਨੈਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਤਨੁ ਹੀਨਾ ਜਰਿ ਜੀਤਿਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੋ ॥

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ(ਤਨੁ)ਸਰੀਰ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ (ਜਰਿ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਤਬ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਲ ਆਨ ਖੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਰਹਸੁ ਨਹੀ ਸਾਚਾ ਕਿਉ ਛੋਡੈ ਜਮ ਜਾਲੋ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪ ਭੀ ਨਹਾਂ ਰਹਿਤਾ ਰੰਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਔਰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਫਿਰ ਜਮੁ ਅਪਨੇ ਜਾਲ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋ ਕੈਸੇ ਛੋਡੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ
ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਭਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਵ ਹਰਿ ਕੋ ਜਪੁ ਏਹੁ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਬਹੁਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨਾ ਸਮੀਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕਭੀ ਛੂਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਪੁਨਃ ਜਨਮ ਭੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ਤਨ ਮਹਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹਉ ਮਮਤਾ ਕਠਿਨ ਪੀਰ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਸਰੀਰ ਵਿਖੇਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਃ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੀੜ ਜੀਵ ਕੋ (ਅਤਿ ਭਾਰੀ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹਾਰਨੀ ਕਠਨ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਇਨਬਿਧਿ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਰਸੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਸੇ ਰਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ(ਤਾਰੀ)ਨਦੀ ਸੇ ਤਰਨਾ ਕਰੁ ਵਾ ਰਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ (ਤਾਰੀ) ਨਾਉਕਾ ਸੇ ਤੂੰ ਤਰਨਾ ਕਰੁ ॥ ੨॥

ਬਹਰੇ ਕਰਨ ਅਕਲਿ ਭਈ ਹੋਛੀ ਸਬਦ ਸਹਜੁ ਨਹੀ ਬੂਝਿਆ ॥

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ (ਬਹਰੇ ਕਰਨ) ਕਾਨ ਬੋਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਅਰ ਬੁਧੀ ਭੀ ਤੁਛ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਕਭੀ (ਸਹਜੁ) ਅਚੁਤ ਪਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਹੈ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਮੁਖਿ ਹਾਰਿਆ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝਿਆ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮੁ ਇਕ ਅਮੋਲਕ ਪਦਾਰਥ ਥਾ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਧੁ) ਅਗਿਆਨੀ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩॥ ਜੇ ਕਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤੇ ਕੌਨ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਧਨ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਕਰ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਵਿਰਕਤੁ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਸਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਰਮਣ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਮਜਾਲੀ ਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੂੰਡੀ ਚਾਲ ਚਰਣ ਕਰ ਖਿਸਰੇ ਤੁਚਾ ਦੇਹ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਬੁਢੇਪੇ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਬੂੰਡੀ) ਭੈੜੀ ਚਾਲ ਹੋਗਈ ਪੈਰ ਭੀ ਇਧਰ ਉਧਰ ਖਿਸਕਣ ਲਗ ਪਏ (ਕਰ) ਹਾਥ ਭੀ ਕੰਪਣੇ ਲਾਗ ਗਏ ਔਰ ਦੇਹ ਪਰ ਜੋ (ਤੁਚਾ) ਖਾਲ ਥੀ ਸੋ ਭੀ ਕੁਮਲਾ ਗਈ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀ ਧੁੰਧਿ ਕਰਨ ਭਏ ਬਹਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਧੁੰਧ ਬੈਠ ਗਈ ਅਰ ਕਾਨ ਬੋਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ ॥ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਹੀ
ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਜਾਨੀ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਆਇਕੇ ਤੁਮਨੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਜਿਨਾਂ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾਦ੍ਵਾਰਾ ਰਮਣ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੋ ਆਪਣੇ ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪ ਮੂਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਚਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧॥

ਜਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਜਬ ਬੋਲੈ ਤਬ ਫੀਕੇ ॥

ਜਿਹਵਾ ਭੀ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਨਾ ਰੰਗੀ ਗਈ ਜਬ ਕਬੀ ਬੋਲ ਬੋਲੇ ਤੋ ਫਿਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਰਸ ਬੀ ਰਹਿਤ ਹੀ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪਸਿ ਪਸੂ ਭਏ ਕਦੇ ਹੋਹਿ ਨ ਨੀਕੇ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਜੀਵ ਪਸੂ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਬੀ (ਨੀਕੇ) ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਵਿਰਲੀ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿਖੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਰਲਿਆ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤਕ ਗੁਰਾਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਭੇਦੁ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੋ ਕਾਲ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਤਾਏ) ਤਪਾਵਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ॥ ੪ ॥

ਅਨਕੋ ਦਰੁ ਘਰੁ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਨਸਿ ਏਕੋ ਦਰੁ ਸਚਿਆਰਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਅਨਕੋ) ਔਰ ਘਰ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਹੀ(ਸਚਿਆਰਾ)ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥, ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਉਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਵਤ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਦਿਨਸੁ ਜੰਜਾਲਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਤ੍ਰੀ ਤੋ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਰੂਪ ਫਾਸੀ ਮੈਂ ਗਲਤਾਨ ਹੋਕਰ ਸੋਵਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਦਿਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਜੰਜਾਲਿ) ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਜਿਨਿ, ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੇ ਨਿਜ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆਹੈ ਉਸਕੋ ਏਕ ਘੜੀ ਪਲ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਜਾਨਿਆ ਭਾਵ ਜਪਨਾ ਨਾ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥ ਕਿਆ ਲੇ ਆਵਸਿ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵਸਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਪਰਜਿਰ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਭਾਰੀ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕੈਸੇ ਛੂਟੇਗਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਆ ਤੂੰ ਲੇਕਰ ਆਯਾ ਥਾ ਔਰ ਅਬ ਕਿਆ ਤੂੰ ਲੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਗੁਣਕਾਰੀ) ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਉਪਕਾਰੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥

ਊਂਧਉ ਕਵਲੁ ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ ॥

ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲੁ (ਊਂਧਉ) ਮੁਧਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮਤ ਤੇਰੀ ਤੁਛ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧੇ ਮਨ ਵਾਲੇ ਤੈਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧੰਧਿਆ ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਗਲਿ ਫੰਧਾ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ (ਕਾਲੁ) ਮਰਨਾ ਔ (ਬਿਕਾਲੁ) ਦੂਸਰਾ ਸਮਾ ਕਯਾ ਜੰਮਣਾ ਹੇ ਜੀਵ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸਦੀਵ ਬਨੇ ਰਹੇਂਗੇ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਫਾਹਾ ਪੜੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਡਗਰੀ ਚਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਫੁਨਿ ਅੰਧੁਲੇ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਬ੍ਰਿਧਾਪਨ ਮੈਂ (ਡਗਰੀ) ਡੋਲਨੀ ਚਾਲ ਹੋਗਈ ਪੁਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਗਏ ਪਰ ਤੌ ਭੀ ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਗਯਾਤ ਨਾ ਭਾਈ ਭਾਵ ਅਛੀ ਨਾ ਲਗੀ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹੈ ਮਾਇਆ ਅੰਧੁਲਉ ਧੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੜਤੇ ਭੀ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਜੀਉ ਧੰਧਿਆਕੀ ਕਮਾਈਕਰਤਾਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਲ ਧੰਧੇ ਮੇਂ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖੋਇਓ ਮੂਲੁ ਲਾਭੁ ਕਹ ਪਾਵਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ॥

ਹੇ ਖੋਟੀ ਮਤ ਵਾਲੇ ਗਯਾਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੀਵ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸਾ ਰੂਪ ਮੂਲ ਗਵਾ ਲੀਆ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਣੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦੁ)ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਪਤੀਣੇ) ਪਤੀਆਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਹਿਤ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਰਾਮੁ ਰਸਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਸਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿ ਪਛਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਸਬਦ ਹੀ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਹਾ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਅੰਤਰਿ) ਘਟਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪਹਿਚਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਜਨੁ ਐਸਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਅਪਰੰਪਰਿ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ(ਅਪਰੰਪਰਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂਵਿਖੇਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਅਨੰਨਯ ਦਾਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸੋ ॥

ਥੂਨੀ ਖੰਨਨ ਨਯਾਇ ਸੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਅਰਥ ਕੋ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਅੰਤਰਿ) ਸਰੀਰ ਮੈ (ਬਾਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਆਦੇਸੋ)ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੁ ਵੇਸੋ ॥ ੨ ॥

ਜੋ (ਸਚੁ ਵੇਸੋ) ਸਚੁ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ (ਨਿਰੰਤਰਿ) ਏਕ ਰਸ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਹਵਾ ਮਿਥਿਆ ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਈ ॥

ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੀ

ਜਿਹਵਾ ਮੈਂ ਮਿਥਯਾ ਬਚਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਿਰਮਲ ਔ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਮਿਲਿ ਲਾਹਾ ਪਾਵਸਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥

ਗੁਣੀ ਜੋ ਸਿਖ ਹੈਂ (ਗੁਣੀ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਲਾਭ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ (ਨਾਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਕੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਹਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵਕੋ ਨਾਮੁ ਹੀ ਸਰਬ ਦਾ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਨੁ ਧਾਰਣੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕੇ ਧਾਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਕਿਰਤਾਰਥ ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਕਿਰਤਗ੍ਯ ਹੋਕਰ ਅਮਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਕੋ ਧਾਰਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ ਲਗਾਈਏ ॥

ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਵਿਖੈ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਉਣਾ ਕਰੀਏ ਔਰ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਜਪ ਕਰ (ਸਹਜ ਸੇਤੀ) ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੂਰਬੋਕਤ (ਘਰਿ) ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਏ ਹੈ ॥

ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਭਉ ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਅਰ ਧ੍ਯਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਔਰ ਭੇਦ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਆਵਤ ਜਾਤ) ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਾਨੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਜੀਵ ਡੂਬ ਮੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਯ ਪਦਾਰਥ ਅਸਤ ਭੀ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਸਿ ਭਰਮੁ ਨ ਮਿਟਸਿ ਗਵਾਰਾ ॥

ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧੇ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਆਪਨੀ ਸਭੀ ਇਜ਼ਤ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗਵਾਰ ਕਾ ਭਰਮੁ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਕਬਹੀ ਅੰਧੁਲੇ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ (ਅੰਧੁਲੇ)ਅਗ੍ਯਾਨੀ ਜੀਵ ਨੇ ਧੰਧਯੋਂ ਮੇਂ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਪਸਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਬਿਬੇਕੀਓਂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮਨਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮੂਆ ॥

ਉਨਕਾ(ਅਕੁਲ) ਕੁਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਨਾ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਮਨ ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਮਨੇ ਕਹੀਏ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਮੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬਬੇਕੀਓਂ ਨੇ (ਅੰਤਰਿ) ਸਰੀਰੋਂ ਵਿਖੇ ਔਰ (ਬਾਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਦ੍ਵਤੀ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਤੇਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਦੁਖ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਔਰ ਜਨਮਕੀ ਬਜਰਥਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਗ ਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੂਖ ਸਹੈ ॥

ਜਗ ਕਰਕੇ ਹੋਮ ਕਰਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਤਪ ਕਰਕੇ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਪੰਚ ਅਗਨੀ ਵਾ ਜਲ-

ਧਾਰਾ ਕਰਨੀ ਇਨ ਕਰ ਦੇਹ ਭੀ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਹੀ ਮਨ ਭੀ ਦੁਖਾ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ॥ ਜੇਕਹੇ ਇਨਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕੁਛ ਫਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਰਾਜ ਭੋਗ ਸੁਰਗਾਦਿਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਮੁਕਤੀ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਤੇ ਹੈਂ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ
ਬੋਲੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲੁ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਬਜਰਥ ਹੀ ਜਨਮਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਾ ਖਾਣਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤ ਕੋ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜੋਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭਰਮਣਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਹੋਰ ਭੀ ਤੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਵਖਾਣੈ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੇ ਪਾਠ ਵਯਾਕਰਣੋ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਔਰ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰੇ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਉਰਝਿ ਮਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤੋ ਭੀ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਮੋਖ ਕਾ ਨਹੀਂ ਤਾਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਉ ਉਰਝਿ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਡੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨੁ ਕਰੈ ॥

ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਡੰਡਾ ਔਰ (ਕਮੰਡਲ) ਕਾਠ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਕਰ ਹਿੰਦੂ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਣੇ ਕੀ ਸੂਚਕ (ਸਿਖਾ) ਬੋਦੀ ਰਖਾ ਲਈ ਪੁਨਾ ਸੂਤ੍ਰ ਕਾ ਜਨੇਊ ਔਰ ਕਮਰ ਮੈਂ ਧੋਤੀ ਪਹਿਰ ਕੇ ਤੀਰਥੋਂ ਵਿਖੇ ਗਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਦਪਿ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਸਾਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇਗਾ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜੇਗਾ॥ ੩ ॥

ਜਟਾ ਮੁਕਟੁ ਤਨਿ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ ਤਨਿ ਨਗਨੁ ਭਇਆ ॥

ਸੀਸ ਪਰ ਜਟਾ ਕਾ ਮੁਕਟ ਬਾਂਧ ਕੇ ਸਰੀਰ ਉਪਰ ਭਸਮ ਲਗਾ ਲਈ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਨਗਨ ਭੀ ਫਿਰਾ ਪਰ ਤੋ ਭੀ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤ ਕੈ ਬਾਂਧੈ ਭੇਖੁ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨ ਪ੍ਰਪਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਕਰਮੋਂਕੇ ਅਧੀਨ ਹੂਆ ਹੂਆ ਐਸੇ(ਭੇਖੁ)ਵੇਸ ਧਾਰਤਾਭਇਆਹੈ॥੪॥
ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਜਤ੍ਰ ਕਤ੍ਰ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥

ਜਿਤਨੇ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਤਥਾ ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਤੂ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਰਾਖਿ ਲੇ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਨਕ ਝੋਲਿ ਪੀਆ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਝੋਲਿ) ਹਟਾ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਆ ਹੈ ਵਾਮੈਂਪੀਵਾਂ ਤੂੰ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਹੁ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੂਜਨ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹੇਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ ॥

ਜਾਤੀ ਕਾ ਗਰਬ ਕੋਈ ਨ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ (ਬ੍ਰਹਮੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ(ਬਿੰਦੇ)ਜਾਣਿ ਲੇਵੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਕਬੀਰ "ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਸੋ

ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹੀਅਤਿ ਹੈ ਹਮਾਰੈ" ॥ ੧ ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ ॥ ਇਸੁ
ਗਰਬ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਤ ਕਾ ਗਰਬ ਮਤ ਕਰ ਇਸ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਚਲਤ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਬਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਬਿੰਦੁ) ਬੀਰਜ ਤੇ ਅਰ ਰਕਤ ਤੇ ਸਭ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਮਾਟੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਹੁਬਿਧੀ ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮ੍ਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਉਸ ਮਿਟੀ ਕੇ ਘੁਮਾਰ ਨੇ (ਬਹੁਬਿਧਿ) ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾ ਦੀਏ ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਕਰ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਰਚਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਅਬ ਇਸ ਵਿਖੇ ਨਯੂਨ ਅਧਿਕਤਾ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੌਣ ਕਰ ਸਕਤਾਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਕਰਮ ਬੰਧੁ ਹੋਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਜੀਵ ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਬੰਧਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਔ ਨ ਆਗੇ ਕੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਕਰ ਸੁਤੇ ਹੂਏ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਲੂਟਣਾ ਔਰ ਜਾਗਤਿਓਂਕੋਸੁਭਗੁਣ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਰਖਣਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੋਗੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਪੰਡਿਤ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ॥

ਜੋਗੀ (ਗ੍ਰਿਹੀ) ਗ੍ਰਹਸਥਾਸ੍ਰਮੀ ਪੰਡਤ ਔਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਏ ਸੂਤੇ ਅਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਸਭੀ ਅਪਣੇ ਅਹੰਕਾਰੋਂ ਵਿਖੇ ਸੋਏ ਹੂਏਹੈਂ ਵਾ ਏਹ ਸਭ ਹੰਕਾਰੀ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਵਾਅਗਯਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਸੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਰਹਿਆ ਸੋਇ ॥ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਨ ਮੂਸੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਵਿਖੇ ਉਨਮਤਿ ਹੂਆ ਜੀਵ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਸੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ(ਮੂਸੈ) ਲੂਟਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਚੋਰ ਤਿਸਕੋ ਲੂਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਓਹੁ ਵਸਿ ਗਤਿ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਵਹੁ (ਵਸਿ ਗਤਿ) ਅਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜੋ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥

ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਤਤੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪ ਮਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ਔਰੋ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਕਿ ਆਪ ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਔਰਕਿਸੀਕੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂਦੇਤਾ॥੩॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜੋ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥

ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਏਕੋ) ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ॥

ਪਰਕਿਰਤਿ ਛੋਡੈ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੪ ॥

ਮਾਯਾ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੈ ਔਰ ਤਤ ਸ੍ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ ॥੪॥ਪ੍ਰਸਨ॥ਸ੍ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਿਸਕੋ ਅਧਕਾਰ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਵਿਚਿ ਜਾਗੈ ਕੋਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਵਰਨੋ ਵਿਚੋਂ ਚਾਹੈ ਕੋਈ ਜਾਗੈ ॥

ਜਮੈ ਕਾਲੈ ਤੇ ਛੂਟੈ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

(ਜਮੈ ਕਾਲੈ) ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੂ ਸੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਦਾਸ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕੌਣ ?

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਾਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅੰਜਨੁ) ਸੁਰਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬॥ ੨॥ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਾਕਉ ਰਾਖੈ ਅਪਣੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਸਰਨ ਵਿਖੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਗੈ ਸਾਚਾ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਾਚਾ ਫਲੁ) ਸ੍ਰੂਪ ਗਆਨੁ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਰੇ ਜਨ ਕੈਸਿਉ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੋਆ ਹੁਕਮੇ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਨੋ ਕਿਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਸਟਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਆਕਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਧਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਧਾਰਾ ਭਾਵ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੈ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਖਿਨ ਬਿਖੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਯਥਾ "ਹਰਣ ਭਰਣ ਜਾਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰ" ॥ ੨ ॥

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਵਤ ਭਾਵ ਮਿਥਯਾ ਰੂਪ ਏਕ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਨੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਰਨੇ ਜੀਵਾਲਨੇ ਕੋ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਬੂਝਹੁ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਸਰਬਕਲਾ ਸਮਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਾਣੋ ਅਰ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਮਤਿ ਕੋਈ ਭੂਲੋ ॥ ੪॥ ੩॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੈ ਕਾਮਣਿ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮੈਂ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ ਔਰ ਮੇਰਾ (ਕੰਤੁ) ਪਤੀ (ਕਰਤਾਰੁ) ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਜੇਹਾ ਕਰਾਏ ਤੇਹਾ ਕਰੀ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਰਵਾਤਾ ਹੈ ਵੈਸੇ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕਰੇ ਭੋਗੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਕਰੈਭੋਗੁ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਪਣਾ (ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋਗ ਮੈਨੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ ॥

ਕਿਸੇ ਕੀ ਕੋਈ ਉਸਤਤੀ ਨਿੰਦਾ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਾਂ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਏਕੋ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਿਰਮ ਕਸਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਪਿਰਮ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਕਸਾਈ) ਖੈਂਚ ਆਈ ਹੈ ॥

ਮਿਲਉਗੀ ਦਇਆਲ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਦਯਾਲ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ(ਪੰਚ)ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਕਰਮਿਲਉਗੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਮਿਲਉਗੀ॥੩॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕਯਾ ਬਿਘਨ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨ ਮਿਲਣ ਦੇਵਾਂ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੂੰ (ਸੋਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਜੀਵ ਕਾ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਔਰ ਮੁਨੀ ਕਾ ਲਛਣ ਕਹਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਜਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰੇ ॥

ਸੋਈ ਮੁਨੀਸ੍ਰਰ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਕੋਈ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ਮਨੁ ਖੋਜਤ ਨਾਮੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਕੋਈ ਖੋਜਣਾ ਕਰਹੁ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਹੂਏ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਉਨਿਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਰਣ ਮੈਂ ਮਨ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਚੇਤਨ ਸਮਝਣਾ ॥

ਮੂਲੁ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਕਰਤੈ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

(ਮੂਲ ਮੋਹੁ) ਅਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਿਪੰਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਮਤਾ ਲਾਇ ਭਰਮਿ ਭੋੁਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਮਮਤਾ ਕੋ ਲਾਇ ਕਰ ਭਰਮ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਤੇ ਸਭ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ ॥

ਇਸ ਮਨ ਤੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ (ਪਿੰਡ) ਦੇਹਾ ਔ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸਰੀਰ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਇਸੀ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰ ਸਫੁਰਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਮਨਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਉਤਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਤੋ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ (ਮਰੈ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥

(ਮਨ) ਨਾਮ ਅੰਤਹਕਰਣ ਵਛਿੰਨ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ (ਸੁਭਾਉ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ ਅਤੀਤੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥ ੫ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਬਸਤਾ ਹੂਆ (ਅਨਰਾਗੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਭੀ (ਅਤੀਤੁ) ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਨੀ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੬ ॥ ੫ ॥

ਓਹ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜਨਕੇ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇ ਜਪਾ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ਸਦਹੀ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਭਾਵ ਜਪਣਾ ਕਰ ਸੋ ਨਾਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਭੇਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਪਾਰਾ) ਪਰਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿਗੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਹਿਗੇ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦਾਤਾਰ ਜਿਸਕੋ ਭਗਤੀ ਕੀ ਦਾਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਵਣ ਹਾਰੇ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਕਾਰ ਪਦ ਉਸਤਤੀ ਔ ਅਸੀਰਬਾਦ ਕਾ ਸੂਚਕ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਸਦਾ ਅਸੀਸ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਜਨਮਾਦਿ ਪੀੜਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜਿਸ ਦਾਸ ਪਰ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਿਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਵਸਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਪੁਨਃ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਜਿਤਨੇ ਲੋਅ ॥

ਪੁਰਖ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਉਧਰੇ ਕਹਾ ਤਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪੁਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਜਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜਿਨਿ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਆਪ ਤੋ ਤਰੇ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਕਾ ਭੀ ਕਲਜਾਣ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਸੋ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਖੇ ਹੋਵਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀਆ ਚੋਟਾਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇਵੈ ਸੋਇ ॥
ਆਪ (ਕਰਤਾ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ॥
ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਹਰਿ ਜੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਪਿਆਰ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਤਿ ਸਾਚੀ ਹੋਇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਸਾਚੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥
ਜੇਕਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੇ ਤਬ ਭਗਤੀ ਉਤਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਅਪਣੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵੇਖਣ ਹਾਰੁ ॥
ਵੇਖਣ ਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਤਰਫ਼ ਦੇਖੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇਗਾ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਯਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰੁ ॥
ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਾਥੈ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮਸੇਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ(ਮਾਥੈ)ਸਿਰਪਰਛਾਰ ਪਾਵਤਾਹੈਭਾਵ ਸਿਰਪਰ ਪਾਪਲੇਤਾਹੈ॥੧॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬਡਾ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਨ ਭਾਲਹਿ ਸੋਇ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸੋ ਜਨ ਭਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥
ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਜੋ ਕਲ ਰਹਿਆ ਧਾਰਿ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਅਪਣੀ ਕਲਾ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਪਜ਼ਾਰ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾ ਰੁਤਿ ਨ ਕਰਮ ਥਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਤੋ ਉਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਰੁਤ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰੇਤਾ ਆਦਿਕ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਕਰਮ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਯਥਾ "ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰ ਪੂਜਾ ਚਾਰ। ਤੀਨੋ ਜੁਗ ਤੀਨੋ ਦ੍ਰਿੜੇ ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ" ॥ ੧ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਾਚਾ ਪਜ਼ਾਰ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਖੋਜਿ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਨੋ ਨੇ ਤਨ ਮਨ ਕੋ ਖੋਜ ਕਰਕੇ (ਘ੍ਰਹੈ) ਸਰੀਰ ਵਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਾ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਗਜ਼ਾਨ ਰੂਪ ਸੁਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤੀਨੋ ਲੋਕੋ ਬੀਚ (ਰਵਿ ਰਹਿਆ) ਬਜ਼ਾਪਕ ਹੂਆ ਜਾਨ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੁ ਹੋਰ ਰੁਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਏਕੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕੀ ਰੁਤਿ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਕਰਮ ਫਲੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਜਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਇਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਲੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਆ ਜੀ ਮਨਮੁਖੋ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੇ ਕਰਮ ਸੁਨਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਮੁਖ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ ਅਧਿਕਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਬਿਆਪੇ ਹੂਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਅਧਿਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਬਹੁਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈ ਔਰ ਠਹਿਰਨਾ ਨਹੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਕਰ ਅਮੋਲਕੁ ਅਵਸਥਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਜ਼ਰਥ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਜ਼ਾਰਜੋ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੂਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪੰਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਏਹ ਰੋਗੁ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਔ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋਮੁਨੀ ਕਿਤਨੇਹੀ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਕਿਸੀਨੇ ਗਜ਼ਾਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਮਮਤਾ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਸਭੀ ਅਗਜ਼ਾਨ ਰੋਗ ਕਰ ਗ੍ਰਸੇ ਹੂਏ ਹੈ ਔ ਮਮਤਾ ਨੇ ਤਿਨਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਜ਼ਾਤ ਗਵਾ ਛੋਡੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਕਿ ਆਪੇ ਕਾਢਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਏ ॥

ਇਕ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੁ)ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਰੋਗ ਤੇ (ਕਾਢਿ ਲਏ) ਬਚਾ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੋ ਪਾਇਆ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਨੇ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩॥

ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤਹਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ (ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਬੀਚ ਸੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕਸੁ ਕੀ ਸਿਰਿਕਾਰ ਏਕ ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ (ਕਾਰ)ਆਗਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਏਕ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੂੰ ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਆਪ ਅਚਲ ਹੈ ਨਾ ਵਹੁ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ(ਜਾਇਆ) ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਬਿਧਾ ਸਦਾ ਹੈ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕਰ ਸਦੀਵ ਰੋਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਵਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪੁਰਸ(ਗੁਰ ਸਬਦੀ)ਉਪਦੇਸ ਪੂਛ ਕਰ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸਨੋ ਦੇਇ

ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤਿਸਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਮਤਾ ਕਾਲਿ ਸਭਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤਿਨ ਜਮਕੀ ਹੈ ਸਿਰਿਕਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਕਾਲ ਬਯਾਪਤਾ ਹੈ ਤਿਨਹੀ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮਕੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਜਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਣਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸੇ ਜਗ ਮਹਿ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਾਹੇਕੋ ਆਇਆ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਥਾਹੀਆਯਾਹੈ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਦੇ ਨ ਕੀਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਭੀ ਨ ਕਰੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਨੇ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੂਰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤੇਹੈਂ ਵਹੀ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤੇਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ॥੪॥੨॥੧੨॥

ਪੁਨਾ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਿਕਾਰ ਦੇਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਚਿ ਕਦੇ ਨ ਨਿਕਲੈ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਪੜਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁਨਃ ਸਦੀਵ ਗੂਭ ਵਿਸ੍ਾ ਮੈਂ ਵਾ ਮੰਦ ਕਰਮ ਵਿਸ਼ਟਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ
ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖਨੇ ਤੋ ਵ੍ਰਿਰਥ ਹੀ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੋ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ ਜਿਸਨੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਗ੍ਰ ਰੋਗੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈਵਹੁਲਗਤਾਹੈ॥

ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀਹੈ ਪਰ ਜਿਸਕੇਮਨਵਿਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂਨਾਮਕੋਵਸਾਇਦੇਵੇਤਿਸਕੋਮਿਲਤੀਹੈ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਗਜਾਨ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਕਰਕੇ ਜੀਵਕੋ ਉਤਮ ਸੁਖ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਧਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੩ ॥

ਵਹੀ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਧਿਆਨਮੇ ਲਗੇਹੈਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇਨਾਮਮੇਂਪਿਆਰਕੋ ਧਾਰਤੇਹੈਂ॥੩॥

ਤਿਨਕੀ ਰੇਣੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀਧੂੜਿਮਿਲੇਤਾਂਮਸਤਕਪਰਲਗਾਈਏ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ
ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਚਿਤਕੋ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਚਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਤਾਂ ਤਨਿ ਦੂਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤਾ) ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਭਗਤਿ
ਨ ਪਾਈਐ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵੇ ਸਭ ਕੋਈ ਭਗਤ ਜੀ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹੇ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰਜੋ (ਪ੍ਰਭੁ)ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਗਵਾਵਹਿ ਲਾਭੁ ਮਾਗਹਿ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਕਿਦੂ ਹੋਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ (ਮੂਲੁ) ਭਾਵ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਲਾਭੁ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ (ਲਾਹਾ) ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਅਰ (ਲਾਭੁ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਵਾ ਅਤੀ ਲਾਭੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਦਾ ਹੈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਮ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਦੀਵ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰਪਰਬਨਾਰਹਿਤਾਹੈ ਪੁਨਃਦ੍ਵੈਤਭਾਵਕਰਤਿਨੋਂਨੇਅਪਨੀਪਤ ਗਵਾਲਈਹੈ॥੨॥

ਬਹਲੇ ਭੇਖ ਭਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਤਿਨਕਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ ਬਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਵਿਦਯਾ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰਿ (ਲੂਝਹਿ) ਝਗੜਤੇ ਹੈਂ (ਬਾਦੁ) ਵਿਰੋਧ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਜਾਤ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੋ ਸੇਵਤੇਹੈਂ ਸੋ(ਪਰਮਗਤਿ)ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂਪੁਨਃ ਨਾਮਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀਵਡਿਆਈਮਿਲਤੀਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਆਸਾ ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥

ਧਨਾਦਿਕ ਕੀ (ਆਸਾ) ਚਾਹ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਉਦਰੁ ਨੈਸਾਣੁ ਨ ਭਰੀਐ ਕਬਹੂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪਚਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ (ਉਦਰੁ) ਪੇਟ ਜੋ (ਨੈ) ਨਦੀ ਵਾ ਆਕਾਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਦਰਸ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਕਬੀ ਭਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਤਿਨਕੋ (ਪਚਾਏ) ਜਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਰਾਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਿ
ਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਮੁ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਸੇ ਦੁਬਿਧਾ ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਭਾਗੀ) ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇਹੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਸਾਜੀ) ਬਨਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਧੰਧਿਆਂ ਮੇਂ ਲਾਇਆ ਹੈ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੇ ਦੂਜੈ ਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਲਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਸਭਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਨੋ ਕਿਹੁ ਕਹੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਵੈ ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਕੁਛ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਹੀਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਤ੍ਵ ਗਿਆਨ ਕਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗ੍ਯਾਨਕਰ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਵਿਖੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰਾ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਦੀਵ ਸਚਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਜਗਤੁ ਅਕਾਰ ਭੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਨਕਰ ਤਿਨੋ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰੇਤ ਜਿਨੀ ਰਾਮੁ ਨ ਪਛਾਤਾ ਸਤਜੁਗਿ ਪਰਮ ਹੰਸ ਬੀਚਾਰੀ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਾ ਸੋ ਪ੍ਰੇਤ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਸਤਜੁਗ ਵਿਖੇ (ਪਰਮਹੰਸ) ਅਤੀ ਸੁਧ ਔਰ (ਬੀਚਾਰੀ) ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਤ੍ਰੇਤੈ ਮਾਣਸ ਵਰਤਹਿ ਵਿਰਲੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਦੁਆਪੁਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਮੈ ਜੋ ਵਰਤਤੇ ਰਹੇ ਸੋ ਮਾਣਸ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਕੇ ਪੁਰਸ ਮਧ ਭਾਵੀ ਥੇ ਇਸ ਕਰ ਮਾਣਸ ਕਹੇ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋ ਮੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਹੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਖੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਓਹ ਪੁਰਸ ਲਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਭਗਤੀ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸਾਈ ਹੈ॥

ਆਪਿ ਤਰੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪ ਭੀ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲ ਭੀ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦ੍ਵਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕੋ ਜਲਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ਕਰ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨੁ ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨਕੇ (ਘਰੁ ਦਰੁ) ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰਿ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੋ (ਰੰਗ ਸਿਉ) ਆਤਮਾ-ਨੰਦ ਸਾਥ ਹੋਕਰ ਖੁਸੀਆ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਸੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਉਸਕੋ ਭਲਾ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬਾਸਨਾ ਹੈ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਮਾਇ ਲੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਵੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ਸੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ
ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਇਛ ਪੁਜਾਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਮਪਦੁ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੋ ਸਭ ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸਭ ਵਿਖੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੂਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੇਰਾ ਹਰੀ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਮ੍ਰਥ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਹਿ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਈਤਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦਾਤਾ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤੇ ਕੋ ਨਹੀ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ ਪਛਤਾਇਕੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਧਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨਕੋ ਧਾਇ ਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਭੂਲਾ ਚੋਟਾ ਖਾਈ ॥

ਗੁਰਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਬੌਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟੋ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਫੇਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਦਰ) ਅੰਦਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਮੀਠਾ ਸਦ ਲਾਗਾ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੀ ਸਰਣ ਵਿਖੇ ਰਹੁ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਰਬਦਾ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਭੇਖ ਕਰੈ ਬਹੁਤੁ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਅੰਤਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਵਾਸਤੇ ਚਿਤ ਡੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰਾਦਿਕ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਾ ਭੂਖ ਅਤਿ ਬਹੁਤੀ ਭਉਕਤ ਫਿਰੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਭੂਖ ਅਤੀ ਅਧਿਕ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ (ਦਰਬਾਰੁ) ਬਾਰ ਬਾਰ ਭਉਕਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮਰੇ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੀਵੇ ਹੈ ਭਾਵ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦੁਆਰੁ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਉਰ ਵਿਖੇ ਧਾਰ ਰਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਦੀਵ ਸਾਤੀ ਔਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩ ॥

ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਸਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਗੇ ਕੁਛ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ ਸਮਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਇਆ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਖਟੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਮੰਦਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਦੁਖ ਖਾਇ) ਦੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਹਲਕੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਭਰਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਹਲਕ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਕੋ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਬੇਕ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ
ਚੇਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵਣਾ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਚੇਤਿਆ) ਸਿਮਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕਭੀ ਪਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਪਸੂਆ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੋ ਹੋਇ ॥

ਪਸੂਓਂ ਕੇ ਤੁਲ ਕਰਮੁਕਰਤਾਹੈ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ(ਕੂੜੁ)ਝੂਠ ਰੂਪ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਸੇਤੋ ਝੂਠ ਰੂਪ ਬਿਖੇਫਲਹੋਤਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੌ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਜਨੁ (ਖੋਜਿ) ਢੂੰਢ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਵਸਿਆ ਪਾਇਆ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ)ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਸੇ ਅਭਿਮਾਨੁ ਚੂਕਾ ਤਬ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸੁਭ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਕਰ ਆਪਨੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਕੀ ਸਾਖੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਤਾ ਕਾ ਵਿਰੋਧ ਹੂਆ ਅਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੀਏ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਸਾਤਵੇਂ ਸੰਕੰਧ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਖੇਪਤਾ ਸਹਿਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੋ ਸੰਡਾਅਮਰਕ ਪਾਧੇ ਪਾਸ ਪੜ੍ਹਾਵਨੇ ਹੇਤ ਬਠਾਇਆ ਤਬ ਉਨੋ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਪਟੀ ਲਿਖ ਕਰ ਪੜਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੀਨੀ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਹੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਪਰ ਤੋ ਹਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਐਸੇ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੀਜੀਏ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਾਥੇ ਜਮ ਜਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਸਾਥ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਮਕੇ ਜਾਲ ਮੈਂ ਫਸਨਾ ਹੋਗਾ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਖਾਨ ਪਾਨਾਦਿਕ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਗੁਰਾ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਉਸਕਾ ਅਧਾਰ ਰਖੂੰਗਾ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੇ ਜਬ ਹਰੀ ਸਾਥ ਹੈ ਤੋ ਫੇਰ ਕਿਸਕਾ ਭੈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਦੀਆ ਥਾ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਦਿਖਾਈ ॥

ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਲਕੁ ਗਮੁ ਨ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੇ (ਬਾਲਕੁ) ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕਛੁ (ਗਮੁ) ਭੈ ਵਾ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰ ਪੀੜਤੁ ਹੂਆ ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਵਤੀ ਭਈ ॥

ਮਾਤਾ ਉਪਦੇਸੈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮਾਤਾ ਆਨ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਛੋਡਹੁ ਜੀਉ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਔ ਆਪਣੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਉਬਾਰੇ) ਬਚਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤੁ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਛੋਡੋਂਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ ਸਭਿ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥

ਸੰਡਾ ਅਮਰਕ ਦੋਨੋ ਪਾਧੇ ਸੁਕ੍ਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਥੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹਿਰਨਕਸਪ ਕੇ ਪਾਸ (ਸਭਿ) ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪਿ ਵਿਗੜਿਆ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾੜੇ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋ ਥਾ ਔਰ ਸਭ ਚਾਟੜੇ ਭੀ ਵਿਗਾੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਹੈ ਰਾਮ ਥਲ ਹੈ ਰਾਮ ਸਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪਕਾਇਆ ॥

ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਦੁਸਟ ਖੋਟਾ ਮੰਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਮਤਾ ਪਕਾਇ ਲੀਆ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਰਾਖਾ ਹੋਇ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਾ ਰਖਕੁ ਰਾਮ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਾਥਿ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਧਾਇਆ ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥

ਹਾਥ ਮੈਂ (ਖੜਗੁ) ਤਲਵਾਰ ਲੈਕਰ ਅਤੀ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਦੌੜਿਆ ॥

ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥

ਅਬ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ (ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਬਾਰਿ) ਤੇਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਭੈਆਨ ਨਿਕਸਿਆ ਥੰਮ੍ਹੁ ਪਾੜਿ ॥

ਤਬ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਭੈਦਾਇਕ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ(ਪਾੜਿ)ਦੋਫਾੜ ਕਰਕੇ (ਥੰਮ੍ਹੁ) ਥੰਮ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਸਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਣਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਲੀਆ ਉਬਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਕੋ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀ ਆਪ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀਹ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ਵਾ ਇਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਨੇ ਹੀ ਸਮੂਹ ਜੋ ਸਰਨ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖੁ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਭਾਵ ਮੰਦ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਦੇ ਜਾਪ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤ (ਨਿਸਤਾਰੇ) ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥
ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਪੇ ਦੈਤ ਲਾਇ ਦਿਤੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਆਪੇ ਰਾਖਾ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਭਾਵ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੈਤ)ਵਿਰੋਧੀ ਪੁਰਸ ਵਾ ਕਾਮ ਆਦੀਬਿਕਾਰਲਾਇਦੀਏਹੈਂਪੁਨਃ ਆਪੇ ਹੀ ਸੋ ਤੂੰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਤਿਨ ਮਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ਦੈਤ ਪੁਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ

ਤਰਪਣੁ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਣੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਵਿਖੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਇਜਤ ਵਾ ਪ੍ਰਣ ਰਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਯਥਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤੁ ਦੈਤ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਔਰ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤਰਪਣ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਆਪਨੇਮੇਲਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਕਰਾ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਦੁਬਿਧਾ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥

ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਏਕ ਰਸ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਚਿ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਸੋਈ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੂਰਖ ਦੁਬਿਧਾ ਪੜ੍ਹਹਿ ਮੂਲੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਤੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂਨੇ ਅਮੋਲਕ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਦੁਸਟੁ ਦੈਤੁ ਚਿੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਸੰਡਾ ਔ ਅਮਰਕ ਨੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਦੁਸਟ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ (ਚਿੜਾਇਆ) ਖਿਜਾ ਦੀਆ ਥਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਡਰੈ ਨ ਕਿਸੈ ਦਾ ਡਰਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦ੍ਵੈਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਤਾ ਥਾ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋੜਤਾ ਥਾ ਔਰ ਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਡਰਾਇਆ ਡਰਤਾ ਥਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਾ ਦੈਤੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥

ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਹੂਆ ਔ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ (ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ) ਮਰਨੇ ਕਾ ਜੋ ਸਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਜੀਕ ਆਗਿਆ ਥਾ ॥ ੪ ॥

ਅਪਣੀ ਪੈਜ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਭਗਤਾਂ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਅਪਣੀ ਭਗਤਿਵਤਸਲਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜ਼ਾ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਣਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਅੰਧੈ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥੧੧॥ ੨੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਹਰਨਾਖਸ਼ ਕੋ ਨਖੋਂ ਕਰ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਤਿਸ ਅੰਧੇ ਦੈਤ ਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ (ਦਰ) ਦ੍ਵਾਰੇ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਥੀ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੨੧ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਗਿ ਲਾਇਣੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਕੇ (ਪਗਿ) ਚਰਨੀ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਲਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਭਜੁ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਭਜੁ) ਜੇ ਕਹੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਮੁਖ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਗਾਇਣੁ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸੁ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਲੇ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰ ਰਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਸਰਿ ਨਾਇਣੁ ॥

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਨਾਉਣਾ ਕਰੁ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਨਾਉਣ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਏ ਗਾਵਾਇਣੁ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਕਿਲਵਿਖ)ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਔ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਜੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੋ (ਗਵਾਇਣੁ) ਵਿਗਾੜਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਗਏ ਜਾਣ ॥ ੩ ॥ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਾਇਣੁ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ (ਧਰਾਇਣੁ) ਇਸਥਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੇਲਿ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਫਲ ਸਾ ਘਰੀ ॥

ਜੀਵ ਕੀ (ਸਾ) ਵਹੀ ਘੜੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਨਾਮਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ ॥ ੧

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰ ਹਰੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਸਿੰਧੁ ਭਉ ਤਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜੁ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ॥ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਲ ਕਰੀਏ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰ (ਭਉ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਨਾ ਔ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ॥

ਕੋਟ ਕੁਟੰਤਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਪਰਹਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਸੰਤ ਧੂਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਪਰੀ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮੁਖ ਉਪਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਓ ਅਠਸਠਿ ਸੁਰਸਰੀ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਨੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਦਿਕ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਜਾਣੋ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਪਾਪ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੇਤ ਤੀਰਥਾਦਿ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਛਾਖਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰਿਓ ਤਾਰਣ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਾਰਨ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ (ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ) ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਫੇਰਿ ਚਲੈ ਤੁਧੁ ਨਾਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਜਪ ਕਰਣੇ ਕੀ ਏਹੀ ਫੇਰਨਾਂ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਤ ਪੂਯੰਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਚਲੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਲੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ
ਸਤਸੰਗਤਿ ਤੂਟਿ ਗਈ ਮਾਇਆ ਜਮ ਜਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਨਵਾਲੀ (ਹਰਿ) ਸਰਬ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋਂ ਜਿਨਕੋ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਮਕੇ ਧਾਮ ਪਹੁੰਚਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਜਾਲੀ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਘਾਲ ਜਿਨਿ ਘਾਲੀ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਘਾਲ ਘਾਲੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਖੇ ਸੁਧ ਰਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਿ ਅਗਮ ਦਿਖਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਰਾ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਜ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਅਗਮਸਤਾ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦਿਖਾਇਦਈ ਹੈ॥

ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭਾਲੀ) ਢੂੰਢਕੇ (ਲਧਾ) ਲਭ ਲੀਆ ਵਾ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਪਿਤਾਵਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਾਰਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਸਭਿ ਘਟ ਤੇਰੇ ਤੂ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਝਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਸਰੀਰ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਭ ਵਿਖੇ ਬਜਾਪਕ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪੁ ॥ ਹਉ ਤੁਧੁ
ਸਾਲਾਹੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ਸਭ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਹੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਣ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੇਰੇ ਵਸਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੨॥

ਜਿਸ ਕਉ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਭਾਵੈ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੂੰ ਰਖਣਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥
ਤਿਸਕੈ ਨੇੜੈ ਕੋਇ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੩॥
ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਵਿਘਨੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਭ ਤੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਤੂੰ ਜਲ ਥਲ ਅਕਾਸ ਔਰ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰ ਜਾਣ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿਕੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ॥
ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਭਾਗੁ ਲਿਖਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਕਰ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਜਪੀਐ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਤਸਕਰ
ਪੰਚ ਧਾਤੂ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਮਧੁਸੂਦਨੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਰਿਦੇਮੇਂ ਧ੍ਯਾਨ ਧਰੀਏ ਦੇਹ ਨਗਰਵਿਖੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੀ ਓਰ (ਧਾਤੂ) ਧਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ੀਓਂ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਜਿਨਕਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ਜਿਨਕਾ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਾਰਜ ਹਰੀ ਆਪ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥
ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੨॥
ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਕਰਨੀ ਤਿਨਕੀ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਹਰੀ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਬਾਹਰਿ॥
ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਤੌ ਕਰੀਏ ਜੇ ਕੁਛ ਹਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਹਰੀ ਅੰਤਰ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਕਰਤਬਯੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਭਲ ਹੋਸੀ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਵੋਹੀ ਭਲਾ ਹੋਗਾ ਤਾਤੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੋ ॥੩ ॥
ਹਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਓਹੁ ਪੂਛਿ ਨ ਕਿਸੈ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ਜੋ ਕਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪੂਛ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਸੇ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਜਿਨਿ ਮੇਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧॥੫॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੀਏ॥੪॥੧॥੫॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੇ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਹੁ ਸਾਧੂ ਹਮਕੋ ਮੇਲੀਏ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆਂ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥
ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਵੈ ਔਰ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੋਂ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ
ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕੀਜੈ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਜਾਨੁ ਕਰੋਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋਂ ਹੇ (ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੁ ਹੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੋਕੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪਾਨੀਹਾਰੁ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਨ ਮਤਿ ਊਤਮ ਤਿਨ ਪਤਿ ਊਤਮ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੇ (ਬਨਵਾਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਤੂੰ ਬਸਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਭੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਔਰ ਪਤਿ ਭੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਹਮਕੋ ਲਾਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾਢੇ ਮਾਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ (ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਸੋਭ ਨ ਪਾਵਹਿ ਤਿਨ ਨਕ ਕਾਟੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ) ਕਹਤ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਨਾਕ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਹੀਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ ਆਪੇ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਚੇਤਨਸਤਾ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਔ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ॥੪॥੨॥੬॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵਕੀ ਵਿਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਕਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਈ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੁਨਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ (ਹਰਿ) ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਤਿਨ ਹਮ ਸ੍ਰੇਵਹ ਨਿਤ ਚਰਣੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਭੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਸਨਿਗਧ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਹਮ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਤਰਣੇ ॥ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ਨਾਮ
ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਹਵਾ ਇਤੁ ਗਨਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਣ ਹੇਤ ਤੈਨੂੰ ਧਯਾਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਜਾਤ ਨਾਮ ਹੈਂ ਇਸ ਜਿਹਬਾ ਕਰਕੇ ਗਿਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਗਾਵਹੁ ਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਕਰ ਤੇਰੇ ਕਉ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸੁ ਹੇ ਹਰੀ (ਘਣੇ) ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੰਸੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਿਤਾ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਤਾ ਜਿਨਿ ਜਨ ਜਣੇ ॥

ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ (ਵੰਸੁ) ਕੁਲ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਾ ਔ ਮਾਤਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਜਨ ਬਣੇ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵਾਸ ਗਿਰਾਸ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ (ਬਣੇ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਵਿਚਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਰਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਸੋ ਨਾਮ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਪਵਣੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ (ਪਾਇਆ) ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮਤਿ ਕਰ ਹੇਹਰੀ ਤੇਰੇਹਰਿ

ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਪਾਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਬਦੀ ਸਤੈਂ ਕੋ ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਲ ਕੋ ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ ਹੈਠਾਕੁਰਜੀਜਨਮਧਾਰੇਗਾ ਠਾਕੁਰੋਂਕਾ ਵਰਤ ਕਰੋ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਭੀ ਕਰਵਾਵੋ ਔਰ ਠਾਕਰੋ ਕਾ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤੁਭੀਲੇਵਹੁਤਿਸਕੇਪ੍ਰਥਾਇਉਪਦੇਸ਼ਹੂਆ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਗਲੀ ਥੀਤਿ ਪਾਸਿ ਡਾਰਿ ਰਾਖੀ ॥ ਅਸਟਮ ਥੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜਨਮਾ ਸੀ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਥਿਤੋਂ ਤੋ ਨਿਸਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਗ ਛੋਡੀਆਂ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸ਼ਟਮੀ ਤਿਥ ਕੋ ਗੋਵਿੰਦ (ਜਨਮਾ ਸੀ) ਜਨਮਾ ਥਾ ॥ ੧ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਰ ਕਰਤ ਕਚਰਾਇਣ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਨਾਰਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਨਰ(ਕਚਰਾਇਣ)* ਕਚ ਪੁਣੇ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾਂ ਕਰਤੇਹੈਂ ਕਿਉਂਜੋ ਠਾਕਰੋਂਨੇ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਕਹਤੇਹੈਂ ਨਾਰਾਇਣ ਤੋ ਜਨਮ ਔਰ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਪੰਜੀਰੁ ਖਵਾਇਓ ਚੋਰ ॥ ਓਹੁ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਰੇ ਸਾਕਤ ਢੋਰ ॥ ੨ ॥

ਪੰਜੀਰ ਬਨਾਕਰ (ਚੋਰ) ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ (ਖੁਵਾਇਓ) ਭੋਗ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਪਰਦਾ ਕਰਕੇ ਭੋਗ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ ਰੇ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗੁਰੇ (ਢੋਰ) ਪਸ਼ੂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਪਰਾਧ ਦੇਹਿ ਲੋਰੋਨੀ ॥ ਸੋ ਮੁਖੁ ਜਲਉ ਜਿਤੁ ਕਹਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਜੋਨੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਠਾਕਰ ਕੋ ਲੋਰੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਰਾਧ ਕਰ ਲੀਏ ਜਾਣੋ ॥ ਸੋ ਮੁਖ ਜਲ ਜਾਉ ਜਿਸ ਮੁਖਿਕਰਕੇਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੋਂ ਆਪ ਕਾ ਕਿਆ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਕੇ ਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਔ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਸਮ੍ਰਥੁ ਠਾਕੁਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ) ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

---

* [illegible]

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਊਠਤ ਸੁਖੀਆ ਬੈਠਤ ਸੁਖੀਆ ॥ ਭਉ ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਜਾਂ ਐਸੇ ਬੁਝੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਐਸੀ ਸਮਝ ਹੂਈ ਤਬ ਊਠਤਾ ਔਰ ਬੈਠਤਾ ਹੂਆ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਮੌਤ ਕੇ ਭੈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹਮਾਰਾ ਰਛਕ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕੁ ਹੈਂ ॥

ਸੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਗਿ ਅਚਿੰਤਾ ॥ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਵਰਤੰਤਾ ॥ ੨ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕਰ ਸੋਵਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਅਚਿੰਤਾ ਹੋਕੇ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਐਸਾ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈ ਤੂੰ ਹੀ (ਵਰਤੰਤਾ) ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਘਰਿ ਸੁਖਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰਾ (ਘਰਿ) ਰਿਦਾ ਭੀ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ (ਵਸਿਆ) ਗੁਣੋਂ ਸੰਜੁਗਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਸੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਮ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਏਕਸਮੇਂ ਹਿੰਦੂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਨੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਥਾ ਕਿ ਗੋਸਾਈਂ ਕੌਨ ਹੈ ਔ ਅਲਾਹ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰਕਿਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੇ ਮਤਿ ਪਰ ਹੈ ਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਮਤ ਪਰ ਤਿਨਕੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਐਸੇ ਉਤਰੁ ਦੀਆ ਥਾ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵਰਤ ਨ ਰਹਉ ਨ ਮਹ ਰਮਦਾਨਾ ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਜੋ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨਾ॥੧॥

ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੇ ਬ੍ਰਤੋਂ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ (ਰਮਦਾਨਾ) ਰਮਜਾਨ ਰੋਜਿਓਂ ਕੇ ਮਾਹ ਮਹੀਨੇ ਕੋ ਮਾਨਤਾਹੂੰਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਰਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸੁਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਗੁਸਾਈ ਅਲਹੁ ਮੇਰਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਹਾਂ ਨੇਬੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਲਾਹ ਔਰ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰਾ ਵਹੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਜੋਹਿੰਦੂਔਰਮੁਸਲਮਾਨਦੋਨੋਂ ਕਾ(ਨੇਬੇਰਾ)ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਹੈ॥

ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਉ ਨ ਤੀਰਥ ਪੂਜਾ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕਾਬੇ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਨਾ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਏਕੋ ਸੇਵੀ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪੂਜਾ ਕਰਉ ਨ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਉ ॥

ਨਾ ਤੋ ਪਥਰਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਾਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਨਿਮਾਜ ਕੋ(ਗੁਜਾਰਉ)ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲੇ ਰਿਦੈ ਨਮਸਕਾਰਉ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਅਲਹ ਰਾਮ ਕੇ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਨ ॥ ੪ ॥

ਨਾ ਤੋ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਂ ਅਲਹ ਰਾਮਕੇ ਤਾਈ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਕੀਆ ਵਖਾਨਾ ॥ ਗੁਰ ਪੀਰ ਮਿਲਿ ਖੁਦਿ ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀਨੇ ਏਹੁ ਵਖਯਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੋ ਖਸਮ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀਕੋ ਕਿਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਚਲੋ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਆਵੇਂ ਸਿਕਾਰ ਕਾ ਰੂਪਦਿਖਾਵਤੇਹੂਏਇੰਦ੍ਰੀਓਂਕਾਨਿਗ੍ਰਹੁਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦਸ ਮਿਰਗੀ ਸਹਜੇ ਬੰਧਿ ਆਨੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦਸੋਂ (ਮਿਰਗੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਆ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬਾਧ ਲਿਆਂਦੀਆ ਹੈਨ ॥

ਪਾਂਚ ਮਿਰਗ ਬੇਧੇ ਸਿਵ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਚ ਮ੍ਰਿਗ (ਸਿਵ ਕੀ) ਬਾਨੀ ਕਲਜਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਬਾਣੋ ਕਰਕੇ ਭੇਦਨਕੀਏਹੈਂ॥੧॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੇ ਚੜਿਓ ਸਿਕਾਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਹਥੀਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਲੈਕਰ ਜਬ ਸਿਕਾਰ ਚੜੇ ਤਬ ਬਿਨਾ ਹੀ (ਘੋਰ) ਹਥੀਆਰ ਘੋੜੇ ਅਰ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਾਹਿਜ ਸਮਾਜ ਬਿਨਾ ਵਾ ਬਿਨਾ (ਘੋਰ) ਕਠਨ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਖੇਰ ਬਿਰਤਿ ਬਾਹਰਿ ਆਇਓ ਧਾਇ ॥

ਸਿਕਾਰ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੋ ਧਾਵਤਾ ਹੁਆ ਮਨੁ ਅੰਤਰ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਅਹੇਰਾ ਪਾਇਓ ਘਰ ਕੈ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

(ਘਰਕੈ ਗਾਇ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸਿਕਾਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਜਾਣਲੀਆਹੈ॥੨॥

ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਘਰਿ ਆਣੇ ਹਾਟਿ ॥

ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕੜ ਕੇ ਔ ਮੋੜਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆਣੇ ਥੇ ॥

ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੇ ਗਏ ਬਾਂਢੇ ਬਾਟਿ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਜੋ ਪਹਿਲੇ (ਬਾਂਢੇ) ਵਿਛੋੜੇ ਹੂਏ ਥੇ ਓਪਰੇ ਹੂਏ ਹੂਏ ਥੇ ਸੋ ਤਿਸਕੇਵਿਸਿਓਂਕੋਰੱਤੀ ਰੱਤੀ ਬਾਟਕਰ ਲੈ ਗਏ ਯਥਾ ਕਾਮ ਕੋ ਵਸਤੁ ਵੀਚਾਰੁ ਲੋਭ ਕੋ ਸੰਤੋਖੁ ਮੋਹ ਕੋ ਵਿਵੇਕ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਧੀਰਜ ਕਰੋਧ ਕੋ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਏਹੁ ਅਹੇਰਾ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ ਘਰਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹ(ਅਹੇਰਾ) ਸਿਕਾਰਦਾਨ ਕੀਆਹੈ ਵਾ ਹਮਨੇ ਵਸਤੁ ਵੀਚਾਰੋਦਿ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਾਮਾਦ ਵੰਡ ਵੰਡ ਕੇਦਾਨੁਕਰ ਦੀਆਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ (ਘਰਿ)ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਅਸਟ ਪਹਿਰ ਕੇਵਲ ਏਕਨਾਮਹੀਬਸਿਆਹੈ॥੪॥੪॥

ਸਾਕਤ ਸੇ ਅਲਾਭਤਾ ਔਰ ਉਸ ਕੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੇ ਸਉ ਲੋਚਿ ਲੋਚਿ ਖਾਵਾਇਆ ॥

ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਵੇਰ ਸਾਕਤ ਕੋ ਚਾਹ ਕਰ ਕੇ ਖਵਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ ਵਾ ਪਦਾਰਥੋਂਕਾ ਲੋਭ ਭੀ ਦੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਭੀ ਸਾਕਤ ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਲੇਹੁ ਮਤੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਉ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪਰਮਗਤ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗੇ॥

ਪਾਥਰ ਕਉ ਬਹੁ ਨੀਰੁ ਪਵਾਇਆ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਥਰ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਜਲ ਵਿਖੇ ਪਵਾਇਆ ਹੈ ॥
ਨਹ ਭੀਗੈ ਅਧਿਕ ਸੂਕਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਵਹੁ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭੀਗਤਾ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਕੇ ਜਲ ਮੇਂ ਸੇ ਸੂਕਾ ਹੂਆ ਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਕਤ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਖੇ ਰਹਿਕੇ ਭੀ ਕਠੋਰ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੂਰਖੈ ਸੁਨਾਇਆ ॥
ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਮੂਰਖ ਕੋ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਭੀ ਸੁਨਾਇਆ ॥
ਜੈਸੇ ਦਹ ਦਿਸ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਪਰੰਤੂ ਜੈਸੇ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਪੰਵਨ ਝੂਲਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਕ ਤਰਫ ਸੇ ਆਯਾ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਇਸੀ ਤਰਹਿ ਸਾਕਤ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸੁ ਸਿਥਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨੁ ਕਣ ਖਲਹਾਨੁ ਜੈਸੇ ਗਾਹਨ ਪਾਇਆ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਨਾ (ਕਣ) ਅਨਾਜਦੇ (ਖਲਹਾਨੁ) ਖਲਵਾੜੇ ਕੋ ਗਾਹਿਆ ਹੋਯਾ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥
ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ ਕੋ ਨ ਬਰਾਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਕਤ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਬਰਾਸਾਇਆ) ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਤਹੀ ਲਾਗਾ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ॥
ਜਿਸ ਤਰਫ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵਕੋ ਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਬਣਤ ਬਣਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਐਸਾ ਹੀ (ਬਣਤ) ਬਣੋਤ ਬਣਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਜਿਨਿ ਰਚਿਓ ਸਰੀਰ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਰੋ ਪ੍ਰਾਣਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਏ ਤਿਸਕਉ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੋ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਲਨ ਕਾ ਫਿਕਰ ਭੀ ਤਿਸੀਕੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜੀਅ ਕੈ ਕਾਮ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਾਕੀ ਸਦ ਛਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਗੁਰੁ) ਪੂਜਨ ਜੋਗ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਜੀਅਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਵਿਖੇ ਜਿਸਕੀ ਸਦੀਵ ਓਟਹੈ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਏਹੀ ਉਤਮ ਰੀਤਿ ਹੈ ॥
ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਸੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ਭਾਵਨਾ (ਬਿਨਸੀ) ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨॥
ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਨਹ ਪਾਰਣਾ ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਮੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ੩ ॥
ਮਿਤ੍ਰ ਹਿਤੂ ਔ ਧਨਏਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਕਾ (ਪਾਰਣਾ) ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਰਾਇਣ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਜੀਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ (ਬੋਲੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਔਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਾ ਜਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਗੈ ਦਯੁ ਪਾਛੈ ਨਾਰਾਇਣ॥ਮਧਿ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਇਣ ॥ ੧ ॥
(ਆਗੈ) ਭਵਿਖਤਕਾਲ ਮੈਂ ਔ (ਪਾਛੈ) ਭੂਤਕਾਲ ਮੈਂ ਔਰ ਵਰਤਮਾਨਕਾਲ ਮੈਂ ਭੀ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਰਾਇਣ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗ੍ਰਿਹ ਭਉਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਮਾਰੇ (ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ) ਸਗਨ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਜੋਤਿਸ ਸਾਸਤ੍ਰ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਹੀ ਹੈ ਚੌਦਾਂ ਭੌਣ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਔ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਕਾ ਘਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਜੀਵੇ ॥
ਜੀਭਾ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਔਰ ਕਾਨ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਅਮਰ ਥਿਰੁ ਥੀਵੇ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਅਮਰ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਮਨੁ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੂੰ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੩ ॥
(ਦਰਬਾਰੇ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ (ਵਜੈ) ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲੀਏ ਮਿਲਾਏ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਕੋਟਿ ਮਨੋਰਥ ਆਵਹਿ ਹਾਥ ॥
ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਸੰਗੀ ਪਾਂਥ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸੰਗੀ ਔ (ਪਾਥ) ਰਖਕ ਵਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਕੋ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥
ਗੰਗਾ ਜਲੁ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥ ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ
ਹੋਵੈ ਪੀਵਤ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨ ਭ੍ਰਮਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਵਹੀ ਪਾਪ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਕੋ ਗੰਗਾ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਤਾਕੀ ਮੋਖ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪੀਵਤ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਪੂਜਾ ਜਾਪ ਤਾਪ ਇਸਨਾਨ ॥
ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਤਪਸਜਾ ਕਰਨੀ ਪੁਨਃ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤਿਨੋਂ ਹੀ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਫਲ ਹੈਂ ॥
ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕਾਮ) ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਰਾਜ ਮਾਲ ਸਾਦਨ ਦਰਬਾਰ ॥
ਰਾਜ ਔ ਮਾਲ (ਸਾਦਨ) ਭੋਜਨੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਔਰ ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਲਾਉਣੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਪੂਰਨ ਆਚਾਰ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਆਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਏਹੁ ਕੀਆ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਛਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ॥ ੮ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠੇ ਔਰ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ(ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਈ) ਨੇ ਪੰਜ ਸੌ ੫੦੦ ਰੁਪਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦਹੀਂ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਜਹਿਰ ਭਾਵ ਬਿਖ ਦਿਵਾਈ ਥੀ ਅਰੁ ਉਨਕੀ ਰਖਯਾ ਹੁਈ ਥੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਬਦੁ ਹੂਆ ॥
ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਗੋ ਤਿਲਕਾ ਮੂਲਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਉਸ ਜਹਰ ਕਾ(ਲੇਪੁ)ਅਸਰ(ਮੂਲਿ)ਮੂਢੋਂ ਅਰਥਾਤਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥
ਦੁਸਟੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਮੂਆ ਹੋਇਕੇ ਸੂਲ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਦੁਸਟ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੂਲ ਹੋਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਆਪਿ ॥ ਪਾਪੀ ਮੂਆ ਗੁਰ ਪਰਤਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਆਪ (ਰਾਖੇ) ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥

ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਜਨਿ ਆਪਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਅਪਨੇ ਖਸਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਆਪ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਆਣਾ ਪਾਪੀ ਓਹੁ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਵੋਹੁ ਇਆਣਾ ਮੂਰਖੁ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਵਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਦੁਖੀ ਕਰਕੇ (ਪਚਾਇਆ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ॥

(ਪ੍ਰਭ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ (ਰਖਵਾਲਾ) ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮਾਥਾ ਈਹਾਂ ਊਹਾ ਕਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਾਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਲਈ ॥

ਮਲੇਛੁ ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਵਹੁ ਮਲੇਛ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲਾ ਪਾਪੀ ਖਿਡਾਵਾ ਸੂਲ ਦੁਖ ਸੇ ਜਾ ਕਰ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥੪॥੯॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਦੁਨੀ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ॥ਹੇ(ਖੂਬੁ)ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚੰਗਾ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਵਿਖੇ(ਦੁਨੀ)ਮਾਇਆ ਕਾ ਗੁਮਾਨੁ ਝੂਠਾ ਹੈ॥

ਨਗਜ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ ਦੀਦਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਹੇ ਅਪਾਰੁ) ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਹੈ ਸੋ (ਨਗਜ) ਸੁਧੁ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਰਜੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੇ ਕਦਮ ਸਲਾਹ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤੇਰੇ (ਕਦਮ) ਚਰਨ (ਸਲਾਹ) ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਗਨੀਵ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੀ ਵਾ ਵਡੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਧਰਿਆ ਧਰਿ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਾਸਰਿਓਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ (ਖੁਦਾਇ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੀ (ਪਨਹ) ਓਟ ਲਈ ਹੈ ॥

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਗਰੀਬੋਂ ਕੋ (ਨਿਵਾਜ) ਬਡਾਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਖੁਦਿ ਖਸਮ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਹ ॥

ਅਲਹੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਦਿਲ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ(ਅਲਹੁ)ਅਲਖ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ(ਦਿਲ)ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਿਸਰੈ॥੪॥੧੦॥ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਚ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚਾ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਲੈਣਾ ਕਰੋ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਤਿ ਕਰਿ ਸਹਹੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜੋ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਸਤ ਮਾਨ ਕਰ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਕੁਛ ਤਰਕ ਨਾ ਕਰੋ ॥

ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ ਰਹਹੁ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਨਿਤ ਉਠਿ
ਪੀਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਕਹਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਰਹੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾਇਨ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਉਠ ਕਰ ਪੀਵਨਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਕੇ ਆਨੰਦੁ ਲੇਹੁ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਇਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ ॥

ਕਲਿ ਜੁਗ ਵਿਖੇ ਤੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਉਧਾਰਿ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਵਾਕ ਬੋਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਵਾ ਏਹੁ ਬੇਦੁ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਤਿਸਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥ ਪੂਰਬਿ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਬਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਚਰਣ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਧੂਰਿ ਬਾਛਹਿ ਸਭਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ ॥ ੩ ॥

ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਇੰਦ੍ਰਾਦਕ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਦੇਵਤਾ ਔ (ਨਰ) ਪੁਰਸ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਬਾਂਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਸੋ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਜਹਾਨੁ) ਸੰਸਾਰਿ ਉਧਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਿਤਨੇ ਭਗਤ ਜਨ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਇਹ ਸਬਦੁ ਸੁਲਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕੰਠ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਦੇਤਾ ਨਿੰਦਕ ਕੋ ਗ੍ਰਭ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀ ਤੇ ਰਾਖੇ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਪਾਪੀ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ
ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਆਪ ਕਮਾਇਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਪੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਰਖਸ਼ਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਕੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਪਾਪੀ ਆਪਣੇ ਕਰਤਬ ਕਰ ਜਲਗਿਆ ਹੈ ॥

ਦਾਸ ਰਾਮ ਜੀਉ ਲਾਗੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ਦਾਸ ਕੀ ਰਾਮ ਜੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਹੋਈ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਉਲਟੀ ਰੀਤਿ ਹੋਈ ਹ ਭਾਵ ਸੁਲਹੀ ਕੁਮੌਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਨਾ ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮੁ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੋਖੀ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਅਰੁ ਦੋਖੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਖੋਟਾ ਕਰਮੁ ਕਰਤਾਹੈ ਵੈਸਾਹੀ ਖੋਟਾ ਉਸਕੋਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥੩॥

ਆਇ ਨ ਜਾਈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀ ਔਰ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਦਾਸ ਨੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਮੋਹਨ ਸਗਲ ਉਪਾਵਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲਛਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੋਹਨ ਸਰਬ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਨਃ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਕਰਹਿ ਅਨ ਸੇਵਾ ਕਵਨ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੋਨਸੇ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਵਿਖੇ ਰਸ ਤੁਛ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੋਵਿਦ ਭਾਜੁ ॥ ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਮੈ
ਦੇਖੇ ਜੋ ਚਿਤਵੀਐ ਤਿਤੁ ਬਿਗਰਸਿ ਕਾਜੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਉਪਾਉ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਭ ਦੇਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਚਿਤਵਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਮੋਖ ਰੂਪ ਕਾਜ ਬਿਗਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥

ਜੋ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਮਾਯਾ ਦਾਸੀ ਕੋ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੂ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਨਮੁਖ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਸੂ ਵਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਅਗਯਾਤ ਹੈਂ ਯਥਾ "ਆਵਨ ਆਏ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਿ ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਪਸੁ ਢੋਰ" ॥ ੨ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭਕਾ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਮੇਰਾ ॥

ਜੀਉ ਅਰ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰਿ ਸਭ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਦੁਰਮਤਿ ਹੈ ਮੈਲੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥ ੩ ॥

(ਅਹੰ) ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਦੁਰਮਤੀ ਨਿਗੁਰਯੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੇਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਸਭਿ ਸੰਜਮ ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੋਮ ਔਰ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਔਰ ਸਭ ਸੰਜਮ ਪੁਨਃ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਰਹਣੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੂਆ ॥

ਮਿਟਿਆ ਆਪੁ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਤਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਨ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਤ੍ਰਿਣ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੇਖਿਓ ਉਦਾਸਾਏ ॥

ਬਨ ਮੈ ਦੇਖਯੋ(ਤ੍ਰਿਣ)ਘਾਸਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਗ੍ਰਿਹਣ ਔਰ ਤਯਾਗ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਵਾ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਵਾ ਤਯਾਗੀ ਦੋਨੋਂਮੈ ਦੇਖਯੋਹੈ॥

ਦੰਡ ਧਾਰਿ ਜਟ ਧਾਰੈ ਪੇਖਿਓ ਵਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥਾਏ ॥ ੧ ॥

ਦੰਡ ਧਾਰੀ ਪੁਨਃ ਜਟਾ ਧਾਰੀਓਂ ਔਰ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਪੇਖਿਓ ਮਨ ਮਾਏ ॥ ਊਭ ਪਇਆਲ ਸਰਬ
ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਬ

(ਊਭ) ਅਕਾਸ ਔਰ (ਪਇਆਲ) ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਪੁਨਃ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੀ ਦੇਖਾ ॥

ਜੋਗ ਭੇਖ ਸੰਨਿਆਸੈ ਪੇਖਿਓ ਜਤਿ ਜੰਗਮ ਕਾਪੜਾਇ ॥

ਪੁਨਃ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਭੇਖੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜਤੀ ਅਰੁ ਜੰਗਮੋਂ ਅਰ ਕਾਪੜੀ ਪੰਥ ਮੈਂਭੀ ਬਯਾਪਕ ਹੈ ॥

ਤਪੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਨਿਰਤਾਇ ॥ ੨ ॥

ਤਪਸ੍ਵੀਓਂ ਮੁਨੀਸ੍ਵਰੋਂ ਔਰ (ਨਟ) ਬਾਜੀਗਰ ਔ (ਨਾਟਿਕ) ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਦਾਰੀ ਆਦਿਕ ਔਰ (ਨਿਰਤਾਇ) ਨਿਰਤਕਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੇਖਿਜੋ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਹੁ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਖਟ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਦਸ ਅਸਟੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤਾਇ ॥

ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ ਮੈਂ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਅਠਾਰੋ ਪੁਰਾਨੋ ਮੈਂ ਔਰ ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੇਖਿਜੋ ਹੈ।

ਸਭ ਮਿਲਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਨਹਿ ਤਉ ਕਿਸਤੇ ਕਹਉ ਦੁਰਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਏਕੋ ਏਹੀ ਬਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤੋ ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ਲੁਕਾਕੇ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥

ਅਗਹ ਅਗਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਨਹ ਕੀਮ ਕੀਮ ਕੀਮਾਇ ॥

(ਅਗਹ ਅਗਹ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਕੀਮਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਜਿਹ ਘਟਿ ਪਰਗਟੀਆਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਕਟਿ ਬੁਝੈ ਸੋ ਬੁਰਾ ਕਿਉ ਕਰੈ ॥

ਜੋ ਨਿਕਟ ਜਾਣ ਲੇਵੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ (ਕਿਉ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਨਿਤ ਡਰਤਾ ਫਿਰੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕਾ ਸੰਚੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਪਦਾਰਥਸੋਨਿਤਾਪ੍ਰਤਡਰਤਾਫਿਰਤਾਹੈਭਾਵਕਬੀਨਿਰਭੈਨਹੀਂਹੋਤਾਹੈ॥

ਹੈ ਨਿਕਟੇ ਅਰੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋ ਸਮੀਪ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਕਹੇ ਭੇਦਕਿਯੋਂਨਹੀਂਪਾਇਆਜਾਤਾਤਿਸਪਰਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਮੋਹਤ ਕਰ ਛੋਡੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੇੜੈ ਨੇੜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੇਦੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਿਕਟ ਹੈ ਨਿਕਟ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਖਦਾ ਹੈ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਦੇਖੈ ਪਰਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥ ਦਰਬੁ ਹਿਰੈ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਖਾਇ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਸੋ ਪਰਾਏ ਘਰ ਵਿਖੇ ਭਾਵ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਰਮਨ ਕਰਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦਰਬ ਕੋ ਚੁਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਈ ਠਗਉਰੀ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਆ ॥ ੨ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀ ਠਗੌਰੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਨੈ ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮੂਠਾ ਹੈ ਮੂੜੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਤੋ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ (ਮੂੜ) ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਰ ਠਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਦਿਸੰਤਰਿ ਜਾਇ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥ ੩ ॥

ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦਿਸਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਢੂੰਢਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਕਾ ਭੁਲਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਲਿਲਾਟ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸਕੇ (ਲਿਲਾਟ) ਮਾਥੇ ਪੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਕਰਮੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਖੁਲੇ ਕਪਾਟ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸਕੇ ਜੜਤਾ ਵਾ ਪੰਚ ਕੋਸ਼ ਰੂਪੀ (ਕਪਾਟ) ਤਖਤੇ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਟੇ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥

ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਨੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਈ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਕਉਨੁ ਮਾਰੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੀ ਤੂੰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੈ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ॥

ਸਭ ਤੁਝਹੀ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਚਿਤਵਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਉਪਾਵ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋਚਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਹੋਵੈ ਜਿ ਕਰੈ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ (ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ) ਅਚਰਜ ਕੌਤਕ ਵਾਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਦੋ ਵੇਰ ਰਖ੍ਯਕ ਪਦ ਕਹਣੇ ਸੇ ਅਤੀ ਆਰਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੀਘ੍ਰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹਾ ਔਰ ਤੇਰੇ (ਦਰਵਾਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹਾ ॥

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਏਕੁ ਪਰਾਤਾ ॥

ਤਿਸਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭਯ ਦੂਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਪਰਾਤਾ) ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਇ ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਯਾ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਅਸੀ ਅਪਣੇ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਮਾਣਸ ਬਾਣਿ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮਨੁਖ ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਕਿਆ ਸੋਚਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਅੰਤਿਰਜਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਬਡਾ ਚਤੁਰੁ ਹੈ ॥

ਏਕ ਟੇਕ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਏਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ(ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਰੁ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ (ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਰਚਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿ ॥

ਕਰਤਾਰ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਜ ਆਪ ਸਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਰਾਖਾ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਔ ਤਿਸਕਾ ਰਖ੍ਯਕ ਸੋਈ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕੋਈ (ਅਪੜਿ) ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਬਿਘਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਹੋਵੈ ਬਾਹਰਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੌ ਝੁਰੀਏ ਜੇਕਰ ਤੇਰੀ ਆਗ੍ਯਾ ਸੇ ਕਛੁ ਬਾਹਰ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕਛੁ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਵਿਸਰੈ ਨਰਹਰਿ ॥

ਤੌ ਝੁਰੀਏ ਜੇਕਰ ਹੇ (ਨਰਹਰਿ) ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਰ ਜਾਵੇ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਭਾਏ ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤੌ ਝੂਰਨਾ ਕਰੀਏ ਜੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਹੋਜਾਵੈ ਕ੍ਯਾ ਝੁਰੀਏ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ(ਸਮਾਏ)ਬ੍ਯਾਪਕ ਜਾਣਲੀਆ ॥੧॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਕੜੇ ਕੜਿ ਪਚਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਖਪਿਆ ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥

ਏਹ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਝੂਰ ਝੂਰ ਕਰ ਜਲ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਭ੍ਰਮਾਯਾ ਹੂਆ ਚਉਰਾਸੀ ਮੈ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਖਪਾ ਹੈ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਅਨਿਆਇ ਕੋ ਮਰਤਾ ॥
ਤੋ ਝੁਰੀਏ ਜੇਕਰ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਃ ਤੋ ਝੁਰੀਏ ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਅਨਜਾਇ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੋਵੈ ॥
ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥
ਤੋ ਝੁਰਨਾ ਕਰੀਏ ਜੇਕਰ ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੂ ਅਨਜਾਣ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਝੁਰੀਏ ਜੋ ਤੂੰ ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ॥੨॥
ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਧਿਙਾਣੈ ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਭੂਲਿ ਰਞਾਣੈ ॥
ਤੋ ਝੁਰੀਏ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ਪੁਨਃ ਤੋ ਝੁਰੀਏ ਜੇਕਰ ਭੁਲ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦਬਾਵੇ ਵਾ ਦੁਖਾਵੇ ॥
ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੋਇ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ॥
ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਆ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਤਬ ਕਾੜਾ ਛੋਡਿ ਅਚਿੰਤ ਹਮ ਸੋਤੇ ॥ ੩ ॥
ਤਬ ਝੁਰਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪੁਨਃ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਹਮ ਸੋਂਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂਹੀ ਸਭਕਾ (ਠਾਕੁਰੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ॥
ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਕਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਨਿਬੇਰਾ) ਨਜਾਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤਿ ਇਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਕ ਤੂਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ॥ ੧੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥
ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਨਿਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ ਕੈਸੋ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਕੰਠੈ ਕੈਸੇ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ॥
(ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ) ਸਾਜ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕੈਸੇ ਪੁਨਃ ਕੰਠ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਕੈਸੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਜਰਥ ਹੈਂ ॥
ਜੀਲ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਰਬਾਬ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ॥ ੧ ॥
(ਜੀਲ) ਰਬਾਬ ਕੀ ਏਕ ਤਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਬਿਨਾ ਰਬਾਬ ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਬਾਜਤਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇਬਿਨਾ ਸਭ ਕਾਰਜ ਬਜੋਹਾਰ ਬਜਰਥ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਕੌਨ ਤਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ॥ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋ ਸੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਕਹਾ ਕੋ ਬਕਤਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਨਾ ਕਹਾ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ॥
ਬਿਨੀ ਜਿਹਬਾ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਾ ਬੋਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਾਨੋਂ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਾਂ ਸੁਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
ਬਿਨੁ ਨੇਤ੍ਰ ਕਹਾ ਕੋ ਪੇਖੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਰੁ ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ॥ ੨ ॥
ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾਂ ਕੋਈ ਦੇਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਕੋਈ ਭੀ ਦੇਖ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਪਰਸ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਬਿਨੁ ਬਿਦਿਆ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ॥ ਬਿਨੁ ਅਮਰੈ ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਮੰਡਿਤ ॥
ਵਿਦਜਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਭੂਖਤ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਹਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਨਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਗਜਾਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਕਹਾ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਵਾ ਸਰਗੁਣ ਕੀ ਗਯਾਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਐਸੇ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬੋਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ ਕਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਉ ਤਿਆਗਿ ਕਹਾ ਕੋਊ ਤਿਆਗੀ ॥
ਬਿਨਾ ਬੈਰਾਗ ਸੇ ਕਹਾਂ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੰਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
ਬਿਨੁ ਬਸਿ ਪੰਚ ਕਹਾ ਮਨ ਚੂਰੇ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਦ ਸਦਹੀ ਝੂਰੇ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੂਏ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਹਾ ਚੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨਖਾਣੀ ਕਰ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਝੂਰੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਕੈਸੇ ਗਿਆਨੁ ॥ ਬਿਨ ਪੇਖੇ ਕਹੁ ਕੈਸੋ ਧਿਆਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗ੍ਯਾਨੁ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਦੇਖੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਧ੍ਯਾਨੁ ਕੈਸੇ ਲਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਥਨੀ ਸਰਬ ਬਿਕਾਰ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕੁ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੀ ਕਥਨੀ ਹੈਸਭ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹਾਂ ਹੈ? ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਨਾ ॥ ਕਾਮ ਰੋਗਿ ਮੈ ਗਲੁ ਬਸਿ ਕੀਨਾ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ਕਾਮ ਰੋਗ ਨੇ ਹਸਤੀ ਕੋ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਰੋਗਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਪਤੰਗਾ ॥ ਨਾਦ ਰੋਗਿ ਖਪਿ ਗਏ ਕੁਰੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਰੋਗ ਕਰ ਪਤੰਗ ਜਲ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤਰਾ ਸੁੰਦਰ ਵਾਜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ ਉਪਰ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹਤ ਹੋਕਰ ਖਪ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸੋ ਰੋਗੀ ॥ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਜੋਗੀ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਰੋਗਿ ਮੀਨੁ ਗ੍ਰਸਿਆਨੋ ॥ ਬਾਸਨ ਰੋਗਿ ਭਵਰੁ ਬਿਨਸਾਨੋ ॥

ਜਿਹਬਾਕੇ ਰੋਗ ਨੇ ਮਛ ਕੋ ਜਲ ਮੇਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਆਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਗੰਧਤਾ ਦੇ ਰੋਗ ਸੇ ਭਵਰਾ ਨਸਟ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਹੇਤ ਰੋਗ ਕਾ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਵਾ (ਹੇਤ) ਮੋਹ੍ਕਾ ਰੋਗ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਰੋਗ ਮਹਿ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਬਧਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਗੁਣ ਰੋਗ ਰੂਪੋ ਮੈਂ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਬਧਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਪੀਛੇ ਕਾਇਓਂ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਹਾ ਅਬ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਗੇ ਮਰਤਾ ਰੋਗੇ ਜਨਮੈ ॥

ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਕਰ ਜੀਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਭਰਮੈ ॥

ਪੁਨਃ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗ ਬੰਧ ਰਹਨੁ ਰਤੀ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਕਰ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੈ ਵਹੁ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਰੋਗੁ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗੁ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਕੀਨੀ ਦਇਆ ॥ ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਰੋਗਹੁ ਕਢਿ ਲਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਾਹ ਪਕੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਨ ਕਾ ਫਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੰਜ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਅਤ੍ਯੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤਾ ਸੰਪੂਰਨ

ਦੁਖ(ਭੰਜ)ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਕਬਹਿ ਨ ਝੂਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੌ ਮਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਜਾਵੈ ਤਾ ਜੀਵ ਕਬੀ ਝੂਰਤਾ ਨਹੀਂਹੈ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਰਾਮਰਾਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਰ ਰਾਮਰਾਇ ਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ॥ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸ ਰੀਤੀ ਕਰ ਪਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਹਮਾਰਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੌ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਜਾਵੈਤਾਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੌ ਚਿਤ ਕੋ(ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ)ਸਘਨ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੌ ਪੁਰਸ ਸਦਾ (ਨਿਹਾਲ) ਦੁਖਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦ ਧਨਵੰਤਾ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਨਿ ਭਰੰਤਾ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੇ ਤੋ ਸਦੀਵ ਧਨਾਢ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈ ਆਵੇ ਤੋ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ (ਸਦਨਿ) ਘਰੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਚੂਕੀ ਕਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਕੋ (ਮਾਣੈ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੌ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਕਨੋੜ ਉਠ ਗਈ ਜਾਣੋ ॥ ੩ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਪਰਮੇਸਰ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੀ ਜਾਣੋ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਜੀਵ ਕੋ ਅਫੁਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੀ ਜਾਣੋ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਸਦ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥੮॥੨੧॥

ਜਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਭਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਾਨ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦ ਚਰੰਜੀਵੀ ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਸਦਹੀ ਜੀਵੀ ॥

ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸਰ (ਸਦ) ਬਡਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਔਰ ਚਿਰ ਜੀਵੀ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਸਦੀਵ ਅਮਰ ਹੈਂ ॥

ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਕੁਟੰਬੁ ਹਮਾਰਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਜਾਸੂ ਜਨ ਹੈਂ ਵਹੁ(ਅਬਿਨਾਸੀ) ਨਾਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਕੁਟੰਬੁ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਕੁਟੰਬੁ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸਭਹਿ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪਿਤਾ ਸੰਗਿ ਮੇਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੌ ਹਮਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਸਨਬੰਧੀ(ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤਿਸ ਪਰਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕ ਸਾਥ ਮਿਲਾਏ ਹਾ ॥

ਮੰਦਰ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੇਂ ਊਚੇ ॥ ਦੇਸ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਅਪੂਛੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮੰਦਰ ਸਭ ਸੇ ਊਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ (ਦੇਸ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਮਤੋਂ ਵਾਲੇ ਔਰੁ (ਅਪੂਛੇ) ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਰਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦਹੀ ਨਿਹਚਲੁ ॥ ਮਾਲੁ ਹਮਾਰਾ ਅਖੂਟੁ ਅਬੇਚਲੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ (ਰਾਜੁ) ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਸਦੀਵ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਹਮਾਰਾ ਮਾਲੁ (ਅਖੂਟੁ) ਅਤੋਟ ਔ ਅਚਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ॥ ਬਾਜ ਹਮਾਰੀ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ॥

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹੋਰਹੀਹੈ(ਬਾਜ) ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹਮਾਰੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ॥

ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੀ ਸਭਨੀ ਲੋਈ ॥ ੩ ॥

ਕੀਰਤੀ ਹਮਾਰੀ ਵਰਤਮਾਨ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਲੋਕੋ ਮੈਂ ਜਾਣੀ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਾਝ ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰਲਿ ਕੀਨੀ ਸਾਂਝ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਅਬ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਆਪਸ ਮੈਂ ਰਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸਾਂਝ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮਾਣੋ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਤਾ ਪਤੀਨੇ ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਲੀਨੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀਆਇ ਗਏ ਪਿਤਾ ਈਸਰ ਔਰ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈਂਲੀਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਨਿਰਉਪਾਧ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਏਕਤਾ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਤੁਮ ਬਖਸਾਤੇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤ ਸ੍ਵਰੂਪ (ਗੁਰ) ਪੂਜਯ ਹੇ ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਪੀ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨ ਢੋਈ ॥ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਾਪੀ ਕੋ ਕਿਤੇ ਭੀ ਢੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਆਜਾਵੇ ਤੌ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨਾਇ ॥ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨਵਿਖੇ ਮਨਾਇਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧ੍ਯਾਨ ਕਰ ਮਨਿ ਇਛਤ ਫਲਪਾਏਹੈਂ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦੇਸੁ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਮ ਸਤ ਸ੍ਵਰੂਪ (ਗੁਰ) ਬਡੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਮਨ ਔ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭ (ਦੇਸੁ) ਇੰਦ੍ਰੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਚੂਕਾ ਪੜਦਾ ਤਾਂ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥ ਖਸਮੁ ਤੂ ਹੈ ਸਭਨਾ ਕੇ ਰਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਪੜਦਾ ਉਠ ਗਿਆ ਤਾ ਤੂੰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਯਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡੋਂ ਕੇ ਰਾਜਾਤੂੰਹੀਸਭਦਾ(ਖਸਮੁ)ਮਾਲਕੁਹੈਂ॥੨॥

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਥਲਿ ਸਿਰਿ ਸਰਿਆ॥

ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਤਾ ਕਾਠ ਵਤ ਸੂਕੇ ਹੂਏ ਰਿਦਯੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੇਕਰ ਹਰੇਕਰਦੇਤਾਹੈ ਜੋਤੈਨੂੰ ਭਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਜੋ ਥਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਚਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤਥਾ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਾਰਿਆ)ਸਰਬ ਓਰਤੇ ਨਦੀ ਵਗਾ ਦਈ ਹੈ॥

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਚਿੰਤ ਗਈ ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੌ (ਤਿਸ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਯਾ ਤੌ ਸਭ ਫਲ ਧਰਮ ਅਰਥਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸਭਚਿੰਤਾ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਤੂਠਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ॥

ਮੁਝ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਔਰ ਨਿਰਗੁਨ ਊਪਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਹੈ ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਵਿਖੇ ਬਰਸਾ ਤੌ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦੇਖਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੩॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਮਰੇ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਦਯਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਰਹੇਹੈਂ॥੪॥੧੦॥੨੩॥ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਅਭੇਦ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬੇ ਮੁਹਤਾਜੁ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸਚਾ ਸਾਜੁ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੇਮੁਹਤਾਜੂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਕੇ ਆਗੇ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਭ (ਸਾਜੁ) ਬਣਾਉ ਸਚਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਭਸ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਸ ਕੋ ਬਖਸਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਜੈਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸੋ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵਾਲਣੇ ਕੋ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਈ ਹੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ੨ ॥
ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਘਰਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਨਿਤਾਣੇ ਕਾ ਤਾਣੁ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਮੇਰਾ ਘਰ ਔਰ ਦੀਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਰਹਿਣੇ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਔਰ (ਦੀਬਾਣੁ) ਦਰਬਾਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਸਾਹ ਕੀ ਜਗਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥੩॥
ਮੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ (ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜਮਾਦਿ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤਾ ॥ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਸੰਤਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸੋਧ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥ ਸਭ ਏਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਔ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੪ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨੁ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਾਪੁ ਤਨ ਤੇ ਗਇਆ ॥
ਨਾਮੁ ਲੈਣੇ ਕਰ ਜੀਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪਾਪ ਨਿਕਸ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਗਲ ਪੁਰਬਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮੁ ਲੈਣੇ ਸੇ ਸਮੂਹ ਪੁਰਬੋ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥੁ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਗੁਰੋ ਨੇ ਏਹੀ ਤਤ੍ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਤਿ ਮੂੜ ਸੁ ਗਿਆਨਾ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਲੈਨੇ ਕਰ ਦੁਖ ਪਲਾਇ ਕਰ ਦੂਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਰਗਟਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਛੁਟੇ ਜੰਜਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਰਗਟ ਹੀ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਕਰ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਜੰਜਾਲ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਜਮ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਹਮਾਰੀ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਚੀ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹ ਸਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੀ ਔਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਨਾਮੁ ਪੁਨਹਚਾਰ ॥ ਅਵਰਿ ਕਰਮ ਲੋਕਹ ਪਤੀਆਰ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਹੈਂ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪਤੀਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਤਾਕਉ ਲਖ ਬਾਰ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਤਾਕਉ ਵਾਰਿ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇਹ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਨਿ ਤਾਕੈ ਮਿਟਹਿ ਸੰਤਾਪ ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਨ ਵਿਆਪਹਿ ਤਾਪ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੋ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥ ਜਾਸ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਐਸਾ ਹੀਰਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਰਬ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ਢਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਗਹੈ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕਾ (ਡੇਰਾ) ਅਗਜਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣ ਕਰ ਮਨੁ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਪੂਜਾਰੀ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪੂਜਾਰੀ ਬਨੇ ਹੂਏ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀਜਿਸਕੀਭਗਤੀਹੈ॥੨॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਊਨੇ ਸੁਭਰ ਭਰਿਆ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਸੂਕੇ ਕੀਨੇ ਹਰਿਆ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਊਣਿਓਂ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨੋ ਕੋ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਲਬਾਲਬ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਖਿਨ ਵਿਖੇ (ਸੂਕੇ)ਗੁਣ ਰਹਿਤ ਹਿਸਦੇ ਕੋ (ਹਰਿਆ) ਗੁਣ ਸਹਿਤ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਿਥਾਵੇਂ ਕੋ ਸਥਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਗਜਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਮਾਨ ਹੀਨ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਆਦਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਾ ॥ ਸੋ ਜਾਪੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸੱਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਵਹੀ ਏਕ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸੋਈ ਜਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਇਆਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੨੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਿ ਦੁਹਾਗਨਿ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰੀ ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ ਦੇ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੀ ॥

ਮੈਨੂੰ (ਦੁਹਾਗਨਿ) ਛੁਟੜ ਨੂੰ ਆਪ (ਸੀਗਾਰੀ) ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੀਏ ਹੈਂ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮਨ ਕੀ ਸਫਾਈ ਔਰ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਾਮੀ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਸਵਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟਿਓ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ॥ ਗੁਰ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੧ ॥

ਵਿਛੋੜੇ ਕਾ ਦੁਖ ਔਰ ਦੁਖ ਜਨ ਸੰਤਾਪ ਮੇਰਾ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਮੇਰੈ ਗ੍ਰਸਤਿ ਅਨੰਦ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਮੋਹਿ ਕੰਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ) ਹੇ ਪਯਾਰੀ ਸਖੀ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ (ਗ੍ਰਸਤਿ) ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਹੈਕਿਉਂਕਿਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਮੈਨੂੰ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ ਭਏ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਬ੍ਰਿਹੇ ਤਪਤ ਬੁਝਗਈ ਔ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ਅਗਜਾਨਅੰਧੇਰਮਿਟਗਯਾਹੈਔਰਗਜਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਪਰਸਾਦ ॥ ੨ ॥

ਏਕਰਸਜੋਬ੍ਰਹਮਹੈਸੋਅਸਚਰਜਤੇਅਸਚਰਜਹੈਪੁਨਃ(ਗੁਰੁ)ਬਡਾਹੈਔਰਪੂਰਾਹੈਔਰਪੂਰਾਹੀਤਿਸਕਾ(ਪਰਸਾਦਿ)ਅਨੁਗ੍ਰਹਹੈ॥੨॥

ਜਾਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ਤਾਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਗੋਪਾਲ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਔਰ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਤਾਕੈ ਬਹੁਤੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਓ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸਮੂਹ ਗੁਣਾ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤਾਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕਉ ਭੇਟਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ (ਭੇਟਿਓ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਮੁਖ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ॥ ਤਾਕੀ ਰੇਨੁ ਬਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਜਨ) ਦਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ (ਰੇਨੁ) ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ

ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਿਤਵਤ ਪਾਪ ਨ ਆਲਕੁ ਆਵੈ॥ਬੇਸੁਆ ਭਜਤ ਕਿਛੁ ਨਹ ਸਰਮਾਵੈ॥

ਜੀਵ ਪਾਪ ਕਰਮ ਚਿਤਵਤੇ ਕੋ ਆਲਸੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਪੁਨਹ ਬੇਸ੍ਵਾ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤਾ ਭੋਗਤਾ ਹੂਆ ਭੀ ਕਛੁ ਸਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਰੋ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਵੇਲਾ ਬਜਰ ਸਿਰਿ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਜਦੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਰੂਪ ਵਾ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮਾਨੋ ਬਜਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਲਗਿ ਭੂਲੋ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣ
ਹਾਰੈ ਰਾਚਿ ਰਹਿਆ ਬਿਰਥਾ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਭੁਲਾਵਣਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਇਆ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਬਰਥ ਧੰਧਿਓਂ ਮੇਂ ਰਚਿ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੇਖਤ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਬਿਹਾਇ ॥ ਗੜਬੜ ਕਰੈ ਕਉਡੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਯਾ ਕਾ ਅਨੰਦ(ਬਿਹਾਇ)ਤਯਾਗ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਭੀ ਮਾਯਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੌਲੇ ਝਗੜੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧ ਬਿਉਹਾਰ ਬੰਧ ਮਨੁ ਧਾਵੈ ॥ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਨ ਜੀਅ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਬਿਹਾਰੋਂ ਮੈ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਰਣੇ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਾਰਜ ਮਾਇਆ ॥

ਜੀਵ ਨੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧੰਧੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਤੜਫਿ ਮੂਆ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕ ਮੈਂ ਮਨ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਇਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਬਯੋਗ ਮੇਂ ਤੜਫ ਤੜਫ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਛੀ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਾਖੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਹਰੀ ਆਪ ਰਖਕ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਸਦੀਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗੁ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੮ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾਹੈ॥

ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਹਿਰਦੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਮਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਪਹੁ
ਨਿਤ ਭਾਈ ਤਾਰਿ ਲਏ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੁਵਾਰਾ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਤੁਮਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ (ਮਾਨੁ) ਆਦਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਆਗੈ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖ ਰੂਪ ਔ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਪੁਨਃ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਿਥਾਵੇ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਭ ਅਸਥਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਇਹੁ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਏਹ ਸਾਰ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਹੈ ਕ੍ਯਾ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਸਾਰਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਲਾਗੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਪਣੇ ਪਲੇ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਯਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਜਾਗ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਾਗ ਕਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਭਗਤਨ ਕਾ ਆਪਿ ॥ ਅਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪੇ ਜਾਪਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਆਪ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਆਪਹੀ (ਜਾਪਿ) ਜਾਣਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰੈ ਹਾਥਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਹੀ ਸਾਥਿ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ (ਹਾਥਿ) ਹਥ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬਸ ਬਰਤੀ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਸਦੀਵ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤੋ ਏਕ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰਵਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹਮਨੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰੋਮਾਂਚ ਹੋ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਨਾਮ ਦਾਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰ ॥ ਅਗਮ ਅਮੋਲਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਵਿਖੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ?(ਅਗਮ)ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਸੇ ਹੈ ਔਰ ਬੇਕੀਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰੇ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਮਹਿ ਬਨੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਅਚਲ ਧਨੀ ਹੈ ਵਾ (ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ) ਅਚਲ ਧਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਸਰਬ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਪੂਰਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆਹੈ ਅਰ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਵਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਹਮ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਨ ਕਾ ਸੁਆਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਭੋਜਨ ਅਰ ਭਾਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਭੀ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਨਹਦ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਏਕ ਰਸਨਾਦ ਪੂਰੀ ਤੇ ਹੈ ਭਾਵਜਸਹੋਰਹਾਹੈ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਉ ਨਿਧੀ ਪਾ ਲਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਆਈ ਹੈ॥

ਧਨਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪਰਧਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੩੦ ॥

ਧਨਵਾਨ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇਵਿਖੇ ਨਾਮਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੩੦ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰਹੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਤੁਲ ਹੋ ਪੁਨਹਤੂੰਮੇਰੇ ਜੀਉ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਕੋ ਸੁਖਕਾਦਾਤਾਹੈਂ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਉ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਨਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਿ ॥ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਉ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਕਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਔਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰ ਲੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਸੇ ਐਸਾ ਕਯਾ ਅਧਕ ਲਾਭ ਤੁਮਨੇ ਸਮਝਾਹੈ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਤੇਰੇ ਜੰਤ ਤੂ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਦਾਤਾਰਾ ॥
ਹਮ ਤੇਰੇ (ਜੰਤ) ਬਜੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰ ਸਮਗਰ ਜੀਵ ਵਿਵਹਾਰਾਦਿਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਹ ਹਮ ਆਪਕੇ (ਭਿਖਾਰੀ) ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਾਤਾਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਹਮਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਤਉ ਪਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ੨ ॥
ਤੁਮਰੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ (ਘਟ ਘਟ) ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਵਿਖੇ ਤੁਮ ਹੀ ਬਯਾਪਕ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੀ ਦਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਦਰਦ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਤੁਮਰੀ ਮਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥ ੩ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ਅਬ ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ ਭੀ ਜਿਨਕੀ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥
ਹੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੇ ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜਿਸਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਜਾਕਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾਕਉ ਜੋਹਾਰੁ ॥
ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਜਿਸਕਾ (ਦਰਬਾਰੁ) ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦੀਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾਕਾ ਥਾਨ ॥ ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥
ਊਚਿਓਂ ਸੇ ਊਚਾ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ (ਥਾਨ) ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕਰੋੜੋਂ ਪਾਪ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾਕਉ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰ (ਸਦਾ ਸੁਖੁ) ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸੁਖਕਾ ਕਬੀ ਅਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਹੁ ਅਨੰਦ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਕਰਤਬ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਜਾਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥
ਜਿਸਕੇ ਕਰਤਬਯ ਕਿਸੀ ਸੇ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥
ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਭੰਡਾਰ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਭੰਡਾਰ ਹੈਂ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਬਨਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਢਾਹ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭਿਖਾਰੀ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭਿਖਾਰੀ ਸੇ ਰਾਜਾ ਬਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥ ਸਿਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਈ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਭ ਪਾਤਸਾਹੋਂ ਊਪਰ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਓਟ ਤਿਸੈ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਹਮਰਾ ਤਿਸਹੀ ਪਾਸਾ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਆਸਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਰਾਖਿ ਲੀਨੋ ਸਭੁ ਜਨ ਕਾ ਪੜਦਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥
ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ

ਉਸਤਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥

ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸਨਬੰਧੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥਯਾ ਰੂਪ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਦ੍ਰਿਸ੍ਹਾਂਤੋਂ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰੋਵਨ ਹਾਰੀ ਰੋਜੁ ਬਨਾਇਆ ॥ ਬਲਨ ਬਰਤਨ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥

ਰੋਵਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ (ਰੋਜੁ)ਨਿਤਾਪ੍ਰਤ ਹੀ ਵਾ ਰੋਣਾ ਹੀ ਬਣਾ ਛੋਡਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੋਰ ਬਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀ(ਬਲਨ)ਵਾਲੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਕੀਜ ਲੈਣੀ ॥ ਪੁਨਾ ਔਰ ਬਰਤਨ ਵਿਵਹਾਰਾ ਦੇ ਸੁਖ ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਕਟ ਕੇ ਸਨਬੰਧਚਿਤਆਯਾਹੈਭਾਵ ਸਨਬੰਧੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਤੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਸੁਖਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰੋਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੂਝਿ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰੇ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਫਿਰਿ ਸੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਬੂਝ ਕੇ ਵਾ ਮਰਨਾ ਸਚਾ ਸਮਝ ਕੇ ਕੋਈ (ਬੈਰਾਗੁ) ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਤੌ ਪਹੁਰੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਅਰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰੁ ॥ ਵਿਰਲੈ ਕੀਨੋ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਧੰਧਾ ਬਿਸਯੋਂ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਬਿਆਪਿ ॥ ਜੋ ਲਪਟਾਨੋ ਤਿਸੁ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ ॥

ਇਹ ਤ੍ਰਿਗੁਨੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਤਿ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੀਵ ਲੰਪਟ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਦੁਖੋ ਕਰ ਸੰਤਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈਪਰਪੰਚਕੇ ਮਿਥਯਾਪਣੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਹਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਸਿਉ ਜੋ ਮਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ॥ ਸ੍ਵਾਗਿ ਉਤਾਰਿਐ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਂਗ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਂਗ ਉਤਾਰਿਆ ਹੋਆ ਫਿਰੁ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਰਤਨਹਾਰ ॥ ਤੈਸੋ ਪਰਪੰਚੁ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥ ੩ ॥

(ਮੇਘ)ਬਾਦਲ ਕੀ ਛਾਯਾ ਮੈਂ ਬਰਤਨ ਹਾਰ ਕੋ ਜੈਸੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੇਘ ਵਤ ਏਹ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਅਰਛਾਯਾਵਤ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਵਸਤੁ ਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਪੂਰਨ ਕਾਜੁ ਤਾਹੀ ਕਾ ਹੋਇ ॥

ਏਕ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਫਲੁ ਕਾਰਜ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਨਾ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸੰਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਜੀ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕਿਯਾ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਜੋਨੀ ਭਵਨਾ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰੋਗੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਹੋਤਾਹੈ ਔਰ ਸੰਤਕੀ ਨਿੰਦਾਨੇ ਦੇਹੀਕੋ ਰੋਗੀਹੋਕਰਨਾਹੈ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੂਖ ਸਹਾਮ ॥ ਡਾਨੁ ਦੈਤ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਕ ਕਉ (ਜਾਮ)ਜਮ ਡੰਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਬਾਦੁ ॥ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਬਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਕੁਛੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੰਧੁ ਛੇਦਾਵੈ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੁ ਭੁੰਚਾਵੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਛੇਦਾਵੈ) ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ਹਰਨਾਖਸ ਵਤ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਭੋਗਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਗਰਭ ਮਹਿ ਗਲੈ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰਾਜ ਤੇ ਟਲੈ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਗਲਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਰਾਜ ਤੇ ਉਤਰ ਜਾਤਾਹੈ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਸਿਧਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕੇ ਜੀਵ ਅਪਣੇ ਬੀਜੇ ਹੂਏ ਕੋ ਆਪਹੀਖਾਤਾਹੈਭਾਵਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖੁ ਵਾ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੂਆਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕਿ ਸਿਰਿ ਧਰਾ ॥ ੩ ॥

ਚੋਰ ਯਾਰ ਔਰ ਜੁਆਰੀ ਸੇ ਭੀ ਨਿੰਦਕ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਨਹੁੰਦਾ ਬਜਰਬ ਪਾਪਾ ਵਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਨਿਰਵੈਰ ॥ ਸੋ ਨਿਸਤਰੈ ਜੋ ਪੂਜੈ ਪੈਰ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਵੈਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਉਧਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੋਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥ ੨੧॥੩੪॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਨਿੰਦਕ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਨੇਭੁਲਾਦੀਆਹੈਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾ (ਕਿਰਤੁ) ਕਰਮੁ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮਿਟਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥ ੩੪ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇਦ ਅਰੁ ਨਾਦ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰੇ ਕਾਜ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬੇਦ ਪਾਠ ਔ (ਨਾਦ) ਸੰਖਾਦਿ ਬਾਜੇ ਰੂਪ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਭ ਤੇ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਯਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪਣਾ ਜੋ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਸੇ (ਊਤਮੁ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਕਾਮ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਨ ਦਾਨੁ ॥

ਪੁਰਬੋਂ ਕਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਤੇ ਸਗਲ ਪਵੀਤ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਸਗਲ) ਸਮਗ੍ਰ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਭਾਈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਉਣ ਸੰਜੋਗ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੁ ਭੋਗ ॥ ੩ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸਗਨ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਸੰਜੋਗ)ਮਿਲਾਪੁ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਸ੍ਰੇਸਟ ਭੋਗੋ ਕੀਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਗਲ ਆਚਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੩ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਅਚਾਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਬਯੋਹਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਸਮਰਥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਟੇਕ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰ ਜਿਸਕੋਂ ਹਰੀ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਤਨ ਬਾਲੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੩੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਧਨਾ ॥

ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਜਾਹਿ ਨਿਰਮਲ ਮਨਾ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਧਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸਭੀ ਮਨੋਰਥ ਔਰ ਕਾਮਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਰੀਆ ਹੋ ਜਾਤੀਆ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ

ਸੁਆਮੀ ਤਾਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਸੇਵਾ ਸਦੀਵ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਬਿਰਥਾ) ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਖੰਡਹੁ ਰੋਗੁ ॥ ਦੁਖੀਏ ਕਾ ਮਿਟਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੋਗੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਅਗ੍ਯਾਨ ਕਰ ਰੋਗੀ ਕਾ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖ੍ਯ ਰੋਗੀ ਕਾ ਰੋਗੁ ਖੰਡਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਦੁਖੀ ਕੇ ਸੋਗੋਂ ਕੋ ਮਿਟਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਤੁਮ੍ ਥਾਨਿ ਬੈਠਾਵਹੁ ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਆਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਜੋ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸ੍ਵਰੂਪ ਗ੍ਯਾਨ ਬਖਸ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਹ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੋ ਮਾਨੁ ॥ ਮੂੜ ਮੁਗਧੁ ਹੋਇ ਚਤੁਰ ਸੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਮਾਨੇ ਕੋ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਹ ਮੂਰਖ ਕੋ ਚਤਰ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਕਤਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਔਰ ਮਹਾ ਮੂਰਖ ਕੋ ਤਤ੍ਵ ਵੇਤਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਗਲ ਭੈਆਨ ਕਾ ਭਉ ਨਸੈ ॥ ਜਨ ਅਪਨੇ ਕੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਭੈਆਨ) ਭੈਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਜਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੂਖ ਨਿਧਾਨ ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤਤ੍ਵ ਗ੍ਯਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਟਹਲੈ ਲਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੩੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸੰਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸੰਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰ ਸਭੀ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਏਕ ਪਰੀਤਿ ॥੧ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲਮੈਂ(ਨਿਰਮਲ)ਉਤਮ ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥੧॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਤਹਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮੰਡਲ ਅਰਥਾਤ ਸਮੂਹ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਹਾ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕਾ ਗਾਇਨ ਹੋ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਰਹੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਜਮੁ ਕਿਛੂ ਨ ਕਹੈ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਵਿਖੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਸੇ ਫੇਰ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਡਲ ਵਿਖੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਵਖ੍ਯਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਆਸਨ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਹ ਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਣੇ ਸੇ ਅਡੋਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਸੇ ਪਾਪ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹਉਮੈ ਦੁਖ ਨਸਾ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਕਬੀ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣੋ ਕਾ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮੂਹ ਗੁਣ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੪॥ ੨੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਵਿਖੇ (ਬਿਸ੍ਰਾਮ) ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ (ਓਤਿਪੋਤਿ)ਤਾਣੇਪੇਟੇ ਕੀ ਤਰਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੩੭ ॥ ਪੁਨਹ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰੋਗੁ ਕਵਨ ਜਾਂ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਹੋਇ ਨ ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥

ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੇ ਤੋ ਰੋਗ ਕਵਨ ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਕਯਾ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਰੋਗ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਸੰਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥ ਤਿਸੁ ਊਪਰ ਤੇ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਊਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰਪਰ ਸੇ ਕਾਲ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਤਾਕੈ ਜਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦੀਵ ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਆ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਤਿਸਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਨ ਸੋ ਤਬ ਕਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀ ਥਾ ਤਬ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਕੇ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਦੇਕਰ ਕਿਸਨੇਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮ੍ਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਹੈ ਦੇਖੀਏ ਕਿਸ ਮੂਲ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆਹੈਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਰਕਤ ਬੀਜ ਸੇ ਕੈਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਬਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪਹਿ ਮਾਰਿ ਆਪਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰ ਕਰ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਜੀਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤਿ ਕੀਸਦਾਹੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਹੁ ਤਿਸਕੈ ਹਾਥ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਲੇਵਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਾਥ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥੁ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਭੀ ਰਖਕੁ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੀ ਓਹ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਤਾਕਾ ਹੈ ਨਾਉ ॥ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤਿਸਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੩ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ਜੇਕਹੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕੈਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤਨ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੰਤੋ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਤਾ ਹੈਂ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨ ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਸਭ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥੪॥੨੫॥੩੮॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਊਪਰ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੩੮ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਰਹਾ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟਮੇਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਕਲਪਣਾ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਮੇ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਬਰਤਾ ਹੂੰ॥ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਨ ਪੋਹੈ ਕਾਲੁ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਬਿਨਸੈ ਜੰਜਾਲੁ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਸੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਪੋਹ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰੀ ਓਟ ਕਰ ਸਭ ਜੰਜਾਲ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਝ ਕੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਕਰਉ ਆਨੰਦ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਜਪਉ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਸੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਤੇਰੀ ਓਟ ਕੋ ਲੈ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਉ ਜਪਤਾ ਹੂੰ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤਰੀਐ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ॥ ਰਾਖਣ ਹਾਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੀ ਓਟ ਲੈਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ਔ ਪੂਰਾ ਪੁਨਹ ਸੁਖੋ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਤੇਰੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੋ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਔਰ ਸਚਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ ॥ ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਤੂ ਦੀਬਾਣੁ ॥੩॥

ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹੈ ਔ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਨਿ ਵਿਖੇ(ਤਾਣੁ)ਬਲੁ ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੈਂਹੀ ਮੇਰਾ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥ ਸਗਲ ਧਿਆਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਜੀਵੋ ਕੋ ਭੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਣਾ ਕੇ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ॥ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥੪॥੨੬॥੩੯॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜੋਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਬਾਣੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇਗੁਣੋ ਕੇ(ਤਾਸਾ)ਪਾਤ੍ਰ ਭਾਵ ਸਮੰਦ੍ਰ ਹ । ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥੪ ॥ ੨੬ ॥੩੯ ॥ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਛੋਡੀ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ॥ ਉਤਰਿ ਗਈ ਸਭ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦਾ ॥

ਪਹਿਲੇ ਜਿਸਨੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਛੋੜ ਦਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕੀਨੋ ਦੂਰਿ ॥ ਪਰਮ ਬੈਸਨੋ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿਕ ਸਭ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬੜਾ ਬੈਸਨਵ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਅਤੀ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੋ ਆਪਣੇ (ਹਜੂਰਿ) ਪਾਸ ਹੀ ਵਾ ਸੰਗ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੋ ਤਿਆਗੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਤਿਆਗੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੋਕੌਨ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਤਿਆਗੇ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਛੋਡਿਆ ਸੰਗੁ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਉਤਰਿਆ ਰੰਗੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਾ ਤਿਸਨੇ ਸੰਗ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਰੰਗੁ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਸਤਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮਕੋ ਧਯਾਵਤਾਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੀ ਸੰਗਤਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਜਾਤਾਹੈ॥੨॥

ਜੇ ਕਹੋ ਤਿਸਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕੈਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਹੋਏ ਸੰਮਾਨ ॥ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਵੈਰੀ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰਸਮਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਪੂਰਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਕੋ ਮਾਨ ਕਰ ਤਿਸਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖ ਔ ਸੁਖ ਭਾਣੇ ਮੈ ਸਮਝ ਕੇ ਅਡੋਲ ਰਹਿਤਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਜਪੈ ਨਾਮ ਜਾਪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੀ ਆਪ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ॥ ੪॥ ੨੭ ॥ ੪੦ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਚਾਂਦਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਪੂਰੀ) ਕਰਨੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੪੦ ॥ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਹੁਤੈ ਧਨਿ ਖਾਟੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਪੇਖੇ ਨਿਰਤਿ ਨਾਟੇ ॥

ਬਹੁਤ ਧਨ ਕਮਾਇ ਕਰ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਲੈਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪੁਨਹ ਨਾਚ ਔ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਹੁ ਦੇਸ ਕਮਾਏ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੇ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਰਾਜ ਕਮਾਉਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਸੁਖ ਕਿਸਤਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕਰ ਬਾਣੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਲਹਹੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ,

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਹਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਾ ਲਣਾ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਡੇ ਭਾਗੋ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਸੰਗ

ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ॥ ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕਰਤਾ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਔ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਮੋਹ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਰਸ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਹੰਤਾ ਸਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਤਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜੇਕਰਮਨਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਔਰ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਤਉਪੁਰਸਸੁਖਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥੨॥

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਭਿਖਾਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸਰ ਸਭ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਔਰ ਬਅੰਤਹੈਪੁਨਹਅਪਾਰਹੈ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੈ ਜਨਿ ਜਪਨਾ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ॥੩॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੁਰਖ ਗੁਣ ਤਾਸਿ ॥

ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ॥ਹੇਗੁਨੋ ਕੇ(ਤਾਸਿ)ਸਮੂਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀਕਰੋ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਐਸੇ ਕਹੋ ਹੇ ਗੁਰੋ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਆਪਕੋ ਭਾਵੈ ਤੈਸੇ ਮੈਨੂੰ ਰਖੋ ਭਾਵ(ਗੁਸਾਈ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੪੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗਿਓ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿਕਾਨਾਉ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਸਰੀ ਚਿੰਤ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਕ੍ਯੋਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਅਗ੍ਯਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਸੋਇਆ ਹੂਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਾਗਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹਾ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਰੋਗ ਦੋਖ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਸਾਰੇ ॥

ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਔ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੋਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦਵਾਈ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਨੇ ਸੰਭਾਲਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਭਗਵੰਤ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨਹਾਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਊਂਧ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਫੇਰੀ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਮਿਟਗਈ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲਟਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਖਿੜ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਿਹਚਲੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਕਾਮ ॥ ੩ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਚਲ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਸਮੂਹ ਕਾਰਜ ਸਿਧਭਏਹੈਂ॥੩॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਆਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਫਲ ਹੋਈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹਿ ਆਈ ਹੂਈ ਪਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਫਲ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੪੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਯਾਤੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੪੨ ॥ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਭਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ (ਜਾਇ) ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਮਨ ਵਿਖੇ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਤੂ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉਸ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਤਮ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦੇਵੈ ਆਹਾਰ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਇਆ ਤੇ ਪਰੇਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਰਚਨ ਹਾਰ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜੀਅ ਜੰਤ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋ ਕੋ (ਆਹਾਰ) ਖਾਨ ਪਾਨਾਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਖਤੇ ਖਿਨ ਬਖਸਨਹਾਰ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਸਦਾ ਨਿਸਤਾਰ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੋ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚ ਬਖਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਧਨੁ ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚਾ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈਮਿਲੀ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂਸੇ ਅਚਲਮਤਿਪਾਈਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ॥ ਤਾਕਾ ਸਗਲ ਮਿਟੈਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਸਭ ਮਿਟਜਾਤਾ ਹੈਭਾਵ ਆਵਰਣ ਸਕਤੀ ਔਰ ਵਿਖੇਪ ਸਕਤੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਧਿਆਨ ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਐਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਧਯਾਨੁ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ(ਪੂਰਨ) ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਮੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਨਿਰਬਾਨ) ਨਿਰਦੋਖੁ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੪੩ ॥

ਭ੍ਰਮਭਉ ਨਿਬ੍ਰਤ ਕਰਕੇ ਗੁਪਾਲ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹਾ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮਨੇ ਕੌਨ ਕਰਤਬ੍ਯ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੀ ਦਇਆਲ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੪੩ ॥ ਪੁਨਾ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਲੇਸ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸਰੂਪਵਿਖੇਨਿਵਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਏ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਪੁਰਸ(ਪਾਏ)ਪਾਵਤਾਹੈ॥੧॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਤਿਸਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਵਸਾਏ) ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਧਯਾਵਣੇ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਰਹੇ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਗਤੀ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀਮੂਰਤੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਣੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਔਰ ਸਨਬੰਧੀਆ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਭੀ ਦੂਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਟੇਕ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਸਰਣ ਵਿਖੇਰਾਤਿਦਿਨਰਹਿਤਾਹੈਜਿਸਕੋ(ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ(ਦਾਤਿ)ਬਖਸਸ਼ਕਰਤਾਹੈ॥੩॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ ਐਸੇ ਕੋ ਟੇਕ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵੋ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਬਾਤਕੋ ਜਾਨਣੇਹਾਰੇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੪੪ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਆਯਾ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੪੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਜ ਮਰੈ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਸੁਖੀ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਲਜਾ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਜੀਉ ਸੁਖੀ ਕੈਸੇ ਸੋਵੇਗਾ ਭਾਵਸੁਖ ਮੈਂ (ਸੋਵੈ) ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਪਰਮਗਤਿ ਚਾਹੈ ॥ ਮੂਲ ਬਿਨਾ ਸਾਖਾ ਕਤ ਆਹੈ ॥੧॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਪਰਮਗਤੀ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਗ੍ਯਾਤ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੋ ਡਾਲੀਆਂ ਕਹਾਂ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਜਬ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਪਰਮਗਤੀ ਰੂਪ ਡਾਲੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ
ਉਤਾਰੈ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧ੍ਯਾਵਣਾ ਕਰੁ ਸੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਾਰਦੇਵੇਂਗੇਔਰ ਸਰਬ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇਂਗੇ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਾ ਸੁਚਿ ਸੈਲੁ ॥ ਮਨ ਕਉ ਵਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ॥

ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਜਬ ਤਕ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਵਿਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਔਰ (ਸੈਲੁ) ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਹੋਵੇ ਹੈ ਵਾ (ਸੁਚਿ ਸੈਲੁ) ਭਾਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧੀ ਕਹਾ ਹੋਵੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਪੂਲੁ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰੋੜੋਂ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਬੰਧਨੋ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨਾ (ਪੂਲੁ) ਸਮੂਹ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਰਨਾ ਬ੍ਯਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਖਾਏ ਬੂਝੈ ਨਹੀ ਭੂਖ ॥ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਦੂਖ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਖਾਏ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਜਾਵੇ ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹੀ ਜਾਪਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਮੈਂ ਜੀਵ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਵਾ ਜਪਿਆ ਨਹੀਂ ॥ ੩ ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਧੰਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੰਤ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਧੰਨੁ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਨੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰ ॥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥੪॥੩੨॥੪੫॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਧੰਨ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੪੫ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਭਉ ਗਏ ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਮਨ ਮਹਿ ਲਏ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਗਲੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ-ਪਰ ਸਦੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਭੀਜੰਜਾਲਨਿਬ੍ਰਿਤਹੋਗਏਹੈਂ॥੧॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨ ਭਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ ਕਰ (ਘਨੇ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਭੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਹੇਤੁ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿਓ ਮਹਾ ਪਰੇਤੁ ॥

ਭਗਵਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਮੇ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਪਿਨ ਵਿਖੈ (ਮਹਾ ਪਰੇਤੁ) ਅਸੁਧ ਸੁਭਾਵ ਹਮਾਰਾ ਬਿਨਸ ਗਯਾਹੈ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਗੋਵਿਦ ਗੁਰ ਆਪਿ ॥ ੨ ॥

ਅਠੋਂ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੈ ॥

ਅਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀਤਰਾ ਕਾ ਕਸ਼੍ਟ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਮਾਨਸ ਕੀ ਕਹੁ ਕੇਤਕ ਬਾਤ ॥ ਜਮ ਤੇ ਰਾਖੈ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨੁਖ ਸੇ ਬਚਾਉਣੇ ਕੀ ਤੋ ਕਿਤਨੀਕ ਬਾਤ ਕਹੀਏ ॥ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਸੇ ਬਚਾਵਣੇ ਕੀ ਤੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਜਮ ਸੇ ਭੀ ਰਖਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੋਭਾ (ਨਿਰਮਲ) ਉਜਲ ਹੈ ਔਰ (ਰੀਤਿ) ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਭੀ (ਨਿਰਮਲ) ਉਤਮ ਹੈ ਐਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੪੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮਨੇ ਨਾਮੁ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ॥ ੩੩ ॥ ੪੬ ॥ ਗੁਰੁ ਕੋ ਔ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਅਭੇਦ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤੁਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਨੇਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਨੇਰਾ) ਨਿਕਟ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਇ ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨ ਹਾਰ ਔ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਇਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜਹਾ ਕਹਾ (ਤੇਰੀ) ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਸਭ(ਕਾਮ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਭ ਫਲੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਦੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸੋਗੁ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗੁ ॥

ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਕਬੀ ਸੋਗੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ (ਦੂਖੁ) ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ (ਦਰਦ) ਕਸ਼੍ਟ ਤਿਨਕੋ ਬ੍ਯਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤਾਤੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਕੁਛ ਤਨ ਮਨ ਧਨਾਦਿਕ ਵਾ ਜੋ ਕਿਛ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਬਡੇ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਔ ਅਪਾਰ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅਚਰਜ ਬਾਣੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨਕੋ (ਭਾਣੀ) ਪਯਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੪੭ ॥

ਸੋ ਤੂੰ ਜਲ ਥਲ ਮੈ ਔ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੪੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਚਰਣੇ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ॥

ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਔਰੁ ਤਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔ ਸਰਣ ਆਏ ਸਿਖ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗਾਵਤ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਪੂਰਾ ਮੰਤੁ ॥ ੧

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਪੂਰਾ) ਗ੍ਯਾਨ ਵਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੁ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਭਗਵੰਤਕੇਗੁਣੋਂਕੋਗਾਵਤਾਰਹਤਾਹੈ॥੧॥

ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ (ਨਾਮਿ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਏਕ ॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਜਿਸੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਸੋਈ ਗ੍ਯਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੋ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨਵਾਨ ਹੈ ॥

ਸੋ ਕੁਲਵੰਤਾ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਸੁਆਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪਤਿਸ੍ਵਾਵਾਨਸੋਈਪੁਰਸਹੈਜੋਆਪਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਣ ਗੁੋਪਾਲ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਰਮ ਉਤਮ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਜਨਮਾਦਿਕ ਬੰਧਨ ਸਭ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ।

ਆਪਿ ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸਨਾ ਚੀਨੇ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥ ੪੮ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪਤੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਗਤ੍ਰਾਸੂ ਭੀ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਪਵਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਨੇ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ(ਚੀਨੇ) ਜਾਣੇਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਰਸਨਾਨਾਮਜਪਨੇਮੈਲਗੀਰਹਤੀਹੈ॥੪॥੩੫॥੪੮॥ਉਪਦੇਸੁਹੈ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਣਤ ਜਮੁ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਕੋਈਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਜਮ ਦੂਤ ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਾਪਕ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਭ ਦੂਖਹ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਬਿਘਨ ਭਗਤਿ ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਏਹੀ (ਨਿਰਬਿਘਨ) ਨਿਰੰਤਰਿ ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਰ ਰਸਕ ਹੋਕੇ ਰਸਕ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਿਛੁ ਚਾਖੁ ਨ ਜੋਹੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੈਤ ਦੇਉ ਨ ਪੋਹੈ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਕੁਛ (ਚਾਖੁ) ਡਾਇਣ (ਜੋਹੈ) ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਕੋਈ ਦੈਤ ਔ ਦੇਉ ਭੀ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਆਪ ਨਹੀ ਸਕਤੇ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ ਨ ਬਧੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਨ ਰੁਧੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਮੋਹ ਔ (ਮਾਨੁ) ਗਰਬੁ ਨਹੀਂ ਬਢਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਬਧੈ)ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ (ਰੁਧੈ) ਰੁਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਗਲੀ ਬੇਲਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਬਹੁ ਮਾਹਿ ਇਕੇਲਾ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਬੇਲਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤੇ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਰਖਣੇ ਕੋ ਵਾ ਬਹੁਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈ ਸੇ ਇਕੇਲਾ ਹੀ ਕਲਯਾਣ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਜਪੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਜਾਪੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਸੇ ਅਥਵਾ (ਅਜਾਤਿ) ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੈ ਭਾਵ ਜਾਤੀ ਕਾ

ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮੋਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਨ ਰੰਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਨੁ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦੁ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਚਿਤਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੪੯ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਚਿਤਾਰਿ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੪੯ ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਪੇ ਸਾਸਤੁ ਆਪੇ ਬੇਦੁ ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਾਣੈ ਭੇਦੁ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰਰੂਪ ਹੈਪੁਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਹੈ॥ਆਪੇ ਹੀ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਜਾਕੀ ਸਭ ਵਥੁ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥੁ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਹੁ ਚੈਤੰਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਮਹਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਕੋ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਗਹਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਆਰਾਧਹੁ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣਿ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੁ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੁ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੁਸਮਨ ਔ ਦੁਖ ਤੁਮਾਰੇ ਨਜਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗਾ॥ਪੁਨਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਬ ਰੂਪਤਾ ਔਰ ਸਰਬ ਗਿਆਤਾਦਿਖਾਵਤੇਹੂਏਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਆਪੇ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥ ਜਾਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਇਆ ਸੰਸਾਰੁ॥

ਆਪੇ ਬਨ ਔ ਘਾਸ ਆਦਿ॥ ਪੁਨਹ ਤ੍ਰਿਲਕੀ ਕੀ (ਸਾਰੁ) ਸੰਮਾਲ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਹੁਕਮ ਚੇਤਨਸਤਾ ਰੂਪ ਸੂਤ੍ਰ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਪਰੋਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ (ਸਿਵ) ਈਸਰ ਔ (ਸਕਤੀ) ਮਾਯਾ ਕਾ (ਸੰਜੋਗੀ)ਮਿਲਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਨਿਰਬਾਣੀ) ਬਿਰਕਤ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ (ਭੋਗੀ) ਭੋਗਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਹਾ ਕਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤਹਾ(ਸੋਇ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵ੍ਯਾਪਕ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬਰੂਪਓਹੀਹੈ॥

ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਸਾਧਸੰਗਿ॥ ੩ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਰੀਐ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕਾਸੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਜਾਕੈ ॥ ਊਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਜਨ ਤਾਕੈ ॥

ਮੋਖ ਔ ਭੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਕਛੁ (ਊਣਾ) ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੋਈ ਜਨ ਧੰਨ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੫੦ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵੋਹੀ ਦਾਸੁ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੫੦ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਅਸਥਿਤਿ ਭਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਚਿੰਦ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿੰਤਾ ਤਿਨਕੋ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਭੈ ਅਰ ਭਰਮ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਯੋਂਕਿ (ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰੁ

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵ੍ਯਾਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਘਰੁ ਅਰ ਬਾਹਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਸਮਾਨਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਨ ਅਰ ਮਾਲ ਔ ਜੋਬਨ ਕੇ (ਜੁਗਤਿ) ਸੰਜੁਗਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਜੁਗਤਿ ਗੋਪਾਲ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇ ਰਾਖੈ ਹਾਥ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਛੋਡੈ ਸਦਹੀ ਸਾਥ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਸਦੀਵ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਹਰੀ ਸਾਰੀਖਾ ਔਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਸਮਾਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਇਣੁ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮਾਤਾ ਔ ਪਿਤਾ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਨਾਰਾਇਣ ਅਧਿਕ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਆਦਜੁਗਾਦਿਮੈਂ ਭਗਤਜਨ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੀ ਧਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥

ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਹੀ ਟੇਕ ਹੈ ਅਰ ਉਸੀ ਕਾ ਤਿਨਕੋ ਜੋਰ ਹੈ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ ਸਾਰੇ ਸੁਆਰਥੁ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਬੀਚ ਇਹੁ ਪੁਰਸਾਰਥੁ ਹੈ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਪ੍ਰਯੋਜਨ (ਸਾਰੇ) ਸਵਾਰੇਗਾ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫੧ ॥ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਭੈ ਕਉ ਭਉ ਪੜਿਆ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜੋ ਭਯ ਵਸਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਡਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਹਰੀ ਜਾਪਕਸੇਭਯ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ॥

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਕੀ ਦਾਸ ਕੇ ਹੋਏ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਬਿਆਧੀ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰ ਦਾਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਫਤੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਨ ਧਾਮ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਨ (ਧਾਮ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਾਂਛੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਧਰਮਰਾਇ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਧਰਮਰਾਇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਔਰ (ਜਾਮ)ਪਹਰ ਭਾਵ ਆਠੋ ਪਹਰ ਪਵਿਤ੍ਰਹੋਣੇਵਾਸਤੇ ਚਾਹੁਤਾਹੈ॥੧॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਔ ਨਿੰਦਾ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋਕਰ ਪੁਨਹ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ (ਮਿਟਿਆ) ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਭੇਟਹਿ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੫੨ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਵਡੇ ਭਾਗੋ ਕਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਸੰਤੋਂਕੇਸਦੀਵਬਲਿਹਾਰਨੇਜਾਤੇਹੈਂ॥੨॥੩੯॥੫੨॥

ਨਿਗੁਰੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੰਚਮਜਮੀ ਜੋ ਪੰਚਨ ਰਾਖੈ ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਭਾਖੈ ॥

ਸੋ (ਪੰਚਮਜਮੀ) ਪੰਜ ਪੀਰੀਆਂ ਹੈ ਜੋ (ਪੰਚਨ)ਪਾਂਚੋਂਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਰੋਕਤਾ ਨਹੀਂਹੈਪੁਨਹਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਉਠ ਕਰ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਚਕ੍ਰ ਬਨਾਇ ਕਰੈ ਪਾਖੰਡ ॥ ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਪਚੈ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਅ ਰੰਡ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲਕ ਵਾ ਹੋਰੁ ਗਨੇਸ ਆਦਕ ਚੱਕਰੋਂ ਕੋ ਬਨਾਇ ਕਰ ਪਖੰਡ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰੰਡੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਤ ਝੂਠ ਕਰ ਜਲਤਾਹੈਭਾਵ ਜਿਸਤਰਾ ਬਿਧਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਵੈਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤ ਕੋ ਭੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਭ ਝੂਠੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮੁਕਤਿ

ਨ ਪਾਈਐ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਸਾਕਤ ਮੂਠੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਬ੍ਯਰਥ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗੁਰਾ (ਮੂਠੁ) ਲੂਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਕੁਚੀਲੁ ਕੁਦਰਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ॥ ਲੀਪਿਐ ਥਾਇ ਨ ਸੁਚਿ ਹਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਸਈ ਪੁਰਸ (ਕੁਚੀਲੁ) ਮੈਲਾ ਹੈ ਜੋ (ਕੁਦਰਤਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਲੀਪਾ ਹੂਆ ਥਾਉਂ ਵੇਖਕੇ ਹਰੀ(ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਬਾਹਰੁ ਨਿਤ ਧੋਵੈ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸਰੀਰ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਕਰੈ ਉਪਾਉ ॥ ਕਬਹਿ ਨ ਘਾਲੈ ਸੀਧਾ ਪਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਬੀ ਸੀਧਾ ਪੈਰੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਣੈ॥ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਮੁਖਹੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਜਾਵਤਾ ਝੂਠੀ ਝੂਠੀ ਮੁਖ ਸੇ ਠਗੋਂ ਵਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਸਚਾ ਸੋਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨਹੀ ਭੰਗੁ॥੪॥੪੦॥੫੩॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਔ ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਕਬੀ ਭੰਗੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਕਬੀ ਬਿਘਨਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥ ੪ ॥ ੪੦ ॥ ੫੩ ॥ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਫਿਟਕੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਝੂਠਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ (ਫਿਟਕੇ) ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਸਭ ਬਿਉਹਾਰ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੈਲਾ ਆਚਾਰੁ ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਆਚਾਰ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਬ੍ਯ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਨਾਲਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ
ਜਨ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕੜਕਿਓ ਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਤੋ ਮੂਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੂਆ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕਾਲ ਕੜਕਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਝੂਠੁ ਬੋਲਿ ਪਛੁਤਾਨੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਨਿੰਦਕ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਅੰਤ ਕੋ ਦੁਖਤ ਹੂਏ ਪਛਤਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹਾਥ ਪਛੋਰਹਿ ਸਿਰੁ ਧਰਨਿ ਲਗਾਹਿ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਦਈ ਛੋਡੈ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਵਾ ਜਿਮੀ ਪੁਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਿਰੁ ਧਰਤੀ ਪਰ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਦਈ) ਈਸ੍ਵਰ ਛੋੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕਾ ਦਾਸੁ ਕਿਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਮਾਗੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਦੁਖ ਸਾਂਗੈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ (ਕਿਛੁ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀਕਿਸੀਕਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਚਿਤਵਤਾਨਿੰਦਕ ਕਉਦੁਖਰੂਪੀ (ਸਾਂਗੈ)ਬਰਛੀਲਾਗਤੀ ਹੈ॥

ਬਗੁਲੇ ਜਿਉ ਰਹਿਆ ਪੰਖ ਪਸਾਰਿ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਕਢਿਆ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਬਗਲੇ ਵਤ ਪੰਖੋਂ ਕੋ ਪਸਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਊਪਰ ਸੇ ਉਜਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮਲੀਨ ਹੈ ਜਬ ਮੁਖ ਸੇ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੁ ਬਚਨੁ ਤਿਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਭਲੇ ਲੋਕੋ ਨੇ (ਕਢਿਆ)ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗ ਛੋਡ ਦੀਆ ਵਾ ਤਿਸ ਬਚਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਢਿ ਲਯਾ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਮਤਲਬੁ ਸਮਝ ਲਯਾ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਜਨਕੋ ਨਿਹਚਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਸੰਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਰੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤ ਸੰਕਲਪੁ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਦਾਸੁ ਸਾਚਾ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪੧ ॥ ੫੪ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ (ਦਰਬਾਰਿ) ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਇਹੁ (ਤਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਵਿਚਾਰੁ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪੧ ॥ ੫੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਤਿਸਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੀਉ ਔ ਸਰੀਰ ਧਨ ਸਭ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ(ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ॥ ਕੋਟਿ ਬਾਰ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋੜ ਬਾਰੀ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ ਕਰੀ ॥ ਮਨਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਿਟਹਿ ਪ੍ਰਭ
ਸਿਮਰਤ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲ ਭੀ (ਹਰੀ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਧੀਆਂ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹਾਰ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਭਗਤਨ ਆਧਾਰ ॥ ੨ ॥

ਸਭੀ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਗਤ ਅਪਨੇ(ਜੀਅ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ(ਆਧਾਰ)ਆਸਰਾ ਰੂਪੁ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ॥੨॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਭਗਤ ਗੁਨ ਤਾਸ ॥

ਸਮੂਹ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇਹੈਂ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ (ਬਿਰਥੀ)ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਯਾਵੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਦਇਆ ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਥੋਕੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਦਯਾ ਅਰ ਸੰਤੋਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਏਹੁ (ਥੋਕੁ) ਪਦਾਰਥੁ (ਨਿਰਮਲੁ) ਉਤਮੁ ਹੈ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਜੈ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਧਿਆਇ ॥੪॥੪੨॥੫੫॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਨ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਿਤ੍ਯਪ੍ਰਤਿ ਧਯਾਵਤੇ ਰਹੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪੨ ॥ ੫੫ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸੁਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ॥

(ਅਪੁਨੇ)ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਲਈ ਹੈ ਸਭ ਹੀ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰਾ ਸਿਧ ਵਾ ਸਚਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਡਰੁ ਸਗਲ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਧਿਆਇਆ) ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਯ ਚੁਕਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਸੇ ਬਡੇ ਔ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਮਰੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਨੂਪੁ ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪੁ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਜੋ ਵਡਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਔ ਜਿਸਕੀ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਸਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੀ ਹੈ॥੨॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ॥

ਜਾਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜੋ ਜੋ ਪੇਖੈ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ਅਰੁ ਗਯਾਨ ਕਰ ਜੋ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ) ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਗਯਾਨ ਰੂਪੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਜਾਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥

ਤਿਸ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਗੁਰਕੈ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ ॥੪॥੪੩॥੫੬॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਰ ਪੀਵਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਸਦੀਵ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥ ੫੬ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩॥

੧ ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਤਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਵਨ ਗੁਨ ਗਨੀ ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਬਹੁਤ ਰੰਗ ਸਰਬ ਕੋ ਧਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਸਮਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕਵਨ ਸੇ ਗੁਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰੂੰ ਅਨੇਕ ਜੋ ਰੰਗ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨ ਸਭ ਕਾ ਤੂੰ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਗਿਆਨ ਅਨਿਕ ਧਿਆਨ ਅਨਿਕ ਜਾਪ ਜਾਪ ਤਾਪ ॥

ਸਾਂਖ ਮਤਿ ਕਾ ਜੋਗ ਮਤਿ ਕਾ ਵੇਦਾਤ ਮਤਿ ਕਾ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਗਯਾਨ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਹੈਂ ਜਾਪ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਔਰ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਪ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਗੁਨਿਤ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਅਨਿਕ ਧਾਰ ਮੁਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੁਰਖ (ਗੁਨਿਤ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਬਦੋਂ ਕੋ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਧਾਰ ਮੁਨੀ) ਮੋਨ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਿਕ ਨਾਦ ਅਨਿਕ ਬਾਜ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਅਨਿਕ ਸ੍ਵਾਦ ਅਨਿਕ ਦੋਖ ਅਨਿਕ ਰੋਗ ਮਿਟਹਿ ਜਸ ਸੁਨੀ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਨਾਦ) ਰਾਗ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਾਜ) ਬਾਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਾਜ) ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਠਾਕਰੋਂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਗ ਲਾ ਕਰ ਸ੍ਵਾਦ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਜਸੁ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਦੋਖ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਤਟਹ ਖਟਹ ਬਰਤ ਪੂਜਾ ਗਵਨ ਭਵਨ ਜਾਤ੍ਰ ਕਰਨ ਸਗਲ ਫਲ ਪੁਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੭ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥ ੯੩ ॥

(ਤਟਹ) ਤੀਰਥੋ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔ (ਖਟਹ) ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਵਾ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਬਕਤਾ ਹੋਨਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਨੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਔ ਠਾਕਰ ਕੇ (ਭਵਨ) ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਰੋਂ ਕੀ ਔ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੭ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥ ੯੩ ॥

ਭੈਰਉ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਾਮ ਮਹਿ ਆਤਮੁ ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥

(ਆਤਮ) ਜੀਵਾਤਮਾ ਵਿਖੇ (ਰਾਮੁ) ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ ਔ (ਰਾਮ) ਈਸ੍ਵਰ ਵਿਖੇ (ਆਤਮੁ) ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾ ਜਾਨਾ ਜਾਵੇ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਚੀਨਸਿ) ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਦੁਖ ਕਾਟੈ ਹਉ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪਛਾਣੀ ਤਬ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ਔਰ ਦੁਖ ਭੀ ਕਟੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਆਪੇ ਬਖਸੈ ਸਬਦਿ ਧੁਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਕਰ ਜੀਵ ਬੁਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤੇ ਹਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਹੈ (ਧੁਰੇ) ਆਦ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤਿਸ ਪੀੜਾ ਨਿਵਰਤੀ ਹੇਤ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਸਬਦ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪੀੜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਰਖਣ ਹਾਰੈ ਬਹੁਰਿ ਸੂਲਾਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਆਪ ਪਰਖ ਲਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਬਹੁਰੋ ਦੁਖਾਂ ਰੂਪੀ(ਸੂਲਾਕੁ)ਤਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਭਈ ਹੈ, ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੋਈ ਪੁਰਸ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਭਾਣਾ) ਪਯਾਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਭਾਏ ਤੇ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕਰ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਦੁਬਿਧਾ ਨਾਮ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਧਰਤਿ ਸਭੋਗੀ ॥

ਪੌਣ ਅਰ ਜਲ ਔਰ ਅਗਨੀ ਰੋਗੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਧਰਤਿ (ਸਭੋਗੀ)ਭੋਗਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਰਾਜਿਓਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰੋਗੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ ਦੇਹ ਸਿ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਕੁਟੰਬ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਰ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸੰਜੋਗੀ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ੩ ॥

ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਰੁਦ੍ਰਾ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਵਿਖੇਪ ਸਕਤੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ ਭਏ ਸੇ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ (ਹਰਿਪਦੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਕਾਹੇ ਤੇ ਉਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਰੋਗੀ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਨਦੀਆ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਿ ਰੋਗਿ ਭਰੇ ॥

ਸਾਤੋਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਹਿਤ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਨਵੋਂ ਖੰਡ ਸਾਤੋਂ ਪਾਤਾਲ ਸੋ ਭੀ ਰੋਗ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ਸਿ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੇ ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੫ ॥

(ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ) ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਚ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬੀ ਥਾਂਈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਨਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਰੋਗੀ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਨਾਨਾ ਹਠੀ ਅਨੇਕਾ ॥

ਖਟ ਦਰਸਨੀ ਔਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਹਠ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ॥

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਰਹਿ ਕਹ ਬਪੁਰੇ ਨਹ ਬੂਝਹਿ ਇਕ ਏਕਾ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਬਪੁੜੇ ਜੀਵ ਜਬ ਇਕ (ਏਕ)ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨ ਸਮਝੋਗੇ ਤੌ ਵਿਚਾਰੇ ਬੇਦ ਔਰ ਕਤੇਬ ਪੜੇ ਹੂਏ ਕਿਆ ਕਰੇਂਗੇ ॥ ੬ ॥

ਮਿਠ ਰਸੁ ਖਾਇ ਸੁ ਰੋਗਿ ਭਰੀਜੈ ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮਿਠੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਭੀ ਰੋਗ ਸੇ ਭਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੰਦ ਮੂਲ ਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨ ਮਾਰਗਿ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਹੀ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਔਰ ਰਸਤੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਤੀਰਥਿ ਭਰਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਪੜਿਆ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਭਇਆ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਨੇ ਕਰ ਭੀ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਵਾ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਛੂਟਤਾ ਨਹੀਂਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਤੋ ਰਯਾਤ ਹੋਜਾਤੀਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੜਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਭੀ (ਬਾਦੁ) ਬਜਰਥ (ਬਿਬਾਦੁ) ਝਗੜਿਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਰੋਗੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗੁ ਸੁ ਅਧਿਕ ਵਡੇਰਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ ॥ ੮ ॥

ਤਿਨਕੋ ਦੁਬਿਧਾ ਕਾ ਰੋਗ ਅਧਿਕ ਹੀ ਵਡਾ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਜੀਵ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ (ਮੁਹਤਾਜੁ) ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਤਿਸੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਰਾਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਰਮਲ ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਨੀਸਾਣੁ ਪਇਆ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ਪਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤ ਕੀ ਸਾਖੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਔਰ ਅਪਨਾ ਭਗਵੰਤ੍ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਕ ਚਰਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

(ਅਨਹਦ) ਏਕਰਸ (ਬਾਣੀ) ਬੇਦ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਧਰਮੁ ਅਧਰਮੁ ਸੁਣਾਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੂਏ ਭੀ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

(ਕਾਰਣੁ) ਨਮਿਤ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਵਾ ਹਰਨਾਕਸ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਹੂਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਨਮਿਤੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ਹਉ ਕਬਹੂ ਨ ਛੋਡਉ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧ੍ਯਾਨ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀ ਛੋਡ ਸਕਤਾ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਕਰਤਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਪੜਣ ਪਠਾਇਆ ॥ ਲੈ ਪਾਟੀ ਪਾਧੇ ਕੈ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੋ ਪੜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਾ ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਟੀ ਕੋ ਲੈਕਰ ਪਾਧੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਗਿਆ ਜਬ ਵਹੁ ਦੈਤੋਂ ਕਾ ਕਰਮੁ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਪੜਾਉਨ ਲਗੇ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹ ਪੜਉ ਅਚਾਰ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਅਚਾਰ) ਕਰਮ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪੜੂੰਗਾ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀ ਊਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿਉ ਕਹਿਆ ਮਾਇ ॥ ਪਰਵਿਰਤਿ ਨ ਪੜਹੁ ਰਹੀ ਸਮਝਾਇ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਇਕੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ (ਪਰਵਿਰਤਿ)ਪਰਾਈ ਵਿਰਤ ਨ ਪੜ੍ਹ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਇਹ ਸਿਖ੍ਯਾ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀਵਾਮਾਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇਰਾ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਕੋ ਪਿਤਾ ਆਦਿਕ ਬਹੁਤ ਭੈ ਦੇਵੇ ਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਉ ਤਉ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ॥ ੩॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਨਿਰਭਉ) ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਬ ਹਰੀ ਨਿਰਭੈ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤੋ ਫੇਰ ਕਿਸ ਕਾ ਭੈਹੈ ਜ ਕਹੋ ਹਰੀ ਛੋਡਕੇ ਰਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਸਭ ਬਿਆਧਿ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਸਕੇਗੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡੋ ਤਉ ਉਪਦੇਸ੍ਟਾ ਨਾਰਦ ਕੋ ਕਲੰਕ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾਰੇ ॥

ਪਾਧੇ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਸਭ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਨ ਸੁਣੈ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਹਮਾਰਾ ਕਹਾ ਹੂਆ ਉਪਦੇਸੁ ਨਹੀ ਸੁਣਤਾ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਗਰੀ ਬੀਚ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਦੁਸਟ)ਖੋਟੀ ਸਭਾ ਕਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਊਪਰ ਕੁਛ ਜੋਰ ਨਾ ਚਲਤਾ ਭਯਾ ॥ ੪ ॥

ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ ਕੀਈ ਪੂਕਾਰ ॥ ਸਭੇ ਦੈਤ ਰਹੇ ਝਖ ਮਾਰਿ ॥

ਸੰਡੇ ਔ ਅਮਰਕੇ ਨੇ ਫੇਰ ਜਾਇਕੇ ਹਰਨਾਖਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਸਭ ਦੈਤ ਝਖ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਖਪ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸੋਈ ॥ ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਦੈਤ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ ॥

ਕੀਏ ਹੂਏ ਤਪ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਦੈਤ ਨੇ (ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ) ਰਾਜ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨ ਬੂਝੈ ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਅੰਧਾ ਨ ਬੂਝੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਝਗੜਾ ਅਰੰਭ ਬੈਠਾ ਹੈ (ਅੰਧਾ) ਅਗਯਾਨੀ (ਨ ਬੂਝੈ) ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਾਲੁ ਨਜਦੀਕ ਆਗਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਕੋਠੇ ਵਿਚਿ ਰਾਖਿਆ ਬਾਰਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਕੋ ਕੋਠੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ(ਬਾਰਿ) ਦਰਵਾਜੇ ਕੋ ਜੰਦਰਾ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ॥

ਨਿਰਭਉ ਬਾਲਕੁ ਮੂਲਿ ਨ ਡਰਈ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਨਿਰਭੈ ਹੂਆ ਹੂਆ ਬਾਲਕੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਚਿਤ ਭਾਵ ਜਰਾ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨ ਡਰਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਬਡਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਸਰੀਕੀ ਕਰੈ ਅਨਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਜੀਵ ਉਸੀ ਸੇ (ਸਰੀਕੀ) ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨ ਲਗ ਪਵੇ ਸੋ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾ ਧਰਾਯਾ ਹੂਆ (ਅਨਹੋਦਾ) ਬਜਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਆਇ ਪਹੁਤਾ ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਨਮਿਤ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਆਨ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਕਯੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭਗਤਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਨੇ ਵਾਦ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਗੁਰਜ ਉਠਾਈ ॥ ਕਹਾਂ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ॥

ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਹੇਤ ਗੁਰਜ (ਉਠਾਈ)ਚਕੀ ਔਰ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔਰ ਦਾਤਾ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ(ਸਖਾਈ)ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾਹੈ ਜਹਾਂਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਿਸਕੋ ਬਯਾਪਕ ਹੂਆ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਥੰਮ੍ਹੁ ਉਪਾੜਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਦੈਤੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥

(ਥੰਮੁ)ਕੋ(ਉਪਾੜਿ)ਫੋੜਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੰਕਾਰੀ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਪਰਾਇ ਦੀਆ'ਉਪਾੜਿ'ਪਦ ਮੈਂ'ਉ'ਵਿਸੇਸਤਾ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ੯ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਕੀ ਵਧਾਈ ਬਜਤੀ ਭਈ ॥ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮੋਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਜਨਮਣਾ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਣਾ ਏਹ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਜਨਮਕੇ ਆਵਣਾ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਜਾਣਾ ਏਹ ਕਰਤੇ ਨੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੈ ਕਾਰਜਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਰਖਯਾ ਹੇਤ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲੁ ਆਗੈ ਆਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਬੋਲੁ ਆਗੇ ਆਯਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਕਿ ਥੰਮ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀਹੈ ਸੋ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਹਰਨਾਕਸ ਕੋ ਵਰੁ ਦੀਆ ਥਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ ਕੋਈ ਔਰ ਹੀ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ਸੋ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ॥ ੧੦ ॥

ਦੇਵ ਕੁਲੀ ਲਖਿਮੀ ਕਉ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪੁ ਨਿਵਾਰੁ ॥

ਜਬ ਭਗਵਾਨ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਪੇਟ ਪਾੜ ਕਰ ਔਰ ਗਲ ਮੇਂ ਆਂਦਰੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਡਾਰ ਕਰ ਅਤੀ ਕ੍ਰੋਧਤਹੂਏਹੂਏ ਬੈਠਗਏ ਤਬ (ਦੇਵ ਕੁਲੀ) ਦੇਵਤੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਲਛਮੀ ਕੋ (ਜੈਕਾਰੁ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਔਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ ਸ੍ਰੂਪ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਾਉ ॥

ਲਖਿਮੀ ਭਉ ਕਰੈ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਜਨੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਆਇ ॥ ੧੧ ॥

ਲਖਮੀ ਭੈ ਕਰਕੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕਤੀ ਥੀ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਆਨ ਕਰ ਚਰਨੀ ਲਗਤਾ ਭਯਾ ਜਬਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜਾ ਕਰ ਗੋਦੀ ਮੈਂ ਬੈਠਤਾ ਭਯਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਭਗਤ ਤੂੰ ਨਿਹਕੰਟਕ ਹੋਇਕੈ ਇਹ ਰਾਜ ਕਰੁ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵੈਰਾਗ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਝੂਠੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਰਾਜੁ ਅਰੁ ਮਾਲ ਤਥਾ ਬਿਭੂਤੀ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥

ਲੋਭੀ ਨਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਮੈਂ ਲਪਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦਰਗਾਹਮੈਂ ਜੀਵਕੋਸਜਾਇਮਿਲਤੀਹੈ॥੧੨॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਕਰਾਯਾ ਹੂਆ ਕ੍ਰਤਬਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਦਰਗਹਮੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ਕਰਤੈ ਅਪਣਾ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੧੩॥੧॥੨॥

ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖੁ ਸਦਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਕਾ ਪਖੁ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤੇਨੇਅਪਣਾ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਦੇ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਖੇ ਵਸਿਆ ਹੈ ਔ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਮਨਸਾ ਥੀ ਸੋ ਬੀਚ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਦੀਨ ਜਨੁ ਮਾਗੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀਉ ਪਯਾਰੇ ਮੇਰੇ ਊਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਤੈਨੇ ਅਨੇਕਜਨਉਧਾਰੇਹੈਂਯਾਤੇ ਮੈ ਦੀਨ ਜਨ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਉਧਾਰੀਏ ਜੀ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਰਤੀ ਅੰਚ ਦੂਖ ਨ ਲਾਈ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ)ਤਕ ਵਾ ਦਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦੁਖ ਕੀ ਆਚ ਨਹੀਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੰਤ ਆਪ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਮਗ੍ਰ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਇਹ ਆਪ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟਹਿ ਦੁਬਿਧਾ ਰਤੀ ਨ ਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਉਨ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾ ਕੇ ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ(ਦੁਬਿਧਾ)ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਔਰ ਰਾਈ ਕੇ ਦਾਣੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ ਤੂ ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹਮ ਮਹਾ ਮੂਰਖ ਹਾ ਕੁਛ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਰੇਗਾ, ਆਪ ਕੀ ਆਗਯਾ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਛੁ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਤੁਧੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਭੂੰਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੈ ਜਿਸਨੇਆਇਕੇ(ਭੂੰਡੀ) ਭੈੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਆਪਨਾ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜੂਏ ਬੀਚ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ ਗਜਾਤ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰਹਿ ਤਿਨ ਕਿਛੂ ਨ ਸੂਝੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁ ਦੁਰਮਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਅਗਜਾਨ ਕਾ ਅੰਧੇਰਾ ਉਨ ਪਰ ਛਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਵਹਿ ਕਬਹੀ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਬੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਡੂਬ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵਹੁ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇਵਿਖੇ(ਮਿਲਾਏ)ਅਭੇਦਕਰਲੀਏ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਏ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਪਛਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੭॥

ਤੂ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂ ਆਪ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋਈ ਵਡ ਰਾਜਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਨਿ ਕੋਟਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਧਨੁ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਜਾਣੋ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮੁ ਬਰਜਥ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਧਨਕੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਹਮ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਹਾਥ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਕੋਟ ਕਈ ਸੈਨਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਹਜ ਸੁਖੈਨਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਈ ਕ੍ਰੋੜ (ਸੈਨਾ) ਫੌਜ ਜੈਸਾ ਬਲੁ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਸਹਜ) ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸੀਤਲੁ ਹੂਆ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਮੂਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਹੁ ਸਾਤੀਵਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਵਹੁ ਮੂਆ ਹੂਆ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਭ ਹੀ ਜੁਗਤਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਭੀ ਜੁਗਤ ਸਫਲ ਭਈ ਹੈ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਨਿ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨਉ ਨਿਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਭਰਮ ਕਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਦ ਹੀ ਲਾਹਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਵਡਪਰਵਾਰਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਡਾ(ਪਰਵਾਰਾ)ਕੁਟੰਬਹੈ ਜੋ ਨਾਮਸੇ ਰਹਿਤਹੈ ਸੋ ਗਵਾਰਮਨੁਮੁਖਹੈਂ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸਨੁ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਸਨੁ ਅਚਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਤਖਤਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮ ਹੀਣ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਾ ਤੋ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਤਿਸਕਾ (ਵੇਸਾਹੁ) ਭਰੋਸਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਪਰ (ਜਾਤਾ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਮੂਚਾ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਭਤੇ ਊਚਾ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾਹੈ ਨਾਮਸੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ(ਮੂਚਾ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਹਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਪਹਾਰਾ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਦੁਕਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਦੀ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣੁ ਹੂਆ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਫਿਰਿ) ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲਖੇ ਗੁੋਪਾਲ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੋ (ਲਖੇ) ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਿਸਕਾ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਤਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਨੇ ਤਤੁ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਤਤੁ) ਸੋਈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਮਿਲਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥੪॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਿਭੂਤੀ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਕੀਨੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਾਕੇ ਧ੍ਰਮਸਾਲ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਤੈਨੇ ਬਿਸਨੁ ਅਵਤਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਰਮਸਾਲਾ ਵਤ ਹੈਂ ਵਾ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਰੂਪ ਧਰਮਸਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਮਹੇਸ ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਗੁ ਸਾਜਣ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਕੋੜੋ ਹੀ ਸਿਵਜੀ ਲਯਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੇ(ਸਾਜਣ)ਰਚਨਮੇਂ ਲਗਾਏ ਹੁਏਹੈਂ॥੧॥

ਐਸੋ ਧਣੀ ਗੁਵਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਧਣੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਜਾਕੈ ਸੇਵਕਾਇ ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਜਾਕੀ ਸਿਹਜਾਇ ॥

ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਮਾਯਾ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਦਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸਿਹਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਤੂੰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਉਪਾਰ ਜਨਾ ਤੇਰੈ ਅੰਗਿ॥ ਕੋਟਿ ਭਗਤ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ (ਉਪਾਰ ਜਨਾ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕੋਟਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਠਾਢੇ ਹੈ ਦੁਆਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ (ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਬੈਕੁੰਠ ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਜਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੈਂ ਹੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਪੂਰੀਅਤ ਹੈ ਜਾਕੈ ਨਾਦ ॥ ਕੋਟਿ ਅਖਾਰੇ ਚਲਿਤ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਨਾਦ ਪੁਰੀਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਬਿਸਮਾਦ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਰੋੜਾ (ਅਖਾਰੇ) ਚਲਿਤ੍ਰ ਰੂਪੁ ਬਨੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਆਗਿਆ ਕਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਦੇਵੈ ਆਧਾਰ ॥ ੪ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸਕਤੀਆ ਔ ਸਿਵ ਤੇਰੇ ਆਗਯਾਕਾਰ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜੀਵੋ ਕੋ ਤੂੰ(ਆਧਾਰ)ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਮਝਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਪਤ ਨਾਮ ਚਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਤੀਰਥ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਚਾਰ ਬੇਦੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਯ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸੂੰਦ੍ਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿਪੂਜਾਰੀ ਕਰਤੇ ਪੂਜਾ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਥਾਰਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੫ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋਕੇ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਮਹਿਮਾ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸ ॥ ਕੋਟਿ ਉਸਤਤਿ ਜਾਕੀ ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਸ ॥

ਕ੍ਰੋੜ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸੂਰਜ ਵਤ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸੁ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰੋੜ (ਬ੍ਰਹਮੰਸ) ਸਨਕਾਦਿਕ ਭ੍ਰਿਗੁ ਆਦਕ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਲਉ ਓਪਤਿ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ॥ ਕੋਟਿ ਗੁਨਾ ਤੇਰੇ ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਯ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਗੁਣ ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕੋਟਿ ਗਿਆਨੀ ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੁ ॥ ਕੋਟਿ ਧਿਆਨੀ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਗਿਆਨੀ ਗਯਾਨ ਸਹਿਤ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਧਿਆਨੀ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਧਯਾਨ ਕੋ (ਧਰਤ) ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਤਪੀਸਰ ਤਪਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ਕੋਟਿ ਮੁਨੀਸਰ ਮੋੁਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ॥ ੭ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਤਪੀਸ੍ਵਰ ਹੋਕੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਮਿਤ ਤਪ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਮੁਨੀਸ੍ਵਰ ਮੌਨ ਧਾਰੀ ਰਹਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਅਵਗਤ ਹੇ ਨਾਥ ਹੇ ਅਗੋਚਰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਕਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮਕੋ ਇਹ ਅਨਭਵ ਕਹਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹੁ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਆਨੰਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿੰਤਾ ॥੧॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਚੋਜ) ਕੌਤਕ ਅਰ ਅਨੰਤ ਹੀ ਬਿਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤਾ ਪਦ ਕਾ ਅਰਥੁ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਤੇ ਸਿਧ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸਾਚੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲੀਚੈ ਨਾਉ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਵਤ ਹੈ ਔਰ (ਅਚਿੰਤ) ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ (ਲੀਚੈ) ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ੨ ॥

ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਬਦ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲਥੇ ਵਿਸੂਰੇ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ (ਵਿਸੂਰੇ) ਝੋਰੇ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਬੈਰੀ ਮੀਤਾ ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਬੈਰੀ ਥੇ ਸੋ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਏਹ ਮਨੁ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਦਿਲਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮ੍ਾ ਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧਾਂਤੁ ॥ ਅਚਿੰਤੁ ਹਮ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤੁ ॥੪ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ (ਅਚਿੰਤੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ ॥

ਹਮਾਰੇ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਬੈਰ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਅਗ੍ਯਾਨ ਜਨਯ ਅੰਧੇਰ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤੁ ਹੀ ਮਨਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮੀਠਾ ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ ॥ ੫ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅਚਿੰਤ ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਸਗਲੋ ਭਰਮਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਰਮੁ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ॥ (ਅਚਿੰਤ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਅਨਹਤ ਵਾਜੈ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੈ ॥ ੬ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਏਕ ਰਸ ਦਸਵੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਾਜੇ ਬਾਜ ਰਹੇਹੈਂ॥ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ(ਗਾਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਮਨੁ ਪਤੀਆਨਾ ॥ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ ਅਚਿੰਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਨੇ ਪਤੀਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸ੍ਵਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤੋ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਚਰੀ ਹਥਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕਾ ॥ ੭ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਬਬੇਕ ਉਤਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ (ਟੇਕਾ) ਸਰਨ (ਚਰੀ) ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॥ ਅਚਿੰਤ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ਯਾਤੇ ਅਚਿੰਤ ਹੀ (ਏਕੁ) ਅਦ੍ਵਤੀ ਸਮਰਥ ਠਾਕੁਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸਗਲੀ ਗਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਮਈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਚਿੰਤਾ ਔ ਅਚਿੰਤ ਏਹ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਥੀ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਦ੍ਵੰਦ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਮਰਥ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਅਨਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਕਰ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਜਿਤਨਾ ਰੁਚ ਹੋ ਧਨ ਲੀਜੀਏ ਅਰ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਜੀਏ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਘਰੁ ੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਗਾਂਠਿ ਨ ਬਾਧਉ ਬੇਚਿ ਨ ਖਾਉ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਧਨੁ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਗੰਢ ਬਾਂਧ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਛਪਾ ਕਰਕੇ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਬੇਚ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਧਨ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਮੁਝਕੋ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਅਨ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਧਨ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੂੰ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਖੇਤੀ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬਾਰੀ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥੧॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖੇਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮੁ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਫੂਲ ਤਰਕਾਰੀ ਨਿਪਜੈ ਸੋ (ਬਾਰੀ) ਬਗੀਚੀ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਰੂੰ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਨਾਗਤ ਰਹੂੰ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਪੂੰਜੀ॥ ਤੁਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਦੂਜੀ॥ ੨॥

ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ (ਪੂੰਜੀ) ਰਾਸ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਬਾਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ॥ ੨॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬੰਧਿਪ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥ ੩॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਹੀ ਸਨਬੰਧੀ ਰੂਪੁ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭ੍ਰਾਤਾ ਵਤ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ਹੋਕੇ ਅੰਤ ਕੋ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਜਿਨ ਰਖੈ ਉਦਾਸੁ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾਕੋ ਦਾਸੁ॥ ੪॥ ੧॥

ਮਾਯਾ ਵਿਖੇ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਉਦਾਸੁ) ਤਯਾਗੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ॥੪॥੧॥

ਨਾਂਗੇ ਆਵਨੁ ਨਾਂਗੇ ਜਾਨਾ॥ ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ॥ ੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ (ਨਾਂਗੇ) ਨਗਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਨਗਨ ਹੀ ਸਭ ਨੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ॥ ੧॥

ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਨਉਨਿਧਿ ਮੇਰੈ॥ ਸੰਪੈ ਹੇਤੁ ਕਲਤੁ ਧਨੁ ਤੇਰੈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਤੋ ਰਾਮ ਹੀ ਨਉਨਿਧਿ ਰੂਪ ਹੈ (ਸੰਪੈ) ਸੰਪਦਾ ਔਰ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ (ਹੇਤੁ) ਮੋਹ ਇਹਤੇਰੇਪਾਸਧਨੁਹੈ॥

ਆਵਤ ਸੰਗ ਨ ਜਾਤ ਸੰਗਾਤੀ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ॥ ੨॥

ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ ਜਾਨੇ ਕੇ ਵਕਤ ਸੰਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਕਯਾ ਹੂਆ ਜੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਹਾਥੀ ਬਾਂਧ ਲੀਏ॥੨॥

ਲੰਕਾ ਗੜੁ ਸੋਨੇ ਕਾ ਭਇਆ॥ ਮੂਰਖੁ ਰਾਵਨੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਇਆ॥ ੩॥

ਲੰਕਾ ਜੋ ਇਕ ਸ੍ਵਰਨ ਕਾ (ਗੜੁ) ਕਿਲਾ ਜਿਸਕਾ ਬਨਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਰਾਵਨ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਆਕਰੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਯਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਲੈ ਜਾਤਾ ਭਯਾ॥ ੩॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕਿਛੁ ਗੁਨੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਚਲੇ ਜੁਆਰੀ ਦੁਇ ਹਥ ਝਾਰਿ॥ ੪॥ ੨॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੁਛ ਬੀਚਾਰ ਕਰੁ (ਚਲੇ ਜੁਆਰੀ) ਹੇ ਜੂਏ ਬਾਜ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਰੂਪੀ ਪੰਜੀ ਹਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਝਾਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਂਗਾ॥ ੪॥ ੨॥ਜੜ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਰਥ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾ ਔ ਚੇਤਨ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਮਝ ਕੇ ਬਿਨਾ ਮੈਲਯੁਕਤ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੈਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੈਲਾ ਇੰਦੁ॥ ਰਵਿ ਮੈਲਾ ਮੈਲਾ ਹੈ ਚੰਦੁ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਲੀਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇੰਦ੍ਰ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੈ ਸੂਰਜ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਚੰਦ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ॥

ਮੈਲਾ ਮਲਤਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਅਗਯਾਤ ਮੈਲਤਾ ਕਰ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਏਕੁ ਹਰੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਮੈਲੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ ਕੈਈਸ॥ ਮੈਲੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਦਿਨ ਤੀਸ॥ ੨॥

(ਕੈਈਸੁ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਲੇ ਹੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੈਂਪੁਨਹ(ਦਿਨਤੀਸ)ਮਹੀਨੇਭੀਮੈਲੇਹੈਂ॥੨॥

ਮੈਲਾ ਮੋਤੀ ਮੈਲਾ ਹੀਰੁ॥ ਮੈਲਾ ਪਉਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਰੁ ਨੀਰੁ॥ ੩॥

ਮੋਤੀ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹੀਰਾ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਪਵਨ ਅਰੁ ਅਗਨੀ ਅਰੁ ਜਲੁ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ॥ ੩॥

ਮੈਲੇ ਸਿਵ ਸੰਕਰਾ ਮਹੇਸ॥ ਮੈਲੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਭੇਖ॥ ੪॥

ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸ ਆਦਿਕ ਗਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਮੈਲੇ ਹੈਂ ਸਿਧ ਔਰ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਔਰ ਭੇਖ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੈਂ॥੪॥

ਮੈਲੇ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਜਟਾ ਸਹੇਤਿ ॥ ਮੈਲੀ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਸਮੇਤਿ ॥ ੫ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰ ਜੰਗਮ ਜਟਾ ਕੇ ਸਹਤ ਜੋ ਨਾਗੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮੈਲੇ ਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੈਲੀਹੈ॥੫॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਜੋ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨ ॥ ੬ ॥ ੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਨ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ੩ ॥

ਮੁਲਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਮਕਾ ਕਿਬਲਾ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ॥ ਬੋਲਨਹਾਰੁ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਏਹੀ ॥

ਮਨ ਕੋ ਮਕਾ ਅਰਥਾਤ ਮਕੇਸ੍ਵਰ ਮਹਾਦੇਵ ਕਰੁ ਔਰ (ਕਿਬਲਾ) ਗਿਰਦੇ ਕੀ ਚਾਰ ਦਿਵਾਰੀ ਇਹ ਦੇਹੀ ਦੇਹ ਕਰ ਜੋ (ਬੋਲਨ ਹਾਰ) ਬਾਣੀ ਆਦਿਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਣੇ ਵਾਲਾ ਚੈਤਨਜ ਹੈ (ਪਰਮ ਗੁਰੁ) ਵਡਾ ਗੁਰੂ ਏਹੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁਰੇ ਮੁਲਾਂ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ॥ ਏਕ ਮਸੀਤਿ ਦਸੈ ਦਰਵਾਜ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਲਾ ਤੂੰ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਵਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਬਾਂਗ ਕਹੁ ਔਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹ ਏਕ ਦੇਹ ਰੂਪ ਮਸੀਤ ਹੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਇਸਕੇ ਦਸ ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਸਿਮਿਲਿ ਤਾਮਸੁ ਭਰਮੁ ਕਦੂਰੀ ॥ ਭਾਖਿ ਲੇ ਪੰਚੈ ਹੋਇ ਸਬੂਰੀ ॥ ੨ ॥

ਤਾਮਸ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੋ ਮਾਰ ਇਹੀ (ਮਿਸਿਮਿਲਿ) ਹਲਾਲ ਕਰੁ ਔਰ ਜੋ ਭਰਮ ਕੋ (ਕਦੂਰੀ) ਕਟ ਦੇਹ ਏਹੀ ਹਲਾਲ ਕੇ ਊਪਰ ਰੁਮਾਲ ਪਾਉ (ਭਾਖਿ ਲੇ) ਖਾਇ ਲੈ ਪਾਚੋਂ ਕੋ ਭਾਵ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰ ਦੇਹੁ ਫਿਰ ਤੁਝਕੋ (ਸਬੂਰੀ) ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ॥ ਕਹ ਕਰੈ ਮੁਲਾਂ ਕਹ ਕਰੈ ਸੇਖ ॥ ੩ ॥

ਹਿੰਦੂ ਅਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ (ਸਾਹਿਬੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ਕਜ਼ਾ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਸੇਖ ਕਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਮਨੂਆ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾ ਮਸਤ ਭਇਆ ਹੂੰ (ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ) ਰੋਕ ਰੋਕ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਤਾਈ (ਸਹਜਿ) ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਕਿ ਕਬੀਰ ਫਕੀਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗੜ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸਲਿਤਾ ਬਿਗਰੀ ॥ ਸੋ ਸਲਿਤਾ ਗੰਗਾ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਗੰਗਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਦੀ ਬਿਗਰੀ ਹੈ ਸੋ ਨਦੀ ਗੰਗਾ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ (ਨਿਬਰੀ) ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਗਰਿਓ ਕਬੀਰਾ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਭਇਓ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੀ (ਦੁਹਾਈ) ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਸਚ ਕਰ ਬਿਗਰਿ ਗਿਆ ਹੂੰ॥ਕੈਸੇ ਬਿਗਰਾ ਹੂੰ?ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥(ਸਾਚੁ ਭਇਓ) ਸਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੂਆ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਅਨ) ਔਰ ਕਿਸੀ ਸਥਾਨ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਚੰਦਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਵਰੁ ਬਿਗਰਿਓ ॥ ਸੋ ਤਰਵਰੁ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗਰਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਸ ਕੇ ਸੰਗ ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥ ਸੋ ਤਾਂਬਾ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਤਾਂਬਾ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਾਂਬਾ (ਕੰਚਨੁ) ਸ੍ਵਰਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਨਿਬੜਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥ ਸੋ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੈ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕੇ (ਕਬੀਰਾ) ਮੈਂ ਬਿਗਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਸੋ ਅਬ (ਕਬੀਰੁ) ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ੍ਂ ਨਿਬੜਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਭਯਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਪਾਖੰਡ ਭੇਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਥੇ ਤਿਲਕੁ ਹਥਿ ਮਾਲਾ ਬਾਨਾਂ ॥ ਲੋਗਨ ਰਾਮੁ ਖਿਲਉਨਾ ਜਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਥੇ ਪੁਰ ਤਿਲਕੁ ਲਗਾ ਲੀਆ ਹਾਥ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਪਕੜ ਲਈ ਇਹ(ਬਾਨਾ) ਭੇਖ ਬਨਾ ਲੀਆ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੈਨੂੰ ਖਿਲਉਨਾ ਭਾਵ ਬਾਲਕ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਖਿਲਾਉਨਾ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤਰਾਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਰਾਮ ਭੀ ਦੰਭ ਸੇ ਰੀਝ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਹਉ ਬਉਰਾ ਤਉ ਰਾਮ ਤੋਰਾ ॥ ਲੋਗੁ ਮਰਮੁ ਕਹ ਜਾਨੈ ਮੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮੈਂ (ਬਉਰਾ) ਬਾਵਰਾ ਹੂੰ ਤੌ (ਤੋਰਾ) ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਲੋਗ ਮੇਰਾ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦੁ ਕਯਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੋਰਉ ਨ ਪਾਤੀ ਪੂਜਉ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਨਿਹਫਲ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਪਤ੍ਰੂੰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤੋਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੂਜਤਾ ਹੂੰ (ਰਾਮ) ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸੇਵਾ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨਾਵਉ ॥ ਐਸੀ ਸੇਵ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਬਾਂਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਮਨਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਲੋਗੁ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਰਮੁ ਰਾਮ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬੌਰਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਮਰਮੁ ਤੈਨੇ ਹੀ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਪੁਨਹ ਪੰਡਤ ਕਾਜੀ ਔਰ ਮੁਲਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਤੁਮ ਜੋ ਤਿਲਕ ਆਦਿਕ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰ ਲੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿ ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਦੋਊ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ ਬੁਨਤ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਉਲਟਿ ਕਰ ਜਾਤੀ ਔਰ ਕੁਲਕੀ ਅਭਿਮਾਨਤਾ ਦੋਨੋਂ ਬਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ (ਸੁੰਨ ਸਹਜ) ਅਫੁਰ ਅਰੂਤ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੁਨਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰਾ ਝਗਰਾ ਰਹਾ ਨ ਕੋਊ ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ ਛਾਡੇ ਦੋਊ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰਾ ਝਗਰਾ ਕਿਸੀਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਪੰਡਤ ਅਰ ਮੁਲਾ ਦੋਨੋਂ ਹਮਨੇ ਛਡ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜਾਹੁ ਰੇ ਜੁਲਾਹੇ ਜਾਕੇ ਤਾਣੀਆਂ ਬੁਣ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਨਿ ਬੁਨਿ ਆਪ ਆਪੁ ਪਹਿਰਾਵਉ ॥ ਜਹ ਨਹੀ ਆਪੁ ਤਹਾ ਹੋਇ ਗਾਵਉ ॥ ੨ ॥

ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਆਪਕੋ ਪਹਿਰਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ਜਹਾਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨਿਰਅਭਮਾਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸੁ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਲਿਖਿ ਦੀਆ ॥ ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਹਮ ਕਛੂ ਨ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਿਤੋਂ ਔਰ ਮੁਲਾਣਿਓਂਨੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਔਰ ਸ਼ਰਹ ਕੋ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਛੋੜ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਮਤ ਹਮਨੇ ਗ੍ਰਹਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਰਿਦੈ ਇਖਲਾਸੁ ਨਿਰਖ ਲੇ ਮੀਰਾ ॥ ਆਪੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਿ ਮਿਲੇ ਕਬੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਰਿਦੇ ਕੇ (ਇਖਲਾਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਮੀਰਾ) ਪਾਤਸਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੋ (ਨਿਰਖਲੇ) ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ (ਆਪੁ) ਆਪਣੈ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ (ਖੋਜਿ ਖੋਜਿ) ਢੂੰਢ ਢੂੰਢ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਅਬ ਨਿਰਧਨ ਕੀ ਔਰ ਧਨਾਢ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੈਸੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਿਰਧਨ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ ॥ ਲਾਖ ਜਤਨ ਕਰੈ ਓਹੁ ਚਿਤਿ ਨ ਧਰੇਇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਵਹੁ ਧਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਲਾਖੋਂ ਉਪਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਧਨੀ ਉਸਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਜਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਨਿਰਧਨੁ ਸਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥ ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਪੀਠਿ ਫਿਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਨਿਰਧਨ ਧਨੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਬੈਠਾ ਹੂਆ ਆਗੇ ਸੇ ਪੀਠ ਫਿਰਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਨ ਲੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਸਰਧਨੁ ਨਿਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥ ਦੀਆ ਆਦਰੁ ਲੀਆ ਬੁਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਕੋਈ(ਸਰਧਨੁ)ਧਨਾਢ ਧਨ ਹੀਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਆਗੇ ਤੇ ਆਦਰ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨੁ ਦੋਨਉ ਭਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਨ ਮੇਟੀ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਧਨ ਔਰ ਧਨਾਢ ਦੋਨੋਂ ਭਾਈ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਿਰਾਦਰੀ ਮੈਂ ਸਮ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕਲਾ ਕਿਸੀ ਸੇ (ਨ ਮੇਟੀ ਜਾਈ)ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਚਾਹੇ ਧਨੀ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਕੋ ਨਿਰਧਨੁ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਸੋਈ ॥ ਜਾਕੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਬ ਪੁਰਸ ਨੇ ਭਗਤੀ ਕਮਾਈ ਤਬ ਏਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸਫਲੀ ਹੈ ॥

ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਦੇਵ ॥ ਸੋ ਦੇਹੀ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਭੀ (ਸਿਮਰਹਿ) ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੇਹੀ ਪਾਇਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ॥

ਭਜਹੁ ਗੋੁਬਿੰਦ ਭੂਲਿ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ ਏਹੀ ਲਾਹੁ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ (ਭਜਹੁ) ਜਪੋ ਭੂਲ(ਮਤ)ਨਾ ਜਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਏਹੀ ਲਾਭ ਹੈ॥੧॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਰਾ ਰੋਗੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀ ਨਹੀ ਕਾਇਆ ॥

ਜਬ ਤਕ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਔਰ ਕੋਈ ਰੋਗੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਤਕ ਕਾਲ ਨੇ ਏਹੁ ਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਸੀ ਕਜਾ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਬਿਕਲ ਭਈ ਨਹੀ ਬਾਨੀ ॥ ਭਜਿ ਲੇਹਿ ਰੇ ਮਨ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ ਤਕ ਬਾਨੀ (ਬਿਕਲ)ਅਸਤ ਬਯਸਤ ਨਹੀਂ ਹੂਈ ਹੇ (ਮਨ)ਪਯਾਰੇ ਤਬ ਤਕ (ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ) ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਲੈ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਨ ਭਜਸਿ ਭਜਸਿ ਕਬ ਭਾਈ ॥ ਆਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਭਜਿਆ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਜੋ ਭਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੋ ਫੇਰ ਕਬ(ਭਜਸਿ)ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਜਬ ਅੰਤ ਆਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਬਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੋਣੇ ਲਗੇਗਾ ਤੌ ਫੇਰ ਭਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਅਬ ਸਾਰੁ ॥ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹੁ ਨ ਪਾਵਹੁ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਅਬ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ (ਸਾਰੁ)ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਜੇਕਰ (ਪਾਰੁ)ਪਰਾ, ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ਤੌ ਫਿਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਲਾਇਆ ਸੇਵ ॥ ਤਿਨਹੀ ਪਾਏ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਨੇ ਹੀ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਾਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਨੀ ਬਾਟ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪੀ ਵਾ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ(ਕਪਾਟ) ਤਖਤੇ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ਫੇਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ(ਬਾਟ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੀ ਤੇਰਾ ਅਉਸਰੁ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਾਰ ॥ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਤੂ ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰਿ ॥

ਇਹੀ ਤੇਰਾ (ਅਉਸਰੁ)ਸਮਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਪੀਛੇ ਏਹੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੀ (ਵਾਰ)ਬਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੂ (ਘਟ)ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ ਜੀਤਿ ਕੈ ਹਾਰਿ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਮੈਂ ਜੀਤ (ਕੈ) ਚਾਹੋ ਚਾਰ ਹਮਨੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬਸੈ ਬੁਧਿ ਸਾਰੁ ॥ ਤਹ ਤੁਮ ਮਿਲਿਕੈ ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀਪੁਰੀਦਸਵੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ (ਬੁਧਿਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ ਬਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ (ਬਸੈ) ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤੁਮ ਜੋਗੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਹੁ ॥

ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥ ਕਉਨ ਕਰਮ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਵਾ ਨੀਚੇ ਉਪਰ ਕੇ ਚਕ੍ਰੋਂ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜ ਜਾਵੇਗੀ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੋ ਏਹੀਉਪਦੇਸ ਹੈਕਿਔਰਕੌਨ ਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਜੋਗ ਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧ ॥

ਨਿਜ ਪਦ ਊਪਰਿ ਲਾਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਸਰਬ ਸੇ ਊਪਰ ਜੋ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਨਿਜ ਪਦ ਹੈ ਉਸ ਮੇਂ ਧਿਆਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤਹਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਹੀ (ਗਿਆਨੁ) ਜਾਨਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮੂਲ ਦੁਆਰੈ ਬੰਧਿਆ ਬੰਧੁ ॥ ਰਵਿ ਊਪਰ ਗਹਿ ਰਾਖਿਆ ਚੰਦੁ ॥

ਮੂਲ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕੋ ਜੋ ਪੌਨ ਜਾਤੀ ਥੀ ਤਿਸਕੋ ਏੜੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਪਾਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਪਰ (ਚੰਦੁ) ਅਪਾਨ ਪੌਣ ਪਕੜ ਕੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਵਾ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਪਿੰਗਲਾ ਪਰ(ਚੰਦੁ)ਇੜਾ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਜੀ ਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਖੱਬੀ ਦੁਆਰਾ ਉਤਾਰੀ ਖਬੀ ਸੇ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਸਜੀ ਸੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥

ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ ॥ ਮੇਰ ਡੰਡ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥

(ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ) ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਸੁਰ ਕੋ (ਤਪੈ) ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ਮੇਰ ਡੰਡ ਨਾਮ ਨਾੜੀ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਿਸਕੋ ਰੀੜਰੋੜ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੂਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੋਕਰ (ਸਿਰ ਊਪਰਿ) ਸਿਰ ਮੈਂ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦ੍ਵਾਰੁ ਹੈ ਸਭ ਤੇ

ਊਪਰਿ ਉਸ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸਚਮ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਿਲ ਓੜ ॥ ਤਿਹ ਸਿਲ ਊਪਰ ਖਿੜਕੀ ਅਉਰ ॥

ਪੌਣ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਸਚਮ ਦ੍ਵਾਰ ਜੋ ਗਰਦਨ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਗਿਚੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਓੜ) ਤਰਫ ਸਿਲ ਹੈ ਕਜਾ ਕਠੋਰ ਮਾਸੁ ਕੀ ਬੋਟੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਸਿਲ ਕੇ ਊਪਰ ਇਕ ਔਰ (ਖਿੜਕੀ) ਮਾਸ ਮਈ ਪੜਦਾ ਹੈ ॥

ਖਿੜਕੀ ਊਪਰਿ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਊਪਰ ਦਸ੍ਵਾਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਵਾ ਵੇਦਾਂਤ ਮੈਂ ਐਸੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸਾਰ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਮੈਂ ਤੁਮ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਈਤ ਊਤ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਵਾ ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਗਜਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਯੋਹੀ ਕਹੇਗਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ(ਕੌਨ)ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਰਤਾ ਫਿਰੈ ਮੇਰਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਔ ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਜਬ ਤਿਸ ਵਯਾਪਕ ਕਾ ਗਜਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਜ ਪਦ ਊਪਰ ਧਯਾਨ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਮੂਲ ਦੁਆਰੁ ਅਵਿਦਯਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮਨ ਕੋ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਬੰਧੁ ਪਾਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ (ਰਵਿ) ਤਮੋਂ ਗੁਨ ਊਪਰ(ਚੰਦੁ) ਸਤੋ ਗੁਣ ਕੋ ਪਕੜ ਕੇ ਰਖਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੋ ਸਤੋ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਦਬਾਇ ਦੀਆ ਹੈ (ਪਸਚਮ ਦੁਆਰ) ਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਹੈ ਵਹਾਂ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਸੂਰਜੁ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈਵਾ (ਪਛਮ) ਇਨ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਪੀਛੇ(ਦੁਆਰੇ)ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਗਜਾਨ ਸੂਰਜ ਤਪਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ॥ (ਮੇਰ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ (ਡੰਡ) ਇਕ ਰਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ (ਪਸਚਮ ਦੁਆਰੇ) ਅਗਜਾਨ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਸਿਲ ਹ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਸ ਸਿਲ ਕੇ ਊਪਰ ਸੂਖਮ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਔਰ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਊਪਰ ਦਸਵਾ ਸ੍ਰਗ ਵਿਸਰਗ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪਦੁਆਰਅੰਤਹਕਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁਕ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਤਿਸਕੇ ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮੁਲਾਂ ਕਾਜੀ ਜੋਗੀ ਆਦਿ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਆਏ ਤਿਨਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਲਰੈ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਕਾਲ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ॥

ਮੁਲਾ ਵਹੁ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਲਰੈ ਭਾਵ ਬਾਹਯ ਮੁਖੀ ਨ ਹੋਣ ਦੇਵੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲਕੇ ਸਾਥ (ਜੁਰੈ) ਜੁਧ ਕਰੇ ॥

ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਰਦੈ ਮਾਨੁ ॥ ਤਿਸੁ ਮੁਲਾ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਅਰਥਾਤ ਜਮਕੇ ਮਾਨ ਕੋ ਜੋ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੇਂਵੈ ਤਿਸ ਮੁਲਾਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਕਤ ਦੂਰਿ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਦੁੰਦਰ ਬਾਧਹੁ ਸੁੰਦਰ ਪਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਹੀ ਹੈ ਦੂਰ ਕਹਾ ਬਤਾਵਤੇ ਹੋ (ਦੁੰਦਰ) ਦੁੰਦ ਮਚਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੋ (ਬਾਧਹੁ) ਰੋਕੋਗੇ ਤੋ (ਸੁੰਦਰ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਪਾਵੋਗੇ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰ ਜਾਰੈ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ (ਕਾਇਆਂ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨ ਕੀ ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ ਕਾਇਆ ਕੋ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਵੇ ਭਾਵ ਮਿਥਯਾ ਜਾਣੇ ॥

ਸੁਪਨੈ ਬਿੰਦੁ ਨ ਦੇਈ ਝਰਨਾ ॥ ਤਿਸੁ ਕਾਜੀ ਕਉ ਜਰਾ ਨ ਮਰਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ (ਬਿੰਦੁ) ਬੀਰਜ ਕੋ ਝਰਨੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਕਾਜੀ ਕੋ ਨਾ ਤੋ (ਜਰਾ) ਬੁਢੇਪਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਉਸਕੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਜੁ ਦੁਇ ਸਰ ਤਾਨੈ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਾ ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ ॥

ਸੋ (ਸੁਰਤਾਨੁ)ਜੋਗੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋ(ਸੁਰ) ਖੈਂਚੇ ਭਾਵ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰ ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਕੋ ਚੜ੍ਹਾਵੈ ਉਤਾਰੇ ਬਾਹਰ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਕੋ (ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ) ਅੰਤਰ ਲਿਆਵੈ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਲਸਕਰੁ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ ਧਰੈ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਠਹਰਾਵੈ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਸਰੂਪ ਛਤ੍ਰ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸੋ ਜੁੜਾ ਹੈ ਔ (ਸੁਰਤਾਨੁ) ਪਾਤਸਾਹੁ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਪੁਰਸੁ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਵਵੇਕ ਰੂਪ ਦੋ (ਸਰ) ਤੀਰ (ਤਾਨਾ) ਖੈਂਚੇ ਭਾਵ ਧਾਰੇ ਔ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਮੁਖ ਕਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਸੋ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਕੋ ਸਿਰਪਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸਦਾ ਬੜਾ ਜਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰੈ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਰੈ ॥

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖ ਗੋਰਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਮਾਨਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਸਚਮ ਕੀ ਓਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਸੁਾਮੀ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੀਪ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬੈਸਨਵ ਮਤ ਵਾਲੇ ਹਮ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾਮ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਕਰਨੀ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਲੀਏ ਹੂਏ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੋ ਪਾਥਰ ਕਉ ਕਹਤੇ ਦੇਵ ॥ ਤਾ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਪਥਰ ਕੋ ਹੀ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੂਈ ਬ੍ਯਰਥ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪਾਥਰ ਕੀ ਪਾਂਈ ਪਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਘਾਲ ਅਜਾਂਈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪਥਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਟੇਕਤਾਹੈ ਤਿਸਕੀ(ਘਾਲ)ਮਿਹਨਤ ਕੀ ਹੂਈ(ਅਜਾਂਈ)ਬ੍ਯਰਥ ਜਾਤੀਹੈ ॥੧॥

ਠਾਕੁਰੁ ਹਮਰਾ ਸਦ ਬੋਲੰਤਾ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਉ ਨ ਜਾਨੈ ਅੰਧੁ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਪਾਵੈ ਫੰਧੁ ॥

ਅਗ੍ਯਾਨੀ (ਦੇਉ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ ਮਨ ਕੋ ਫਾਹੀਓਂ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨ ਪਾਥਰੁ ਬੋਲੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਦੇਇ ॥ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਨਿਹਫਲ ਹੈ ਸੇਵ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤੋ ਪਥਰੁ ਕਛੁ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਛੁ ਦੇਤਾ ਹੀ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਪੂਜਾ ਰੂਪ ਕਰਮ ਸਭ (ਫੋਕਟ) ਬ੍ਯਰਥ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਰਖਦੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਿਸਫਲੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਚੰਦਨੁ ਚੜਾਵੈ ॥ ਉਸ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਊਪਰ ਚੰਦਨ ਚਢਾਇ ਦੇਵੈ ਤੋ ਕਹੋ ਉਸ ਸੇ ਵਹੁ ਕ੍ਯਾ ਫਲੁ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਰੁਲਾਈ ॥ ਤਾਂ ਮਿਰਤਕ ਕਾ ਕਿਆ ਘਟਿ ਜਾਈ ॥੩॥

ਔਰ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕਕੋ ਬਿਸਟਾ ਬੀਚਿ ਰੁਲਾਈ ਰਖੇ ਤੌ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਕ੍ਯਾ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਕਛੁ ਭੀ ਬਿਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਥਰ ਕੀ ਜੜਤਾ ਪਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਹਉ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਸਾਕਤ ਗਾਵਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਜੀਵ ਤੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਰ ਗਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦੀਵ ਸੁਖਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਮੀਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੇਧੇ ॥ ਦੀਪਕ ਪਤੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਛੇਦੇ ॥

ਜਲ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਛ ਆਦਿਕ ਹੈਂ ਏਹ ਮਾਯਾਕੇ ਬੇਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਦੀਪਕ ਪਰ ਪਤੰਗ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਛੇਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਾਮ ਮਾਇਆ ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਬਿਆਪੈ ॥ ਭੁਇਅੰਗਮ ਭ੍ਰਿੰਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖਾਪੇ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮਾਯਾ ਹਸਤੀ ਕੋ ਬ੍ਯਾਪਤੀ ਹੈ (ਭੁਇਅੰਗਮ) ਸਰਪ ਬੀਨ ਕੀ ਆਵਾਜ ਮੈਂ ਔਰ (ਭ੍ਰਿੰਗ) ਭਮਰ ਸੁਗੰਧ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਭਾਈ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਡਹਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ (ਡਹਕਾਈ) ਭ੍ਰਮਾ ਛੋੜੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਖੀ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਰਾਤੇ ॥ ਸਾਕਰ ਮਾਖੀ ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਪੇ ॥

ਪੰਛੀ ਚੋਗ ਔਰ ਮ੍ਰਿਗ ਘੰਡਾਹੇੜੇ ਕੀ ਆਵਾਜ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸਾਕਰ ਅਰਥਾਤ ਮਿਸ੍ਟਾਂਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ

ਮਾਯਾ ਮਾਖੀ ਕੋ ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਪ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਤੁਰੇ ਉਸਟ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਭੇਲਾ ॥ ਸਿਧ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖੇਲਾ ॥ ੨ ॥

(ਤੁਰੇ) ਘੋੜੇ ਔਰ (ਉਸਟ) ਊਠ ਏਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਮਹਿ (ਭੇਲਾ) ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਚੌਰਾਸੀਹ ਸਿਧੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਖੇਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਛਿਅ ਜਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਦਾ ॥ ਨਵੈ ਨਾਥ ਸੂਰਜ ਅਰੁ ਚੰਦਾ ॥

ਛੇ ਜਤੀ ਭੀ ਮਾਯਾਕੇ ਦਾਸ ਹੂਏਹੈਂ ਨੌ ਨਾਥ ਭੀ ਔ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੀ ਮਾਯਾ ਸੰਜੁਗਤਿਹੈਂ ਜਤੀ ਏਹ ਹਨ—ਭੈਰੋਂ ੧ ਗੋਰਖ ੨ ਲਛਮਣ ੩ ਹਨੂਮਾਨ ੪ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ੫ ਔ ਭੀਛਮ ਪਿਤਾਮਾ ੬ ॥

ਤਪੇ ਰਖੀਸਰ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਸੂਤਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਕਾਲੁ ਅਰੁ ਪੰਚ ਦੂਤਾ ॥ ੩ ॥

ਤਪੀ ਪੁਨਹ ਰਖੀਸ੍ਵਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਸੋਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਾਲ ਅਰ ਪੰਚੋ ਦੂਤ ਕਮਾਦਿਕ ਭੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਸੁਆਨ ਸਿਆਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤਾ ॥ ਬੰਤਰ ਚੀਤੇ ਅਰੁ ਸਿੰਘਾਤਾ ॥

(ਸੁਆਨ) ਕੁਤੇ ਅਰ (ਸਿਆਲ) ਗਿਦੜ ਪੁਨਹ ਬੰਦਰ ਅਰ (ਚੀਤੇ) ਚਿਤ੍ਰੇ ਅਰੁ (ਸਿੰਘਾਤਾ) ਸਿੰਘ ਵਾਸਰਭੇ ਭੀ ਮਾਯਾ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮਾਜਾਰ ਗਾਡਰ ਅਰੁ ਲੂਬਰਾ ॥ ਬਿਰਖ ਮੂਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥

(ਮਾਜਾਰ) ਬਿਲੇ ਔਰ (ਗਾਡਰ) ਭੇਡ ਔਰ ਲੂਬਰ ਪੁਨਹ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਮੂਲ ਭੀ ਇਹ ਸਭ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਮਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਭੀਨੇ ਦੇਵ ॥ ਸਾਗਰ ਇੰਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਧਰਤੇਵ ॥

ਸਮੂਹ ਦੇਵਤਾ ਸਮੁੰਦ ਔਰ (ਇੰਦ੍ਰਾ) ਲਛਮੀ ਪੁਨਹ (ਧਰਤੇਵ) ਧਰਤੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਏਹ ਸਭੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਭੀਨੇ) ਸਨਿਗਧ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਉਦਰੁ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ॥ ਤਬ ਛੂਟੇ ਜਬ ਸਾਧੂ ਪਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਉਦਰੁ)ਪੇਟੁ ਹੈ ਤਿਸੁਕੇ ਸਾਥ ਨਿਸਚੇ ਮਾਇਆ ਲਗੀ ਹੁਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸੰਤੁ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕਾ ਧਰਮ ਮਾਨ ਕਰ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਸੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਜੁ ਏਕੁ ਨਹੀ ਸਰੈ ॥

ਜਬ ਤਕ ਇਹ ਜੀਉ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਮੇਰੀ ਬਿਭੂਤੀ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਇਕ ਕਾਰਜ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਨਹੀਂ ਸੌਰਤਾ ॥

ਜਬ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈ ਔ ਮੇਰੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇ ਤਬ ਆਪ (ਪ੍ਰਭ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਨ ਕਰ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਗਯਾਨ ਮਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗ ਸਿੰਘੁ ਰਹੈ ਬਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਬਨੁ ਫੂਲੈ ਹੀ ਨਾਹਿ ॥

ਜਬ ਤਕ ਬਨ ਮੇਂ ਸ਼ੇਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਬਨ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗਾਵਲੀ ਬਨਕੇ ਜੀਵ ਪਰਫੁਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਹੀ ਸਿਆਰੁ ਸਿੰਘ ਕਉ ਖਾਇ ॥ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਸਗਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਨਿਹਚੈ ਕਰ (ਸਿਆਰੁ) ਸਰਭਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸਗਲੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲੀ ਹੂਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਅ ਜੰਤ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥ਤਥਾ ਹੀ ਜਬ ਤਕ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਬਨ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਸ਼ੇਰੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਜੰਤ ਫੈਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਬ ਵਿਚਾਰ ਸਰਭਾ ਹੰਕਾਰੁ ਸੇਰ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਸੁਭ ਗੁਣ ਫੈਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੀਤੋ ਬੂਡੈ ਹਾਰੋ ਤਿਰੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੈ ॥

ਜੋ ਆਪਕੋ ਜੀਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਆਪਕੋ ਹਾਰਿਆ ਹੂਆ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਨਿੰਮ੍ਰਿਤਾ ਸਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨ੍ਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹੋ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਸਭਾ ਕੀ ਬਜੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਰਿ ਸੈਇ ਸਲਾਰ ਹੈ ਜਾਕੇ ॥ ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕਾਬਰ ਤਾਕੇ ॥

ਜਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਸਤਰ ਸੈਂਕੜੇ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਕਈ ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕੰਬਰ ਹੈ ॥

ਸੇਖ ਜੁ ਕਹੀਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ ॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਖੇਲ ਖਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੇਖ ਤਿਆਗੀ ਕਈ ਅਠਾਸੀ ਕ੍ਰੋੜ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਖਾਸੀ) ਖਾਸਗੀ ਪਿਆਰ ਖੇਲਨੇ ਵਾਲੇ ਛਿਪੰਜਾ ਕ੍ਰੋੜ ਜਾਦਵ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮੋ ਗਰੀਬ ਕੀ ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ ॥ ਮਜਲਸਿ ਦੂਰਿ ਮਹਲੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੀ ਗਰੀਬ ਕੀ ਅਰਜ ਕੋ ਕੌਨ (ਗੁਜਰਾਵੈ) ਪਹੁੰਚਾਵੈ (ਮਜਲਸਿ) ਸਭਾ ਦੂਰ ਤਕ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਰੂਪ ਕੋ ਕੌਨ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਪਾਉਣਾ ਕਠਨੁ ਹੈ ॥

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨਾਂ ॥

ਤੇਤੀਸ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ (ਖੇਲ ਖਾਨਾ) ਸੇਵਕ ਦੇ ਸੰਮੂਹ ਵਾ ਭੋਜਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਆਦਕ ਸਭ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੈ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖਜੀਉ ਜਿਸਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਕਉ ਕਿਛੁ ਨਦਰਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਉਨਿ ਭੀ ਭਿਸਤਿ ਘਨੇਰੀ ਪਾਈ ॥੨॥

(ਬਾਬਾ ਆਦਮ) ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਕਛੁ ਗਯਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦਿਖਾਈ ਹੈ (ਉਨਿ) ਉਸ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਭੀ (ਭਿਸਤਿ) ਮੋਖ ਗਨਕ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਲ ਖਲਹਲੁ ਜਾਕੇ ਜਰਦ ਰੂ ਬਾਨੀ ॥ ਛੋਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈਤਾਨੀ ॥

ਜਿਸਕੇ ਦਿਲ ਮੈਂ (ਖਲਹਲੁ) ਖਲਦਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਜਿਸਕਾ ਦਿਲ ਸੰਸੇ ਆਤਮਕ ਹੈ ਤਾਂਕੇ (ਰੂ) ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਨੀ ਰੰਗਤ (ਦਰਦ) ਪੀਲੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕੌਨ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ(ਕਤੇਬ)ਕਿਤਾਬੋਂ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੈਤਾਨੀ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਨੀਆ ਦੋਸੁ ਰੋਸੁ ਹੈ ਲੋਈ ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਦੋਸੁ ਦੁਨੀਆ ਵਿਖੇ ਹੈ ਔਰ (ਰੋਸੁ) ਗੁਸਾ (ਲੋਈ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਪੁਰ ਕ੍ਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮੁਝਕੋ ਅਮਕਾ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਲੋਗੋਂ ਸਾਥ ਗੁਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਓਹੁ ਉਸਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਆਗੇ ਸਦੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹਮ ਸਦਾ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ਦੇਉ ਜਬਾਬੁ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹੋ ਅਰ ਹਮ ਆਪਕੇ ਸਦਾ ਕੇ (ਭਿਖਾਰੀ) ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਜਬਾਬ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਕਰੋਂ ਤੌ ਮੈਂ (ਬਜਗਾਰੀ)ਤਕਸੀਰੀ ਹੋਵੋਂਗਾ ॥

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਸਮਾਨਾ ॥ ਭਿਸਤੁ ਨਜੀਕਿ ਰਾਖੁ ਰਹਮਾਨਾ ॥੪॥੭॥੧੫॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੀ(ਪਨਹ) ਸਰਣਿ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਹੇ (ਰਹਮਾਨਾ) ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਅਪਨੇ ਨਜਦੀਕ ਰਾਖੁ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਹਿਸਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭॥ ੧੫ ॥

ਸਭੁ ਕੋਈ ਚਲਨ ਕਹਤ ਹੈ ਊਹਾਂ ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਕੁੰਠੁ ਹੈ ਕਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਊਹਾ ਅਰਥਾਤ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਬੈਕੁੰਠ ਕਹਾਂ ਹੈ ॥

ਆਪ ਆਪਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥ ਬਾਤਨ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠੁ ਬਖਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ ਭੇਦੁ ਤੋ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਨ ਸ੍ਰੂਪ ਹੂੰ ॥ ਬਾਤਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਵਖਯਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮਨ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਨਾਹੀ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਮੈ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸਾ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ (ਚਰਨ) ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥੨॥

ਖਾਈ ਕੋਟੁ ਨ ਪਰਲਪ ਗਾਰਾ ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਕੁੰਠ ਦੁਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਰਦੇ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀਂ(ਪਰ)ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਗਾਰਾ ਸੇ ਲਿਪਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾ ਕੋਈ ਬੈਕੁੰਠ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਕੌਨਸਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਮੀਰ ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਆਹਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤਿ ਅਬ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਸਾਧਸੰਗਤ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥ ਆਕੀ ਗੜ ਕੇ ਰੂਪ ਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਉ ਲੀਜੈ ਗਢੁ ਬੰਕਾ ਭਾਈ ॥ ਦੋਵਰ ਕੋਟ ਅਰੁ ਤੇਵਰ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ (ਬੰਕਾ) ਟੇਢਾ ਗਢੁ ਕੈਸੇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸਕਾ (ਦੋਵਰ) ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪੀ ਦੋਹਿਰਾ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ (ਤੇਵਰ) ਤਿਨੇ ਈਖਣਾ ਵਾ ਤਿਨਾ ਗੁਨਾ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕੀ ਤਿਹਰੀ ਖਾਈ ਹੈ ॥

ਪਾਂਚ ਪਚੀਸ ਮੋਹ ਮਦ ਮਤਸਰ ਆਡੀ ਪਰਬਲ ਮਾਇਆ ॥

ਕਾਮਾਦੀਪੰਜ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਅਰੁ ਮਦੁ ਅਰੁ(ਮਤਸਰ)ਈਰਖਾ ਆਦਿ ਪਚੀਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਂ ਇਹ ਫੌਜ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਬਲ ਜੋਮਾਯਾ ਨਾਮ ਛਲੁ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਮਾਯਾ ਛਵੀ ਹੈ॥ ਛਵੀ ਯਾ ਆਡੀ ਵਹੁ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੋਲੀ ਆਦਿ ਬਚਾਉਣ ਲਈਭੂਮ ਖੋਦ ਕੇਜੁਧ ਸਮਜ ਓਟ ਬਣਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਗਰੀਬ ਕੋ ਜੋਰੁ ਨ ਪਹੁਚੈ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਘੁਰਾਇਆ ਮੈਂ ਅਬ ਕ੍ਯਾ ਕਰੋ ਐਸੇ ਕਿਲੇ ਪਰ ਮੇਰਾ ਗਰੀਬ ਜਨ ਕਾ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕਿਵਾਰੀ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦਰਵਾਨੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦਰਵਾਜਾ ॥

ਤਿਸ ਕਿਲੇ ਕੇ ਕਾਮਨਾ ਕੇ (ਕਿਵਾਰੀ) ਤਖਤੇ ਹੈਂ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਇਹ ਦੋਨੋਂ (ਦਰਵਾਨੀ) ਡੇਵਢੀਦਾਰ ਹੈਂ ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਇਹ ਕਿਲੇ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ।

ਕ੍ਰੋਧੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਮਹਾ ਬਡ ਦੁੰਦਰ ਤਹ ਮਨੁ ਮਾਵਾਸੀ ਰਾਜਾ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਬਡਾ(ਪ੍ਰਧਾਨੁ)ਵਜੀਰਹੈ ਔਰ ਫੇਰ ਕੈਸਾ ਹੈ?ਵਡੇ ਦੁੰਦਕੇ ਮਚਾਉਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਗਢਵਿਖੇ ਮਨ ਰੂਪੀ(ਮਾਵਾਸੀ) ਆਕੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਵਾਦ ਸਨਾਹ ਟੋਪੁ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੁਬੁਧਿ ਕਮਾਨ ਚਢਾਈ ॥

ਫੇਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਕੈਸਾ ਸਨਧਬਧ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਕਾ (ਸਨਾਹ) ਸੰਜੋਹ ਪਹਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਸਿਰ ਪਰ ਮਮਤਾ ਕਾ ਟੋਪੁ ਹੈ ਅਰ ਕੁਬੁਧੀ ਰੂਪ ਕਮਾਨ ਚੜ੍ਹਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਤੀਰ ਰਹੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਇਉ ਗਢੁ ਲੀਓ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਘਟ ਵਿਖੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਇਹ ਤੀਰ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਏਹ ਕਠਨ ਗੜ੍ਹ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਵਾ ਐਸਾ ਗੜ੍ਹ(ਇਉ)ਇਓਂ ਹੀ ਭਾਵ ਗਲੀ ਬਾਤੀਂ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਜੀਤਣੇ ਕਾ ਸਾਧਨੁ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਲੀਤਾ ਸੁਰਤਿ ਹਵਾਈ ਗੋਲਾ ਗਿਆਨੁ ਚਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਲੀਤਾ ਔਰ (ਸੁਰਤਿ) ਗ੍ਯਾਤ ਕੀ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ(ਹਵਾਈ)ਤੋਪ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗ੍ਯਾਨ ਕਾ ਗੋਲਾ ਚਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਸਹਜੇ ਪਰ ਜਾਲੀ ਏਕਹਿ ਚੋਟ ਸਿਝਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਜਾਲੀ ਤਬ ਸਹਿਜੇਹੀ ਏਕ ਚੋਟਕੇ ਸਾਥ ਕਿਲਾ (ਸਿਝਾਇਆ) ਜੀਤ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੋਈ ਸੂਰਮੇ ਭੀ ਮਦਦ ਮੈਂ ਲਏ ?

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਲੈ ਲਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤੋਰੇ ਦੁਇ ਦਰਵਾਜਾ ॥

ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਸਤ ਔ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈਕਰਕੇ ਜਬ ਲੜਨੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਪਾਪ ਔ ਪੁੰਨ ਰੂਪੀ ਦੋਨੋਂ ਦਰਵਾਜੇ ਤੋੜ ਦੀਏ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਅਰੁ ਗੁਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਕਰਿਓ ਗਢ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥ ੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਗਢ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਪਕੜ ਲੀਆ ॥ ੫॥

ਭਗਵਤ ਭੀਰਿ ਸਕਤਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਕਟੀ ਕਾਲ ਭੈ ਫਾਸੀ ॥

ਮੁਝ (ਭੀਰਿ) ਕਾਇਰ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਮਰਥਾ ਵਾ ਬਰਛੀ ਕਰ ਕਾਲਕੇ ਭੈ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦਾਸੁ ਕਮੀਰੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਗੜ੍ਹ ਊਪਰਿ ਰਾਜੁ ਲੀਓ ਅਬਨਾਸੀ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥ ੧੭ ॥

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਕਿਲੇ ਕੇ ਊਪਰ ਚੜੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਗ੍ਯਾਨ ਕੋ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ (ਅਬਨਾਸੀ) ਅਬਚਲ ਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗ੍ਯਾਨ ਕੋ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥ ੧੭ ॥

ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬਾਦੀ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਕਹਨੇ ਪਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਬਹਾਇ ਦੀਆ ਥਾ ਤਿਸਸਮੇਂ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗ ਗੁਸਾਇਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥ ਜੰਜੀਰ ਬਾਂਧਿ ਕਰਿ ਖਰੇ ਕਬੀਰ ॥ ੧ ॥

(ਗੁਸਾਇਨਿ) ਬਿਸਨੂੰ ਕੀ ਸਕਤੀ ਜੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹੈ ਸੋ ਅਤੀ ਡੂੰਘੀ ਪੁਨਹ ਗੰਭੀਰ ਚਲ ਰਹੀ ਥੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੰਜੀਰ ਸੇ ਬਾਧ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਨ ਡਿਗੈ ਤਨੁ ਕਾਹੇ ਕਉ ਡਰਾਇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬ ਹਮਨੇ ਕਹਾ ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਗਿਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਨਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਡਰਾਵਤੇ ਹੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੰਗਾ ਕੀ ਲਹਰਿ ਮੇਰੀ ਟੁਟੀ ਜੰਜੀਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਪਰ ਬੈਠੇ ਕਬੀਰ ॥ ੨ ॥
ਫਿਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੀ ਐਸੀ ਲਹਿਰ ਆਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜੰਜੀਰ ਟੂਟ ਗਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਹਮ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾਪਰ ਬੈਠ ਗਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨੇ ਨੌਕਾ ਸਮ ਦਈ ਥੀ॥ ੨ ॥

ਕਹਿ ਕੰਬੀਰ ਕੋਊ ਸੰਗ ਨ ਸਾਥ ॥ ਜਲ ਥਲ ਰਾਖਨ ਹੈ ਰਘੁਨਾਥ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ੧੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤੌਂ ਕੋਈ ਈਹਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਾਥੀ ਹੋਗਾ ॥ ਜਲੋਂ ਔਰ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਰਘੁਨਾਥ ਹੀ ਰਾਖਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ੧੮॥

ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਗਮ ਦ੍ਰੁਗਮ ਗੜਿ ਰਚਿਓ ਬਾਸ ॥ ਜਾ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥
(ਅਗਮ)ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਬਸਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ(ਦ੍ਰਗਮ) ਕਠਨ ਗੜ ਦਸਵਾਦ੍ਵਾਰੁ ਵਾ ਰਿਦਾ ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਬਿਜੁਲੀ ਚਮਕੈ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥
ਜਹਾਂ ਬਿਜਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜੋਤਿ ਚਮਕਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗੀ ਕੋ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ (ਪਉੜ੍ਹੇ) ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥ ਜਰਾ ਮਰਨੁ ਛੂਟੈ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜਨਮ ਔ ਮਰਨ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਭੀ (ਭਾਗੈ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਸਿਉ ਮਨ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਹਉਮੈ ਗਾਵਨਿ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ ॥
ਬਰਨੋਂ ਪੁਨਹ ਅਬਰਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਗੀਤੋਂ ਕੋ(ਗਾਵਨਿ)ਗਾਵਤਾਹੈਵਾਬਰਨੋਂ ਸੇ ਜੋ ਅਵਰਨ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਨ ਰਹਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਗੀਤਾਂ ਕੋ ਗਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਗਾਵਤਾ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਹੋਤ ਝੁਨਕਾਰ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥ ੨ ॥
ਵਹਾਂ ਏਕ ਰਸ ਸਬਦ ਕਾ (ਝੁਨਕਾਰ) ਅਵਾਜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਪਰ ਅਰਥਾਤ ਦਸਵੇਂਦ੍ਵਾਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲਪ੍ਰਭੂ (ਪਉੜ੍ਹੇ) ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥੨ ॥

ਖੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ॥ ਤ੍ਰਿਅ ਅਸਥਾਨ ਤੀਨਿ ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ ॥
(ਖੰਡਲ) ਭਾਰਤਾਦਿਕ ਖੰਡ ਔਰ (ਮੰਡਲ) ਦੇਸ ਔਰ ਤੀਨ ਲੋਕ ਔਰ ਤੀਨ ਦੇਵਤਾ (ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ) ਤੀਨ ਭਾਗ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਗੁਣ ਇਨ (ਮੰਡਲ) ਸਮੂਹ ਕੋ ਜਿਸਨੇ (ਮੰਡਾ) ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਹਿਆ ਅਭ ਅੰਤ ॥ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋ ਧਰਨੀਧਰ ਮੰਤ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ (ਅਭ ਅੰਤ) ਦਸਵੇਂਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਧਰਨੀਧਰ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾਕੋਈ (ਪਾਰੁ) ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਦਲੀ ਪੁਹਪ ਧੂਪ ਪਰਗਾਸ ॥
ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਜਿਸਕੋ ਜੋਗੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਕੇਲੇ ਕੇ ਫੂਲ ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਹੈ ਔਰ ਧੂਪ ਕੇ ਸਦ੍ਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੈ ॥

ਰਜ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਲੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥
ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਮਲੋਂ ਕੀ (ਰਜ) ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਦਸਵੇਂਦ੍ਵਾਰ ਜੋਕਮਲਹੈਤਿਸਕਾਰੰਗੁਕੇਲੇਕੇ ਫੂਲ ਜੈਸਾ ਹੈ ਅਰੁ ਧੂਪ ਜੈਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਪੰਕਜ ਕੀ ਰਜ ਕਰਕੇ ਲੈਣਾ ਮਧਜ ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਆ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਧਯਾਨੁ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਦਲੀ ਕਰ ਫਲ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣਾ ਔਰ (ਪੁਹਪ) ਫੂਲ ਕਹਾ ਫਲ ਫੂਲ ਚੜਾਉਣੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣਾ(ਪਰਗਾਸ)ਦੀਪਕ ਜਗਾਇ ਕਰ ਆਰਤੀ ਕਰਨੀ ਇਹ ਸਭ ਰੀਤੀਕਰੀਗਈ ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਦੁਆਦਸ ਦਲ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਮੰਤ ॥ ਜਹ ਪਉੜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ॥ ੪॥
ਦਸਵੇ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਜੋ ਕਮਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਰਾ ਪਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਸਵੇਂਦਵਾਰ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੁਵਾਦਸ ਅਖਰ ਰੂਪ ਦਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀਕੇ ਪਤੀ ਬਿਸਨੂੰ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਬਿਰਾਜ-ਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਕਾਮੁ ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਨੀਚੇ ਕਾ ਅਪਾਨ ਪੌਨ ਔਰ ਊਪਰ ਕੇ ਪਰਾਣ ਪੌਣ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਮੁਖ (ਅਕਾਸ) ਅਰਥਾਤ ਦਸਵੇਂ ਦੁਾਰ ਜਾਇ ਲਾਗਾ ਹੈ (ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ)ਦਸਵੇਂ ਦੁਾਰ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕਲਾ ਕਰ ਜੋਗੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕੀਆਹੈ ਵਾ(ਅਰਧ)ਜੀਉ(ਉਰਧ)ਈਸਰ ਇਨ ਦੋਨੋਂਮੈਂ ਮੁਖ (ਅਕਾਸ) ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੀ ਦੋਨੋਂ ਮੈ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਫੁਰ ਰੂਪ ਮੰਡਲਾਕਾਰ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੈਂ ਗਯਾਨੀ ਪੁਰਸ (ਪਰਗਾਸੁ) ਨਿਵਾਸੁ (ਕਰ) ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਊਹਾਂ ਸੂਰਜ ਨਾਹੀ ਚੰਦ ॥ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਰੈ ਅਨੰਦ ॥ ੫ ॥

ਊਹਾਂ ਦਸਵੇਂ ਦੁਾਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਚੰਦੁ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹੀਂ ॥ ਆਦਿ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਜੋਗੀ ਵਾ ਗਯਾਨੀ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਪਿੰਡਿ ਸੋ ਜਾਨੁ ॥ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸਰੀਰ ਮੈ ਜਾਨਾ ਹੈ (ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ) ਦਸ੍ਵੈਂ ਦੁਾਰ ਮੈਂ ਵਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਔਰ ਗਯਾਨੀ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਹੰ ਸੋ ਜਾਕਉ ਹੈ ਜਾਪ ॥ ਜਾਕੋ ਲਿਪਤ ਨ ਹੋਇ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ॥ ੬ ॥

ਸੋਹੰ ਸੋਹੰ ਜਿਸ ਜੋਗੀਦਾ ਜਾਪ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਾਕੋ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ(ਸੋਹੰ ਸੋ)ਇਸ ਪਦਮੈਂ ਹੰ ਦੇਹਰੀ ਦੀਪਕਹੈ॥੬॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਘਾਮ ਨਹੀ ਛਾਮ ॥ ਅਵਰ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਮ ॥

ਨਾ ਤੋ ਉਸ ਮੈਂ ਬਰਨ ਹੈ ਨ ਅਬਰਨ ਹੈ ਨਾ ਧੂਪ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਛਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਮੈਂ ਵਾ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਇਸਥਿਤ ਜੋਗੀ ਮੈਂ ਦ੍ਵੰਦੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਔਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕੇਵਲ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਉਸ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੂਈ (ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ) ਹਟਾਈ ਹੂਈ ਹਟਤੀ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ(ਸੁੰਨ) ਦਸਵੇਂ ਦੁਵਾਰ ਵਾ ਅਫੁਰ ਔ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਵਹੁ ਸਾਂਤ ਰੂਪੁ ਕਹਾਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮਧੇ ਜਾਨੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਆਪੈ ਹੋਇ ॥

ਮਨ ਕੇ (ਮਧੇ) ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਕੋਈ ਜਾਨੇ ਜੋ ਬੋਲੈ ॥ ਜੋ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬਾਣੀ ਆਦਿ ਇੰਦ੍ਰਯਾਂ ਕੋ ਸਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੈ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ,ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਜਾਕੈ ਪਰਗਾਸ ॥ ਕੋਟਿ ਮਹਾਦੇਵ ਅਰੁ ਕਬਿਲਾਸ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਜਿਸਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮਹਾਦੇਵ ਔਰ ਕਲਾਸੁ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਮਰਦਨੁ ਕਰੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਉਚਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀਆਂ ਜਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮਲਤੀ ਹੈਂ ॥ ਕ੍ਰੋੜ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਸਕੇ ਦੁਵਾਰੇ ਪਰ ਬੇਦ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਜਾਚਉ ਤਉ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ॥ ਆਨ ਦੇਵ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਤੋ ਕੇਵਲ ਤੇਰੇ ਕੋਂ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਦੇਂਵਤਿਓਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮੁ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕਰਹਿ ਚਰਾਕ ॥ ਸੁਰ ਤੇਤੀਸਉ ਜੇਵਹਿ ਪਾਕ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਰੋਸਨੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਤੀਸ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ(ਜੇਵਹਿ ਪਾਕ)ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਗੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜਨ ਸਹਤ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਪੂਜਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਵਗ੍ਰਹ ਕੋਟਿ ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ਧਰਮ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ॥ ੨ ॥

ਨਵੋਂ ਗ੍ਰੈਹੋਂ ਕੇ ਸੁਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਖੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ) ਡੇਉਢੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਦਫਤਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਵਨ ਕੋਟਿ ਚਉਬਾਰੇ ਫਿਰਹਿ ॥ ਬਾਸਕ ਕੋਟਿ ਸੇਜ ਬਿਸਥਰਹਿ ॥

ਪਵਨ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਚਉਬਾਰੇ) ਚੋਤਰਫੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਾਸਕ ਨਾਗ ਜਿਸਕੀ ਸੇਹਜਾ ਕੋ ਬਿਸਥਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਮੁੰਦ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰ ॥ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਿਸਕੇ (ਪਾਨੀਹਾਰ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀਆਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਕੁਮੇਰ ਭਰਹਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ਕੋਟਿਕ ਲਖਮੀ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਕੁਬੇਰ ਜਿਸਕੇ ਭੰਡਾਰ ਕੋ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਲਖਮੀਆਂ ਜਿਸਕੀਆ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਹਿਰਹਿ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ॥ ੪ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪਾਪ ਔ ਪੁੰਨ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੀ ਤਰਵ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ (ਹਿਰਹਿ) ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ॥ ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ ਖਿਅਤ ਅਪਾਰ ॥

ਛਿਵੰਜਾ ਕ੍ਰੋੜ ਜਾਦਵ ਜਿਸਕੇ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ)ਨਜੀਕੀ ਦਾਸ ਹੈ (ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ (ਅਪਾਰ)ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਖਿਅਤ) ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਲਟ ਛੂਟੀ ਵਰਤੈ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ਕੋਟਿ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਗੋਪਾਲ ॥ ੫ ॥

ਲਟਾ ਛੂਟੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਐਸੀ ਭਜਾਨਕ ਰੂਪ ਕਾਲੀ ਵਾ ਕੁਲਖਮੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੇਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਕ੍ਰੋੜੋ ਸਕਤੀਆ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਹੀ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਜਗ ਜਾਕੈ ਦਰਬਾਰ ॥ ਗੰਧ੍ਰਬ ਕੋਟਿ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ (ਜਗ) ਔਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਖੜੇ ਹੈਂ ॥ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਗੰਧ੍ਰਬ ਜਿਸਕੋ(ਜੈਕਾਰ) ਧੁਨੀ ਕਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਦਿਆ ਕੋਟਿ ਸਭੈ ਗੁਨ ਕਹੈ ॥ ਤਉ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਿਦਜਾ ਜਿਸਕੋ ਸਮੂਹ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਤੋ ਭੀ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪਕੇ ਅੰਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬਾਵਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਰੋਮਾਵਲੀ ॥ ਰਾਵਨ ਸੈਨਾ ਜਹ ਤੇ ਛਲੀ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਰੋਮਾਵਲੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਵਾ (ਰੋਮਾਵਲੀ) ਰੋਮੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਭਾਵ ਚੌਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਰਾਵਨ)ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੈਨਾ ਅਰਥਾਤ ਬਲ ਕੀ (ਸੈਨਾ) ਫੌਜ ਜਿਸ ਬਾਵਨ ਕਰ ਛਲੀ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਰਾਵਨ ਕੀ ਸੈਨਾ ਛਲੀ ਗਈ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਭੀ ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰੋੜਾ ਹੀ ਚੌਰੁ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਹਸ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਕਹਤ ਪੁਰਾਨ ॥ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਥਿਆ ਮਾਨੁ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਔ (ਸਹਸ) ਹਜਾਰ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਪੁਰਾਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਜਿਸਨੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਮਰਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਕੰਦ੍ਰਪ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਲਵੈ ਨ ਧਰਹਿ ॥ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰਿ ਮਨਸਾ ਹਰਹਿ ॥

(ਕੰਦ੍ਰਪ) ਕਾਮਦੇਵ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਲਵੈ) ਪਾਸ ਭਾਵ ਬਰਾਬਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤੇ ਭਾਵ ਤੂੰ ਅਤੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਕਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬੁਧੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੋਕੇ ਧੀਰਜਾਦੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਹਰਹਿ) ਚੁਰਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੁਨਿ ਸਾਰਿਗਪਾਨ ॥ ਦੇਹਿ ਅਭੈ ਪਦੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ॥ ੮॥੨॥੧੮॥੨੦॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ(ਸਾਰਿਗਪਾਨ)ਭਗਵਨ ਮੁਝਕੋ ਅਭੈ ਪਦ ਕਾ ਦਾਨ ਬਖਸੀਏ ਏਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੋਖ ਪਦ ਦੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੨੦ ॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰੇ ਜਿਹਬਾ ਕਰਉ ਸਤਖੰਡ ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਉਚਰਸਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਜੇਹਵੇ ਤੋ ਤੇਰਾ (ਸਤਖੰਡ) ਸੌ ਟੁਕੜਾ ਕਰ ਦੇਵੋਂਗਾ (ਜਾਮਿ) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਾ (ਉਚਰਸਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਰੰਗੀਲੇ ਜਿਹਬਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥ ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਿਹਵਾ ਹਰੀ ਰੰਗੀਲੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕੈਸੇ (ਸੁਰੰਗ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਿਸ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧਜਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਮਿਥਿਆ ਜਿਹਬਾ ਅਵਰੇਂ ਕਾਮ ॥ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਇਕੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਜਿਹਵਾ (ਮਿਥਿਆ)ਬਜਰਥ ਹੈ ਜੋ ਔਰ ਕਾਮ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ (ਨਿਰਬਾਣ)ਪਦੁ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਇਕੁ

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ ਅਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ॥ ਏਕ ਨ ਪੂਜਸਿ ਨਾਮੈ ਹਰੀ ॥ ੩ ॥

(ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ)ਅਸੰਖਜਾਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅੰਨ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੁਈ ਇਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਰਸ ਨਹੀਂ ਪੁਜਤੀ, ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਅਧਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਕਰਣਾ ॥ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਿ ਇਹ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਜੀਵ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰਦਾਰਾ ਪਰਹਰੀ ॥ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਨਰਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰਾਯਾ ਧਨੁ ਔ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਨਰਹਰੀ) ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਸਮੀਪ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਨ ਭਜੰਤੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ਤਿਨਕਾ ਮੈ ਨ ਕਰਉ ਦਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰਾਇਣ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨੁ ਮੈਂ ਨਾ ਕਰੋਂ ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਅੰਤਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ (ਅੰਤਰਾ) ਭੇਦੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਸ਼ੂ ਹੈਂ ਵੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ॥ ਨਾ ਸੋਹੈ ਬਤੀਸ ਲਖਨਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਬਤੀਸ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਔਰ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ਨਾਕ ਕਟਾ ਹੂਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਧੁ ਕਟੋਰੈ ਗਡਵੈ ਪਾਨੀ ॥ ਕਪਲ ਗਾਇ ਨਾਮੈ ਦੁਹਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਭੋਗ ਹੇਤ ਕਪਲਾ ਗਊ(ਦੁਹਿ)ਚੋਇ ਲਯਾਦੀ ਫਿਰ ਕਟੋਰੇ ਮੈਂ ਦੂਧ ਔਰ ਗਡਵੇ ਮੇਂ ਜਲ ਪਾਇ ਲੀਆ ॥ ੧ ॥

ਦੂਧੁ ਪੀਉ ਗੋਬਿੰਦੇ ਰਾਇ ॥ ਦੂਧੁ ਪੀਉ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥

ਨਾਹੀ ਤ ਘਰ ਕੋ ਬਾਪੁ ਰਿਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਦੂਧ ਪੀਜੀਏ ਜਬ ਆਪ ਦੂਧ ਪੀਵੇਂਗੇ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਤੀਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਸੇ ਦੂਧ ਪੀਤੇ ਰਹੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਤੋ ਜੇ ਨਾ ਪੀਵੋਗੇ ਤੋ ਜੋ ਘਰ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਨਾਨਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਗੁਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸੁੋਇਨ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ॥ ਲੈ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਆਗੈ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸੋਨੇ ਕੀ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦੂਧ ਕੀ ਭਰੀ ਹੁਈ ਲੈਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦਈ ਜਬ ਕੁਛ ਦੇਰ ਭਈ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਸੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਦੂਧ ਨਾ ਪੀਆ ਤੋ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਅਪਣੇ ਪੇਟ ਮੈਂ ਕਟਾਰੀ ਮਾਰਨੇ ਲਗੇ ॥ ੨ ॥

ਏਕੁ ਭਗਤੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਬਸੈ ॥ ਨਾਮੇ ਦੇਖਿ ਨਰਾਇਨੁ ਹਸੈ ॥ ੩ ॥

ਤਬ ਬਿਸਨ ਜੀ ਲਛਮੀ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਬੀਚ ਬਸਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵਹਾ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਕਰ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਹਸਤੇ ਭਏ ॥ ੩ ॥

ਦੂਧੁ ਪੀਆਇ ਭਗਤੁ ਘਰਿ ਗਇਆ ॥ ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੋ ਦੂਧ ਪੀਆਇ ਕਰ ਭਗਤੁ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਥਾ ਕਿ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਣਾ ਔਰ ਉਸ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅੰਨ ਨ ਦੇਣਾ ਬਿਸਨ ਜੀ ਪ੍ਰੀਖਯਾ ਹੇਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਔਰ ਅੰਨ ਮਾਗਾ ਨਾਮਦੇਉ ਨੇ ਨਾ ਦੀਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਸੀ ਜਗਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਤਬ ਲੋਗ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਕਿ ਇਸਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਅੰਨ ਨਾ ਦੇਣੇ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮੈ ਬਉਰੀ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ ॥ ਰਚਿ ਰਚਿ ਤਾ ਕਉ ਕਰਉ ਸਿੰਗਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਕਮਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਰਾਮੁ (ਭਤਾਰੁ) ਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਸੀਂ ਹੇ ਲੋਗੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੋ ॥ ਹਮਨੇ ਤੋ ਅਪਨਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪਯਾਰੇ ਕੇ ਜੋਗ ਕਰ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

(ਬਾਦੁ)ਬਜਰਥ(ਬਿਬਾਦੁ)ਝਗੜਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਾ ਕਰੀਏ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਏ॥੨॥

ਅਬ ਜੀਅ ਜਾਨਿ ਐਸੀ ਬਨਿਆਈ ॥ ਮਿਲਉ ਗੋਪਾਲ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਜੀਅ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਨੁ) ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਗੁਪਾਲ ਕੋ ਮਿਲੋਂਗੀ ॥ ੩ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਨਰੁ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ ਭੇਟਲ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਉਸਤਤੀ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ॥ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇਕੋ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਲਛਮੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ (ਭੇਟਲ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਚਿਖਾ ਪਰ ਰਖਕੇ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਜਲਨੇ ਲਗਾ ਥਾ ਤਬ ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਚਤਰਭੁਜ ਹੋਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨ ਹੁਏ ॥ ੪ ॥ ੪॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਮ ਗਤੀ ਅਨਸਾਰ ਰਾਮ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜੀਵ ਕੋ ਪਤੰਤ੍ਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬਹੂ ਖੀਰਿ ਖਾਡ ਘੀਉ ਨ ਭਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਘਰ ਘਰ ਟੂਕ ਮਗਾਵੈ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਐਸਾ ਸਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਖੀਰ ਖੰਡ ਅਰੁ ਘੀਉ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਬੀ ਘਰ ਘਰ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਮੰਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਕੂਰਨੁ ਚਨੇ ਬਿਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਕਬੀ (ਕੂਰਨੁ) ਸੂੜੀ ਮੈਂ ਸੇ ਚਣੇ ਵਾ ਕਰੜੇ ਚਣੇ (ਬਿਨਾਵੈ) ਚੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਰਾਮੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੀਐ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ
ਮਹਿਮਾ ਕਿਛੁ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਤਰਾ ਰਾਮ ਰਾਖੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੁਛ ਕਥਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥

ਕਬਹੂ ਤੁਰੇ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਪਾਇ ਪਨਹੀਓ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀ ਤੌ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਤੁਰੇ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਘੋੜੇ ਨਚਾਵਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਪਾਵਣੇ ਕੋ(ਪਨਹੀਓ)ਜੁਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ॥ ੨ ॥

ਕਬਹੂ ਖਾਟ ਸੁਪੇਦੀ ਸੁਵਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਭੂਮਿ ਪੈਆਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਸੁਫੈਦ ਵਛਾਏ ਯੁਕਤ ਪਲੰਘ ਕੇ ਉਪਰ ਸੁਵਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਬੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੁਰ ਸੋਣੇ ਹੇਤ ਵਿਛਾਵਣੇ ਕੋ ਪਿਆਰ ਪਰਾਲੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਮੁ ਦੇਉ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥
ਜਿਹ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਹ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਏਕ ਦੇਵ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਗਏ ਤਹਾਂ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਥੀ ਫਿਕਰ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਲੱਕ ਨਾਲ ਬੰਨਕੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲੇ ਗਏ ਭਜਨ ਆਰਤੀ ਸਮੇਂ ਛੈਣਿਆ ਨੂੰ ਭੁਲ ਗਏ ਔਰ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਬਜਾਵਣੇ ਲਗ ਗਏ ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰ ਮੰਦਰ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਤਬ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਬੈਠਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਉਪਾਲੰਭ ਮਈ ਦੀਨਤਾ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਸਤ ਖੇਲਤ ਤੇਰੇ ਦੇਹੁਰੇ ਆਇਆ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਨਾਮਾ ਪਕਰਿ ਉਠਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਹਸਤਾ ਖੇਲਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਹਿਤ ਤੇਰੇ (ਦੇਹੁਰੇ) ਮੰਦ੍ਰ ਮੈ ਆਯਾ ਥਾ ॥ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀਨੇਕਹਾ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏਏਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋ ਨੇ ਉਠਾਦੀਆ ॥ ੧ ॥

ਹੀਨੜੀ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਦਮ ਰਾਇਆ ॥ ਛੀਪੇ ਕੇ ਜਨਮਿ ਕਾਹੇ ਕਉ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਜਾਦਵੋਂ ਕੇ ਰਾਈ ਮੇਰੀ ਜਾਤ (ਹੀਨੜੀ) ਛੋਟੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜਨਮੁ ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ॥

ਲੈ ਕਮਲੀ ਚਲਿਓ ਪਲਟਾਇ ॥ ਦੇਹੁਰੈ ਪਾਛੈ ਬੈਠਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਅੰਗ

ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਆਪਣੀ ਕੰਬਲੀ ਲੇਕਰ ਮੁੜ ਚਲਿਆ ਔਰ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਔਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ੨॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਜਯੋਂ ਜਯੋਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤਯੋਂ ਤਯੋਂ ਭਗਤ ਜਨਾਕੇ ਮਾਨਰਖਣੇਹੇਤ ਦੇਹੁਰਾਫਿਰਤਾਥਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੰਦਰ ਕਾ ਮੁਖ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਤਰਫ ਔਰ ਪੰਡਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਹੋਗਈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਨਾਜ ॥ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਜਲ ਸੇਤੀ ਕਾਜ ॥

ਜੈਸੇ ਭੂਖੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਨਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਜਿਸਤਰਾ ਪਿਆਸੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੀ ਮੂੜ ਕੁਟੰਬ ਪਰਾਇਣ ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ(ਮੂੜ)ਮੂਰਖ ਪੁਰਸ ਕੀ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਸਨੇਹ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਰਾਇਣ ਲਾਗੀ ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁਝ ਨਾਮੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੀ ਹੈ (ਸਹਜ) ਗਜਾਨ ਸੁਭਾਵਕਰ ਸੈਸਾਰਸੇ(ਬੈਰਾਗੀ)ਤਜਾਗੀ ਭਇਆਹੂੰ॥

ਜੈਸੀ ਪਰ ਪੁਰਖਾਰਤ ਨਾਰੀ ॥ ਲੋਭੀ ਨਰੁ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਜੈਸੇ ਬਿਭਚਾਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ॥

ਕਾਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾਮਨੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜੈਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਜਾਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀਮੁਰਾਰੀਕੇਸਾਥਪ੍ਰੀਤੀਹੈ॥੨॥

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਏ ॥

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸਕੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟਸਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਮੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸਚਿ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹਮ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਐਸਾ ਚਿਤੁ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਕਿ ਕਬੀ ਤੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਰਿਕ ਅਰੁ ਮਾਤਾ ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਮਾਤਾ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਗੋਬਿਦੁ ਬਸੈ ਹਮਾਰੈ ਚੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਕਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਨੇ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਤਿਆਗੈ ਅੰਧਾ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਸਿਉ ਘਾਲੈ ਧੰਧਾ ॥

ਕਾਮ ਕਰ ਅੰਧਾ ਪੁਰਸੁ ਘਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਤੋ ਤਜਾਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਸਯ ਰੂਪ ਧੰਧਾ (ਘਾਲੈ) ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਸਿੰਬਲੁ ਦੇਖਿ ਸੂਆ ਬਿਗਸਾਨਾ ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਮੂਆ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿੰਬਲ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ (ਸੂਆ) ਤੋਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲੰਪਟ ਹੋਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬਸਤਰ ਭੂਖਣਾਦਿ ਰੂਪ ਫਲ ਫੂਲ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀ ਕਾ ਘਰੁ ਅਗਨੇ ਮਾਹਿ ॥ ਜਲਤ ਰਹੈ ਮਿਟਵੈ ਕਬ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਕਾ (ਘਰੁ) ਰਿਦਾ (ਅਗਨੇ) ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਵਾ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਜਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਲਨੇ ਸੇ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨ ਦੇਖੈ ਜਾਇ ॥ ਮਾਰਗੁ ਛੋਡਿ ਅਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ॥

ਜਹਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ (ਮਾਰਗੁ) ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ

ਰਸਤੇ ਕੋ ਛੋਡਕੇ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਲਹੁ ਭੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਡਾਰਿ ਲਾਦਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥

(ਮੂਲਹੁ) ਅਧਿਸ੍ਟਾਨ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜੀਉ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਬਿਖੈ ਰਸੋਂ ਕੋ (ਲਾਦਿ) ਸੰਚਨ ਕਰਤਾ ਔਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਬੇਸ੍ਵਾ ਕੇ ਪਰੈ ਅਖਾਰਾ ॥ ਕਾਪਰੁ ਪਹਿਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਨਕਾ ਕੇ ਅਖਾਰਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਕੇ ਨਾਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ॥ ਵਾਕੇ ਗਲੇ ਜਮ ਕਾ ਹੈ ਫਾਸ ॥ ੩ ॥

ਤਾਲਕੋ ਪੂਰਤੀ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੋਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤਾਰ ਮੈਂ ਭੰਗ ਨਾ ਪੜ ਜਾਵੇ ਅੰਤ ਕੋ ਉਸਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਮਕਾ ਫਾਹਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੇ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਓ ਕਰਮਾ ॥ ਸੋ ਭਜਿ ਪਰਿ ਹੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਤਰਫੋਂ ਮੁੜਕੇ ਦੌੜ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਇਨਬਿਧਿ ਸੰਤਹੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਵਹੁਗੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਹਰਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ਪੜੈ ਨਹੀ ਹਮਹੀ ਪਚਿਹਾਰੇ ॥

ਸੰਡਾ ਔਰ ਅਮਰਕ ਦੋਨੋਂ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇਕੇ ਪੁਕਾਰਨੇ ਲਗੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤੋ ਪੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਮ ਬਹੁਤ ਖਪਕੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕਯਾ ਪੜਤਾ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਕਹੈ ਕਰੁ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ਚਟੀਆ ਸਭੈ ਬਿਗਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਤਾਲ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਾਟਸਾਲਾ ਦੇ ਲੜਕੇ ਭੀ ਸਭ ਉਸਨੇ ਬਿਗਾੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੀ ਬਾਣੀ ਸਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਪਿਬੋ ਕਰੈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਜੀਕੋ ਸਿਮਰਨੁ ਧਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਬਾਲੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੈ ॥

ਬਸੁਧਾ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਰਾਜੇ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਪਟਰਾਨੀ ॥

ਜਬ ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਪਨੇ ਬਸ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਮਾਨਕੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕੀ ਪਟਰਾਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਭਈ ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਤਿਨਿ ਤਉ ਅਉਰੈ ਠਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਤੂੰਉਸਕਾ ਕਹਿਨਾ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤੋ ਔਰ ਹੀ ਠਾਨੀਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਦੇਣੇ ਕੀਸਲਾਹਕਰੀਹੈ॥੨॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਮੰਤਰ ਉਪਾਇਆ ਕਰਸਹ ਅਉਧ ਘਨੇਰੀ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕੀ ਆਯੁ (ਘਨੇਰੀ) ਹੀ ਕਰੇਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰ ਦੇਵੇਂਗੇ ਜਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਨਾ ਮਾਨੀ ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਗਿਰਿਤਰ ਜਲ ਜੁਆਲਾ ਭੈ ਰਾਖਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ ॥ ੩ ॥

(ਗਿਰਿਤਰ)ਪਰਬਤ ਸੇ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾਉਣੇ ਔਰ ਜਲ ਮੈਂ ਡੋਬਣੇ ਔਰ ਅਗਨੀ ਆਦਿਕ ਮੈਂ ਜਲਾਉਣੇ ਕੇ ਭਯਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਬਚਾ ਲੀਆ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨੇ ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਫੇਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕਸਟ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕਾਲੁ ਭੈ ਕੋਪਿਓ ਮੋਹਿ ਬਤਾਉ ਜੁ ਤੋਹਿ ਰਾਖੈ ॥

ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਆਪ ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭੈਦਾਇਕ ਕ੍ਰੋਧਤ ਹੂਆ ਔ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਮੁਝਕੋ ਬਤਾਇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਰਖਕ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨੇ ਤੇ ਬਚਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਪੀਤ ਪੀਤਾਂਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ਥੰਭ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖੈ ॥ ੪ ॥

(ਪੀਤ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਪੀਲੇ ਪੀਤਾਂਬਰੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਥੰਭ ਮੈਂਭੀ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਥੰਭ ਕੋ ਮੁਸ਼ਟਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕੀਆ ਤਬ ਤਹਾਂ ਤੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਨਿਕਸੇ ਔਰ ਹਰਨਾਖਸ਼ ਕਾ ਉਦਰ ਨਖੋਂਕਰ ਫਾੜ ਦੀਆ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਹਰਨਾਖਸੁ ਜਿਨਿ ਨਖਹ ਬਿਦਾਰਿਓ ਸੁਰ ਨਰ ਕੀਏ ਸਨਾਥਾ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਨਾਖਸ਼ ਕੋ ਨਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬਿਦਾਰਨ ਕੀਆ ਥਾ ਔਰ ਸਭ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤੇ ਅਰ (ਨਰ) ਪੁਰਸ ਸਨਾਥ ਕੀਏ ਥੇ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਨਰਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਰਾਮੁ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਤਾ ॥ ੫ ॥੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ॥ ਵਹੁ ਕੈਸਾਹੈ? (ਅਭੈ ਪਦ)ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥੫॥੩॥੯॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂਸਲੇਮ ਸਾਹ ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਪਯਾਰੀ ਗਊ ਮਰ ਗਈ ਥੀ ਕਾਜ਼ੀਓਂ ਕੇ ਕਹਣੇ ਸੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੋ ਪਰੀਖਯਾ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਯਾ ਔਰ ਕਹਾ ਯਾ ਤੋ ਗਊ ਜੀਵਾਇ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂ ਮਰਨਾ ਪ੍ਰਵਾਣ ਕਰੁ ॥

ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੂਛੈ ਸੁਨੁ ਬੇ ਨਾਮਾ ॥ ਦੇਖਉ ਰਾਮ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਕਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਗਰਬ ਸਹਿਤ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਰੇ ਨਾਮਦੇਵ ਸੁਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਯਾ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਨੇ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਤੁਮਰੇ ਰਾਮ ਕਾ ਕਾਮ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖੋਂਗਾ ॥ ੧॥

ਨਾਮਾ ਸੁਲਤਾਨੇ ਬਾਧਿਲਾ ॥ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਬੀਠੁਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ (ਬਾਧਿਲਾ) ਬਾਧਿ ਕਰ ਮੰਗਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਕਹਣੇ ਲਗਾ ਅਬ ਦੇਖੋਂਗਾ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਬੀਠਲਾ ਕੈਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਚਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਸਮਿਲਿ ਗਊ ਦੇਹੁ ਜੀਵਾਇ ॥ ਨਾ ਤਰੁ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰਉ ਠਾਇ ॥੨॥

(ਬਿਸਮਿਲਿ) ਮਰੀ ਹੂਈ ਗਊ ਹਮਾਰੀ ਜਿਵਾਇ ਦੇਹੁ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਸੀ ਜਗਾ ਗਰਦਨ ਕਾਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਵੋਂਗਾ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹ ਐਸੀ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥੩॥

ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਖੁਦਾ ਕਾ (ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ) ਮਾਰਾ ਹੂਆ ਕੋਈ ਜੀਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤੁਮਨੇ ਤੋ ਜੀਵਾਵਨਾ ਹੋਗਾ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿਹੈ ਰਾਮੁ ਹੋਇ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੇ ਗਊ ਕਾ ਜੀਵਾਵਣਾ ਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣਾ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਹ ਉਤ੍ਰ ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥ ਗਜ ਹਸਤੀ ਦੀਨੋ ਚਮਕਾਰਿ ॥੫॥

ਤਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋ ਬੜਾ ਹੰਕਾਰ ਚੜ੍ਹ ਗਯਾ ਔਰ ਗਜ ਕੇ ਖੂੰਨੀ ਹਸਤੀ ਕੋ ਚਮਕਾਇ ਦੀਆ ॥ ੫ ॥

ਰੁਦਨੁ ਕਰੈ ਨਾਮੇ ਕੀ ਮਾਇ ॥ ਛੋਡਿ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਭਜਹਿ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥

ਤਬ ਹਾਥੀ ਆਗੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਪੜਾ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਮਾਤਾ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੀ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਭਜਤਾ ਜੀਵਤਾ ਤੋ ਰਹੇਂਗਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਨ ਹਉ ਤੇਰਾ ਪੂੰਗੜਾ ਨ ਤੂ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ ਤਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੭ ॥

ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਪੂੰਗੜਾ)ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਔਰ ਨਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਹੈਂ ਕਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਧਰਮ ਤਯਾਗਣੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੀ ਹੈਂਜੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੌ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰਗਾ ਭਾਵ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਛੋਡੂੰਗਾ ॥

ਕਰੈ ਗਜਿੰਦੁ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ॥ ਨਾਮਾ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ॥ ੮ ॥

ਹਾਥੀ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਹਰੀ ਕੀ ਓਟ ਮੈਂ (ਉਬਰੈ) ਬਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥ ਇਨਿ ਹਿੰਦੂ ਮੇਰਾ ਮਲਿਆ ਮਾਨੁ ॥ ੯ ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਾਜ਼ੀ ਅਰ ਮੁਲਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਹਿੰਦੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ॥ ੯ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੇਹੁ ॥ ਨਾਮੇ ਸਰਭਰਿ ਸੋਨਾ ਲੇਹੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸਹਿਰ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਗ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਸੁਨੋ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਜੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ (ਸਰ) ਬਰਾਬਰ ਸੋਨਾ (ਭਰਿ) ਤੋਲ ਕੇ ਲੇ ਲੇਵੋ ਪਰ ਇਸ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੋ॥ ੧੦ ॥

ਮਾਲ ਲੇਉ ਤਉ ਦੋਜਕਿ ਪਰਉ ॥ ਦੀਨੁ ਛੋਡਿ ਦੁਨੀਆ ਕਉ ਭਰਉ ॥ ੧੧ ॥

ਲੋਕੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਧਨ ਲੇ ਲੇਵੌਂ ਤੋ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ਅਪਨਾ (ਦੀਨ) ਧਰਮ ਛੋੜ ਕਰ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਯਾ ਕੋ ਭਰਾਂ ਅਰਥਾਤ ਲੇ ਲੇਵੌਂ ॥ ੧੧ ॥

ਪਾਵਹੁ ਬੇੜੀ ਹਾਥਹੁ ਤਾਲ ॥ ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਤੋ ਬੇੜੀ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਤਾਲ ਬਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਛੈਣੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ॥੧੨॥ ਫਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ ਤਿਸ ਪਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਜਉ ਉਲਟੀ ਬਹੈ ॥ ਤਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਜੇਕਰ ਗੰਗ ਔ ਜਮਨਾਏਹਨਦੀਆਂ ਉਲਟੀਆਂਹੋਕਰ ਚਲਨੇ ਲਗ ਜਾਵੇਂ ਤੌ ਭੀ ਨਾਮਾਤੋ ਹਰੀਨਾਮ ਜਪਹੀ ਕਰਤਾਰਹੇਗਾ॥

ਸਾਤ ਘੜੀ ਜਬ ਬੀਤੀ ਸੁਣੀ ॥ ਅਜਹੁ ਨ ਆਇਓ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਧਣੀ ॥ ੧੪ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰਨੇ ਕਾ ਆਠ ਘੜੀ ਦਿਨ ਚੜੇ ਕਾ ਸੰਕੇਤ ਥਾ ਤਬ ਸਾਤ ਘੜੀ ਬੀਤ ਗਈ ਅਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਘੜਿਆਲ ਦੀ ਅਵਾਜ ਸੁਨੀ ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਬ ਤਕ (ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਧਣੀ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਬਿਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ॥ ੧੪ ॥

ਪਾਖੰਤਣ ਬਾਜ ਬਜਾਇਲਾ ॥ ਗਰੁੜ ਚੜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਇਲਾ ॥ ੧੫ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਚਿਤਵਣੇ ਸਾਰ ਹੀ ਗਰੜ ਕੇ ਪੰਖੋਂ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜਤੇ ਹੂਏ ਵਾ ਜਬ ਘੜਿਆਲੀਏ ਨੇ (ਪਾਖੰਤਣ) ਪਹਿਰ ਬੀਤੇ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜਾ ਲੀਆ ਤਬ ਗਰੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਵਤਾ ਭਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਗਰੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ਆਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧੬ ॥

ਅਪਨੇ ਭਗਤਿ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਤਾਹੀ ਤੇ ਗਰੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਆਵਤੇ ਭਏ ॥ ੧੬ ॥

ਕਹਹਿ ਤ ਧਰਣਿ ਇਕੋਡੀ ਕਰਉ ॥ ਕਹਹਿ ਤਲੇ ਕਰਿ ਊਪਰਿ ਧਰਉ ॥ ੧੭ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਘਰ ਕੀ ਧਰਤੀ (ਇਕੋਡੀ) ਟੇਢੀ ਕਰ ਦੇਊਂ ਜੇਕਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਉਠਾਇਕੇ ਇਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰ ਦੇਊਂ ॥ ੧੭ ॥

ਕਹਹਿ ਤ ਮੁਈ ਗਊ ਦੇਉ ਜੀਆਇ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥ ੧੮ ॥

ਜੇਕਰ ਕਹੇਂ ਤਾਂ ਮੁਈ ਗਊ ਕੋ ਜਿਵਾਇ ਦੇਵੌਂ ਜਿਸ ਸੇ ਸਭ ਕੋਈ ਦੇਖਕਰ ਪਤਿਆਏ ਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰੇ॥੧੮॥

ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਸੇਲ ਮਸੇਲ ॥ ਗਊ ਦੁਹਾਈ ਬਛਰਾ ਮੇਲਿ ॥ ੧੯ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕਹਤਾ ਹੈ ਗਊ ਜਿਵਾਇ ਦੇਹੁ ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਿਵਾ ਦਈ ਫਿਰ (ਸੇਲ ਮਸੇਲ) ਸੈਨੋ ਸੈਨੀ ਹੋਏ ਭਾਵ ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਆ ਵਾ (ਸੇਲ) ਨਗਾਣਾ (ਮਸੇਲ) ਪਾਇਕੇ ਔਰ ਬਛਰਾ ਮਿਲਾਇਕੇ ਵਹੁ (ਦੁਹਾਈ) ਚੁਵਾਦਈ ॥ ੧੯ ॥

ਦੂਧਹਿ ਦੁਹਿ ਜਬ ਮਟੁਕੀ ਭਰੀ ॥ ਲੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ ॥ ੨੦ ॥

ਜਬ ਦੂਧ ਚੋ ਕਰਕੇ ਮਟਕੀ ਭਰ ਦਈ ਤਬ ਵਹੁ ਮਟਕੀ ਲੈ ਕਰਕੇ ਬਾਦਸਾਹਿ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦਈ ॥ ੨੦ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਮਹਲ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥ ਅਉਘਟ ਕੀ ਘਟ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੨੧ ॥

ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹਿ ਮਹਿਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਤਬ ਤਿਸਕੋ (ਅਉਘਟ) ਔਖਾਈ ਕੀ ਘੜੀ ਆਨ ਲਗੀ ਭਾਵ ਸੂਲ ਹੋਣੇ ਲਗ ਪੜਾ ॥ ੨੧ ॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਬਿਨਤੀ ਫੁਰਮਾਇ ॥ ਬਖਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਗਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਕਾਜੀ ਔਰ ਮੁਲਾਣਿਓਂ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਛੁ ਸੇਵਾ ਫਰਮਾਓ ਅਰ ਹੇ ਹਿੰਦੂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਗਾਇ ਹੋਂ ॥ ੨੨ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਬਾਦਿਸਾਹ ॥ ਇਹੁ ਕਿਛੁ ਪਤੀਆ ਮੁਝੈ ਦਿਖਾਇ ॥ ੨੩ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋਂ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਏਹ ਪਰਚਾ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾ ਕੁਛ ਮੈਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਯਾ ਹਰੀ ਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਮੁਝਕੋ ਕੁਛ ਪਤੀਆ ਦਿਖਾਉ ॥ ੨੩ ॥

ਇਸ ਪਤੀਆ ਕਾ ਇਹੈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਾਚਿ ਸੀਲਿ ਚਾਲਹੁ ਸੁਲਿਤਾਨ ॥ ੨੪ ॥

ਜਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਪਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਤਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਇਸ ਪਰਚੇ ਕਾ ਏਹ (ਪਰਵਾਨੁ) ਨਿਸਚਾ ਕਰੁ ਹੇ (ਸੁਲਤਾਨਿ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਚ ਔਰ ਸੀਲ ਮੈਂ ਚਲੋ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਬੋਲੋ ਔਰ ਸਾਂਤ ਵਾ ਜਤੁ ਕੋ ਧਾਰੋ॥੨੪॥

ਨਾਮਦੇਉ ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਮਿਲਿ ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਨਾਮੇ ਪਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੫ ॥

ਨਾਮਦੇਊ ਕਾ ਜਸ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾਹੈ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾਤੇਭਏ ਔਰ ਕਹਤੇਭਏ॥੨੫॥

ਜਉ ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਨ ਜੀਵੈ ਗਾਇ ॥ ਤ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਜਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਹਮ ਨੇ ਐਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਥਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਬ ਕੀ ਬੇਰ ਗਊ ਨਾ ਜੀਵੇਗੀ ਤੋ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਵਾਸ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਨਾਮੇ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਰਹੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਲੇ ਉਧਰਿਆ ਪਾਰਿ ॥ ੨੭ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾਮਾ ਔਰ ਭਗਤ ਕੋ ਜਨਾ ਪਾਰ ਲੇਗਯਾ ਅਰੁ ਆਪ ਭੀ ਉਧਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ॥੨੭॥

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਨਿੰਦਕ ਭਇਆ ਖੇਦੁ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਐਸਾ ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਮਾਨੋ ਏਕ ਬਾਰ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਕਿ ਨਾਮਦੇਉ ਔਰ ਨਰਾਇਨ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰੁ ੨ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਮਿਲੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੌ (ਮੁਰਾਰਿ) ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈ ਤੌ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਬੈਕੁੰਠ ਤਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੌ ਨਰਕ ਤੇ ਤਰ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜੌ ਗੁਰਦੇਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਬ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਆਨ ਸਭ ਸੇਵ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਯਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸੇਵਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਝੂਠ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵੈ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਤੌ ਜੀਵ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪੰਚ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਮਰਿਬੋ ਝੂਰਿ ॥੨॥

ਜੌ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੇ ਤੌ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਪੁਰਸ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੁਦੇਵ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਵੈ ਤੌ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਜੌ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਬਾਨੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੌ (ਅਕਥ) ਪ੍ਰਮੇਸੂਰ ਕੀ (ਕਹਾਨੀ) ਕਥਾ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਹ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਦੇਹ) ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜਉ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਸੂਝੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਊਚ ਪਦ ਬੂਝੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੂਰ ਸੂਝ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੀਨੋ ਭਵਨੋ ਕੀਸੋਝੀ ਹੋਤੀਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵ (ਊਚ ਪਦ) ਨਿਰਬਾਨ ਪਦ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੌ (ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ) ਜਸ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਫੈਲਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵਤੇ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੌ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਦਾ ਸਾਬਾਸੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਪੁਰਸਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਬਪਰਾਈਨਿੰਦਾ ਤਿਯਾਗੀ ਜਾਤੀਹੈ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਏਕ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਲਿਲਾਟਹਿ ਲੇਖ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਬੁਰਾ ਭਲਾ) ਊਚ ਨੀਚ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੂਰ ਭਾਵਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੇ ਤਬ ਮਸਤਕ ਕੇ ਲੇਖ ਖੁਲ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜਉ ਗੁਰ ਦੇਉ ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥

ਭਾਵ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਤੌ (ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਹੰਭਾਵ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਵਾ ਸਰੀਰ ਨਸਟ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਬ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ

ਐਸੇ ਹੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਛਾਪਰਿ ਛਾਈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਿਹਜ ਨਿਕਸਾਈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਸਹਾਇਕ ਹੂਏ ਤੌ ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਛਪਰੀ ਬਨਾਇ ਦਈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਤੋ ਨਦੀ ਬੀਚ ਤੇ ਸਿਹਜਾ ਨਿਕਸ ਆਈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਠਸਠਿ ਨਾਇਆ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਇਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਤਬ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰ ਲੀਆ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੁ ਰਾਜ ਕੇ ਤਨ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਦੁਆਰਕਾ ਗਏ ਬਿਨਾ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਨ੍ਹ ਛਾਪਾ ਤਿਲਕਾਦਿ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ॥ ਇਸਦੀ ਸਾਖੀ ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਦੁਆਦਸ ਸੇਵਾ ॥ ਜਉ ਗੁਰ ਦੇਉ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਮੇਵਾ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਦ੍ਵਾਦਸ ਜੋਤੀ ਲਿੰਙੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਭੀ (ਬਿਖੁ) ਜ਼ਹਰ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਵਤ ਮੇਵਾ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੰਸਾ ਟੂਟੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੂਏਤਬ ਸੰਸਾ(ਟੂਟੈ)ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਦਯਾਲਹੋਤੇਹੈਂਤਬਜੀਵ ਜਮਕੇਭੈਤੇਛੂਟਤਾ ਹੈ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਭਉਜਲ ਤਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ॥ ੮ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠ ਦਸ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੌ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੇ ਤਾਤਪਰਜ ਕੋ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਅਠਾਰਾ ਪਰਬ ਮਹਾ ਭਾਰਤ ਸੁਨੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਲੀਆ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦੇਉ ਅਵਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ॥ ਨਾਮਦੇਉ ਗੁਰਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥੧੧॥

ਬਿਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਖਕੀ (ਜਾਈ) ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਤੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥

ਬਿਨਾ ਦੇਖੇ ਭਾਵ ਜੋ ਪ੍ਰੋਖ ਸੁਰਗਾਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਿਸਕੋ ਆਸਾ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਸ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਤਿਨਕੋ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਜਾਪੈ ਨਾਮੁ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਚਾਹੇਕਿਸੀਬਰਨ ਸਹਤਹੋਵੇ ਵਾ ਬ੍ਰਣਾਸ੍ਰਮਕੇ ਧਰਮ ਸਹਤ ਹੋਕਰ ਵਾ ਅਖਰਾ ਸਹਤ ਵਾ ਸਿਆਮਾਦਿ ਰੰਗ ਸਹਤ ਬਿਸਨੂੰ ਕਾ ਧਯਾਨੁ ਕਰਤਾ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸਹਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ(ਕੇਵਲ)ਸੁਧ ਅਰ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਤਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸ੍ਰੇਸਟਹੈ॥੧॥

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪਰਚੈ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕੋ(ਰਵੈ)ਜਪਣਾ ਕਰੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ (ਪਰਸੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੋ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਸਮਾਇ ॥

ਸੋ ਮੁਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਵਾਰਜੋਂ ਰਹਤ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੂਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸੋ ਅਨ ਭੈ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸਾ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਤੈਸਾ ਤੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰਤਾ ਹੋਇਕਰ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ ॥

ਫਲਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਜਬ ਫਲ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਫੂਲੁ (ਬਿਲਾਇ) ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੇਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭਯਾਸ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗਯਾਨ ਹੂਆ ਤਹਾਂ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੂਆ ਹੈ॥੩॥

ਘ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਘ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਧ ਕੋ ਸਿਆਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਮਥੈ) ਰਿੜਕਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪੁਰਸ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤਬ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ (ਨਿਰਬਾਨ) ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ ਸੋ ਪੁਨਹ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਿਸਿ ਅਭਾਗ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਭਾਗ ਜੀਵ ਅਤੀ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਭਾਵ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਗਵੰਤ ਬਡਾ ਭਯਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਨ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਔਰ ਛੈਣੇ ਖੋਸ ਲੀਏ ਤਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਆਉ ਕਲੰਦਰ ਕੇਸਵਾ ॥ ਕਰਿ ਅਬਦਾਲੀ ਭੇਸਵਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕੇਸਵ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਆਈਏ ਤੈਨੇ (ਅਬਦਾਲੀ) ਬਡਾ ਭੇਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਆਕਾਸ ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਕੀਨੀ ਕਉਸੈ ਸਪਤ ਪਯਾਲਾ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਅਕਾਸ ਰੂਪੀ ਸਿਰ ਪਰ(ਕੁਲਹ)ਟੋਪੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ(ਕਉਸੈ)ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਵਾ ਖੜਾਵਾਂ ਸਾਤੋਂ ਪਤਾਲ ਕੀਏ ਹੈਂ॥

ਚਮਰਪੋਸ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰਾ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਨੇ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥

(ਚਮਰਪੋਸ)ਚਰਮ ਕਾ ਪੁਸਾਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰੁ ਹੈ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਰਹੇ ਹੋ॥੧॥

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਕਾ ਪੇਹਨੁ ਤੇਰਾ ਸੋਲਹ ਸਹਸ ਇਜਾਰਾ ॥

ਛਿਵੰਜਾ ਕਰੋੜ ਜਾਦਵੋਂ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਚੋਲਾ ਹੈ ਸੋਲਾਂ ਹਜਾਰ ਏਕ ਸਉ ਆਠ ਰਾਣੀਆ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ(ਇਜਾਰਾ)ਘੁਟਣਾ ਹੈਂ ॥

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੁਦਗਰੁ ਤੇਰਾ ਸਹਨਕ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਤੇਰਾ (ਮੁਦਗਰੁ) ਮੋਟਾ ਲਾਠਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ(ਸਹਨਕ)ਮਿਟੀ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਬੀਚ ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੇਹੀ ਮਹਜਿਦਿ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਸਹਜ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ॥

ਜੋ ਦੇਹੀ ਹੈ ਏਹ ਤੇਰੀ(ਮਹਜਿਦਿ)ਮਸੀਤ ਹੈ ਬੀਚ ਮੈਂ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਨਿਮਾਜ ਗੁਜਾਰਤਾ ਹੈਂ॥

ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ ਸਉ ਕਾਇਨੁ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰੈ ॥ ੩ ॥

(ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ) ਲਛਮੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ (ਕਾਇਨੁ) ਨਿਕਾਹੁ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਅਕਾਰੋਂ ਵਾਲਾ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਮੇਰੇ ਤਾਲ ਛਿਨਾਏ ਕਿਹ ਪਹਿ ਕਰਉ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਤੈਨੇ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕੇ ਮੇਰੇ ਛੈਣੇ (ਛਿਨਾਏ) ਛੀਨ ਲੀਏ ਹੈ ਮੈਂ ਅਬ ਕਿਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰਾਗਾ ॥

ਨਾਮੇ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਫਿਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦੇਸਵਾ ॥ ੪ ॥ ੧॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਸਰਬ ਦੇਸੋਂ ਔਰੁ ਬਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਹਮ ਫਿਰੇ ਹੈਂ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਕਹਿਨੇ ਪੁਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਔਰ ਗਲ ਸੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ਦੁਤੁਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਹਾ ਮਾਹ ਮੁਮਾਰਖੀ ਚੜਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ॥

ਸਭੀ (ਮਾਹਾ) ਮਹੀਨਿਆਂ (ਮਾਹ) ਬੀਚ (ਮੁਮਾਰਖੀ)ਸੁਭ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤੁ ਸਦਾ ਚੜਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹਿ ਕਿ ਹਰਿ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਪਰ ਫੜੁ ਚਿਤ ਸਮਾਲਿ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਕੇ ਵਾ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਚਿਤਕੋ ਫੜੁ ਵਾ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਸੋਇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਭੋਲਿਆ ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭੋਲੇ ਜੀਵ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਗਯਾਤ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਹੁ ਔਰੁ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਔਰੁ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕੰਰਕੇ ਗੁਣੋਮੈਂ ਸੇ (ਸਾਰਿ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਗੁਣ ਲੇਹੁ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਕਰਮ ਪੇਡੁ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਨਿਸਕਾਂਮ ਕਰਮ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਡਾਲੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਫੁਲੁ ਹੈ ਔਰ ਗਯਾਨ ਫਲੁ ਹੈ॥

ਪਤ ਪਰਾਪਤਿ ਛਾਵ ਘਣੀ ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਪਤਿਸਟਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਏਹੁ ਪਤ੍ਰ ਹੈ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਘਣੀ ਛਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਅਭਮਾਨ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਏਹ ਤਪਤਿ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਹੈ ॥੨ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਖੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੰਨੀ ਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਆਖਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਕੁਦਰਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਬੰਧੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਤਿ ਕਾ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਹੋਆ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ੩ ॥

ਸੁਭ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਧਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਆਵਣਾ ਵੇਖਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਜਿਸਤਰਾ ਮਹੀਨੇ ਔਤ ਰੁਤੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚਕ੍ਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਮੀ ਜੀਉ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰੇ ਨ ਸੂਕਹੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਧਯਾਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਯੁਕਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿ ਕਬੀ ਸੂਕਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਅਖਜ ਅਨੰਦ ਹੂਆਹੈ॥੪॥੧॥ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰੁਤਿ ਆਈ ਲੇ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਵਹਿ ਸਿ ਤੇਰੈ ਚਾਇ ॥

(ਮਾਹਿ)ਅਤਸੈ ਕਰ ਬਸੰਤ ਕੀ (ਸਰਸ) ਅਨੰਦਾਇਕ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਚਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵਹਿ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸਕੋ ਪੂਜੋਂ ਅਰ ਪੁਸਪ ਪਤ੍ਰ ਕਿਸਕੇ ਚੜਾਵੋਂ ਔਰ ਕਿਸਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤਿ ਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਆਪਕੋ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਬਿਨਾਂ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਜੁਗਤਿ ਕਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਬਹੁਤੁ ਰੂਪ ॥ ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਦੇਉ ਧੂਪ ॥

ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤੇਰੀ ਏਕ ਮੂਰਤੀਹੈ ਅਰੁ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ ਪੂਜ ਕਰ ਫੂਲ ਚੜ੍ਹਾਵੋਂ ਔਰ ਕਿਸਕੋ ਧੂਪ ਦੇਵੋਂ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਹਾ ਪਾਇ ॥ ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਯਾ ਕਿ ਕਹਾ ਤੇਰੇ (ਪਾਇ)ਪੈਰ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹਾ ਸੀਸ ਹੈ ॥ ਸੀਸ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਪਿਛੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਯਾ ਤੋ ਆਗੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈਗਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਹੀਦਾ ਹਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਸਠਿ ਸੰਬਤ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ॥ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਸਠਿ ਸੰਬਤ) ਤੀਨੋਂ ਬੀਸੀਆ ਅਰੁ ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਤੇਰੇ ਰਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ ॥ ਅਣ ਜਾਣਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਅਵਗਤ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਬਿਨਾ ਜਾਣੇ ਤੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ਏਕਸੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰਾ ਕਯਾ ਕ੍ਰਥਨ ਕਰੂੰ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕ ਤੁਝਕੋਂ ਹੀ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਰੁ ਨਾਨਕ ਲੋਕਾ ਪਾਵ ਹੈ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉ ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਤਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੇਂ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਸੀਸੁ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਜਪਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰੁ ॥ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਸੂਰਨ ਕਾ ਚੌਕਾ ਹੋਵੇ ਔਰ (ਕੰਚਨ) ਸੂਰਨ ਕੀਆ ਹੋ (ਕੁਆਰੁ) ਕੋਰੀਆ ਅਰਥਾਤ ਗਾਗਰਾਂ ਹੋਨ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾਂ ਹੋਵਨ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਵਾ ਹੋਰੁ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਹੋਵੇ ॥

ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕ ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ ॥ ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਧ ਸਿਉ ਗਾਡਿ ॥ ੧ ॥

ਗੰਗਾ ਕਾ ਜਲੁ ਹੋ ਔਰ (ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ) ਪਥਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲੀ ਹੂਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਗਨੀਹੋ॥ਗਰੜਾ ਏਕ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਚਾਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦੂਧਕੇ ਸਾਥ(ਗਾਡਿ)ਮਿਲਾ ਕਰ ਖਾਵੇ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇ ਮਨ (ਜਾਮਿ) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਸਨਿਗਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਉ ਲੇਖੇ ਮੈ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂਭਾਵ ਸਰਬ ਕਰਮ ਬਜਰਥ ਹੈਂ ॥

ਦਸ ਅਠ ਲੀਖੇ ਹੋਵਹਿ ਪਾਸਿ ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਮੁਖਾਗਰ ਪਾਠਿ ॥

ਅਠਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਪਾਸ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੋਵੈ ਚਾਰੇ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਪਾਠ ਮੁਖ ਕੇ ਅਗਰ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਰਲ ਹੂਆ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁਰਬੀ ਨਾਵੈ ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਤਿ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਪੁਰਬੋਂ ਪਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਔਰ (ਵਰਨਾ ਕੀ ਦਾਤਿ) ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਵਾ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਰਨ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਦਾਨ ਕਰੇ ਬਰਤ ਔ ਨਿਤ ਨੇਮ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਯਾਦਿਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ॥੨॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਹੋਵਹਿ ਸੇਖ ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ॥

ਕਾਜੀ ਹੋਵੇ ਅਥਵਾ ਮੁਲਾ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਸੇਖ ਹੋਵੇ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ਜੰਗਮ ਹੋਵੇ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਇਨਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੋ ਗਿਰਹੀ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਸੰਧਿ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭ ਖੜੀਅਸਿ ਬੰਧਿ ॥ ੩ ॥

ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ (ਸੰਧਿ) ਮਿਲੌਨੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਭਾਵ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਬੂਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਬੰਧ ਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਲਿਖੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ॥ ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਵਗਿ ਸਾਰ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਾਰੁ ਲਿਖੀ ਹੂਈ ਹੈ ਕਰਣੀ ਉਪਰ ਸਭੀ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਈ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੁਕਮੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕਈ ਚਤੁਰ ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਚੇ ਵੋਹੀ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਿ ਦਿਗੰਬਰੁ ਹੋਗੁ ॥ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ਕਿਆ ਕਮਾਵੈ ਜੋਗੁ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਕਰ (ਦਿਗੰਬਰੁ) ਨਗਨ ਹੂਆ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਜਟਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਮੂੜਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਦਸਵੇਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਠਹਿਰਾਏ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਮੂਰਖ ਬਾਰੰਬਾਰ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿ ਜਾਹਿ ਇਕ ਖਿਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਏਕ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਵੇਂ ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ ॥

ਏਕ ਪੁਰਸ ਸਤਾਈ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆ ਔਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਨਾਦ ਬਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ (ਬੇਦੀ) ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਨਿ ਕਪਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਤਿਨਕੈ ਰਮਈਆ ਨੇੜਿ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਕਪਟ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਮੀਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕੋ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਹੋਇ ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸੇਖ ਪੂਜਾ ਕਰੇਇ ॥

ਜੇਕੋ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਕਿਆ ਅਤੀ ਇੰਦ੍ਰਿਜਿਤ ਹੋਵੇ (ਕ੍ਰਿਆ) ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕ ਔ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ॥ ਓਇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰੁ ਬਿਖਯੋਂ ਮੈ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕੀੜਾ ਹੋਆ ਕਰੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਸੋਇ ॥

ਕੀੜਾਹੂਆ ਜੀਉਕਯਾਕਰੇ ਅਰੁ ਇਸਤੇਕਯਾਹੋਵੇ ਜਿਸਜੀਵਨੂੰ ਜਿਸਤਰਫ ਆਪ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸਾਚਾ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤਾ ਰਿਦੇ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਚੁਕਾਇ ਦੇਵੇ ਹੈ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝੇ ਤੋ ਸਚਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸੁ ਜੀਉ ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥ ਤੀਰਥ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰ ਲੋਇ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮਲੀਣ ਹੋਵੈ ਵਹੁ ਭਾਵੇ ਤੀਰਥੋਂ ਦਿਸੰਤਰੋਂ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਨਾ ਕਰੇ ਤੌ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਤੂਟਤੇ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾ ਤੂਟੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ॥ ਤਉ ਭਵਜਲ ਕੇ ਤੂਟਸਿ ਬੰਧ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਧ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੀਏ ਤਬ (ਭਵਜਲ) ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ॥ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਰਬ ਤੋਹ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਭਵਨ ਤੇਰੀਮਾਯਾ ਕਰ ਮੋਹੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਅਵਰ ਤੇਰੇਸੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਸਰਬਰੂਪ ਤੇਰੇਹੀਹੈਂ॥

ਤੂ ਸੁਰਿ ਨਾਥਾ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ (ਸੁਰਨਾਥਾ) ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਜੋ ਸਿਰੋਮਣੀ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਸਕੁ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੋ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕੋ ਮਿਲੇਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਲਾਲ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਗੁਨ ਗਾਏ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸਰਬ ਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਪਰਾ ਔਰ ਸਭ ਕਾ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਾਧ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੈਲ ਮਲੀਨ ਅੰਗੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਂਹੋਤਾਅਰ ਗੁਰੂਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਗਦ੍ਵੈਖਮੈਲਕਰ(ਅੰਗੁ)ਰਿਦਾ ਮਲੀਨਰਹਿਤਾਹੈ॥
ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸੁਧੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚੁ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਰਿਦਾ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ (ਸੋਇ) ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਰ ਸ੍ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਜਾਕਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਖਨ ਹਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸਾਰ ॥
ਹੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਾਖਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥
ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਪਰ ਹਰਾਇ ॥ ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਰਾਮਰਾਇ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸਕੀ ਹਉਮੈਂ ਮਮਤਾ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ (ਪਰ ਹਰਾਇ) ਤ੍ਯਾਗਨ ਕਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮਰਾਇ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਊਤਮ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀਰ ॥
(ਊਤਮ ਗਤਿ) ਮੋਖ ਵੀ (ਮਿਤਿ) ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਤਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਿ ਜਿਸਨੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਹੀਰਾ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹੋ ॥
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਮਿ ਤਜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਮਿਲਾਉ ॥੪॥੫॥
ਔਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਤ੍ਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਵਡੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਸੁਨਹੁ ਭਾਇ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਸੰਗਿ ਸਾਇ ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਯਾਰੀਓ ਸਹੇਲੀਓ ਸੰਤ ਜਨੋਂ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਨੋ ਮੇਰਾ ਪਿਰ ਜੋ (ਰੀਸਾਲੂ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ (ਸਾਇ) ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥
ਓਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਕਹਹੁ ਕਾਇ ॥ ਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਓ ਰਾਮਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਓਹ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮੈਂ (ਕਾਇ) ਕਯਾ ਕਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੰਗ ਹੀ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ਹੈ॥ ੧ ॥
ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਖੇਲਹਿ
ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਮਨ ਮਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ) ਪਯਾਰੀਆ ਸਹੇਲੀਆ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਆ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਪਾਇ ਕੇ ਹਮ(ਬਨੇ) ਸੋਭਤੇ ਭਏ ਹਾਂ ਜੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੰਗ ਖੇਲਤੀ ਹੈਂ ਵਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪ(ਵਰ) ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਕਾਮਨੀ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਖੋਜਤੇ ਹੂਏ ਤਿਨਕੇ (ਮਨ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਵਿਖੇ (ਮਨੇ) ਪਤੀਆਏ ਹੈਂ ॥
ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣਿ ਨਾਹਿ ਭੇਉ ॥ ਓਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਵੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰੇਉ ॥
ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣੀਓ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਓਹ ਸਰਬ ਕਾ (ਪ੍ਰੇਉ) ਪਤੀ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਿਰੁ ਚੀਨੈ ਸੰਗਿ ਦੇਉ ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਜਪੁ ਜਪੇਉ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ (ਦੇਉ)ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸੰਗ ਜਾਨ ਕਰ ਇਸਥਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਓਹ ਆਪਜਪ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਨ ਸੰਗੁ ਦੇਇ ॥
ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਭਗਤੀ ਮੈਂ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧੁਲੇ ਧੰਧੁ ਰੋਇ ॥ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਸਬਦਿ ਖੋਇ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਧੰਧਯੋਂ ਮੈਂ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰ ਰਾਗਾਦਿ ਮਲ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਓ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਵੇ ਭਗਤਿ ਜੋਗੁ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭਗਤੀ ਜੋਗ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਰੋਗੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜ ਜੋਗੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰੂ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂਹਰਿ ਵਰ ਕਾ

ਸਹਿਜੇ (ਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਸਾਜਿ ॥ ਸਚੁ ਆਪਿ ਨਿਬੇੜੇ ਰਾਜੁ ਰਾਜਿ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਸਾਜੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਰਾਜਿਓਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਚਾ ਨਿਆਉਂ ਭੀ ਆਪ ਨਿਬੇੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਊਤਮ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਸਹਜਿ ਆਥਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜੋ ਊਤਮ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗੁ ਜਿਸ ਕਿਸੀਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਸਾਥ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਨਾਮੁ (ਰਸਾਇਣੁ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ(ਸਹਜਿ) ਖਜਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ(ਆਥਿ) ਹੈ ॥ ੧॥

ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ॥ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਅਤੁਲੁ ਤੋਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ (ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ) ਮਤ ਭੂਲ ਜਾਵੇ ਵਹੁ ਰਾਮੁ ਕੈਸਾ ਹੈ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਗਮ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਅਗੋਚਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ (ਤੋਲਿ) ਵਿਚਾਰ ਜਿਸਕਾ ਅਤੁਲ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸੇ ਆਪ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਚਰਨ ਸਰੇਵਹਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਤੋਰ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਤ ਤਰੇ ਤਜਿ ਮੇਰ ਤੋਰ ॥

ਜੋ ਸਿਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰ ਤੇਰ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਲੋਭੀ ਮਨਿ ਕਠੋਰ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵ ਨ ਭਾਈ ਸਿ ਚੋਰ ਚੋਰ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਅਰੁ ਲੋਭੀ ਅਰੁ ਮਨਕੇ ਕਠੋਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਸੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੇ ਚੋਰ ਹੈਂ॥੨॥

ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਮਹਲਿ ਠਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਮਹਲਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਅਸਥਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਪਰਹਰਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਾਗੁ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਕਰਮਿ ਭਾਗੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤਿਸਕੋ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ (ਭਾਗੁ) ਛਾਂਦਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੩॥

ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਕਰੇ ਦਾਤਿ ॥ ਗੁਰ ।ਸਖ ਪਿਆਰੇ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਿਖ ਹੀ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਪਯਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਤੁਸਿ ਦੇਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਬ (ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਦੇਵੈ ਤਬ ਨਾਮ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਨਾਮ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕ ਤੁਕਾ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਰੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ (ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰ ਕਰ ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਕਿਆ ਕੋ ਹਸੈ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡੂੰਗਾ ਕੋਈ ਹਸੇਗਾ ਤੋ ਕਯਾ ਹੋਗਾ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਰਹੇ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਲਤੁ ਰਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਤ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈ ਗਲਤਾਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮਕੋ(ਰਵਤ)ਜਪਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ॥੨॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਊਪਰਿ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ॥ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਰਹਉ ਪਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਊਪਰ ਏਹ ਦਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮਾ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਬਯਰਥ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪੂਜਾ ਕੀਆ ਕਰੋ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥

ਹੇ ਬਿਪ੍ਰ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੋ ਅਰ ਮਨਾਵਤੇ ਹੋ ਔਰ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ਕੋ ਹੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਨ ਰਖਾ ਹੈ ਸੋ ਜੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬੇੜਾ ਬੰਧੋ ਇਸਤੇ ਦਯਾਲ ਹਰੀ ਤੁਮ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ॥ਕਾਚੀ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਚੁ ਲਾਵਹੁ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਸੁਧ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਕਲਰੀ ਭੂਮੀ ਮੈ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਬਿਸਯ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਆਦਕ ਬ੍ਰਿਛਹੁੰ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਿੰਚਨਾ ਕਰਕੇ ਬਯਰਥ ਜਨਮੁ ਗੁਵਾਵਤੇ ਹੋ ਅਰ ਕਚੀ ਕੰਧ ਵਤ ਦੇਹ ਢਹਿ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਸਵਾਸਤੇ (ਗਚ)ਚੂਨੇ ਕੋ ਲਾਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਨਾਸਵੰਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕਿਉਂ ਪੁਸਟ ਰਾਖਣਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥

ਕਰ ਹਰਿਹਟ ਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੋਵਹੁ ਤਿਸੁ ਭੀਤਰਿ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਏਹ ਹਰਟ ਕਰੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਕਰੋ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾਦਿਕ ਟਿੰਡਾਂ ਪਰੋਵਹੁ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਕੋ ਜੋੜੋ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚਹੁ ਭਰਹੁ ਕਿਆਰੇ ਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਸਿੰਚ ਕਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕਿਆਰੋਂ ਕੋ ਭਰੋ ਤੋ ਤੁਮ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵੋਗੇ ਭਾਵ ਤੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ ਗੋਡਹੁ ਧਰਤੀ ਭਾਈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ 'ਲਦੀਣ'* ਨਿਕਾਲਣੇ ਕੋ ਜਤ ਅਰ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ (ਬਸੋਲੇ) ਕਸੀਏ ਵਾ ਰੰਬੇ ਬਣਾਵੋ ਹੇ ਭਾਈ ਪੁਨਹ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਕੋ (ਗੋਡਹੁ) ਵਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਰਮ ਕਰੋ ॥

*ਬੀਜੇ ਹੋਏ ਖੇਤ ਵਿਚ ਜੋ ਘਾਸ ਭੁਗਾਠ ਆਦਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ 'ਲਦੀਣ' ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਗੋਡਹੁ ਤਿਉ ਤੁਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਯੋਂ ਜਯੋਂ(ਗੋਡਹੁ)ਭਾਵ ਵਿਚਾਰੋਗੇ ਤਯੋਂ ਤਯੋਂ ਤੁਮ ਸੁਖਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ ਔਰ ਇਹ ਤੁਮਾਰਾ(ਕਿਰਤੁ)ਕਰਤਬ(ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ) ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਪੁਨਹ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਬਗੁਲੇ ਤੇ ਫੁਨਿ ਹੰਸੁਲਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇਂ ਤੋਂ ਬਗਲੇ ਤੇ ਕਯਾ ਦੰਭੀ ਤੇ ਪੁਨਹ (ਹੰਸਲਾ) ਸੱਤ ਅਸਤ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੰਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਛੋਡ ਕਰ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਮਸਾਣੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੂਲੇ ਸਸਰੁ ਕਾ ਭੇਜਾ ਹੂਆ ਪੰਡਤੁਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਤਾਂਈ ਮਤਿ ਦੇਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਥੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਝੀ ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਵਖੇ ॥

(ਸਾਹੁਰੜੀ) ਸਹੁਰਿਆਂ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਈਸਰ ਕੀ ਜਿਤਨੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸਭ ਕੁਛ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਈਸੁਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੋਣੇ ਤੇ (ਪੇਵਕੜੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇ(ਵਖੇ)ਭਿੰਨ ਅਰਥਾਤ ਅਪਣੀ ਜਾਣੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਅਪਨੇ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀਆ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸ ਮੈਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਕੀ ਮੇਰ ਹੈ ਔ ਪੇਕੇ ਭਾਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ (ਵਖੇ) ਜੁਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀਕੋ ਅਹੰ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਫੁਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਹੁਰੜੀ ਵਸਤੂ ਚੇਤਨਸਤਾ ਸਭ ਕੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਯਾਪਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਭ ਮੈਂ ਅਨਸੂਤ ਹੈ ਪੇਕੇ ਭਾਵ ਇਸ ਲੋਕ ਉਪਲਖਤ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕੁਚਜੀ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਊ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਆਪ ਕੁਚਜੀ ਹੂੰ ਯਾਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੈਂ ਇਕਠੇ ਰਖ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਹਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥ ਅਖਰ ਲਿਖੇ
ਸੇਈ ਗਾਵਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣਾ ਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹੰਤਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਭਰਮਿ ਮੈਂ ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਖਰ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਮੁਖ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗਾਵਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੂੰ ॥

ਕਢਿ ਕਸੀਦਾ ਪਹਿਰਹਿ ਚੋਲੀ ਤਾਂ ਤੁਮ੍ ਜਾਣਹੁ ਨਾਰੀ ॥

ਜੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਕਸੀਦਾ ਕਢਕੇ ਔਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਪਹਿਰੇ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੋ ਤੁਮ ਆਪਕੋ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦੀ ਨਾਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਤੌ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਆਪਣੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਮਝ ॥

ਜੇ ਘਰੁ ਰਾਖਹਿ ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ ਹੋਵਹਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ (ਘਰੁ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਔਰ (ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ) ਮੰਦਾ ਪਦਾਰਥ ਨ ਖਾਵੇ ਅਰ ਖੋਟੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੌ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੰਤ ਕੌਂ ਪਜ਼ਾਰੀ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਦੁਇ ਅਖਰ ਦੁਇ ਨਾਵਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਹੂਆ ਔਰ (ਬੀਨਾ) ਚਤੁਰ ਪੰਡਤੁ ਹੈਂ ਤੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਦੁਇ ਅਖਰ ਜੋ ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਦੋਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਨਾਵਾ) ਨਉਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਏਕੁ ਲੰਘਾਏ ਜੇਕਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਾਂ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹੀ ਅਖਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ(ਸਚਿ) ਨਿਸਚੇਕਰਕੇਤਿਸ ਅਖਰ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂਸਮਾਵਣਾਹੋਵੇ॥੩॥੨॥੧੦॥ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਹੀ ਬਡੇ ਹੋਆਪ ਹੀ ਸਿਖਜ਼ਾ ਦੇਵੋਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੋ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਕਚੀ ਭਾਵ ਮਿਥਜ਼ਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੋ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲਕਾਭਾਵ ਖਿਨ ਪਰਨਾਮੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਮਨ ਕਾ ਕਾਮਾਦਿ ਦੁਸਟੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪਜ਼ਾਰ ਹੈ ॥

ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਦੁਇ ਮਾਈ ਅਖਾਂ ਹੈਂ ਅਰ ਦੋ (ਬਾਪੁ) ਪਿਤਾ ਕਾਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਸਤੂ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਵਾ ਸੁਣਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਫੁਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹੀ ਮਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ॥ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਮਾਤਾ ਅਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਹੀ ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤਾਹੈਵਾ ਮਾਯਾ ਅਵਿਦਿਆ ਇਸ ਕੀ ਦੋ ਮਾਈ ਹੈਂ ਅਰ ਈਸ੍ਵਰ ਜੀਵ ਦੋ ਪਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਤਨ ਕੇ ਆਸਰੇ ਮਨ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਹੈ ਵਾ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੋ ਮਾਈ ਅਰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਦੋ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤਿਸ ਮਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਸਤਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਏਹੁ ਵਿਚਾਰੋ ਵਾ ਦੇਵਕੀ ਜਸੋਧਾਂ ਦੋ ਮਾਤਾ ਅਰ ਨੰਦ ਬਸਦੇਵ ਏਹ ਦੋ ਜਿਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਕਿਸਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਸਿਖਜ਼ਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਿਖਿਆ ਲਈ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੋਗੇ ॥

ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰੁ ਪੰਡੈ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਪਾਕਰ ਕੇ ਅਗਨੀ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤਿਆਂ ਹੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਪੰਡ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੇ ਸੋਲਾਂ ਕੋਸ ਊਚਾ ਹੈ ॥

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਘਰ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰੂਪ ਘਰ ਵਿਖੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰੁ ਸੂਰਜੁ ਦੀਵੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਨੇ ਗਜ਼ਾਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਰਵੰਤਾ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ ॥

ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਰਵਿਆ ਹੂਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤਿਸਕੋ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਇਕ (ਮਾਈ) ਮਾਯਾ ਕਾ ਭੋਗੁ ਭਾਵ ਅਭਾਵਕਰੇਵਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਇਕ ਮਈ ਭਾਵ ਇਕ ਰੂਪ ਦੇਖਣਾ ਏਹ ਭੋਗੁ ਕਰੇ ਵਾ(ਮਾਈ)ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੇਸੁਖਦਾਭੋਗਣਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ॥

ਤਾ ਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀਅਹਿ ਖਿਮਾ ਧਨੁ ਸੰਗ੍ਰਹੇਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਲਛਣ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਏਹ ਏਕਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਖਿਮਾਂ ਰੂਪ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿਆ ਸੁਣਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ੍ਾ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ ॥

ਜੋ ਸਬੰਧੀ ਕਹਾ ਸੁਨਤੇ ਨਹੀਂ ਖਾਇਆ ਮਾਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਕਾਨ ਤੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤੇ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨ ਖਾਜਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਉਨਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੀਵ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਖਿਨੁ ਤੋਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਤੋਲਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਮਾਸਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਆਪਕੋ ਅਧਿਕ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਨਿਸਟਕਰ ਛੋਟਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ॥੪॥੩॥੧੧॥ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕੈਸੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕੋ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀਕੋਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਜਗਜਾਸੀ ਰਾਤ੍ਰਿਦਿਨ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋਗਾਵਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਮਤ ਭੂਲਹਿ ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ

ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਚੇਤੁ)ਸਿਮਰੁ ਭੂਲ ਮਤ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਹੀ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ॥

ਉਤਮ ਭਾਗੋਂਬਿਨਾਹਰੀਕੀ ਭਗਤੀਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਂ ਹੋਤੀਅਰਭਗਤੀਸੇਬਿਨਾਸਤਰੂਪ(ਗੁਰੁ) ਪੂਜਜ ਪਰਮੇਸੁਰਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੇ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤੁ ਉਪਾਏ ਵੇਖੈ ਪਰਗਟੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ॥

ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੋ ਉਪਾਇ ਕਰ ਵੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੇ ਹਰਿ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਨਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਭੀਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਜਲ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤਖਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨ ਕੀਏ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਤਖਤਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਭਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ(ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਭਏ ਸੇ ਪਾਰਸ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਥੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੂਜਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਮਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ॥

(ਮਾਹਾ)ਮਹੀਨੇ ਅਰ ਖਟ ਰੁਤੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਸਦੀਵ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਸਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤੂਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਹਰਿਆ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥ ਤੇਰਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਆਦਿ ਅੰਤੁ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁਭਾਵ ਤੁਛ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਕੋ ਕਿਆ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਔ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾਹੈ ॥੧॥

ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਰਹਿ ਸੇਵ ॥ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਆਤਮ ਦੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਦੇਵ ਵਹੁ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਪੂਰਬ ਕਰਮੁ ਉਤਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਭਾਵ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥ ਇਨਬਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰੈ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ(ਪ੍ਰਾਣੀ)ਜੀਵ(ਦੁਤਰੁ)ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤਾਹੈ॥ ੨॥

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਤਾਰਿ ਉਪਾਏ ॥ ਸੰਸਾਰ ਬਿਰਖ ਕਉ ਦੁਇ ਫਲ ਲਾਏ॥

ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੈਨੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ (ਬਿਖੁ) ਦੁਖ ਔਰ (ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ) ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਏਹ ਪੁਰਬੋਕਤ ਦੋ ਫਲ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਖਵਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਕਰੇ) ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਉਨਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਕੋ ਜੋ ਜੋ ਫਲ ਖਵਾਇਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਖਵਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਤੂੰ ਜਿਸ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਉਸਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਤਾਹੈਂ॥

ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥੪ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਯੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ) ਹਟਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਮਨਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਾਤੇ ਸਾਚਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਸਾਚ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਭੀ ਦਯਾ ਕਰੋ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਮੈ ਕੋਇ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾਸਹਾਇਕ ਔਰ ਕੋਈਨਹੀਂ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ

ਸਹਜਿ ਮਿਲਉ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰ) ਬਡੇ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਭਾਏ) ਪਯਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਯਾਹੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੇ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ (ਮੇਲ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੇ ਤਉ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲੋਂਗਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ ਹੂਆ ਹੂਆ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਬਹੁਰਿ) ਅੰਤਕੋ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰ ਸੇਵ ਰਾਂਗੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮਸਤਕਿ ਵਡ ਭਾਗੇ ॥੨॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਰਾਂਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਛਰੇ ਹੂਏ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਉਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬਡੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਥੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਕੀ ਇਹ ਦੇਹ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਕਠਿਨ ਤਨਿ ਪੀਰਾ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਤਤੋਂ ਕੀ ਰਚੀ ਹੂਈ ਏਹ(ਦੇਹ)ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਹੈ ਔਰ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਭੀ ਇਨਕਾ ਰਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਿਸ ਤਨ ਮੈਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਪੀੜਾ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਾ ਹੈਤਿਸ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਏਹੀ ਦਾਰੂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਾਰਿ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਤਨਿ ਚਾਰੇ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲੇ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਹਿੰਸਾ ਹੇਤ ਲੋਭ ਕੋਪ ਏਹ ਚਾਰੋ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਰੂਪ (ਤਨਿ ਚਾਰੇ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਚਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖ ਦੇਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਜਲਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਲੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਵਡਭਾਗੀ ਤਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਉਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਨ ਨਦੀਓਂ ਸੇ ਤਾਰ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਲੋਗੁ ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕਾ ਲੋਗੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚਾ ਗਯਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਫਿਰ ਕਬੀ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਸਦਾ ਮੁਏ ਹੂਏ ਜਾਣੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੋਇ ਕਰ ਫਿਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਜਨ ਜੀਵੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਸਚ ਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸਾਚ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਹਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵਹਿ ਸਿਰਿ ਪਾਵਹਿ ਧੂਰਿ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀਸੇ ਦੂਰਹੀ ਰਹਿਤੇਹੈਂ ਸਿਰਪੁਰ ਧੂਰੀਪਾਵਤੇ ਹੂਏ ਬਯਰਥ ਹੀ ਦੇਸਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਲੀਏ ਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਤਮਾਇ) ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਭਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੀ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਮਾਨੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੋ ਸਦੀਵ ਹਜੂਰ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸਦ ਸਮ੍ਹਾਲ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਜੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਸਮਾਲਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

(ਦਰਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤਿਸ੍ਯਾ ਸਹਿਤ ਘਰ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਵਡਾਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਮਨ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਏਕੋ ਵੇਖੈ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਅੰਤਹਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੈਨੋ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਵੈਤ ਮੈ ਲਗੀ ਹੋਈ(ਲੋਕੀ)ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਉਲਿਆ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ (ਮਉਲਿਆ) ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਏਹ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਛਹੁ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜੋ ਤੁਮ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪੂਛਹੁ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ਤੌ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਰਾ ਪਯਾਰ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਹੋਹਿ ਦਾਸਤ ਭਾਇ ॥ ਤਉ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ਤੌ (ਜਗਜੀਵਨੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਦ ਵੇਖੈ ਹਜੂਰਿ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਰੇ ਔਰ ਸਦੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹਜੂਰ ਹੀ ਦੇਖੇ ਔਰ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਸਭੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਮ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥
ਇਸੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੇਦ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ ਆਪਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੁਰਸ ਆਪ ਹੀ ਜਗ-ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਔਰ ਤਨ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਜਾਰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਾਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ ॥ ਤਦ ਹੀ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜਦ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਗਵਾਇ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਤਦੋਂ ਹੀ ਸਾਚੇ ਪਰਮੇਸੂਰ ਸੇ ਮੇਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤਿ ਸੋਹਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਆਰਿ॥ਗੁਰਕੈ ਹੇਤਿ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਗਤ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਿਖੇ ਹੇਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸੂਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈ ਪਜਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਬੀਚ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਆਪ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ (ਸਹਜਿ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦ ਬਸੰਤ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਰਵਿ ਗੁਣ ਗੁਵਿੰਦ ॥
ਜੋ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸੂਰ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਹੀ (ਬਸੰਤ) ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ (ਰਵਿ) ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੂਕਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲੈ ਵਾਰੋਵਾਰ ॥ ੩ ॥
ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ(ਸੂਕਾ)ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੋਈ ਕਰੇ ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਰੀਰਿ ਭਾਣੈ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਜੀਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਹਕਰਨ ਕੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੪ ॥ ੫॥
ਆਪਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੋ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਔ ਤਨ ਹਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਅਰ ਤਨ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥
ਸਫਲ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ (ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਰੂਪੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪਜਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਹਰਿਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਚ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਏਹ ਮਨ (ਸਹਜ) ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਹਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛਕੋ ਸਚ ਕੀ

ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਨੇੜੇਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਮਨਮੁਖੋਂ ਸੇ ਦੂਰਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦਕਰ ਵੇਖੇ ਹੈ ਸੋਸਦੀਵ ਹਜੂਰਜਾਣਲੇਤਾਹੈ॥

ਛਾਵ ਘਣੀ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਛਾਉ ਬਹੁਤ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਖਿੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਵਾਈ ਵਿਚਹੁ ਜੂਠਿ ਭਰਾਂਤਿ ॥

ਇਕ ਰਸ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤੇਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੇਮਨ ਮੈਂ ਸੇਭ੍ਰਾਂਤੀ ਰੂਪਜੂਠ ਗਵਾਇਦਈਹੈ॥

ਪਰਪੰਚ ਵੇਖਿ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਕੋ (ਵਿਸਮਾਦੁ)ਅਸਚਰਜ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾਮਪਾਈਐਹੈ॥੩॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਭਿ ਰਸੁ ਭੋਗ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਗ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਰਸੋਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਹੈ-ਸੋਈ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਸਬਦੁ)ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਅਭ੍ਯਾਸ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥ ੬ ॥ ;ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ਏਕੋ ਚੇਤੈ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ (ਸਚੁ ਕਾਰ) ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਚੇਤੈ) ਸਿਮਰੇ ਹੈ ਬਹੁਰੋ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਯਾ ਤਿਸੀਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੈ (ਸਮਾਇਆ)ਅਭੇਦਹੂਆਹੈ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਵਹੁ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਇਹ ਕਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੋ ॥ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੋ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਇਸੀ ਜੁਗ ਮੈਂ ਕੀਰਤ ਸਮਾਈ ਹੈ ਵਾ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ? ਤਿਸ ਪੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਹੁ ਜੁਗ ਪਸਰੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਪੁਰਸ ਕੀ(ਸਾਚੀ ਸੋਇ)ਸੋਭਾਪਸਰੀ ਹੈ(ਨਾਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂਆਪੁਰਸਪ੍ਰਸਿਧਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥੨॥

ਇਕਿ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਭਾਇ ॥

ਜੋ ਏਕ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂਸੋ ਪੁਰਸਸਚੇਹੈਂਔਰ(ਸਾਚੈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਯਾਰੇ ਲਗੇਹੈਂ॥

ਸਾਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੋ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕਾ ਏਹ ਨਿਸਚਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਇਕ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰੁ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਗੁਰਸਬਦੀਓਂ ਕਾ ਮੇਲਾਵਾਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੭॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਚੇ ਨੂੰ ਸੇਵਿਆਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨੁ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥

ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਜਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਰੇਣ ਕੋ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਦੀਵ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖਤੇ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੋਪੂਰਾਗਯਾਨੁਬੁਝਾਇਦੀਆਹੈ॥੧॥
ਦਾਸਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥ ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਭਾਵ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਏਕੋ ਸੇਵਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਹੁ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਸਦਾ ਕਾ ਸੁਖ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਸੇਵੀ ਕਿਉ ਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਵਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਤੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ ਆਇ ਕਰ (ਜਾਇ) ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਯੋਂ ਸੇਵੀਏ ॥
ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥
ਸੇ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਚ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾਸਮਦਾਉਆਪਾਭਾਵਕੋਮਾਰਕਰ ਸਹਜੇਹੀ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਅਭੇਦਹੂਆਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਤੂ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਿਞਾਣੁ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਗਿਆਨੁ)ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਛਾਣੁ ਲੇਹੁ ॥
ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਜਾ ਏਹੁ ਪੁਰਸੁ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖੈ ਤੋ (ਸੁਧਿ) ਗਯਾਤ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜੋ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ (ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰੁ ਹੈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਕਾਹੇ ਆਏ ॥ ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੧ ॥
ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਕਾਹੇ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਆਵਨਾ ਬਯਰਥਹੈਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸਾਚੁ ਉਰਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਰ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਕਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਮਨ ਤਨ ਤਿਸਕਾ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਹੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਨਾ ਤੋ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਾਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥
ਸਚੇ ਕੋ (ਸੇਵਹੁ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਹਰਿ ਜੀ (ਦਰਿ) ਅੰਤਰਿ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸਕੀ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰੁ ਮੈ(ਸਚੁ)ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜੇ ਕਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਹੋਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲਹਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਆਪ ਸਦਾ ਅਭੁਲ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵ ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਭਰਮ ਮੈ ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਠਉਰ ਨ ਪਾਈ ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇਨੇ ਸ੍ਰੂਪਮੈਂ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂਪਾਈ ਅਬਭੀਬਿਸਟਾਕਾ ਕੀੜਾਹੈਅਰ ਮਰਕਰ ਬਿਸਟਾਮੈਂਹੀਸਮਾਵਤਾਹੈ॥੧॥

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਨਾਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਸਕੋ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਜਿਨ੍ਾ ਕਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇ ਉਤਮ ਕਰਮੁ ਲਿਖਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਭਾਇਆਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ । ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ-"ਮਨ ਤੂ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ" ॥ ੨ ॥

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਯਾਰੁ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂਪਾਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਸੇਨਾਮ ਹਿਰਦੇਰੂਪ(ਪਲੈ)ਬਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾਹੈ॥੩॥

ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥੪॥੧੦॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਣੇ ਆਪ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਧੀਰ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੀ ਮਤਿ ਅਚਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਮਨ ਮੈਂਧੀਰਜ ਕੋਧਾਰਤਾਹੈ(ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ)ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਵਤਾਹੈ॥੧॥

ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੇ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਨਮੁ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਯਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਅਭਿਮਾਨਿ ਅਪਣੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਬਹੁਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਦਾ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਜਾਤਾ ਹੂਆ ਮਨ ਸ੍ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਲਿਆਂਦਾ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਹਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
(ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਖੋਜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਈ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਵਨਿਧਿ ਤਿਨੋ ਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੋ ਸਚ(ਸਮਾਹਿ)ਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ॥੩॥ਜੋ ਕਹੇ ਤਿਸਕੋ ਜੀਵ ਉਦਮ ਕਰਕੇ ਕਜੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈਜੀਵ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਤੇ ਨੇੜੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਖ(ਨਾਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਰਪੂਰ ਹੂਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਕਰ,ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਨੇੜੇ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਦੂਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਜਲਿ ਜਾਹਿ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟਾਨ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਤਿਨਕੇ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧॥

ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਮਨੁ
ਮਉਲਿਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਦਾਤ ਕੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਨ ਕਾ ਇਹ ਮਨੁ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਮਉਲਿਆ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਗੁਣਦਾਤਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਵੈ ਵੇਸਿ ਭ੍ਰਮਿ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਸੰਜਮਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਭਗਵੇ ਵੇਸ ਬਨਾ ਕਰ ਭਰਮਣੇ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਬਹੁਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤਿ)ਸਿਖਯਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਹਉਮੈ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਸਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਛੂਟੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਸਾਰਾ ॥
ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਭ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਪਸਾਰਾ ਪਰਪੰਚੁ ਮੈ ਬਯਾਪਕੁ ਹੈ ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਉਪਾਵਣ ਹਾਰਾ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕਤੁਕੇ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥ ਦੇਹਿ ਤ ਜਾਪੀ ਆਦਿ ਮੰਤੁ ॥੧॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ (ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ) ਤੁਛ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੂੰ ਹੇ ਆਦਿ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਮੰਤੁ) ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਮੇਰੀ ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਆਖੀਏ ਔਰ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਵੀਚਾਰੀਏ ਹਰੀ ਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰ ਜਪੀਏ ਔ ਸਰੀਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੀਏ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਾਗੇ ਨਾਮ ਸੁਆਦਿ ॥ ਕਾਹੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ਵੈਰਿ ਵਾਦਿ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਰਹੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਮੈਂ ਜਨਮ ਗਵਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਊਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ (ਚੂਕਾ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਹੈ (ਸਹਜ ਭਾਇ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਊਤਮ ਊਚਾ ਸਬਦ ਕਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸਭ ਸੇ ਊਤਮ ਔ ਊਚਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪ ਕਾਮੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇਜੀਵਸਾਚੇਨਾਮਕੋਜਪੈ॥੪॥੧੩॥

ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਚੜਿਆ ਬਸੰਤੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਗਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸੰਤੁ ਰੁਤ ਕੇ ਚੜਿਆ ਬਨਾਸਪਤੀ (ਮਉਲੀ) ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਫਲ ਫੂਲ ਸਹਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਮਨਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ੍ ਸਾਚੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੁਗਧ ਮਨਾ ॥ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਤੂੰ ਸਾਚੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਧਯਾਨੁ ਕਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥

ਇਤੁ ਮਨਿ ਮਉਲਿਐ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਅਤਿ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣ ਰੂਪ ਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਸਭੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੩ ॥

(ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝੇ ਤੋ ਇਸ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਐਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕੇ ਜੋ ਆਖਣਾ ਅਰੁ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਕਮ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਭਿ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਏ ॥੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ਗੁਰੋਂਕੇ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ਼ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂਹਮਾਰਾਸਮਾਵਣਾ ਹੋਵੇ॥ ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਹਰੇ ਸਭਿ ਲੋਇ ॥ ਫਲਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਸਭ ਲੋਕ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਗਯਾਨ ਫਲੁ ਕਾ ਸੁਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਾਖੈ ਉਰਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ (ਬਸੰਤੁ)ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ
ਤਨੁ ਬਿਰਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਨਾਮਜਪ ਕਰ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਤਿਨ੍ ਬਸੰਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ॥ਪੂਰੈਭਾਗਿ ਹਰਿਭਗਤਿਕਰਾਇ॥੧॥

ਅਨੰਦ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਬਸੰਤ ਕੀ ਲਗੈ ਨ ਸੋਇ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਲਿਆ ਦੂਜੈ ਦੋਇ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮਨ ਕੋ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਇਹ ਮਨੁ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਮੈਂਜਲਾ ਹੂਆ (ਦੋਇ) ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਾ ਭਾਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੈ ਬਾਂਧਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਸਦਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਠਾ ਹੂਆ ਸਦੀਵ ਬਿਲਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਰੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ॥ ਜਮ ਕਾਲ ਕੀ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਨ ਫੇਟੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਬ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਵੈ ਪੁਨਃ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ (ਫੇਟੈ) ਧਕੇ ਵਾ ਲਪੇਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟਾ ਗੁਰਿ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੪॥੧੬॥

ਇਹ ਮਨੁ ਤਬ ਛੂਟਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸਾ ਛੁਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹੁ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਲਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਇਹ ਮਨ ਕੈਸੇ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਚੜਿਆ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਏਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤ ਫੂਲਹਿ ਹਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਚੜੀ ਤੇ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਹਰੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਕਰ ਫੂਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਨ੍ਹਿ ਬਿਧਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ
ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਇਹੁ ਮਨ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੁਖ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਪੇ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਔਰ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ (ਇਹੁ ਜਗੁ) ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਅਨੰਦੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਫਲ ਫੂਲ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥ ਮੂਲਿ ਲਗੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਗਜ਼ਾਨ ਫਲ ਧਰਮ ਆਦਿਕ ਫੂਲ ਤਾ ਲਾਗੇ ਜਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਲਾਏ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਏ ਤਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਆਪਿ ਬਸੰਤੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਵਾੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਤੋ ਬਸੰਤ ਵਤ ਹੋਕਰ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਵਾੜੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਭਗਤੀ ਮਲ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਭਿੰਨ (ਨਿਰਾਲੀ) ਸੁਧ ਰੂਪ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥੪॥੧੭॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਮਹਾਵਾਕੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਆਪਣੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਮਨ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿਆ
ਹੋਵੈ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਜ਼ਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਚਿਤਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਤਨ ਤੇਰਾ ਸਫਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਮਨ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਇਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮੋਖ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇ ॥ ਵਿਚਹੁ
ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਉਠਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਸੁਖੁ ਵੁਠਾ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਿਲਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਉਠ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖੁ ਆਇ (ਵੁਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਧੁਰਿ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਨੋ ਬਖਸਿਓਨੁ ਭਾਈ ਸਬਦੇ ਲਇਅਨੁ ਮਿਲਾਇ ॥

ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਆਪ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਬਖਸਿਓਨੁ) ਬਖਸ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਧੂੜਿ ਤਿਨਾਕੀ ਅਘੁਲੀਐ ਭਾਈ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਕਰ (ਅਘੁਲੀਐ) ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੇ ਮੇਲਿ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਭਾਈ ਜਿਨਿ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਣੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਸਦ ਵਸੈ ਭਾਈਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੪॥੧॥੧੮॥੧੨॥੧੮॥੩੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਉਸ(ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਜਾਵੇ ਤੌ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੮ ॥ ੧੨ ॥ ੧੮ ॥ ੩੦ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੂਰਣਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਇਕਤੁਕੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਉ ਪਸਰੀ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਜੋਤਿ ॥ ਤਿਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੂਰਜ ਜੋਤੀ ਕੀ ਕਿਰਣਾ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪਸਰੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਰਮਈਆ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੀਐ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰੂਪ ਮੇਰੀ ਸਖੀਓ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਹਰਿ ਸੋਇ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਇਕੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋ ਹਰੀ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਸਾਕਤ ਨਰ ਲੋਭੀ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀ ਪੁਰਖ ਤਿਸਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਰਤੈ ਹਰਿ ਲੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੋੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਹਰੀ ਸਰਬ (ਲੋਇ) ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਸਦੇ ਪਏ ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਅੰਤਿ ਸਦਾ ਰਖਿ ਲਏ ॥ ੧ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਕਾਲ ਦੇ(ਸਦੇ)ਬੁਲਾਵੇ ਪੜ ਰਹੇਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ ਸਦਾਸਿਮਰਹੁ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋਕਾਲਸੇਰਾਖਲੇਵੇ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਸਭੁ ਆਲਸੁ ਦੂਖ ਭੰਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਨਾ ਕਰੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਆਲਸ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕੋ (ਭੰਜਿ) ਨਸਟ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਹਉਮੈ ਮੁਏ ॥ ਕਾਲਿ ਦੈਤਿ ਸੰਘਾਰੇ ਜਮਪੁਰਿ ਗਏ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ ਬਹੁਰ ਬਹੁਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੂਏ ਜਨਮ ਕਰ ਮੂਏ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਦੈਤ ਰੂਪ ਕਾਲ ਕੇ ਸੰਘਾਰੇ ਹੂਏ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ॥ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਊ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਲਿਵ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖੁ ਦੋਨੋ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥੪॥ ੨ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ (ਧਾਰੀ) ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਤਬ (ਬਨਵਾਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਗੜ ਮੰਦਰਿ ਏਕ ਲੁਕਾਨੀ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਰਤਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕੋਠੜੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਗੜ ਕਿਲੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਵਹੁ ਕੋਠੜੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਖੋਜੀਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਵਹੁ ਰਤਨੁ ਰੂਪੁ ਵਸਤੁ (ਖੋਜੀਐ) ਢੂੰਢੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਖੋਜੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤਿ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਈ) ਅਭੇਦ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਪਾਪ ਸਭੀ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ਔਰ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂ ॥

ਪੰਚ ਚੋਰ ਮਿਲਿ ਲਾਗੇ ਨਗਰੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕੇ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਹਿਰਿਆ) ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮਕੋ ਜਪਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕਰੇ ਧਨੁ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਉਬਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਕਰ ਜਬ ਤਿਨਕੇ (ਖੋਜ) ਪੀਛੇ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਔ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਰਾਸਿ)ਸਚਾ ਧਨੁ ਥਾ ਸੋ ਤਿਨ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਸਾਬਤ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸੋ ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਕਰ ਉਪਾਵ ਕਰਤੇ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਅਗਜਾਨ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਮਾਯਾ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਔਰ (ਮਾਇਆ) ਛਲੁ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖਪਤਿ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾ ਤਬ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇ ਕਰ (ਪੁਰਖਪਤਿ) ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪੁਰਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਔ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਗੁਸਾਈ ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਸਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਤੁਮਨਛੇ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਪੁਰਸ ਹੋ ਔ ਬਡੇ ਅਗਮ ਹੋ ਔ ਗੁਸਾਂਈ ਹੋ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਭਾਵ ਅਤੀ ਤੁਛ ਜੰਤ(ਤੁਮਨਛੇ)ਤੁਮਾਰੇ ਹੀਹਾਂ॥

ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਬਨਛੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੀਨਦਜਾਲ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਏ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹਮ (ਬਨਛੇ) ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਛੇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਮਲੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਨਛੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ (ਕ੍ਰਿਪਛੇ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਜਨਮਾ ਜਨਮਾ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੁ ਮੈਲਕਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਾਕਰ ਹਮਕੋ (ਹਨਛੇ) ਸੁਧ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਤੁਮਰਾ ਜਨੁ ਜਾਤਿ ਅਵਿਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਹੋ ਅਥਵਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਕਾ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਊਪਰਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਿਨਛੇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੋ ਤੁਮਨੇ ਸੋਭਾ (ਦਿਨਛੇ) ਦਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਸਗਲ ਭਵਨੋਂ ਤੇ ਊਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ ਸਭਿ ਪੂਰੇ ਮਾਨਸ ਤਿਨਛੇ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਹੋ ਵਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਹੋ ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਝਕੋ ਧਯਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕੇ (ਮਾਨਸ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੇ ਧੰਨਿ ਵਡੇ ਵਡ ਪੂਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਉਰਛੇ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਸੇ ਜਨ ਬਡੇ ਸੇ ਬਡੇ ਪੂਰੇ ਔਰ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਉਰਛੇ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਹਮ ਢੀਂਢੇ ਢੀਮ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਛੇ ॥
ਹਮ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਢੀਂਢੇ ਭਾਵ ਕਠੋਰ ਹਾ ਅਰ ਢੀਮ ਭਾਵ ਸੇ ਜੜ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਹਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀਏ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਤੂਠੇ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਬ ਤੁਮ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਹਮ ਪਾਪੀ ਜਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਗੀਧੇ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨੂਆ ਇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਨਿਤ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਹਮਾਰੇ ਇੰਦ੍ਰੇ (ਗੀਧੇ) ਗਿਝ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਹਣੇ ਸੁਨਣੇ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਰਸਕਿ ਪਰਿਓ ਥਨਿ ਮਾਤਾ ਥਨਿ ਕਾਢੇ ਬਿਲਲ ਬਲੀਧੇ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸਾ ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ ਕੇ ਥਨੋਂ ਮੈਂ ਰਸਕ ਹੋਕਰ ਧਾਇ ਪੜਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਮਾਤਾ ਥਨ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੁਖ ਬੀਚ ਸੇ ਨਿਕਾਸਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਅਤੀ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ (ਬਲੀਧੇ) ਲੋਟਣੀਆ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥
ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਹਰਿ ਸੀਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਰ ਤਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ(ਬੀਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾਯਾ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਮੈਂ (ਸੀਧੇ) ਸਿਧ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹ ਨਗਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਜਨਕੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ ਹਰਿ ਬਿਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥
ਦਾਸ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਾਸ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ(ਬਿਰਹਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ(ਬੀਧੇ)ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜਲ ਦੇਖੇ ਸੁਕਲੀਧੇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਸੇ ਕਮਲ ਕੀ ਅਤਸੇ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਲ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ(ਸੁਕਲੀਧੇ) ਸੂਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਨ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਰਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਧੇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ (ਪ੍ਰੀਧੇ) ਪਰੋਸ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਨਰਸਿੰਗ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਵਣ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਨਿਕਸੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨੀਧੇ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੀ ਰੂਪੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਪਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹੰਕਾਰ ਮੈਲ ਨਿਕਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਹਮਰੇ ਕਰਮ ਨ ਬਿਚਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ੍ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਪਨੀਧੇ ॥
ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਹਮਾਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਾ ਬਿਚਾਰੋ ਤੁਮ(ਅਪਨੀਧੇ)ਅਪਨੇ ਜਾਨ ਕਰ ਪੈਜ ਰਖੋ ॥
ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਵੀਧੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੋ ਭਾਵੈ ਤੋ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਜਨ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ (ਪਵੀਧੇ) ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਮਨੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਧਾਵੈ ਤਿਲੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ॥

ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ (ਭਰਮਿ) ਚਕ੍ਰਾਕਾਰ ਹੂਆ ਮਨ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ (ਘਰਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਸਿਰਿ ਧਾਰਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਣਿ ਵਸਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਹਸਤੀ ਪਰ ਜਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਅੰਕਸ ਧਾਰਿਓ ਤਬ ਵੋਹੀ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਕਾਟਣੇ ਕੋ ਦਾਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਮਨ ਘਰ ਅੰਦਰ ਆਨ ਬਸੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ
ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੈਨੂੰ ਵਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲੁ ਜਹਾਂ ਤੇਰਾ ਧ੍ਯਾਨੁ ਕਰੀਏ ॥ ਜਿਨਕਾ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹੇ ਹਰੀ ਵਹੁ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਣਕ ਲਾਦੇ ਮਨੁ ਭ੍ਰਮਿਆ ਲਹਿ ਨ ਸਕਾਈਐ ॥

(ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ (ਮਾਣਕ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਕਾ ਮਨਨ ਕਰਨਾ ਐਸੇ ਗੁਣ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ (ਲਾਦੇ) ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭ੍ਰਮਕ ਮਨ ਹੋਣੇ ਕਰ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੀਦੇ ॥

ਜਿਉ ਓਡਾ ਕੂਪੁ ਗੁਹਜ ਖਿਨ ਕਾਢੈ ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ(ਓਡਾ) ਸੂੰਘਾ (ਗੁਹਜ)ਦੱਬੇ ਹੂਏ ਕੂਪ ਕੋ (ਖਿਨ) ਖੁਣ ਅਰਥਾਤ ਪੱਟਕੇ ਕਾਢ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਪੂਰਵੋਕਤ ਵਸਤੂਓਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਜੀਵਾਈਐ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਨਰੋਂ ਕੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁੰਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਬਡੇ ਪੁਨ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਯਰਥ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੋ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਸੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਨੇ ਮੋਖੁ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਦੇਹ ਮਨਮੁਖ ਸੁੰਞੀ ਸੁੰਞੁ ॥

ਬਿਖਯੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਸੁੰਞੇ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਔ ਦੇਹ ਤਿਸਕੀ ਸੁੰਞੀ ਹੈ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਜਮਿ ਪਕਰੇ ਕਾਲਿ ਸਲੁੰਞੁ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਿਸਨੇ ਇਕ ਖਿਨ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਜਮ ਕਾਲਿ ਤਿਸਕੋ (ਸਲੁੰਞੁ) ਸਹਤ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਪਕੜੇਗਾ ਭਾਵ ਸਿਰੋਂ ਫੜੇਗਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੁੰਞੁ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰਕੀ
ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਞੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਮੁੰਞੁ) ਮੁਚ ਅਰਥਾਤ ਕਾਟ ਦੇਹੁ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੰਗਤ ਹੈ (ਸਤ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਪਯਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਸਕੋ ਮੈਂ (ਭੁੰਞੁ) ਭੋਗੋਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਸਾਧੂ ਪੰਞੁ ॥

ਮੁਝਕੋ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ(ਪੰਞੁ) ਪੜੋਂ ॥

ਹਮ ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਭੰਞੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਪਾਪਾ ਕਰ ਪਥਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੂਏ ਡੂਬਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਦੀਨੋਂ ਪੁਰ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਭੰਞੁ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਲੰਞੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਐਸੀ ਬੁਧੀ(ਲੰਞੁ)ਲੇਵੇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਹਮ ਹਰਿ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਿ ਵੰਞੁ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇਨਾਮਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀਲਗੀਹੈਹਮ ਤੇਰੇ(ਵਿਟਹੁ)ਉਪਰਸੇ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ(ਘੁਮਿਵੰਞੁ)ਬਲਿਹਾਰਨੇਜਾਤੇਹੈਂ॥੩॥
ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਿ ਮਨੋਰਥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਲੰਞੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਣੇ ਜਨਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕੀਜੀਏ ਆਪਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਵੋ ਸੋ ਮੈਂ (ਲੰਞੁ) ਲਵੋਂਗਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਭੰਞੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥੭॥੩੭॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਤਬ (ਹਰਿ ਭੰਞੁ)ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਤਨ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੩੭ ॥ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੇ॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਉ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ॥ ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮੰਗਲ ਚਾਰ॥
ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਗੁਰੋਂਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਜ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਮੰਗਲਚਾਰ ਭਏ ਹੈਂ॥
ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮਹਾ ਅਨੰਦ॥ ਚਿੰਤ ਲਥੀ ਭੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ॥ ੧ ॥
ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਅਤਯੰਤ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ-ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸੰਤ॥ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਬੇਅੰਤ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ (ਬਸੰਤ) ਅਨੰਦੁ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਯਾਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਗੁਨ ਗਾਵੋ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਬਨੇ ਫਾਗ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੀ ਮਿਲਿ ਖੇਲਨ ਲਾਗ॥
ਆਜ ਹਮਾਰੇ (ਫਾਗ) ਹੋਲੇ ਬਨ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੰਗੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਖੇਲਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥
ਹੋਲੀ ਕੀਨੀ ਸੰਤ ਸੇਵ॥ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਲਾਲ ਦੇਵ॥ ੨ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਹੋਲੀ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਤਿਸੇ ਕਰਕੇ (ਲਾਲਦੇਵ)ਪਯਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਦੇਵਮੈਂ(ਰੰਗੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ॥੨॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਮਉਲਿਓ ਅਤਿ ਅਨੂਪ॥ ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ ਛਾਵ ਧੂਪ॥
ਮਨੁ ਜੋ ਹੈ (ਤਨੁ) ਸੂਖਮ ਸੋ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ਭਾਵ ਅਸਚਰਜ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ (ਸੂਕੇ ਨਾਹੀ) ਇਸਟ ਅਨਿਸਟ ਕੋ ਪਾਇਕੇ ਮਨ ਇਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਧੂਪ) ਤਮੋ ਗੁਣ ਕਰ ਮੁਰਝਾਵਤਾ ਨਹੀਂ(ਛਾਵ) ਸਾਤੀ ਯੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਸਗਲੀ ਰੂਤੀ ਹਰਿਆ ਹੋਇ॥ ਸਦ ਬਸੰਤ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੇਵ॥ ੩॥
ਸਭ ਰੁਤੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਦਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਰਖ ਜਮਿਓ ਹੈ ਪਾਰਜਾਤ॥ ਫੂਲ ਲਗੇ ਫਲ ਰਤਨ ਭਾਂਤਿ॥
ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਫੂਲ ਰਤਨ ਕਿਆ ਵੈਰਾਗਾਦਿ ਸਾਧਨ (ਭਾਂਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਗਯਾਨ ਰੂਪੁ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਗਾਇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮ ਅਘਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਹਮ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਯਾਵਤੇ ਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਟਵਾਣੀ ਧਨ ਮਾਲ ਹਾਟੁ ਕੀਤੁ॥ ਜੂਆਰੀ ਜੂਏ ਮਾਹਿ ਚੀਤੁ॥
ਜੈਸੇ ਬਾਣੀਆ ਧਨ (ਮਾਲ) ਸਮਗ੍ਰੀ ਕੀ ਹਟੀ (ਕੀਤੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜੁਆਰੀ ਜੂਏ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੋ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥
ਅਮਲੀ ਜੀਵੈ ਅਮਲੁ ਖਾਇ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਅਮਲੀ ਅਮਲ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ਸਭੁ ਕੋ ਰਚੈ॥ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੈ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਜਹਾ ਵਾ ਜਿਸ ਰੰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ

ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਭਾਵ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕਾਮ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੋਈ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਘ ਸਮੈ ਮੋਰ ਨਿਰਤਿਕਾਰ ॥ ਚੰਦ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਹਿ ਕਉਲਾਰ ॥

ਮੇਘ ਬਦਲ ਗਰਜਨੇਕੇ ਸਮੇ ਮੇ ਜੈਸੇਮੋਰ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਕਉਲਾਰ)ਕਵੀਆਖਿੜਤੀਆਹੈਂ॥

ਮਾਤਾ ਬਾਰਿਕ ਦੇਖਿ ਅਨੰਦ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀਵਹਿ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ(ਬਾਰਿਕ)ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੋ ਜਪ ਕਰਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸਿੰਘ ਰੁਚੈ ਸਦ ਭੋਜਨੁ ਮਾਸ ॥ ਰਣੁ ਦੇਖਿ ਸੂਰੇ ਚਿਤ ਉਲਾਸ ॥

ਸਿੰਘ ਕੋ ਜੈਸੇ ਮਾਸਕੇ ਭੋਜਨ ਕੀ ਸਦੀਵ (ਰੁਚੈ) ਚਾਹ ਰਹਿਤੀ ਹੈ (ਰਣੁ) ਜੁਧ ਭੂਮੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਮੇਂ ਕੇ ਚਿਤਕੋ (ਉਲਾਸ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਅਤਿ ਧਨ ਪਿਆਰੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਰਪਨ ਕੋ ਅਤਿਸੇ ਕਰਕੇ ਧਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪਯਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਅਧਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗ ਮਾਹਿ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੈ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਖਕੇ ਅੰਤਰ ਸਮਗ੍ਰ ਸੁਖ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਦਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਏਹੁ ਹਰੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ॥

ਤਿਸਕੋ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀਕੋ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਯਾਲੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੰਗਲੁ ਤਿਸਕੈ ਜਿਸੁ ਏਕੁ ਕਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਣ ਕਾ ਹੀ ਕਾਮੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਤਾ ਕੇ ਬਸੰਤੁ ਗਨੀ ॥ ਜਾ ਕੈ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦੁ ਗਿਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨੁ ਕੀ ਧੁਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਉਲਿ ਮਨਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਮਾਈਐ ਪੂਛਿ ਜਨਾਂ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ (ਮਉਲਿ) ਮਿਲੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਗਯਾਨ ਕਮਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਗਯਾਨ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕਮਾਈਏ ॥

ਸੋ ਤਪਸੀ ਜਿਸੁ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥ ਸਦ ਧਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰਹਿ ਰੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋ ਤਪਸੀ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਧਯਾਨੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਭਉ ਪਇਆ ॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਜਿਸੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਸੋਈ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਉ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋ ਇਕਾਂਤੀ ਜਿਸੁ ਰਿਦਾ ਥਾਇ ॥ ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚ ਠਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ (ਇਕਾਤੀ) ਇਕਾਤ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਅਚਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਠਾਇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਜ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕਾ ਖੋਜੈ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਹੀਤ ਚੀਤਿ ॥

ਏਕਾ ਏਕੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਰਸਨ ਕਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਹਿਤੁ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਾ ਸਹਜਿ ਮਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਰੰਗ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤੁਮ੍ ਪਿੰਡ ਦੀਨ੍ ॥ ਮੁਗਧ ਸੁੰਦਰ ਧਾਰਿ ਜੋਤਿ ਕੀਨ ॥

ਤੁਮਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਪਿੰਡ) ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਮੂਰਖੋਂ ਕੋ ਚਤਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ ਦਇਆਲ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਭਿਛਕ ਹੈ ਅਰੁ ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਨ ਕਰਣ ਜੋਗ ॥ ਹਉ ਪਾਵਉ ਤੁਮਤੇ ਸਗਲ ਥੋਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਣੋ ਕੇ ਕਰਣ ਜੋਗ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਸਭ (ਥੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਉਧਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਾਰ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ (ਸੁਖ ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਜੋ ਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪਤਿ ਅਰ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜਾ ਕਾਰਣਿ ਇਹ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥ ਸੋ ਬੋਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੇ ਇਹੁ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਦਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ (ਬੋਲੁ) ਬਚਨ ਭਾਵ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਇਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ਸਦਾ ਰਿਦੈ ਜਪੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਇਸ ਮੈਂ ਇਸਥਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਖੇਲੁ ਤੁਝ ਮਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਖੇਲੁ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ ਮੈ ਸਮਾਇ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿਲੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੈਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੇ ਤਿਵੇਂ ਰਖਯਾ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੪॥੪॥

ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਕੁਛ ਮਾਂਗਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਰਾਇ ॥ ਜਿਸਹਿ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ ॥

ਹੇ (ਮਾਇ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਿਸਹਿ ਮੋਹਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੂਪ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸ੍ਰੂਪ ਮੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹੁ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਮਨ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਸਭ ਤੇਰੋ ਧਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਮਨ ਔ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੇ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਜੀਉ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਰੁ ਧਨੁ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਖੋਜਹਿ ਸੁਰ ਨਰ ਦੇਵ ॥ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਖ ਨ ਲਹਹਿ ਭੇਵ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਅਰੁ ਨਰ ਔ(ਦੇਵ)ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਢੂੰਢਤੇਹੈਂ ਮੁਨੀ ਜਨ ਔਰ ਸੇਖ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਖ ਸਕਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੂਪ ਕੀ ਗਤੀ ਔ (ਮਿਤਿ)ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਆਨੰਦ ਮੈ ॥ ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਨਾਹੀ ਖੈ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਹੈ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਖੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿੰਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਨਾਹੀ ਭੈ ॥ ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਜੈ ॥ ੩ ॥

(ਜਾਕੇ)ਜਿਸਕੋ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਕਹੀ ਜਾਇ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਕੌਨਸੀ ਉਪਮਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਜਾਵੇ ॥ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਏਕੁ ਦਾਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ ਆਪ ਸੇ ਇਕ ਏਹੁ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਖਸੀਏ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਿਲਿ ਪਾਣੀ ਜਿਉ ਹਰੇ ਬੂਟ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤਿਉ ਹਉਮੈ ਛੂਟ ॥

ਪਾਣੀ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਜਿਸਤਰਾ ਘਾਸਾਦਿ ਬੂਟੇ ਹਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰ ਜਬ ਹਉਮੈ ਛੂਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੀ ਦਾਸੇ ਧੀਰ ਮੀਰ ॥ ਤੈਸੇ ਉਧਾਰਨ ਗੁਰਹ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਰੀਤਿ ਕਰ ਦਾਸੋਂ ਕੋ (ਮੀਰ) ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਧੀਰਜਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਪੀਰ ਬਚਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਨ ਹਾਰ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਲਾਗਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸੀ ਜਨ ਕੋ ਤੇਰਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਭਏ ਮੁਕਤਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਜੋਗ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਿ) ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ॥ ਰਸਨਾ ਗਾਏ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੁਸਟ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਨੁ ਆਘਾਨਾ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੁਆਦਿ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਸੁਵਾਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੇਵਕੁ ਲਾਗੋ ਚਰਣ ਸੇਵ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ॥

ਸਗਲ ਉਧਾਰਣ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ॥੪॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਅਰ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਤਘਨਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋ ਮੈ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਦੀਨੇ ਸਗਲੇ ਭੋਜਨ ਖਾਨ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕੁ ਗੁਨੁ ਨ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਨੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਕੁ (ਗੁਨ) ਉਪਕਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ॥੧॥

ਹਉ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਉ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋ ਮੈਂ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮੋਖਿ ਕਰੁ ॥

ਜਾਪ ਨ ਤਾਪ ਨ ਕਰਮ ਕੀਤਿ ॥ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ਕਛੂ ਰੀਤਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਜਾਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਔਰ ਕਛੁ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਜਪ ਤਪਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਕੋਈ ਕਛੁ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਆਸ ਏਕ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਤਰਉ ਟੇਕ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ ਏਹ ਆਸਾ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਟੇਕ) ਓਟ ਲੈਕਰ ਤਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਲਹਿ ਮੀਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਸਰਬ ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੋ॥ਜੈਸੇ ਮਛੀ ਜਲ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਸਕਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਕਾ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗਮ ਊਚਹ ਤੇ ਊਚ ॥ ਹਮ ਥੋਰੇ ਤੁਮ ਬਹੁਤ ਮੂਚ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ (ਅਗਮ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਹੈਂ ਔਰ (ਊਚ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਹਮ ਥੋਰੇ ਅਰਥਾਤ ਤੁਛ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਬਹੁਤੇ ਸੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਨੀ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਯਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਗਨੀ) ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਸੁਖੀ ਸੇ ॥ ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪਰੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਦੋ ਸਬਦੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ **ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥**

ਤਿਸੁ ਤੂ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ ॥ ਤਿਸੁ ਅਰਾਧਿ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸੇਵ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਰਾਧਿ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕਲਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਚਾਕਰੁ ਹੋਹਿ ਫਿਰਿ ਡਾਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਪੋਤਦਾਰੀ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਚਾਕਰ ਹੋਹੁ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਮਾਦਿਕ ਕਾ ਡੰਡੁ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥ ਔਰ ਤਿਸਕੀ (ਪੋਤਦਾਰੀ) ਖਜਾਨਚੀ-ਗਰੀ ਕਰੁ ਭਾਵ ਸੇ ਭਗਤੀ ਕਰੁ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀਤਰਾ ਕਾ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਏਵਡ ਭਾਗੁ ਹੋਹਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਏਹੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ (ਏਵਡੁ) ਐਸੇ ਬਡੇ ਭਾਵ ਅਤੀ ਬਹੁਤੇ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਸੋ ਪੁਰਸੁ ਇਸ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥ ਕਛੂ ਨ ਹੋਈਐ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰੁ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਜੀਵਨਾ ਬਯਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਸੇ ਕੁਛ ਅਰਥ ਭੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਾਣਸ ਸੇਵਾ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ ॥ ੨ ॥

ਇਤਰ ਮਨੁਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤਯੰਤ (ਦੁਹੇਲੀ) ਕਠਨ ਵਾ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੀ ਵਾ ਸੁਖ-ਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭਾਈ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਹਿ ਬਤਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਇਹ ਗੁਰੋ ਨੇ ਬਤਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਊਹਾ ਜਪੀਐ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਗਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲ ਤਤ ਮਹਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਸਰਬਿ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਗਯਾਨੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਤਤ੍ਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਗਯਾਨੁ ਸਾਰ ਹੈ ਸਰਬ ਧਯਾਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਯਾਨੁ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਊਤਮ ਧੁਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧੁਨ ਕਾ ਲਗਾਵਨਾ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਸੁ ਬੋਲਤ ਮੁਖੁ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਮੁਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅਰਾਧੇ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਸੇ ਜਮ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਇਹ ਜੀਉ ਸਭ ਕਿਛ (ਲਹੈ) ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਤਿਆਗਹੁ ਮਨ ਕੇ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੋ (ਬੋਲਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਔਰ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪ ਸਭੀ ਤਯਾਗ ਦੇਹੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਧਾਰੇ ਧਰਣਿ ਅਕਾਸੁ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਿਸਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰ ਅਕਾਸੁ (ਧਾਰੇ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਇ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਨ ਰੋਇ ॥੨॥
ਜਿਸਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਪਾਪੀ ਜੀਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਰੋਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ ਊਤਮ ਧਰਮ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਕੈ ਊਪਰਿ ਕਰਮ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਮੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧਰਮ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਔਰ ਕਰਤੂਤਿ ਕੇ ਊਪਰ ਕਰਮ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸਕਉ ਚਾਹਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਲਗਹੁ ਸੇਵ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੋ ਸੂੇਸਰ ਪੁਰਸ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗੋ ॥੩॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਜਿਸੁ ਕੀਆ ਦਾਨੁ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨ ॥
ਜਿਸਕੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਜਾਵਤਾਹੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀਨਹੀਂ ਜਾਤੀ॥੪॥੯॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫.॥

ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਲਾਗੀ ਪਿਆਸ ॥ ਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਪੂਰੀ ਮੇਰੀ ਆਸ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਥੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਯਾਲ ਹੋਕੇ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂਹੇਹਰੀ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੋ ਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸ(ਨਾਮ)ਪਰਸਿਧ ਜਪਾਹੈ॥੧॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਬਸੰਤੁ ਬਨਾ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ
ਉਰਿਧਾਰੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ (ਉਰਿ) ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ਹੈ ॥

ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕਾਰਨ ਕਰਣ ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਕੋ ਏਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਆਧਾਰਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਲੇਹਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਅਸਥੂਲ ਸੁਖਮ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਨਿਸਤਾਰਿ) ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਭਵਖੰਡਨ ਦੁਖ ਨਾਸ ਦੇਵ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਤਾਕੀ ਸੇਵ ॥
ਹੇ ਭਵਖੰਡਨ ਹੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਸੁਰਨਰ ਔਰ ਮੁਨੀ ਸਭ(ਤਾਕੀ)ਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਣਿ ਅਕਾਸੁ ਜਾਕੀ ਕਲਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਸਭਿ ਜੰਤ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਧਰਤੀ ਔਰ ਆਕਾਸ(ਜਾਕੀ) ਜਿਸ ਤੇਰੀ(ਕਲਾ)ਸਕਤੀਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਖਾਵਤੇਹੈਂ॥੩॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜਰ ਸੇ ਦੇਖ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਦਾਨੁ ॥ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਕੋ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵੇਂ ਭਾਵ ਸੇ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਸਭ ਗਏ ਪਾਪ ॥ ਰਾਮ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥
ਰਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕੁਛ ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਫੇਰ ॥ ੧ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸਭ (ਅੰਧੇਰ) ਅਗਿਆਨਾਦਿ ਅੰਧਕਾਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਕੁਛ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਰੰਗੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ(ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਸਾਥ ਸਦਾ ਹਮਾਰਾ ਸੰਗੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨੀ ਕੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜਹ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੁ ਸੁ ਧੰਨਿ ਦੇਸ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਜਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋ ਦੇਸ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਉਦਿਆਨ ਥਾਨੁ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਛਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਸੋ ਉਜਾੜ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਰਸ ਭੋਗ ਰੰਗੁ ॥ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਤ ਤੂ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਕੋ ਭੋਗੋ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੋ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ਭਾਵ ਸੇ ਹਟਾ ਰਹੁ ॥

ਨਿਕਟਿ ਪੇਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ ॥ ਈਤ ਊਤ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਜ ਸਾਰ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਕੋ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖ ॥ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੂਰ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲਤਾ ਵਾ ਸਿਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥
ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਧਯਾਨ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੇਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਦੀਵ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਜਾਨ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਚੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਿਤ ਨਵਾ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਤ ਚਵਾ ॥
ਸਚਾ ਪਰਮੇਸੂਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਨਵੀਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕਬੀ ਘਟ ਵਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਏਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਿਸਕੋ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਲੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵਕੋ ਸੰਤਾਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬਿ ਰਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪਰਮੇਸੂਰ ਸਵਾਮੀ ਕੋ ਇਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਮ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਦੀਵ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥

ਅਪਣੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਰਖੇ ॥ ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਸਭਿ ਭ੍ਰਮਿ ਥਕੇ ॥
ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਭਰਮ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਾਰ ਕਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥ ਦੁਖੁ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ ਰਹੇ ਧਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸਾਚੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਖਦਾਯਕ (ਜਾਇ) ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਦੇਸ ਦੇਸਾਂਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਥਕ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਹੀ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥

ਕਿਰਤੁ ਓਨ੍ਾ ਕਾ ਮਿਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪਿ ਖਾਹਿ ॥
ਪੂਰਬਲਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਕਰਮੁ ਉਨਕਾ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਹੂਆ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ਆਪਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਕਉ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕਸਿ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥
ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਰਖਕ ਸੋਇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਨਿਕਟ ਦੋਖੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕਰਿ ਜਤਨੁ ਆਪਿ ॥ ਅਖੰਡ ਪੂਰਨ ਜਾਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਆਪ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਅਖੰਡ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਰਸਨ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਹਮ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਰਸਨਾ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋ ਕੋ ਧਯਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਸਰੇਵਤ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ ਮਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਵੋਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀਹੈ॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਸੈ ਬਿਲਲਾਂਤੀ ਸਾਕਤੁ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਰੁਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਚਿਤ ਮੈਂ ਯਾਦ ਆਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਆਵਤੀ ਹੈ (ਸਾਕਤੁ) ਮਨਮੁਖ ਜੀਉ ਬਾਰੰਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਸਿ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਾਸਿ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਸਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ (ਖਸਮੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਨਮਾਦਿ ਭੈ ਤਿਨਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਈ ਪੂਰਨ ਆਸ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜਪਕੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜਲ ਥਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕਹਿਆ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ ਏਹ ॥ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਦੇਹ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ (ਕਰਮਿ)ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੋ ਅਸਟ ਸਿਧੀਆਂ ਅਣਮਾਦਿਕ ਔਰ ਨਵੋਂ ਨਿਧੀਆਂ ਏਹ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਇਕਤੁਕੇ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਗਲ ਇਛਾ ਜਪਿ ਪੁੰਨੀਆ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਕੇ ਸਭੀ ਇਛਾ ਹਮਾਰੀ (ਪੁੰਨੀਆ) ਪੂਰੀਆ ਭਈਆਂ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੂਏ ਮੇਲੇ ਹਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਰਵਹੁ ਗੋਬਿੰਦੈ ਰਵਣ ਜੋਗੁ ॥ ਜਿਤੁ ਰਵਿਐ ਸੁਖ ਸਹਜ ਭੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਪਣੇ ਜੋਗ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਤੁਮ ਜਪੋ ਜਿਸ ਜਪਣੇ ਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ਅਪਣਾ ਦਾਸੁ ਆਪਿ ਸਮ੍ਹਾਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰ ਮੈ ਦਾਸ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸੰਭਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਰਸਿ ਬਨੀ ॥ ਆਇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਧਨੀ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ਸੇਜਾ ਹਮਾਰੀ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਹਾਵੀ ਬਨੀ ਹੈ ਔ ਸੁਖੋਂ ਕੇ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਨ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰਿਆ ॥ ੪॥ ੧ ॥ ੧੪॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਔਗੁਣੁ ਕੁਛ ਬੀਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ (ਪੂਜਾਰਿਆ) ਪੂਜਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਸੇ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਉਪਜੀ ਸਹਜ ਧੁਨਾ ॥੧॥

ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਨਸਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਤਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਮਉਲਿਓ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਜਨ ਭੇਟੇ ਨਿਤ ਰਾਤੌ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੰਗ(ਮਉਲਿਓ) ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਯੋਂ ਕਿ ਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਸਾਧੂ ਜਨ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁੋਪਾਲ ॥ ਲੜਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਰੂਪ (ਲੜਿ) ਪਲੇ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਹਮ ਸੇਵਕ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ॥ ਨਿਤ ਦੇਖੈ ਸੁਆਮੀ ਹਜੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਮਨ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਰ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤ੍ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਨੇ (ਹਜੂਰਿ) ਸਮੀਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਈ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੋਗ ਮਿਟਾਇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ॥ ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਕਰ ਥਾਪਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਆਪਨੇ ਮਿਟਾਏ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮ ਬਾਲਕੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਹਾਥੰ ਕਰ ਥਾਪ ਰਾਖੇ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਏ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਸਦ)ਨਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ)ਭਾਵ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ(ਬਸੰਤੁ) ਬਸਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਮਕੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਾਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਏ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਕਲਯਾਣ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਕਟੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸ਼ੋਗ ਔ ਸੰਤਾਪ ਸਭੀ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਹਮ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਜਪੇ ਨਾਉ ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਨਿਹਚਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਭ ਫਲ ਪਾਇਕੇ ਨਿਸਚਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਪਦੇ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਲੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਹੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਨੀਤ ਨੀਤਿ) ਸਦ੍ਾ ਸਦਾ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਕੀਨ੍ਹੇ ਨਿਹਾਲ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲੁ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇ ਕਰ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਦਯਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਭੁ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਸਭ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਕਯੋਂ ਕਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਭਵਜਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਔ ਧਰਮੁ ਕਾ ਕੁਛ ਬੀਚਾਰਿ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬਾਹ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਟਿ ਮੈਲੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਪ੍ਰਭਿ) ਸਮਰਥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਕਰਣੈ ਹਾਰੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਉਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਕਰਣਹਾਰ ਨੇ ਜਬ ਅਪਣੇ ਜਾਣ ਕਰ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੇਖੁ ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲੇ ॥ ਅਹੰ ਤਿਆਗਿ ਤਿਆਗੇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪਾਗੇ ॥

ਦੇਖੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨ ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਫੂਲੋਂ ਸਮ ਪਦਾਰਥ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਸ ਤਜਾਗ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਭੀ ਤਜਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਪਾਗੇ) ਖਚਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਭਾਗੇ ॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਪਜ਼ਾਰੇ ਸਭਾਗੇ ਜਨੋਂ ਤੁਮ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰਥ ਕੋ ਚੇਤੋ ॥

ਸਘਨ ਬਾਸੁ ਕੂਲੇ ॥ ਇਕਿ ਰਹੇ ਸੂਕਿ ਕਠੂਲੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਹਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਕ ਮਨਮੁਖ ਕਠੋਰ ਚਿਤ ਸੂਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਹੀਨ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ ॥ ਪਰ ਫੂਲਤਾ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤੁ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤਤ੍ਵੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਨਮੁਖ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਫੂਲਣੇ ਸੇ ਰਹੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਣਹੀਨ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਕਲੂ ਆਇਓ ਰੇ ॥ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅਬ (ਕਲੂ) ਕਲਜੁਗ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੀਜ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੀਜੋ ॥

ਅਨ ਰੁਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਭੂਲਹੁ ਭੂਲਹੁ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਅਨ) ਔਰ ਕਰਮ ਕੇ ਬੀਜਨੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਤ ਭਰਮ ਕੀ ਭੂਲ ਮੈਂ ਤੁਮ ਭੁਲ ਜਾਵੋ ॥ ਏਕ ਪਦ ਕੋ ਦੋ ਬਾਰ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਕੇਵਲ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਣੇ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜੁ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੈ ਲੇਖਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮੁ ਲੇਖੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਰੁਤਿ ਨਾਮਰੇ ॥ ਗੁਨ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥

(ਮਨ) ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਗੁਣਦਾਇਕ ਵਾਕ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪੋ ॥ ਤੁਮ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥

ਪਾਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਹਿੰਡੋਲ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਲ ਕਰ (ਇਕਤ੍ਰ) ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਵਹੁ ਭਾਵ ਸੇ ਅਤੀ ਮੈਤ੍ਰੀ ਕਰੋ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੋ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕਰ ਸਫਾਈ ਰੂਪ ਸਫੋਂ ਕੋ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਬੈਠਹੁ ॥ ੧ ॥

ਇਨਬਿਧਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਬੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ

ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਗੁਰੇਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕਰ ਤੁਮ ਕੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਨਾ ਲਾਗੇ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤੁਮ੍ ਚਉਪੜਿ ਸਾਜਹੁ ਸਤੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ੍ ਸਾਰੀ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਔਰ ਬਰਨਾਸ੍ਰਮ ਕੇ ਧਰਮ ਮਈ ਚੋਪੜ ਕੋ ਤਰੋ ਔਰ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਏਹ ਤੁਮ (ਸਾਰੀ) ਨਰਦ ਬਨਾਵੋ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜੀਤਹੁ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਜੀਤ ਲਵੋ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਪਯਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਉਠਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹੁ ਪਰਭਾਤੇ ਸੋਏ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠਿ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ਔਰ ਸੋਵਤੇ ਜਾਗਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰ ॥

ਬਿਖੜੇ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ ॥ ੩ ॥

(ਬਿਖੜੇ) ਕਠਨ (ਦਾਉ) ਥਾਉਂ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਲੰਘਾਵੈ) ਬਚਾਵੇ ਔਰ ਤੁਮ ਸੁਖ ਅਰ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਸੇ (ਘਰਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਰਹੋਗੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਖੇਲੈ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਵ੍ਯਾਪਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖੇਲੋਂ ਕੇ ਖੇਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪਹੀ ਅਧਿਸਠਾਨ ਰੂਪ ਭਿੰਨ ਹੂਆ ਸਭ ਖੇਲੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਕੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਰੁ ਖੇਲੈ ਸੋ ਜਿਣਿ ਬਾਜੀ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੋਪੜ ਕੋ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਜੀਤ ਕਰ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਯਾ ਜਾਣੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਿੰਡੋਲ

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ ॥

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥

ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਤੁਝੈ ਪਛਾਣੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ

ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਆਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ (ਥਾਨੁ) ਅਸਥਾਨ ਸਤਸੰਗਿ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਸਦਾ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਝਤੇ ਹੋਵੈ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਦਯਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤੁ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਰੰਗੁ ਧਰਤਾ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮਧਾਰਤਾ ਹੈਂ ॥੨॥

ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਤੂ ਵਡ ਦਾਨਾ ਅਉਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥

ਤੂੰ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਵਡਾ (ਦਾਨਾ) ਚਤੁਰੁ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਕਯਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਖਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਭੀ ਬਡਾ ਕਠਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ) ਅਤੀ-ਮੁਗਧ ਆਪਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰੇ (ਢਹਿ) ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੂੰ ਆਪ ਮੇਰੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਅਤੀ ਮੂਢ ਕਹਨੇ ਤੇ ਦੀਨਤਾ ਪਰਗਟਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੂਲੁ ਨ ਬੂਝੈ ਆਪੁ ਨ ਸੂਝੈ ਭਰਮਿ ਬਿਆਪੀ ਅਹੰਮਨੀ ॥ ੧ ॥

ਮੂਲ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੀਉ ਬੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਆਪਨਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਭਰਮ ਮੈਂ ਬਰਾਪੀ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ਹੰਤਾ ਕੋ ਮਾਨ ਬੈਠੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ਨਿਰਗੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਧਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਨੀ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਵੈ ਇਹ ਬੀਚਾਰੀ ਹਰਿ ਜਨੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਤਪਤੀ ਔਰ ਲਯਤਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜੋ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਕਲਿ ਮਹਿ ਸੁਖੀਏ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਸੁਖੀਏ ਗਨੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਵਰੁ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਅਵਰ ਉਪਾਓ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋ ਕੇ (ਬਚਨੀ)ਵਾਕੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩॥ ੨੧ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹ ਤਨੁ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਇਹ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠਾ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੇ ॥

ਯਾ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਰਾਮੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਾਚੋ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਲੇਵੋਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਐਡਾਨੋ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਜੋ (ਸੰਪਤਿ) ਧਨ ਦੌਲਤ ਹੈ ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਯਾਈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਝੂਠੀ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਐਡਾਨੋ) ਆਕੜਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ (ਤਾਹਿ) ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਪਰਹਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰਆਨੋ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਆਨੋ) ਲਯਾਵੇ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ ਏਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦ੍ਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪਾਪੀ ਹੀਐ ਮੈ ਕਾਮੁ ਬਸਾਇ ॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਯਾ ਤੇ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਪਾਪੀ ਹੀਏ ਮੈਂ ਕਾਮੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਅਰੁ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਸਭ ਹੀ ਪਰਿ ਡਾਰੀ ਇਹ ਫਾਸ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰ ਜੰਗਮ੍ਰ ਪੁਨਹ ਸੰਨਯਾਸੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਊਪਰ ਇਸ ਕਾਮ ਨੇ ਅਪਨੀ ਫਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹਿ ਜਿਹਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥ ਤੇ ਭਵਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸੰਭਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਰਹੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨ ਦੀਜੈ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਰਹੇ ॥ ੩ ॥ ੨॥

ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਾਈ ਮੈ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਧਾਵਨ ਤੇ ਛੂਟਿਓ ਕਰਿ ਬੈਠੋ ਬਿਸਰਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧਾਵਨੇ ਸੇ (ਛੂਟਿਓ) ਰਹਿਤੁ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ (ਬਿਸਰਾਮੁ)ਇਸਥਤੀ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ ਉਪਜਿਓ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਪਰਸਿ ਨ ਸਾਕੈ ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥
ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ (ਤਨ ਤੇ) ਮਨ ਸੇ ਭਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਗਯਾਨੁ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਲੋਭ ਅਰ ਮੋਹ ਯਿਹ ਸੁਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੰਸਾ ਚੂਕਾ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ ॥
ਜਬ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮੁ ਪਾਯਾ ਤਬ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਜੋ ਸੰਸਾ ਥਾ ਸੋ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਿਆ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤੇ ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਪੁਨਹ ਮਨ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਨਸਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ(ਨਿਜ ਸੁਖ) ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਸਮਾਇਆ ਹੈ॥੨॥

ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਯਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੀ ਸੰਪੈ ਕੋਊ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਪਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕਹਾ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੈ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਤੁਮਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਕਯੋਂ ਬਿਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਰੀਰ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋ ਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਕੰਮ ਪੜੇਗਾ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰ ॥ ਤੈ ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਧੂਏਂ ਕਾ ਪਹਾੜੁ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਸਵੰਤੁ ਹੈ ਤੁਮਨੇ ਇਸਕੋ ਕਿਸ ਬੀਚਾਰ ਸੇ ਸਾਚਾ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਗ੍ਰੇਹ ॥ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਸਮਝ ਲੇਹ ॥ ੨ ॥
ਧਨੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਨਹ ਗ੍ਰਹਿ ਔਰ ਜੋ ਸੰਪਦਾ ਹੈ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਏਹ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਲੇਹੁ ॥੨॥
ਕਹੋ ਕੁਛ ਸੰਗ ਭੀ ਚਲੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਨ ਹੋਇ ਸੰਗਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗਿ ॥੩॥੪॥
ਇਕ ਨਰਾਇਨ ਕੀ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਨਰਾਇਣ ਕੋ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਭਜੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਹਾ ਭੂਲਿਓ ਰੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਲਾਗ ॥ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨ ਅਜਹੁ ਜਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਤਕ ਕੁਛ ਬਿਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਬ ਭੀ ਜਾਗ ਭਾਵ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਹੁ ॥

ਸਮ ਸੁਪਨੈ ਕੈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਾਨੁ ॥ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ ਸਾਚੀ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥
ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮਿਥਯਾ ਜਾਨ ਲੇ ਛਿਨ ਮੈਂ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਾਚੀ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋ ॥੧॥

ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਬਸਤ ਨੀਤ ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਭਜੁ ਤਾਹਿ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਬਾਰ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਤਾ ਕੇ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੁ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਮੈਂ ਸਿਵਨਾਭ ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਾਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪਰੀਖਯਾ ਵਾਸਤੇ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਮਨਮੋਹਨੀਆ ਦਾਸੀਆ ਭੇਜੀਆ ਤਬ ਵਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਰਨੇ ਲਗੀਆਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀਵ ਤੋ ਅਸੰਗ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਅਰ ਆਗੇ ਭੀ ਕਈ ਸੰਤ ਆਏ ਹੈਂ ਅਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕਿਉਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰਤੇ ਹੋ ? ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਗੁ ਕਊਆ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਤਿ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਗਿਰੈ ਦੇਖੁ ਭੀਤਿ ॥

ਇਹ (ਜਗੁ) ਜੀਉ (ਕਊਆ) ਕਾਉਂ ਕੀ ਤੁਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਰੂਪ (ਭੀਤਿ) ਚੋਗ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸ ਉਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਗਿਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤਿ ॥ ਜਗ ਸਿਉ ਤੂਟੀ ਝੂਠ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥

(ਅਨੀਤਿ) ਬੇ ਮਰਜਾਦਾ ਕੇ ਚਿਤਵਨੇ ਮੈਂ ਮਨੂਆ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਬਜਰੁ ਭਾਰੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਜੋ ਬੱਜਰ ਸਮ ਭਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਉਠਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁੰਦਰ ਗੁਨ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਂ ? ਅਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਿਥ੍ਯਾਪਣੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰੁ ਬਾਲੂ ਕਾ ਘੂਮਨ ਘੇਰਿ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੇਤੇ ਕਾ ਘਰੁ ਬਨਾ ਹੂਆ ਦਰੀਆਇ ਕੀ ਘੁੰਮਨ ਘੇਰੀ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵੇ ਤੋ ਤੱਤਕਾਲ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰੁ ਤਤਕਾਲ ਨਾਸ ਹੋਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਬਰਖਸਿ ਬਾਣੀ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੇਰਿ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਮੈਂ ਬੁਦਬੁਦੇ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਟ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਸਰੀਰ ਹੈ॥

ਮਾਤ੍ਰ ਬੂੰਦ ਤੇ ਧਰਿ ਚਕੁ ਫੇਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁੰਭਾਰ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਨੇ ਸੇ ਬੂੰਦ ਮਾਤ੍ਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੀਘ੍ਰ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸੇ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਨੇ ਤੇ ਅਤੀ ਚਪਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਅਤੀ ਚਪਲ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਾਮੈ ਕੀ ਚੇਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਸਕਤੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਾਮਾਤਾ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਦਾਸੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੀ ਚੇਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਉਪਾਇ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਮੋਰੁ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪਗ ਲਾਗਉ ਤੋਰ ॥

ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਰੁ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਆਪ ਹੀ ਰਖਕ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾ ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹਾ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੋ ਚਾਹਉ ਤੁਝ ਓਰੁ ॥ ਨਾਮੁ ਦੁਰਾਇ ਚਲੈ ਸੋ ਚੋਰੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂਆ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹਾ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ (ਦੁਰਾਇ) ਲੁਕਾਇ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਚੋਰ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਤਿ ਖੋਈ ਬਿਖੁ ਅੰਚਲਿ ਪਾਇ ॥ ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਰਤੋ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨ ਚੋਰ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਚਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਇਜਤ ਖੋਈ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹ ਸੋ ਪਤਿ ਸਹਿਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਜਾਇ ॥ ਭੈ ਮਾਨੈ ਨਿਰਭਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ (ਮਾਇ) ਸਖੀਓ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਭੈ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮਨਿ ਚਾਹੈ ਸੁੰਦਰਿ ਭੋਗੁ ॥ ਪਾਨ ਫੂਲ ਮੀਠੇ ਰਸ ਰੋਗ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਨੋਂ ਕੇ ਬੀੜੇ ਫੂਲੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਔਰ ਮੀਠੇ ਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਰੋਗੁ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅੰਤ ਕੋ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈਂ ॥

ਖੀਲੈ ਬਿਗਸੈ ਤੇਤੋ ਸੋਗੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੀਨ੍ਹਸਿ ਹੋਗੁ ॥ ੫ ॥

ਜਿਤਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਸੇ (ਖੀਲੈ) ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਗਸੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਸੋਗ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਸਿ ਅਧਿਕੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਰੂਪੁ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਕਪੜੇ ਪਹਿਰ ਕਰ ਅਧਕ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਤੋ ਏਕ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸੁੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਬਨਾਉਨੇ ਤੇ ਭਾਵ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੀਗਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬਾਂਧੋ ਬਾਰੁ ॥

(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਦਰ ਬਾਂਧ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਤਿਸਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੈਂ ਜਾਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੂਨਾ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਘਰੁ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਔਰ (ਬਾਰੁ) ਮੁਖ ਸੂੰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗਾਛਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ ॥

ਹੇ (ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ) ਰਾਜ ਦਾਸੀਓ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਈਹਾ ਸੇ (ਗਾਛਹੁ) ਚਲੀ ਜਾਵੋ ਭਾਵ ਈਹਾਂ ਖੋਟੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰੋ ॥

ਨਾਮੁ ਭਣਹੁ ਸਚੁ ਦੋਤੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤੁਮ (ਦੋਤੁ) ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੈ ਹੋਣੇ ਸਮੈਂ (ਸਵਾਰਿ) ਬਣਾਇ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਸਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਭਣਹੁ) ਉਚਾਰੋ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਾਰਿ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ (ਅਧਾਰਿ)ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੇਵਹੁ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਵਿਸਜੋਂ ਕੀ (ਤਿਆਸ)ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰੋ॥ਜੇ ਕਹੋ ਹਮਾਰੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਟਾਖੋਂ ਸੇ ਆਪ ਮੋਹਤ ਕਯੋਂ ਨ ਹੁਏ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥੭॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ ਤੋਹਿ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਤੌ (ਮੋਹਨਿ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੁਮਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੁਮਕੋ ਹਾਡ ਚਾਮ ਰੂਪ ਕਰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਮੋਹਨ ਪਰਮੇਸਰ ਤੈਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਗਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਮੈਨੇ ਤੇਰੇ ਯਥਾਰਥ ਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਠਾਢੇ ਚਾਹਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਿ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤੈਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਭਏ ਹਾਂ॥ ਜਬ ਇਹ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾ ਤਬ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਆਈਆ ਔਰ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕੀਤੀ ਤਬ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਿਖ ਭਯਾ॥੮॥੧॥ ਮਨ ਕੇ ਭੂਲਣੇ ਕਰ ਜੋ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸਮਝਾਵਨੇ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਆਇ ਜਾਇ ॥ ਅਤਿ ਲੁਬਧ ਲੁਭਾਨਉ ਬਿਖਮ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਤੀ (ਲੁਬਧ) ਲੋਭੀ ਹੂਆ ਹੂਆ ਬਿਖਮ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲੁਭਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਦੀਸੈ ਏਕ ਭਾਇ ॥ ਜਿਉ ਮੀਨ ਕੁੰਡਲੀਆ ਕੰਠਿ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਏਕ ਰਸ ਇਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਮੀਨ) ਮਛੀ ਕੁੰਡੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲੋਭ ਕਰ ਮਨ ਫਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਸਮਝਸਿ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਮਨੁ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਭਵਰਤਾਰ ॥ ਬਿਲ ਬਿਰਥੇ ਚਾਹੈ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮਨ ਭੂਲਾ ਹੂਆ (ਭਵਰਤਾਰ) ਭਵਰੇ ਕੀ ਤਰਾਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਲ) ਖੋੜ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਬਯਰਥ ਜੋ ਹੈ ਬਿਕਾਰ ਤਿਨਕੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੈਗਲ ਜਿਉ ਫਾਸਸਿ ਕਾਮਹਾਰ ॥ ਕੜਿ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ ਸੀਸ ਮਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕਾਮਹਾਰ) ਕਾਮਾਤਰ ਹੂਆ ਹੂਆ (ਮੈਗਲ) ਹਸਤੀ ਫਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ (ਕੜਿ) ਕਸਕੇ ਤਿਸਕੋ ਸੰਗਲੋਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਬਾਂਧਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸੀਸ ਪੁਰ ਅੰਕੁਸ ਕੀ ਮਾਰ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਕਰ ਫਸਾ ਹੂਆ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਬੰਧਨ ਔਰ ਡੰਡ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਮੁਗਧੌ ਦਾਦਰੁ ਭਗਤਿ ਹੀਨੁ ॥ ਦਰਿ ਭ੍ਰਸਟ ਸਰਾਪੀ ਨਾਮ ਬੀਨੁ ॥

ਮਨ ਮੂਰਖ ਡਡੂ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਫਸਾ ਹੂਆ ਬਿਸੈ ਸਿਵਾਲ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ

ਕਮਲ ਕੇ ਰਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੇ ਭ੍ਰਸਟ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਾਪੀ ਹੂਈ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਸੇ (ਬੀਨੁ) ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

ਤਾਕੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤੀ ਨਾਮ ਲੀਨ ॥ ਸਭਿ ਦੂਖ ਸਖਾਈ ਗੁਣਹ ਬੀਨ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਂਕੇ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭੀ ਸਹਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤ੍ਰੂ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਣੋ ਕੋ (ਬੀਨ) ਚੁਣ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਗੁਨ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨੁ ਚਲੈ ਨ ਜਾਈ ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰਾਤੇ ਪਤਿ ਨ ਸਾਖੁ ॥

(ਮਨੁ ਚਲੈ)ਚੰਚਲ ਨ ਹੋਜਾਵੇ ਇਸਕੋ(ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ)ਹਟਾਇ ਰਖ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਮੈਂ ਰਾਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੀ ਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਈਹਾਂ ਸਾਖ ਨਹੀਂ ॥ ਅਬ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪਿ ਰਾਖੁ ॥ ਧਰਿ ਧਾਰਣ ਦੇਖੈ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇ (ਸੁਰਤਾ) ਜਗਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਹੀ (ਰਾਖੁ) ਰਖਕ ਹੈਂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ (ਧਾਰਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਲਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕਿਸੁ ਕਹਉ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਮਾਇ ॥

ਜੋ ਤੈਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹੌਂ ਹੇ (ਮਾਇ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲੈ ਤਉ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਾਸ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਾਂ ॥

ਅਵਗਣ ਛੋਡਉ ਗੁਣ ਕਮਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਾਤਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੫ ॥

ਅਵਗੁਣੋ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋ ਕੋ ਕਮਾਵੇ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤੇਰੈ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਂ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਬੰਧਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਾਧ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਕੋਇ) ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨੁ ਹਰਿਕੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਆਗ੍ਯਾ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਤੂਹੀਂ ਵ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਕਿਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਸਭੁ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਸਭ ਤਿਸੁ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਕੋਈ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵਕੋ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਸਭੁ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੀ ਆਗ੍ਯਾ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੂਲੌ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ਮਤਿ ਅਗਾਹਿ ॥

ਹੇ (ਨਾਹਿ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਅਭੁਲ ਹੈਂ ਕਬੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ (ਅਗਾਹਿ) ਅਥਾਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੂ ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ॥ ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਮਾਨਿਆ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ (ਮੋਟਉ) ਵਡਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਬਦ) ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਬਿਆਪਕ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਲਾਘਾ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਜਿਸੁ ਨਰੁ ਹੋਇ ॥ ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ ਪਰਹਰਿ ਦੋਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ (ਪਰਹਰਿ) ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਚੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਏਕ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ (ਦਰਦੁ) ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਮਥਿ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਖਾਇ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਬੂਝ ਕਰ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਚੀਨ੍ਹਸਿ ਗੁਰਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਕੇਤੀ)ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਬਿਲਪ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਆਪਨੇ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਓਹ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਵਖਾਣਿ ਕਹਹਿ ਇਕੁ ਕਹੀਐ ॥ ਓਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਕਿਨਿ ਲਹੀਐ ॥

ਬੇਦ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਜੋ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਸਕੋ ਉਚਾਰੀਏ ਔਰ ਵਹੁ ਬਅੰਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਕਿਸਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਆ ॥ ਬਾਝੁ ਕਲਾ ਧਰਿ ਗਗਨੁ ਧਰੀਆ ॥ ੨ ॥

ਓਹ ਏਕ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਥੰਮਾ ਰੂਪ ਕਲਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਧਰਤੀ ਔਰ ਅਕਾਸ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਧੁਨਿ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਏਕ ਕਾ ਧ੍ਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਗ੍ਯਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਦੁਤੀ ਔਰ ਅਸੰਗ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੀ ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਅਕਹਿ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਚੁ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਜੋ ਸਚੁ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੈ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਗੁਣੋ ਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥ ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਏਕ (ਅਨਹਦਿ) ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਤਾਰ ਸਮ ਲਗਾਇਕੇ ਰਾਤਾ ਹੈ ਵਹ ਗੁਰਮੁਖ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕੋ ਤਖਤੁ ਏਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥

ਏਕੋ (ਤਖਤੁ) ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਏਕਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਸੋਈ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਯਾਪਕੁ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਰੂਪ ਜਗਤੁ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਵਹੁ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਪੁਨਹ ਏਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਏਕਾ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਿਥੈ ਨਿਬੜੈ ਸਾਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਏਕੁ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਿਥੈ) ਉਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਪਾਸ ਸਚਾ ਨਿਆਉਂ ਨਿਬੜਤਾ ਹੈ॥

ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਾ ਨੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸੋ ਪੁਰਸ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਏਕਾ ਭਗਤਿ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਉ ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਆਵਣੁ ਜਾਉ ॥

ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਏਕ ਹੀ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਗ੍ਯਾਨ ਸਚਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਭੈ ਔ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸੁ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝਿ ਰਹੈ ਮਿਹਮਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਮਝ ਲੈਕਰ (ਮਿਹਮਾਣੁ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਪਰਵਾਣ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੭॥

ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ ਸਹਜੇ ਰਾਵਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਉ ॥

(ਇਤ ਉਤ) ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ (ਸਹਜੇ)ਸੁਭਾਵਕ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਰਾਵਹੁ) ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਭਾਵਉ) ਚਾਹਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਲਾਯਾ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਸਾਚਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚੰਚਲੁ ਚੀਤੁ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥
ਹੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਚੰਚਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਨਹੀਂ (ਆਵਤ ਜਾਤ) ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਕਰਤੇ ਕੋ ਡੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਮਰੀਐ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਕਰੈ ਨ ਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਕੀ ਚੰਚਲਤਾ ਕਰਕੇ ਘਣਾ ਦੁਖ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਸਮ੍ਹਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਊਤਮ ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਭ ਕੋਈ ਊਤਮ ਹੈ ਅਰ ਹੀਨ ਭਾਵ ਨੀਚ ਕਿਸਕੋ ਕਹਾ ਜਾਵੇ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਸਚ ਸ੍ਰਰੂਪ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧ ਕਰਿ ਥਾਕੀ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਚੂਕੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ॥
ਚੰਚਲਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕੇ ਔਖਧ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਥਾਕੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਕਿਸਤਰਾਂ (ਚੂਕੈ) ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਦੂਖ ਘਣੇਰੇ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਕੇ (ਦਾਤੇ)ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ॥ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇਬਿਨਾਦੁਖਬਹੁਤੇਰੇਹੀਹੋਤੇਹੈਂ॥੨॥

ਰੋਗੁ ਵਡੋ ਕਿਉ ਬਾਂਧਉ ਧੀਰਾ ॥ ਰੋਗੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਕਾਟੈ ਪੀਰਾ ॥
ਅਗਜਾਨੁ ਵਡਾ ਭਾਰੀ ਰੋਗੁ ਹੈ ਇਸਤੇ ਧੀਰਜ ਕੈਸੇ ਬਾਧੋਂ ਜੋ ਇਸ ਰੋਗ ਕੋ ਬੂਝੈ ਹੈ ਸੋ ਪੀੜਾ ਕਾਟ ਦੇਵੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰਹੀ ਪੀੜਾ ਕਟਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅਵਗਣ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਰੀਰਾ ॥ ਢੂਢਤ ਖੋਜਤ ਗੁਰਿ ਮੇਲੇ ਬੀਰਾ ॥ ੩ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਔ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਔਗੁਣ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਰਸਤੇ ਕੋ ਢੂੰਢਤੇ ਥੇ ॥ ਅਬ ਗੁਰੂ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਹਮ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵੈ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਔ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ॥

ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਕਹ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਉ ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥
ਜਗਤ ਰੋਗੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸਕੋ ਅਰੋਗ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪ ਰੋਗੁ ਨ ਦਿਖਾਵੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਮਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਜੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਸੋ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ਜੋ (ਘਰੁ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਘਰੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਔਰੋਂ ਕੋ ਦਿਖਾਵੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਗੁਰੂ (ਮਹਲੀ) ਜਗਜਾਸੂ ਕੋ ਆਪਨੇ (ਮਹਲਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਵੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਚਿਤ ਮਹਿ ਚੀਤਾ ॥ ਐਸੇ ਹਰਿਕੇ ਲੋਗ ਅਤੀਤਾ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨੂਆ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹੇ (ਚਿਤ) ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਲੋਗ ਸਭਤੇ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥
ਪੁਨਃ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਹਰਖ ਸੋਗ ਸੇ ਅਰੁ ਆਸ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗਜਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚਾਖ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗਾ ॥ ੬ ॥
ਆਪਕੋ ਪਛਾਨ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੂਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਜੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਭਾਗਾ) ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥੬॥

ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਉ ॥ ਸਹਜਿ ਮਰਉ ਜੀਵਤ ਹੀ ਜੀਵਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸਾਚਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਬ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਾ ਤਬ (ਹੀ) ਨਿਸਚਰ ਕਰ ਜੀਆ ਹੂੰ ॥

ਅਪਨੋ ਕਰਿ ਰਾਖਉ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥ ਤੁਮ੍ਰੋ ਹੋਇ ਸੁ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੭॥

ਹੇ(ਗੁਰ) ਬਡੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਅਪਨਾ (ਕਰਿ) ਹਾਥੁ ਰਾਖੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੋਗੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਰੋਗ ਵਿਆਪੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਰਵਿ ਰਹਿਆ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਨਣੇ ਕਰ ਭੋਗੀ ਕੋ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਬ੍ਯਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਅਤੀਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਹਿਤ ਚੀਤਾ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਸੋ ਪੁਰਸ ਚਿਤਕੇ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ (ਰਵੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵੋਹੀ (ਹੀ) ਤਿਸਕੇ ਕਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥੪॥

ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਸਮ ਲਗਾਏ ਹੂਏ ਬਸਤ੍ਰ ਹੀਨ ਹੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀਆ ॥

ਮਤੁ ਭਸਮ ਅੰਧੂਲੇ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਨਾਗੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥

(ਅੰਧੂਲੇ) ਹੇ ਅੰਧੇ ਅਗ੍ਯਾਨੀ ਭਸਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਤ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੁ ਇਨ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੇ ਨਾਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਮੈਂ (ਜੋਗੁ) ਜੁੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੂੜ੍ਹੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੈਨੇ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵਣਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕਹੇ ਜੋਗ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਸਾਰਿਗਪਾਣਿ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋ ਕੋ ਪੂਛ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਹਾਂ ਦੇਖੋ ਤਹਾਂ ਸਾਰੰਗਪਾਣ ਭਗਵਤ ਕੋ ਬ੍ਯਾਪਕ ਦੇਖੋ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਸੀ ਆਪਕੋ ਕ੍ਯਾ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਜਾਂ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਭ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਯਾ ਕਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਕਛੁ ਮਾਨਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਜਾਤੀ ਅਰ ਪਤਿਸ੍ਟਾ ਸਭ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਕਾਹੇ ਮਾਲੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥ ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਤੇਰੋ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਮਾਲ ਅਰ ਦਰਬ੍ਯ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੋ ਕੁਛ ਭੀ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਚਿਤੁ ਰਖਹੁ ਥਾਇ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਇਹੈ ਪਾਂਇ ॥ ੫ ॥

ਪਾਂਚੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਰਖੋ ਜੋਗ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਏਹੀ (ਪਾਂਇ) ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਜੋ ਚਿਤ ਕਾ ਥਿਰੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਉਮੈ ਪੈਖੜੁ ਤੇਰੇ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂੜ੍ਹੇ ਮੁਕਤਿ ਜਾਹਿ ॥ ੬ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਪੈਖੜੇ ਅਰਥਾਤ-ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਹਰੀਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥੬॥

ਮਤ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਐ ਜਮ ਵਸਿ ਪਾਹਿ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਮੂੜੇ ਚੋਟ ਖਾਹਿ ॥ ੭ ॥

ਮਤ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰਨੇ ਕਰ ਜਮ ਕੇ ਵਸ ਪੜਤਾ ਹੋਵੈਂ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਹਿ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਚ ਜੋਗੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰੇ ਤਬ ਸਚ ਜੋਗ ਸਚ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਵਸੈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ ਤਿਸੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਮੂੜੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥ ੯ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਨੇ ਜੀਉ ਔਰ ਸਰੀਰੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀਓਂ ਮੈਂ ਬਾਸੁ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੯ ॥

ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਭਲੀ ਬਾਣਿ ॥ ਤੁਮ ਹੋਹੁ ਸੁਜਾਖੇ ਲੇਹੁ ਪਛਾਣਿ ॥ ੧੦ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਤੁਮ ਸੁਜਾਖੇ ਹੋਇ ਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਗ੍ਯਾਨ ਵੈਰਾਗ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਹਿਤ

ਹੋਇਕੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵਹੁ ॥ ੧੦ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਅਧੁਲੀ ਕਾਰੁ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੀ ਕਾਰ ਭੀ ਅੰਧੁਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮੈ ਮਝਿ ਗੁਬਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ (ਗੁਬਾਰ) ਸਘਨ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਗਜਾਨ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ ॥ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨਕਾ ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਹੈ ਵਹੀ ਅੰਧੁਲੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਗੁਰ) ਬਡੀ ਕਰਨੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥ ਪਸੂ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗ੍ਯਾਨੀਓਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਪਸੂ ਵਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੩ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋ ਜੀਵ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਲਯ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥੩॥

ਸਗਲੀ ਭੂਲੈ ਨਹੀ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ ॥ ਸੋ ਸਮਝੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ (ਅਚਾਰੁ)ਕਰਤਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਭੂਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੂਦ੍ਵਾਰਾ ਮਿਲਤਾਹੈ ਸੋ ਸਮਝਤਾਹੈ॥੪॥

ਗੁਰਕੇ ਚਾਕਰ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ॥ ਬਖਸਿ ਲੀਏ ਨਾਹੀ ਜਮ ਕਾਣੇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਾਕਰ ਹੈਂ ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਕੋ (ਭਾਣੇ) ਭਾਏ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਵਹੁ ਬਖਸ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ੍ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਭਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਏਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ॥੬॥

ਬੇ ਮੁਹਤਾਜੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ ਕਰਣੈ ਹਾਰਾ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਔ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਸਚੁ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਹੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਭੂਲੇ ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵਕੋ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਚ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਪੇ ਭਵਰਾ ਫੂਲ ਬੇਲਿ ॥ ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮੇਲਿ ॥ ੧ ॥

(ਭਵਰਾ) ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਫੂਲ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਬੇਲਿ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਤਿਨ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਭਵਰਾ ਬਾਸੁ ਲੇ ॥ ਤਰਵਰ ਫੂਲੇ ਬਨ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਰੂਪ ਭ੍ਰਮਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਐਸੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇਹੁ ॥ ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੇਕਰ (ਤਰਵਰ) ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਬਨ) ਜਲ ਕਰਕੇ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤੁ ਆਪਿ ॥ ਆਪੇ ਰਾਵੇ ਸਬਦਿ ਥਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ (ਕਵਲਾ) ਲਛਮੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਕੰਤ ਵਿਸਨੂੰ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ (ਸਬਦਿ) ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਥਾਪਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਭੋਗ ਕੋ (ਰਾਵੇ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਬਛਰੂ ਗਊ ਖੀਰੁ ॥ ਆਪੇ ਮੰਦਰੁ ਥੰਮ੍ਹ ਸਰੀਰੁ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਛਰੂ ਭਾਵ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਹੈ ਔਰ ਗਊ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਖੀਰੁ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਖ ਗਜ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਬਛਰੂ ਅਰਜਨ ਗਊ ਉਪਨਿਖਦ ਦੂਧ ਗੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਬਛਰਾ ਔਰ ਭਗਵਤ ਗਊ ਔਰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੂਧੁ ਹੈ ਔਰ (ਮੰਦਰੁ) ਸਰੀਰ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਥੰਭਾ ਪ੍ਰਾਣ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੪ ॥

(ਆਪੇ ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਤਿਸਕੇ ਕਰਣ ਹਾਰੇ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤਿਸਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਐਸੇ ਹਰੀ ਦਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਜੋਤਿ ਜੀਅ ਅਸੰਖ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਕਰਿ ਕਰਿ) ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪਾਲਨਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਗਿਲਤ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹੇ ਜੋਤੀ ਤੂੰ ਅਧਾਰੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਤੂ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣ ਗਹੀਰੁ ॥ ਤੂ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮ ਹੀਰੁ ॥ ੬ ॥

ਤੂ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਸਦ੍ਰਸ ਹੈਂ ਔਰੁ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਗਹੀਰੁ) ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਕੁਲ ਜਾਤੀ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਾ ਅਕੁਲ ਦਾ ਆਕੁਲ ਪਦ ਹੈ ਕਜ਼ਾ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈਂ (ਪਰਮ ਹੀਰੁ) ਵਡਾ ਸੁਧੁ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਣ ਜੋਗੁ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਰਾਜਨ ਸੁਖੀ ਲੋਗੁ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਕਰਣੇ ਜੋਗੁ ਹੈਂ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਧੁ ਹੈਂ ਸਭ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਆਦਿ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨਮੁ ਬਾਦਿ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦੁ ਆਯਾ ਹੈ ਓਹੁ (ਧ੍ਰਾਪੇ) ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ੦। ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮੁ ਬਰਥ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬ ਮਕੇ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕਾ ਬਹੁਤ ਬਲੁ ਦੇਖਕੇ ਮਕੇਸਵਰ ਮਹਾ ਦੇਵ ਦੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਰਖ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ ਚਾਰਿ ਬਹਾਲੀ ॥
ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਖੰਡ ਸਾਤ ਦੀਪ ਚੋਦਾਂ ਭਵਨ ਤੀਨ ਗੁਣ ਚਾਰ ਜੁਗ ਏਹੀ (ਮਹਲਤਿ) ਮੰਦ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਬਣਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ (ਚਾਰਿ) ਦਾਸੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਤੈਨੇ ਬੈਠਾਈ ਹੈ ਵਾ(ਚਾਰ)ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਬੈਠਾਲੀ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਰੂਪ ਦੀਵੇ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਕ ਇਕ ਦੀਵਾ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਮਾਧੌ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਿਹਰਵਾਨ)ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਤੁਮਾਰੀ ਐਸੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੀ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਲਸਕਰੁ ਪਾਵਕੁ ਤੇਰਾ ਧਰਮੁ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥

ਅਗਨੀ ਆਦਿਕ ਜੋ ਤਤ ਹੈਂ ਏਹੁ ਘਰ ਘਰ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਘਟ ਘਟ ਲਸਕਰ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ(ਪਾਵਕੁ) ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਔਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਆਗੇ (ਸਿਕਦਾਰੀ) ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿਲੈ ਇਕ ਵੇਰਾ ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਹੈ ਇਕ ਵੇਰੀ ਖਾਣਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਕਰਮੁ ਏਕ ਵਾਰ ਹੀ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਤਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤਿਸੁ ਲਿਖੇ ਤੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਭਾਗ ਕਜ਼ਾ ਕਰਮੁ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾ ਸਾਬੂਰੁ ਹੋਵੈ ਫਿਰਿ ਮੰਗੈ ਨਾਰਦੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਨਾ ਸਾਬੂਰੁ) ਸਾਬਰੀ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਕ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੀ(ਨਾਰਦੁ) ਮਨੁ ਖਵਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੁ ਅੰਧੇਰਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਅਉਗਣ ਪੈਰਿ ਲੁਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਲਬੁ ਰੂਪੀ (ਅਧੇਰਾ) ਅੰਧੇਰ ਵਾਲਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਔਗਣਾਂ ਰੂਪੀ ਜੀਵ ਕੇ ਪੈਰੋ ਮੈਂ (ਲੁਹਾਰੀ) ਬੇੜੀ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੂੰਜੀ ਮਾਰ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਕੋਟਵਾਰੀ ॥

ਜੈਸੀ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਗੁਰੋ ਕੀ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁਜਕੇ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਪਾਪ ਕੋਟਵਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪੋ ਕਰ ਜੀਵ ਪਕੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਵੈ ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਭਾਵੇ ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਤੁਮਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹੁ ਕਹੀਐ ਸੇਖਾਂ ਆਈ ਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸਵਰ ਤੇਰੇ ਕੋ(ਅਲਹੁ)ਅਲਾ ਕਰਕੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਸੇਖਾਦੀਪੁਜਾਵਣੇਕੀ ਵਾਰੀਆਈਹੈ॥

ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿਆ ਕਰੁ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤਿ ਚਾਲੀ ॥ ੫ ॥

ਦੇਵਾਲੇ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਕਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ਐਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਚਾਲੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕੂਜਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲਾ ਨੀਲ ਰੂਪ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਕੂਜਾ ਹਾਥ ਮੇਂ ਲੇਕਰ ਉਜੂ ਸਾਜ ਕਰ ਮੁਸਲਾ ਬਿਛਾਇ ਕਰ ਬਾਂਗ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ਨੀਲ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ ਬੋਲੀ ਅਵਰ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਮੀਆ ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੀ ਬੋਲੀ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਔਰ ਹੀ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੇ ਤੂ ਮੀਰ ਮਹੀਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਹਮਾਰੀ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ (ਮੀਰ) ਪਾਤਸਾਹੁ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਿ ਐਸਾ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਵਾਂਮੀ ਹਮਾਰੀ ਕਯਾ(ਕੁਦਰਤਿ)ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਟਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿਗੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥ ੭ ॥

ਆਗੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਬ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾ ਆਪ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰੇਂ ਗੇ ਆਗੇ ਉਸਤਤੀ ਬੋਲੀ ਥੀ ਅਬ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਫਤਿ ਕਹੀ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਤੁਮ ਕਯਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਰਥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਪੜਨਾ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਕਛੁ ਮਜਦੂਰੀ ਕਾ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ(ਦਿਹਾੜੀ)ਲਾਭਮਿਲੇ ਵਾ ਕੁਛ ਦਿਨ ਤੋ ਏਹ ਲਾਭ ਮਿਲੇ ਭਾਵ ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਤੋ ਇਨ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਹੁਣੇ ਤਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਮੇਕਾ ਘੜੀ ਸਮਾਲੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੇ ਔਰ ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰੂੰ ਤਬ ਤਥਾ ਅਸਤੂ ਸਬਦ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ-ਪਣਾ ਬਣਿਆ ਰਹਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਮਨ ਕੋ ਬਾਲਕ ਕਹਿ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਂਇਆ ਨਗਰਿ ਇਕੁ ਬਾਲਕੁ ਵਸਿਆ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਇਕ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਾਲਕ ਬਸਤਾ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਜਤਨ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਭਰਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਤਨੋਂ ਕੇ ਉਪਾਵ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਭਰਮਾਈ) ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਾਲਕੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਨੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ (ਬਾਲਕ) ਮਨਕੋ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰੁ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਭਜਿਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਿਰਤਕੁ ਮੜਾ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਵਸਿਆ ॥

(ਇਹੁ) ਇਸ ਸਭ ਜਗਮੇਂ ਸੋ ਸਰੀਰੁ ਮੁਰਦੇ ਕਾ (ਮੜਾ) ਮਟੁ ਹੈ ਜਿਸ ਸਰੀਰਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਸਾ ਭਾਵ ਅਤੀ ਅਸੁਧੁ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਉਦਕੁ ਚੁਆਇਆ ਫਿਰਿ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਉਦਕੁ) ਜਲੁ(ਚੁਆਇਆ) ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਨਾਮ ਮੈਂ

ਰਸਿਆ ਹੈ ਤੌ ਹਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਖੋਜਿਆ ਇਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ॥

ਮੈਨੇ ਸਭ ਬੇਦਾ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਔਰ ਬਨੋਂ ਮੈ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰੀਰੁ ਮੈਂ (ਖੋਜਿਆ) ਢੂੰਢ ਲੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਚਲਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਅਰਥਾਤ ਅਸਚਰਜੁ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰੁ ਖੋਜਿ ਮੁਏ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਸਾਕਤ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਖੋਜਤੇ ਹੂਏ ਮਰਗਏ ਹੈਂ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਘਰਿ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨਾਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਭਏ ਹੈ ਜਿਉ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਬਿਦਰ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਹਮ ਦੀਨ ਭਏ ਤਬ ਅਦੀਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਉਦਾਹਰਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਬਿਦਰ ਦੇ ਘਰ ਆਯਾ ਥਾ ਤੈਸੇ ਹਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰੁ ਘਰ ਮੈਂ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿਓ ਸੁਦਾਮਾ ਭਾਵਨੀ ਧਾਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਗੈ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਬ(ਭਾਵਨੀ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁਦਾਮਾ ਜੀ ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁਚਣ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਭੇਜ ਦੀਆ ਔਰ ਉਸਕਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰ (ਭੰਜਿ)ਤੋੜ ਦੀਆ ਔਰ ਪੁਨਹ ਅਪਨੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਭੀ ਕਰਲੀਆ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਵਡੇਰੀ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਰਖਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕੋਂ ਕੀ (ਪੈਜਿ) ਪਤਿ ਵਡੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਨੇ ਆਪਿ ਰਖਾਈ ਹੈ॥

ਜੇ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਕਰਹਿ ਬਖੀਲੀ ਇਕ ਰਤੀ ਤਿਲੁ ਨ ਘਟਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਸਭੀ ਸਾਕਤ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਬਖੀਲੀ ਕਰੈ ਤੌ ਭੀ ਇਕ ਰਤੀ ਔ ਤਿਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਘਟਾਈ ਹੂਈ ਘਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਦਹਦਿਸਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਸਾਕਤੁ ਖਵਿ ਨ ਸਕੈ ਤਿਲੁ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਖਵਿ) ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਪਰ ਤਿਨਕਾ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਉਲਟੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕੋਂ ਨੇ (ਲੂਕੀ) ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਈਰਖਾ ਕਰ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਨ ਕਉ ਜਨੁ ਮਿਲਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਕੋ ਸੰਤ ਜਨ ਮਿਲ ਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਜਿਸ ਮੈਂ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਗਯਾਨ ਗੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਹੋਵਹਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥ ੭ ॥

ਵੋਹੀ ਜਨ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇ ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਵਿਖੇ ਜਲ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਖੀ ਮਨ ਜਪਿ ਪਿਆਰ ॥ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਆ ਕਹਿ ਏਕ ਬਾਰ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਸਾਖੀਆ ਸੁਣਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਜਪਣੇ ਮੈਂ ਪਯਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੌਣ ਸੀ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਮਲ ਪਾਪੀ ਵੇਸਵਾ ਗਾਮੀ ਥਾ ਏਕ ਵਾਰ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਬਾਲਮੀਕੈ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ॥ ਧ੍ਰੂ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਸੰਗ ॥ ੧ ॥

ਬਾਲਮੀਕ ਕੋ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਧ੍ਰੂ ਭਗੰਤ ਕੌ ਹਰੀ ਨਿਸੰਕ ਅਰਥਾਤ ਚਤੁਰਭੁਜ ਹੋਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਾ ਜਾਚਉ ਚਰਨ ਰੇਨ ॥ ਲੇ ਮਸਤਕਿ ਲਾਵਉ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ (ਜਾਚਉ) ਮੰਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸੇ ਧੂੜੀ ਕੋ ਦੇਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਲੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਥੇ ਪਰ ਲਾਵੇਂ ॥

ਗਨਿਕਾ ਉਧਰੀ ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੋਤ ॥ ਗਜਇੰਦ੍ਰ ਧਿਆਇਓ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮੋਖ ॥

ਵੇਸਵਾ ਤੋਤੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾ ਉਨ ਸੇ ਉਧਰ ਗਈ ਗਜ ਰਾਜ ਨੇ ਜਬ ਤੰਦੂਏ ਕੇ ਗ੍ਰਸਣੇ ਕਰ ਧਯਾਨੁ ਕੀਆ ਤੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਤਿਸਕੋ ਮੋਖ ਕੀਆ ॥

ਬਿਪ੍ਰ ਸੁਦਾਮੇ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਭਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਸੁਦਾਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜੁ ॥ ੨ ॥

ਬਧਿਕੁ ਉਧਾਰਿਓ ਖਮਿ ਪ੍ਰਹਾਰ ॥ ਕੁਬਿਜਾ ਉਧਰੀ ਅੰਗੁਸਟ ਧਾਰ ॥

ਬਧਕ (ਖਮਿ) ਤੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨਹਾਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਉਧਾਰਯਾ ਹੈ (ਅੰਗੁਸਟ ਧਾਰ) ਚਰਨ ਕਾ ਅੰਗੂਠਾ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਕੁਬਜਾ ਭੀ ਉਧਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਬਿਦਰੁ ਉਧਾਰਿਓ ਦਾਸਤ ਭਾਇ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸ ਭਾਵ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਬਿਦਰ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦੀਆ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸੇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰੀ ਕਾ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੁ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਖੀ ਹਰਿ ਪੈਜ ਆਪ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਛੀਨਤ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਰਖੀ ਲਾਜ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ (ਪੈਜ) ਪਤਿ ਰਖੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਨੇ ਸਮੇਂ ਦ੍ਰੋਪਦੀ ਕੀ ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤ ਬਾਰ ॥ ਰੇ ਮਨ ਸੇਵਿ ਤੂ ਪਰਹਿ ਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵੇਰ ਭੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਭੀ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜ ਜਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਧੰਨੈ ਸੇਵਿਆ ਬਾਲ ਬੁਧਿ ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਈ ਸਿਧਿ ॥

ਧੰਨੇ ਭਗਤ ਨੇ (ਬਾਲਬੁਧਿ) ਭੋਲੇ ਭਾਵ ਸੇ ਸੇਵਿਆ ਥਾ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੋ ਭੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਿਧੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥

ਬੇਣੀ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹੋਹਿ ਦਾਸ ॥ ੫ ॥

ਬੇਣੀ ਭਗਤ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਪ੍ਰਗਾਸੁ) ਗਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਹੁ ॥ ੫ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਤਿਆਗਿਓ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਨਾਈ ਉਧਰਿਓ ਸੈਨੁ ਸੇਵ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਨੇ ਅਹੰਤਾ ਅਰ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਯਾਗਿਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੈਨ ਨਾਈ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਉਧਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੈ ਕਹੂੰ ਜਾਇ॥ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਤਰਸਹਿ ਸਰਣਿ ਪਾਇ ॥ ੬ ॥

ਮਨ ਤਿਨਕਾ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਹੋਕੇ ਕਿਸੀ (ਜਾ) ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਗਯਾ ਵਾ ਵਿੰਗੇ ਰਸਤੋਂ ਮੈਂ ਡੋਲ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਹੁ ਅਰੁ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪਾਇ ਭਾਵ ਲਭੁ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਤਰੇਂਗਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥ ੬॥

ਜਿਹ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਠਾਕੁਰਿ ਕੀਓ ਆਪਿ ॥ ਸੇ ਤੈ ਲੀਨੇ ਭਗਤ ਰਾਖਿ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਨ ਪੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਤੈਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਕਾ ਗੁਨੁ ਅਵਗਨੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਕੋਇ ॥ ਏਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇਵ ॥ ੭ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਨਕਾ ਗੁਣ ਔਰ ਔਗੁਨੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੀਚਾਰਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਬੀਰਿ ਧਿਆਇਓ ਏਕ ਰੰਗ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਸਹਿ ਸੰਗਿ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਏਕ ਰੰਗ) ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੈਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਧਿਆਏ ਪ੍ਰਭ ਅਨੂਪ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਅਨੂਪਮ ਚਰਨ ਧਯਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੇ ਜੋਨਿ ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਨਰਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਨਮ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਨਰਕ ਮੈ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਬਿਹੂਨਾ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਜਮੁ ਦੇਤ ਡੰਡ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਪੁਰਸ (ਖੰਡ ਖੰਡ) ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬੂਝੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੋ ਜਮੁ ਦੰਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਮੀਤ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਸਦੀਵ ਭਜਹੁ ਔਰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੋ ॥

ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਵਤ ਕਹੂ ਕਾਜ ॥ ਧੂੰਮ ਬਾਦਰ ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਸਾਜ ॥

ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ (ਕਾਹੂ) ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਭੀ ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਮਾਯਾ ਕਾ(ਸਾਜ) ਬਣਾਉ ਸਭ ਧੂਏ ਕੇ ਬਾਦਰ ਸਾਦਰਸ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰੰਤੌ ਨਹ ਸੰਗਾਇ ॥ ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤੀਂ ਹੂਆ ਇਹ ਜੀਉ ਸੰਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜਹਰ ਕਾ ਮਸਤ ਕੀਆ ਹੂਆ (ਆਵੈਜਾਇ) ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ ॥ ਮੋਹ ਲੋਭ ਡੂਬੌ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੈਂ ਧਨੀ ਹੂੰ ਵਾ ਰੂਪਵੰਤ ਹੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਬਿਕਾਰ ਹੀ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹ ਔਰ ਲੋਭ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਡੂਬਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਆ ॥ ਸੁਪਨੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹਰਿ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਬਸੁ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਕਬਹੀ ਰਾਜਾ ਕਬ ਮੰਗਨ ਹਾਰੁ ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਬਾਧੌ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮਨੋਰਾਜ ਵਾ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪੁਰਖ ਕਬੀ ਰਾਜਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਬੀ ਭਿਛਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਕਰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰੁ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਉਧਰਣ ਕਾ ਸਾਜੁ ਨਾਹਿ ॥ ਪਾਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤ ਪਉਤ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਮਨਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਕਾ ਜੀਵ ਨੇ ਕੋਈ (ਸਾਜ) ਬਨਾਉ ਅਰਥਾਤ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਪਾਪਰੂਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੜਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਧਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਈਠ ਮੀਤ ਕੋਊ ਸਖਾ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਹਿ ॥

ਪਰਮਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਈਠਮੀਤ) ਪਯਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਖਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਆਪ ਬੀਜ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖੁ ਅਥਵਾ ਸੁਖੁ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਕੈ ਕੀਨੈ ਹੋਤ ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੇ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਵਾਰ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਇਸ ਜੀਵਤੇ ਬਿਕਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਨਬੰਧੀ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਛਿਨ ਮੈਂ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਭਰਮਿਆ ॥ ਕਿਰਤ ਰੇਖ ਕਰਿ ਕਰਮਿਆ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤਾ ਭਰਮਿਆ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ (ਕਿਰਤ) ਪੂਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਰੇਖ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਅਲਿਪਤੁ ਆਪਿ ॥ ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੁੰਨ ਪਾਪਿ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ (ਅਲਿਪਤੁ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਿਰਲੇਪੁ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰੁ ਹੇ ਪੂਰਣ ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂੰ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਠਾਉ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਾਉ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਤੂ ਊਚਾ ਤੂ ਬਹੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਾਲਨਾਦਿ ਤੂਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ਤੂੰ ਸਭ ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਚਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤੂ ਅਪਾਰੁ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੜਿ ਲੇਹੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥੮॥੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਲੜ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥੮॥੨॥

ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲੁ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਕੈ ਹੋਹੁ ਹਰਿਆ ਭਾਈ ॥
ਕਰਮਿ ਲਿਖੰਤੈ ਪਾਈਐ ਇਹ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਧਿਆਇ) ਜਪ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਹੋਹੁ ਭਾਵ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਹੋਹੁ ਪਰੰਤੂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੋਵੈਂ ਤੌ ਹਰੀਕਾ ਧਜਾਵਨਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੋ ਏਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ (ਰੁਤਿ) ਸੁਹਾਈ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ॥

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਮਉਲਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਾ ਕਰ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਅਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰੂਪ ਚੇਤਨਸਤਾਪਾਈਹੈ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਲਥੀ ਸਭ ਛਾਈ ॥

ਸਾਧੂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸੀਕਰ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਮ ਕੋ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰੁ ਅੰਤਹਕਰਨ ਸੇ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਛਾਈ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੈਰਾਸੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੌੜੀਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੰਜੇ ਬਧੇ ਮਹਾ ਬਲੀ ਕਰਿ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥

ਸਚਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ(ਢੋਆ) ਆਸਰਾ ਵਾ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਬਾਂਧੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਣੇ ਚਰਣ ਜਪਾਇਅਨੁ ਵਿਚਿ ਦਯੁ ਖੜੋਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ (ਦਯੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਖਜਕ ਹੋਕੇ ਅਪਣੇ ਚਰਨ ਜਪਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਣੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਜਾਨੁ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ ਨਿਤ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਰੋਗ ਔਰ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਨਿਤ ਹੀ (ਨਵਾ) ਨਵੀਨ ਅਰਥਾਤ ਖੁਸੀ ਔ(ਨਿਰੋਆ) ਅਰੋਗ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ਫਿਰਿ ਪਾਇ ਨ ਮੋਆ ॥

ਸੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੋ ਧਜਾਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਮੁਰਝਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋਕਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਾ (ਮੋਆ) ਮਰਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕਾ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਹੋਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਹੈਂ ਜਹਾ ਸੇ ਜੀਉ ਉਤਪੰਨਜ ਹੂਆ ਥਾ ਵਹੀ ਫਿਰ ਹੂਆ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥

ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਹ ਰਹੈ ਕਹ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਕਹਾਂ ਸੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਹਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਸ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ? ਇਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਿਸਤੇ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਇਸਥਤ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਕੋ ਭੀ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵਸੋ ਕਲਪਤਿ ਵਸਤੂ ਅਧਿਸਠਾਨ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜਗਜਾਸੂ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ ਵਾ ਪ੍ਰਸੁ ਪਖ ਮੈਂ ਏਹੁ ਉਤਰ ਹੈ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖਸਮ ਕੇ ਕਉਣੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੋ ਜੀਵ ਸਭ (ਖਸਮ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੀਮਤ ਪਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਵੋਹੀ ਖਸਮੁ ਕੀਮੰਤਿ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਈਸਰ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਇਸਥਿਤੀ ਲੈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਨਿ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਣਨਿ ਨਿਤ ਸੇ ਭਗਤ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਹਰੀ ਜਸ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਭਗਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਦੂਸਰੁ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵੈ ॥

ਵਹੁ (ਸਾਹਿਬੋ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਉਸਕੇ (ਲਵੈ) ਸਦ੍ਰਸ ਨਹੀਂ ਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਨੇ ਏਹ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਸੋਈ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂਕੋ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਸਮਾਨ ਬ੍ਯਾਪਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਉਲੀ ਧਰਤੀ ਮਉਲਿਆ ਅਕਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਚੇਤਨਸੱਤਾ ਕਰ ਧਰਤੀ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕਰ ਅਕਾਸੁ ਭੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵੋਹੀ ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲਿਆ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਵਾ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਜੋ ਸਰੀਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋਆਤਮਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕਰਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਮਉਲਿਆ ਅਨਤ ਭਾਇ ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਨੇਕ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਰ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਹਾ ਦੇਖੋਂ ਤਹਾ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਤੀਆ ਮਉਲੇ ਚਾਰਿ ਬੇਦ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਉਲੀ ਸਿਉ ਕਤੇਬ ॥ ੨ ॥

ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਚੇਤਨਸੱਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੌਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਇਨ ਮੈਂਭੀਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸੱਤਾ ਮਿਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆ ਭੀ ਕਤੇਬੋਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਕਤੇਬੋਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਓਂਮੈਂਤਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥੨॥

ਸੰਕਰੁ ਮਉਲਿਓ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਸਿਵਜੀ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾਹੈ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਮੈਂ ਜੋਗਧ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮਿਲਰਹਾਹੈਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਭ ਮੈਂ (ਸਮਾਨ) ਬ੍ਯਾਪਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮਾਤੇ ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਜੋਗੀ ਮਾਤੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਪੰਡਤ ਜਨ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ ਕਰ ਮੱਤੇ ਹੂਏ ਹੈ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਧ੍ਯਾਨ ਮੈਂ ਮਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਹੈਂ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਾਤੇ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਤਪਸੀ ਮਾਤੇ ਤਪ ਕੈ ਭੇਵ ॥ ੧ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੀ (ਅਹੰਮੇਵ) ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਮਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਪਸੀ ਤਪ ਕੇ (ਭੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਮੱਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਮਦ ਮਾਤੇ ਕੋਊ ਨ ਜਾਗ ॥ ਸੰਗ ਹੀ ਚੋਰ ਘਰੁ ਮੁਸਨ ਲਾਗ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ।

ਸਭ ਜੀਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕੋਈ ਜਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਸੰਗ ਹੀ (ਘਰੁ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਲੂਟਨੇ ਲਾਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਜਾਗਤਾ ਭੀ ਹੈ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਗੈ ਸੁਕਦੇਉ ਅਰੁ ਅਕੂਰੁ ॥ ਹਣਵੰਤੁ ਜਾਗੈ ਧਰਿ ਲੰਕੂਰੁ ॥

ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਔਰ (ਅਕੂਰੁ) ਅਕਰੂਰ ਜੀ ਗ੍ਯਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹਨੂਮਾਨ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਧਰਿ ਲੰਕੂਰੁ) ਸੁਗ੍ਰੀਵ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਕਰੁ ਜਾਗੈ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ਕਲਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਵ ॥ ੨ ॥

ਸਿਵਜੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਲਿਜੁਗੁ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੈ ਦੇਵ ਆਦਿਕ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਗਤ ਸੋਵਤ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ਸੋਈ ਸਾਰੁ ॥

ਜਾਗਣਾ ਔਰ ਸੋਵਣਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਜਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਇਸ (ਦੇਹੀ) ਜੀਵ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੋ ਭਜੁ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸਬਦ ਕੇ ਦੋ ਅਰਥ ਹੈਂ ਏਕ ਅਤਜੰਤਾ ਭਾਵ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮੈਂ ਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਇ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਾਇਆ ॥ ਪੂਤਿ ਬਾਪੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਣਾ ਖੀਰੁ ਪਿਲਾਇਆ॥੧॥

(ਜੋਇ) ਮਾਯਾ ਅਰ (ਖਸਮੁ) ਈਸਰ ਨੇ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ (ਜਾਇਆ) ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ (ਬਾਪ) ਈਸਰ ਨੇ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰਕੋ ਖਿਲਾਯਾ ਭਾਵ ਸੱਤਾ ਦੇਕਰ ਥਿਰਰਾਇਆ ਹੈ (ਸ੍ਰਵਣਾ) ਥਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਔ ਮਾਯਾ ਨੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗ ਰੂਪ ਦੂਧੁ ਪਿਲਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਕਾਰ ਰਹਤ ਮਾਯਾ ਜੀਵੋ ਕੋ ਅਨੰਦੁ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੇਖਹੁ ਲੋਗਾ ਕਲਿਕੋ ਭਾਉ ॥ ਸੁਤਿ ਮੁਕਲਾਈ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਲੋਗਾ (ਕਲਿ) ਅਵਿਦਯਾ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਦੇਖੋ(ਸੁਤਿ)ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ਮਾਯਾ ਮੁਕਲਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੀ ਕਰ ਮਾਨੀ ਹੈ ॥

ਪਗਾ ਬਿਨੁ ਹੁਰੀਆ ਮਾਰਤਾ ॥ ਬਦਨੈ ਬਿਨੁ ਖਿਰ ਖਿਰ ਹਾਸਤਾ ॥

ਮਨੁ(ਪਗਾ) ਪੈਰਾਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਹੁਰੀਆ)ਛਾਲਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਲਪਨਾ ਕਰਕੇ ਦੇਸਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਮੁਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਔਰ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸਯੋਂ ਕਰ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਦ੍ਰਾ ਬਿਨੁ ਨਰੁ ਪੈ ਸੋਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਬਾਸਨ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ੨ ॥

(ਨਰੁ)ਮਨੁਖ ਭਾਵ ਜੀਵ ਵਾਸਤਵਤੇ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁੜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਕਰ ਸੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਅਗਯਾਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ(ਬਿਨੁ ਬਾਸੁਨ)ਬਿਰਤਾ ਰੂਪ ਭਾਂਡੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਯਾ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ (ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ) ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਅਸਥਨ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ॥ ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ ਬਾਟ ਘਨੇਰੀ ॥

ਮਾਯਾ ਗਊ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅਸਥਨੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਨੇ ਲਵੇਰੀ ਭਾਵ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣੀ ਹੈ,ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਜੀਉ ਪੈਡੇਬਿਨੁ ਭਾਵ ਅਚਲ ਰੂਪੁ ਹੈ ਔ ਭੂਲ ਕਰ ਘਨੀ ਵਾਟ ਮੰਨ ਛੋੜੀ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਈ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਮਨਨੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਵਾਟ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਐਸੇ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਸਤਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ਅਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪਠਾਏ ਪੜਨ ਸਾਲ ॥ ਸੰਗਿ ਸਖਾ ਬਹੁ ਲੀਏ ਬਾਲ ॥

ਪਿਤਾ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਪਾਠਸਾਲਾ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਹੇਤ ਆਏ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਵਾ ਪਯਾਰੇ ਬਾਲਕ ਥੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਲੀਏ ਹੁਏ ਥੇ ਵਹਾਂ ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਪਟੀ ਲਿਖਦਈ ਤਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਪੜ੍ਹਾਵਸਿ ਆਲ ਜਾਲ ॥

(ਆਲ)ਘਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਜਾਲ ਰੂਪ ਧੰਧੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ(ਕਹਾ)ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪਢਾਵਤੇ ਹੋ॥ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਅਵਰ ਕਯਾ ਚਾਹਤੇਹੋ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਪਟੀ ਕੇ ਊਪਰ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਹੀ ਛੋਡਉ ਰੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਮੇਰੋ ਅਉਰ ਪੜਨ ਸਿਉ ਨਹੀ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ(ਬਾਬਾ)ਪਾਧਾ ਜੀ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋੜੂੰਗਾ ਔਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਵਿਦਯਾ ਕੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ॥

ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ ਕਹਿਓ ਜਾਇ ॥

ਸੰਡੇ ਔ ਅਮਰਕੇ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਕਿ ਨਾ ਤੋ ਹਮਾਰੀ ਵਿਦਯਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰਨਾ ਰਾਮਨਾਮਕੋਛੋੜਤਾਹੈ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬੁਲਾਏ ਬੇਗਿ ਧਾਇ ॥

ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ (ਧਾਇ) ਹਲਕਾਰਾ ਭੇਜਕੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ (ਬੇਗਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਬੁਲਾਇ ਲੀਏ ॥

ਤੂ ਰਾਮ ਕਹਨ ਕੀ ਛੋਡੁ ਬਾਨਿ ॥ ਤੁਝੁ ਤੁਰਤੁ ਛਡਾਊ ਮੇਰੋ ਕਹਿਓ ਮਾਨਿ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਨੇ ਕੀ ਬਾਨ ਛੋੜ ਦੇਹ ਅਬ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਮਾਨ ਲੇ ਭਾਵ ਜੋ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਉਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਪੜੁ ਨਹੀਂ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਿਤਾ ਜਲ ਮੇਂ ਡੁਬਾਇ ਔਰ ਪਰਬਤ ਸੇ ਗਿਰਾਇ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਸਤਾਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਜਲ ਥਲ ਗਿਰਿ ਕੀਏ ਪਹਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਕਉ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਾਵਤੇਹੋ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਕਿਉਂ ਦੇਤੇਹੋ? ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਲ ਥਲ ਔਰ(ਗਿਰਿ) ਬਡੇ ਪਰਬਤ ਔਰ ਛੋਟੇ ਪਹਾੜ (ਕੀਏ) ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਗੁਰਹਿਗਾਰਿ ॥

ਔਰ ਜੋ ਕਹੋ ਸੋ ਮਾਨੋਗਾ ਪਰੰਤੂ ਇਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋੜੂੰਗਾ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਰਦ ਕੋ (ਗਾਰਿ) ਕਲੰਕ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗਾਲਿ ਆਵੇਗੀ ਕਹੇਂਗੇ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਡਰ ਗਯਾ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡਕੇ ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮੋਕਉ ਘਾਲਿ ਜਾਰਿ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ਡਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਗਨੀਮੈਂ(ਘਾਲਿ)ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਇ ਦੇਹੁ ਭਾਵੇ ਸਸਤ੍ਰ ਸੇ ਮਾਰ (ਡਾਰਿ)ਸੁਟ ॥ ਜਬ ਦੇਖਾ ਕਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਿਨਾ

ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕੋਪਿਓ ਰਿਸਾਇ ॥ ਤੁਝ ਰਾਖਨਹਾਰੋ ਮੋਹਿ ਬਤਾਇ ॥

ਤਬ (ਖੜਗੁ) ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕਰ (ਪਿਓ) ਪਿਤਾ ਹਰਨਾਖਸ ਕ੍ਰੋਧਤ ਹੂਆ ਅਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੋ ਰਾਖਨ-ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾਇ ਦੇਹ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਥੰਭ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਕੈ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਹਰਨਾਖਸੁ ਛੇਦਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਭਗਵਾਨ ਥੰਭ ਸੇ ਨਿਕਸ ਆਏ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਸੇ ਪੇਟ ਫਾੜ ਕਰ ਛੇਦਿਓ ਮਾਰ ਦੀਯੇ ॥ ੪ ॥

ਓਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਭੇਵ ॥

ਵਹੁ ਪਰਮ ਪੁਰਖੁ ਔਰ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਅਧਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪਹੈਅਪਨੇਭਗਤਕੀਪੈਜਰਖਨੇਹੇਤਨਰਸਿੰਘਰੂਪਹੋਤੇਭਏ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕੋ ਲਖੈ ਨ ਪਾਰ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਅਨੇਕ ਬਾਰ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਬਤਆਦਿਸੇਬਚਾਏਹੈਂਵਾ ਆਗੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਨੇ ਉਪਦੇਸਦੇਕਰ ਅਨੇਕਬਾਲਕਉਧਾਰੇਹੈਂ॥੫॥੪॥ਬੇਨਤੀਕਰਤੇਹੂਏਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਇਹੁ ਤਨ ਮਨ ਮਧੇ ਮਦਨ ਚੋਰ ॥ ਜਿਨਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ ਮੋਰ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਧੁ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨ ਮੈਂ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਚੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨੁ ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅਨਾਥੁ ਪ੍ਰਭ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥ ਕੋ ਕੋ ਨ ਬਿਗੂਤੋ ਮੈ ਕੋ ਆਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਨਾਥੁ ਕਿਸਕੋ ਕਹੂੰ ਔਰ ਕੌਨ ਕੌਨ ਇਸ ਕਾਮ ਕਰਕੇ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਮੈਂ ਕੌਨ ਬਿਚਾਰਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧਉ ਦਾਰੁਨ ਦੁਖੁ ਸਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥ ਮੇਰੋ ਚਪਲ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਕਹਾ ਬਸਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ (ਦਾਰੁਨ) ਕਠਨ ਕਾਮਕਾ ਦੁਖ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਚੰਚਲ ਬੁਧੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕਯਾ ਬਸੁ ਚਲਤਾਹੈਵਾਇਸ ਪਰ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਿਵ ਸੁਕਾਦਿ ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਜਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨਾਦਿਕ ਔਰ ਸਿਵਜੀ ਪੁਨਹ ਸੁਕਦੇਵਾਦਿਕ ਨਾਭ ਕਮਲ ਸੇ ਜੋ ਆਦਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਬਿਜਨ ਜੋਗੀ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ॥ ਸਭ ਆਪਨ ਅਉਸਰ ਚਲੇ ਸਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਸੁਰ ਲੋਗ ਔਰ ਜੋਗੀ ਔਰ ਜਟਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸਮੇਂ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਕਾਮ ਸੇ ਸਭੀ ਡਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਮੋਹਿ ਥਾਹ ਨਾਹਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੁਖੁ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤੇਰੀ (ਥਾਹ) ਹਾਥ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਦੁਖੁ ਔਰ ਕਿਸ ਪਾਸ ਕਹੂੰ ॥

ਮੋਰੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਆਥਿ ਧੀਰ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਗੁਨ ਰਉ ਕਬੀਰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਮੇਰਾ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ(ਆਥਿ) ਹੈਂ ਇਸਥੋਂ ਧੀਰਜ ਕਰਾਈਏ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਰਮਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੩ ॥ ੫॥

ਨਾਇਕੁ ਏਕੁ ਬਨਜਾਰੇ ਪਾਚ ॥ ਬਰਧ ਪਚੀਸਕ ਸੰਗੁ ਕਾਚ ॥

ਏ ਮਨ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਬਨਜਾਰੇ ਹੈਂ ਪਚੀਸ ਪਰਕ੍ਰਿਤਾ ਬੈਲ ਹੈਂ ਔਰ ਏਹ ਕਾਚਾ ਸਗੁ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਸਾਥੁ ਹੈ ॥

ਨਉ ਬਹੀਆਂ ਦਸ ਗੋਨਿ ਆਹਿ ॥ ਕਸਨਿ ਬਹਤਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਦ੍ਵਾਰ ਰੂਪ ਲਾਠੀਆਂ ਹੈ ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰੇ ਗੁਣੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਹਤਰ ਮੁਖ ਨਾੜੀਆ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੈਂ ਸੋ ਖੈਂਚਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾ ਸੀਵਣੇ ਵਾਲੀਆ (ਕਸਨਿ)ਰਸੀਆਂ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹਿ ਐਸੇ ਬਨਜ ਸਿਉ ਨਹੀ ਨ ਕਾਜੁ ॥ ਜਿਹ ਘਟੈ ਮੂਲੁ ਨਿਤ ਬਢੈ ਬਿਆਜੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਬਨਜ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਸ ਘਟਤੇ ਜਾਵੈਂ ਔਰਪਾਪ ਰੂਪ ਬਯਾਜੁ ਨਿਤ ਬਢਤਾ ਜਾਵੈ ॥

ਸਾਤ ਸੂਤ ਮਿਲਿ ਬਨਜੁ ਕੀਨ ॥

(ਸਾਤਸੂਤ)ਸਾਤ ਧਾਤੂ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮਿਝ ਮੇਦਾ ਮਾਸ ਤੁਚਾ ਹਾਡੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸਸਾਥਮਿਲਕਰ

ਬਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਭਾਵਨੀ ਸੰਗ ਲੀਨ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਜੋ ਭਾਵਨੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਧਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਲਈ ਹੈ ॥

ਤੀਨਿ ਜਗਾਤੀ ਕਰਤ ਰਾਰਿ ॥ ਚਲੋ ਬਨਜਾਰਾ ਹਾਥ ਝਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜਗਾਤੀ(ਰਾਰਿ)ਝਗੜਾ ਕਰਤੇਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਨਜਾਰਾ ਜੀਉ ਹਾਥ ਝਾੜ ਕਰ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਚਲਾਜਾਤਾ ਹੈ॥੨॥

ਪੂੰਜੀ ਹਿਰਾਨੀ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ॥ ਦਹਦਿਸ ਟਾਂਡੋ ਗਇਓ ਫੂਟਿ ॥

ਸ੍ਵਾਸਾ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਹਰਿ ਗਈ ਤੋ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ਗਿਆ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹ ਗਈ (ਟਾਂਡੋ) ਹਾਥ ਪਾਉ ਆਦਿ ਸਾਥ ਫੂਟ ਕਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਭਾਵ ਅਸਥੂਲ ਤਤ ਖਿੰਡ ਗਏ ਵਾ (ਸਾਤਸੁਤ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜ਼ਾਦਾ ਵਾ ਵੈਰਾਗਾਦੀ ਚਾਰ ਸ੍ਰਵਣਾਦੀ ਤੀਨ ਇਨਸੇ ਮਿਲਕੇ ਵਣਜੁ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਸ੍ਰਧਾ ਭੀ ਸੰਗ ਲਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤੀਨ ਕਾਮਾਦੀ ਜਗਾਤੀਏ ਝਗੜਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਵਨਜਾਰਾ ਤਿਨਕੋ ਹਾਥ ਸਾਥ (ਝਾੜ) ਹਟਾਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਾਹੈ ॥ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੁ ਪੂੰਜੀ ਹਿਰੀ ਗਈ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਵਣਜੁ ਟੂਟ ਗਯਾ (ਦਹਦਿਸ ਟਾਂਡੋ ਗਇਓ ਫੂਟਿ)ਕਾਰਣ ਰੂਪੁ ਤਤੋਂ ਮੈਂ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਤਤ ਸਮਾਇ ਗਏ ਭਾਵ ਲਿੰਗਭੰਗ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨ ਸਰਸੀ ਕਾਜ ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਨੋ ਤ ਭਰਮ ਭਾਜ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭਰਮੁ ਭਾਜ ਗਯਾ ਤੋ ਜੀਵ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਅਰ ਕਾਜ ਸਰ ਗਯਾ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸਥਾਨ ਮੈ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਏਕ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂ ਅਸੁਧ ਥਾਇ ਬੈਠਕਰ ਭੋਜਨ ਕਿਉਂ ਖਾਤਾ ਹੈਂ ਚੌਕੇ ਬੀਚ ਖਾਇਆ ਕਰੁ ਤਿਸੁ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਮਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਅਸੁਧੁ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤਕੋ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਘਰੁ ੨॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਤਾ ਜੂਠੀ ਪਿਤਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਜੂਠੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥

ਮਾਤਾ ਭੀ(ਜੂਠੀ)ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਪਿਤਾ ਭੀ ਜੂਠਾਹੈ ਔਰ ਜੂਠੇ ਹੀ ਫਲ ਫਲੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰਉਤਪਤਿਹੁਏਹੈਂ ਸੋਭੀਜੂਠੇਹੈਂ॥

ਆਵਹਿ ਜੂਠੇ ਜਾਹਿ ਭੀ ਜੂਠੇ ਜੂਠੇ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਦੇਸ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਭੀ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ਅਭਾਗੇ ਜੂਠੇ ਹੀ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸੂਚਾ ਕਵਨੁ ਠਾਉ ॥ ਜਹਾ ਬੈਸਿ ਹਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾਵੇ ਸੂਚਾ ਕਵਨ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਵੋਂ ॥

ਜਿਹਬਾ ਜੂਠੀ ਬੋਲਤ ਜੂਠਾ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸਭਿ ਜੂਠੇ ॥

ਜਿਹਬਾ ਜੂਠੀ ਅਰੁ ਜਿਸ ਬੋਲ ਕੋ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਕਾਨ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਜੂਠਿ ਉਤਰਸਿ ਨਾਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਕੇ ਲੂਠੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਅਭਿਮਾਨ ਅਗਨੀ ਕੇ ਜਲਾਏ ਹੁਏ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੀ ਵਾਸਿਸਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਜੂਠ ਤੇ ਉਤਰਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੨॥

ਅਗਨਿ ਭੀ ਜੂਠੀ ਪਾਨੀ ਜੂਠਾ ਜੂਠੀ ਬੈਸਿ ਪਕਾਇਆ ॥

ਅਗਨੀ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਨੀ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਔਰ ਬੈਠ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਪਕਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੈ ॥

ਜੂਠੀ ਕਰਛੀ ਪਰੋਸਨ ਲਾਗਾ ਜੂਠੇ ਹੀ ਬੈਠਿ ਖਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਰਛੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੋਸਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੂਠੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬੈਠਕੇ ਖਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਰੁ ਜੂਠਾ ਚਉਕਾ ਜੂਠਾ ਜੂਠੀ ਦੀਨੀ ਕਾਰਾ ॥

(ਗੋਬਰੁ) ਗੋਹਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਜਹਾ ਲੇਪਣ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਚੌਕਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਕਾਰਾ)ਲਕੀਰ (ਦੀਨੀ) ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਸੂਚਾ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇਈ ਨਰ ਸੂਚੇ ਸਾਚੀ ਪਰੀ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ(ਤੇਈ)ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸੂਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਾਚੀ ਬਿਚਾਰ ਪੜੀ ਹੈ॥੪॥੧॥੭॥

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਆਜ ਮੇਲਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਥਲ ਕੋ ਪੂਜਨ ਚਲੋ ਤਿਨਕੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇਹੂਏ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਤ ਜਾਈਐ ਰੇ ਘਰ ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ ॥ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਨ ਚਲੈ ਮਨੁ ਭਇਓ ਪੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

(ਕਤ) ਕਹਾਂ ਚਲੇਂ ਹਮਾਰੇ (ਘਰਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ(ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਔਰ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਮਨ ਭੀ (ਪੰਗੁ) ਪਿੰਗਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਰਹਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਏਕ ਦਿਵਸ ਮਨ ਭਈ ਉਮੰਗ ॥ ਘਸਿ ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਬਹੁ ਸੁਗੰਧ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਉਮੰਗ) ਚਾਹ ਉਤਪਤਿ ਹੁਈ ਥੀ ਚੰਦਨ ਕੋ ਘਸਾ ਕਰ ਔਰ (ਚੋਆ) ਅਤਰਾਦਿਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀਆ ਵਸਤੂ ਲੈ ਕਰ ॥

ਪੂਜਨ ਚਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਠਾਇ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਤਾਇਓ ਗੁਰ ਮਨਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਦੇਵ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਪੂਜਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਗਯਾਸਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਚਲੀਥੀ ਸੋ ਜਿਸ ਦੇਵ-ਕੋਮੰਦਰਮੈਂ ਪੂਜਨੇ ਕੋ ਜਾਤੀ ਥੀ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦੀਆ ਭਾਵ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਜਹਾ ਜਾਈਐ ਤਹ ਜਲ ਪਖਾਨ ॥ ਤੂ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥

ਜਹਾਂ ਜਾਈਏ ਹੈ ਤਹਾਂ ਜਲ ਔਰ (ਪਖਾਨ)ਪਥਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜਲ ਔਰ ਮੰਦ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪਾਖਾਂਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹੋਤੀਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਦੇਖੇ ਜੋਇ ॥ ਊਹਾਂ ਤਉ ਜਾਈਐ ਜਉ ਈਹਾਂ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਦ ਔਰ ਪੁਰਾਨ ਸਭ (ਜੋਇ) ਢੂੰਢ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬੇਦਭੀ ਦੇਖੇ ਔ ਪੁਰਾਨ ਭੀ (ਜੋਇ) ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਸੂਬ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਪੂਰਨ ਬਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਊਹਾਂ ਤੀਰਥ ਮੰਦ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਤੋ ਤੌ ਜਾਈਏ ਜੌ ਈਹਾਂ ਬ੍ਯਾਪਕਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਪੂਰਨ ਨਾ ਹੋਵੈ ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਉਪਕਾਰੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੋਰ ॥ ਜਿਨਿ ਸਕਲ ਬਿਕਲ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟੇ ਮੋਰ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਅਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਬਿਅਕਲਪਣਾ ਔ ਮੇਰੇ ਭਰਮੁ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟੈ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਆਮੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਵਿਖੇ ਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਕਰੋੜੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਕਟ ਵੈ ਸੇਵਕੁ ਭਜੈ ॥ ਚਿਰੰਕਾਲ ਨ ਜੀਵੈ ਦੋਊ ਕੁਲ ਲਜੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨਾ(ਸਾਹਿਬ)ਸੁਾਮੀ(ਸੰਕਟ)ਕਸਟ ਦੇਵੈ ਵਾ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਕਸਟ ਆਇ ਬਣੇ ਔਰ ਸੇਵਕ ਭਾਗ ਜਾਵੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕੁ ਚਿਰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤਾ ਔਰ ਦੋਊ ਕੁਲ ਨਾਨਕ ਦਾਦਕੁ ਲਜਾਵਾਨ ਕਰਤਾ ਵਾ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਗਾੜਤਾਹੈ॥੧॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਭਾਵੈ ਲੋਗੁ ਹਸੈ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੇ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋਡੂੰਗਾ ਚਾਹੇ ਲੋਗ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਾਸੀ ਕਰੇਂ ॥ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਧਨਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਡੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛਾਡੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਧਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਰਨ (ਮਾਡੈ) ਲਿਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚੋਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋੜਤੇ ਭਾਵ ਸੇ ਅਤੀ ਪਯਾਰਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੰਗਾ ਗਇਆ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮਾ॥ਨਾਰਾਇਣ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਤ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮਾ॥੩॥੧॥

ਗੰਗਾ ਔਰ ਗਯਾ ਪੁਨਹ ਗੋਦਾਵਰੀ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਹੋ ਨਰਾਇਣ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੂਈ ਸਫਲ ਹੈ ਵਾ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਅਤਿ ਨੀਝਰ ਬਾਜੈ ॥ ਕਾਇਆ ਡੂਬੈ ਕੇਸਵਾ ॥ ੧॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰ (ਨੀਝਰ) ਇਕਰਸ (ਬਾਜੈ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਕੇਸਵ ਹਮਾਰੀ (ਕਾਇਆ

ਬੁਧੀ ਡੂਬ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੇ ਤਾਰਿ ਗੋੁਬਿੰਦੇ ॥ ਤਾਰਿ ਲੈ ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਝਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ਹੇ ਬਾਪ ਬੀਠਲਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਤਾਰਿ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਆਤੁਰਤਾ ਸਿਧ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਂ ਕਯਾ ਭੈਦਾਇਕ ਬਸਤੂ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਲ ਬੇੜਾ ਹਉ ਖੇਵਿ ਨ ਸਾਕਉ ॥ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਬੀਠੁਲਾ ॥ ੨ ॥

ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ(ਅਨਿਲ)ਪਵਨ ਕਰ ਚਲਾਇਵਾਨੁ ਕੀਆ ਹੂਆ ਅੰਤਹਕਰਨ-ਰੂਪ ਬੇੜਾ ਤਿਸਕੋ (ਖੇਵ) ਸਹਾਰ ਅਰਥਾਤ ਚਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾਹੂੰ ਔਰ ਹੇ ਬੀਠੁਲਾ-ਤੇਰਾ ਪਾਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਅੰਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਤੂ ਮੋਕਉ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ਕੇਸਵਾ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਦਇਆਲ ਹੋਇਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੇਲਿਦੇਹੁ ॥ ਜੋ ਹੇ ਕੇਸ੍ਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਲੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਹਉ ਤਰਿ ਭੀ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਮੋਕਉ ਬਾਹਦੇਹਿ ਬਾਹਦੇਹਿ ਬੀਠੁਲਾ ॥੪॥੧ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਰਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਹੇ ਬੀਠੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਬਾਹ ਦੇਹੁ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਬਾਹ ਦੀਜੀਏ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸਹਜ ਅਵਲਿ ਧੂੜਿ ਮਣੀ ਗਾਡੀ ਚਾਲਤੀ ॥ ਪੀਛੈ ਤਿਨਕਾ ਲੈਕਰਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥ ੧ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸੇ(ਧੂੜਿ ਮਣੀ) ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਦਿਤਤੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਡੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਣਕਾ ਲੈਕਰ ਹਾਕ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਪਨਕਤ ਥ੍ਰੂਟਿਟਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥

ਜੈਸੇ (ਪਨਕਤ) ਗੋਬਰ ਕੀ ਗੋਲੀ ਕੋ (ਟਿਟਿ) ਢੂੰਡੀ (ਥ੍ਰੂ) ਖੈਂਚਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਬਧ (ਹਾਂਕਤੀ) ਚਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਿ ਧੋਵਨ ਚਾਲੀ ਲਾਡੁਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜਾਨਕੇ (ਲਾਡੁਲੀ)ਪ੍ਰੇਮਨਿ ਬੁਧੀ ਸਤਿਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਮੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੇਖ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਣੇ ਚਾਲੀ ਹੈ ॥

ਧੋਬੀ ਧੋਵੈ ਬਿਰਹ ਬਿਰਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ੨ ॥

(ਧੋਬੀ) ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭਣਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਰਮਿ ਰਹਿਆ) ਬਿਆਪਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਮੁਝ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਦੇਹ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕੀ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੰਤਾ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ ਊਭਿ ਜਾਹਿ ॥

ਤੇਰੇਕੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂਹੈ॥ਅਪਣੇ ਊਪਰ ਬਸਤ੍ਰ ਸ੍ਵਛ ਪਹਰੇ ਹੂਏ ਦੇਖਕਰ(ਊਭਿ)ਊਚ ਅਰਥਾਤ ਹੰਕਾਰਸੰਜੁਗਤਹੋਤੀਹੈ॥

ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥ ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ ਊਪਰਿ ਲਵੈ ਕਾਉ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗਰਬਵੰਤੀਓਂ ਕਾ ਕਹੀਂ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਗਰਦਨ ਉਪਰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਉ (ਲਵੈ) ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਕਾਂਇ ਗਰਬਹਿ ਬਾਵਲੀ॥ਜੈਸੇ ਭਾਦਉ ਖੂੰਬਰਾਜੁ ਤੂ ਤਿਸਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬਾਵਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਕਾਇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਭਾਦੋਂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਖੁੰਬਕਾ (ਰਾਜੁ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਢਾਈ ਦਿਨ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਸਤੇ ਭੀ (ਖਰੀ) ਅਤੀ (ਉਤਾਵਲੀ) ਕਾਹਲੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੇਹ ਕਾ ਕੁਛ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁਰੰਕ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ ॥ ਤਨਿ ਸੁਗੰਧ ਢੂਢੈ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ (ਕੁਰੰਕ) ਮ੍ਰਿਗ ਨੇ ਕਸਤੂਰੀ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਔਰ ਸੁਗੰਧੀ ਤਿਸਕੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਢੂੰਢਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੋਤਿਆ ਜੀਵ ਬਾਹਰ ਢੂੰਢਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਤਨ ਕਾ ਜੋ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

(ਅਪ) ਆਪਣੇ(ਤਨ) ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿ ਇਸ ਜੜ੍ਹ ਕੋ ਚੇਤਨ ਕਰਕੇ ਵਰਤਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਜਮਕੰਕਰੁ) ਜਮਦੂਤ ਖੁਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਗਨ ਹਾਰੁ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ਠਾਕੁਰ ਲੇਖਾ ਮੰਗਨਹਾਰ ਹੈ ॥

ਫੇੜੇ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ ॥ ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਜੀਉ (ਫੇੜੇ) ਕੀਏ ਹੂਏ ਕਰਮ ਕਾ ਦੁਖ ਸਹਾਰੇਗਾ । ਪਿਛੇ ਸੇ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸਕੋ ਪੀਉ ਪੀਉ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰੇਗਾ ਭਾਵ ਉਸ ਵਕਤ ਤੇਰਾ ਰਖਕ ਕੋਈ ਨ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਜਉ ਲੇਹਿ ਓਟ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਜੇਕਰ ਸਾਧੂ ਕੀ (ਓਟ) ਸਰਣ ਲੇਵੇਂ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋਟਾਨਕੋਟ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪਹਿ ਨਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ ॥੪॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਾਤੀ ਔਰ ਜੋਨੀ ਸੇ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਏਕੁ ਕੁਤਾ ਆਇਆ ਤਿਸਨੇ ਚਕੀ ਦਾ ਪਰੋਲਾ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਚਕੀ ਚਟਨ ਲਗ ਪਿਆ ਪੁਨਾ ਛਿਕੇ ਦੀ ਤਰਫ ਦੇਖਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਮਾਲੇ ਨੇ ਸੋਟਾ ਉਠਾਇਆ ਤਿਸ ਪਰਥਾਇ ਕਬੀਰ ਜੀਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਬਾਹਜ ਅਰਥ ਤੋ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਰਹ ਕੀ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ॥ ਤੇਰੀ ਪੂੰਛਟ ਊਪਰ ਝਮਕ ਬਾਲ ॥ ੧ ॥

(ਸੁਰਹ) ਦੇਵਤੇ ਸਾਰਖੀ ਤੇਰੀ (ਚਾਲ) ਰਹਿਣੀ ਹੈ (ਤੇਰੀ ਪੂੰਛਟ) ਬੁਧੀ ਊਪਰ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬਾਲ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹੈ: ਵਾ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰ ਗੁਣ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸ ਘਰ ਮਹ ਹੈ ਸੁ ਤੂ ਢੂੰਢਿ ਖਾਇ ॥ ਅਉਰ ਕਿਸਹੀ ਕੇ ਤੂ ਮਤਿ ਹੀ ਜਾਹਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਜੋ ਇਸ (ਘਰ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਢੂੰਢ ਕਰ (ਖਾਹਿ) ਧਾਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਆਸਰੇ ਮੈਂ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥

ਚਾਕੀ ਚਾਟਹਿ ਚੂਨੁ ਖਾਹਿ ॥ ਚਾਕੀ ਕਾ ਚੀਥਰਾ ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਾਕੀ ਚਾਟਤਾ ਹੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਚੂਨ ਕੋ (ਖਾਹਿ) ਧਾਰਨ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਕਰ । ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਚੀਥਰਾ ਜੋ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਇਸਕੋ ਕਹਾ ਲੈ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਸੋ ਈਹਾਂ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਛੀਕੇ ਪਰ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਡੀਠਿ ॥ ਮਤੁ ਲਕਰੀ ਸੋਟਾ ਤੇਰੀ ਪਰੈ ਪੀਠਿ ॥ ੩ ॥

(ਛੀਕੇ)ਸੁਰਗ ਪੁਰਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਦਿਸਟੀ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਮਤ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਲਕੜੀ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੋਟਾਤੇਰੀ ਪੀਠ ਪੁਰ ਪੜਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਨ ॥ ਮਤਿ ਕੋਊ ਮਾਰੈ ਈਂਟ ਢੇਮ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਬ ਤੂੰ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਤ ਕੋਈ ਈਟ ਢੀਮ ਮਾਰੇ ਜੋ ਸਨਬੰਧੀ ਕਾ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸੋ ਈਟ ਹੈ ਔਰ ਧਨ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਹੋਣਾ ਢੀਮ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪੁਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥ ਚਰਨ ਗਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ (ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਹੂੰ ਜਬ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ (ਗਹੇ) ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਥੀ ਸੋ ਨਿਬੇੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥ ਮੋਹਨ
ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਸਮਝਸਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੂਰਨ (ਪਰਮ) ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੋਹਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਮਝੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹੀਨ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਝੂਠੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਰ ਸਰੀਰੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਕਰਮ ਹੀਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਝੂਠੀ ਹੈ (ਸਰੀਰੇ) ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਅਧਯਾਸ ਹੋਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਪੀੜਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਜਬ ਕੀ ਰਾਮ ਰੰਗੀਲੈ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨ ਧੀਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਰਾਮ ਅਨੰਦੀ ਵਿਖੇ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੀ (ਮਨ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਤਬ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਜਬ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਛੋਡਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਬੈਰਾਗਨ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤਹਿਕਰਣਮੈਂਸਾਚੀ(ਸੁਰਤਿ)ਗਯਾਤ ਸਮਾਵਤੀ ਭਈ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਬਿਸਰੀ ਲਾਜ ਲੁੋਕਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕ ਲਾਜ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭੂਰ ਭਵਿਖ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥

(ਭੂਰ) ਭੂਤ ਕਾਲ ਔਰ ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤੁਮ ਐਸੇ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਤਿਸ ਜੈਸਾ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਨਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਵਹੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਭਤਾਰ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਨਮੁਖੁ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੋ ਤੈਸਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੋਈ ਸੁਹਾਗਨ ਹੋਈ ਹੂੰ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰ ਪਤੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੂਖੁ ਬਿਆਪੈ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ਕਯੋਂਕਿ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਸੇ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਬਯਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸਾਦੁ ਨ ਫੀਕੀ ਰਸ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਹਬਾ ਫੀਕੀ ਹੈ ਕਿਯੋਂਕਿ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਾ ਅਸ੍ਵਾਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਲ ਸੰਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਪਰਸੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਲਗੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸੀ ॥

ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ (ਪਰਸੈ) ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਹੀ ਭੂਖ ਪਯਾਸ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਲ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨੁ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਰਕੇ ਕਮਲ ਬਿਗਸਤਾਹੈ ਤੈਸੇ(ਰਸਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਬਿਗਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਊਨਵਿ ਘਨਹਰੁ ਗਰਜੈ ਬਰਸੈ ਕੋਕਿਲ ਮੋਰ ਬੈਰਾਗੈ ॥

(ਊਨਵਿ) ਝੁਕ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਦਯਾਲ ਹੋ ਕੇ (ਘਨਹਰੁ) ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਜੋ ਬਦਲ ਹੈ ਗਰਜ ਕਰਕੇ ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਾ ਬਰਸਨਾ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਗਰਜਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸਰਵਣ ਕਰਕੇ ਕੋਕਿਲ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਔਰ (ਮੋਰ) ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਵਾ ਅਧਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਰਵਰ ਬਿਰਖ ਬਿਹੰਗ ਭੁਇਅੰਗਮ ਘਰਿ ਪਿਰੁ ਧਨ ਸੋਹਾਗੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਭੂਮੀ ਮੇਂ (ਤਰ) ਅਤਸੈ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋ ਰੂਪ (ਵਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਬ੍ਰਿਖ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਰਪੁ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਵਰੁ ਤਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਚੰਦਨ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਬਿਰਖੋਂਕੇ ਫਲ ਖਾਇ ਕਰਿ(ਬਿਹੰਗ) ਪੰਛੀਓਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਿਸ ਧਨ ਦੇ ਘਰ ਪਿਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੁਟਿਲ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਨਾਰਿ ਕੁਲਖਨੀ ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜੋ (ਕੁਟਿਲ) ਕੁਚਲਨੀ ਅਰਥਾਤ੍ ਮੰਦ ਕਰਮੇਂ ਵਾਲੀ ਔ (ਕੁਰੂਪਿ) ਕੁਟਲ (ਕੁਨਾਰਿ) ਖੋਟੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਖੋਟੇ ਲਖਣੋ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਤੀ ਕਾ (ਸਹਜੁ) ਸੁਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਰੰਗਿ ਰਸਨ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥

(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੂਈ ਤਿਸ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦੁਰਮਤੀ ਕਰਕੇ ਦੂਖ ਹੀ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰੇ ॥

ਅਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨਮਤੀ ਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੇਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੁ ਦਰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮੇਂ ਧੀਰਜ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਏ ਹੈ ॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲੀਐ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਧਨ ਸੋਹਾਗੁ ਪਿਆਰੀ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਧੀ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਵਾਕੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੇ ਕਾਮਣ ਹਰੀ ਵਰ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਸੋਹਾਗੁ)ਪਤੀਕੋ ਪਯਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਸਹਸਾ ਚੂਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਸਬਦ ਕੇ (ਬੀਚਾਰੀ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਾਤੀ ਕੁਲ ਔ ਬਰਨ ਆਸਰਮ ਕਾਅਭਿਮਾਨ ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਿ ਆਦਿਕ ਸੰਸਾ(ਚੂਕਾ)ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧॥ਜੇ ਕਹੇ ਜਿਸ ਪਰ ਪਤੀ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿੰਨ ਕਯਾ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਤਾਕਉ ਹਿੰਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਵਹੁ ਹਿੰਸਾ ਅਰ ਲੋਭ ਕੋ ਬਿਸਾਰਦੇਤੀਹੈ॥

ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਵਰੁ ਕਾਮਣਿ ਪਿਰ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸ੍ਵਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤੀ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਭਾਵਕ ਪਤੀ ਕੋ ਰਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਰਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬ ਸਨਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬੀ ਅਰੁ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਜਾਰ ਦੇਵੋਂ ਜੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕੇ ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰੁ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦੁ ਨਹੀਂ ਵਹੁ ਦੁਵੈਤ ਸੇ ਵੇਕਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਹਿਤ ਕੌ ਦੁਰੈ ਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਹਿਤ ਕੋ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਵਹੁ (ਲਾਲ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪਜਾਰੀ ਭਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕੁ ਜਾਨ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਨ ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਮ ਧੂਰਿ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕੇ ਹਮ ਨੇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਜੋ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ (ਆਤਮ) ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈਐ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਦੂਰਿ ॥

ਸੰਤ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮ ਨੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖ ਕਾਟ ਕਰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਤਮ ਜੋਤਿ ਭਈ ਪਰਫੂਲਿਤ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਖਿਆ ਹਜੂਰਿ ॥ ੧ ॥

(ਆਤਮ ਜੋਤਿ)ਆਤਮ ਗਜਾਤ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੋ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਨਾਏ ਧੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਸਤਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਾਵਣੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਕਾਰ ਮਲੀਨ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧੁ ਲਾਗਾ ਮੋਹ ਕੂਰੁ ॥

ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਕੇ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਅਰ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ (ਕੂਰੁ) ਮੂਰਖ ਮੋਹ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਉ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਮਨੁ ਝੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਮਨ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਬਯਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਝੂਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀ ਮਾਗਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂਰਿ ॥

ਹੇ (ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਹੋਹੁ ਜੇ ਕਹੇ ਕਯਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਂ ਸਤਿਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂ ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਰਾਮੁ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਤੂੰ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਪਾਸ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ ਜਾਈ ਤਰਣਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂ ਭੈ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਜਲੁ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਜਗਤੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ (ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ) ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਬਨੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਸੁਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਚਾਰੀ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਔਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਜਪਾ ਹੈ। ਔਰਹਿਰਦੇਮੈਂ ਧਿਆਨ ਧਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਵਿਆ ਸਬ ਠਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਮਨ ਤਨ ਔਰ ਸਰਬ ਥਾਵੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੂਏ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ।ਜੇ ਕਹੇ ਕਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਤਿਸ ਅਲੇਖ ਕੋ ਲਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਰਣੀਧਰ ਸਾਕਤ ਕਉ ਦੂਰਿ ਭਇਆ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਧਰਣੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਦੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਕਤ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਨ ਕਬਹੂ ਬੂਝਹਿ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਖੇ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਬੀ ਬੂਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਕਤੋਂ ਨੇ ਵਿਸਜ ਜੂਏ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਿ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਜਿਨਕੇ ਉਪਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਕਿੰਚਤ) ਅਲਪ ਮਾਤਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਗ ਊਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਿਨ ਊਪਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰ ਪਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ। ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਆਪਕਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਆਪਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨ ਦੀਨ ਭਏ ਗੁਰ ਆਗੈ ਤਿਨਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰੇ ਹੂਏ ਜਗਿਆਸੂ ਜਨ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਗੁਰਾ ਕੇ ਆਗੇ ਭਗਤੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਗਾਵਹਿ ਰਸੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸ ਰਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ। ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਰਸ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ਓਇ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਚਲਾ ਮਤਿ ਜਿਸੁ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਚਲ ਹੈ ਔਰ ਅਚਲ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਵਉ ਅਪੁਨਾ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭ੍ਰਮਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੇ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰੇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਜਨ ਭਰਮ ਕਰ ਦੁਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤਿਨਕੋ ਨਦਰ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸੀ ਸੇ ਨਾ ਉਰਾਰ ਕੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਂ ਪਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਧ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਉਨਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਰਬੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਲ ਧਾਰੇ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੰਪੂੰਨਜ ਜੋ ਅਪਨੀ ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਿਆ ਹੂਆ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਉਬਾਰੇ) ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਐਸੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਐਸੀ (ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਕਰ। ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖ॥

ਗੋਬਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੀ ਮਿਠੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਵਰ ਸਭ ਕੁਛ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਤੀ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਇਕੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ(ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ॥੧॥

ਜਬ ਗੁਣ ਗਾਇ ਤਬਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜੀਵ ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬੀ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੁਧੀ ਪਰਗਾਸੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤਤ੍ਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ ॥ ੩ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਜੋਤ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਭੀ ਮਾਨਿਆਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਹਜੇਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇਰਖਤੇਹੈਂ॥੩॥

ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਣਾਇ ॥

ਔਰ ਜੋ ਦੰਭੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਹੈ ਔਰ ਕਪਟ ਸਹਤ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤਰ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤੁਹ ਕੂਟੈ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਰੂਪ ਮਹਾਂ ਗੁਬਾਰ ਹੈ ਫੋਗ ਕੇ ਕੂਟਣ ਕਰ ਦੁਖ ਕਾ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਜੋ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਦੰਭ ਸਹਿਤ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾ ਲਾਇ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ (ਪਰਚਾ) ਪਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥੪ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥

ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਮਾਨੀਥਾ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇਲਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ਔ ਕਥਾ ਸੁਣਨੀ (ਸੁਖਾਨੀ) ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਵਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਜਨ ਦੇਵਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝ ਦੀਨ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਵਹੁ ਔਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹੇ ਅਕਥ ਅਪਨੀ ਕਹਾਨੀ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਸੁਨਣਾ ਦੇਵਹੁ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਕੋ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੀ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਰਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪਛਾਨੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੇ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮਮੇਂਰਾਤੇਹੈਂ॥

ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਚੂਕੀ ਆਵਣ ਜਾਨੀ ॥ ੨ ॥

(ਪੁਰਖੈ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ(ਪੁਰਖੁ) ਜੀਉ ਜਬ ਮਿਲਾ ਤਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਤਬ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਚੂਕ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥ ੨ ॥

ਨੈਨੀ ਬਿਰਹੁ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ ॥

ਐਸੇ (ਬਿਰਹੁ) ਪਰੇਮ ਹੈ ਜੋ ਸਮ੍ਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਨੈਣੀ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤੀ ਭਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਜਨਾ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਆਣੇ ਤਉ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨੀ ॥

(ਪੰਚ ਜਨਾ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਬਿਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਬਸਿ ਆਣ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤੌ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਜਾਪਕ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈਹੈ॥੪॥੫॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੜੁ ਸਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਨਿਹਫਲ ਸਭੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਏਹੀ ਪੜਨਾ(ਸਾਰੁ)ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ।ਔਰ ਜਿਤਨਾ ਫੈਲਾਉ ਹੈ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਲੀਜੈ ਕਿਆ ਤਜੀਐ ਬਉਰੇ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਕਿਆ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਆ ਤਜਾਗ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਛਾਰਹੋਜਾਣੇਵਾਲਾਹੈ॥

ਜਿਸੁ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾ ਛਾਡਿ ਜਾਹੁ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਵਸਤੂ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਛਾਡ ਜਾਵੋਗੇ ਅਰ (ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ) ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਵਾ ਨਰਕ ਕੁੰਡ ਮੈਂ ਉਲਟੇ ਪੜੋਗੇ ਵਾ ਸਿਰ ਪੁਰ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਪਲੁ ਪਲੁ ਅਉਧ ਫੁਨਿ ਘਾਟੈ ਬੂਝਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਭਾਵ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਪੁਨਹ ਪਲ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਚ ਅਵਸਥਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ (ਗਵਾਰੁ) ਮੂਰਖ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਜਿ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਇਹੁ ਸਾਕਤ ਕਾ ਆਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕਾ(ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲੁ ਬਉਰੇ ਤਉ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਹੇ ਕਮਲੇ ਜੀਵ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਤੌ (ਮੋਖਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗ ਸੁਖੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਜਾਇਕਰਪੂਛ ਲੇਵੋ॥੩॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਸਭੈ ਕੋਊ ਚਾਲੈ ਝੂਠੁ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਰਾਣਾ ਅਰ ਰਾਉ ਪਦਵੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸਭ ਕੋਈ ਇਸ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਪਸਾਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦਾ (ਥਿਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਚਲ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੋ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠਾ ਦੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਸੋ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਮੈਂ ਬਾਦਸਾਹ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਕੇ ਆਪਕੋ (ਗੁਰੁ)ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਹਿਤ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਹੇ ਪੂਤ ਝਗਰਤ ਹਉ ਸੰਗਿ ਬਾਪ ॥ ਜਿਨਕੇ ਜਣੇ ਬਡੀਰੇ ਤੁਮ ਹਉ ਤਿਨ ਸਿਉ ਝਗਰਤ ਪਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਾਥ ਝਗਰਤੇ ਹੋ ਜਿਨਕੇ (ਜਣੇ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੂਏ ਔਰ ਤੁਮ(ਬਡੀਰੇ) ਵਡਿਆਏ ਹੂਏ ਹੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਝਗਰਨੇ ਸੇ ਦੋਸ ਲਗਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਝਗਰਨੇ ਸੇ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾਪ ਲਗੇਗਾ ॥

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਉ ਸੋ ਧਨੁ ਕਿਸਹਿ ਨ ਆਪ ॥

ਜਿਸ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਧਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਪਣਾ ਨਹੀਂ ਬਨਾ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਬਿਖਿਆ ਰਸੁ ਤਉ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਇਹ ਬਿਸ਼ਯ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਰਸ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਛੋਡ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰਨਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਤਿਨਕੇ ਜਾਪਹੁ ਜਾਪ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਗਰਭ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਰਖਕ ਹੋਤੇ ਥੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤ ਨਾਨਕ ਜਨ ਤੁਮਕਉ ਜਉ ਸੁਨਹੁ ਤਉ ਜਾਇ ਸੰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਨ ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੇਕਰ ਸੁਨੋਂ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰੋ ਤੌ ਤੁਮਾਰਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪਣਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ਪੜਤਾਲ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪੜਤਾਲ ਛੰਦ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰੋ ਜਗਜੀਵਨੋ ਮਨ ਮੋਹਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥
ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਜਪਿ)ਜਪਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਮਨਮੋਹਨ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਭ ਰਾਤ੍ਰਿ ਅਰ ਸਭ ਦਿਨੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ (ਟੇਕ) ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੀ ਉਪਮਾ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਕ
ਨਾਰਦ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤਵ ਗੁਨ ਸੁਆਮੀ ਗਨਿਨ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਅਨਿਕ) ਅਗਿਨਤ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ। ਜੋ ਕਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਿਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਏਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪੇਹੀ ਜਾਨਹਿ ਆਪਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਬਅੰਤਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਅਪਨੀ(ਭਾਤਿ) ਤਰਹ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ/ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤੇ ਤੇ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਭਗਤ ॥

ਜੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਆਪਕੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਲਿ ਮਿਲੇ ਜੈਸੇ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਸੰਤ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਸੰਗ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਐਸੇ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਸਲਲੈਂ) ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਜਲ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ
ਸਗਲ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਰੀ ਸਗਲ ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਦੇਵ(ਸ੍ਰੀ) ਸੋਭਾਵਾਨ (ਰਾਮ) ਰਮਨ ਰੂਪ ਰਾਮ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਰਾਮ ਗੁਨ
ਗਾਵਤੇ ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਹਿ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਡਭਾਗ ਮਥੋਰਾ ॥

ਜਿਸ (ਗ੍ਰਿਹਿ)ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੀਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ)ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਸਵੇ ਦ੍ਵਾਰ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਜਸਕੇ ਵਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮਾਥੇ ਕਾ ਭਾਗ ਬਡਾ ਉਤਮੁ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਏ ਸਭਿ ਦੋਖ ਗਏ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਏ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ
ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਏ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਹਰਿ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਪੰਚ ਚੋਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਨਮਾਦਿਕ ਰੋਗ ਭੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਓਂਕਿ ਏਹ ਕਾਮਾਦੀ ਜੋ ਪਾਚੋਂ ਚੋਰ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਮਾਰਕੇ ਕਾਢੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਹੁ
ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੂ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਧੂ ॥
ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬੋਲਣੇ ਸੇ ਸਭਿ ਪਾਪ (ਗਵਾਧੂ)ਗਵਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਾਰਨੁ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੋਰਾ ॥

ਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਕਾਮ ਮੋਖੁ
ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੋਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੀ ਸਭੀ ਫਲਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦਿਕ ਜੋ ਹੈਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਤੋਰਾ ਅਰਥਾਤ ਮੁੱਖਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਬਦ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਭੀ ਅਰਥ ਬਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਮਾਧੋ ਮਧਸੂਦਨੋ ਹਰਿ
ਸ੍ਰੀ ਰੰਗੋ ਪਰਮੇਸਰੋ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਧੋ(ਮਧਸੂਦਨੋ)ਹਰੀ (ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ)ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਪ॥ਵਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸਤ ਹੈ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਸਭ ਦੂਖਨ ਕੋ ਹੰਤਾ ਸਭ ਸੂਖਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਉ ॥

ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਟਿ ਬਸਤਾ ਹਰਿ ਜਲਿ ਥਲੇ ਹਰਿ ਬਸਤਾ
ਹਰਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਬਸਤਾ ਮੈ ਹਰਿ ਦੇਖਨ ਕੋ ਚਾਉ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਚਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਆਵੈ ਸੰਤੋ ਹਰਿਕਾ ਜਨੁ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨੁ ਸੰਤੋ ਮੋਹਿ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਆਵੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰਾ ਪੀਤਮ ਜਨ ਹੋਵੈ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਹਉ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਮਲ ਮਲ ਕਰ ਧੋਊਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥

ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਰਧਾ ਸੇ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨੰਦ ਭਏ ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਰਾਉ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹਰਿਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥

ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਬਾਨੀ ਤਨ ਕੋ ਹਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਅਰ ਤਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਇਣ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਅਨਦਿਨੋ ਸਦ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਹਰਿਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਿਰਭਉ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਸਤਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ (ਨਿਰਭਉ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥ ਆਜੂਨੀ ਸੰਭਉ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਅਕਾਲ ਹੈ ਅਮੂਰਤ ਹੈ ਅਜੂਨੀ ਹੈ ਸ੍ਵੈਭਵ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਦਿਨੁ ਧਿਆਇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਸਿਧ
ਜਤੀ ਜੋਗੀ ਤਟ ਤੀਰਥ ਪਰ ਭਵਨ ਕਰਤ ਰਹਤ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥

ਤਿਸ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰ ਤੇਤੀਸ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਸਿਧ ਜਤੀ ਅਰ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ (ਭਵਨ) ਅਸਥਾਨ ਬਨਾਇ ਕਰ ਵਾ ਭ੍ਰਮਣਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਵਤੁ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜਿਨਕੋ (ਬਨਵਾਰੀ) ਭਗਵਾਨ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਕੇ ਹੋ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੇ ਊਤਮ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜੋ ਭਾਵਤ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਭਗਤ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭਲੇ ਊਤਮ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨਕੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਨਕਾ (ਅੰਗੁ) ਪਖ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਪੈਜ)ਪਤਿਸ਼ਠਾ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪੜਤਾਲ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ
ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਵਹੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ (ਪ੍ਰਭੋ) ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਨਾਮ (ਬੋਲਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੋ ਪੀਐ ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਸੀ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਰਾਮ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਰਾਮ ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚਖਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਨੇ ਆਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਸਦ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰੇ ਤਿਨਕਾ ਸਭੁ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਸੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦੂਖ ਭਰਮ ਔਰ ਭੈ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲਿ ਪੀਐ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤੋ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ) ਪਾਪੀਹਾ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਜਲਿ ਪੀਵੇ ਤੋ ਤਬੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਸਿਰੀ ਰਾਮੁ ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ ਰਾਮੁ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਰਾਮੁ ॥
ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਸਦ ਰਾਮ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸਾ ਹੈ ਰਾਮ ? ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਸਭ ਮੈਂ (ਰਮਤ)ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾਹੈ॥ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ?ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਬੋਲਹੁ)ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ (ਸਰਬਗੇ) ਸਰਬ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਭਤੁ ਜਗੇ ॥
ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਵਰਤਮਾਨ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਸਭ) ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਰਾਇ ਸੋ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਜੋ ਭਗਤਿ
ਜਨਾਂ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਅਗੇ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ (ਉਪਮਾ) ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਦੇਖਹੁ ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਪਤਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਮੇਰੈ ਰਾਮਰਾਇ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖ ਗਏ ਸਭਿ ਭਗੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਨੇ (ਅੰਗੁ) ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥
ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੁਛ ਮਾਂਗਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕਉ ਬਲਿਜਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਚਾਤ੍ਰਿਕ
ਜਿਉ ਜਲ ਕੀ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਕਦਿ ਪਾਂਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸਤਰੂਪ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਤੇਰੀ ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੋ ਜਲ ਕੀ ਪਯਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਪਿਆਸ ਹੈ ਹੇ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗਾ?

ਅਨਾਥਾ ਕੋ ਨਾਥੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿਨਾਉ ॥
ਤੂੰ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਅਸਰਾਉ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਖ ਨਾ ਸਕਤਾ ਹੋ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਅਸਰਾਉ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ ਨਿਗਤਿਆ ਗਤਿ ਨਿਥਾਵਿਆ ਤੂ ਥਾਉ ॥
ਨਿਆਸਰੋਂ ਕਾ ਤੂੰ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਗਤਿਓਂ ਕੀ ਗਤਿ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਥਾਵਿਓਂ ਕਾ ਤੂੰ ਥਾਉਂ ਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸ ਜਾਂਉ ਤਹਾਂ ਤੂ ਸੰਗੇ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥ ੨ ॥
ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਾ ਕਮਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਏਕਸੁ ਤੇ ਲਾਖ ਲਾਖ ਤੇ ਏਕਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ ॥
ਤੂੰ ਏਕ ਤੇ (ਲਾਖ) ਅਸੰਖਿਆਤ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਤੇ ਇਛਾ ਅਨਸਾਰ ਏਕ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਯਾਦਾ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਤੇਰੀ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਉ ॥ ੩ ॥
ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਤੇਰੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਏਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਖੇਲ ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਸਾਧ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਹੀ ਗੋਸਟ ਕਰਨੀ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਹੀ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਕਾ ਲਗਾਉਣਾ ਦੇਵੋ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤੀਆ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਦੇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਾਉ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਆਗੇ ਪਾਖੰਡ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥
ਕਰਤ ਬੁਰਾਈ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਈ ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਪਵਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਯਾਤੇ (ਜਾਨ) ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਇ ਕਰ ਜੀਉ ਬੁਰਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸਰ (ਸਾਖੀ ਭੂਤ) ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਪਵਾਨ) ਪਵਨ ਸਮ ਸਰਬ ਗਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬੈਸਨੋ ਨਾਮੁ ਕਰਤ ਖਟ ਕਰਮਾ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਜੂਠਾਨ ॥
ਵੈਸਨੋਂ ਨਾਮ ਹੈ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦਾ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਜੂਠਾ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥
ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਡੂਬੇ ਸਭਿ ਅਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਡੂਬੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਕਰਹਿ ਸੋਮ ਪਾਕੁ ਹਿਰਹਿ ਪਰਦਰਬਾ ਅੰਤਰਿ ਝੂਠ ਗੁਮਾਨ ॥
(ਸੋਮਪਾਕੁ)ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਅਪਨੀ ਹਥੀਂ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੋ(ਹਿਰਹਿ)ਖੋਸ ਲੇਤੇ ਹੈਂਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਝੂਠ ਔਰਗੁਮਾਨਹੈ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹਿ ਬਿਆਪੇ ਮਨ ਕੈ ਮਾਨ ॥ ੨ ॥
ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਤੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਬਿਆਪੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੰਧਿਆ ਕਾਲ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਵਰਤਾ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਦੰਫਾਨ ॥
ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂਅਰ ਸਭ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕਾ ਦੰਭ ਸੰਜੁਗਤ ਕਰਨਾ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਪਰਕਾਰ (ਸਫਰੀ ਦੰਫਾਨ) ਮਦਾਰੀ ਕਾ ਦੰਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਏ ਊਝੜਿ ਪਾਏ ਨਿਹਫਲ ਸਭਿ ਕਰਮਾਨ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇਂ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਔਝੜ ਪਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕੇ (ਕਰਮਾਨ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੂਏ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਸੋ ਬੈਸਨੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਿਸੁ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ ॥
ਸੋਈ ਗਯਾਨੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਵੈਸ਼ਨੋਂ ਹੈਔਰ ਪੜ੍ਹਾ ਹੂਆ ਭੀਵਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀਕਰੀਹੈ॥
ਉਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਬਿਸ੍ਾਨ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਮੋਖ ਪਦ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸਗਲ (ਬਿਸ੍ਾਨ) ਵਿਸ੍ਵ ਤੇ ਉਧਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਕਿਆ ਹਮ ਕਥਹ ਕਿਛੁ ਕਥਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੋੁਲਾਨ ॥
ਹਮ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੇਂ ਕੁਛ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ॥
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ ਇਕ ਮਾਂਗਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਇਓ ਸਰਾਨ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥
ਇਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ (ਸਰਾਨ) ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਾ ਅਨਭਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਅਬ ਮੋਰੋ ਨਾਚਨੋ ਰਹੋ ॥ ਲਾਲੁ ਰੰਗੀਲਾ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਬ ਮੇਰਾ ਨਾਚਨਾ ਅਰਥਾਤ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਾਇਆਹੈ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ (ਲਹੋ) ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਾ ਹੈ ॥
ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ ਜੈਸੇ ਸੰਗਿ ਸਹੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਉਪਹਾਸ ਕਹੋ ॥
ਜੈਸੇ ਕਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੀ ਸਹੇਲੀ ਕੇਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਪੂਛਤੀਹੈ ਪ੍ਰਿਯ ਪਤੀ ਕੇ ਉਪਹਾਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕਹੁ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਸੁਖ ਕਹੁ ॥

ਜਉ ਸੁਰਿਜਨੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਤਬ ਮੁਖੁ ਕਾਜਿ ਲਜੋ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਚਤੁਰ ਪਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੋ ਸੁਖ ਪੂਛਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲਜਿਆ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਢਾਕ ਲੀਆ ਭਾਵ ਉਸ ਸੁਖ ਕਾ ਵਹ ਅਨਭਵ ਕਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਕੀ ਆਦ ਅੰਤ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਿਉ ਕਨਿਕੋ ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ ਕਬਰੋ ਹੋਤ ਫਿਰੋ ॥
ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਵਰਨ ਕੋਠਾਰੀ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ (ਕਬਰੋ) ਕਮਲਾ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੈਲ ਕਰ ਚੰਚਲ ਹੈ ॥
ਜਬਤੇ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈ ਬਾਰਹਿ ਤਬਤੇ ਥਾਨ ਥਿਰੋ ॥ ੨ ॥
ਜਬਤੇ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਕਾ ਹੋਗਿਆ ਤਬਤੇ ਉਸ ਕੋਠਾਲੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਮੈਲਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਚੰਚਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੁਧ ਹੂਆ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਘੜੀਆਲ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਤਊ ਲਉ ਬਜਿਓ ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਪਲੋ ॥

ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੋ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰਿਓ ਤਬ ਫਿਰਿ ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਬਜਾਵਨ ਵਾਲਾ ਪਾਸ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮਹੂਰਤ ਘੜੀ ਪਲ ਮੈਂ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੋ ਉਠ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆਤਬ ਪੁਨਾ ਬਾਜਤਾ ਨ ਭਇਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਚੇਸਟਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਅਵਿਦਿਆ ਰਾਤ੍ਰ ਥੀ ਤਬ ਤਕ ਭੇਦ ਭਾਵ ਕਰ ਮਹੂਰਤ ਘੜੀ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਮਨ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਜਬ ਵਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਅਗਿਆਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਉ ਫਿਰ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਬਰਨੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਅਭੇਦਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁੰਭ ਉਦਕ ਪੂਰਿਆਨਿਓ ਤਬ ਓਹੁ ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸਟੋ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ (ਕੁੰਭ) ਘੜਾ (ਉਦਕ)ਜਲ ਕਾ ਨਦੀ ਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪੂਰ ਕਰ ਲਿਆਇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁਭਿੰਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੁੰਭੁ ਜਲੈ ਮਹਿ ਡਾਰਿਓ ਅੰਭੈ ਅੰਭ ਮਿਲੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਹੁ ਭਰਾ ਹੂਆ ਘੜਾ ਜਲ ਮੈ ਡਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਜਲ ਮਿਲਿ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੋ ਅਗਿਆਨ ਉਪਾਧੀ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਵ ਭਾਵ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਉਪਾਧੀ ਦੂਰਹੋਈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪॥ ੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਪੂਛੇ ਕਿਆ ਕਹਾ ॥ ਲੈਨੋ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਨੀਕੋ ਬਾਵਰ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਗਹਿਰਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ (ਅਬ) ਪਰਮੇਸਰ ਜੋ ਪੂਛੇਗਾ ਕਿ ਤੈਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਕਿਆ ਕੀਆ ਤਬ ਕਿਆ ਉਤਰ ਕਹੇਗਾ (ਨੀਕੋ)ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਲੈਨਾ ਥਾ ਸੋ ਤੈ ਨਾਂ ਲੀਆ(ਬਾਵਰ)ਮੂਰਖ ਮਨ(ਬਿਖ) ਵਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਗਹੁਗਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਇਓ ਜਾਤਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲਹਾ ॥

ਚਿਰੰਕਾਲ ਪੀਛੇ ਏਹ ਦੁਲਭ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ (ਕਉਡੀ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਦਲੇ ਬਿਅਰਥ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਥੂਰੀ ਕੋ ਗਾਹਕੁ ਆਇਓ ਲਾਦਿਓ ਕਾਲਰ ਬਿਰਖ ਜਿਵਹਾ ॥ ੧ ॥

(ਕਾਥੂਰੀ)ਕਸਤੂਰੀ ਕਾ ਲੈਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਆਇਆ ਥਾ ਭਾਵ ਸੇ ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਹੇਤ ਆਇਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਖੋਟੇਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਔ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਜਵਾਹ ਬ੍ਰਿਛ ਲਾਦਤਾ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਆਇਓ ਲਾਭੁ ਲਾਭਨ ਕੈ ਤਾਈ ਮੋਹਨਿ ਠਾਗਉਰੀ ਸਿਉ ਉਲਝਿ ਪਹਾ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਲਾਭ(ਲਾਭਨ) ਢੂੰਢਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇਤੂੰ ਆਇਆ ਥਾਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀਮਾਇਆ ਰੂਪ ਠਗ ਬੂਟੀ ਕੇ ਸਾਥ ਉਲਝਪੜਾ ਹੈ॥

ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ ਲਾਲੁ ਖੋਈ ਹੈ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕਦਿ ਲਹਾ ॥ ੨ ॥

(ਕਾਚ)ਵਿਸ਼ਿਓਂਕੇ ਬਦਲੇ(ਲਾਲੁ)ਪਰਮੇਸਰ ਖੋਇਲੀਆਹੈ ਫਿਰ ਇਹਸਮਾ ਕਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥੨॥

ਸਗਲ ਪਰਾਧ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਹ ਦਾਸਿ ਭਜਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਭੀ (ਪਰਾਧ) ਔਗੁਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਣ ਏਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ (ਦਾਸਿ) ਦਾਸੀ ਮਾਇਆ ਕੋ ਭਜ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਈ ਮਸਟਿ ਜੜਵਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਿਉ ਤਸਕਰੁ ਦਰਿਸਾਨਿਹਾ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮੂਰਛਾ ਰੂਪ (ਮਸਟਿ) ਰੂਪ ਆਈ ਤਬ (ਜੜਵਤ) ਜੜਤਾ ਵਾਲੇ ਕੇ ਸਮ ਹੋਇ ਗਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵ ਮੂਰਛਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਜਿਉਂ ਸੰਨ ਕੇ ਊਪਰ ਚੋਰ ਕੋ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਾਪੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ॥੩॥

ਆਨ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਸਰਣੀ ਪਰਿ ਰਹਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਔਰ ਉਪਾਉ ਕੋਈ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪੜ ਰਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਬਹੀ ਮਨ ਛੁਟੀਐ ਜਉ ਸਗਲੇ ਅਉਗਨ ਮੇਟਿ ਧਰਹਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਤਬਹੀ ਛੂਟਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਸਭੀ ਔਗਣੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਮੇਟ ਕਰ ਬਾਹਰ ਧਰ ਦੇਵੇਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕੋ ਜੈਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ? ਤਿਸਕੋ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਅਪਣੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਈ ਧੀਰਿ ਰਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਹੁਤੁ ਬਿਰਾਗਿਓ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਧੀਰਜਤਾ ਰਹਿ ਚੁਕੀ ਥੀ ਅਰ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੂਆ ਥਾ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਆਨੂਪ ਰੰਗਰੇ ਤਿਨਸਿਉ ਰੁਚੈ ਨ ਲਾਗਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਉਪਮਾ ਸੇ ਰਹਤ ਜੋ ਵਿਸਜ ਆਨੰਦ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੁਚੀਕਰਕੇਨਹੀਂਲਗਾ ਥਾ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰਉ ਨੀਂਦ ਪਲਕ ਨਹੀ ਜਾਗਿਓ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਕਰਕੇ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਨਿੰਦਰਾ ਪਲ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਥੀ ਅਰ ਜਾਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ॥

ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨਿਕ ਸੀਗਾਰ ਰੇ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਲਾਗਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿੰਗਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਸੋਪਤੀਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭੀ ਬਿਖ ਕੇ ਸਮਾਨ ਲਾਗਤੇ ਥੇ ॥ ੧ ॥

ਪੂਛਉ ਪੂਛਉ ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਕੋਊ ਕਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਸਾਂਗਿਓ ॥

ਪੂਛਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਦੀਨ ਕੀ ਤਰਹ ਪੂਛਤਾ ਥਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਪਤੀ ਕੇ ਰਹਨੇ ਕਾ (ਦੇਸਾਂਗਿਓ ਅਸਥਾਨ ਕਹਿਦੇਵੇ॥

ਹੀਂਉ ਦੇਂਉ ਸਭ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਉ ਸੀਸੁ ਚਰਨ ਪਰਿ ਰਾਖਿਓ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ(ਹੀਂਉ)ਜੀਉ ਦੇਤਾਹੂੰ ਅਰ ਤਨ ਮਨ ਸਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸੀਸ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇਚਰਣੋਂਪਰਰਖਤਾਹੂੰ॥੨॥ ਅਰ ਐਸੇ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ॥

ਚਰਣ ਬੰਦਨਾ ਅਮੋਲ ਦਾਸਰੋ ਦੇਂਉ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਰਦਾਗਿਓ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਅਮੁਲ ਭਾਵ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਦਾਸ ਆਪਕੋ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਮੇਲੁ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰੀ ਏਹੀ (ਅਰਦਾਗਿਓ) ਅਰਦਾਸ ਹੈ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਨਿਮਖ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾਗਿਓ ॥ ੩ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵਹੁ ਜੋ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸੀਘਰ ਹੀ ਦਰਸਨ (ਪੇਖਾਗਿਓ) ਆਗੇ ਦੇਖੋ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭਈ ਤਬ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਸੀਤਲਾਗਿਓ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਈ ਤਬ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਸੀਤਲਾਗਿਓ) ਸਾਂਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਬਾਜਿਓ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨ ਗਾਏ ਤਬ (ਅਨਾਹਦੁ) ਸਬਦੁ ਏਕ ਰਸ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ (ਬਾਜਿਓ) ਸਾਖਯਾਤ ਹੂਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਧਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਾਧ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ॥

ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਰੈ ਕਹਿਓ ਮੈ ਛੀਕਿ ਗਾਂਠਰੀ ਬਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਬਚਨੁ) ਉਪਦੇਸ ਕਹਿਓ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗਠੜੀ ਮੈਂ (ਛੀਕਿ)ਖੈਂਚ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧ ਲੀਆ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਨਖਿਅਤ੍ਰ ਬਿਨਾਸੀ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਬੇਨਾਧਾ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਅਰ ਦਿਨ (ਨਖਿਅਤ੍ਰ) ਤਾਰੇ ਇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ (ਬੇਨਾਧਾ) ਬਿਨਾਸ ਜਾਏਗਾ ॥

ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ ਜਾਇਗੋ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥ ੧ ॥

(ਗਿਰਿ)ਪਹਾੜ (ਬਸੁਧਾ) ਪਿਰਥਵੀ ਜਲ ਅਰ ਪਵਨ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ਇਕ ਸਾਧੂ ਕਾ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਡ ਬਿਨਾਸੀ ਜੇਰ ਬਿਨਾਸੀ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤ ਬਿਨਾਧਾ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸ੍ਵੇਤਜ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਭੀ ਬਿਨਸ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਬਿਨਾਸੀ ਖਟਹਿ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲਾਧਾ ॥ ੨ ॥

ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਵਾ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਖਟ ਦਰਸਨ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਸਾਧ ਕਾ ਬਚਨ(ਨਿਹਚਲਾਧਾ) ਅਟਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਬਿਨਾਸੀ ਤਾਮ ਬਿਨਾਸੀ ਸਾਤਕੁ ਭੀ ਬੇਨਾਧਾ ॥

ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਂਤਕ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਏਹ ਭੀ ਤੀਨਕਾਲ ਮੈਂ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਆਗਾਧਾ ॥ ੩ ॥

ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸਟਮਾਂਨ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਸਵੰਤ ਹੀ ਹੈ ਇਕ ਸਾਧ ਕਾ ਬਚਨ ਅਗਾਧ ਰੂਪ ਅਟਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੀ ਆਪੇ ਸਭੁ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਧਾ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਖੇਲ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇਓ ਨ ਜਾਂਈ ਕਹੀ ਭਾਂਤਿ ਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਾਧਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਲਾਧਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਸਿਬੋ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਓ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਤਹਾ ਨਗਰ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ(ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਵਾ ਬਡਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਸੋ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਜਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਹਾਂ ਨਗਰ ਮੈਂ ਹੋ ਤੌ ਭੀ ਸੁਖ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਤਹਾਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਬੀਸਰੈ ਠਾਕੁਰ ਪਿਆਰੋ ਤਹਾਂ ਦੂਖ ਸਭ ਆਪਦ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਪਿਆਰਾ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਭ ਦੂਖ ਔਰ (ਆਪਦ) ਬਿਪਤਾਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਗੁਨ ਗਾਇ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਦ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਅਰ (ਸੰਪਦ) ਬਿਭੂਤੀ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾ ਸ੍ਰਵਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨ ਸੁਨੀਐ ਤਹ ਮਹਾ ਭੁਇਆਨ ਉਦਿਆਨਦ ॥

(ਜਹਾ) ਜਿਸ ਜਗਾ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨੀ ਜਾਤੀ (ਤਹ) ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਮਹਾਂ ਭੈ ਦਾਇਕ (ਉਦਿਆਨਦ)ਉਜਾੜ ਵਤ ਜਾਨੋਂ ॥

ਜਹਾਂ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਰਸੁ ਤਹ ਸਘਨ ਬਾਸ ਫਲਾਨਦ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾਂ ਸਾਂਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਰਸੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਭਗਤੀ ਵਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਬਾਸਨਾ ਅਰ ਅਨੰਦ ਫਲ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਕੋਟਿ ਬਰਖ ਜੀਵੈ ਸਗਲੀ ਅਉਧ ਬਿਰਥਾਨਦ ॥

ਭਗਵੰਤ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸ ਚਾਹੋ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬਰਖ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਗਲੀ ਆਯੂ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਤਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੀਵਾਨਦ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ (ਜੀਵਾਨਦ) ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਉ ਦੀਜੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਿਰਪਾਨਦ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪੜੇ ਔਰ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਅਰਪਣ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈ ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਬਿਧਿ ਜਾਂਨਦ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ(ਜਾਨਦ)ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨਹੋਰਹਾਹੈ॥੪॥੭॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਭਰੋਸਉ ਪਾਏ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਿ ਤੇਤੇ ਭਵਹਿ ਤਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਮ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਕਰਣਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾਇ ਦੀਏ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਿ ਸੋਇਓ ਅਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਸਹਸਾ ਗੁਰਹਿ ਗਵਾਏ ॥

ਸੁਖ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸੈਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸ੍ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਸਹਸਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਸੋਈ ਹਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ ਨੇਤ੍ਰ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵਉ ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਏ ॥

ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਆਇ ਸੁਨਤਾ ਹੂੰ ॥

ਚਰਣੀ ਚਲਹੁ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਰਸਨਾ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਚਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਕੇ (ਮਾਰਗਿ) ਰਸਤੇ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੇਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਉਲਟੀ ਸੰਤ ਕਰਾਏ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਗਯਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਲਟੀ ਕਰਾਇ ਦਈਹੈ॥

ਪਾਇਓ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥ ੩ ॥

(ਲਾਲੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਅਮੋਲਕ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਉਨ ਬਡਾਈ ਕਿਆ ਗੁਨ ਕਹਉ ਰੀਝਾਏ ॥

ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾਂ ਦੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਡਾਈ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕੌਨ ਗਨ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਰੀਝਾਈਏ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਐਸਾ ਗੁਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਏ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੀਨੋਂਕਾ ਦਿਆਲਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਦਾਸੋਂਕਾ ਦਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪॥ ੮॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਔਰ ਹੋ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨ ਹੋਣੀ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਇ ਸੁਖ ਕਾ ਸਿਉ ਬਰਨਿ ਸੁਨਾਵਤ ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਮਨਿ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗਣੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਸੇ ਸੁਨਾਵੈ ॥

ਬਿਸਮ ਭਈ ਪੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੀ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਵਤ ॥

(ਬਿਸਮਾਦੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਿਸਮਾਦ ਭਈ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਰਪਾਵਤ) ਕਿਰਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ॥

ਪੀਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੂੰਗਾ ਮੁਸਕਾਵਤ ॥ ੧ ॥

ਅਮੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਹੀ ਐਸੇ ਆਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਗੂੰਗਾ ਪੁਰਸ ਮਿਠਾਈ ਆਦਿ (ਚਾਖਿ) ਖਾਇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪੁਰਸ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਬੰਧ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਬੂਝ ਨ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਜੋਗੀ ਜਨ ਨੇ ਪਵਨ ਬਾਧ ਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਵਨ ਕੇ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਅੰਨਜ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ (ਬੂਝ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਜਾਕਉ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਭਇਓ ਹਰਿ ਉਆ ਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਹਾਵਤ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਕਹਾਵਤ) ਕਹਾਨੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਕਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਜੇਤੇ ਕਿਛੁ ਕਹੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਸੀਖੇ ਪਾਵਤ ॥

ਔਰ ਉਪਾਵ ਜਿਤਨੇ ਕੁਛ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸੀਖ ਕਰ ਪਾ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤ ਲਾਲੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਪਰਖਾਵਤ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ (ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਰਖ ਅਗਮ ਜੈਸੀ ਹੈ । ਭਾਵ ਸੁਅਨਭਵ ਗੰਮ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਤੁਲੋ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਵਤ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਵਹੁ ਅਤੋਲ ਹੈ ਤੋਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾਂ ਤਕਬੁਧੀਪਹੁੰਚਨਹੀਂ ਸਕਤੀ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਜਰੁ ਜਿਨਿ ਜਰਿਆ ਤਿਸਹੀ ਕਉ ਬਨਿਆਵਤ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਅਜਰ ਵਸਤੂ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਜਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਹਾਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਸਭ ਬਨ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਸੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਖਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਇਵਹੀ ਗੁਦਾਰੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਨ ਭਜੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਾਤਾ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਜਿਉ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਿਸ਼ਈ ਜੀਵ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ (ਇਵਹੀ) ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਰ ਉਨਮਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੋ ਭਜਤਾ ਨਹੀਂ ਜੂਏ ਕੀ ਤਰਹ ਜਨਮ ਕੋ ਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਹਿਤਕਾਰੈ ॥

ਅਮੋਲਕ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਔਰ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਛਾਪਰੁ ਬਾਧਿ ਸਵਾਰੈ ਤ੍ਰਿਣਕੋ ਦੁਆਰੈ ਪਾਵਕੁ ਜਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕੋਈ(ਤ੍ਰਿਣ)ਘਾਸ ਫੂਸ ਕਾ ਛਪਰ ਬਨਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਅਗਨੀ ਲਗਾਇ ਦੇਵੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤ੍ਰਿਣੋਂ ਕਾ ਛਾਪਰ ਸਵਾਰ ਕਰ ਬਾਂਧਨਾਂ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦੁਆਰੇ ਕੋ ਅਗਨੀ ਲਗਾਵਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲਰ ਪੋਟ ਉਠਾਵੈ ਮੂੰਡਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਤੇ ਡਾਰੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰਮ ਏਹ ਕਲਰ ਕੀ ਪੰਡ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਸਿਰ ਪੁਰ ਉਠਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਸੇ (ਡਾਰੈ)ਗੇਰਦੇਤਾਹੈ॥

ਓਢੈ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾਜਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਝਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰ ਕਰ ਕਾਜਰ ਮੈਂ ਪੜੇ ਔਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਝਾੜੇ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਅਧਕ ਹੀ ਕਾਲਖ ਲਗੇਗੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਕਜਲ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ਸਰੀਰ ਵਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਹਿਰਕੇ ਪੜਾਹੂਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਝਾੜਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਾਟੈ ਪੇਡੁ ਡਾਲ ਪਰ ਠਾਢੌ ਖਾਇ ਖਾਇ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਡਾਲੀ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਪੇਡ ਕੋ ਕਾਟੇ ਔਰ ਫਲ ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰਡਾਲਪਰਖੜਾਹੂਆ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪ ਪੇਡ ਕੋ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਰਿਓ ਜਾਇ ਰਸਾਤੌਲ ਪਰਿਓ ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ ਸਿਰਿ ਭਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਕਾ (ਗਿਰਿਓ) ਵਿਜੋਗ ਹੂਆ ਤਬ ਨਰਕ ਵਾ ਜੂਨੀ ਰੂਪ ਰਸਾਤਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪੜਾ ਤਬ ਦੁਖਾ ਕਰਕੇ (ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ) ਹਡੀ ਹਡੀ ਟੂਟਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਏ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੈ ॥

ਜੋ ਨਿਰਵੈਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਨਮੁਖ ਵੈਰ ਰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਗਵਾਰੈ) ਮੂਰਖ ਮੁਲਹੀ ਵਤ ਸੰਤੋਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਆਪ ਰਛਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲੇ ਭ੍ਰਮਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਤਿਨਿ ਬੇਦਹਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਔਰ ਸਭੀ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਏਕ (ਸੁਧਾਖਰੁ) ਸੁਧ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਬੇਦ ਕਾ (ਤਤੁ) ਸਿਧਾਂਤ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੁ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਹੋਈਐ ਤੇਤਾ ਲੋਗ ਪਚਾਰਾ ॥

ਪਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜਿਤਨਾਂ ਕੁਛ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਿਤਨਾ ਲੋਗੋਂ ਕਾ (ਪਚਾਰਾ) ਦਿਖਾਵਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਲਉ ਰਿਦੈ ਨਹੀ ਪਰਗਾਸਾ ਤਉ ਲਉ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਕ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਬ ਤਕ (ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ ਕੋ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥੧ ॥ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਸਾਧੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਨੁ ਬੀਜੈ ਨਹੀ ਜਾਮੈ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਸਾਧੇ ਭਾਵ ਸੇ ਵਾਹੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨ ਬੀਜ ਪਾਏ ਜਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਤੁਟੈ ਨਹੀ ਅਭਿਮਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ਅਤਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਨੈਨੂ ਕੈਸੇ ਰੀਸੈ ॥
ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਕੋ ਰਿੜਕੇ ਪਰੰਤੂ (ਨੈਨੂ) ਮਖਣ ਕੈਸੇ (ਰੀਸੈ) ਨਿਕਲੈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਜਗਦੀਸੈ ॥ ੩ ॥
ਤੈਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸੀਤੇ ਮੁਕਤ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੩ ॥
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿਨਾਮਾ ॥
ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਜਾਕੈ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਨ ਕਹੀਐ ॥
ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਿਧਿ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਲਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਧਰਮਾਦੀ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਅਰ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਿਮਰਹ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਆਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥
ਅਨਾਥਹ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਟ ਵਾਸੀ ॥ ੧ ॥
ਸੋ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਘਟੋਂ ਕਾ ਵਾਸੀ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਸੁਨਾਵਤ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਵਡਭਾਗੇ ॥
ਜੋ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਗਾਵਤੇ ਅਰ ਸੁਨਤੇ ਅਰਵਾ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਵਡਭਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਤਨ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਾਮ ਕੀ ਲਿਵ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ (ਕਲਿ) ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਵਾ ਕਲਪਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਕਲੇਸ ਤਿਨਕੇ (ਤਨ) ਸਰੀਰ ਸੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਤਜਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਝੂਠ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮਾਦੀ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥
ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰ ਅੰਧ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥ ੩ ॥
ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਨਾ ਔਰ (ਅਹੰ) ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਅੰਧਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਮਮਤਾ ਜੋ ਹੈ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਹਮ ਵਾ ਏਹੁ ਬਿਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥
ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥
ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਹੇ ਠਾਕਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਮੀਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਚਰਨ ॥
ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਕਰਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਧਿਆਈਦੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਉਪਦੇਸ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਦੂਖ ਰੋਗ ਭੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਜੋ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਰਨ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਅਰ ਰੋਗ ਤਥਾ ਭੈ ਸਭ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥
ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਵਡ ਸਮਰਥ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥ ੧ ॥
ਆਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਵਰੋ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ ਹੈ ਬਡਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਉਤਾਰੈ ਸਹਸਾ ਊਨੇ ਕਉ ਸੁਭਰ ਭਰਨ ॥
ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੰਸਾ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਊਣੇ ਹੈਂ ਉਨਕੋ ਗੁਣ ਦੇਕਰ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤ ਤੇ ਨਾਹੀ ਫੁਨਿ ਗਰਭ ਪਰਨ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਆਗਯਾ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਹੁਰ ਗਰਭ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਨ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਤ ਗਾਵਤ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਤਾਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਜਨਮਾਦਕ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ॥

ਜਾਕਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬੀਠੁਲਾ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਜਰਨ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੋ ਬੀਠਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਕੋ ਜਰਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੇ ਮੁਖਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤ ਬਰਨ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਰਸ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ(ਸਹਜਿ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਮਹਾਤਮ ਮੁਖ ਸੇ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤੋਖੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਨ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੰਤੁਸ੍ਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਮੈ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਓ ॥
ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ਭਲੇ ਦਿਨ ਅਉਸਰ ਜਉ ਗੋਪਾਲੁ ਰੀਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਗੁਣ ਨਿਧ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਮੰਗਲੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਯਾ ਹੈ ਭਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਦਿਨ ਔਰ ਸਮਾਂ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਗੁਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਰੀਝਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮੋਰਲੋ ਮਾਥਾ ॥
ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਰੀਝੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ (ਮੋਰਲੋ) ਮੇਰਾ ਮਾਥਾ ਰਾਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਮਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸੰਤ ਧਰੇ ਹਾਥਾ ॥ ੧ ॥
ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧਹ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮੋਰਲੋ ਮਨੂਆ ॥
ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ (ਮੋਰਲੋ) ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਗਤੁ ਹੋਏ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ ॥ ੨ ॥
(ਤਾਂਤੇ) ਤਿਨ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਤੀਨੋਂ ਗੁਨ ਰਜ ਤਮਾਦਿ (ਗਤੁ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਹ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਨੈਨ ਰੰਗਾ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਤੂਟੇ ਭ੍ਰਮ ਸੰਗਾ ॥ ੩ ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਰੰਗਾ) ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਭ੍ਰਮਕੇ ਸਹਿਤ ਹੀ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ ਅਰ ਸੰਸਾਰਕ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਖੋਲ੍ਹਿ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥
ਭ੍ਰਮਕੀ ਭੀਤ ਅਰਥਾਤ ਪੜਦਾ ਖੋਲਕਰਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ॥੪॥੧੪॥ ਪ੍ਰੇਮਮਈ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕੈਸੇ ਕਹਉ ਮੋਹਿ ਜੀਅ ਬੇਦਨਾਈ ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਮਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਕੀ (ਬੇਦਨਾਈ) ਪੀੜਾ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕਰ ਕਹੂੰ ਪਤੀ (ਮਨੋਹਰ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਮਿਲਾਪ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਮਨ ਰਹਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਕਰ (ਉਮਕਾਈ) ਉਛਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਸਾਹੁਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤਵਨਿ ਚਿਤਵਉ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬੈਰਾਗੀ ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਹਰਿ ਦਰਸਾਈ ॥

ਚਿਤਵਨੀ ਕਰਕੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੋ (ਚਿਤਵਉ) ਯਾਦ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮਨਿ ਹੋਈ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ (ਦਰਸਾਈ) ਦਰਸਨ ਕੋ ਕਬ ਪਾਂਵੋਗੀ ਐਸੇ ਉਤਕੰਠ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਤਨ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੈ ਕੋਊ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੇਰਾ ਜਤਨ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਮਨ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੁੰਨ ਸਭਿ ਹੋਮਉ ਤਿਸੁ ਅਰਪਉ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਂਈ ॥

ਜਪ ਤਪ ਔਰ ਸੰਜਮ ਬ੍ਰਤਾਦਿ ਪੁਨਹ ਪੁੰਨਜ (ਹੋਮਉ) ਅਰਪ ਦੇਵਉ ਔਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਸੁਖ ਅਰੁ (ਜਾਈ) ਜਗਾਂ ਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੋਂ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਿਅ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੋਂ ॥ ੨ ॥

ਕਰਉ ਨਿਹੋਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ ਸੇਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬਹੁਤ (ਨਿਹੋਰਾ) ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਖੁਸਾਮਦ ਔਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਉ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ (ਹਉ) ਮੈਂ ਸਭੋ ਤਯਾਗ ਦੇਵੋਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾ ਦੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹਉ ਬਿਸਮਨਿ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਅਬ ਮੈਂ(ਬਿਸਮਨਿ)ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਭਈ ਹੂੰ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਗੁਰਿ)ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਥ ਮਿਲਾਈ ਹੂੰ॥

ਪ੍ਰਭ ਰੰਗ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ॥੪॥੧॥੧੫॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ਕਾ (ਰੰਗ) ਆਨੰਦ ਜੋਰਿ ਦੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਜਨ ਕੀ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਤੂ ਕਿਉ ਸਿਮਰਤ ਅਬ ਨਾਹੀ ॥ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਗੁਣ ਗਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਅਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਉਦਰ ਰੂਪ ਘੋਰ ਨਰਕ ਵਿਖੇ (ਉਰਧ) ਉਚੇ ਭਾਵ ਸਿਰ ਪਰਨੇ ਹੋ ਕਰ ਤਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਔਰ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੌ ਹੀ ਆਇਓ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲਭਾਹੀ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਛੋਡਿ ਜਉ ਨਿਕਸਿਓ ਤਉ ਲਾਗੋ ਅਨਠਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜਬ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਸਯਾ ਤੋ (ਅਨਠਾਹੀ) ਔਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧੋ ਮੈਂ ਲਗ ਪੜਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਹਿ ਬੁਰਾਈ ਠਗਾਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਠਗੀਓਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਸਫਲ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਣੁ ਨਾਹੀ ਤੁਹ ਗਾਹਣ ਲਾਗੇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਦੁਖ ਪਾਂਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਹ ਕੋ ਗਾਹਣ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤੋ ਉਸਮੇਂ ਸੇ (ਕਣੁ) ਅਨਾਜ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਦੌੜ ਦੌੜ ਕਰ ਸ੍ਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਂਵਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਪਰਮੇਸੂਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਕਰਮਾਦਿਕ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਧਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਅਨਾਜ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ॥ ੨॥

ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਕੂੜਿ ਲਪਟਾਇਓ ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਕੁਸਮਾਂਹੀ ॥

ਹੇ ਝੂਠੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਮਿਥਯਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ (ਕੁਸਮਾਹੀ) ਕੁਸੁੰਭੇ ਕੇ ਰੰਗ ਵਾ ਫੂਲੋਂ ਸਮ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਉਲਝ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸੁਖ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ ਤਉ ਕਾਲ ਮੁਖਾ ਉਠਿ ਜਾਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਜਬ ਧਰਮ ਰਾਜ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਕੜੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਵਾ ਕਲੰਕਤ ਮੁਖਹੂਆਚਲਾਜਾਵੈਗਾ ॥੩॥

ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਂਹੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰਬਲਿਸਥੇ ਕਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਲਿਪ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੇ ਹਮ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ਸੰਤੋ ਪਾਸ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਉ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਮਾਈ ॥ ਜਾਕੇ ਬਿਛੁਰਤ ਹੋਤ
ਮਿਰਤਕਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ਜਿਸਕੇ ਵਿਛੁਰਨੇ ਸੇ ਭਾਵ ਵਿਜੋਗ ਹੋਤਾ ਕੇ ਭਿੰਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਮਿਟੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਰਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਮੁਰਦਾਰ ਘਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਨਬੰਧੀ ਬਾਹਰ ਛੋੜ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਹੀਂਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔ ਸੁਖੋ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੰਤਹੁ ਮੋਹਿ ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰੋ ਜੋਂ ਤਿਸ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਾਥੇ ਮੇਰੇ ਊਪਰਿ ਨੈਨਹੁ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਾਈ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਟਿਕੇਂ ਅਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸਫਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਾਕੈ ਹਉ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਿਲੀਐਂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਆ ਅਉਸਰ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਸ ਸਮਯ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਮੈਂ ਆਠ ਪਹਿਰ ਏਕ ਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੇਂ ॥

ਭਲੋ ਕਬੀਰੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ ਊਤਮੁ ਸੈਨੁ ਜਨੁ ਨਾਈ ॥

ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੋਣੇ ਕਰ ਕਬੀਰ ਭਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਪੁਨਹ ਸੈਨ ਨਾਈ ਦਾਸ ਹੋਣੇ ਕਰ ਉਤਮ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਊਚ ਤੇ ਊਚ ਨਾਮਦੇਉ ਸਮਦਰਸੀ ਰਵਿਦਾਸ ਠਾਕੁਰ ਬਣਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰ ਨਾਮ ਦੇਉ ਊਚੇ ਸੇ ਊਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਠਾਕੁਰਜੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਵਤੀ ਭਈ॥੧॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧਨ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥

ਜੀਉ ਔਰ(ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ(ਤਨੁ)ਸਹਿਤ ਧਨ ਕੇ ਸਭ ਸੰਤੋ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਮਨ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ(ਰੇਨਾਈ)ਧੂਰੀ ਕੀਆਹੈ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਭਰਮ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਭਰਮ ਸਭ ਨਾਸੇ ਭਾਵ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਸਾਈ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ
ਸਿਮਰਨਿ ਜਾਕੈ ਆਠ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਪੀਵੈ ਤਿਸ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਹੀ) ਹਿਰਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਗੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਵਹੁ (ਖਲਾਸ) ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਕਰਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸ ॥
ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤੇ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ? ਸਰਬ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਔਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਵਉ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੯॥
ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਧ੍ਯਾਵੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਯਾਸ ਬਨੀ ਰਹੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥
ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਮਨ ਕਹਾ ਲੁਭਾਈਐ ਆਨ ਕਉ ॥ ਈਤ ਊਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੁਭਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ਈਹਾਂ ਊਹਾਂਭਾਵਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜੀਵਕੇ ਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸਰਬ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ ਇਹੈ ਅਘਾਵਨ ਪਾਨ ਕਉ ॥
ਪ੍ਯਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਮਨੋਹਰ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ (ਪਾਨ) ਪੀਕਰ ਅਘਾਵਨੇ ਕੋ ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ॥
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਠਾਹਰ ਨੀਕੀ ਧਿਆਨ ਕਉ ॥ ੧ ॥
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋ ਸਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਧ੍ਯਾਂਨ ਕਰਨੇ ਕੀ(ਠਾਹਰ) ਜਗਹ ਚੰਗੀ ਹੈ॥੧॥
ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖਨ ਕੀ ਮਨਹਿ ਉਤਾਰਨ ਮਾਨ ਕਉ ॥
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੋਂ ਕੀ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਨਕੇ ਮਾਨ ਰੂਪ ਬਿਖਕੋ ਉਤਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ॥
ਖੋਜਿ ਲਹਿਓ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਥਾਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕਉ ॥ ੨॥੧॥ ੨੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੋ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੁਖਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮੁ ਹਮਨੇ ਢੂੰਢਲੀਆ ਹੈ ॥੨॥੧॥੨੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਸਦਾ ਮੰਗਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਸਗਲ ਅਘ ਨਿਮਖ ਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧ੍ਯਾਵਨਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰੋਗ ਜਨਮਾਦੀ ਔਰ ਸੋਗ ਅਰ (ਅਘ) ਪਾਪ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥
ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਾਇ ॥
ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਅਰ ਸਿਆਨਪ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਪਣੇ ਮਨਕੋ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪਾਵਨਾ ਕਰੁ ॥
ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਮ ਤੇ ਹੋਵੈ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੌ ਜਮਗਣੋ ਤੇ ਧਰਮ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇਦਾਸ ਰਾਮ ਗਨਹੋਜਾਤੇਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੋ ਨਰਕ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਥਾ ਹਰੀ ਕੀ ਦਯਾਲਤਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੋ ਬੈਕੁੰਠ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਲਵੈ ਲਾਇ ॥
ਏਕ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਲਵੈ ਭਾਵ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤਾ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਔਰ ਭਾਈ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨਕਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ (ਸਾਇ) ਸੋ ਹਰੀਹੈ॥੨॥੨ ॥੨੧॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਸੰਗ ਕੇ ॥ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਜਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਕੇ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨੀਤ ਭਏਹੈਂ॥ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਤਿਨਕੇ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਸੇ ਤਰੇ ॥
ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਮਾਰਗਿ) ਰਸਤੇ ਚਲੇਹੈਂ ਤਿਨੋਂਨੇਸੁਖ ਕੋਪਾਯਾਹੈ ਔਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਉਨਕੀ ਗੋਸਟਿਹੋਈਹੈ ਸੋਭੀਤਰਜਾਤੇਭਏਹੈਂ॥
ਬੂਡਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰੇ ਕੂਪ ਮੈਂ ਡੂਬਤੇ ਥੇ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੈ ਭਾਈ ਤਿਨ੍ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਜੁਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਲਾਪੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਹਮ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੇ ਤੋ ਮਿਲੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਿਆਂਏ ॥ ਏਕ ਪਲਕ ਸੁਖ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਕੋਟਿ ਬੈਕੁੰਠਹ ਪਾਂਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸੰਤ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮਕੋ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਾਧੋਂਕੇ (ਸਮਾਗਮ) ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇਕਾ ਜੋ ਸੁਖੁ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਗਏ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜਪਿ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਜਮਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਦੂਲਭ ਦੇਹ ਨਾਮਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜਮਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿੰਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਕੇ ਪਾਤਿਕ ਉਤਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਕੇ (ਪਾਤਿਕ) ਦੋਸ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਰਾਮੁ ਜਸੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨ ਤਨ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਮ ਜਸੁ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ (ਬਿਗਾਸ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੋਹਨ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਕਰਉ ਜੋਦਰੀਆ ॥ ਮਾਨੁ ਕਰਉ ਅਭਿਮਾਨੈ ਬੋਲਉ ਭੂਲ ਚੂਕ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਚਿਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆਵੋ ਮੈਂ ਆਪ ਅਗੇ (ਜੋਦਰੀਆ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਕਰਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸਹਿਤ ਬੋਲਤੀ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭੂਲਣੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਚੂਕ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ (ਪ੍ਰਿਅ)ਪਤੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਚਿਰੀਆ)ਚੇਰੀ ਹਾਂ ਮੇਰੇਕੋ ਬਖਸੋ॥

ਨਿਕਟਿ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਪੇਖਉ ਨਾਹੀ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਦੁਖ ਭਰੀਆ ॥

ਨਿਕਟ ਹੀ ਸੁਨਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਦੇਖਤੀ ਨਹੀ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖਕੋ ਭਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰ ਲਾਹਿ ਪਾਰਦੋ ਮਿਲਉ ਲਾਲ ਮਨੁ ਹਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਕਰ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਪੜਦਾ ਮੇਰਾ ਲਾਹਿਦੇਵੇਂ ਗੇਤੋਂ ਹੇ ਮਨਕੇ ਹਰਨੇਵਾਲੇ ਲਾਲ ਤੇਰੇਕੋ ਮੈਂ ਮਿਲੋਗੀ॥੧॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਜੇ ਬਿਸਰੈ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨਉ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਖਬਰੀਆ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਹੇ ਸੁਾਮੀ ਤੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਵੈ ਤੋ ਮੈਂ ਲਖੋਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ (ਬਰੀਆ)ਬਰਸੋਂ ਕੇ ਦਿਨ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਭੀਰ ਜਉ ਪਾਈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੪ ॥

ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ (ਭੀਰ) ਭਾਵ ਸਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ (ਮਿਰੀਆ) ਮਿਲਾਪੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੪ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਬ ਕਿਆ ਸੋਚਉ ਸੋਚ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਕਰਣਾ ਸਾ ਸੋਈ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਦੇਹਿ ਨਾਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਮੈਂ ਕਯਾ ਸੋਚ ਕਰੋਂ ਮੈਨੇ ਸੋਚ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਤੈਨੇ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਕਰ ਰਹਾਹੈਂ ਅਪਣਾਨਾਮੁ

ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ਅਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥

ਚਹੁ ਦਿਸ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੁ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੂ ਮੂਖਿ ਗਰੁੜਾਰੀ ॥

ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮੈਂ ਬਿਸਜੋਂ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਫੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਵੋਹ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਬਿਖ ਉਤਾਰਨੇ ਕੋ ਮੁਖ ਮੈਂ ਗਾਰੜ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲਾ ਅਲਿਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਾਨਕੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਸੇ ਕਮਲ (ਅਲਿਪਾਰੀ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੈ ਕਿਆ ਹੋਸਾ ਸਭ ਤੁਮਹੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਕੁਛ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਔਰ ਅਬ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਔਰ (ਕਿਆ ਹੋਸਾ) ਅਗੇ ਕੋ ਕਯਾ ਹੋਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਗਾ ਹੇ (ਕਲਿਧਾਰੀ)ਸਰਬ ਸਕਤੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਭ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਨਾਨਕ ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਪਾਛੈ ਰਾਖੁ ਸੰਤ ਸਦਕਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈ (ਭਾਗਿ) ਦੌੜ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਪੀਛੇ ਭਾਵ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਸਰਬ ਉਪਾਵ ਬਿਰਕਾਤੇ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਏਕਸੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਹਮ ਸਰਬ ਉਪਾਵੋਂ ਸੇ ਬਿਰਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤੂੰ (ਕਾਰਣ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਣੇ ਕੋ ਜੋ ਸਮਰਥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮੇਰੀ (ਗਾਤੇ) ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਦੇਖੇ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਾਂਤੇ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ(ਰੂਪ)ਅਕਾਰ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂ ਕੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ (ਅਨ) ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ (ਭਾਂਤੇ) ਸਦਰਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੇਂਹਿ ਅਧਾਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਠਾਕੁਰ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੋ ਅਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਭ੍ਰਮਤੌ ਭ੍ਰਮਤੌ ਹਾਰਿ ਜਉ ਪਰਿਓ ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ ॥

ਬਾਰੰਬਾਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਜਬ ਹਾਰ ਪੜਾ ਤੌ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ (ਪਰਾਤੇ) ਪਛਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਇਹ ਸੁਖਿ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਤੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਭਾਉ ਆਤਮ ਅਨੰਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਬਿਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੁਹਿ ਲਬਧਿਓ ਹੈ ਹਰਿ ਟੇਕਾ ॥ ਗੁਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਸੁਖਦਾਈ ਅੰਧੁਲੈ ਮਾਣਿਕੁ ਦੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਨੇ (ਟੇਕਾ)ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਬਧਿਓ) ਲਭ ਲੀਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੋ ਮੈਂ(ਅੰਧੁਲੈ)ਅਗਯਾਨੀ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਮਾਣਕ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਰ ਨਿਰਮਲੀਆ ਬੁਧਿ ਬਿਗਾਸ ਬਿਬੇਕਾ ॥

ਜਬ ਬੁਧੀ ਕੋ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਬਿਗਾਸ ਹੂਆ ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਹੁਈ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ (ਤਿਮਰ)ਅੰਧੇਰੇ ਕੇ ਦੋਨੋਂ ਭਾਗ ਕਾਟੇ ਗਏ ਭਾਵ ਅਵਰਣ ਵਖੇਪ ਸਕਤੀਆ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋ ਗਈਆ ਅਗਯਾਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੂਆ ਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਫੇਨੁ ਜਲ ਹੋਈਹੈ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਭਏ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗ ਅਰ ਫੇਨ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਤੇ ਉਠਿਓ ਤਹ ਹੀ ਆਇਓ ਸਭਹੀ ਏਕੈ ਏਕਾ ॥

ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਤੇ ਸਤਾ ਪਾਇਕਰ ਮਨ ਉਠਾਥਾ ਕਯਾ ਚੰਚਲ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਆਨ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਸਭੀ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕੋ ਏਕ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਇਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਹਰਿ ਸਮਕਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਜੋ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਂਗੈ ॥

ਪੇਖਿ ਆਇਓ ਸਰਬ ਥਾਨ ਦੇਸ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਕ ਹੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਮਾਂਗੈ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਭਲਾ ਕੋਈ ਵੈਸਾ ਔਰ ਭੀ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਂ ਸ੍ਰਬ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੇ ਰੋਮਕੇ (ਸਮਸਰਿ) ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਲਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਮੈ ਨੀਰੇ ਅਨਿਕ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਿਨ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਕਰੈ ਰੁਚਾਂਗੈ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਔਰ ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਬਿੰਜਨ) ਸਲੂਣੇ ਵਾ ਮੇਵੇ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ (ਨੀਰੇ) ਪਰੋਸੇ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ (ਰੁਚਾਂਗੈ) ਰੁਚੀ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕ੍ਯਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰੈ ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਂਗੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਰਸੁ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਭਵਰਾ ਕਮਲ ਕੇ ਊਪਰ ਲੋਭਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲਨ ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬਾਂਗੈ ॥

ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਸਰਬਾਂਗੋ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ॥

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਪਠਾਇਓ ਮਿਲਹੁ ਸਖਾ ਗਲਿ ਲਾਗੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਖਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਚਿਠੀ ਦੇਕੇ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜੇ ਹੈਂ । ਅਬ ਗਲ ਲਗਕੇ ਮਿਲੋ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਵੋ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਇਹੁ ਛੇਦਿਓ ਦੁਸਟੁ ਬਿਗਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧੂ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਦਿਆਲ ਹੂਏ ਹੈਂ । ਇਹ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਸੁਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਗਾਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਸੋ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੁਮਹਿ ਸਿਆਨੇ ਤੁਮਹੀ ਸੁਘਰ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਤੁਮਹੀ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਸਰਬ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਰ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਅਰ ਤੁਮਹੀ (ਸੁਘਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਘਾੜਤ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ (ਸੁਜਾਨਾ) ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਚਤਰ ਹੋ ॥

ਸਗਲ ਜੋਗ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਗ) ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਵਾਲੇ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰ ਧਿਆਨ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸੰਕੋਚਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਨੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਿਆ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹੀ ਨਾਇਕ ਤੁਮਹਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਤੁਮ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨਾ ॥

ਤੁਮਹੀ (ਨਾਇਕ) ਸ੍ਰਦਾਰ ਔਰ ਤੁਮ ਹੀ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਹੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਸੇ ਦਾਨ ਪਾਵਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਆਏ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਾ ॥

ਬਿਸਰਿਓ ਧੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮਾਇਆ ਕੋ ਰਜਨਿ ਸਬਾਈ ਜੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨੰਦ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਯਾਦ ਆਏ ਹੈਂ ਬੰਧਨ ਪਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਧੰਧਾ ਬਿਸਰਿਓ ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਸਭ (ਰਜਨਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਵਾ ਕਾਮਾਦਕੋਂ ਸੇ (ਜੰਗਾ) ਜੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਉ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਾ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਐਸੋ ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੁਖ ਮੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨੋਹਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜੋ ਜੋ ਸੁਖ ਮੁਖੋਂ ਮੰਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਅਪਨਾ ਗੁਰਿ ਬਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ਭੋਗਉ ਭੋਗ ਨਿਸੰਗਾ ॥

ਮੇਰਾ ਅਪਨਾ (ਪ੍ਰਿਉ) ਪਤੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬਸ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਬ ਨਿਸੰਕ ਹੋਕੇ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੂੰ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਨਾਨਕ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਪਾਠੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਿਰਭਉ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਗਲਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ (ਪਾਠੰਗਾ) ਪਾਠ ਕੇ ਅੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਠੰਗੇ ਅਰਥਾਤ ਆਸਰੇ ਲਗਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਬਚਨ ਨਾਦ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਨਹੁ ਪੂਰੇ ਦੇਹਾ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨ ਕਰ ਜੋ (ਨਾਦ) ਉਪਦੇਸ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਣ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਦੇਹ) ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਨ ਪਤੀ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ ਦੇਹ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਗੁਣ ਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਧਯਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਛੂਟਰਿ ਤੇ ਗੁਰਿ ਕੀਈ ਸੋਹਾਗਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨੀ ॥

ਛੁਟੜ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਸਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਸੋ ਥਾਨੁ ਮਿਲਿਓ ਬਾਸਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਵਿਖੇ ਬੈਠਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਮਨ ਕੀ ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਸੋ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਸਣੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਨਕੈ ਬਸਿ ਆਇਓ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਖੀ ਆਨ ਸੰਤਾਨੀ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ (ਆਨ) ਬਡਾਈ ਰਾਖੀ ਭਾਵ ਅਦਬ ਕੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਤਿਨਕੇ ਵਸ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਣੌਡ ਤਿਨ ਕੀ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਪੰਚਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ (ਪੰਚਾ) ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਸੰਗੁ ਟੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋ ਸੇ ਛੂਟਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਨ ਰਾਜਾ ਆਕੀ ਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਧਰੀਆ ਅਨਿਕ ਰਾਖ ਸੂਰੂਟਾ ॥

ਬਿਖਮ ਗਾਰ੍ਹ ਕਰੁ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ਸਾਨਥ ਭਏ ਲੂਟਾ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਜੋ ਕਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੀਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਅਤੀ ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕਠਨ (ਗਾਰ) ਜਲਣ ਅਰਥਾਤ ਖਾਈ ਹੈ ਐਸੇ ਕਿਲੇ ਮੈਂ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਥਾ ਜਬ ਸੰਤ (ਸਾਨਥ) ਸਾਥੀ ਵਾ ਸਹਾਇਕ ਭਏ ਤਬ ਵਹੁ ਕਿਲਾ ਲੂਟਾ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੈ ਪਾਲੈ ਪਰਿਆ ਅਮੋਲ ਲਾਲ ਆਖੂਟਾ ॥

ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੋਂ ਕਾ ਅਖੁਟ ਅਮੋਲਕ ਧਨੁ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਘੂਟਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਊਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਉ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸ (ਘੂਟਾ) ਪੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਉਰਝਾਇਓ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲੀਨ ਹੂਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਰ ਵਾਰ ਮਰਤੇ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇਕਰ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ (ਮੀਨਾ) ਮਛ (ਉਰਝਾਇਓ) ਉਰਝ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਹਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ ਇਹ ਅਰਪਿ ਸਗਲ ਦਾਨੁ ਕੀਨਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਏਹ ਸਭੀ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਏ

ਭਾਵ ਤਯਾਗ ਦੀਏ ॥

ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਸਗਲ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਸਤੇ ਔਖਧ ਦੀਆ ਹੈ ਤੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ (ਪ੍ਰਬੀਨਾ) ਚਤੁਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗ੍ਰਿਹੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰਿ ਹਉ ਖੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨਾ ॥

ਇਹ(ਗ੍ਰਿਹੁ) ਸਰੀਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਖੋਈ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆਹੈ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖਜੀਨਾ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਭੰਡਾਰ) ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਨ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ॥

ਛੁਟਹਿ ਸੰਘਾਰ ਨਿਮਖ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ (ਤਾਰਹਿ) ਤਾਰਤਾ ਹੈਂ (ਸੰਘਾਰ) ਮਰਨਾ ਅਰ ਜਨਮਨਾ ਤੇਰੀ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ॥

ਕਰਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨੰਤੀ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਸਾਮ੍ਹਾਰਹਿ ॥

ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਲ ਪਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਰੇਜਬ ਆਪ ਜੀਵ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਤੇਹੋ॥੧॥

ਕਿਆ ਏ ਭੂਪਤਿ ਬਪੁਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਕਹੁ ਏ ਕਿਸਨੋ ਮਾਰਹਿ ॥

ਇਹੁ ਜੋ ਰਾਜੇ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹੋ ਏਹੁ ਕਿਸਕੋ ਮਾਰ ਜੀਵਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤੁਮਾਰਹਿ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੪ ॥

ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹਮਾਰੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਜਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿਨਾਮਾ ॥

ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਇਹੁ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਇਹ ਹਮਾਰੇ (ਮਥਾਮਾ) ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ਫਿਰਿ ਆਇਓ ਦੇਹ ਗਿਰਾਮਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਖੋਜ ਕੋ ਖੋਜਤਾ ਹੂਆ ਬੈਰਾਗੀ ਹੂਆ ਥਾ ਅਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਫਿਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀਗ੍ਰਾਮ ਮੈਂਆਯਾਭਾਵਜਬ ਅੰਤਰ ਮੁਖੀਹੋਕਰ ਬਿਚਾਰਕੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ।ਜੇਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੂਈ?ਸੋਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਸਉਦਾ ਇਹੁ ਜੋਰਿਓ ਹਥਿ ਚਰਿਓ ਲਾਲੁ ਅਗਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਮ ਕਾ ਸੌਦਾ (ਜੋਰਿਓ)ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਗਮ ਲਾਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਨ ਬਾਪਾਰ ਬਨਜ ਜੋ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਦੂਖ ਸਹਾਮਾ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਜੋ ਬਨਜ ਬਪਾਰ ਕਰੀਤੇ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਦੂਖ ਸਹਾਰਨੇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਕੇ ਨਿਰਭੈ ਵਾਪਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੫ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਯੋਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਭਾਵ ਸੁਧਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਿਸਟ ਲਗੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬੋਲਾ ॥

ਗੁਰਿ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਦ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਢੋਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੇ ਬੋਲ (ਮਿਸਟ) ਪਯਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਦੀਯਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ (ਢੋਲਾ) ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਸਦਾ ਦਯਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਮੋਹਿ ਕਲਤ੍ਰ ਸਹਿਤ ਸਭਿ ਗੋਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਕੁਰ ਤੂ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਅਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਹਤਿ ਆਪਕਾ ਗੋਲਾ ਹੂੰ॥

ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਮੈ ਓਲ੍ਹਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ਔਰ ਤਾਣ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ਇਕੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਓਲ੍ਹਾ) ਪੜਦਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਤਖਤਿ ਬੈਸਾਲਹਿ ਤਉ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਘਾਸੁ ਬਢਾਵਹਿ ਕੇਤਕ ਬੋਲਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤਖਤ ਪੁਰ ਬੈਠਾਇ ਦੇਵੇ ਤੌ ਭੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਘਾਸ ਵਢਾਵਹਿ ਤੌ ਕਿਤਨਾਕੁ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਦਾਸ ਹੀ ਕਹਾਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹੇ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ (ਜਨ) ਬਿਧਾਤੇ ਰਖਕ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਤੋਲ ਭਾਵ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕਹਤ ਗੁਣ ਸੋਹੰ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਓਪਾਇ ਸਮਾਵੈ ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਮਨ ਮੋਹੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹਿਤੀ ਹੁਈ ਸੋਭਤੀ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ (ਸਮਾਵੈ) ਲਯ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਿਤਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਅਤਿ ਰਿਦੈ ਮਾਨ ਦੁਖ ਜੋਹੰ ॥

ਜਿਸਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸੁਨਣੇ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਅਤਯੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਮਾਨ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖੁ (ਜੋਹੰ) ਨਸ੍ਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਬਣਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹੰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਈ ਹੈ ਯਾਤੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈਹੈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਇਆ ਦ੍ਰੋਹੰ ॥

ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਔਰ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਦ੍ਰੋਹ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਥੇ ਵਾ ਜੋ ਛਲ ਔ ਦ੍ਰੋਹ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਾਢ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੋਹੰ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਾਰਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਮੈਨੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੈਨਹੁ ਦੇਖਿਓ ਚਲਤੁ ਤਮਾਸਾ ॥

ਸਭਹੂ ਦੂਰਿ ਸਭਹੂ ਤੇ ਨੇਰੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਘਟ ਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਸੇ ਦੂਰ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸਭਸੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਅਗਮ ਤੋਂ ਅਗਮ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥

ਅਭੂਲੁ ਨ ਭੂਲੈ ਲਿਖਿਓ ਨ ਚਲਾਵੈ ਮਤਾ ਨ ਕਰੈ ਪਚਾਸਾ ॥

ਵਹੁ ਅਭੂਲ ਹੈ ਕਭੀ ਭੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਲਿਖੇ ਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ (ਪਚਾਸਾ) ਸਲਾਹਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਸੇ ਪੂਛਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਾਜ ਸਵਾਰਿ ਬਿਨਾਹੈ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ (ਸਾਜ) ਬਨਾਇ ਕਰ ਸ੍ਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦ੍ਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਦੀਪਕੁ ਬਲਿਓ ਗੁਰਿ ਰਿਦੈ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਕੂਏ ਮੈਂ ਗਯਾਨੁ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਇਹ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਚਾਨਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਕਰ ਮੈਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨਹ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਆਨ ਮਾਰਗ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਧਾਈਐ ਤੇਤੋ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹਾਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਰਨੋਂ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਔ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਰਸਤੇ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਧਾਵਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਦੁਖ ਔਰ (ਹਾਵਾ) ਝੋਰਾ ਹਾਹੁਕਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਦਰਸੁ ਪੇਖੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਟਹਲਾਵਾ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਟਹਿਲ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਾਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਰਿਦਾ ਪੁਨੀਤ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਸਤ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤ ਧੂਰਾਵਾ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦਾ ਵੋਹੀ ਪੁਨੀਤ ਹੈ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਵਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿਕੈ ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਵਾ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਨਿਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅਨਦ ਬਿਹਾਵਾ ॥ ੨ ॥੧੬॥ ੩੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਰਥਕ ਸੁਖ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰਕ ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੩੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਿਆਇਓ ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ ਨਾ ਪਹੁਚੈ ਤਹਾ ਤਹਾ ਤੂ ਰਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਧਿਆਇਓ) ਜਪਾ ਹੂਆ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਹਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਰ ਭਾਈ ਭੀ ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂ ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਤਿਨਿ ਸਿਮਰਿਓ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ॥

(ਗ੍ਰਿਹ) ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਵਾਲੇ ਕੂਪ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਖੂਲ੍ਹੇ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਤੂਹੈ ਤੁਹੀ ਦਿਖਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਖੁਲ ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਆਘਾਏ ਰਸਨਾਚਖਾ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪੀਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਅਘਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ ਕੋ ਅਬ ਨਹੀਂ ਚਾਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਰਸੋਂ ਸੇ ਉਪਰਾਮੁ ਹੂਆ ਹੈ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਲਾਹੀ ਸਗਲ ਤਿਖਾ॥੨॥੧੭॥੪੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ (ਸਹਜੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਖਾ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥੨॥੧੭॥੪੦॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਲਗੈ ਨ ਤਾਤੀ ਬਾਇਆ ॥ ੧ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਐਸੇ ਧਜਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ॥ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਔਰ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਭੰਜਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਤਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ॥

ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹਮ ਲੇਤੇ ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਤਨੇ ਸ੍ਵਾਸ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਹਮ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਛੁਰੈ ਘਰੀ ਨ ਬਿਸਰੈ ਸਦ ਸੰਗੇ ਜਤ ਜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਬਿਛਰਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰਘਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਬਿਸਰਤਾਨਹੀਂ ਜਹਾਜਾਈਤਾਹੇ ਤਹਾਸਦੀਵਸੰਗਹੀਰਹਿਤਾਹੈ॥੧॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਹੂ ਪਰਵਾਹਾ ਜਉ ਸੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧੮॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਕਿਸ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ

ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਬਦੁ ਲਗੋ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥

ਖੁਲ੍ਹਿਓ ਕਰਮੁ ਭਇਓ ਪਰਗਾਸਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਡੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ (ਖੁਲਿਓ) ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਗਯਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਬ੍ਯਾਪਕ (ਡੀਠਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਸਰਬ ਥਾਨ ਘਟ ਬੀਠਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੂਨੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔ (ਸੰਭਉ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਘਟ ਅਸਥਾਨੋ ਮੈਂ (ਬੀਠਾ) ਬੈਠਾ ਹੈ ਵਾ ਬੀਠੁਲ ਸਰਬ ਘਟ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀਠਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ(ਚਰਣੀਠਾ) ਪਜਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਰੇਣੁ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ਕੀਏ ਸਗਲ ਤੀਰਥ ਮਜਨੀਠਾ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਮਜਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ਭਏ ਹੈ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਮਜੀਠਾ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ(ਚਲੂਲੈ)ਗੂੜੇ ਰੰਗ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਸਾਥੇ ॥

ਨਿਮਖ ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਸਗਲ ਭੂਖ ਮੇਰੀ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਬਚਨੁ) ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਭੂਖ ਸਭ ਉਤ੍ਰ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਭੀ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਭ ਨਾਥੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੇ ਗੁਨ ਨਾਇਕ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ (ਨਾਥੇ) ਸ੍ਵਾਮੀ ॥

ਇਕ ਆਸ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਉਰ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ਬਿਰਾਥੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਆਸ (ਬਿਰਾਥੇ) ਬਯਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਣ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਦੇਖਿ ਦਰਸਾਵਾ ਗੁਰਿ ਕਰ ਧਾਰੇ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਅਤੋਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਜਨਮ ਮਰਨਕੇਭੈ(ਲਾਥੇ)ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋਗਏਹੈਂ ॥੨॥੨੦॥੪੩॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਆਨ ਕਾਹੇ ਕਤ ਜਾਈ ॥

ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈਰੇ ਭੂਲਿ ਭੂਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਔਰ ਕਹੀਂ ਕਾਹੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ (ਮਨੋਹਰੁ)ਸੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਬਿਖੁਖਾਈ) ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਚਤੁਰ ਅਨੂਪ ਬਿਧਾਤੇ ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਹੀ ਰਾਈ

ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਚਤੁਰ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੂਪਮ ਔ (ਬਿਧਾਤੇ) ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਰਾਈ) ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ (ਰੁਚ) ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮੋਹਨਿ ਸਿਉ ਬਾਵਰ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਝੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਮੋਹਨਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਯਾ ਸੇ (ਬਾਵਰ) ਕਮਲੇ ਕਾਮਨੁ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਝੂਠੀ ਠਗਬੂਟੀ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਇਓ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮਾਰੀ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਏ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਗਲ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ (ਘਰੈ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਓਅੰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੀਤਿ ਪਹਿਲਰੀਆ ॥
ਹੇ ਓਅੰ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ (ਪਹਿਲਰੀਆ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਹੈ ॥
ਜੋਤਉ ਬਚਨੁ ਦੀਓ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਉ ਮੈ ਸਾਜ ਸੀਗਰੀਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਤੋ ਮੈਂ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਸਾਜ ਕਰਕੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਗਈ ॥
ਹਮ ਭੂਲਹ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲਾ ਹਮ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਰੀਆ ॥
ਹਮ ਭੂਲਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲ ਹੋ ਹਮ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥
ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਰਖ ਤੁਮ ਮੈਲਾਗਰ ਲਾਜ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਬਸਰੀਆ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਨੀਚ ਬ੍ਰਿਛ ਅਰਿੰਡ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ (ਮੈਲਾਗਰ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੋ ਜੈਸੇ ਮੈਲਾਗਰ ਕੋ ਸੰਗ ਕੀ ਲਾਜ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਬਸਨੇ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਲਾਜ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹਮ ਕਿਆ ਬਪੁਰੇ ਜੰਤਰੀਆ ॥
ਤੁਮ ਗੰਭੀਰ ਔ ਧੀਰਜਵਾਨ ਔ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹਮ ਬਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਕਯਾ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਿਓ ਤਉ ਮੇਰੀ ਸੂਖਿ ਸੇਜਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੪੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤੋ ਮੇਰੀ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੪੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਓਇ ਦਿਨਸ ਧੰਨਿ ਪਰਵਾਨਾ ॥
ਸਫਲ ਤੇ ਘਰੀ ਸੰਜੋਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਗਿਆਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਹੁ (ਦਿਨਸ) ਦਿਨ ਧੰਨ ਹੈ ਔ (ਪਰਵਾਨਾ) ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਹੈ ਵਹੁ ਘਰੀ ਔਰ ਸੰਜੋਗ ਭੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ (ਸੰਗਿ) ਸਾਥ ਹੋਨੇ ਕਰ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਧੰਨਿ ਸੁਭਾਗ ਧੰਨਿ ਸੋਹਾਗਾ ਧੰਨਿ ਦੇਤ ਜਿਨਿ ਮਾਨਾ ॥
ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਨਕਾ ਭਾਗ ਭੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਧੰਨ ਹੈ ਔਰ (ਸੋਹਾਗਾ) ਅਨੰਦ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੁਮ੍ਰਾ ਸਭੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਧਨੁ ਤੁਮ੍ਰਾ ਹੀਓ ਕੀਓ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਇਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾਹੈ ਔਰ ਘਰ ਅਰ ਧਨ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਜੀਉ ਭੀਆਪਕੇਉਪਰਸੇਕੁਰਬਾਨਕੀਆਹੈ॥੧॥
ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਰਾਜ ਸੁਖ ਪਾਏ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪੇਖਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥
ਜੋ ਆਪਕਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਲੈਲਾਖੋਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਰਾਜਾਕੇ ਸੁਖੋਂਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ॥
ਜਉ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਸੇਵਕ ਇਹ ਬੈਸੀਐ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੪੬ ॥
ਜੇਕਰ ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਇਤਨਾ ਕਹੀਏ ਕਿ ਈਹਾ ਬੈਠੀਏ ਭਾਵ ਆਦਰੁ ਕਰੇ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੁਖ ਕਾ ਅੰਤ ਮੁਝ ਸੇ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਬਅੰਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੪੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਗਇਆ ॥
ਅਉਰ ਉਪਾਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਬ ਮੇਰਾ ਦੂਖ ਅਰ ਸੰਦੇਹ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਉਪਾਉ ਸਭ ਤਿਆਗ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਰੇ ਅਹੰ ਰੋਗ ਸਗਲ ਹੀ ਖਇਆ ॥
ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਭੀ ਸਵਰ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਤਾ ਰੋਗ ਭੀ ਸਭ (ਖਇਆ) ਨਸ੍ਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਖਿਨ ਮਹਿ ਖਉ ਭਈ ਹੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬਸੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਖਿਣ ਬੀਚ ਨਸ੍ਟ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚ ਦਾਸ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਨਿਰਭਇਆ ॥
ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਾ ਕਾਮਾਦੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ (ਵਸਗਤਿ) ਦਾਸ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨੁ ਇਸਥਤ ਹੋਕਰ ਨਿਰਭੈ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨ ਕਤਹੀ ਡੋਲੈ ਥਿਰੁ ਨਾਨਕ ਰਾਜਇਆ ॥ ੨ ॥੨੪ ॥ ੪੭ ॥
ਨਾ ਮਨੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ (ਥਿਰੁ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਬਿਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥ ੪੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥
ਮਨ ਮੋਹਨੁ ਮੇਰੇ ਜੀਅਕੋ ਪਿਆਰੋ ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ (ਇਤਉਤ) ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਮੇਰੇ ਜੀਵਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਕੌਨਸੇ ਗੁਨ ਗਾਇਕਰ ਕਹੂੰ ਭਾਵ ਗੁਣ ਬਅੰਤ ਹੈਂ ਵਾ ਮੈਂ ਕਵਨ ਬੇਚਾਰਾ ਹੂੰ ਜੋ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰ ਸਕੂੰ ॥

ਖੇਲਿ ਖਿਲਾਇ ਲਾਡ ਲਾਡਾਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਨਦਾਈ ॥
ਖੇਡ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਖਿਡਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਲਡਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਦਾ) ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ (ਅਨਦਾਈ) ਅੰਨਦਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅਨੰਦ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾਈ ॥ ੧ ॥
ਬਾਲਕ ਕੀ ਨਯਾਈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਰਹਿ ਸਕੀਐ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥
ਤਿਸ ਬਿਨ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਔਰ ਨਾ ਕਬੀ ਬਿਸਰ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਮਗਨ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੪੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਗਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੪੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨਾ ਮੀਤੁ ਸੁਆਮੀ ਗਾਈਐ ॥
ਆਸ ਨ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਆਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਆਸਾ ਨ ਕਰੀਏ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾਹੀ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥
ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਜਿਸਹਿ ਘਰਿ ਤਿਸਹੀ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸੂਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ)ਆਨੰਦ ਵਾ ਉਤਸਵ (ਕਲਿਆਣ) ਮੋਖ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣਇਸਮਨ ਕੋ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁਖੁ ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ਲਾਜ ਲੋਨੁ ਹੋਇ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਜੋ ਸੇਵਨਾ ਹੈ ਸੋ ਲਾਜ ਕਰਕੇ ਲੂਣ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਲੂਣ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਜਾ ਕਰ ਮਰਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਓਟ ਪਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ॥
ਏਕ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮਤ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਔਰ ਬੁਧ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥
ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਸਗਲ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥ ੪੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਹੈਔਰ ਹਮਾਰੀ ਸਾਰੀ ਦੀਨਤਾ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨॥੨੬॥੪੯॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ॥
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਲਿਆਵਉ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕਉ ਮਾਣਿ ਮਹਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਹਤ ਬਲਕੇ ਆਪ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਤਾ ਹਾ ਮਾਂਨੁ ਅਰੁ (ਮਹਤਿ) ਮੁਰਾਤਬਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹਥ ਮੈਂ ਹੈ ॥
ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਬਿਖੁ ਘੇਰੈ ॥
ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕੇ ਘੇਰੇ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੀਨੋ ਜਾਇ ਪਇਆ ਗੁਰ ਪੈਰੈ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾ ਕਰ ਪੜਾ ਤਬ ਤਿਨੋ ਨੇ ਔਖਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥
ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਹਉ ਏਕ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਨ ਕੇ ਦਾਤੇਰੈ ॥
ਏਕ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾ ਤਿਨਕੀ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਨਿਰਗੁਣੋ ਕੋ ਭੀ ਬਖਸਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥
ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਜਉ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਨਾਨਕ ਸੂਖ ਘਨੇਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੫੦ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੀ (ਸਿਲਕ) ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਜਬ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹਮ ਕੋ (ਘਨੇਰੈ) ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੫੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੀ ॥
ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜੀਅ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੋਈ ਸਗਲ ਖਲਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਦੂਖੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੀਆ ਕਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਮੁਕਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਕਹੁ ਕੋ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਜਾਸੀ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹੋ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥
ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਹੀ ਪਾਸੀ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਜਾਣੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣਿ ਰਾਖੋ ਕਯੋਂਕਿ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮਰਥਾ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਸਦ ਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਭੀ (ਸਦਜੀਵਨ)ਅਮਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਕਾਟੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੫੧ ॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੋ ਮਨ ਜਤ ਕਤ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਰੈ ॥
ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਪਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ (ਸਮਾਰੈ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਬਾਲਕ ਆਪਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਾਨੀਏ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੀਏ ॥
ਜਬ ਭੂਖੋ ਤਬ ਭੋਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਅਘਾਏ ਸੂਖ ਸਘਾਰੈ ॥
ਜਬ ਬਾਲਕ ਭੂਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ (ਅਘਾਏ) ਰਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ (ਸਘਾਰੈ) ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਤਬ ਅਰੋਗ ਜਬ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਬਸਤੌ ਛੁਟਕਤ ਹੋਇ ਰਵਾਰੈ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਜੀਵ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਰੋਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਬ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਛੁਟਕਤ) ਜੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਰਵਾਰੈ) ਧੂਰੀ ਵਤ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਕਵਨ ਬਸੇਰੋ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰੈ ॥
ਹੇ (ਥਾਪਿ) ਇਸਥਤ ਕਰ ਉਠਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਕਯਾ ਬਸ ਹੈ ॥
ਨਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰੈ ਤਬ ਜੀਵਨੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨਤੀ ਨਾਨਕ ਇਹ ਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੫੨ ॥
ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਈਐ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਿਸਰੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਏਹ ਬੇਨਤੀ (ਸਾਰੈ) ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਨ ਭੂਲੇ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੫੨ ॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਤੇ ਭੈ ਭਉ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ॥
ਲਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਲਾਲ ਲਾਡਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਭਯ ਜਨਮਾਦਿ ਅਰ ਭਉ ਜਮ ਕਾ ਸੋ ਦੂਰ (ਪਰਾਇਓ) ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੈ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ (ਗੁਲਾਲ) ਗੂੜਾ ਜੋ ਦਯਾਲੂ ਹੈ ਤਿਸ ਲਾਡਲੇ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ (ਸਹਜਿ)ਗਯਾਨ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਾਤਿ ਕਮਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੇ (ਬਚਨਾਤਿ) ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਧਾਤ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੂਏ ਬਹੁਰੋਮੇਰਾਮਨਕਹੂੰਧਾਯਾਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਰਹਤ ਉਪਾਧਿ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖ ਆਸਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਉਪਾਧੀਓਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸਮਾਧੀ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਆਸਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤਿ ਹੂਆ ਹੂੰ ਅਰ (ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ) ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡ ਆਨੰਦਾ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥

(ਨਾਦ) ਸ੍ਰਵਣਾਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਦ੍ਰਿਸ੍ਰਾਨੰਦ (ਆਨੰਦਾ)ਭੋਗਤਾਨੰਦਭਾਵ ਪ੍ਰਿਯਮੋਦ ਪ੍ਰਮੋਦਕ੍ਰੋੜੋਂਹੀ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਨਾ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਆਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੫੩ ॥

ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਕਰਾਵਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਵਾ ਆਪ(ਆਪਾਇਓ) ਅਲੇਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੫੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੋ ॥

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤਿਸਕੈ ਕੁਰਬਾਨੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਮਨ ਕਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੈ ਵਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਜਾਰੋ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਜਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੈ ਇਹ ਠਾਹਰ ਜਹ ਆਸਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਅਬ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਜਿਸ (ਠਾਹਰ)ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਆਸਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਤਹਾ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੈ ਪਰਗਟੁ ਏਕੈ ਗੁਪਤਾ ਏਕੈ ਧੁੰਧੂਕਾਰੋ ॥

(ਏਕੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਅਰ ਗੁਪਤ ਅਰਥਾਤ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਔ (ਧੁੰਧੂਕਾਰੋ) ਕਾਰਨ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਏਕੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰੁ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਏਕੋ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਧੁੰਧੂਕਾਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥ ੫੪ ॥

ਆਦ ਔਰ ਮਧ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਅੰਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਾਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥ ੫੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਘਰੀ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜਾਕੈ ਸੁਖੁ ਹੈ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਘਰੀ ਭੀ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਨ ਧਨ ਸਿਮਰਤ ਅਨਦ ਘਨਾ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔਧਨ ਰੂਪ ਹਰੀਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਜੀਵਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸਦ ਸੰਗੇ ਗੁਨ ਰਸਨਾ ਕਵਨ ਭਨਾ ॥ ੧ ॥

ਵਡਾ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਵਨ ਸੀ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਭਨਾ) ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਥਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਮਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਨਨ ਕਹਨਹਾਰੇ ॥

ਤਿਸਕਾ (ਥਾਨ) ਸਤਸੰਗ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ (ਮਾਨ) 'ਆਦਰ ਵਾ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕਹਨੇ ਔਰ ਸੁਨਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਜਾਮਹਿ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੇ)ਵਹੁ (ਭਵਨ)ਘਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀਚ (ਤੁਮਾਰੇ)ਸੰਤਜਨ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੫੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ॥
ਮਾਤ ਗਰਭ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਇਕ ਤੁਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਕਰਕੇ ਜਪ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਭੀ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਪ੍ਰਿਥੀਮੰਡਲ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਿਤਾ ਤੁਮਹੀ ਫੁਨਿ ਮਾਤਾ ਤੁਮਹਿ ਮੀਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥

ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋ ਪੁਨਹ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਹਿਤੂ ਭ੍ਰਾਤਾ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਤਯੰਤ ਪਜਾਰੇ ਹੋ॥

ਤੁਮ ਪਰਵਾਰ ਤੁਮਹਿ ਆਧਾਰਾ ਤੁਮਹਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਪਰਵਾਰ) ਕੁਟੰਬ ਹੋ ਔਰ(ਆਧਾਰਾ)ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂਕੇਦਾਤਾਹੋ॥੧॥

ਤੁਮਹਿ ਖਜੀਨਾ ਤੁਮਹਿ ਜਰੀਨਾ ਤੁਮਹੀ ਮਾਣਿਕ ਲਾਲਾ ॥

ਮੇਰਾ ਤੁਮਹੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੋ ਔਰ ਤੁਮਹੀ (ਜਰੀਨਾ) ਜਰ ਹੋ ਔਰ ਮਾਣਕ ਲਾਲ ਅਰਥਾਤ ਰਤਨ ਭੀ ਸਭ ਮੇਰੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਾਰਜਾਤ ਗੁਰਤੇ ਪਾਏ ਤਉ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥ ੫੬ ॥

ਤੁਮਹੀ(ਪਾਰਜਾਤ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਵਤ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਹਮ (ਨਿਹਾਲਾ)ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥ ੫੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਹੂ ਕਾਹੂ ਅਪੁਨੋ ਹੀ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥
ਜੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਚੇਰੋ ਹੋਵਤ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਪਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਹੀ ਸਨੇਹੀ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ॥ ਜੈਸੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਅਪਨੇ (ਠਾਕੁਰ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਾਸ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਦੂਖ ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਸੂਖਾ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਬਿਰਥਾ ॥

ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਦੁਖ ਔਰ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਹੀ ਸੁਖ ਔਰ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਹੀ(ਬਿਰਥਾ)ਅਪਣਾ ਬ੍ਰਿਤਾਤ ਭਾਵ ਸਲਾਹਕਰਤਾਹੈ॥

ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਮਾਨੁ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਤਾਨਾ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਅਰਥਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਣੇ ਊਪਰਹੀ ਮਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ(ਤਾਨੁ)ਬਲਭੀਅਪਣੇ ਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸੇ ਹੀ ਅਪਣਾਅਰਥਸਿਧ ਹੋਤਾਹੈ।੧।

ਕਿਨਹੀ ਰਾਜ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਮਿਲਖਾ ਕਿਨਹੀ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਰਾਜ ਕਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਜੋਬਨ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਪੁਨਹ ਕਿਸੀਨੇ ਧਨ (ਮਿਲਖ) ਜਾਇਦਾਦ ਕਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਏ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਹਮ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਕਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਸਾ ਸਭ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ੫੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਝੂਠੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਦ ਮਾਨੁ ॥
ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਹਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਮਦ) ਗਰਬ ਕੋ ਝੂਠਾ ਮਾਨੁ ਹੇ ਬਪੁਰੇ ਜੀਵ ਧ੍ਰੋਹ ਅਰ ਮੋਹੁ ਕੋਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ॥

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਉਮਰੇ ਮੀਰ ਮਲਕ ਅਰੁ ਖਾਨ ॥

ਰਾਜ ਔਰ ਜੋਬਨ ਅਰ(ਉਮਰੇ) ਉਮਰਾਵ ਤਥਾ (ਮੀਰ) ਰਾਜੇ (ਮਲਕ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਪਾਤਸਾਹ ਅਰ (ਖਾਨ) ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਸੂਦਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਹੈਂ ॥

ਮਿਥਿਆ ਕਾਪਰ ਸੁਗੰਧ ਚਤੁਰਾਈ ਮਿਥਿਆ ਭੋਜਨ ਪਾਨ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਸਤਰ ਅਰ ਸੁਗੰਧੀ ਔਰ ਚਤੁਰਾਈ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਭੋਜਨ ਖਾਨਾ ਅਰ (ਪਾਨ) ਪੀਨੇ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਦੂਧ ਆਦੀ ਵਾ (ਪਾਨ) ਖਾਨੇ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਸਚੀ ਵਸਤੂ ਕੌਨਸੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧਰੋ ਦਾਸ ਦਾਸਰੋ ਸੰਤਹ ਕੀ ਸਾਰਾਨ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਕੀ(ਸਾਰਾਨ) ਸਰਨ ਸਚੀ ਹੈ ॥

ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਂਗਉ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥ ੫੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਮਾਗਨਿ) ਭਿਛਕ ਹੋਕੇ ਤਿਸ ਸੇ ਏਹ ਦਾਂਨ ਮਾਗੋਂ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪਜਾਰਾ ਹਰੀ

ਮੁਝਕੋ ਮੇਲ ਦੇਵੇ ਤਊ ਮੈਂ ਅਚਿੰਤ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥ ੫੮ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੀ ਇਤਨੀ ਕਛੂ ਨ ਸਾਰੀ ॥
ਅਨਿਕ ਕਾਜ ਅਨਿਕ ਧਾਵਰਤਾ ਉਰਝਿਓ ਆਨ ਜੰਜਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਨੇ ਅਪਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀ ਵਸਤੀ (ਕਛੂ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਸਾਰੀ) ਸਮਾਲੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ (ਆਨ) ਔਰ ਬਖੇੜਾ ਹੀ ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਫਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਫਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਿਉਸ ਚਾਰਿਕੇ ਦੀਸਹਿ ਸੰਗੀ ਊਹਾਂ ਨਾਹੀ ਜਹ ਭਾਰੀ ॥

ਇਹ ਚਾਰ ਦਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਦੀਖਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ (ਭਾਰੀ) ਔਖੀ ਬਣੇਗੀ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਤਿਨ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ ਜੋ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਾਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਰਚ ਮਿਚ ਕਰ ਹਿਤ ਲਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਗਵਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਨਾ ਹਮਰੋ ਬਸੁ ਚਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਮੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਵਸ ਹੀ (ਚਾਰੀ) ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੬ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਧਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥੨॥੩੬॥੫੯॥ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਤ ਰਹੈ ਨ ਹੋਰੀ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਤੁਟੈ ਨ ਕਾਹੂ ਤੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਨੀ ਮਾਯਾ (ਮੋਹਤ) ਠਗਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ (ਹੋਰੀ) ਹਟਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਸਿਧ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਕੀ ਪਯਾਰੀ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤੋਰੀ ਹੁਈ ਟੂਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰਤ ਰਸਨਾਗਰ ਤੀਰਥ ਗਵਨ ਨ ਥੋਰੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਛੇ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਰਸਨਾਗਰ) ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਥੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਬਰਤ ਨੇਮ ਤਪੀਆ ਊਹਾ ਗੈਲਿ ਨ ਛੋਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਚਕ੍ਰ) ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਤ ਔਰ ਨੇਮ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਤਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਐਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਊਹਾਂ ਭੀ ਉਨਕਾ (ਗੈਲ) ਪੀਛਾ ਨਹੀਂ ਛੋੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਹੋਤ ਜਗੁ ਸੰਤਹੁ ਕਰਹੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਮੋਰੀ ॥

ਤਾਂਤੇ (ਜਗੁ) ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅੰਧੇ ਕੂਏ ਮੈਂ (ਪਤਿਤ) ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਗਤੀ ਕਰੋ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਭਇਓ ਮੁਕਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਭੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੭ ॥ ੬੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਭੋਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩੭ ॥ ੬੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਰੇ ਖਾਟਿ ਖਾਟੁਲੀ ॥
ਪਵਨਿ ਅਫਾਰ ਤੋਰ ਚਾਮਰੋ ਅਤਿ ਜਜਰੀ ਤੇਰੀ ਰੇ ਮਾਟੁਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਖੱਟੀ ਕੋ ਖੱਟ ਕਰ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ (ਪਵਨਿ) ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਨ ਕਰਕੇ ਆਫਰਿਆ ਹੂਆ ਤੇਰਾ ਚਰਮ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ ਮਟੀ ਜਜਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਊਹੀ ਤੇ ਹਰਿਓ ਊਹਾ ਲੇ ਧਰਿਓ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਮਾਸ ਦੇਤ ਝਾਟੁਲੀ ॥

ਉਸ ਜਗਾ ਤੇ ਉਠਾਇ ਕਰ (ਊਹਾ) ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਜਗਾ ਧਰ ਦੀਆ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਪੰਛੀ ਮਾਸ ਕੋ (ਝਾਟੁਲੀ) ਝੁਟੀ ਦੇਤਾ ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਔਰ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਸੇ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਦਰਬ ਕੋ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਤੋ ਪਦਾਰਥ ਖਾਨ ਪਾਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਨਹੀਂ ॥

ਦੇਵ[illegible]ਹਾਰੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਅੰਧੁਲੇ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਬਹਿ ਹਾਟੁਲੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਯਾਨੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਫਰੀ) ਰਾਹੀ (ਹਾਟੁਲੀ) ਦੁਕਾਨ ਪੁਰ ਬੈਠ ਕੇ ਉਦਰ ਭਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਪੇਟ ਵਾਸਤੇ (ਸਫਰੀ) ਮਦਾਰੀ ਖੇਡ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਦੇਹ ਪਸਾਰਦਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ਝੂਠ ਰਸ ਜਹ ਜਾਨੋ ਤਹ ਭੀਰ ਬਾਟੁਲੀ ॥

ਝੂਠੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ (ਬਿਕਾਰ) ਬਜਰਥ ਰਸੋਂ ਕੋ ਸ੍ਵਾਦੀਕ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰਜਹਾ ਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂਜਾਨਾ ਹੈ ਤਹਾਂ (ਭੀਰ ਬਾਟੁਲੀ) ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਭਾਵ ਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤੁਝ ਕੋ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਮਝੁ ਰੇ ਇਆਨੇ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਖੁਲੈ ਤੇਰੀ ਗਾਂਠੁਲੀ ॥ ੨ ॥ ੩੮ ॥ ੬੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਅਬ ਭੀ ਸਮਝ ਕਰ ਆਜ ਕਾਲ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਕੀ ਗੰਢ ਖੁਲੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੩੮ ॥ ੬੧॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਜੀਉ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਜਾਨਿਓ ॥

ਕੋਟਿ ਜੋਧ ਉਆਕੀ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਭੀ ਮਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਸੰਗਿ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਗਿਆ ਹੰ । ਜਿਸਪਰਮੇਸੁਰਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜੋਧੇ ਸੂਰਮੇ ਭਾਵ ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜੇ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤੀ ਤਿਸ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਮੈਂ ਮਾਨਾ ਹੂੰ ॥

ਕਵਨ ਮੂਲੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਹੀਐ ਕਵਨ ਰੂਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਿਓ ॥

ਕਵਨ ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫਿਰ ਕਿਆ ਸ੍ਵਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮੂਲ ਸੇ ਕੈਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਸਵ੍ਹਟ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਬਖਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮਾਟੀ ਆਦਿ ਤਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾ ਮਾਟੀ ਮਾਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਕੇ ਸਾਥ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਭਾਵਮਿਲੀਤਬਤਿਸਕੋ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਵਾ ਜੋਤ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਭਈ ਕੋ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਤੇ ਸੇਵ ਤੁਮਤੇ ਜਪ ਤਾਪਾ ਤੁਮਤੇ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਓ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੋ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੇਵਨੇ ਜੋਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਪ ਤਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕਟੀ ਜੇਵਰੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨਿਓ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੬੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਰਖ ਕਰ ਮਾਇਆ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਗੁਰੋ ਆਪਕੇ ਹਮ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੯॥ ੬੨ ॥ ਸੇਵਕ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀਓ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮ ॥

ਮਾਨਸੁ ਕਾਕੋ ਬਪੁਰੋ ਭਾਈ ਜਾਕੋ ਰਾਖਾ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਹਰ ਏਕ ਸੇਵਕ ਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਆਗੇ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸਕਾ ਬੇਚਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਕਾ ਰਾਮ ਰਖਕ ਹੋਜਾਵੇ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ॥

ਆਪਿ ਮਹਾਜਨੁ ਆਪੇ ਪੰਚਾ ਆਪਿ ਸੇਵਕ ਕੈ ਕਾਮ ॥

ਆਪੇ(ਮਹਾਜਨੁ)ਉਤਮ ਜਨ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ(ਪੰਚਾ)ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਆਪੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਭਾਵਈਸਰਹੈ॥

ਆਪੇ ਸਗਲੇ ਦੂਤ ਬਿਦਾਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਠਾਕਰ ਹੈ ਸੋ ਆਪੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤ ਸਭ ਬਿਦਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਕੀਓ ਬੰਧਾਨ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪਤ ਰਾਖੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ (ਬੰਧਾਨ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਕੋ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪੦ ॥ ੬੩ ॥

(ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ) ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪਰਤਗਿਆ ਰਾਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੦ ॥ ੬੩ ॥ ਸਨਮੁਖ ਉਸਤਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਮਨੁ ਧਨੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸੀਤੋ ਤੁਮਰੈ ਧਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਔਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਮਨ ਅਰ ਧਨ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ ਸਭ ਆਪਕਾ ਹੀ ਹੈਇਹੁ ਸੂਖਮ ਤਨ ਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ (ਧਾਨ) ਧਿਆਨ ਮੈਂ (ਸੀਤੋ)ਲਗਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹੀ ਦੀਏ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਤੁਮਹੀ ਦੀਏ ਮਾਨ ॥
ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਹੀ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮਹੀ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਐਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤਨ ਜਾਨਿਆ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਆਏ ਪਰਵਾਨ ॥
ਹੇ ਠਾਕਰ ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਏ ਹੂਏ ਪਰਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੬੪ ॥
ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੬੪ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਹੁ ਗਤਿ ਦਇਆਲ ਸੰਤਹੁ ਮੋਰੀ ॥
ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਤੂਟੀ ਤੁਮਹੀ ਜੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਦਿਆਲ ਸੰਤੋ ਮੇਰੀ ਮੋਖ ਕੀਜੀਏ ਤੁਮ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੋ ਹਮਾਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਟੂਟੀ ਹੁਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਜੋੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਖਈ ਤੁਮ ਤਾਰੇ ਸੁਮਤਿ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਪਾਈ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੂੰ ਕੇ ਬਿਸਈ ਤੁਮਨੇ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਥੇ ਅਬ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸੰਗਿ ਮਿਲੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਤੇਤੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ ॥
ਜੋ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਕੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੬੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਵਡੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੬੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰਨ ਜਨੁ ਆਇਓ ॥
ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੁਨਤ ਤੁਹਾਰੋ ਨਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਠਾਕਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੂੰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਔਰ (ਆਨੰਦ ਸਹਜ)ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅਰ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਸੂਖ ਕੇ ਸਾਗਰ ਜਸੁ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਕੋ ਛਾਇਓ ॥
ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸਭ (ਮਹਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਛਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਰੰਗ ਤੁਮ ਕੀਏ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੁਮਨੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੈਨੇ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਨਹੁ ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਰਨ ਝਾਰੀ ਕੇਸਾਇਓ ॥
ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦਰਸਨ ਔ ਹਾਥੋਂ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਝਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਦਰਸਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੬੬ ॥
ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੁਖ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੬੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਸਜਨੁ
ਸੁ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸਹਜੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੁਹਿਰਦ ਸਜਨ ਹੈ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਹਿਤ ਬਿਕਾਰ ਅਲਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗੀ ॥
ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔਰ ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਬੁਧੀ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਭੀ ਤਿਸਨੇ ਤ੍ਯਾਗੀ ਹੈ ॥
ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਆਸ ਏਕਹਿ ਕੀ ਟੇਕ ਹੀਐਂ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਗੀ ॥ ੧ ॥
ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਔਰ ਆਸ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਖੇ ਭੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ (ਟੇਕ) ਸਰਨ ਮੈਂ ਬੁਧੀ (ਪਾਗੀ) ਖਚਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਅਚਿੰਤ ਸੋਇ ਜਾਗਨੁ ਉਠ ਬੈਸਨੁ ਅਚਿੰਤ ਹਸਤ ਬੈਰਾਗੀ ॥
(ਅਚਿੰਤ) ਸੂਤੇ ਸਿਧਹੀ ਤਿਨਕਾ ਸੋਵਣਾ ਅਰ ਜਾਗਣਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਉਠਣਾ ਬੈਠਣਾ ਔਰ ਸੂਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਹਸਣਾ ਔਰ (ਬੈਰਾਗੀ) ਰੋਵਣਾ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਠਗਾਨਾ ਸੁ ਮਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਠਾਗੀ ॥ ੨ ॥੪੪ ॥ ੬੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਠਗ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ (ਹਰਿਜਨ)ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਠਗੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਸਕੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੪ ॥ ੬੭ ॥ ਜਬ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿਕ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਤਬ ਅਨੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਜਨ ਊਪਰਿ ਕੋ ਨ ਪੁਕਾਰੈ ॥ ਪੂਕਾਰਨ ਕਉ ਜੋ ਉਦਮੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਾਕਉ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਬ ਦਾਸਕੇ ਊਪਰ ਕੋਈ(ਪੂਕਾਰੈ)ਫਰਿਆਦ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਰਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਦਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਮਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਵੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਓਹੁ ਹਾਰੈ ॥
ਨਿਰਵੈਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਬੈਰ ਰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਜਨਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੈ ॥ ੧ ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਏਹੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਧਾਰੈ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ(ਆਧਾਰੈ)ਆਸਰੇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਨਿਰਭਯ ਹੁਏਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਭਯ ਹਮਾਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆਹੈ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਸੰਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੪੫ ॥ ੬੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਜਸੁ ਪ੍ਰਸਿਧਹੂਆਹੈ॥੨॥੪੫॥੬੮॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਛੋਡਿਆ ਸਗਲਾ ਆਪੁ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾਂ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਸਭ ਆਪਾ ਭਾਉ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾ ਜਾਣੋਂ ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਤਿਉਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਣੀ ਸਰਣ ਰਾਖੋ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਸੰਤਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥
ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਪੇਖਿ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਗਲ ਸੰਭਾਖਨ ਜਾਪੁ ॥ ੧ ॥
ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਸਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਕੋ (ਸਮਤੁ)ਤੁਲਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ(ਸੰਭਾਖਨ)ਬੋਲਣਾਹੈ ਸੋਸਭਜਾਪੁਹੈ॥੧॥
ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਆਘਾਨੇ ਸੁਨਿ ਅਨਹਦ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥
(ਤਪਤਿ) ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਅਘਾਇ ਕਰ ਸੀਤਲਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਏਕਰਸ ਬਿਸਮ ਰੂਪ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥ ੨ ॥ ੪੬ ॥ ੬੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਨ ਗੁਰਾ ਕੇ ਪੂਰੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਅਨੰਦੁਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥੨॥੪੬॥੬੯॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਗੁਰਿ ਮੋਰੋ ਸਹਸਾ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਜਾਈਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਹਿਸਾ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਨ ਕਰਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਸਦਾ ਸਦਾ) ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨਿ ਧਾਰਿਆ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਉ ਨਿਤ ਮਜਨੁ ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਅੰਤਹਕਰਨਸੇਉਤਾਰਦੀਆਹੈ॥੧॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਨਮਸਕਾਰਿਆ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਫਲਾ ਦੀਨੇ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥ ੭੦ ॥

ਧਰਮਾਦਿਕ ਸਰਬ ਫਲ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥ ੭੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਨ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ਤ੍ਰਾਸ ਸਭ ਨਾਸੈ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ (ਪ੍ਰਾਨ) ਪ੍ਰਾਨਧਾਰੀ ਜੀਉ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਪੰਚ ਕਲੇਸ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸੁ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਆਰਾਧੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥

ਹਰੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਕਰ ਅਰਾਧਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿੰਦਾ ਬਾਸੁਦੇਵ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਅਭ੍ਰਮਾਨ ਕੋ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਨਿੰਦਾਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰਕੇ ਬਾਸਦੇਵ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਆਰਾਧਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤ ਸੋੁਹਾਵੈ ॥

ਔਰ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਹੀ ਜੀਵ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਕੀ ਹੋਇ ਰੇਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੪੮ ॥ ੭੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਭ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭ੍ਾਵ ਨਿੰਮਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੮ ॥ ੭੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਕੀਓ ਨਾਮਕੋ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਕੀਏ ਸੇਵਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੈ ॥

ਰਖਯਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਨਿਰਭੈ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਗਲ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗਿ ਜਨ ਸਗਲੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲੇ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤਯਾਗ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭ ਏਕੈ ਏਕੰਕਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ(ਏਕ) ਅਦੁਤੀ ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੪੯ ॥ ੭੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਔ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥੨॥੪੯॥੭੨॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹੈ ਕੋ ਕਹਾ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਔਰ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਹੈ ਤੋ ਹਮ ਪੂਛਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਹੈ ਤੋ ਕਹਾਂ ਹੈ ਹਮਕੋ ਬਤਾਇ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਵਾਸਤਵ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਕੋਈ ਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਕੁ ਹਰੀ ਹੀ ਹਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਦਾ ਧਯਾਵੋ ॥

ਜਾਕੇ ਸੂਤਿ ਪਰੋਏ ਜੰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਤਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤ ਮੈਂ ਸਭ ਜੰਤ ਪਰੋਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸਕਾ ਗਾਵਨਾ ਭੀ ਕਰੋ ॥

ਸਿਮਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ ਆਨ ਕਹਾ ਪਹਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਤੁਮਕੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥

ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੋ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲਾਭੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਸੁਖ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੫੦ ॥ ੭੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂਮਨਤਨਕਰਸੰਸਾਰਸੇਨਾਮਕਾਲਾਭੁਲੈਚਲੋਜਿਸਕਰਕੇਸੁਖਪੂਰਬਕਸ੍ਵਰੂਪਘਰਮੇਜਾਵੋ॥੨॥੫੦॥ ੭੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ੍ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥ ਉਤਰਿ ਗਇਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਯਾਹੂੰਜਬਤੇਮੈਨੇਆਪਕਾਦਰਸਨੁਪਾਯਾਹੈਤਬਤੇਮੇਰੇਮਨਕਾਸਭਸੰਸਾਨਿਬ੍ਰਿਤਹੋਗਿਆਹੈ॥

ਅਨ ਬੋਲਤ ਮੇਰੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਬੋਲਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਹਕੀਕਤ ਵਾ ਪੀੜਾ ਜਾਨੀ ਹੈ ਅਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਅਨਦ ਅਨਦ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਬ ਸੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਹਿਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਦੁਖ ਭਾਜ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਹਜਿ) ਆਤਮ-ਸੁਖ ਮੈ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਕਢਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਮਾਇਆ ॥

ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਅੰਧ ਕੂਪ ਰੂਪ ਗ੍ਰਹਿ ਔਰ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਨਦੀ ਤੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਬਿਛੁਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੫੧ ॥ ੭੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਗੁਰੋਂਨੇਜਨਮਾਦੀਬੰਧਨ ਕਾਟਦੀਏਹੈਂਤੇਰੇਸੇਬਿਛਰਤੇਕੋ ਆਨਕਰਮਿਲਾਇਲੀਆਹੈ॥੨॥੫੧॥੭੪॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਠਾਂਢੀ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਕਾਢੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀਤਲ ਹੈ ਕੇਵਲ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਨ ਔਰ ਸਤਾਈ ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਖੋਜ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਨਿਕਾਲੀ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤਾਮਹਿ ਜਲਤੌ ਫਿਰਿਆ ॥

ਸਿਵ ਲੋਕ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤਿਨਕੇ ਬੀਚ ਈਰਖਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਲਤਾ ਫਿਰਾ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਭਏ ਸੀਤਲ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਹਿਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਦੁਖ ਦਰਦ ਪੁਨਹ ਭ੍ਰਮ ਆਪਨੇ ਸਭ (ਹਿਰਿਆ) ਖੋਸ ਲਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਤਰਿਓ ਪੁਰਾਤਨੁ ਨਵਤਨੁ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥

ਜੋ ਨਵੀਨ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਾਤਨ ਭਗਤ ਤਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਹਰੀ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰ ਤਰਿਆ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮਿਲੈ ਸੰਤ ਜਨ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ੭੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹਮਾਰੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਮਿਲੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ੭੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਹਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਹਰਿ ਗਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਉਚਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਿਹਵੇ ਵਾ ਜੀਵ ਜਿਹਬਾ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਵਹੁ ਭਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਧਨ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਉ ॥

ਆਨ ਬਿਭੂਤ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਸਾਚਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥

ਔਰ (ਬਿਭੂਤ) ਮਾਯਾ ਮਿਥ੍ਯਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋ ਸਚਾ (ਸੁਆਉ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਦਾਤਾ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਸਰਣਾਈ ਦੇਤ ਸਗਲ ਅਪਿਆਉ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥੭੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੋ (ਅਪਿਆਉ) ਭੋਜਨ ਦੇਤਾਹੈ॥੨॥੫੩ ॥੭੬॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੋਤੀ ਨਹੀ ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ॥

ਇਹੈ ਓਟ ਪਾਈ ਮਿਲਿ ਸੰਤਹ ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕੌਨ ਗਿਨਤੀ ਮੈ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਅਬ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹ ਓਟ ਪਾਈ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਦੋਖ ਛਿਦ੍ਰ ਇਆ ਤਨ ਮਹਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਕੀ ਕਰਣੀ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ (ਦੋਖ) ਕਲੰਕ ਰੂਪ ਔ ਨੌ ਛਿਦ੍ਰਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਰੋਗ ਰੂਪ ਵਿਸ਼ਜੋਂਕੀਕਰਨੀਕਰਤਾਹੂੰ॥

ਆਸ ਅਪਾਰ ਦਿਨਸ ਗਣਿ ਰਾਖੇ ਗ੍ਰਸਤ ਜਾਤ ਬਲੁ ਜਰਣੀ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਤੋ (ਅਪਾਰ) ਬਹੁਤ ਹੈ ਅਰ ਕਾਲ ਨੇ ਦਿਨ ਗਿਣ ਰਖੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਜਰਣੀ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਲ ਕੋ ਗ੍ਰਸਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਭੈ ਹਰਣੀ ॥

ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਅਨਾਥ ਹੇ ਦਯਾਲ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਭੈ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਬਾਂਛਤ ਚਿਤਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ੭੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲੁ ਏਹ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰੀ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਭਾਵ ਸੰਤ ਸੰਗ ਬਖਸੀਏ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ੭੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫੀਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਦ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰਨ ਨਾਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਰਾਤਦਿਨ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਿਮਰਤ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਸਕਲ ਬਿਖਾਦ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਸਾਂਤੀ ਔਰ ਮਹਾਂ ਸੁਖਕੋ ਪਾਈਐ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ(ਬਿਖਾਦ)ਸੋਕ ਜੀਵ ਕੇ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਘਰਿ ਲੈ ਆਵਹੁ ਲਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਲਾਭ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਖੇਪ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਲਾਦ ਕਰ ਲੈ ਆਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਊਚ ਤੇ ਊਚੋ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਮਰਜਾਦ ॥

ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ?ਸਭ ਸੇ ਊਚੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਤਿਨਸੇ ਊਚੇ ਬ੍ਰਮਾਦਿਕੋਂਸੇ ਭੀ ਊਚਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ॥

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਪੇਖਿ ਰਹੇਬਿਸਮਾਦ ॥ ੨ ॥ ੫੫ ॥ ੭੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾਕੋਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰਸਕਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਚਰਜ ਹੋਰਹੇਹੈਂ॥੨॥੫੫॥੭੮॥

ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਇਓ ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਲਗਹਿ ਅਨ ਲਾਲਚਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਪਰਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਬੰਧੀ ਬਾਨੀ ਸੁਨਣੇ ਪੜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਯਾਹੈਂ ਜੋ (ਪਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਔਰ ਲਾਲਚੋਂ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਜਰਥ ਹੈ ॥

ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਥੀ ਸੰਤਨ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਅਚੇਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਯਾਰੇ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤ ਜਿਸ ਅਕਥ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਲਾਭੁ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਹੁ ਛੁਟਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਤਨ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਲਾਭ ਲੇਵਹੁ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੋ ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਉਦਮੁ ਸਕਤਿ ਸਿਆਣਪ ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਉਦਮ ਔਰ (ਸਕਤਿ) ਬਲ ਔਰ ਚਤਰਾਈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਹੈ ਸੋ ਜੇਕਰ (ਦੇਹ)ਕਿਆ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ

ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸੇਈ ਭਗਤ ਭਗਤਿ ਸੇ ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥ ੭੯ ॥

ਵੋਹੀ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਜਾਨੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਣੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥ ੭੯ ॥

ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਨਵੰਤ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਸਾਂਝੀ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਾਟਹੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਮ ਧਨ ਕਰ ਧਨਾਢ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਸਾਂਝ ਕਰੋ ਔਰ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਖਾਟਹੁ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ॥

ਛੋਡਹੁ ਕਪਟੁ ਹੋਇ ਨਿਰਵੈਰਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਰੇ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਕਰ ਕਪਟ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੇ ਕਯੋਂਕਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਕਰਤਬੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਧਨੁ ਵਣਜਹੁ ਸਚੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹੁ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ(ਵਣਜਹੁ)ਦੇਹੋ ਲੇਹੋ ਅਰੁ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸੰਚਹੁ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੋ ਫੇਰ ਤੁਮ ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੈਂ ਕਬੀ ਹਾਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਵੋਗੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤੋਗੇ ॥ ੧ ॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ ॥

ਨਾਮ ਧਨ ਖਾਵਤੇ ਖਰਚਤੇਹੂਏ ਕੁਛ ਘਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਅਨਗਿਨਤ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਭੰਡਾਰੇ)ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਭਾ ਸੰਗਿ ਜਾਵਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ੮੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਕੋ ਖਾਇ ਖਰਚ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜਾਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ੮੦ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕਹਿ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੋਹਿ ਕਵਨੁ ਅਨਾਥੁ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਮਾਨੁਖੁ ਕਰਿਆ ਇਹੁ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਂ ਕੌਨ ਬੇਚਾਰਾ ਅਨਾਥ ਜੀਵਹੋਂ ਭਾਵ ਮੈਂ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਕਿਸ ਮੂਲ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮੈਲੇ ਪਾਨੀ ਸੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸੁੰਦ੍ਰ ਬਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਆਪ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ ਗੁਣ ਕਹੇ ਨ ਜਾਹਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਜੀਵ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੇਰੇ ਅਪਾਰ ਗੁਣ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ॥

ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਆਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪਹਿ ਏਕ ਪਸਾਰਾ ॥

ਤੁਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕੀ (ਮਿਤਿ)ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਕੋ ਕੋਈ ਇਦੰ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਔਰ ਸਰਬ ਜੋ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੂੰ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਨਾਂਵ ਬੈਠਾਵਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੮੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨੌਕਾ ਪਰ ਬੈਠਾਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੮੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਵੈ ਰਾਮ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਕਿਛੁ ਹੋਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਅਰ ਔਰ ਝੂਠੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਤ੍ਯਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਆਰਾਧੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਅਕਥ ਕਥਾ ਰਸੁ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਆਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਪੁਨਹ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਰਸੁ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਤਾਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ (ਬ੍ਰਾਣੀ) ਸਿਖਯਾ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜੋ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੨॥ ੫੯॥ ੯੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਨਿਰਬਾਣੀ) ਨਿਰਦੁਖ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫੯ ॥ ੯੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਤੇ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ॥

(ਜਾਤੇ) ਜਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਬਿਰਥਾ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬਸੇ ਮੇਰੇਕੋ ਸਾਂਤੀ ਹੂਈਹੈ ਔਰ,ਮਨਮੈਂ (ਸਹਜੁ)ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਾਸਹੂਆਹੈ ਪੁਨਹ(ਬਿਰਥਾ)ਪੀੜਾ ਭੀ ਕੁਛਨਹੀਂ ਰਹੀਹੈ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਬਿਨਤੀ ਇਹ ਕਹੀ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ ਅਰੁ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਵੋ ਮੈਂਨੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਹੀ ਥੀ ॥

ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਪਾਇਓ ਲਾਭੁ ਸਹੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਿਮਰਤੇਹੂਏ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰ ਸਭ ਭੂਲਗਏਹੈਂ ਔਰ ਹਮਨੇ(ਸਹੀ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਭ ਪਾਇਲੀਆਹੈ।੧।

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤਹੀ ਸਮਾਨੋ ਸਾਈ ਬਸਤੁ ਅਹੀ ॥

ਜਹਾਂ ਸੇ ਜੀਵ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਥਾ ਭਾਵ ਆਪ ਕੋ ਭਿੰਨ ਮਾਨਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਪਹਲੇ ਭੀ ਸਾਈ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਥੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਰਮੁ ਗੁਰਿ ਖੋਇਓ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਹੀ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥ ੯੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰੁ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ (ਸਮਹੀ) ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥ ੯੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੋ ਜਸੁ ਗਾਉ॥

ਆਨ ਸੁਆਦ ਬਿਸਾਰਿ ਸਗਲੇ ਭਲੋ ਨਾਮ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਸ੍ਵਾਦ ਸਭ ਬਿਸਾਰ ਦੇਹ ਕਯੋਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਸਭ ਸੇ (ਭਲੋ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੋਹਿ ਨਿਰਮਲੁ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਉ ॥੧॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਹੁ ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥ ੬੧ ॥ ੯੪ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਿਥਾਵੇ ਜੀਵ ਕਾ ਥਾਉ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਆਪ ਕੇ ਉਪਰੋਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹਾ ॥ ੨ ॥ ੬੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਨਿਤ ਧਿਆਉ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ (ਬੈਕੁੰਠ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਧਯਾਵਣਾ ਕਰੁ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਹ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਊਤਮ ਕਥਾ ਸੁਣੀਜੈ ਸ੍ਰਵਣੀ ਮਇਆ ਕਰਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਊਤਮ ਕਥਾ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਭਗਵਾਨ (ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ (ਕਰਹੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਦੋਊ ਪਖ ਪੂਰਨ ਪਾਈਐ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜੰਮਣ ਔਰ ਮਰਣ ਰੂਪ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਪਖ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋਜਾਤੇਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖ ਸ੍ਵਰੂਪਮੈਂਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈਤੀਹੈ॥੧॥

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਭਗਤਿ ਸਰੇਸਟ ਪੂਰੀ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸੋਧਕੇ ਔਰ ਬੇਦੋਂ ਕੋ ਭੀ ਸੋਧ ਕਰ ਏਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਊਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬੨ ॥ ੮੫ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਜਿਤਨੀਆ ਬਿਧੀਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਉਪਾਵ ਔ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸਭ (ਊਰੀ) ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੨ ॥ ੮੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਗਲ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਚੇ ਦਾਤਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭੀ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿ ਸਾਧ ਜਨ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਭੀ ਸਤ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਦਾ ਅਚਲ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਬਨਾਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉ ॥੧॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੁ ਤਾਕਉ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੨॥ ੬੩ ॥ ੮੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਕਥਨ ਕਰੋ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਕੁਛ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੩ ॥ ੮੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕ ਚਰਨ ਬਸੇ ਮਨ ਮੇਰੈ ॥ ਪੂਰਿ
ਰਹਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਥਾਈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਸਭ ਨੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਰ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਿਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਸੇ ਨਿਕਟ ਸੇ ਨਿਕਟ ਬਸ ਰਹਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਜ ਮਮਤਾ ਕਾ ਵਿਸਜ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਹੰਤਾ ਕਾ ਵਿਸਜ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ ਇਛਾ ਸਗਲ ਪੁਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਪਵਿਤਰ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਇਛਾ (ਪੁਜਾਈ) ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਸ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੬੪ ॥ ੮੭ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਵਹੁ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥੬੪॥੮੭॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਨੁ ਤਉ ਗਨੀਐ ਹਰਿ ਪੇਖਾ ॥ ਕਰਹੁ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਫੋਰਿ ਭਰਮ ਕੀ ਰੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਏਹ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਤੌ ਗਨੀਏ ਜੋ ਆਪਕੋ (ਪੇਖਾ) ਦੇਖਨਾ ਕਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਭਰਮ ਕੀ (ਰੇਖਾ) ਲਕੀਰ ਫੋੜ ਦੀਜੀਏ ॥

ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਕਿਛੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਉਪਜਤ ਬਿਨੁ ਬਿਸਾਸ ਕਿਆ ਸੇਖਾਂ ॥

ਕਹਿਣੇ ਸੁਨਣੇ ਕਰ ਕੁਛ ਸਾਂਤੀ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਬਿਨਾ (ਬਿਸਾਸ) ਨਿਸਚੇ ਕੇ (ਸੇਖਾ) ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਜੋ ਚਾਹਤ ਤਾਕੈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਕਾਲੇਖਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕਾਲਖ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰਾਸਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਮਾਨਤ ਭੇਖਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਾ ਧ੍ਯਾਨੁ ਹੈ ਵਹੁ ਔਰ ਪਾਖੰਡ ਭੇਖੋਂਕੋਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਮਗਨ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਪੂਰਨ ਅਰਥ ਬਿਸੇਖਾ ॥ ੨ ॥ ੬੫ ॥ ੮੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਨ ਕੇ (ਬਿਸੇਖਾ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਅਰਥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬੫ ॥ ੮੮ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਕੋ ਇਕੁ ਨਾਮ ॥ ਕਲਮਲ ਦਗਧ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਕ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਕੀਏ ਹੂਏ(ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਇਕ ਖਿਨ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਦਾਨ ਔ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨ ਜੰਜਾਰ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸ੍ਰਮੁ ਘਾਲਤ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਫੋਕਟ ਗਿਆਨ ॥

(ਆਨ) ਔਰ ਜੋ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜੰਜਾਲ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਜਰਥ ਕਸਟ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗਯਾਨ ਕਥਨੁ ਕਰਨਾ ਭੀ (ਫੋਕਟ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟੈ ਜਗਦੀਸ ਭਜਨ ਸੁਖ ਧਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਜਗਦੀਸ ਕੇ ਭਜਨ ਔ ਧਯਾਨ ਸੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸੰਕਟ ਸੇ ਛੂੰਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ ॥

ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਹੇ ਪੂਰਨ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥ ੮੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ(ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ)ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਕਰੇ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥ ੮੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧੂਰਤੁ ਸੋਈ ਜਿ ਧੁਰ ਕਉ ਲਾਗੈ ॥

ਸੋਈ ਧੁਰੰਧਰੁ ਸੋਈ ਬਸੁੰਧਰੁ ਹਰਿ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਧੂਰਤ) ਭਸਮ ਧਾਰੀ ਵਾ ਚਤਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਧੁਰ) ਆਦ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਧੁਰੰਧਰੁ) ਧੂਰੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਸੋਈ ਬਸਤੂੰ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਪਾਗੈ) ਖਚਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਬਲਬੰਚ ਕਰੈ ਨ ਜਾਨੈ ਲਾਭੈ ਸੋ ਧੂਰਤੁ ਨਹੀ ਮੂੜ੍ਹਾ ॥

ਜੋ ਬਲ ਕਰ ਖੋਸਨਾ ਔਰ (ਬੰਚ) ਠਗਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲਾਭ ਵਾਲੀ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਧੂਰਤੁ) ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੂੜ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਨਾਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਸੁਆਰਥੁ ਤਿਆਗਿ ਅਸਾਰਥਿ ਰਚਿਓ ਨਹ ਸਿਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਵਾਰਥ ਮੋਖ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈ ਰਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ (ਰੂੜਾ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਈ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਪੰਡਿਤੁ ਸੋ ਸੂਰਾ ਸੋ ਦਾਨਾਂ ॥

ਸੋਈ ਬਾਣੀ ਕਾ ਚਤਰ ਅਰੁ ਬੁਧੀ ਕਾ ਸਿਆਣਾ ਔਰ ਪੰਡਤ ਸਾਸਤ੍ਰਗ੍ਯ ਔ ਸੋਈ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਪੁਰਸ (ਦਾਨਾ) ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬੭ ॥੯੦ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪਰਵਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੭ ॥ ੯੦ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ॥ ਬਿਖੈ ਰਸ ਭੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜੀਵਨ ਬੂਟੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਬਿਖੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰਸੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਚਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਤਨਾ ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਸੀਵਨਿ ॥
ਰਤਨ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੋਂ ਤਿਨੋਂਨੇ ਮਨ ਤਨਕੇ ਵਿਖੇਸੀਵਣਾਕੀਆਹੈਭਾਵਨਿਰੰਤ੍ਰਜਪਤੇਹੈਂ॥
ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਂਗ ਭਏ ਮਨ ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਖੀਵਨਿ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੂਏ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਲਾਲ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਖੀਵਨਿ) ਮਸਤ ਹੋਰਹੇਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਜਲ ਸਿਉ ਉਰਝਾਨੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਲੀਵਨਿ ॥
ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮੀਨ ਉਰਝ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਲੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ॥
ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪਾਨ ਸੁਖ ਥੀਵਨਿ ॥ ੨ ॥ ੬੮ ॥ ੯੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਪਪੀਹੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਬੂੰਦ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥੨॥ ੬੮ ॥੯੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਬੇਤਾਲ ॥ ਜੇਤਾ
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤੇਤਾ ਸਭਿ ਬੰਧਨ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ (ਹੀਨ) ਰਹਿਤ ਹੈ ਵਹੁ (ਬੇਤਾਲ) ਭੂਤਨਾ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਉਸਕਾ (ਜੰਜਾਲ) ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਕਰਾਵਨਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਸਭ ਬੰਧਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ਕਰਤ ਅਨ ਸੇਵਾ ਬਿਰਥਾ ਕਾਟੈ ਕਾਲ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਸਮੇਂ ਕੋ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬ ਤੁਮਰੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲ ॥ ੧ ॥
ਹੇ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਜਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਮ ਆਨ ਕਰ ਸੰਘਾਰੇਗਾ ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਕਿਆਹਵਾਲਹੋਵੇਗਾਭਾਵਹਛਾਨਹੀਂਹੋਵੇਗਾ॥੧॥
ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ਜੋ ਹੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਹੋ ॥
ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧਨ ਮਾਲ ॥ ੨ ॥ ੬੯ ॥ ੯੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾਤੂੰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਧਨ ਮਾਲਭੀਤੂੰਹੀਹੈਂ॥੨॥੬੯॥੯੨॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਚਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੂਏ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਨ
ਗਾਵਨ ਗੀਧੇ ਪੋਹਤ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਨਗਾਵਨੇ ਮੈਂਰੀਝੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ (ਸੰਸਾਰੁ) ਜਨਮ ਔਰ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪ ਸਕਤਾ ਹੈ॥

ਸ੍ਰਵਨੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਇਹੁ ਸਾਧ ਕੋ ਆਚਾਰੁ ॥
ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ ਹੈ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਸਥਿਤਿ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀ ਕਿਰੰਪਾ ਅਪਨੀ ਧਾਰੁ ॥
ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਉਚਰਉ ਨਿਤ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੭੦ ॥ ੯੩ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿਉਚਾਰਨਕਰੋਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੋਂ ॥ ੨ ॥ ੭੦ ॥ ੯੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਮਤਿ ਥੋਰੀ ॥
ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ ਸਿਰੀ ਧਰ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਤ ਅੰਧ ਦੁਖ ਘੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ (ਥੋਰੀ) ਤੁਛ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋ (ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭੈਦਾਇਕ ਦੁਖ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਗੀ ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਬਹੁ ਜੋਰੀ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਸੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੋਰੀ ਹੈ ॥

ਤੂਟਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਤਾਕਉ ਜਿਉ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਫੋਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਟੂਟਤੇ ਹੂਏ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਗਾਗਰ (ਫੋਰੀ) ਫੂਟੀ ਹੂਈ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ਮਨੁ ਖਚਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਖੋਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰਸ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੀ (ਖੋਰੀ) ਖੋਜ ਮੈਂ ਖਚਤ ਰਹੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਖਚਤ ਹੋਕਰ ਵਿਸਯ ਰਸੋਂ ਕੋ ਖੋਰੀ ਭਾਵ ਫੋਕੀ ਜਾਣੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਹੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੭੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਆਨ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਔਰਨਹੀਂਸਮਝਾ ਭਾਵ ਸਰਬਤ੍ਰ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਿਤਵਉ ਵਾ ਅਉਸਰ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮਯ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ(ਚਿਤਵਉ)ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਵਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲੋਂ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੇਤੇ ਕਾਮ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਬਿਰਥੇ ਜਾਂਹਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਾਮ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਬਿਅਰਥ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨਿ ਮੀਠੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ [illegible] ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੋ ਮਨਕਾ (ਮੀਠੋ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ [illegible] ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਸੁਖ ਸਾਧਨ ਤੁਲਿ ਨ ਕਛੂਐ ਲਾਹਿ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ (ਤੁਲਿ) ਬਰਾਬਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੭੨ ॥ ੯੫ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਵਿੰਨਿਆ ਗਿਆਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭੨ ॥ ੯੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਆਗੈ ਕੁਸਲ ਪਾਛੈ ਖੇਮ ਸੂਖਾ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਅਗੇ (ਕੁਸਲ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੀਛੇ (ਖੇਮ) ਰਖਿਆ ਔਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਮੇਰੈ ਗੁਨ ਗੁੋਪਾਲ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਮਨਤਨ ਬਾਣੀਕਰ ਸਾਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਸਖਾਭੀ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇਕੇਜੋਗੁਨਹੈਸੋਭੀਮਿਤ੍ਰਹੈਂ॥

ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ਨਿਮਖ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਬਿਸਰ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਦੀਆਹੂੰ॥੧॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਵਸਿ ਜਾਕੈ ॥

ਅਸਥੂਲ ਅਰ ਸੂਖਮ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਬਸ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਾ ਲਿਵ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਉ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ॥ ੨ ॥ ੭੩ ॥ ੯੬ ॥

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ੭੩ ॥ ੯੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਲੁ ਹੋਇ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੇ ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਤੇਰਾ ਬਲ ਹੂਆ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਖ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਭਗਤੁ ਦਾਸੁ ਨਿਜੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾਂ ਤਿਸੁ ਸੋਇ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੀ(ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥
ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਨ ਕੌ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਔਰ ਤਿਸ ਭਗਤ ਜਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਪੂਰਬਲੇ ਉਤਮ (ਕਰਮਿ) ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਉ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੂੰ॥
ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਅਪਨੇ ਕਉ ਚਰਨ ਜੀਵਾਂ ਸੰਤ ਧੋਇ ॥ ੨ ॥ ੭੪ ॥ ੯੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਨਾ ਮੁਝ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਏਹ ਭੀ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ॥ ੨ ॥ ੭੪ ॥ ੯੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਤੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਬੀਠੁਲੇ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਬੀਠਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੋ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਬੀ ਬਿਸਰ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਧਨਕੇ ਸਹਿਤ ਸਭ ਆਪਕਾਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੇਬਿਨਾ ਮੇਰੇਕੋਦੂਸਰੀ(ਜਾਇ)ਜਗਾਨਹੀਹੈਂ॥
ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵਹੀ ਰਹਿਣਾ ਤੁਮ੍ਰਰਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਤਰਾਂ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਰਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰ ਹੀ ਦੀਆ ਹੂਆ ਪਹਿਰਤਾ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਨਮਾ ਧਾਇ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਫੇਰ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਧਾਵੈਂਗੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ੭੫ ॥ ੯੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਉਂਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਲਾਉ ॥ ੨ ॥ ੭੫॥੯੮॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥
ਆਨ ਕਾਮ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਸਗਲ ਦੀਸਹਿ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕਾਮ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਹੈਂ ॥
ਗ੍ਰਿਹਿ ਅੰਧ ਕੂਪ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ॥
(ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਗ੍ਰਹ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਮੈਂ (ਪਤਿਤ) ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਨਰਕ ਮੈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੀ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਨਰਕ ਵਤ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥
ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਤ ਹਾਰਿਓ ਭ੍ਰਮਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਅਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਰੰਬਾਰ ਭ੍ਰਮਤ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਦੀਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਆਪਣੇ (ਦੀਨ) ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥
ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗੈ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੬ ॥ ੯੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੭੬ ॥ ੯੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਰਾਜਿਤ ਰਾਮ ਕੋ ਪਰਤਾਪ ॥
ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਸਭ ਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਤੀਨੈ ਤਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਮ ਐਸੇ ਹੋਗਏਹੈਂ ਸੋ ਐਸਾ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਬਿਰਾਜ ਰਹਾ ਹੈ । ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ

ਉਪਾਧਿ ਪੀੜਾ ਸਭ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਨ ਜੋ ਤਪਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਆਸਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਭੀ ਨਿਵਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤਨ ਆਤਮ ਧ੍ਰਾਪ ॥ ੧ ॥

ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਕਰ ਆਤਮ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਖਾਪ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਰ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਏਹ ਸਭ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ (ਖਾਪ) ਨਸ਼ਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਕਾਟਨ ਹਾਰੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੨ ॥ ੭੭ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨਮਾਦਿਕ ਭਯ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭੭ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਤੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕੂਕਰੀ ਆਸਾ ਇਤੁ ਲਾਗੋ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਸ਼ਾ ਰੂਪ (ਕੂਕਰੀ) ਕੁਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ (ਇਤੁ) ਇਸ ਆਸਾ ਕਰ ਭਸਮ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਮੈਂ ਜੀਉ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਠਗਉਰੀ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ ਜਨਮਤ ਬਾਰਬਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਾਮਰਤਾਹੈ॥

ਹਰਿਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਨਿਮਖ ਨ ਸਿਮਰਿਓ ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਰਤ ਖੁਆਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਜਮ ਕੰਕਰ) ਜਮਦੂਤ ਅੰਤ ਕੋ ਖੁਆਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਹ ਕੀ ਰਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਈਏ।ਜੇਕਰ ਕਹੋ ਕਿਆ ਚਾਹਤੇਹੋ?ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ।ਆਪਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਣ ਧੂਰੀ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਆਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੮ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੁਨਹ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਮਨ ਤਨ ਕਾ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੭੮ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੈਲਾ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ॥

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਪੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਖੈ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੂਟੀ (ਪੀਉ) ਪਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਥਿਤਿ ਨਹੀ ਕਤਹੂ ਪਾਈ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਨਮੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੂਏ ਜੀਉ ਨੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕਹੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਨ ਭੇਟਿਆ ਸਾਕਤੁ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਭੇਟਿਆ) ਮਿਲਾ ਸੋ (ਸਾਕਤੁ) ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਪੁਨਹ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ (ਅਗਮ) ਮਨ [illegible] ਕਾ ਅਵਿਸਯ ਔਰ ਅਪਾਰ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਿਓ ਪਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੯ ॥ ੧੦੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਾ ਹੈ॥ ੨ ॥੭੯॥੧੦੨॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ **ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਮਣ ਕਉ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ॥**

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਿਆਈਐ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਕੇ ਸੁਆਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਕੇ ਰਮਣ ਕਰਣੇ ਹੇਤ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣਾਨੁਵਾਦ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਤ ਸੁਾਦੀਕ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਏਕੁ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਦ ॥

ਏਕ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਇਆਂ ਕੇ ਮਦ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਹਜ ਅਨਦ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਏ ਬਿਖਾਦ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਕ ਰਸ ਗਿਆਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬਹੁਰੋ (ਬਿਖਾਦ) ਸੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨੰਹੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਸੁਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਸਨਕਾਦਕ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੁਕਦੇਵ ਔਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਜਿਸਕੋ ਗਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਪੀਵਤ ਅਮਿਉ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥੨॥ ੯੦ ॥ ੧੦੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ (ਬਿਸਮਾਦ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੦੩ ॥ ਪੁਨਹ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੀਨੇ ਪਾਪ ਕੇ ਬਹੁ ਕੋਟ ॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨੀ ਥਕਤ ਨਾਹੀ ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਨੇ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਬਹੁਤੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੈ। ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਥਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਕਬੀ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੂਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਬਿਖ ਬਿਆਧੀ ਸਿਰ ਉਠਾਈ ਪੋਟ ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਰੂਪ ਅਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਅਰ(ਬਿਆਧੀ)ਰੋਗ ਰੂਪ ਮੰਦ੍ਰ ਕਰਮੋ ਕੀ ਸਿਰ ਪੁਰ ਭਾਰੀ(ਪੋਟ)ਪੰਡ ਉਠਾਈ ਹੂਈਹੈ॥

ਉਘਰਿ ਗਈਆਂ ਖਿਨਹਿ ਭੀਤਰਿ ਜਮਹਿ ਗ੍ਰਾਸੇ ਝੋਟ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਜਮ ਨੇ ਆਨ ਕਰਕੇ (ਝੋਟ) ਕੇਸ-(ਗ੍ਰਾਸੇ)ਪਕੜ ਲੀਏ ਤਬ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਾਂਆ ਕਰਤੂਤਾਂ ਵਾ ਅਖੀਆ ਉਘਰ ਜਾਤੀਆ ਭਈਆ ਭਾਵ ਉਸ ਵਕਤ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਉਸਟ ਗਰਧਭ ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਲੇਟ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨੀ ਔਰ (ਉਸਟ) ਊਠ ਔਰ ਗਰਭ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਪਸੂ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਲੇਟਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗੈ ਫੇਟ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੦੪ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜਣਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਫੇਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ (ਫੇਟ) ਚੋਟ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕਛ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੦੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਧੇ ਖਾਵਹਿ ਬਿਸੂਕੇ ਗਟਾਕ ॥

ਨੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੁਟਿਓ ਸਾਸੁ ਗਇਓ ਤਤ ਘਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਬਿਸ ਕੋ ਖਾਵਤਾ ਹੈਂ (ਗਟਾਕ) ਗਫੇ ਲਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕੋ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਬੁਢੇਪੇ ਕੇ ਸਮਜ ਮੇਂ ਨੇਤਰ ਔਰ ਕਾਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪੁਨਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸਭ (ਹੁਟਿਓ)ਥਕਤ ਹੋਜਾਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਾ (ਸੁਆਸ) ਬਲ ਥਾ (ਤਤ) ਸੋ ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਾਥ ਰਵਾਣਿ ਉਦਰੁ ਲੇ ਪੋਖਹਿ ਮਾਇਆ ਗਈਆ ਹਾਟਿ ॥

ਗਰੀਬੋਂਕੋ(ਰਵਾਣਿ)ਦੁਖਾਇਕੇ ਦਰਬ ਲੈਕਰ ਉਦਰ ਭਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਭੀ(ਹਾਟਿ)ਹਟ ਜਾਤੀਭਈਭਾਵਸਾਥ ਨ ਗਈ।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਰਤ ਕਰਤ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਕਬਹੁ ਨ ਸਾਕਹਿ ਛਾਂਟਿ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਪਛਤਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵਾ ਸਤ ਅਸਤ੍ਯ ਵਸਤੂ ਕੋ (ਛਾਂਟਿ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਜਮਦੂਤੀ ਆਇ ਸੰਘਾਰਿਓ ਦੇਵਹਿ ਮੂੰਡ ਊਪਰਿ ਮਟਾਕ ॥

ਅੰਤਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂਨੇਆਨਕਰਨਿੰਦਕਪੁਰਸਕਾ ਸੰਘਾਰਕਰਦੀਆਔਰਸੋਜਮਦੂਤ ਸਿਰਕੇਊਪਰ ਮਟਾਕ ਦੇਕਰ ਚੋਟ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਕਟਾਰੀ ਆਪਸ ਕਉ ਲਾਈ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੋ ਫਾਟ ॥੨॥ ੯੨॥ ੧੦੫ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਨਿੰਦਕਨੇ ਅਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ(ਕਟਾਰੀ)ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਪੁਰ ਮਾਰਲਈ ਔਰ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਹੀ(ਫਾਟ)ਜਖਮੀ ਕਰ ਲੀਆ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇਮਨ ਕੋ ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੇ ਬਿਆਕੁਲਤਾ ਹੋਤੀਭਈ॥੨॥੨॥ ੧੦੫॥

ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਪਰ ਹੈ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਟੂਟੀ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਅਧ ਬੀਚ ॥
ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਬੇਮੁਖ ਕਉ ਆਇ ਪਹੂਚੀ ਮੀਚ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕੀ ਅਵਧੀ ਸੁਲਹੀ ਵਤ ਅਧ ਬੀਚ ਸੇ ਹੀ ਟੂਟ ਜਾਤੀ ਭਈ ਦਾਸ ਕਾ ਰਖਕ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਔਰ ਬੇਮੁਖੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ਕਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥

ਉਸ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਸੁਣਈ ਕਹੀ ਨ ਬੈਸਣੁ ਪਾਵੈ ॥

ਉਸਕਾ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੂਆ ਕੋਈ ਸੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਭਲਿਆ ਮੈਂ ਬੈਠਣਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਨਰਕੁ ਭੁੰਚੈ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਦੁਖ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਵਹੁ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਭੋਗੇਗਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਅਪਜਸ ਖੰਡੋਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਤਾ ਭਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੂਏ ਕਾ ਬੁਰਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਕੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥੧੦੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਤੋ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਤਿਸਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਿ ॥
ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਤਹੁ ਬਾਤਹਿ ਅੰਤਿ ਪਰਤੀ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਿਸੀ ਉਪਾਉ ਕਰ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਕੋ ਹਾਰ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਨ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੈ ਇਸੁ ਬਿਉਹਾਰਿ ॥

ਇਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾ ਏਹ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਨਾਂ ਤੋ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਸੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਆਪ ਪਰ ਕਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਹਿ ਜਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਤੁਰ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਜਾਰਾ ਹੂਆ ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਦੁਖਿ ਬਿਆਪਿਓ ਦਾਸ ਲੇਵਹੁ ਤਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਜੀਵਕੋ ਦੁਖ ਬਯਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੁਝ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਐਸੇ ਸਮੁੰਦਰਸੇਤਾਰਲੀਜੀਏ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੦੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਪਾਪੀ ਤੈ ਕਵਨ ਕੀ ਮਤਿ ਲੀਨ ॥
ਨਿਮਖ ਘਰੀ ਨ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਦੀਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ ਕਿਸਕੀ ਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੀਉ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਰੀਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੈਨੇ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਸਵੰਤ ਸੁਖੀਆ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਖੀਨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਖਾਵਤਾ ਪੀਵਤਾ ਸੋਵਤਾ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂਆ(ਖੀਨ)ਘਟਤਾ ਭਾਵ ਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ॥

ਗਰਭ ਉਦਰ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਤਾ ਤਹਾਂ ਹੋਵਤ ਦੀਨ ॥

ਜਬ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਗਰਭ ਬੀਚ ਵਸਿਆ ਹੂਆ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਤਹਾ ਅਤਿਅੰਤ ਦੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਮਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਾਧਾ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮੀਨ ॥

ਮਹਾਂ ਮਦ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਸਰੇ ਕਵਨ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਦ ਚੀਨ੍ ॥ ੨ ॥ ੯੫॥੧੦੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਤੇ ਕੇਹੜੇ ਦੁਖ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਦੋਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਪਦ (ਚੀਨ੍) ਜਾਨਣੇ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੦੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਚਰਨਹ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਤ ਬਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ ਪਕੜ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਦੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਰੁੜੀ ਜਾਤੀ ਥੀ ਅਬ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਵਾ ਔਰ ਜੋ ਹਮਾਰੀ(ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਥੀ ਸੋ ਅਬ ਬਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੁਮਤੀ ਕੇ ਆਗੇ ਠਹਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਗਹ ਅਗਾਧਿ ਊਚ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ॥

(ਅਗਹ) ਜੋ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਅਥਾਹ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਮਹੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਜਲ ਥਲੋਂ ਮੈ ਬਯਾਪਕ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਸਰਬ ਪ੍ਰਿਥਵੀਮੈਂਵਹੀ ਪੂਰਨਹੋਰਹਾਹੈ॥੧॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਮਿਲਿ ਸਾਧਹ ਕੀਨੋ ਸਹੀ ॥

ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧੋਂਕੋ ਮਿਲਕਰ(ਸਹੀ)ਪ੍ਰਗਟਵਾਨਿਸਚੈਕੀਆਹੈ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਮਕੀ ਭੀਰ ਨ ਫਹੀ ॥੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੦੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰ ਹਮ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਜਮ ਕੀ ਭੀੜ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ(ਫਹੀ) ਫਸੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੦੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਮਤਵਾਰੋ ॥

ਪੇਖਿ ਦਇਆਲ ਅਨਦ ਸੁਖ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਪਿਓ ਖੁਮਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ ਰੀ) ਹੇ ਸਖੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਮਤਵਾਰੋ)ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈ ਦਿਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਆਤਮ-ਅਨੰਦ ਔ ਜਗਤ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ(ਰਪਿਓ) ਰੰਗਾ ਹੂਆ (ਖੁਮਾਰੋ) ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਊਜਲ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕਾਰੋ ॥

ਊਜਲ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੂਏ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਬ ਫੇਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ(ਕਾਰੋ) ਕਾਲੰਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਡੋਰੀ ਰਾਚੀ ਭੇਟਿਓ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ (ਡੋਰੀ) ਬਿਰਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੇਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਸਰਬ ਸੁ ਦੀਨੇ ਦੀਪਕ ਭਇਓ ਉਜਾਰੋ ॥

ਹਮ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹਾ ਤਾਰੋ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼(ਬੈਰਾਗੀ) ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਆਨ ਸਿਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਜੀਵ (ਆਨਿ) ਹੋਰਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੋਬਿਦੁ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਕੋ ਮਨਮੁਖ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਲਪਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨਮਾਰਗਿ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਅਨਿ) ਹੋਰ ਰਸਤੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਤ ਕੋ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸਜਾਂਈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਗਰਭੈ ਗਰਭਿ ਭ੍ਰਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਉਨਕੋ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ਔਰ ਵਡੀ ਪਤ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ॥ ੨ ॥ ੮੮ ॥ ੧੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਰੋ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮੮ ॥ ੧੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕਾਟੀ ਕੁਟਿਲਤਾ ਕੁਠਾਰਿ ॥

ਭ੍ਰਮ ਬਨ ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਕੁਠਾਰਿ) ਕੁਹਾੜੇ ਕੇ ਪਰਹਾਰ ਸੇ ਕੁਟਲਤਾ ਰੂਪੀ ਲਤਾਂ ਕਾਟੀ ਹੈਂ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋਨੇ ਕਰ ਭਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਦਗਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੀਆ ਕਾਢੇ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਰਿ ॥

ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਾ (ਪਰਹਰੀਆ) ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੋ ਖੋਸ ਲੈਨਾ ਇਤਿਆਦ ਬਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਮਾਰ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੂਐ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ(ਜੀਤਿਆ)ਸਫਲਕੀਆਹੈਬਹੁਰ ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੈਂਹਾਰਤੇਨਹੀਂਹੈਂ॥੧॥

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਪੂਰਨ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ(ਪ੍ਰਭ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰਨ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮੯ ॥ ੧੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥੨॥੮੯॥੧੧੨॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਬੋਧ ਜਨਕ ਜਾਨ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੋਥੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਥਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪੋਥੀ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ(ਥਾਨੁ)ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੋਥੀ ਪੜ ਕਰ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਲੋਚਹਿ ਬਿਰਲੇ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਸਾਧਿਕ ਔਰ ਸਿਧ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਮੁਨੀਸੁਰ ਤਿਸ ਕੋ ਪੜਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਪੋਥੀ ਮੇਂ ਧਿਆਨੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਤਾਕੋ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਕਾਮੁ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭੈਭੰਜਨੁ ਤਿਸੁ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਭੈਭੰਜਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵਸੇਪ੍ਰਸਿਧਹੋਜਾਤਾਹੈ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਦਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਏਹੀ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਕਰਤੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖਿਨ ਪਲ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਾ ਬਿਸਰ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵੂਠਾ ਸਰਬ ਥਾਈ ਮੇਹੁ ॥

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗਾਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਮੇਹੁ ਬਰਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਜਗਹ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਰਗਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸਿ ਜਲਨਿਧਿ ਊਨ ਥਾਉ ਨ ਕੇਹੁ ॥

ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਔਰ ਦਸੋ ਹੀ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਲਕੀ ਨਿਧੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਿਆਪਕ ਹੈ (ਊਨ) ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਸਭ ਦੇਹੁ ॥ ੧ ॥
ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇਹੁ ॥
ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਭੀ ਸਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਪਰਤੀਤਿ ਉਪਜੀ ਨਾਨਕ ਨਹ ਭਰਮੇਹੁ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥੧੧੪ ॥
ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਦਾਸ ਭੀ ਸਤ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਉਤਪਤ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੧੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿਦ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥
ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਤੁਮਹੀ ਤੂ ਮੇਰੋ ਪਰਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਸਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਵਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਔਰ ਮੇਰਾ (ਪਰਵਾਰ) ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ਜਬਤੇ (ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਹਾਥ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਆਪਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਰਸਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਨੇ ਸਭਫਲ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣੇਕੀਏਹੈਂ॥੧॥

ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਬਹੂ ਡੋਲਤ ਨਾਹੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਤੀਤੀ ਰੂਪੀ ਅਬਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਹੈ ਅਰ ਕਬੀ ਡੋਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅਚਲ ਨਿਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਰਾ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਪਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ੧੧੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੂਏ ਤਬ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਭਗਤੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਭਈ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਬਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਸਚੁ ਖੇਪ ॥
ਲਾਭੁ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ਨਿਧਿ ਧਨੁ ਬਿਖੈ ਮਾਹਿ ਅਲੇਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਮਾਰੀ ਸਚ ਨਾਮ ਕੀ ਖੇਪ ਨਿਭੀ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ਧਨ ਕੀ ਨਿਧੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਰੂਪ ਲਾਭ ਕਰਕੇ ਬਿਖ਼ਿਓਂ ਮੈਂ ਅਲੇਪ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੇ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ॥
ਏਕ ਹਮਾਰੀ ਹੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇ ਕਰ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭੀ ਸੰਤੁਸਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥
ਅਪਾਰ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਰੋ ਜਨਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਂਗੇ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿਦ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਦਿਆਲ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਕੋ ਸਾਧੂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਪਾਈ ਲਗਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੧੬ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਧਾ ਹੈ ਏਹੀ ਮੈਨੇ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੧੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਪੇਖਿ ਰਹੀ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਅਚਰਜ ਤਾਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੂੰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਏਕ ਰਸ ਧੁਨੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਅਚਰਜ ਹੀ ਸੁਆਦ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੋ ਅਹਿਲਾਦ ॥
ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਔਰ ਬੰਧਪ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ (ਅਹਿਲਾਦ) ਅਨੰਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭੁ ਪਰਮਾਦ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਪਰਮਾਦ) ਅਗਿਆਨ ਵਾ ਭੁਲਾਵਾ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਡੋਰੀ ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਸਗਲੇ ਖਾਦ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਹਮਾਰੀ (ਡੋਰੀ) ਬਿਰਤੀ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਭਰਮ ਅਰ ਭੈ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸੇ (ਖਾਦ) ਖਰਾਦ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਖਾਇ ਲੀਏ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਦ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਬਹੁਰੋ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੧੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਮਾਤੀ ਚਰਨ ਸਮੂਹ ॥

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਹਉ ਆਨ ਨ ਜਾਨਉ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ ਲੂਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਮੂਹ ਚਰਨੋਂ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਮਾਤੀ ਹਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ (ਲੂਹ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੁੋਪਾਲ ਅਵਰ ਜੋ ਕਰਣਾ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਖੂਹ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੋ ਔਰ ਕਰਤਬ ਕਰਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਿਸਜੋਂ ਕੇ ਖੂਹ ਮੈਂ ਭਾਵ ਬਿਸਜੋਂ ਮੈਂ ਡੋਬਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ॥

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਕਾਢੀ ਨਰਕ ਤੇ ਧੂਹ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਨਰਕ ਰੂਪ ਵਿਸਜੋਂ ਸੇ (ਧੂਹ) ਖੈਂਚ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਲਈ ਹੂੰ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਬਿਨਸੀ ਹਉਮੈ ਹੂਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਮਕੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ (ਹੂਹ) ਹਠਤਾਈ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੂਹ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਰਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਤਬ ਤਨ ਰੂਪੀ(ਜੂਹ)ਜੰਗਲ ਅਰਥਾਤ ਬਨ ਤਿਸਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੂਪ ਬਿਰਛ ਧਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਵਾ ਮਨ ਤਨ (ਜੂਹ) ਸਮੂਹ ਪਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਨ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੧੮ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਚ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਰਾਮ ਭਜੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਕਾਚ ਕੇ ਪਾਤਰ ਸਮ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਬਿਨਸਤੇ ਹੁਏ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਵਾ ਕਾਚ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਂਗੇ ਤਾਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜ ਕਿਉਂਕਿ ਜਗਤ ਮੈਂ ਏਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਈਤ ਊਤ ਨ ਡੋਲਿ ਕਤਹੂ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ ॥

ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਹੀਂ ਮਤ ਡੋਲੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ॥

ਗੁਰ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਮਿਲਿਓ ਭਾਗੀ ਉਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਉਤਮ (ਭਾਗੀ) ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਥ) ਜਹਾਜ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਨਾਥ ਅਪਾਰ ॥

ਜੋ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕਾ (ਨਾਥ) ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਥਲ ਔਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ਨਾਨਕ ਆਨ ਰਸ ਸਭਿ ਖਾਰ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੋ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਸਭ (ਖਾਰ) ਕੰਟਕ ਵਤ ਦੁਖਦਾਇਕ ਵਾ (ਖਾਰ) ਖਾਰੇ ਭਾਵ ਨਿਰਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਾਤੇ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥

ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਮਦ ਮਾਤੌ ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਤਾਤੇ) ਇਸੀਤੇ ਜੀਉ (ਕਰਣ ਪਲਾਹ) ਅਤਿਅੰਤ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੋ ਕਾਹੇ ਤੇ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਤੇ ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਅਤ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਜੀਉ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤਿਨਕੇ ਦੋਖ ਜਰੇ ॥
ਜੋ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨਰਾਇਣ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦੋਖ (ਜਰੇ) ਜਲ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਸਫਲ ਦੇਹ ਧੰਨਿ ਓਇ ਜਨਮੇ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸੰਗਿ ਰਲੇ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕੀ ਦੇਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਅਰ ਉਨਕਾ ਜਨਮਣਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਾਥ (ਰਲੇ) ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਧ ਭਲੇ ॥
ਧਰਮਾਦਿ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ ਔਰ ਅਠਾਰਾ ਸਿਧੀਆ ਜੋ ਇਨਸੇ (ਊਪਰਿ) ਉਪ੍ਰਾਮ ਹੂਏ ਹੈ ਵਹੀ ਸਾਧੂ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛੈ ਉਧਰਹਿ ਲਾਗਿ ਪਲੇ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥੧੨੦॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਸਰਨ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਲਾਗ ਕਰ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੨੦ ॥ ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਨ ਕਾਂਖੀ॥
ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਚਨਿ ਏਹੀ ਸੁਖੁ ਚਾਹਤ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸੁ ਦੇਖਹਿ ਕਬ ਆਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਕਾਖੀ) ਚਾਹਵਾਨ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਆਖੋਂ ਕਰਕੇ ਕਬ ਦੇਖੇਂਗੇ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਗਤਿ ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਨ ਲਾਖੀ ॥
ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੀ ਗਤ ਲਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਕਰਿ ਸਰਬ ਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੀ ॥ ੧ ॥
ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਬੇਧਿਆ) ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣਾ ਸਰਬੰਸ ਜਾਨ ਕਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਇਹ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾ ਭਾਖੀ ॥
ਬੇਦੋਂ ਔ ਪੁਰਾਨੋਂ ਅਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਓਂ ਨੇ ਭੀ ਏਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਏਹੀ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾਭਾਵ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ (ਭਾਖੀ) ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥
ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਹੋਰੁ ਦੁਤੀਆ ਬਿਰਥੀ ਸਾਖੀ ॥੨॥ ੯੮ ॥ ੧੨੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰੀਏ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੀ (ਸਾਖੀ) ਕਹਾਣੀ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੮ ॥ ੧੨੧ ॥ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਖੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਖੀ ਰਾਮਕੀ ਤੂ ਮਾਖੀ ॥
ਜਹ ਦੁਰਗੰਧ ਤਹਾ ਤੂ ਬੈਸਹਿ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਦ ਚਾਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਮਾਖੀ) ਮਾਇਆ ਰਾਮ ਕੀ ਤੂੰ (ਮਾਖੀ) ਮਛਰਾਈ ਹੁਈ ਅਰਥਾਤ ਚਪਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈਂ (ਜਹ ਦੁਰਗੰਧ) ਮੈਲਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਬੈਠਤੀ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਸੇ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੇਰੀ ਵਾਸਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਂ ਮਦ ਰੂਪ ਬਿਖ਼ਿਓਂ ਕਾ (ਚਾਖੀ) ਭੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਤੂੰ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਚਾਖੀ) ਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਹਾ ਮਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਿਤਹਿ ਅਸਥਾਨਿ ਤੂ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖੀ ਆਖੀ ॥
ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਇਹ ਬਿਧੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਚੰਚਲਤਾਦੇਖੀਹੈ॥
ਸੰਤਾ ਬਿਨੁ ਤੈ ਕੋਇ ਨ ਛਾਡਿਆ ਸੰਤ ਪਰੇ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਪਾਖੀ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨਾਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਤੈਨੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ (ਪਾਖੀ) ਸ਼ਰਣ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸੀ ਹੇਤ ਵਹੁ ਬਚ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਤੈ ਮੋਹੇ ਬਿਨੁ ਸੰਤਾ ਕਿਨੈ ਨ ਲਾਖੀ ॥
ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭਤੈਨੇ ਮੋਹਿ ਲੀਏ ਹੈ ਤੂੰ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਖੀਹੈਭਾਵ ਸੇ ਸੰਤ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਸਤ ਜੜ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰਾਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥ ੨ ॥ ੯੯ ॥ ੧੨੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੀ ਬਿਰਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੯੯ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਕਾਟੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਬੀਚੇ ਗ੍ਰਸਤ ਉਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਅਬ ਜਮਕੀ ਫਾਹੀ ਹਮਾਰੀ ਕਾਟੀ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏਹੈਂ ਔਰ ਗ੍ਰਸਤ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤੇ ਹੀ (ਉਦਾਸ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਉਪਜੀ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥
ਜਬ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ਤਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਦਾਸ ਅਪਣੇ ਕਰਨ ਲੀਏ ॥
ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ਬਿਨਸੀ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਦੂਜੀ ਆਸਾ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅਟਵੀ ਤੇ ਕਾਢੇ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ਕਹਿਓ ॥
ਮਹਾ(ਉਦਿਆਨ)ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ(ਅਟਵੀ) ਬਨ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਰਸਤਾ ਬਤਲਾ ਦੀਆਹੈ॥
ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਰਤਨੁ ਲਹਿਓ ॥ ੨ ॥ ੧੦੦ ॥ ੧੨੩ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਹਿਓ) ਲੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੦ ॥ ੧੨੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਅਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖੋਰਿ ॥
ਦਰਸਨ ਰੁਚਿਤ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਸੁੰਦਰ ਸਕਤ ਨ ਕੋਈ ਤੋਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੰਛੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖੋੜ ਮੈਂ (ਅਰਿਓ) ਫਸਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਰੁਚਿਤ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸੀ ਕੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤਿ ਪਿਤ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਸਰਬ ਸੁ ਧਨ ਮੋਰ ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤੀ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੰਬੰਧੀ ਧਨ ਇਹ ਸਰਬੰਸ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥
ਧ੍ਰਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਅਸਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਨਤ ਹੋਰ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਾਡ ਬਿਸ਼ਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਧਾਰੇ ਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਜੋਰ ॥
ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤੇਪੁੰਨੋਂਕਾਜੋਰਥਾ॥
ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਸਾਗਰ ਬਿਨਸਿਓ ਆਨ ਨਿਹੋਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੧ ॥ ੧੨੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ (ਨਿਹੋਰ) ਦੀਨ ਹੋਨਾ ਹਮਾਰਾ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੧ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੀਕੀ ਰਾਮਕੀ ਧੁਨਿ ਸੋਇ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ ਜਪਤ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਹੈ ਸੋ (ਨੀਕੀ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਉਪਮਾ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤਵਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਰਸਨ ਕਲਮਲਾ ਕਢੁ ਧੋਇ ॥
ਔਰ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ (ਚਿਤਵਤਾ) ਚਿਤ ਕਰਤਾ ਹੂਆ (ਕਲਮਲਾ) ਪਾਪ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਕਾਰ ਅੰਕੁਰ ਹਰਿ ਕਾਟਿ ਛਾਡੇ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬਿਕਾਰ (ਅੰਕੁਰ) ਬੀਜ ਰੂਪ ਥੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨੇ ਕਾਟ ਕਰ ਗਵਾਇ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ ਜਿਸਹਿ ਲਿਖਿਆ ਬਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥
(ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ) ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲਾ ਉਤਮ ਕਰਮ ਜਿਸਕਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਰਮਣ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਜੋਇ ॥ ੨ ॥ ੧੦੨ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜੋ (ਰਮਣ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਕੇ (ਜੋਇ) ਦੇਖਣੇ ਕਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੨ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮਕੀ ਮਤਿ ਸਾਰ ॥
ਹਰਿ ਬਿਸਾਰਿ ਜੁ ਆਨ ਰਾਚਹਿ ਮਿਥਨ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਕੀ ਮਤ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਰਾਚਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ ਭਜੁ ਸੁਆਮੀ ਪਾਪ ਹੋਵਤ ਖਾਰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰ ਇਸਤੇ ਪਾਪ ਸਭ (ਖਾਰ) ਖਯ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨ ਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਬਹੁਰੋ ਜਨਮ ਔਰ (ਮਾਰ) ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ (ਅਨੁਗ੍ਰਹ) ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਦਾਸ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਦਿਨ ਰੈਨਿ ਸਿਮਰਤ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੩ ॥ ੧੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਦੀਵ ਜੋ ਹਰੀਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਊਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੩ ॥ ੧੨੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਨੀ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੈ ਦਰਿ ਮਾਨੀ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੇ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ ਤੌ ਮਾਨੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੰਤਾ ਸਭ ਬਿਨਸੀ ਹੈ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਲੀਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰ ਗਿਆਨੀ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਸਰਬ ਥਾਂ (ਪੂਰ) ਪੂਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦਰਸ ਧਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਜਗਤ ਕੇ ਔਰ (ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ) ਆਤਮਾਨੰਦ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਠਾਕਰ ਜੀਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਧਿਆਨੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਕਟਿ ਵਰਤਨਿ ਸਾ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਨਿ ਦਹਦਿਸ ਸਾਈ ਜਾਨੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹਾਗਨੀ(ਸਾ)ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਸਾਮੀਪ ਬਰਤ ਰਹੀਹੈਔਰ(ਸਾਈ)ਵੋਹੀਦਸੋਦਿਸਾਮੈਂਜਾਨੀਗਈਹੈ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥ ੧੨੭ ॥

ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥ ੧੨੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਅ ਚਰਨ ਆਸਰੋ ਈਸ ॥
ਤੁਮਹਿ ਪਛਾਨੂ ਸਾਕੁ ਤੁਮਹਿ ਸੰਗਿ ਰਾਖਨਹਾਰ ਤੁਮੈ ਜਗਦੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਪਛਾਨਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸਾਕ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਸੰਗ ਹੈ ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥

ਤੂ ਹਮਰੋ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਕਹੀਐ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮਹੀ ਰਾਖੇ ॥

ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਸੁਆਮੀ ਔਰ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਕਹੀਏ ਹੈਂ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਮਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਖਕ ਹੋ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਲਾਖੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਤੇਰੇਕੋਲਖਤਾਹੈ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ ਬਿਨੁ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥

ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਆਦਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਹਿਨੇ ਕਹਾਵਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋ ਕੋਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥

ਜਾਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦੫ ॥ ੧੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੋ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨੇਹੈਂ॥੨॥੧੦੫॥੧੨੮॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਭਜਿ ਆਨ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ ॥ ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਨ ਬੁਝਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਸੰਸਾਰ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜੋ ਔਰ ਕਰਮ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮਾਨ ਅਰ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾਲ ਕਰ ਗ੍ਰਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਹਸਤ ਸੋਵਤ ਅਉਧ ਬਿਤੀ ਅਸਾਰ ॥

ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹਸਤੇ ਸੋਵਤੇ ਹੂਏ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਅਸਾਰ)ਬੇਖਬਰੀ ਵਿਚ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨ ਲਈ ॥

ਨਰਕ ਉਦਰ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜਲਤੋ ਜਮਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥

ਯਾਹੀ ਤੇ ਜੀਵ ਨਰਕ ਰੂਪ ਜਠਰਾਗਨੀ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਮ ਨੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਕੋ ਅਬ ਮਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਦ੍ਰੋਹ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਪਾਪ ਰਤ ਕਰ ਝਾਰ ॥

ਪਰ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਦ੍ਰੋਹ) ਛਲੁ ਔਰ ਬਿਕਾਰ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਹਾਥ ਝਾੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਨਾਹੀ ਤਮ ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਤਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ(ਤਮ)ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਮੋਹੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ਕੋ ਮਹਾਂ ਅੰਧੇਰਾਹੋਰਹਾਹੈ।੨।

ਬਿਖੁ ਠਗਉਰੀ ਖਾਇ ਮੂਠੋ ਚਿਤਿ ਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥

ਬਿਸ਼ਯ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵ ਠਗਾ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਆਰੋ ਮਾਤੰਗ ਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ (ਨਿਆਰੋ) ਅਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂਹੈ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਮਾਤੰਗ) ਹਸਤੀ ਸਮ ਮਸਤ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਰਾਖੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਧਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ (ਅਧਾਰ)ਆਸਰਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਗੋਪਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੯ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਗੋਪਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੯ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਪੜਤਾਲ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਗੁਨ ਅਮੋਲ ॥ ਕਿੰਕਰੀ ਬਿਕਾਰ ॥ ਦੇਖੁ ਰੀ ਬੀਚਾਰ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਔਰ ਗੁਨ ਅਮੋਲ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਸਖੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਕਿੰ) ਕਿਆ (ਕਰੀ) ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇ ਮਹਲੁ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰੰਗ ਕਰਤੀ ਮਹਾ ਕੇਲ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਕੋ ਮਹਾ (ਕੇਲ) ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨ ਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮਿਥਨੀ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਹੈ। ਔਰ ਸਰਬ(ਬਿਸਥਾਰੁ) ਫੈਲਾਉ ਭੀ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥

ਸਖੀ ਕਾਇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਲੀ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ(ਕਾਇ)ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੋਹਨੇ(ਮੋਹਿ)ਠਗ ਲਈ ਹੈ ਤੂੰ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ(ਮੇਲ)ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥੧॥

ਸਰਬ ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰੀ ਦਇਆਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਹਰੀ ਸਰਬਮੈਂਪਜਾਰਕਰਨੇ ਵਾਲਾਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤੀਕਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਦਜਾਲਤਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾਹੈ॥

ਕਾਏਂ ਆਨ ਆਨ ਰੁਚੀਐ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਖਚੀਐ ॥

ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕਾਹੇ ਕੋ ਰੁਚੀ (ਆਨ)ਲਿਆਵਤੀ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਸੰਗੀ ਸੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ (ਖਚੀਐ) ਭਾਵ ਤਤਪਰ ਹੋਵੀਏ ॥

ਜਉਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਏ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਏ ॥ਅਬ ਰਹੇ ਜਮਹਿ ਮੇਲ ॥੨॥ ੧॥੧੩੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਉ ਸਾਧਾ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਵੇਂਗੀ ਤਉ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵੇਂਗੀ ਐਸੇ ਕਰੇਗੀ ਤਉ ਅਬਹੀ ਤੇਰਾ ਜਮ ਸਾਥ ਮੇਲ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੩੦ ॥

ਸਰਬ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸਟਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਅੰਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੰਚਨਾ ਬਹੁ ਦਤ ਕਰਾ ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਾ ॥

ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸੁਵਰਨ ਕਾ ਬਹੁਤਾ ਦਾਨ ਕੀਆ ਪੁਨਹ ਭੂਮੀ ਕਾ ਦਾਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਧਰ ਦੀਆ ॥

ਮਨ ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤ ॥ ਨਾਹੀ ਰੇ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਔਰ ਮਨ ਮੈ(ਸੋਚ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਕਰਮ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੁਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਲਾਗੇ ਰਹੋ ॥

ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਹਵ ਭਨੇ ॥ ਦਸ ਅਸਟ ਖਸਟ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੇ ॥

ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ (ਜਿਹਵ) ਰਸਨਾ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕੰਠਾਗ੍ਰ ਹੋਵੇ ਔਰ ਅਠਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੇ ॥

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਗੋਬਿਦ ਨਾਮ ਧੁਨੇ॥ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਕੀ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੁਮ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੇਂਲਾਗੇਰਹੋ॥੧॥

ਬਰਤ ਸੰਧਿ ਸੋਚ ਚਾਰ ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਕੁੰਟ ਨਿਰਾਹਾਰ ॥

ਪੁਰਸ ਬਰਤੋਂ ਕਾ (ਸੰਧਿ) ਮਿਲਾਪ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕ੍ਰਿਆਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚਾਰ (ਕੁੰਟ) ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰਸ ਕਰਤ ਪਾਕਸਾਰ ॥ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਔਰ ਅਛੂਤ ਹੋਕਰ (ਪਾਕਸਾਰ) ਉਤਮ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਰਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿਵਲੀ ਆਦਿ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਨ ਲਾਗੇ ॥

ਪੁਨਹ ਧੂਪ ਦੀਪ ਆਦਿ ਸੇ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ ਏਹ ਸਭੀ ਕਰਮ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਦਇਆਰ ਸੁਨਿ ਦੀਨ ਬੇਨਤੀ ॥ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨੈਨ ਪੇਖਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਸਟਿ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਦਇਆ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਦੀਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਤੂੰ (ਮਿਸਟਿ) ਮੀਠਾ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪਿ ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ਤੇ ਰਾਮਜੀ ਸਹਾਈ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗੇ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਤਿਆਗੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਲਬਧਿ ਅਪਨੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ (ਲਬਧਿ) ਢੂੰਡਤੇ ਥੇ ਸੋ ਪਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥੧॥

ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਅੰਧ ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਠਾਕੁਰ ਨਹ ਕੋਊ ਬੈਰਾਈ ॥

(ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨ ਔ ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਏਹ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭੀ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਸਰਬਮੈਂ ਠਾਕਰ ਪੂਰਨ ਜਾਨਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ (ਬੈਰਾਈ) ਬੈਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥

ਸੁਆਮੀ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਖ ਗਏ ਸੰਤਨਕੈ
ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

(ਸੁ) ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੋਖ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰੇ ਪੁਨਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਜੇ ਕਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਨ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਅਨੇਕ ਪਾਤਿਕੋਂ ਕੇ (ਪੁਨਹਚਰਨ) ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨੇ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈਂ ॥

ਸਰਨ ਪਰਨ ਸਾਧੂ ਆਨ ਬਾਨਿ ਬਿਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਰਨੇ ਕੀ (ਬਾਨਿ) ਸੁਭਾਵ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਵਾ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜੇ (ਆਨ) ਹੋਰ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ਪਾਵਨਾ ਮਹਿ ਮਹਾ
ਪੁਨੀਤ ਸੇਵਕ ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਕਲਿਮਲ ਦੋਖ ਜਾਰੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂਮੇਂ ਨਿਤਯ ਨਿਤਯ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੈਸੀ ਹੈ? ਸੇਵਕ ਕੇ ਜਮਾਦਿਕ ਭੈ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਤਥਾ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਜਾਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਮੁਕਤ ਸੁਨਤ ਮੁਕਤ ਰਹਤ ਜਨਮ ਰਹਤੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਯੁਤ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਥਾ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ (ਰਹਤ) ਰਹਣੀ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਾਰ ਭੂਤ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਗਗਾਸੂਜਨ(ਸਾਰ ਭੂਤ)ਸਾਰ ਰੂਪ ਔਰਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮਕੇ ਤਤ ਕੋ ਬੀਚਾਰਕਰੇ॥੨॥੪॥੧੩੩॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਮਾਗੁ ਸੰਤ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਕਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਔਰ ਭਗਤੀ ਮਾਂਗ ਔਰ ਸਗਲ ਕਾਮਨਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਗੁਨ ਗੋੁਬਿੰਦ ਸਦਾ ਗਾਇ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਗਾਵਣਾਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਜਨਕੀ ਰੇਨ ਬਾਂਛੁ ਦੈਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਕਰੁ ਵਹੁ ਧੂੜੀ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ ਆਨਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾਮ
ਜਮਕੀ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਤ੍ਰਾਸ ਸਿਮਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਤਿਸਮੈਂ (ਬਿਸ੍ਰਾਮ) ਇਸਤਿਥੀ ਕਰ ਅਨੰਦੋ ਮੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਿ ਕਾ ਅਨੰਦ ਅਧਕ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰ ਫੇਰ ਜਮ ਕੀ (ਤ੍ਰਾਸ) ਪੀੜਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ॥

ਏਕ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਸੰਸਾਰ ਸਗਲ ਤਾਪ ਹਰਨ ॥

ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਗਲ ਤਾਪੋ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ ਨਾਨਕ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ (ਗਰਾਮੀ) ਸਮੂਹ ਪਾਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਨ ਲਾਲ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਦੇਖੇ ॥
ਪੰਚਾ ਤੇ ਏਕੁ ਛੂਟਾ ਜਉ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਗਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ (ਲਾਲ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣ ਕਰੋ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰਾਤੇ ਏਕਮਨ ਛੂਟਾ ਹੂਆਤਉ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗ ਪਕੜੋਂ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਉ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਇ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮੋਹਾ ॥
ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਮੋਹ ਅਰ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ॥
ਏਕੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੋਹਾ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਏਕ ਹਰੀਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਉ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗਾਈਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੋਭਨੀਕਹੂਆਹੈ॥੧॥
ਪਾਇਓ ਹੈ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ ਸਗਲ ਆਸ ਪੂਰੀ ॥
ਔਰ ਤਿਸਨੇ (ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੀ ਸਭ ਆਸਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ।
ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨੰਦ ਭਏ ਗੁਰਿ ਬਿਖਮ ਗਾਰ੍ਹ ਤੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਠਨ (ਗਾਰ੍ਹ) ਜਿਲਣ ਵਾ ਖੁਭਣ ਚਿਤ ਜੜ ਕੀ ਗੰਢ ਤੋੜੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਬਿਰਾਗੈਗੀ ॥ ਖੋਜਤੀ ਦਰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥
(ਗੀ) ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਢੂੰਢਤੀ ਹੂ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਤਨ ਸੇਵਿਕੈ ਪ੍ਰਿਉ ਹੀਅਰੈ ਧਿਆਇਓ ॥
(ਸਾਧੂ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ (ਪ੍ਰਿਉ)ਪਤੀ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੇਖਿਕੈ ਹਉ ਮਹਲੁ ਪਾਵਉਗੀ ॥ ੧ ॥
ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਕੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਦੇਖਕੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੀ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਹਉ ਸਰਣਿ ਪਰਉਗੀ ॥
ਕਾਮਨਾ ਅਰ (ਕਰੀ) ਕਲਪਣਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਗਰਿ ਮਿਲੇ ਹਉ ਗੁਰਮਨਾਵਉਗੀ ॥੨ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਗਰ ਮਿਲੇਂਗੇ ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੋਂਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭॥੧੩੬॥
ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ॥ ਜਾਨਤੇ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਐਸੀ ਹੋਈ ਪਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਦਿਆਲ ਜੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੁਛ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਤੋ ਕਰੋ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਤਰ ਪਿਤਰ ਤਿਆਗਿਕੈ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਪਾਹਿ ਬੇਚਾਇਓ ॥
ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਬੇਚ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਜਾਤਿ ਜਨਮ ਕੁਲ ਖੋਈਐ ਹਉ ਗਾਵਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥
ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਔਰ ਕੁਲ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਹਰਿਕਾ ਗਾਂਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਟੂਟੀਐ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਤਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੁਛ ਕਰਤਬ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥
ਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਏਕ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩੭ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩੭ ॥
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਲ ਲਾਲ ਮੋਹਨ ਗੋਪਾਲ ਤੂ ॥
ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਾਖਾਣ ਜੰਤ ਸਰਬ ਮੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤੂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਲਾਲ) ਹੇ ਪਿਆਰੇ (ਲਾਲ) ਅਮੋਲਕ ਗੋਪਾਲ ਤੂੰ ਮੋਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ । ਕੀੜੀ ਹਸਤੀ ਔਰ ਪਥਰ ਔਰ ਸਰਬਜੀਵੋਂ

ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਿਆਪਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਦੂਰਿ ਪੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ਸੰਗੇ ॥ ਸੁੰਦਰ ਰਸਾਲ ਤੂ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਹਜੂਰ ਹੀ ਹੈਂ (ਪੂਰਿ)ਬਿਆਪਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੰਗੀਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਤੂੰ ਰਸ ਕਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥੧॥

ਨਹ ਬਰਨ ਬਰਨ ਨਹ ਕੁਲਹ ਕੁਲ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਤੂ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩੮ ॥

ਬਰਨੋਂ ਮੈ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਬਰਣਨ ਨਹੀਂ ਔਰ (ਕੁਲਹ) ਸਮੂਹ ਕੁਲਾ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰਤ ਕੇਲ ਬਿਖੈ ਮੇਲ ਚੰਦ੍ਰ ਸੂਰ ਮੋਹੇ ॥

ਮਾਇਆ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ(ਕੇਲ) ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਮੋਹਤ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਉਪਜਤਾ ਬਿਕਾਰ ਦੁੰਦਰ ਨਉਪਰੀ ਝੁਨੰਤਕਾਰ ਸੁੰਦਰ ਅਨਿਗ ਭਾਉ ਕਰਤ ਫਿਰਤ ਬਿਨੁ ਗੋਪਾਲ ਧੋਹੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਔਰ (ਦੁੰਦਰ) ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ (ਨਉਪਰੀ) ਝਾਂਝਰੋਂ ਕਾ ਸੁੰਦਰ (ਝੁਨੰਤਕਾਰ) ਸਬਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਅਨਿਗ) ਹਾਉ ਭਾਉ ਕਰਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੋਪਾਲ ਔਰ ਸਭ ਮਾਇਆ ਨੇ (ਧੋਹੇ) ਛਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤੀਨਿ ਭਉਨੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹੀ ਕਾਚ ਕਰਮਿ ਨ ਜਾਤ ਸਹੀ ਉਨਮਤ ਅੰਧ ਧੰਧ ਰਚਿਤ ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਹੋਹੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਅਕਾਸ ਔ ਮਧ ਔਰ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਾਚ) ਕਚੇ ਅਰਥਾਤ ਸਕਾਂਮ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਤੇਜੀ ਸਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੇ (ਧੰਧ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਰਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਮਹਾ ਸਾਗਰ) ਵਡਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾ ਜਲ ਮੈਂ (ਹੋਹੇ) ਧੱਕੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਧੱਕੇ ਕਰ ਨਾਵਕਾ ਡੋਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੱਕਿਓਂ ਕਰ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਦਾਸ ਕਾਟਿ ਦੀਨੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਾਕੋ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਓਹੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩੯ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੧੫੫ ॥

ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ ਜਨ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇਂ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਨਾਮਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ(ਓਹੇ)ਉਸੀਕੋਸਿਮਰਤੇਹੈਂ॥੨॥੧੦॥੧੩੯॥੩॥੧੩॥੧੫੫॥ ਉਪਦੇਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੋ ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ ॥ ਕਾਂਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਕਿਸਕੀ ਮਾਤਾ ਔਰ ਪਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਕੌਨ ਕਿਸੇ ਕਾ ਭਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਧਨੁ ਧਰਨੀ ਅਰੁ ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ ॥

ਧਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਔਰ ਸਭੀ ਸੰਪਦਾ ਜੋ ਅਪਨੀ ਮਾਨੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਤਨ ਛੂਟੈ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਤਨ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸਮੈਂ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲਪਟਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥੧॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨ ਬਢਾਈ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਤੈਨੇ (ਰੁਚ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਬਢਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਜਗਤ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਹਾ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਲਪਟਾਹੀ ॥

ਯਾ ਜਗਮੈ ਕੋਊ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਕ ਆਵੈ ਇਕ ਜਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਹਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਇਕ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਕ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਂਕੋ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪਤਿ ਕਾਂਕੀ ਕਾਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਹੀ ॥
ਕਿਸਕਾ ਤਨ ਅਰ ਧਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੰਪਦਾ ਕਿਸਕੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਮਿਥਿਆ ਬਿਭੂਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਹੀ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਨਸਟ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ॥ਜੈਸੇ ਬਾਦਰਕੀ ਛਾਯਾ ਏਕਰਸਥਨੀਨਹੀਂਰਹਤੀ॥੧॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਗਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿ ਛਿਨ ਮਾਹੀ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜ੍ਹ ਜਿਸਤੇ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਹਾ ਨਰ ਅਪਨੋ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ਹੇ ਪੁਰਸ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸਿ ਰਚਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਔਰ ਬਿਸੇ ਰਸੋਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਸੁਪਨੋ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵੈ ॥
ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਾਹੇ ਕੋ ਲੋਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਸਾਚੋ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥
ਤੈਨੇ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸਾਚਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਰਖਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਆਪਕੋ ਬਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਬੰਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਜਗ ਮੁਕਤਾ ਰਾਮ ਭਜਨ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੋਹੀ (ਜਗ) ਜੀਵ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥
ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਕਰ ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਨੇ ਮਨ ਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਭੀ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਸਕਤਿ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਕੀਨੋ ਅਪਨੋ ਭਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਬਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਖਚਤ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੀ ਔਰ ਅਪਨਾ ਭਾਵਤਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਿਓ ਨਹਿ ਕਾਨਨਿ ਪਰਦਾਰਾ ਲਪਟਾਇਓ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਨਹੀ ਸੁਨਾ ਹੈ (ਪਰਦਾਰਾ) ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਾਰਨਿ ਬਹੁ ਧਾਵਤ ਸਮਝਿਓ ਨਹ ਸਮਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੂਆ ਸਮਝਾ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਾ ਕਹਉ ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਨੀ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥
ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਅਪਨੀ (ਕਰਨੀ) ਕਰਤੂਤ ਕਹਾ ਤਕ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ॥

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸਭ ਅਉਗਨ ਮੋ ਮਹਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇਓ ॥੨॥੪॥੩॥੧੩॥੧੩੯॥੪॥੧੫੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਔਗਣ ਮੇਰੇ ਮੈ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੧੩੯ ॥ ੪ ॥ ੧੫੯ ॥ ਨਿਜ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ੴ ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥
੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਹਰੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸੁਰ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈ ਹੋ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਸ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਬਿਨਾ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਹਰਿਕੀ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸੀ ਕਾਮਨਿ ਦੇਖਉ ਰੈਨਿ ਸਬਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਸਭ ਰਾਤ੍ਰੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਲਛਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੈ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਪ ਪਰਾਈ ਪੀੜਾ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਗਣਤ ਸਰੀਰਿ ਪੀਰ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੀਆ ਗਣਤੀਆ ਕਰਨੀਆ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪੀੜਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦਕਰ ਤੂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿਜੀਉ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹੂੰ ॥੨॥

ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਰੀਤੀ ਸੇ ਰਮਣਾ ਕਰੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਰਖੋਂ ॥

ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨੋਹਰ ਨਿਰਭਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਨੋਹਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ਹਮ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਨਿਰਭਉ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ ਘਟੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਅਟਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਹੂਈ ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਨਿਰਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭਕੋਈ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਐਸੀ (ਬੂਝ) ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ ਸੁਨਿ ਸਜਨੀ ਦੂਤ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥

ਜਬ (ਸਜਨੀ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੂਏ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੂਏ ਤਬ ਕਾਮਾਦੀ ਦੂਤ ਬਿਖ ਖਾਇਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਅਭਾਵ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਬਕੀ ਉਪਜੀ ਤਬਕੀ ਤੈਸੀ ਰੰਗੁਲ ਭਈ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੂਈ ਔਰ ਤੈਨੂੰ ਭਾਈ ਹੂਈ (ਰੰਗਲ) ਅਨੰਦਵਾਨ ਭਈ ਹਾਂ ॥ ੫ ॥

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਈ ॥

(ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਗੀ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਨ ਰਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੁਧ ਰਸ ਨਾਮੁ ਮਹਾਰਸੁ ਮੀਠਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਤੁ ਗੁਸਾਂਈਂ ॥

ਰਸੋਂ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਧ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਤਤ ਰੂਪ ਗੁਸਾਈਂ ਤੁਝਕੋ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਤਹ ਹੀ ਮਨੁ ਜਹ ਹੀ ਤੈ ਰਾਖਿਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਹੀ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਤਹਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਸਥਤ ਹੈ ਜਹਾ ਤੁਮਨੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਐਸੀ ਗੁਰਸਿਖਿਆ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਮਨ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਨਕ ਸਨਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬਨਿਆਈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨਾਦਿਕ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਪੁਨਾ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਹੈਂ ਇਨਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਘਰੀ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ਸਕਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕਾਨਾਮਹੀ ਬਡਾਈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਏਹ ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਭੀ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਧੀਰੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਕੋਟਿ ਕਲਪ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੈਸੇ ਕਰੇ ਭਾਵ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਜੋ ਕ੍ਰੋੜੋ ਕਲਪੋਂ ਕੇ ਦੂਖ ਨਸਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਕਰ ਚੌਰਾਸੀ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਜਲੇ ਹਉ ਮਮਤਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਦਾ ਨਉਰੰਗੀ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਕੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਵਿਕਾਰ ਜਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਦੀਵ (ਨਉਰੰਗੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਭਉ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਚਿਆ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੰਗੀ ॥ ੧ ॥

(ਅਨਭਉ)ਔਰਡਰ ਬਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿਹਰੀਪ੍ਰਭੂ ਸੁਧ ਅਪਨਾ ਸੰਗੀ (ਜਾਚਿਆ)ਮੰਗਿਆ ਭਾਵਜਾਣ ਲੀਆਹੈ॥੧॥

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਚੰਚਲ ਮਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਭਉਭੰਜਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਭਰਤ ਸਿੰਚਿ ਭਏ ਸੁਭਰ ਸਰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੁ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਜੋ ਅੰਤਹਕਰਣ (ਅਭਰਤ) ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਅਰਥਾਤ ਭਰਤੇ ਨਹੀਂ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਨੇ ਸੇ (ਸੁਭਰ) ਪੂਰਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਰ ਸਾਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਮਨਰਤਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲ) ਸੁਧ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ(ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ)ਸਦਾਸਦਾਦਿਆਲਹੈ॥੩॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਬਡੈ ਭਾਗ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਤਿਸ ਮੋਹਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥ ੪ ॥

ਸਚ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖ ਸਭ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈ ਮਨਨਿਰਮਲਪੁਨਾ(ਅਨਰਾਗੀ)ਪ੍ਰੀਤਵਾਲਾਹੂਆਹੈ॥੪॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਗਰ ਅਵਰ ਨਹੀ ਅਨਪੂਜਾ ॥

ਸੋ ਮੋਹਨ ਕੈਸਾ ਹੈ? (ਗਹਿਰ) ਡੂੰਘਾ ਹੈ (ਗੰਭੀਰ) ਅਡੋਲ ਹੈ ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਰਤਨ ਜੋ ਹੈ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਆਗਰ) ਆਕਰ ਅਰਥਾਤ ਖਾਣ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਤੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਵਾ ਕਿਸੀ ਔਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਦੂਜਾ ॥ ੫ ॥

(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਅਰ ਭਉ (ਭੰਜਨੁ) ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ ਨਿਰਮਲ ਪਦੁ ਚੀਨਿ੍ਆ ਹਰਿ ਰਸ ਰਤੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥

ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਪਦ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਨੇ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਏਹ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥੬॥ ਸੋ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ?

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ ਗੁਰਮਤਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਅਰ (ਅਨਾਥੁ)ਜਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸੁਆਮੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਅਜੋਨੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤਿਸ (ਏਕੋ) ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਨਾਹੀ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਮਨਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੭ ॥

ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਮ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਤ ਡੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਮਨਹੀ)

ਮਨਨ ਤੇ ਮਨ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਕਥਉ ਕਥੀਐ ਕਹਉ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ (ਅਕਥਉ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਰ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹਮਾਰੇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਜਾਨ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਭੀ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਤਤ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ ਕੋਈ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਵਡਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂਹੈਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਜਮਕਾਲ ਨਿਖੰਜਨੁ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਭੈ ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਜਮ ਅਰ ਕਾਲ ਕੋ (ਨਿਖੰਜਨੁ)ਕਟਿਆ ਹੈ ਔਰਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈਹੈ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪੈਨਣੁ ਭਗਤਿ ਬਡਾਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਤੋ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਏਹੀ ਤਿਨਕੇ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਹੈ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਨਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕਾ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਹਰਿ ਦਰਿ)ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੁਧਿ ਕਾਚੀ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ ਅਕਥੁ ਨ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕਚੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਹੈਕਿਉਂਕਿ(ਅਕਥੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਕੋਕਥਨਨਹੀਂਕਰਤਾ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਸੋਨਿਹਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਾਚੀ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ਰਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥

ਮਨ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਤਰੰਗ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੋਭਾਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਸਦ ਅਪਨੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਸਦੀਵ ਮਿਲ ਰਹੀਐ ਤੋ ਹਰੀ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਮੁਕਤੋ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਮਰੈ ਤਉ ਜੀਉ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥ ੫ ॥

ਹਰੀ ਸਾਗਰ ਕੇ (ਸਰੁ) ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਜਲ ਮੇਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਤਿਸ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ)

ਸੁਧ ਹਰੀ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਰਹੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਜੋ (ਤੇਰੈ) ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਣੇ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਸਚ ਨਾਮ ਮੈ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਜਗਿ ਝੂਠੀ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਨ ਪਛਾਣੇ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਬੁਧੀ ਜਗ ਮੈ ਝੂਠੀ ਹੈ ਵਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕੌਣ ਜਿਸਨੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੇ ਭਾਵ ਅਵਗੁਨੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਅਕਥੁ ਕਥੀਐ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ॥

(ਅਕਥੁ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਜਸ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਚ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਵਖਾਣੀ) ਜਪੀਏ ਹੋਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਭਉ ਭੰਜਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਡੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਭਯ ਨਸਟ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਸਾਚਾ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਚਲੂਲੇ) ਸਚਦਾਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਭੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰਸਨਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੀ ਲਾਲ ਭਈ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥

ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਸਬਦ ਕੇ ਜਸ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਲਾਲ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਜਾਣਿਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਆਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਮੋਨੀ ਸਭਿ ਥਾਕੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭੇਖ ਥਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਅਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਸਭ ਥਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭੇਖੋਂ ਮੈ ਭੇਖਧਾਰੀ ਭਰਮ ਥਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਜੋ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਵਾਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ ਭਾਯਾ ਹੈ ਔ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੋ ਨਿਵਿਰਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ (ਧੁਨੀ)ਬਾਣੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾਚੇ ਮਨ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥ ੬ ॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਏਕਸ ਮਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੋ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ਏਕ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੭ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤੌ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਬੂਝੈ ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਜਿਸ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਖਾਣੋਂ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਇਦੰ ਕਰਕੇ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ (ਬੈਰਾਗੀ) ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਅਕਥ ਕੀ ਜੋ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਊਪਰ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥
ਹਰੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਛਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਉਰਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥
ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਭ ਬੌਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਨਾਮਿ ਨਾਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਜਲ ਸੇ ਜੋ ਨਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਮੈਲਾ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਮੈਲਾ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੈ ਦੁਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਦ੍ਰਿੜਾਂ ਕਿਆ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤਿਆਗੀ ਮੈ ਤਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥
ਕਿਆ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੇ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੋਂ ਔਰ ਕਿਆ ਤਿਆਗ ਕਰੋਂ ਮੈਨੇ ਗ੍ਰਹਣ ਔਰ ਤਿਆਗ ਕੀ ਸਮਝ ਕੁਛਨਹੀਂ ਪਾਈ॥

ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀਉ ਨਾਮੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਹੀ ਜਿਸ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਚਾ ਸਚੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਨਾਇ ਲਾਏ ॥
ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮੋਂ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ੪ ॥
ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਚੇਤੇ ਆਵਾਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਏਹ ਮਨ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਔਰ ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਆਵਾਗਉਣੁ) ਜਨਮਣੇ ਮਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮਣੇ ਮਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਵਿਗਾੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਮਝ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਹਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥ ੬ ॥

ਸਚ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੰਜਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ(ਦਰਿ)ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸਕੋਕਮਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੭ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਭੁਲਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਆਤਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤੇ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ॥

ਆਪੇ (ਮੁਖਿ) ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਜਗਿਆਸੀ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵੈ ਹੈ ਆਪੇ ਰਚਨਾ ਕੋ ਕਰ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਥਾਇ ਪਏ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ਲੇਖੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਥਾਇ ਪਏ ਅਰਥਾਤ ਪਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਪਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੇਖੇ ਪਾਵਤਾਹੈ।੮।੩।

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਸਾਈ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰੋ ਡੀਠਾ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਉਪਾਇ ਸਮਾਵਨ ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਬੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਸਾਇ ਤੁਮਾਰਾ ਪਰਤਾਪ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ (ਕਰਨ)ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਾਵਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਔਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਲਜਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ(ਬੀਠਾ)ਬੀਠਲਾ ਤੂੰ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮਾਲਕ ਔਰ(ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਹੈਂ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜ ਭਏ ਰੰਕਾ ਉਨਿ ਝੂਠੇ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜਾ ਏਹ ਜੋ ਪਦਵੀਆ ਹੈਂ ਇਨਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਤੋ ਭੀ ਰੰਕ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਜਸ ਕੀਆ ਕਹਾਣੀਆ ਕੋ ਝੂਠੇ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਮਰਾ ਰਾਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਤਾਕੋ ਸਗਲ ਘਟਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰਾ ਰਾਜਨ ਤੂੰ ਸਦਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ (ਤਾਕੋ) ਤੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ(ਘਟਾ)ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਜਸ ਗਾਇਨਕੀਆਹੈ ॥੧॥

ਉਪਮਾ ਸੁਨਹੁ ਰਾਜਨ ਕੀ ਸੰਤਹੁ ਕਹਤ ਜੇਤ ਪਾਹੂਚਾ ॥

ਹੇ ਰਾਜਨ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਤਨੇਕ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਵੈਸ੍ਰਰੂਪ ਕੋ (ਪਹੂਚਾ) ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਵਡ ਸਾਹ ਦਾਤਾਰਾ ਊਚੇ ਹੀ ਤੇ ਊਚਾ ॥ ੨ ॥

ਬਡਾ ਬਿਅੰਤ ਉਦਾਰ (ਸਾਹ) ਬਾਦਸਾਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਊਚਿਓਂ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਵਨਿ ਪਰੋਇਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਸੰਗੇ ॥

ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਵਨ ਕਰ ਸਭ ਜਗ ਕੋ ਪਰੋਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ (ਕਾਸਟ) ਲਕੜੀ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਨੀਰੁ ਧਰਣਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਏਕਤ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਸੰਗੇ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਸ੍ਵੈ ਸਕਤੀ ਕਰ ਜਲ ਔਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਤਤ੍ਵੋਂ ਕੋ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੰਗ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਥਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਚਾਲੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੁਝੈ ਉਮਾਹਾ ॥

(ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਚਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਘਰਿ ਘਰਿ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਤੁਝੈ) ਤੁਮਾਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪਾਛੈ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਾ ॥ ੪ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪੀਛੇ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰਿਜਕ ਤਿਨਕਾ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਹੁਚਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਯਥਾ ਮਾਤਾਕੇ ਅਸਥਨੋਂ ਮੈਂ ਦੂਧ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ ਮਸਲਤਿ ਕਾਹੂ ਦੀਨੀ ॥

ਜੋ ਕੁਛ (ਕਰਣਾ) ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ (ਮਸਲਤਿ) ਸਲਾਹ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੀ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦੀ ਹੈ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਰਹ ਦਿਖਾਏ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ਚੀਨੀ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਸ੍ਰੀ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ (ਕਰਿ ਕਰਹ) ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਦਿਖਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ (ਚੀਨੀ) ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਦੀਨੀ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ (ਕਰਿ) ਹਾਥ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤੈਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਨਕੋ ਬਡਾਈ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ ਅਵਗਿਆ ਜਨ ਕੀ ਤੇ ਤੈਂ ਦੀਏ ਰੁੜਾਈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਰੁੜਾਇ ਦੀਏ ਭਾਵ ਮਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਅਵਗਨ ਸਭਿ ਪਰਹਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਕਉ ਦੇਖਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਤਿਨ ਭਵਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਮ ਨਾਨੇ ਨੀਚ ਤੁਮੇ ਬਡ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹਮ (ਨਾਨੇ ਨੀਚ) ਅਤੀ ਤੁਛ ਹੈਂ ਅਰ ਤੁਮ ਬਡੇ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੂੰ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦੇਖੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰਾ) ਆਸਰਾ ਲੀਆਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਿਭੂਤੀ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੬ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਕਥਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਚਰਜ ਸਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ (ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ (ਸਭਾ) ਕਚਹਿਰੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅਪਾਰ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹਮ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤਿਸ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈਂ॥

ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਨਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਪਰਗਾਸੁ) ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰ ਅਗਿਆਨ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ ਜਾ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਸੋਭਾ ਤਾ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਏਹੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਭੀ (ਅਪਰ ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਸੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਜਾ ਕੇ ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਸੋਗ ਹਰਖ ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰੰਗ ਹੈਂ ਗਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਸੋ ਸੋਗ ਔਰ ਹਰਖ ਦੋਨੋਂ ਮੈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਾ ਕੇ ਬੇਦ ਧੁਨਿ ਕਰਹਿ ॥ ਅਨਿਕ ਮਹੇਸ ਬੈਸਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਸਕੇ ਅਗੇ ਬੇਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸਿਵਜੀ ਬੈਠੇ ਹੂਏ ਧਿਆਨ ਧਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਪੁਰਖ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ॥ ਅਨਿਕ ਇੰਦ੍ਰ ਊਭੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ੩ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਪਰਸਰਾਮ ਆਦਿਕ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ (ਊਭੇ) ਖੜੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਨਿਕ ਪਵਨ ਪਾਵਕ ਅਰੁ ਨੀਰ ॥ ਅਨਿਕ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਦਧਿ ਖੀਰ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਵਨ ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਅਰ (ਨੀਰ) ਜਲ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਔਰ (ਦਧਿ) ਦਹੀਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਰ (ਖੀਰ) ਦੂਧ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸੂਰ ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਆਤਿ॥ ਅਨਿਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ॥ ੪ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਔਰ(ਨਖਿਆਤਿ)ਤਾਰਾਗਨ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕਹੀ ਦੇਵੀ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹੈਂ॥੪॥

ਅਨਿਕ ਬਸੁਧਾ ਅਨਿਕ ਕਾਮਧੇਨ ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਰਜਾਤ ਅਨਿਕ ਮੁਖਿ ਬੇਨ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਸੁਧਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਾਮਧੇਨੁ ਹੈ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਪਾਰਜਾਤ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਮੁਖਿਬੇਨ) ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਵਾ ਨਾਰਦ ਜੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੰਸੀ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮੁਖ੍ਯ ਹੈਂ ਔ ਬੇਨ ਵਾਜਾ ਵਜਾਉਣੇ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਮੁਖ੍ਯ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਅਕਾਸ ਅਨਿਕ ਪਾਤਾਲ ॥ ਅਨਿਕ ਮੁਖੀ ਜਪੀਐ ਗੋਪਾਲ ॥ ੫ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਅਕਾਸ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਤਾਲ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਨੇਕ ਮੁਖੋਂ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਹੋਵਤ ਬਖਿਆਨ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆ ਔ ਪੁਰਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਦੁਆਰਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਵਖਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਰੋਤੇ ਸੁਨਹਿ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥ ੬ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤੇ ਹੋਕਰ (ਨਿਧਾਨ) ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅਨਿਕ ਧਰਮ ਅਨਿਕ ਕੁਮੇਰ ॥ ਅਨਿਕ ਬਰਨ ਅਨਿਕ ਕਨਿਕ ਸੁਮੇਰ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀਕੁਬੇਰ ਹੈ ਅਨੇਕ ਬਰਨ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਹੈਂ॥

ਅਨਿਕ ਸੇਖ ਨਵਤਨ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਤੇਹਿ ॥ ੭ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੇਸਨਾਗ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਤੇਹਿ) ਤਿਨਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾਹੈ॥੭॥

ਅਨਿਕ ਪੁਰੀਆ ਅਨਿਕ ਤਹ ਖੰਡ ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਹਾ ਖੰਡ ਹੈਂ ਰੂਪ ਦੇਹਾ ਰੰਗ ਸ੍ਵੇਤ ਪੀਤਾਦੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਨਾ ਅਨਿਕ ਫਲ ਮੂਲ ॥ ਆਪਹਿ ਸੂਖਮ ਆਪਹਿ ਅਸਥੂਲ ॥ ੮ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਬਾਗ ਔਰ ਅਨੇਕ ਫਲ ਮੂਲ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੮ ॥

ਅਨਿਕ ਜੁਗਾਦਿ ਦਿਨਸ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥ ਅਨਿਕ ਪਰਲਉ ਅਨਿਕ ਉਤਪਾਤਿ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਜੁਗਾਦਿ) ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਸਤਜੁਗ ਉਪਲਖਤ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਭੀ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਉਸ ਮੈਂ ਪਰਲੋ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਉਤਪਾਤਿ) ਉਤਪਤੀ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਜੀਅ ਜਾਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਹਿ ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਸ੍ਰਬ ਠਾਇ ॥ ੯ ॥

ਅਨੰਤ ਹੀ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਰਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਜਾਕੀ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਜਿਸਕੀ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਯਾਹੈ ਔਰ ਲਖੀ ਨਹੀਂਜਾਂਤੀਹੈ ਸੋ ਅਨੇਕ ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਖੇਲ ਰਹਾਹੈ॥

ਅਨਿਕ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਸੰਗੀਤ ॥ ਅਨਿਕ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਚੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ (ਸੰਗੀਤ) ਰਾਗੋਂ ਕੋ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਚੀਤ) ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਤਹਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਭਤੇ ਊਚ ਭਗਤ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ ॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਅਨਾਹਦ ਆਨੰਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥ ਉਆ ਰਸ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥ ੧੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਅਨੰਦ ਜਨਕ (ਝੁਨਕਾਰ) ਸਬਦ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਉਸ ਅਨੰਦ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥ ਊਚ ਤੇ ਊਚ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਵਹੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਅਸਥਾਨ ਸਤਿਸੰਗ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਹੈ (ਊਚ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨਾ ਕੀਆ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ
ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਔਰ (ਨਾਨਕ) ਦ੍ਵੈਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਦਇਆ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ (ਨਿਹਾਲ) ਨਿਰਦੁਖ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸਾਰਗ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਲਿਪਾਤਾ ॥

ਅਨਭੈਤਾ ਕਾ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਅਲਿਪਾਤਾ) ਅਸੰਗ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨੁ ਕਰਿ ਬਿਸਥੀਰਨੁ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਰਚਨੁ ਕੀਆ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾ (ਬਿਸਥੀਰਨੁ) ਬਿਸਤਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਸੇ ਤਰੰਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਭਿ ਰਸ ਮਾਣੇ ਭੋਗ ਘਟਾਣੇ ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਕੋ ਥੀਆ ॥

(ਹਭਿ) ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਔਰ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਇਕ ਰੰਗੀ ਠਾਕੁਰੁ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਇਕ (ਰੰਗੀ) ਆਨੰਦੀ ਠਾਕਰ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਰਸਿ ਲੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਛੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈਂ ਨਿਰਭੈਤਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰਨ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ॥

ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਕਰ ਤਿਸਕੀ ਬਡਾਈ ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਪੂਰਨ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰਬ ਠੌਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਮਨਮੋਹਨ ਘਟ ਘਟ ਸੋਹਨ ਜਬ ਖਿੰਚੈ ਤਬ ਛਾਈ ॥

ਪੂਰਨ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਣੇ ਵਾਲਾ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜਬ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੇ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੋ ਖੈਂਚਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ (ਛਾਈ) ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧਹੁ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸਾਧਹੁ ਘਰੀ ਮੁਹਤ ਕ ਬੇਲਾ ਆਈ ॥

ਐਸੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਅਰਾਧਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਘੜੀ ਵਾ (ਮੁਹਤ) ਅਧੀ ਘੜੀ ਤਕ ਅੰਤ ਕੀ ਵੇਲਾ ਆਈ ਜਾਣੋ ॥

ਅਰਥੁ ਦਰਬੁ ਸਭੁ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੀਸੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੂ ਜਾਈ ॥

ਏਹ ਸਭੀ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਕੰਮ ਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਹੂਆ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਸੇ ਸੰਗ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੋ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇਂ ਔਰ ਕੌਨ ਮੁਖ ਸੇ ਬਡਾਈ ਕਹੀ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪੂਛਉ ਸੰਤ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ ॥ ਹੀਉ ਅਰਾਪਉ ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨਾ (ਹੀਉ) ਜੀਵ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੋਂ ॥

ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕੈਸਾ ਕਹ ਮੋਹਨ ਪਰਵੇਸਾ ॥

ਏਹ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੋ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕੈਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਮੋਹਨ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਹਾਂ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ॥

ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਈ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਦੇਸਾ ॥

ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖਦਾਈ ਕੀ ਸਤਾ ਥਾਨ ਥਨੰਥਰੋ ਔ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਪੁਨਹ ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੈਂ (ਮਾਈ) ਬਿਆਪੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੁਗਤਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਰਿ ਜੈਸਾ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤ ਔਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਾ) ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਪੂਛੈ ਦੀਨੁ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੋਹਤ ਭਇਓ ਹੈ ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਜਗਿਆਸੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ਧੰਨਿ ਸੁ ਰਿਦਾ ਜਿਹ ਚਰਨ ਬਸਾਇਆ ॥

ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇਦਾਸ ਪਾਸ ਆਯਾਹੈ ਵਹੁ ਰਿਦਾ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂਕੋ ਬਸਾਯਾ ਹੈ॥

ਚਰਨ ਬਸਾਇਆ ਸੰਤ ਸੰਗਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਉਲਾਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪਰਗਾਸ ਹੂਆ ਤਬ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਉਲਾਸੁ) ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਲੋੜੀਦਾ) ਚਾਹੁਤਾ ਥਾ ਸੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਨਾਠਾ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਮਹਿ ਵੂਠਾ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸਹਜਾਇਆ ॥

ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ਸੰਹਜੇ ਹੀ ਅਤੀ ਆਨੰਦ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਮੈਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਤਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਪਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇ ਗਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਮਹਿਮੇ ਅਰ ਹਸਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਇ ਮਹਿਮਾ ਔਰ ਰਾਇ ਹਸਨਾ ਦੋਨੋਂ ਕਾਂਗੜ ਅਰ ਧੌਲੇਕੇਸਰਦਾਰ ਥੇ ਹਸਨੇ ਸੇ ਕੁਛ ਗੁਨਾਹੁ ਹੂਆ ਅਕਬਰ ਨੇ ਘਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਮਹਿਮੇ ਕੀ ਸਰਣ ਗਿਆ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਮੁਖਤਾਰ ਕੀਆ ਵਹੁ ਦਿਲੀ ਟਕੇ ਦੇਣੇ ਗਿਆ ਵਹੁ ਹਮੇਸ ਮਹਿਮੇ ਕੋ ਗੈਰ ਹਾਜਰ ਅਰ ਆਪਕੋ ਹਾਜਰ ਲਿਖਾਵੈ ਗੈਰ ਹਾਜਰੀ ਕੇ ਸਬਬ ਮਹਿਮਾ ਕੈਦ ਹੂਆ ਜਹਾਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਜਰ ਨਾ ਆਵੇ ਐਸੇ ਭੋਹਿਰੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹਸਨੇ ਨੇਤਿਸਕਾ ਰਾਜ ਲੀਆ ਏਕ ਸਮੇਂ ਅਕਬਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਿਆ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਏਕ ਲਕੜੀ ਪੈ ਨਸ਼ਾਨਾਂ ਲਗਾਣੇ ਕੋ ਕਹਾ ਨਿਸਾਨੇਪੈਕਿਸੀ ਕਾ ਤੀਰ ਨ ਲਗਾ ਉਸ ਵਕਤ ਕਿਸੀਨੇ ਸਪਾਰਸ ਕਰੀ ਕਿ ਹੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਹਿਮਾ ਵਡਾ ਨਿਸਾਨੇ ਬਾਜ ਹੈ ਸੁਨਕਰਤਿਸਕੋ ਬੁਲਾਇਆਂ ਮਹਿਮੇ ਨੇ ਨਿਸਾਨਾ ਬੇਧਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ ਹੂਆ ਮਹਿਮੇ ਨੇ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਕਹਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਫੌਜ ਦਈਜਾਕਰ ਹਸਨਾ ਕੈਦ ਕੀਆ ਢਾਢੀਆ ਵਾਰ ਗਾਈ ਤਿਸਕੀ ਧੁਨੀ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਖੀ ਹੈ* ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਵ ਕਾ ਆਵਰਨ ਕੈਸੇਦੂਰ ਹੋਵੇਔਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੈਸੇ ਰੀਝੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ?ਉਤ੍ਰ॥

ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪॥ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨॥ ਗੁਰੁ ਕੁੰਜੀ ਪਾਹੂ ਨਿਵਲੁ ਮਨੁ ਕੋਠਾ ਤਨੁ ਛਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਨਕਾ ਤਾਕੁ ਨ ਉਘੜੈ ਅਵਰ ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ॥ ੧॥

ਮਨ ਕੋਠਾ ਹੈ ਅਸਥੂਲ ਤਨ ਊਪਰ ਛਤ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਵਾ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਰੂਪੀ ਤਖਤੇਹੈਂਔਰਅਗਿਆਨਰੂਪੀ (ਨਿਵਲ) ਜੰਦਰਾ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਪਾਹੁ) ਪਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕੋਠੇ ਕਾ ਤਾਕ ਨਹੀਂ ਖੁਲਤਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਕੁੰਜੀ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਪਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੧॥

ਮਹਲਾ ੧॥ ਨ ਭੀਜੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦਿ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਗ ਗਾਉਣੇ ਸੇ ਬਾਜੇ ਬਜਾਉਣੇ ਸੇ ਔਰ ਬੇਦ ਕੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਸੁਰਤੀ) ਗਿਆਤ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਸੇ ਔਰ (ਗਿਆਨੀ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੋਧ ਕਰ ਔ ਅਸਟਾਂਗ

*ਪੌੜੀ ਤਿਸਕੀ ਯਹ ਹੈ। ਮਹਮਾ ਹਸਨਾ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਇ ਭਾਰੇ ਭੱਟੀ॥ ਹਸਨੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਮਹਮੇਥੱਟੀ। ਭੇੜਦੁਹੂੰਦਾਮੈਂ ਕਿਆਸਰਵਕਸਵੱਟੀ। ਮਹਮੇਪਾਸ ਵਡੇ ਰਣ ਦਲ ਹਸਨੇ ਘੱਟੀ॥ ਇਸ ਪੰਜ ਤ੍ਰਾਸੇ ਨਿਗੁਰੂ ਜੋ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਪੌੜੀ ਮੇਲੀ॥ "ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ।" ਇਤਯਾਦਿ

ਜੋਗ ਕਰ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਸੋਗੀ ਕੀਤੈ ਰੋਜਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਰੂਪੀ ਮਾਲੰੀ ਰੰਗਿ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੋਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਯਥਾ ਜੈਨੀ ਸਦੀਵ ਹੀ ਸੋਗ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਰੂਪ ਅਰ ਮਾਲ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਤੀਰਥਿ ਭਵਿਐ ਨੰਗਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਦਾਤੀ ਕੀਤੈ ਪੁੰਨਿ ॥

ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਨਗਨ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ (ਦਾਤੀ) ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਦਾਨ ਅਰ ਪੁੰਨ ਕਿਸੇ ਦੇਣੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਬਾਹਰਿ ਬੈਠਿਆ ਸੁੰਨਿ ॥

ਬਾਹਰ (ਸੁੰਨਿ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬੈਠਣੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਭੇੜਿ ਮਰਹਿ ਭਿੜਿ ਸੂਰ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਕੇਤੇ ਹੋਵਹਿ ਧੂੜ ॥

(ਭੇੜਿ) ਜੁਧ ਮੈਂ ਸੂਰਮਾ ਹੋਕਰ ਲੜ ਮਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ । ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਨੇ ਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਭੀਜਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਐ ਮਨਕੈ ਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਅਨਸਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਸੋਈ ਕਰਤੱਤ ਪਰਮਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋਮਨਕਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੈ ਭਾਰ ਅਠਾਰ ॥

(ਨਵ) ਬਿਆਕਰਣ ਛਿਅ ਸਾਸਤ੍ਰ ਖਟ ਅੰਗ ਵੇਦ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋਤਸ ੧ ਨਿਰੁਕਤ ੨ ਪਿੰਗਲ ੩ ਸੰਖਿਆ ੪ ਔਰ ਏਕ ਅੰਗ ਵਿਆਕਰਣ ਹੈ ੫ ਕਲਪ ੬ ਇਨਕਾ ਜੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਅਠਾਰਾ ਪਰਬੋਂ ਵਾਲਾ (ਭਾਰ) ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਵਾ ਅਠਾਰਾ ਪੁਰਾਣੋ ਸਹਿਤ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਕੋ ਜੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਿਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੋਹਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ (ਤੋਹਿ) ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤ (ਕਿਉ) ਕੈਸੇ ਕਿਸ ਤਰਾ ਹੋਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਭਿ ਵਸਤ ਬ੍ਰਹਮੈ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ੩ ॥

ਨਾਭੀ ਮੈਂ ਵਸਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਨੇ ਜਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇਤਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋ ਪਛਾਨਾਹੈ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਏਹ ਸਭ ਜਗਤ ਆਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਰਚਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ(ਸਬਾਇਆ)ਸਭ ਮੈਂ ਆਧਾਰੂਆਹੈ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਅਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਸਭ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਸਭ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਰਜੂ ਮੈਂ ਸਰਪ ਵਤ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਰਖੈ ਵੇਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੋ (ਵੇਕ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾ ਸਭਨਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ॥

(ਮੰਦਾ) ਬੁਰਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਬਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਸੁਆਮੀ ਕੋਈ ਔਰ ਅਧਿਕ ਵਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਵੇਖੈ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ॥

ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਔਰ ਧੰਧਿਓਂ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸੈ ਥੋੜਾ ਕਿਸੈ ਅਗਲਾ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਕਿਸੀ ਕੋ ਥੋੜਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਧੰਧੇ ਸੇ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥

ਆਵਹਿ ਨੰਗੇ ਜਾਹਿ ਨੰਗੇ ਵਿਚੇ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰ ॥

ਜੀਵ ਸਭ ਨੰਗੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨੰਗੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇਹੈਂ ਬੀਚਹੀ ਭਾਵ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਵਿਥਾਰ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅਗੈ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਜਾਤਾ ਜੋ ਅਗੇ ਜੀਵ ਕੋ ਕਾਈ ਕਾਰ ਸੁਭ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਵਾ ਅਸੁਭ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਵਾ ਜੇਕਰ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਾ ਬੂਝੀਏ ਤਾ ਅਗੇ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਇਸਨੇ (ਕਾਈ) ਕੌਨਸੀ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਫੇਰ ਜੀਵ ਸੇ ਸੁਭ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਜੀਆਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਲੈ ਜਾਵੈ ॥

ਜੀਆ ਰੂਪੀ ਜਿਨਸੋਂ ਕੋ(ਭੇਜੈ)ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਥਾਪੀਆ ਹੂਈਆ ਜਿਨਸੋਂ ਕੋ ਲੈਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭ ਜਿਨਸ ਖਟਣ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਜੇਹੀ ਕੇਹੀ ਜਿਨਸ ਥਾਪ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੈ ਆਪੇ ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ (ਥਾਪਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪੇ (ਉਥਾਪੈ) ਲਯ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਏਤੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ(ਵੇਸ) ਭੇਖ ਅਰਥਾਤ ਰੂਪ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉਧੂਤੀ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਤਿਸਕੇ (ਅਉਧੂਤੀ) ਭਿਛਕ ਅਰਥਾਤ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਲੇਖੈ ਚਲਣੁ ਕਾਇਤੁ ਕੀਚਹਿ ਦਾਵੇ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਲੇਖੈ ਵਿਚ ਹੀ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਔਰ ਲੇਖੈ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਹੈ ਫੇਰ (ਕਾਇਤੁ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਦਾਵੇ ਕਰੀਏ ॥

ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

(ਮਤਿ) ਖਟ ਮਤੋਂ ਕਾ ਵਾ ਸਿਆਣਪ ਕਾ (ਮੂਲੁ) ਸਿਧਾਤ ਔਰ (ਪਰਵਾਣਾ) ਸਚਾ ਬਚਨ ਏਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿ ਕਰ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤਪਾਵਸੁ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ੨ ॥

ਕਰਣੀ ਉਪਰ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਕੁਛ ਔਰ ਕਹੇ ਕਹਾਵੇਗਾ ਤੋ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀਏਂਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਗੁਣ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਹ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸਮਝ ਕਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਵਾ ਗਿਆਨ ਗੁਣ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਸਦੀਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੋ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਕਤਿ ਗਈ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇਆ ॥

(ਸਕਤਿ) ਮਾਇਆ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਭਰਮ ਕਟ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਬੋਧ ਜਾਗ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ (ਪੋਤੈ) ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਾਹ ਚਲੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਲਿਖਿਆ ਦੇਵੈ ਨਾਲਿ ॥

(ਸਾਹ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਸੋਂ ਜੀਵ ਵਣਜਾਰਿਆ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਚਲੇ ਆਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਆਪਣਾ ਜੋ ਸ੍ਰੁਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪ ਹੁਕਮ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਨਾਲ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਜੀਵੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੁਮਕੋ ਮਾਨਨੀ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਲਿਖੇ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈਐ ਵਸਤੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥

ਸੁਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਹੁਕਮ ਲਿਖੇ ਕੇ ਊਪਰ ਜੋ ਕਮਾਵਨ ਕੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ ਹੈਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਸਮਾਲ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪਰਾਇਣ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥

ਤਿਨਾ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਨੇ ਵਸਤ ਭੀ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਵਖਰ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਬਧਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੇਈ ਲਾਹਾ ਲੈਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥

(ਕੇਈ) ਵਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਮੂਲ ਸੁਆਸੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਥੋੜਾ ਕਿਨੈ ਨ ਮੰਗਿਓ ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਧਨਾਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਥੋੜਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਾ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਰਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ॥

ਨਦਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਸਾਬਤੁ ਲਾਏ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਨਜਰ ਤਿਨਕੋ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਕੋ ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੇ ਪਾਸ ਸਾਬਤ ਲਿਆਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸਾਬਤ ਪੂੰਜੀ ਪਰਮੇਸੂਰ ਨਿਮਿਤ (ਲਾਏ) ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਆਸ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਾਏ॥੧॥
ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਆਵਾਗੌਣ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥ ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਜੋੜ ਮੈਂ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੂਰ ਸੇ ਵਿਛੜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਵਿਛੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੂਰਮੇਂ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ(ਮੁਏ)ਮਿਰਤਕ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਿਲ ਮਿਲ ਵਿਛੜੇ ਹੈਂ ਵਿਛੁੜ ਕਰ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੀਂਉ ਜੀਉ ਕਰ ਮੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮਰ ਮਰ ਫੇਰ ਜੀਵੇ ਹੈਂ॥

ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੂਏ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਵਿਛੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਬਾਪ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਬੇਟੇ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰ ਚੇਲੇ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੂਏ ॥

ਜੇ (ਹੁਣਿ)ਅਬ ਗਿਣੀਏ ਜੋ ਪੀਛੇ ਕਿਸ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਹੂਏਹੈਂਔਰ ਆਗੇ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਹੋਵੈਗੀ ਤੌ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀਹੈ॥

ਸਭੁ ਕਰਣਾ ਕਿਰਤੁ ਕਰਿ ਲਿਖੀਐ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰੇ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ (ਕਰਿ) ਹਾਥ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ ਹੋਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਭਾਵ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਪੀਛੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਕੋ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰ ਤਰੀਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਣੇ ਸੇ ਹੀਂ(ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਰਮ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ (ਦੂਜੈ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੋ ਆਲਾਇਆ ॥

ਝੂਠ ਅਰ ਕਪਟ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂਔਰ (ਕੂੜੋ ਆਲਾਇਆ) ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ (ਹੇਤੁ) ਸਨੇਹੁ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਸਭੋ ਦੁਖ ਕਾ ਹੇਤੂ ਹੈ ॥

ਜਮਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬਧੇ ਹੂਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸੁਖੋਂ ਵਾਸਤੇ ਭਰਮੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਪਰਮੇਸੂਰ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਐਸੇ ਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜਿਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੀ ਤੇ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਸੁਰਗਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤ੍ਯ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਹਿ ਮਾਹਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨੀ ਪੀਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਜਿਨਕਉ ਲਿਖਿਆ ਆਦਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਆਦਿ) ਧੁਰਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰੇ ਸੋਇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਕੀਤਾ ਹੂਆ ਜੀਉ ਕਿਉਂ ਸਲਾਹੀਏ ਭਾਵ ਸਲਾਹੁਣਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਭਿੰਨ ਦੂਸਰਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਸਲਾਹੀਏ ਜਿਸਨੇ ਏਹ (ਆਕਾਰੁ) ਪਰਪੰਚ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਾਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਦਾਤਾ ਸੋਈ ਸਲਾਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸਦੀਵ ਹੈ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਸਦੀਵ ਅਮਰ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਭੰਡਾਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਪੰਦਾਰਥ ਜਿਸਕੀ ਆਗਯਾ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ ਵਡਾ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ (ਨਿਧਾਨੁ) ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਣੇ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਚਰਾਂ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਂਈ ॥

ਇਸਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਸਹਿਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾਵੋਂਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੂ ਵਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਿਆਈ ॥

(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਉਪਲਖਤ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਪੰਖੇਰੂ) ਪੰਛੀ ਵਸ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੋਵੈ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਕੈਸਾ ਬੋਲਣਾ ਜਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ਚੀਰੀ ਜਾਕੀ ਨਾ ਫਿਰੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਕੈਸੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਕਿਆ ਸੁਨਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੁੜਤੀ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥

ਚੀਰੀ ਜਿਸਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰ ਮਲਕ ਸਲਾਰ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੀ ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਮੈਂ (ਮੀਰ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ(ਮਲਕ)ਦੇਵਤੇਅਰ(ਸਲਾਰ) ਸਰਦਾਰ ਸਭਨੇਚਲੇਜਾਨਾ ਹੈ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੈਸੋਈ (ਕਾਰ) ਕਰਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹਥਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਨਕਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਮੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾਂ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਥ ਕਿਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪਲ ਮਾਤਰ ਠਹਿਰਨਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਹੀ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਇ ਉਠੀ ਕਰ ਲੈ ਪਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਜਬ (ਫੁਰਮਾਨੁ) ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ ਉਠ ਕਰ (ਕਰ ਲੈ) ਰਸਤੇ ਪੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਹੋਣੇ ਸਾਰ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਪਰਲੋਕ ਗਾਮੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਆਗਜਾ ਰੂਪੀਚੀਰੀ ਕਰ ਜੈਸਾਮਸਤਕ ਮੈਂ ਹੁਕਮਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸਭ ਜੀਵ ਕਮਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਘਲੇ ਆਵਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ (ਘਲੇ) ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਸਭ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਦ) ਬੁਲਾਏ ਹੂਏ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਉਠ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਕਉ ਬਖਸੀਐ ਸੇਈ ਪੋਤੇ ਦਾਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਸੇਈ ਪੁਰਸ ਗਿਆਨ (ਪੋਤੇ ਦਾਰ) ਖਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕੁੰਜੀ ਜਿਨਕਉ ਦਿਤੀਆ ਤਿਨਾ ਮਿਲੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਆਗੇ ਜਿਨੋਂਨੇ ਭਗਤੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਜਾ ਰੂਪੀ ਕੁੰਜੀ ਜਿਨਕੋ ਦਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲੇਹੈਂ॥

ਜਹ ਭੰਡਾਰੀ ਹੂ ਗੁਣ ਨਿਕਲਹਿ ਤੇ ਕੀਅਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨ ਖਜਾਨਚੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਾ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਪਰਵਾਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸੁਣਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥

ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹਰੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੂਝਤਾ ਹੈ

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ (ਸਾਚਾ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਅਧਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੀ ਪਰਾਇਣ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰੋਂਕਾਪ੍ਰਤਿਬਲਦਾਜੀਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂਕਰ ਤਿਸਕੀਬਿਅੰਤਤਾ ਜਨਾਵਤੇਹੁਏਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਤੁਲੀਅਹਿ ਤੋਲ ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਪੁਨਃ ਧਰਮ ਆਦਿਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰੋਂ ਕੋ ਪਿਛੈ ਪਾਇ ਕਰ ਤਕੜੀ ਪੈ ਤੋਲੀਏ ॥

ਇਕਸੁ ਨ ਪੁਜਹਿ ਬੋਲ ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ॥

ਸੋ ਜੇਕਰ ਪੂਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਪੂਰਾ ਹੋਕਰ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੇ ਤੋ ਵਹੁ ਕਰਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਇਕ (ਬੋਲ) ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕੇਗਾ ॥

ਵਡਾ ਆਖਣੁ ਭਾਰਾ ਤੋਲੁ ॥ ਹੋਰ ਹਉਲੀ ਮਤੀ ਹਉਲੇ ਬੋਲ ॥

ਤਿਸਕਾ (ਆਖਣੁ) ਕਹਿਣਾ ਵਡਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਤੋਲ ਭੀ ਭਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੌਲੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ਹੌਲੇ ਹੀ ਬੋਲ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਭਾਰੁ ॥ ਕਿਉ ਕੰਡੈ ਤੋਲੈ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਅਰ ਪਾਣੀ ਅਰ ਪਰਬਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਭਾਰ ਹੈ ਸੋ ਕੰਡੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਨਾਰਾ ਕੈਸੇ ਤੋਲ ਸਕਗਾ

ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਤੋਲ ਸਕਤਾ ॥

ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ ਰਤਕ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਦੇਇ ਪੁਜਾਇ ॥

ਪਰਤੂ ਜੋ ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ ਰਤਕ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਨਾਰ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਪੁਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਮੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਬਿਅੰਤਕੀ ਮਿਰਯਾਦਾ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ॥ ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ॥ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਆਦਿਕ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਿਸਕੇ (ਭਾਰ) ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਪੰਡਤ ਰੂਪੀ ਸੁਨਾਰ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਕੰਡੇ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਤੋਲ ਸਕੇਗਾ (ਤੋਲਾ) ਬੇਦ ਮਾਸਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਰਮਾਣ ਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਪਰਮਾਣ ਪਾਇਕਰ ਪੂਛਣੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਮਿਤ ਪੁਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ ॥

ਮੂਰਖ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਨਿ ਆਪੁ ॥ ੧ ॥

ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈਂ (ਧਾਤੁ) ਧਾਵਣੀ ਹੈ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਅਖਿਆਣ ਅਰਥਾਤ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂ ਕੋ ਆਪਕੋ ਅਧਿਕ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਆਖਣਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਤੇ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅਖਿਆਣੋ ਕਰ ਭੀ ਆਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਆਖਿ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਭਾਖਹਿ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਇਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥਾਤ ਕੰਠਾਗਰ ਆਖਤੇ ਹੈਂ ਇਕ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਦੁਆਰਾ ਭਾਖਤੇ ਹੈਂ (ਅਰਧ ਉਰਧ) ਤਲੇ ਊਪਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਤੋ ਕਹੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਕਿਹੁ ਹੋਇ ਤ ਕਿਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਜੇਕਰ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਹੋਵੈ ਤੋ ਕਿਛ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਭੀ ਆਵੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਅਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਘਟ ਅਉਘਟ ਘਟ ਥਾਪਿ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਇਆ ਮਹਤਤ੍ਵਾਦਿਕ ਕਾਰਣ ਦੁਆਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਔਖੇ ਅਰ ਸੌਖੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੈ ਆਖਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਖਣ ਅਉਖਾ ਹੀ ਹੈ ਅਖਾਣੋ ਕਰਕੇ ਆਖਣੇ ਸੇ ਭੀ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਨਾਮੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ (ਰਹਸੀਐ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਸੇ ਹੀ ਸਾਂਤੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਾਉ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ (ਨਾਉ ਊਪਜੈ) ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤੀ ਔਰ ਪਤਿਸਟਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਸੇ ਹੀ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜਾ ਕਾਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬਿਰਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀਨਾਮ ਕੋਧਜਾਵਨਾਕਰੀਏ॥੬॥ ਨਿਗੁਰੇ ਗੁਣਹੀਨੋ ਕੀ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਨੇ ਕਰ ਮੂੰਹ ਜੂਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ ਜੂਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਰਾਗ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਅਰ ਬੇਦ ਪੜਨੇ ਕਰ ਭੀ ਜੂਠ ਨਹੀ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥

ਪੁਨਹ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੀ ਬ੍ਰਤਾਦਿ ਭੇਦ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਤ ਰਖਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥

ਅੰਨ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕਰ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਔਰ ਅਪਣੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਉਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰ੍ਹਿਐ ਸਭ ਥਾਈ ॥

ਸਰਬ ਥਾਈਂ ਮੇਘ ਕੇ ਵਰਸਣੇ ਸੇ ਭਾਵ ਜਲਧਾਰਾ ਲੈਣੇ ਕਰ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਧਰਤੀ ਜੂਠਿ ਨ ਪਾਣੀ ॥

ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਗੁਫਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਧਰਤੀ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਖਲੋਵਣੇ ਸੇ ਵਾ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣੇ ਸੇ ਭੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਪਵਨ ਕੋ ਭਖਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਦਸਮੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪਉਣ ਕੋ ਸਮਾਵਣੇ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਵਾ ਪੂਰਬੁਕਤ ਸਰਬ ਵਸਤੂਓਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਬੇਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਮੁਹਿ ਫੇਰਿਐ ਮੁਹੁ ਜੂਠਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਮੁਹਿ ਫੇਰਿਐ) ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਜੂਠਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੇ ਚੁਲੀ ਭਰਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੁਖ ਸੁਚਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਜੂਠ ਭੀ ਚੁਲੀ ਕਰਨੇ ਕਰ ਉਤਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਅਸਧਾਰਨ ਧਰਮ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਚੁਲੀਆਂ ਸੁਚੀਆ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਰ ਜਾਣੈ ॥

ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜਤੁ ਹਾਇ ॥

(ਸੁਰਤੇ) ਸ੍ਰੁਤੀਓਂ ਕੇ ਪਾਠਕ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰਗ੍ਯ ਕੀ ਚੁਲੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਔਰ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ਜਤ ਕਾ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਗਿਰਹੀ ਕਾ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿਆਵ ਕੀ ਪੜਿਆ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨੇ ਕੀ ਹੈ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਕੀ ਚੁਲੀ ਧਰਮ ਨਿਆਇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਵਿਦਵਾਨੋਂ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਹੈ ॥

ਪਾਣੀ ਚਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਜੈਸੇ ਪਾਣੀ ਕਰ ਧੋਣੇ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਧ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਧੋਤਾ ਜਾਤਾ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਖਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਫਿਰਿ ਪਾਣੀ ਸਭੁ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਪਾਣੀ ਸਰਬ ਕਾ ਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਉਤਪਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਏਹ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਲਯ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਸਾਮ੍ਰਥ ਪਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ਜੂਠ ਕੋ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੈ ਰਿਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸਿਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਰਿਧੀ ਭੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਆਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉਨਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਨੌਵੇਂ ਨਿਧੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਨਿਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਧਿਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲਛਮੀ ਤਿਸ ਸੰਤੋਖੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧਿਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਗਿਆਸੂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਦੁਖ ਮੈਂ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਵਰਤਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਦੁਖ ਸਹਿਤ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਅਗੈ ਆਖੀਐ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਔਰ ਅਗੇ ਭੀ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ਹੈ ਨਾਸਕੇਤ ਗਰੜ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਪੰਡਤ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਖੁਲੀਆ ਸੁਖੁ ਨ ਨਿਕਲਿਓ ਕੋਇ ॥

ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਏਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾਂ ਹੀ ਖੁਲੀਆਂ ਹੁਈਆ ਹੈਂ ਅਰ ਸੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਜਲਾਇਆ ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਰੋਇ ॥

ਤਹਾਂ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਪਹਿਲੇ ਤੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸਾਸਨਾ ਕਰ ਜਲਾਇਆ ਪੁਨਹ ਅਗੇ ਨਰਕ ਮੈਂ ਦੁਖ ਸਹਿਤ ਰੋਤਾ ਹੂਆ ਚਲਤਾ ਭਇਆ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਿਫਤੀ ਰਤਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਿਫਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਹਰਿਆ ਅਨੰਦ ਹੋਜਾਵੇ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਕੀਆ ਅਗੀ ਮਾਰੀਅਹਿ ਭੀ ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਜਪ ਤਪ ਅਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਦੁਖ ਹੈਂ ਏਹ ਦਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਤਉ ਦੁਖੋਂ ਕੀਆਂ ਅਗੀਂ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ ਭਸੂ ਹੂ ਭਸੁ ਖੇਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਇਆ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਭਸਮ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕੰਮਾ ਹੈ॥

ਭਸੋ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀਐ ਦੇਹ ॥

(ਭਸੋ ਭਸੁ)ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜੋ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਹ ਭਰੀਤੀਹੈ॥

ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਕਢੀਐ ਭਸੂ ਭਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਜਬ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕਾ ਭਰਾ ਹੂਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗੈ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਣੇ ਸੇ ਹੋਰ(ਦਸੂਣੀ)ਦਸ ਗੁਣੀ ਖੇਹ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦਸੋ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਖੇਹ ਪੜਤੀ ਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੋ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਭੀ ਨੇੜੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨ੍ਹੇਰੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਰਗਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਆਪੁ ਬੁਝੀਐ ਲਾਹਾ ਨਾਉ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਸੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਮਝ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ (ਲਾਹਾ) ਲਾਭ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਪਾਪ ਕਟੀਅਹਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥

ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਸੇ ਜਗਿਆਸੂ ਕੇ ਪਾਪ ਕਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਧ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਨਾਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ਪਾਖੰਡੀ ਪੂਜਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਨਾਰਾਇਣੁ)ਠਾਕਰ ਹੈ ਅਰ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਸਾਥ ਹੈ ॥

ਪੂਜ ਕਰੇ ਰਖੈ ਨਾਵਾਲਿ ॥

ਠਾਕਰੋਂ ਕੋ ਅਸਨਾਨ ਕਰਵਾ ਕਰ ਆਗ ਰਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕੁੰਗੂ ਚੰਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ ॥ ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ ॥

ਕੇਸਰ ਚੰਦਨ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫੂਲੋਂ ਕੋ ਚੜ੍ਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੈਰੀ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਣੂਆ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ .

ਔਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਸੇ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕਰ ਪਹਿਰਤਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ) ਅਗਿਆਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹਿਤ ਲੋਕ ਠਗਣੇ ਅਰਥ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮੰਦ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਭੁਖਿਆਂ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਖੈ ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧੀ ਸਥੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਠਾਕਰ ਭੁਖਿਓਂ ਕੋ ਕੁਛ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਮ੍ਰਿਤੂ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ ਤੇਰਾ ਪੂਜਾ ਕਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧਾ ਹੈ ਔਰ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਾਦਿਕੋਂ ਕੀ(ਸਥੈ)ਸਭਾ ਭੀ ਅੰਧੀ ਹੀ ਹੈ॥੧॥ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇ ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਹੈ ਐਸੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥

ਸਭੇ (ਸੁਰਤੀ) ਗਿਆਤ ਅਰ (ਜੋਗ) ਅਸ਼ਟਾਂਗ ਜੋਗ ਸਭੀ ਔਰ ਸਭੇ ਹੀ ਬੇਦ ਅਰ ਪੁਰਾਨ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਸਭੇ ਕਰਣੇ ਤਪ ਸਭਿ ਸਭੇ ਗੀਤ ਗਿਆਨ ॥

ਸਭੀ ਜੋ ਕਰਤਬ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭੀ ਤਪ ਔਰ ਸਭੀ ਗੀਤ ਗਾਵਨੇ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ॥

ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਸੁਧਿ ਸਭਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਭਿ ਥਾਨ ॥

ਸਭੇ ਬੁਧੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਸੁਧੀਆ ਅਰ ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਅਰ ਸਭੀ (ਥਾਨ) ਦੇਵ ਸਥਾਨ ॥

ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਅਮਰ ਸਭਿ ਸਭਿ ਖੁਸੀਆ ਸਭਿ ਖਾਨ॥

ਸਭੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ (ਅਮਰ) ਹੁਕਮ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਖੁਸ਼ੀਆ ਅਰ ਸਭੀ ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਭੇ ਮਾਣਸ ਦੇਵ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਮਾਨੁਖ ਅਰ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਸਭੇ ਹੀ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਖੰਡ ਔਰ (ਜਹਾਨ) ਜਗਤ ਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਆਪਣੈ ਕਰਮੀ ਵਹੈ ਕਲਾਮ ॥

ਜੈਸੀ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਕਲਾਮ ਵਗੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਭੀ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਸਭਾ ਦੀਬਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸਕੇ ਨਾਮ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਭਾ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ (ਦੀਬਾਨੁ) ਆਸਰਾ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਮਨਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਮੋਖ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੋਈ ਪਤੀ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ ਨਾਮੇ ਸਭ ਲੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ (ਲੋਈ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ਵਾ (ਲੋਈ) ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਭ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਨਾਮ ਮਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ ॥

ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਆਦਿਕ ਪੁਰੀਓਂ ਅਰ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ਖੰਡੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜਸ ਕੋ(ਸਿਰਿ ਕਰੇ)ਊਚਾ ਵਾਵੈਲਾ ਵਣਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਪਰ ਆਪ ਕੋ ਸ਼ਿਰੋਮਨੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਚਲਾਵੇ ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾਂ ਕੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੋ (ਸਿਰਿ ਕਰੇ) ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਅਪਣੇ ਪਲੰਘ ਕੇ ਸਿਰਾਣੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣਾ ਰਖੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਹੋਵੇ ਔਰ ਇਕ ਪੈਰ ਕੇ ਊਪਰ ਖੜਾ ਹੋਇ ਕਰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ॥

ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ ॥

ਪੌਣ ਰੂਪ ਚੰਚਲ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਕੋ (ਮਾਰਿ) ਰੋਕ ਕਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪ ਕਰੇ ਔਰ ਗਰਦਨ ਕੇ ਤਲੇ ਸਿਰ ਕੋ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਕਰੇ ॥

ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕ ਟਿਕੈ ਕਿਸਨੋ ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ ॥

ਕਿਸ (ਟਿਕ) ਆਸਰੇ ਪਰ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਤੁਛ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਿਸਕੇ ਊਪਰ ਜੋਰ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੀ ਪੁਰ ਅਹਿਸਾਨ ਅਰ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸਨੋ ਕਰਤਾ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਿਸਕੋ ਕਹੇਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਉਸਕੋ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਜੋਰ ਕਰ ਵਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮਿ ਰਹਾਏ ਆਪਣੈ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣੇਇ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੋ ਗਿਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਕਰੋਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਹੈ ਹੈ ਆਖਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਵਾਰੀ ਐਸੇ ਆਖਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਅਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬੇਰ ਕਹੂੰ ॥

ਆਖੂੰ ਆਖਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥

(ਆਖੂੰ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਹੀ (ਸਦਾ) ਨਿਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਆਖੋਂ ਔਰ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਜਸ ਕਾ ਤੋਟਾ ਨ ਆਵੇ ॥

ਨਾ ਹਉ ਥਕਾਂ ਨ ਠਾਕੀਆ ਏਵਡ ਰਖਹਿ ਜੋਤਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਮੈਂ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੂਆ ਥਕੋਂ ਔਰ ਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ (ਠਾਕੀਆ) ਰੋਕੇ ਇਤਨੀ ਵਡੀ(ਜੋਤਿ)ਸਕਤੀਭੀਹਮਰਖੇਂ॥

ਨਾਨਕ ਚਸਿਅਹੁ ਚੁਖ ਬਿੰਦ ਉਪਰਿ ਆਖਣੁ ਦੋਸੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਚਸੇ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਮਾਤ੍ਰ ਇਨ ਸਭ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਆਖਣੇ ਕਰ ਦੋਸੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਹੋਜਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੋਸੋਂ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਕੁਲੁ ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਨਕ ਦਾਦਿਕ ਆਦਿਕ ਸਭੀ ਕੁਲ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਭੀ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੈ ਜਿਨ੍ਹ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਜੀਵ ਉਧਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਣਿ ਉਧਰੇ ਜਿਨ੍ਹ ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਿਆਸੂ ਜਨ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਕਰ ਔਰ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਦੁਖ ਅਰ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਗੁਰੂਕੇਸਾਥਮਿਲਾਇਆਹੈ॥੧੦॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ ਸਭਿ ਥਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ ॥

ਸਭੀ ਰਾਤੇਂ ਔਰ ਸਭੀ ਦਿਨ ਸਭੀ ਤਿਥੈਂ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਵਾਰ ॥

ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਸਭਿ ਸਭਿ ਧਰਤੀ ਸਭਿ ਭਾਰ ॥

ਸਭੀ ਰੁਤੇਂ ਔਰ ਸਭੀ ਮਹੀਨੇ ਅਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀਆਂ ਔਰ ਸਭੀ (ਭਾਰ) ਅਠਾਰਾਂ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥

ਸਭੇ ਪਾਣੀ ਪਉਣ ਸਭਿ ਸਭਿ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਜਲ ਔਰ ਸਭੀ ਪੌਣ ਸਭੀ ਅਗਨੀ ਔਰ ਸਭੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆਂ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭਿ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਔਰ ਸਭੀ ਖੰਡ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਜੋ ਸਭ ਅਕਾਰ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ਕਾਰ ॥

ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਹੇ ਹੈਂ ਇਨੋਂਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜੋ ਕਿਤਨਾਕੁ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਤਿਸਕੀ (ਕਾਰ) ਕਰਣੀ ਕਹਿ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਖਹਿ ਥਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀਂ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਸਿਫਤੋਂ ਕੋ (ਆਖਿ) ਮੁਖਸੇ ਆਖ ਆਖ ਕੇ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ਬਪੁੜੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਗਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਬਪੁੜੀ) ਵੇਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਨੇ ਤ੍ਰਿਲ ਮਾਤਰ ਭਾਵ ਥੋੜਾ ਸਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਤ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ਸੋ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਗਵਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅਖੀ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥

(ਅਖੀ ਪਰਣੈ) ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਨੀਰੇ ਧਿਆਨ ਕਰ ਫਿਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਪੂਛੋ ਔਰ (ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ) ਜੋ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਤਰ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਪੂਛੋ ॥

ਪੁਛਾ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਪੁਛਾ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀਓਂ ਔਰ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਪੂਛੋ ਔਰ ਬੇਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੋਂ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੋ ॥

ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣਸਾਂ ਜੋਧ ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਦੇਵਤਿਓਂ ਔਰ ਮਾਨਸੋਂਸੇ ਪੂਛੋ(ਜੋਧ)ਸੂਰਬੀਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛੋ ਔਰ ਜੋ ਈਸੁਰ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੋ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਸਭਿ ਸੁਣੀ ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਪੁਨਹ ਸਿਧ ਜੋ ਹੈਂ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਉਨਕੇ ਵਾਕ ਭੀ ਸੁਣੋਂ ਔਰ ਜਾਇ ਕਰ (ਦਰਬਾਰੁ) ਸਤਿਸੰਗ ਭੀ ਦੇਖੋ ਇਨ ਸਭਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਇਹ ਬਾਤ ਪੂਛੋ ਕਿ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਉ ਸਚਾ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਭਉ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਏਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਅਗੈ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਵਿਣੁ ਸਾਰੁ ॥

ਅਗੈ ਜੀਉ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਭੈ ਵਿਣੁ) ਭੈ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਸਾਰੁ) ਸੰਭਾਲਣੇ ਕਰ ਨਿਰਭਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕਚੀ ਮਤੀ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਔਰ ਕਚੀਆਂ (ਮਤੀ) ਅਕਲੋਂ ਕਰ ਕੱਚ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ (ਪਿਚੁ) ਖਚਤ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਅੰਧੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਬੰਦਗੀ ਨਦਰਿ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕੋ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਦਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਰਮਤਿ ਗਈ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਮੰਨਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔ ਅਗਿਆਨ ਆਦਿ ਸਭ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਨਾਮ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਰਸਿਧ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਧਿਆਵਣਾਂ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੇ ਕੋਈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਸਰੀਕ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਤਧਕੋ (ਆਖਾ) ਕਥਨ ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਕਹੋਂ ਵਾ ਤਿਸਤੇ (ਅਗੈ) ਮੁਖੀ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਕਹਾਂ ॥

ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਮੈ ਅੰਧੇ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥

ਤਾਤੇ ਤੁਧ ਆਗੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਾਹਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਅੰਧੇ ਕੋ ਸੁਜਾਖਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਜੇਤਾ ਆਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ ਭਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥

ਜਿਤਨਾ(ਸਾਹੀ) ਪਾਪ (ਸਬਦੀ) ਸੁਪੇਦੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਜੋ ਕਥਨ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਆਖਣੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਬਹੁਤਾ ਆਖਣ ਏਹੋ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ॥ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਮਾਇਕੇ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਜੀਵ ਕੀਆਂ ਸਮੂਥਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਾ ਨ ਸਿਆ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ ॥

ਜਬ (ਨ ਸਿਆ)ਨਹੀਂ ਥਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਵਾ ਜਬ ਜੀਉ ਕਿਛਕਿਰਤ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬਕੀਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਕਰਤਾ ਥਾ ਜੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਪਾਲਣਾ ਹੋਤੀ ਥੀ ਅਰ ਜਬ ਜਨਮਾ ਤਬ ਕਿਆ ਕਾਰ ਕਰੀ ਜੋ ਜਨਮਤੇ ਕੋ ਦੂਧ ਪੀਣੇਕੋਮਿਲਾ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰ ਬਾਰ (ਦੇਖੈ) ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਚੁਪੈ ਜੇ ਮੰਗਿਐ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

(ਜੇ) ਭਾਵੇਂ ਚੁਪਕਾ ਹੋਰਹੇ ਚਾਹੇ ਮੰਗ ਲੇਵੈ (ਦਾਤਾਰੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਆਕਾਰੁ ॥

ਇਕ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਸਭਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਸਭ (ਆਕਾਰੁ) ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਕਰ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹਾਂ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਏਵੈ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਐਸੇਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਸੋਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਸਦਾਜੀਵਤਾਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਰਤਿ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਗਿਆਤ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦਿ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਲਾਹੀਐ ਪਾਪਾਂ ਮਤਿ ਧੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਸਲਾਹਤਾ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪਾਂ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਸੋਈਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦੇਵੈਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤਾਹੈ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹੰਤਾ ॥ ਪੂਕਾਰੰਤਾ ਅਜਾਣੰਤਾ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਦ ਅਰ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜਤਾ ਹੈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਭਾਵਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੀ ਗਯਾਤਨਹੀ ਹੋਈ॥

ਜਾਂ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸੂਝੈ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਕੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਓਹੀ (ਬੂਝੈ) ਪੂਛੈ ਤੋ ਕੋਈ ਅਰਥਾਤ ਉਸੀ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਜੋ ਅਗਿਆਤਪਣੇ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰਤਾ ਥਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਸੂਝ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਫੇਰ ਅਗਿਆਤਪਣੇ ਕੀ ਕੂਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ

ਉਸ ਪਰ ਕੂਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ॥

ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂਆ ਤੋ ਸਭ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਕਾ ਹੈ ਜਹਾ ਹਉਮੈਂ ਨਹੀਂ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਹੋਤਾ ਹੈਂ॥

ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਵਹਿ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਸਕਤਾ) ਬਲੀ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ (ਸੁਰਤਾ) ਗਿਆਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੀ (ਸਕਤੀ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਜਗਤ ਕੋ ਪਰੋਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਭੇਜੇ ਆਪੇ ਸਦੇ ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਚਿ ਵੇਖੈ ॥

ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜੀਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਬੁਲਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੋ ਬਨਾ ਬਨਾ ਕੇ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਭਾਵ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਂਈ ਸਚੁ ਪਵੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੀ (ਧੁਰਿ) ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਚ ਨਾਮ ਹੀ ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਖੁ ਹੈ ਕਿਉ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਲਖਾ ਜਾਵੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ਹੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਤਰਾ ਪਾਇ ਸਕੀਐ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਵਰਤਦਾ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈਂ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਵਹੀ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅੰਤਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬਾਹਰ ਭੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ (ਰਵਿਆ) ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਜਾਵੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ਦਿਖਾਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕਹਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ? ਉਤਰ ॥ਗੁਰੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਭਾਈ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਕਰਮੁ) ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕਲਿ ਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੁਤਿਓਂ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕੁਤਿਓਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਖਾਣਾ ਅਧਰਮ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਠਗੀ ਆਦਿਕ ਕਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭਉਕਣਾ ਚੂਕਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਜੋ ਝੂਠੇ ਬੋਲਕੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਭੌਕਣਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰਮਕਾ ਵੀਚਾਰ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੰਦਿਆ ਪਤਿ ਨਹੀ ਮੁਇਆ ਮੰਦੀ ਸੋਇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਜੀਵਤੇ ਹੁਏ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਮੂਏ ਪੀਛੇ ਭੀ ਤਿਨਕੀ(ਮੰਦੀਸੋਇ) ਕਸੋਭਾ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਜੀਉ ਆਪ ਕੋ ਕਰਤਾ ਮਾਨ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਲਿਖੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਉ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਬੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆ ਹੋਰਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਪੁਰਸ (ਸਈਆਦ) ਸਿਖਿਆ ਲੇਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਧਕ ਭਾਵ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਕੁਕਰਮੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੁਰਸ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚੁ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਪਤੀਓਂ ਸੇ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਔਰ ਸੁਚਤਾਈ ਭਾਗ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਅਹਾਜ) ਨਾਂ ਪਚਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸੋ ਖਾਣਾ (ਖਾਜੁ) ਭਛਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੱਖ ਭਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

(ਸਰਮੁ) ਲਜਾ ਸਰਮਾਉਣਾ ਅਪਣੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਪਤਿ ਸਾਥ ਹੀ ਉਠਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਲਜ ਪੁਰਸ ਕੀ ਪਤਿ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਉਰੁ ਨ ਸਚਾ ਭਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਚਾਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਸਚਾ ਨਹੀਂ ਲਭਤਾਹੈ ॥੨॥ ਪਾਖੰਡ ਭੇਖੋਂ ਕਾ ਹਾਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥

ਬਾਹਰ ਸ ਤੋ ਬਿਭੂਤ ਕਾ ਮਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੀ ਹੈ ॥

ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਊਪਰ (ਖਿੰਥਾ)ਗੋਦੜੀ ਪੰਹਿਰੀ ਹੂਈਹੈ ਅਰ ਹਾਥ ਮੈਂ ਝੋਲੀ ਲੀਏ ਹੂਏ ਬਹਤ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾਹੈ ਔਰ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ ਨ ਊਚਰੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

(ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਜਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਪਸਾਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲਾਲਚੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਭਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਲਾਲਚ ਔਰ ਭਰਮ ਹੈ ਮੂਰਖਤਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਸਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਭੇਖੀ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਬਿਸ਼ਯ ਸੁਖ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ਲਖ ਜੀਵਣੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਚਾਉ ॥

ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਪੁਰਸੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੈਂ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਬਰਸ ਜੀਵਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੋ (ਕਿਆ) ਤੁਛ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਕਰ ਖੁਸੀਆ ਔ ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੇ ਚਾਉ ਕਰ ਲੀਏ ਤੋ ਭੀ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਛੁੜਿਆ ਵਿਸੁ ਹੋਇ ਵਿਛੋੜਾ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥

ਵਿਛੜੇ ਹੂਏ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਜਹਿਰ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਹਿਲਾ ਸੁਖ ਏਕ ਘੜੀ ਮੈਂ ਦੂਰ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਮਿਠਾ ਖਾਜੈ ਭੀ ਫਿਰਿ ਕਉੜਾ ਖਾਇ ॥

ਜੇ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸ ਮਿਠਾ ਖਾਵੀਏ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗੀਏ ਬਹੁੜੇ ਕੌੜਾ ਪਦਾਰਥ ਖਾਇ ਲਈਏ ਭਾਵ ਕੋਈ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥

ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਉੜਤਣੁ ਧਾਇ ਜਾਇ ॥

ਫਿਰ ਵਹੁ ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਹੂਆ ਤੌ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਭਾਵ ਸੁਖਤੋ ਯਾਦਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਔਰ ਦੁਖਰੂਪ ਕੌੜਤਨ ਫੈਲਜਾਤੀਹੈ॥

ਮਿਠਾ ਕਉੜਾ ਦੋਵੈ ਰੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਵਿਗੁਤੇ ਭੋਗ ॥

ਤਾਤੇ ਮਿਠਾ ਕੌੜਾ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਦੁਖ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਰੋਗ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੋਗ ਭੋਗਣੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਅੰਤਕੋ (ਵਿਗੁਤੇ) ਖਰਾਬ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਝਖਿ ਝਖਿ ਝਖਣਾ ਝਗੜਾ ਝਾਖ ॥

ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਹੇਤ ਜੋ ਖਪ ਖਪ ਕਰ (ਝਖਣਾ) ਖਿਝਣਾ ਹੈ ਸੋ (ਝਾਖ) ਵਿਅਰਥ ਝਗੜਾ ਹੈ ।

ਝਖਿ ਝਖਿ ਜਾਹਿ ਝਖਹਿ ਤਿਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਜੋ (ਝਖਹਿ) ਖਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਕਾਪੜੁ ਕਾਠੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ ॥

ਕਪੜਾ ਅਰ ਕਾਠ ਰੰਗ ਕੇ ਸਾਥ ਰੰਗਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸੇ ਚਾਦਰ ਛਤ ਅਰ ਬਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾਰ ਕਰਾਏ ॥

ਘਰ ਗਚ ਕੀਤੇ ਬਾਗੇ ਬਾਗ ॥

ਘਰ ਚੂਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪਕੇ ਮਹਿਲ ਬਨਾਏ (ਬਾਗੇ) ਪੁਸਾਕਾ ਪਹਿਰੀਆ ਬਾਗ ਲਗਾਏ ॥

ਸਾਦ ਸਹਜ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਤੈ ਸਹ ਪਾਸਹੁ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ ॥

ਭੋਗ ਕੇ ਸੁਆਦੋਂ ਕਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਖਿਲਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੈ) ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਪਤੀ ਪਾਸੋਂ (ਕਹਣ)

ਉਲਾਂਭਾ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ ॥ ਤਿਨਿ ਕਉੜੈ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ ॥

(ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ)ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ (ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ) ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਫਿਰ ਤਿਸ ਦੁਖ ਨੇ ਸੂਖਮ ਤਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਜਮਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ ਪੇੜੈ ਪਾਇ ॥ ਤਉ ਕਉੜਤਣੁ ਚੂਕਸਿ ਮਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਫੇਰ (ਮਿਠਾ) ਸੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪੜ ਜਾਵੈ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਦੁਖਾਂ ਰੂਪੀ ਕੌੜਤਣ (ਚੂਕਸਿ) ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਮੈਲੁ ਕਪਟੁ ਹੈ ਬਾਹਰੁ ਧੋਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਕਪਟ ਕੀ ਮੈਲ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਬਾਹਰ ਸੇ ਤਨ ਧੁਵਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਝੂਠ ਅਰ ਕਪਟ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਝੂਠ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸੁ ਨਿਕਲੈ ਨਹ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਜੋ ਅੰਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਵਤਾ ਹੈ ਛਪਾਇਆ ਹੂਆ ਛਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇਆ ॥

ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ (ਲਗਿਆ) ਲਗਣੇ ਕਰ ਫਿਰ ਜੀਉ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਜੈਸੇ ਉਤਮ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਖਾਵਣਾ) ਭੋਗਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਕਰਤੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਐਸੇ ਹੀ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀਂ ਆਣੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

(ਕਥਾ) ਵਡੇ ਪਰਸੰਗ (ਕਹਾਣੀ) ਛੋਟੇ ਪਰਸੰਗ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਆਣੀ) ਪਰਗਟ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਦੇ ਦੇ ਲੈਣਾ ਲੈ ਲੈ ਦੇਣਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਦੇ ਦੇ ਕਰ ਅਬ ਲੈਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਲੈ ਲੈ ਆਗੇ ਵਾਸਤੇ ਫੇਰਦੇਣਾ ਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂਕਰਕੇ ਸਵਰਗ ਨਰਕ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਉਤਮ ਮਧਿਮ ਜਾਤੀਂ ਜਿਨਸੀ ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਉਤਮ ਔਰ ਮਧਮ ਨੀਚ ਜਾਤੀਆ ਔਰ ਜਿਨਸੀ ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਰਮ ਕਰ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਆਈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਨੇ ਵਖਾਣੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਮ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀਆਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤਕੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਔਰ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ਸੁਰਤੀਂ ਕਰਮਿ ਧਿਆਈ ॥

(ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗਿਆਨਵਾਨੋਂ ਨੇ ਤਤ੍ਰ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ (ਸੁਰਤੀ) ਬੇਦੋਂ ਕਤਿ ਬਾਣੀ ਉਤਮ ਕਰਮੀਓਂ ਨੇ ਧਿਆਈ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾਂਕੋ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ॥

ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਸਾਜ ਕਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ਹੁਕਮ ਕੇ ਅੰਦਰ (ਵੇਖੈ) ਭਾਵ ਸਭ ਕੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ (ਅਗਹੁ) ਮਰਣ ਕਾਲ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਟੂਟਿ ਜਾਵੈ ਵਾ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਪੜਦਾ ਅਗੇ ਆਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਟੂਟ ਜਾਵੇ ਤੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗ ਨਰਕ
ਕਾ ਬੀਉ ॥ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਉਗਵੈ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੰਨ ਅਰ ਪਾਪ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸੁਰਗ ਔਰ ਨਰਕ ਕਾ (ਬੀਉ) ਬੀਜ ਹੈ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ,ਸੋ ਜੰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੀਉ (ਖਾਦਾ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੁ ਸਲਾਹੇ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਚੋ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥
ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ ॥

ਬੇਦ ਗਿਆਨ ਕੋ ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਕਾ ਜੋ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸਚੁ ਬੀਜੈ) ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਸਚ ਰੂਪ ਨਿਹਚਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੌ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਥਾਉ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦੁ ਵਪਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਸੀ ਬਾਹਰਾ ਲਦਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਕਰਮਾ ਵਾਲਾ ਵਪਾਰੀ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਹੈ ਬੇਦ ਰੂਪੀ ਸਾਹ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਰਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਕੋ ਲਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲੇਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖੁ ਬਹੁ ਸੰਚੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪ (ਰਸੁ) ਦੂਧ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਜੇ ਨਿੰਮ ਕੇ ਬਿਰਛ ਕੋ ਬਹੁਤ ਸਿੰਚਨ ਕਰੀਏ ਤੌ ਭੀ ਮੀਠਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਸੀਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸਾਹੀਐ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥

ਜੇ ਸਰਪ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰੋਂ ਕਰ(ਵਿਸਾਹੀਐ)ਵਸ ਕਰ ਲਈਐ ਵਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਲਈਏ ਅਰ ਬਹੁਤ ਦੂਧਕੋ ਪਿਲਾਯਾ ਜਾਵੇ ਤੌਭੀ ਵਹੁ ਬਿਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨਮਖ ਨਾਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਅਪਨੇ ਖੋਟੇ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤ੍ਯਾਗਤਾ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਅਭਿੰਨੁ ਨ ਭਿਜਈ ਪਥਰੁ ਨਾਵਾਇਆ ॥
ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚੀਐ ਬਿਖੁ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖ (ਅਭਿੰਨੁ) ਅਭਿਜ ਹੈ ਅੰਤਰ ਸੇ ਕਭੀ ਭੀਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੇ ਨਵਾਇਆ ਹੂਆ ਪਥਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਸੂਕ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮਹੁਰੇ ਕੇ ਬੂਟੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਿੰਚਨਾ ਕਰੀਏ ਤੋ ਉਸ ਸੇ ਬਿਖ ਰੂਪ ਫਲ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਕਤ ਵਿਸ਼ਈ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕੋ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਉਲਟਾ ਉਸਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਦੁਖ ਹੋਤਾਹੈ

ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਭ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਵਿਸ਼ੈ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ ॥

ਮਿਰਤੂ ਨੇ ਨਾ ਤੋ ਮਹੂਰਤ ਪੂਛਾ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਥਿਤ ਪੂਛੀ ਔਰ ਨਾ ਵਾਰ ਹੀ ਪੂਛਾ ਹੈ ਵਾ ਮਰਣ ਲਗੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਮਹੂਰਤ ਥਿਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪੂਛੀ ॥

ਇਕਨੀ ਲਦਿਆ ਇਕਿ ਲਦਿ ਚਲੇ ਇਕਨ੍ਹੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ॥

ਇਕ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੌ ਲਦਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਰਨੇਨੰਤਿਆਰ ਹੈਂ ਇਕ ਲਦ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਨੇ(ਬਧੇਭਾਰ) ਤੁਰਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕੇ ਭਾਰ ਬਧੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੋਈ ਸਾਰ ॥ ਲਸਕਰ ਸਣੈ ਦਮਾਮਿਆ ਛੁਟੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ॥

ਸੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਏਕ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਸਖਤੀ ਹੂਈ ਔਰ ਏਕ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਹੂਈ ਭਾਵ ਸੇ ਯਾਦ ਕੀਏ ਕੇ ਅਮਕੇ ਕੋ ਲੈ ਆਓ (ਦਮਾਮਿਆ) ਧੌਂਸਿਓਂ ਕੇ ਸਹਿਤ (ਲਸਕਰ) ਫੌਜਾਂ ਔਰ ਬਡੇ ਸੁੰਦਰ ਦਰਵਾਜੇ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਛਾਰੁ ਕੀ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹੋਈ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਨ ਕਲਾ ਕਰ ਚਲਤੀ ਫਿਰਤੀ ਥੀ ਸੋ ਮਿਰਤਕਾ ਕੀ ਢੇਰੀ ਥੀ ਅਰ ਬਹੁਰੋ ਉਲਟ ਕਰ (ਛਾਰ) ਮਿਟੀ ਹੀ ਹੋਜਾਤੀ ਭਈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ ॥
ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ ਖੋਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੋਟੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਢੇਰੀ ਗਿਰ ਜਾਈ ਭਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਆਦਿਕ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕਾ ਕੋਟ ਥਾ (ਵੇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੋਟ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮਨ ਚੋਰ ਬਠਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਨ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਖੋਟ ਹੀ ਖੋਟ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੁ ਹੈ ਨਕ ਵਢੇ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਦੁਸ਼ਟ ਪੁਲਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਨਕ ਵਢੇ)ਜਸ ਥੀਂ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਆਗੇ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ (ਨਕ ਵਢਾਇਆ) ਅਪਜਸ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਕਾਲੇ ਮੁਹ ਮਾਇਆ ॥

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕੁਟਲ ਹੈਂ ਔਰ ਸਦੀਵ ਦੁਖੀਏ ਹੂਏ ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕੀਏਹੈਂ॥

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਨਿਤ ਪਰਦਰਬੁ ਹਿਰਹਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥

(ਭਲਕੇ)ਸਵੇਰੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਉਠ ਕਰ ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੋ ਚੁਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਚੁਰਾਵਨ ਕੀਆਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਤ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਇਆ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੈਸਾ ਉਨ ਮਨਮੁਖੋਂਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮਪੜਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂਕੋ ਕਮਾਵਤੇਹੈਂ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋ
ਹੋਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸਭ ਕੋਈ (ਖਸਮ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਖਸਮ ਸੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹੂਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤਿਸ (ਖਸਮ) ਪਤੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ ਤ (ਸਚੁ) ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਬੁਰਾ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣੀਏ ਤੌ ਫਿਰ ਕੋਈ ਅਪਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇਂ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ(ਸੋਇ)ਉਸੀ ਕਾ ਸੈਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਮੇਲਣ ਹਾਰੁ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿਨਾ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਦਾਤਾਰ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਨਃ ਬਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਨਾਉ ਉਗਵਿ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂਸਾਂਤੀ ਭਈ ਹੈਔਰ ਨਾਮ(ਉਗਵਿ)ਪ੍ਰਗਟਹੋਇ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸੰਜਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਜਪ ਅਰ ਤਪ ਅਰ ਤੀਰਥੋਂ ਪੁਨਾ ਸੰਜਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਤਬਜ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ॥ਮੇਰੇ ਹਰਿਜੀਉ ਕੋ ਇਸੀ ਤਰਹ ਕਰਣਾ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਸਮਦਾਉ ਹਰੀ ਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਵਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਭਾਇਵਾਂਨ ਹੂਆ ਹੈ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਧਨਵੰਤਾ ਇਵਹੀ ਕਹੈ ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ ॥

ਧਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਵਰ ਧਨ ਕਉ ਖਟਣੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਵੋਂ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਨਿਰਧਨੁ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ ਨਿਰਧਨ ਤਿਸ ਦਿਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤਿਸ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾਨਾਮਬਿਸਰਜਾਵੇ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੋਗਿ ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੋਗਿ ਕੋਈ ਹਾਰੈ ਕੋ ਜਿਣੈ ॥

ਸੂਰਜ ਕੇ ਚੜਨੇ ਕਰ ਅਰ(ਵਿਜੋਗਿ)ਛਪਣੇ ਕਰ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਮਰ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀਹੈ। ਜਿਨਕਾ ਤਨ ਮਨ ਭੋਗੋਂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਕੋਈ ਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਭੋਗੋਂ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨਮ ਕੋ (ਜਿਣੈ) ਜੀਤ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਭੁਕੋ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੰਮੀਐ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਢਹਿ ਪਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਕੋਈ (ਫੂਕਿ) ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਕਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਖਿਆਣੋਂ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਥੰਮੀਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਕਸਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਆਪੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਮਦੂਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਫੂਕ ਕਢਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰਗਿਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਕੋਈ (ਫੂਕ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਖਿਆਣਾ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਰੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਉਨਕੇ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਹਰੀ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਢਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ (ਢਹਿ ਪਵੈ) ਨਿਮ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਹਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਗਵਾਇਆ ਭਾਵ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਕੈਸੇ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟੀਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਛੁਹਣੇ ਸੇ ਸਵਰਨ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਤਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ ਖਜਾਨੇ ਪੁਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਨਕੇ ਪੂਰਬਲੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੋ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰ ਬੇਚਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰਕੇ ਆਟੇ ਕੀਆਂ ਗੋਲੀਆ ਬਣਾ ਕਰ ਜਲ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਮਛੀਆ ਕੋ ਖਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੋਲ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੋ ਲਿਖ ਲਿਖਕਰਵੇਚਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵਣਾ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਖੇਤੀ ਜਿਨਕੀ ਉਜੜੈ ਖਲਵਾੜੇ ਕਿਆ ਥਾਉ ॥

ਜਿਨਕੀ ਸਰਧਾ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਉਜੜ ਗਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਖਲਵਾੜੇ ਕਾ ਕਿਆ ਅਸਥਲ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਲੋਕਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸੁਭ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਸਚੈ ਸਰਮੈ ਬਾਹਰੇ ਅਗੈ ਲਹਹਿ ਨ ਦਾਦਿ ॥

ਜੋ ਸਚੇ(ਸਰਮੈ)ਵੈਰਾਗਸੇਬਿਨਾ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ(ਦਾਦਿ)ਇਨਸਾਫਅਨਸਾਰਸੁਖਨਹੀਂ ਪਾਵੇਂਗੇ॥

ਅਕਲਿ ਏਹ ਨ ਆਖੀਐ ਅਕਲਿ ਗਵਾਈਐ ਬਾਦਿ ॥

ਅਕਲਿ ਭਾਵ ਚਤਰਾਈ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਜੋ ਚਤਰਾਈ ਕੋ (ਬਾਦਿ) ਝਗੜੋਂ ਮੈਂ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇ ਦੇਈਏ॥

ਅਕਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅਕਲੀ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਅਕਲੀ ਪੜ੍ਹਿਕੈ ਬੁਝੀਐ ਅਕਲੀ ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਸੇਵੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਚਤਰਾਈ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸੈਤਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਤਰਾਈ ਕਾ ਰਸਤਾ ਏਕ ਇਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀਔਰ ਸਭ ਬਾਤਾਂ(ਸੈਤਾਨੁ) ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮਃ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ ॥

ਹੋਵਹਿ ਲਿੰਙ ਝਿੰਙ ਨਹ ਹੋਵਹਿ ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ ॥

ਜੋ ਐਸੀ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਣੀ ਦੇਖੇ ਤੋ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਆਪਕੋ ਕਹਾਵੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਬਿਨਾਂ ਅਪਣੇ ਗੁਣ ਨ ਕਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ (ਲਿੰਙ) ਚਿੰਨਤ ਹੋਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਔਰ(ਝਿੰਙ)ਝਿਕ ਨੀਵਾਨ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਊਣਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਵਾ (ਲਿੰਙ) ਮਰਦ ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੈ ਔਰ (ਝਿੰਙ) ਹੀਜੜਾ ਅਰਥਾਤ ਕਾਇਰ ਨ ਹੋਵੈ ਐਸੀ ਕਰਣੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ (ਸੂਰਤਿ) ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ॥

ਜੋ ਓਸੁ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਮੂਰਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਔਰ ਕੋਈ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਸੰਤ ਹਰੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਫਲਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਰਛ ਹੈ ਔਰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਰ ਫਲਿਆ ਹੂਆ ਹੈ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੀਓਂ ਸੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਬਲਿਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਦੇਖ ਵਾ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਫਿਰਿ ਗਰਭਿ ਨ ਗਲਿਆ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਰੂਪ ਕੁਠਾਲੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਲਾ ਹੈ॥੨੦॥

ਕੋਈ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋ ਇਕਾਦਸੀ ਆਦਿ ਬਾਹਰ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਮੁਖ ਰਖਤਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਬਰਤਾਵਿਕੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੁ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਇਹ ਤੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਰਤ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨਾ ਏਹ ਤੀਰਥ ਹੈ ਸਾਸਤਰ ਬੋਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਹੈ॥

ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪ ਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ ॥

ਦਇਆ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ ਹੈ ਔਰ ਖਿਮਾ ਧਾਰਨੀ ਏਹ ਮਾਲਾ ਲੈਕਰ ਜਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਏਹ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤੇ ਮਨੁਖ (ਪਰਧਾਨ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈਂ॥

ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾ ਤਿਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਇਹ ਧੋਤੀ ਕਰੈ (ਸੁਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਚੌਂਕਾ ਪਾਵੇ ਅਰ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਤਿਲਕ ਹੋਵੈ॥

ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤ ਕੋਈ ਕੋਇ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਮੈਂ (ਭਾਉ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਤ ਵੇਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੀ ਥੋੜੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਤ ਰਖਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਉਮੀ ਨੇਮੁ ਸਚੁ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਚਰੈ ॥

ਸਚ ਬੋਲਣੇ ਕਾ ਜੇ ਨੇਮ ਕਰੇ । ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੋ (ਉਚਰੈ) ਉਚਾਰ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਏਹ ਨੌਮੀ ਕੋ ਏਕ ਵਕਤ ਭੋਜਨਾਦਿਕ ਨੇਮ ਕਰੇ ॥

ਦਸਮੀ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੇ ਏਕਾਦਸੀ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥

ਦਸਮੀ ਕਾ ਫਲੌਹਾਰ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਿਖ਼ਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਰੋਕੇ ਔਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬਰਤ ਰਾਖੇ ॥

ਦੁਆਦਸੀ ਪੰਚ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਦੁਆਸਦੀ ਕੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ (ਗਤਿ) ਗਵਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਏਹ ਦੁਆਦਸੀ ਮੈਂ ਬਰਤ ਕਾ ਉਪਾਰਨਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਵਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਵਰਤੁ ਰਹੀਜੈ ਪਾਡੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤੁ ਸਿਖ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਐਸਾ ਬਰਤ ਰਖੋ ਔਰ ਅਧਿਕ ਸਿਖਿਆ ਕਿਆ ਦੇਣੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗਿ ਰਾਇ ਸੰਚਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਜੋ ਰਾਜੇ ਔਰ ਰਾਇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਸੰਚਹਿ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਇ ਏਕ ਖਿਤਾਬ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਦੇ ਪਰ ਦਰਬੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥

(ਹੇਤੁ) ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਵਧਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਦਰਬ ਕੋ (ਚੁਰਾਇਆ) ਲੁਕਾਇ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਵਿਸਹਹਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇਆ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਭੀ (ਵਿਸਹਹਿ) ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਸਭ ਹਿਤੂ ਸਨਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਕੋਚੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਧੁਹਿ ਗਈ ਪਛੁਤਹਿ ਪਛੁਤਾਇਆ ॥

ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮਾਇਆ (ਧੁਹਿ) ਛਲ ਗਈ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਪੀਛੇ (ਪਛੁਤਾਇਆ) ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥ ੨੧ ॥

ਸੋ ਜਮ ਰਾਜ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬਾਧੇ ਹੂਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥ ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ ਘਰੇ ਮਸੀਤਿ ॥

ਆਤਮ ਸਮਝ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਸ਼ਨਪਦ ਵਾ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀ ਗੀਤ ਗਾਵਤਾ ਹੈ । ਜੈਸੇ ਭੁਖੇ ਮੁਲਾ ਨੇ ਘਰ ਹੀ ਮੈਂ ਮਸੀਤ ਬਨਾਈ ਹੂਈ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਸੋ ਔਰ ਮਸੀਤ ਬਨਾਵਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਘਰ ਕੋ ਹੀ ਮਸੀਤ ਸਮਝ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਮਖਟੂ ਹੋਇਕੈ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ॥ ਫਕਰੁ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ ॥

(ਮਖਟੂ) ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਖਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਕਰ ਗੁਜਾਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਕੋ ਫਕੀਰ ਸਦਾਉਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਾਤੀ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਸਦਾਏ ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਤਾ ਕੈ ਮੂਲਿ ਨ ਲਗੀਐ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੰਗਣ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣੀ ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਲਗਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ ॥

ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਥਹੁ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸੇਇ ॥ ੧ ॥

(ਘਾਲਿ) ਕਾਰ ਕਰ ਖਾਵੇ ਔਰ ਧਕਾ ਸ਼ਕਤ ਜੋ ਹਾਥ ਸੇ ਹਰੀ ਨਮਿਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਮਾਰਗ ਕੋ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਕੂਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਊਂਧੈ ਕਵਲਿ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਅੰਧੇ) ਅਗਿਆਤ ਹੈਂ ਅਰ (ਕੂਪ) ਜੜ ਹੈਂ ਸੋ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਾ ਹੂਆ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ (ਊਂਧੈ ਕਵਲਿ) ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਉਲਟੇ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਅਰ

ਅਤੀ ਕਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਬਿਨਾਂ ਸਵਾਦੀ ਕੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਂਣਹਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਹਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥

ਇਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪ ਕਹਿਣ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ ਕਹੇ ਹੁਏ ਵਾਕ ਕੋ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਤੇ (ਸੁਘੜ) ਚਤਰ ਅਰ (ਸਰੂਪ) ਸੁੰਦਰ ਭਾਵ ਸਵਾਈ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਨਾਦ ਨ ਬੇਦ ਨ ਗੀਅਰ ਸੁ ਰਸ ਕਸ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਕੋ (ਨਾਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਕੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਬੇਦ ਰਸ ਕੀ ਭੀ (ਗੀਅਰ) ਅਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੂਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਬਾਹਰਲੇ ਰਸ ਕਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਸੁਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੰਤਿ ॥

ਏਕਨ ਕੋ (ਸੁਧਿ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬੁਧੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੀ ਅਕਲ ਕੀ ਭੀ (ਸਰ) ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖ ਅਖਰ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿਕ ਤਿਨਕਾ ਭੇਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਗਰਬ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਸਲ ਗਧੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ (ਧਨੁ) ਰੋਕੜੀ ਅਰ (ਸੰਪੈ) ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕ ਅਰ (ਮਾਇਆ) ਸਹਤੀ ਘੋੜੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਜੋ ਖਰਚਦੇ ਦੇਂਦੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਮਿਤ ਜੋ ਖਰਚ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਦੇਂਦੇ) ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ੍ ਤੋਟਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ ਮਾਇਆ ਸੁਟਿ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥੨੨॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਜਿਨ੍ਾ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ (ਏਕ) ਅਦੁਤੀ ਸਚੈ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਗਿਰਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਅਰ ਕੁਟੰਬ ਵਿਖੇ ਹੋਤੇ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗਣਤੈ ਸੇਵ ਨ ਹੋਵਈ ਕੀਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਸਚਿ ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਗਿਣਤੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਕਿ ਅਮਕਾ ਕਾਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਕੀਆ ਹੂਆ ਕਰਮ ਭੀ ਸਫਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨ ਲਗਈ ਮਨ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਇਕ ਵਿਖ ਅਗਾਹਾਂ ਭਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਵਿਖਾਂ ਪਿਛਾਹਾ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਣੇ ਕੋ ਜੇ ਇਕ(ਵਿਖ)ਕਦਮ ਅਗਾਹਾ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਦਸ ਡਿੰਘਾ ਪੀਛੇ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੇ ਇਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਦਸ ਅਸੁਭ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਥੋੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਉਸ ਸੇ ਦਸ ਗੁਣੀ ਅਵਗਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤੋ ਸੇਵਾ ਅਰਚਾ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਆਗਿਆਨੁਸਾਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਇਦੇ ਕੋ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਗੜ੍ਹ ਮੰਦਰ ਗਚ ਗੀਰਿਆ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਖਾਨ ਔਰ ਮਲੂਕ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਲੇ ਅਰ ਮਹਿਲ ਚੂਨੇ ਕੇ ਸੰਗ ਲੀਪੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਨਮੈਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਸੋਇਨ ਸਾਖਤਿ ਪਉਣ ਵੇਗ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਜਿਨ ਘੋੜੋਂ ਪਰ ਸੁਨਿਹਰੀ ਸਾਖਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਪੌਣ ਵਤ ਜਿਨਕਾ ਬੇਗ ਅਰਥਾਤ ਦੌੜਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਭੀ ਪਾਸ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਚਤਰਾਈ ਭੀ ਧ੍ਰਿਗ ਹੀ ਹੈ ॥

ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਮੈਲੁ ਵਧਾਈ ।

ਔਰ ਛਤੀ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਭੋਜਨੋਂ ਕਾ ਜੋ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰ ਦੇਹ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਮੈਲ ਵਧਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਦੇਸੰਤਰੁ ਭਵਿ ਥਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ॥

ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਪੰਡਤ ਔਰ ਮੋਨ ਧਾਰ ਕਰ ਮੋਨੀ ਥਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਅਰ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰੀ ਦੇਸੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨਾਉ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਹਾਦਿਕ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਹੂਆਹੈ॥

ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸੇਵਹਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਸੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਉਦਰੁ ਭਰਣ ਕੈ ਤਾਈ ਪਾਠ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਹੈ ਔਰ ਪੇਟ ਭਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਰਬੁਧੀ ਪੁਰਸ ਪਾਠ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਰ ਦਈ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੜਣਾ ਗੁਨਣਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਔਰ ਬੀਚਾਰਨਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਂਗੇ ਆਵਣਾ ਨਾਂਗੇ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਨੰਗੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਨੰਗੇ ਚਲਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਐਸੇ ਹੀ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰ ਸਕੀਏ ॥

ਜਿਸਕੀ ਵਸਤੁ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇਗਾ ਰੋਸੁ ਕਿਸੈ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਇਹ ਲਿੰਗ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਰੋਸੁ) ਗੁਸਾ ਕਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਰੀਏ ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਹਜੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਹੁ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੋ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸਮੈਂ ਸਦਾਰਵਣਾਕਰੋ।੨।

ਪਉੜੀ ॥ ਗੜਿ ਕਾਇਆ ਸੀਗਾਰੁ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਈ ॥

ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ (ਗੜਿ) ਗੜ੍ਹੀ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰ ਬਨਾਈ ਹੈ ॥

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਕਤੀਫਿਆ ਪਹਿਰਹਿ ਧਰਮਾਈ ॥
ਲਾਲ ਸੁਪੇਦ ਆਦਿਕ ਰੰਗ (ਪਰੰਗ) ਜਿਨ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐਸੇ (ਕਤੀਫਿਆ) ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਮਾਇਆ-ਧਾਰੀ ਲੋਕ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਲ ਸੁਪੇਦ ਦੁਲੀਚਿਆ ਬਹੁ ਸਭਾ ਬਣਾਈ ॥
ਲਾਲ ਔਰ ਸੁਪੇਦ ਰੰਗ ਕੇ ਦੁਲੀਚੋਂ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਭਾ ਬਨਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਖਾਣਾ ਦੁਖੁ ਭੋਗਣਾ ਗਰਬੈ ਗਰਬਾਈ ॥
ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਖਾਣਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਭੋਗਨਾ ਭੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਪੁਰਖ (ਗਰਬਾਈ) ਹੰਕਾਰੀ ਗਰਬਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥ ੨੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥
ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੁਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲ ਕਰ (ਗਲਿ ਲਾਇ) ਅੰਭੇਦ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਚੂਕੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
(ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਸੁਭਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਦੁਬਿਧਾ (ਚੂਕੀ) ਉਠ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਜਿ ਭੰਨਿ ਘੜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹੁਣਿ ਆਣਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥
(ਜਿ) ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ (ਭੰਨ) ਮੰਦ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉ ਘੜਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੰਠ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਧੁਰ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੇ ਹੁਣ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ (ਆਣਿ) ਲਿਆਇ ਲਿਆਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਹਿ ਹੋਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਔਰ ਜਾਪੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਾਪੋਂ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ?

ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਮੁਠੇ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਹੋਰਿ ॥੨॥
ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਚੋਰ ਧੰਧਿਓਂ ਕਰ ਮੁਠੇ ਹੂਏ ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰ ਕੀਟ ਬਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਧੰਧੇ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਅਸਥਿਰ ਜਗਿ ਸੋਈ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਸਥਿਰ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਿਤਵੈ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਏਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥
ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਸੋਈ ਹਰੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਮਲ ਗਵਾਈ ਹੈ ਅਰ ਸੁਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ਅਮਰਾਪਦੁ ਹੋਈ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਜੀਵਦਾ) ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਔਰ ਬਹੁਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਜਿਉ ਸੰਨੀ ਉਪਰਿ ਚੋਰ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਮ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਬਧੇ ਹੂਏ ਐਸੇ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੰਨ ਕੇ ਊਪਰ ਚੋਰ ਪਕੜਾ ਹੂਆ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਹੰਦਾ ਜਪੰਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ (ਧਰਤਿ) ਬੁਧੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਅਕਾਸੁ) ਰਿਦਾ ਵੀ ਤਿਨਕਾ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਰਤਖ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ਤਿਨ ਤਨ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਕਤ ਨਾਮ ਸੇ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਉਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਵਾਸਾ ॥
ਓਇ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਨੀ ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਨ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਫੇਰ ਗਰਭਜਨੀਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥
ਹਰਿਕਾ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ਵਹੁ ਸਭ ਸੁਆਸ ਗਿਰਾਸੋਂ ਕਰ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਬੀ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਮੇਲਿਅਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥ ੨੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਪਾਸਾ) ਭਾਵ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹਰੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਇਹੁ ਮਨ ਲੋਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਿਕ ਕੀ ਲਹਿਰੋਂ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਤਬ ਤਕ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸੁਆਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥

ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਵਈ ਤਿਸਕੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਤਬ ਤਕ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੁਈ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਖੁਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜੋ ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਜੋ ਸਿਰੁ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਅਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਲੇਵੇ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੇ ਸੋ ਸੇਵਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਖਸਮੈ
ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪਤੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ਸੋਈ ਜਪ ਔਰ ਸੋਈ ਤਪ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਅਰਥਾਤ ਨੇੜੇ ਦੂਰ ਰਹਿ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭੀ ਸੋਈ ਸਫਲੀ ਹੈ ਜੋ (ਖਸਮੈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇ। ਸੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾਭਾਵ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥
ਵਹੁ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਕਬੀ ਬਿਛੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਜੋਤੀ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁਕੋ ਲੇਖੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਈ ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੀ ॥
ਸਭ ਕੋਈ ਲੇਖੇ ਬੀਚ ਹੈ ਐਸੇ ਨਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਰਹਾ ਹੈ॥ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਕਬੀ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂਹੈਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕੋ ਸਿਰ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਲਦੇ ਬਹੁ ਭਾਰੀ॥ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਵਣਾ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥
ਪਾਪ ਔਰ ਸਭੀ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨੂਰ ਵਤ ਹੈਂ ਇਨਕੇ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਭਾਰ ਮਨੁਖੋਂ ਨੇ ਲਾਦੇ ਹੈਂ ॥ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨ ਔਰ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ਔਰ (ਤਾਰੀ) ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕੈਸੇ ਤਰੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹਰਿਨਾਮਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੇ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪ ਭਾਰ ਉਠਾਉਣ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਉਧਾਰੀ ਹੈ॥ ੨੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ ਬਹੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ ॥
ਤਿਨਕੇ ਊਪਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥
ਇਕ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਬਚ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਭੀ ਲੋਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਅੰਤਰਿ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਮਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਮੋਖ ਦੁਆਰ)ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸਚੁ ਮਰਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਨੇ ਮਰਣਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਦੁਖੁ ਸਹਾਮੁ ॥
ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆਂ ਕਰਤਿਆਂ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਤੀਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਸਹਾਮੁ) ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਾਮੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂਨੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਉਤਮਕਰਮਲਿਖਾਥਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ॥
ਲੇਖਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਪੜਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਲੇਖ ਨ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਪੁਛ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਢੋਈ ॥
ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਛਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਔਰ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਢੋਈ ਅਰਥਾਤ ਜਗਾ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਮਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ ਭੇਟ ਸੇਵਕੁ ਨਿਤ ਹੋਈ ॥
ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਭੇਟ ਦੇਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਕ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਪਤਿ ਪਰਗਟੁ ਲੋਈ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਤਿਸਨੇ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਨਾਮ ਕੀ (ਧੁਨੀ) ਵਾਜੇ ਵਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥
ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੂਆ ਉਪਦੇਸ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤਉ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰ ਸੁਖ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਗੁਰਕੀ ਕਰਣੀ ਭਉ ਕਟੀਐ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਹੀ ਹੂਈ ਕਰਣੀ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੈ ਨਿਬਰਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ(ਪਾਰੁ)ਪਰਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ ਨਾਮੁ ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥
ਸਚਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣੁ ਹੋਇ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਕਰੇ ਤੋ ਫੇਰ ਤਿਸਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਸਾਰਿਐ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਦੋਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਜਨਮਣਾ ਅਰ ਮਰਨਾ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਬਣੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਜਨ ਮੰਗਤਾ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਵੋਂ॥
ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ ॥
ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਦਰਸਨ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਊ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮਰਾਂ ਮਾਇ ॥
ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਪਲ ਅਰ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ(ਮਾਇ) ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਬਿਨ ਦਰਸਨ ਸੇ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਲਿ ਵਿਖਾਲਿਆ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਇ ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ?
ਸੁਤਿਆ ਆਪਿ ਉਠਾਲਿ ਦੇਇ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨੯ ॥
ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈ ਸੁਤਿਓਂ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਉਠਾਇ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸੁਭ ਵਾਕ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥
ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਦਾ ਚਿਤਵਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥
ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਭਾਵ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਸਦੀਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਓਥੈ ਹੋਹਿ ਕੂੜਿਆਰ ॥
ਜਬ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਤਿਨਸੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹਾ (ਕੂੜਿਆਰ) ਝੂਠੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਥਾਈਂ ਆਪ ਹੀ (ਸਚਿਆਰੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥੧॥
ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਸੋਇ) ਓਹ ਹਰੀ ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥
ਸਭ ਲੋਕ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣ ਰਖਾ ਹੈ ॥
ਨਿਤ ਜੀਵਣ ਕਉ ਚਿਤੁ ਗੜ੍ ਮੰਡਪ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਨਿਤ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿਲੇ ਔਰ ਮੰਦਰੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਵਲਵੰਚ ਕਰਿ ਉਪਾਵ ਮਾਇਆ ਹਿਰਿ ਆਣਿਆ ॥
ਬਲ ਕਰਕੇ ਵਾ (ਵੰਚ) ਠਗਣੇ ਕੇ ਉਪਾਵ ਕਰਕੇ ਪਰਾਈ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਹਿਰਿ) ਖੋਸ ਲਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥
ਜਮ ਕਾਲੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ਆਵ ਘਟੈ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥
ਜਮ ਕਾਲ ਸੁਆਸੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤੋਂ ਕੀ ਆਉ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥ ੩੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੈਂ ਸੋ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਤਿਨਕੇ ਰਖਵਾਲੇ ਹੂਏਹੈਂ॥੩੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਦੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ ॥
ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰਕੇ (ਵਾਦੁ) ਝਗੜੋਂ ਕੋ ਬਖਾਨਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਪਰਯੋਜਨ ਹੈ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨ ਮੂਰਖ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮੂਰਖੋਂ ਕੋ ਅੰਤਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੈ ਨ ਸੇਵਨੀ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥
ਜਿਸ ਭਗਵਤ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਇ) ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਗਲਹੁ ਨ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ ॥
ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਫਾਹਾ ਤਿਨਕੇ ਗਲੋਂ ਸੇ ਕਟਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਿਨ੍ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ੍ ਆਇ ॥
ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਵਣਜਹਿ ਸਚੁ ਸੇਵਦੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥
ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚ ਕੋ ਵਿਹਾਝਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਕੋ ਸੇਵਤੇਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਰਉਪਦੇਸੁ ਲੈਕਰ ਤਿਸਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲਹਿ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਘਣਾ ਮਨਮੁਖਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਆਸਾ ਮੈਂ ਅਤੀ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤੁ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਏ ਨਿਰਾਸ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ਅਲਿਪਤ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥
ਔਰ ਘਰ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਅਲਿਪਤ) ਅਸੰਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥
ਓਨ੍ਾ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥
ਉਨਕੋ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਸੋਗ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਜੋਗੁ ਵਜੋਗ ਭਾਵ ਦ੍ਵੰਦ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨਕੋ ਭਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਧੁਰਿ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩੧ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀਕੇ ਸਾਥ ਸਦੀਵ ਰਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਵਹੁ ਸਰਬ ਓਰਤੇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥
ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ ਕਿਉ ਰਖੀਐ ਦਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
(ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਜੋ ਸੁਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਸਫਲ ਕਿਉਂ ਰਖੀਏ ਦਿਤੀਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਣੇ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਜੀਕੋਜੋ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇਣੀ ਕੀਤੀ ਹੁਈਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂਰਖੀਏ?ਦਿਤੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਥਾ–ਚੌਥੇ ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਤੋਹਿ ਕਰਹੋਂ ॥

ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਗੁਰਥੈ ਟਿਕੈ ਹੋਰਥੈ ਪਰਗਟੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਸੋ (ਗੁਰਥੈ ਟਿਕੈ) ਵਡੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਸ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਸ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥
ਅੰਨ੍ੇ ਵਸਿ ਮਾਣਕੁ ਪਇਆ ਘਰਿ ਘਰਿ ਵੇਚਣ ਜਾਇ ॥
(ਅੰਨ੍ੇ) ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਵਸ ਉਪਦੇਸ ਮਾਣਕੁ ਪੜਾ ਹੋਵੇ ਤਬ ਘਰ ਘਰ ਵੇਚਣੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਅਨਅਧਿਕਾਰਓਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਓਨਾ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਅਢੁ ਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਅਗੋਂ ਉਨਕੋ ਤੋ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸਕ ਕੇ ਪਲੇ (ਅਭੁ) ਕੌਡੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ ਥਾਵਹੁ ਲਾਇਓ ਪਰਖਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਆਪ ਇਸ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖ੍ਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਉ ਪਾਰਖੂਆਂਸੰਤੋਂਸੇਤੁਮਨੇਪ੍ਰਖਾਇਲੈਣਾ॥

ਜੇ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾ ਵਥੁ ਲਹੈ ਨਉਨਿਧਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਉਸ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵੇ ਤਉ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਔਰ ਨਉਨਿਧ ਰੂਪ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਘਰਿ ਹੋਦੈ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ ॥

ਘਰ ਮੈਂ ਧਨ ਹੋਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਭੁਖਾ ਮੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਰਹਾਹੈਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥

ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸੀਤਲ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਸਬਦ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਤਹਾਂ ਸੋਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਆਪਿ ਗਰਬੁ ਕਰੇ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ ॥

ਆਤਮ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਪਰਾਈ ਵਤ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੋ ਕਛ ਜਣਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨੀ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛੇ ਬਿਨਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਨੇਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਾ ਅਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਰਸੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੰਤ ਸਜਣੋਂ ਸੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਰਸੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਕਬਹੂ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ ॥

ਜੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਬੀ ਭੀ ਬਿਛੁੜਤੇ ਨਹਾਂ ਹੈਂ ਅਰ ਮਿਲੇ ਸੋ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਬਿਆਪਿਆ ਹੂਆ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਸਭੀ ਦੂਖ ਨਿਬਿਰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਅੰਤਰਿ ਰਖਾਂ ਉਰਧਾਰੇ ॥

ਹਰੀ ਸੁਖਦਾਤਾ ਕੋ ਸਦੀਵ ਸਲਾਹਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਤਿਨ੍ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿ ਕਰੇ ਜਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਜੋ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸੂਰ ਨੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਓਨ੍ਹਾ ਦੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਖਸੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪਏ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਉਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਆਪ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਸੁਹੇਲੇ ਭਏ ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ (ਸੁਹੇਲੇ)ਸੁਖੀਏਹੂਏਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂਉਜਲਾਹੂਆਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਿ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਪਰਸਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰ ਮੋਹ ਕੋ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਸਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਨੁ ਚੋਰਾਇ ਆਣਿ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥

ਸੈ ਦੇਸ ਅਥਵਾ ਪਰਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਧਨ ਕੋ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਲਿਆਇ ਕਰਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਹੋਵੈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧੁ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਛਡਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਅੰਤ ਕਾ ਸਮਾ ਹੋਵੈਗਾ ਤਬ ਕੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਜਮਦੂਤੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮੋਹੁ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਮੋਹ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਜੀਵ ਨੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਧੇ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਸਭ ਭੁਖ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਬ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਿ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਖਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਰੋਗ ਧਾਇ ਕਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸ ਕਸ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਸ ਕਸ ਛੋਡਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੇਤਾਹੈ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਹ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਗੁਰ ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ (ਸਹ) ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਿ ਅਨੇਰੁ ਹੈ ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਜਗਿ) ਜੀਵ ਕੋ ਅੰਧੇਰ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਾਨਣ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਥਕੇ ਭੇਖ ਥਕੇ ਤਨੁ ਧੋਇ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਔ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਭੇਖ ਧਾਰ ਥਾਕੇ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਤਨ ਧੋਇ ਕਰ ਥਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਦੁਖੀ ਹੂਏ ਰੋਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਬ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰਬਲਾ ਉਤਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇਆ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਔਰ ਬਹਿ ਕਰ ਮੰਦ ਸਲਾਹ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਸ਼ਯ ਮੰਤਰ ਕੋ ਪਕਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਿਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਚਲਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭੀ ਕਿਛ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਏਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਥਿਰੁ ਜਗਿ ਕੋ ਕਢਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਗਤ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਥਿਰ ਰਹੀਐ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਿਕਾਲੋ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ਸਬਾਇਆ ॥

(ਸਬਾਇਆ)ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ(ਕੰਧੁ)ਸਰੀਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਇਸਥਿਤ ਰਹਤਾਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਬਖਸ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਗੁਰਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਯ ਔਰ (ਅਪਾਰੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਹੇਤ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲੋਭਿ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਗਈ ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਕੀ ਸੁਧ ਬੁਧ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਸਚ ਮੈਂਤਿਸਕਾ ਪਜਾਰਨਹੀਂਲਾਗਤਾਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਦਰ) ਅੰਤਰ (ਗਹਿ) ਜਗਾ ਕੇ ਭਾਵ ਸੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਖਸਣਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਵਿਸਰੇ ਸਰੈ ਨ ਬਿੰਦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਰਨੇ ਕਰ ਹਮਕੋ (ਬਿੰਦ) ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸਰਤਾ ॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀਐ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਿਉਂ ਰੂਸਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਮੁਖ ਫੇਰੀਏ ਜਿਸਕੋ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ (ਹਮਾਰੀ)ਅਸਮਦਾਦਿਕ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਝਿਮਝਿਮਾ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ (ਝਿਮਝਿਮਾ) ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾੜਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇਸੀ ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਹੋਕਰ (ਵੁਠਾ)ਬਰਸਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਤੀ ਦਿਆਲ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਰ ਭੁਖ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀਔਰ ਮਨਕਾ ਝੋਰਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇ ਦੇਵੇਗਾ॥

ਸਭ ਧਰਤਿ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਬੋਹਲ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਿਹਚੇ ਰੂਪੀ ਅੰਨ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ (ਬੋਹਲ ਲਾਇ) ਭਾਵ ਬਖਸੀਸ ਰੂਪੀ ਬੋਹਲ ਲਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਸੰਸੇ ਬਿਪਰਜੇ ਰਹਤ ਤਤ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬੁਲਾਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ਥਾਇ ॥

ਹਰੀ ਅਚਿੰਤ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਬੋਲੇ ਹੂਏ ਜਸ ਕੋ ਥਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਜੁ ਅੰਤੇ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕੀਕੀਰਤੀ ਆਦਿਕਜੋ ਭਗਤੀਹੈ ਸੋ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ(ਸਦਾ ਸੁਖ)ਆਤਮ ਸੁਖ ਮਨਮੈਂਆਇਬਸਤਾਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਇ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗਾਇ ਗੁਣ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਵਾਂ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਈਆ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦਾਤ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਦੇਵਣੇ ਸੇ ਸਵਾਈ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੂਆ ਆਗੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਣੇ ਸੇ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਸਵਾਇਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈਆ ॥

(ਤੁਸਿ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਦਾਤ ਛਪਾਈ ਹੂਈ ਛਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਆ ॥

ਹਿਰਦੇ ਕਵਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਉਸਦੀ ਰੀਸ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈਆ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਰੀਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਛਾਈ) ਮਿਟੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕ ਸਾਕਤ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਅਮਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਸਿਆਣਪ ਨ ਚਲਈ ਨ ਹੁਜਤਿ ਕਰਣੀ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਅਰਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਅਮਰੁ) ਹੁਕਮ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਔਰ ਨਾਂ ਹੁਜਤ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸਰਣਾਇ ਪਵੈ ਮੰਨਿ ਲਏ ਰਜਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੀਵ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜੇ ਔਰ ਤਿਸਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਕੋ ਮੰਨ ਲੇਵੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮਡੰਡੁ ਨ ਲਗਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਸੋਈ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਈ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ ਸਭੁ ਸੂਰਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਹਉਮੈ ਮੇਰੀ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਦਾਤ ਅਰ (ਸੂਰਤਿ) ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀਹੀ ਹੂਈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਪਔਰਹੰਤਾ ਮਮਤਾਮੇਰੀਕਲਪੀਹੂਈ ਹੈ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਹਉਮੈ ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਲੋਭਅਰ ਮੋਹ ਕਰਬਤਅੰਤ ਹੁਏ ਬਹੁਤੇ ਕਰਮੋਂਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂਹੰਕਾਰ ਕਰ ਤਿਨਕੀਚੌਰਾਸੀਕੀਫੇਰੀਕਦੇਚੂਕਤੀਨਹੀਂਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਗਲ ਚੰਗੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸਾਈ ਬਾਤ ਚੰਗੇਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਇਹ ਪੌੜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਚ ਨਾਮਕਾ ਅਧਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ (ਸਚੁ)ਸੰਚਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਵਣ-ਹਾਰ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿਆ ਜਪਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਲਗਿਆ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਤਿਨਕਾ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਅਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਲਗਣੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਿਫਤੀ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਅਰੁ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ॥੩੫॥ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬਰਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਸਭੇ ਜੀਅ ਸਮਾਲਿ ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ ॥ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਮੁਚੁ ਉਪਾਇ ਦੁਖ ਦਾਲਦੁ ਭੰਨਿ ਤਰੁ ॥

ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੋ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਉਪਜਾਵੋ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦਲਿਦਰ ਤੋੜ ਦੇਹੁ ॥ ਵਾ (ਅੰਨੁ) ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਪਾਣੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਲੁ (ਮੁਚੁ) ਬਹੁਤਾ ਉਪਾਇ ਕਰਕੇ (ਤਰੁ) ਅਤਿ ਸੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਅਰ ਦਿਰਦ੍ਰ ਮਨ ਕਾ (ਭੰਨਿ)ਤੋੜ ਦੇਹੁ ॥

ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ ਹੋਈ ਸਿਸਟਿ ਠਰੁ ॥ ਲੇਵਹੁ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਅਪਦਾ ਸਭ ਹਰੁ ॥

ਅਪਣੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਸਭ ਬਿਪਦਾ ਹਰ ਦੀਜੀਏ॥ਜਬ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ (ਠਰੁ) ਸੀਤਲ ਹੋਈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭਕਾ ਸਫਲੁ ਘਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਯਾਇ ਕਰ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਵੁਠੇ ਮੇਘ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ਰਿਜਕੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਅਗਲਾ ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਬ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਤਬ ਸੋਭਨੀਕ ਬਾਦਲ ਬਰਸਤੇ ਭਏ (ਰਿਜਕੁ) (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੀ (ਠਾਂਢਿ) ਸਾਂਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਾਂਤ ਮੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਬਾਦਲ ਬਰਸੇ ਹੈਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਰੂਪ ਬਹੁਤਾ ਰਿਜਕੁ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਅਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜਗਯਾਸੂਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੀਤਲਤਾਈ ਹੋਈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਮਰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਤਿਨਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ ॥
ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਕਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੁ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਤੂੰ ਕੀਤਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਵਡਾ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਡਾ ਅਰ ਅਗੰਮ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਭ ਤੇ ਬਡੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੈ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਸਭ ਨਥੀਅਨੁ ਸਭ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਨਾਥੁ) ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਨਥ ਰਖਯਾ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਸਭ ਚਲੈ ਰਜਾਈ ॥ ੩੬ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ (ਰਜਾਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ੧ ॥ (ਸੁਧੁ) ਕਹੇ ਅਰਥ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰੋ ਵਾ ਭੁਲਕੇ ਸੁਧ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਹਾ ਨਰ ਗਰਬਸਿ ਥੋਰੀ ਬਾਤ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਥੋੜੀ ਬਾਤ ਪੁਰ (ਕਹਾ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬੁ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਦਸ ਨਾਜੁ ਟਕਾ ਚਾਰਿ ਗਾਂਠੀ ਐਂਡੌ ਟੇਢੌ ਜਾਤੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਸਕ ਮਣ ਅਨਾਜ ਔਰ ਚਾਰਕ (ਟਕਾ) ਰੁਪਏ ਪਲੇ ਹੋਗਏ ਤੇ (ਐਂਡੌ) ਆਕੜ ਕਰ ਟੇਢਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਕਰ ਕੁਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣੇ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਗਾਂਉ ਸਉ ਪਾਏ ਦੁਇ ਲਖ ਟਕਾ ਬਰਾਤ ॥

ਜੇਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੂਆ ਤੋ ਸੌ ਗਾਉ ਪਾਇ ਲੀਏ ਔਰ ਦੋ ਇਕ ਲਖ ਰੁਪਯਾ (ਬਰਾਤ) ਆਮਦਨ ਬ੍ਰਸਦੀ ਵਾ ਦੁਮਾਹੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਹੋਗਈ ॥

ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਾਹਿਬੀ ਜੈਸੇ ਬਨਹਰ ਪਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਯਿਹ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਲੀਏ ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕੈਸੇ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਬਨ ਮੈਂ ਪਤੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹਰੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਊਪਰ ਕਾ ਜਲ ਗਿਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪਦਾਰਥ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਆਇਓ ਇਹੁ ਧਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲੈ ਜਾਤੁ ॥ ਰਾਵਨ
ਹੂੰ ਤੇ ਅਧਿਕ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਏ ਬਿਲਾਤ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਧਨ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਲੈ ਕਰਕੇ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਪੂਜਹੁ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਾਤ ॥

ਹਰੀਕੇ ਸੰਤ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦੀਵ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੋ ਪੂਜੋ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਹੈ ਗੋਬਿਦੁ ਤੇ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਤ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਅੰਤਿ ਨ ਚਲਤ ਸੰਗਾਤ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ(ਸੰਪਤਿ) ਧਨ ਪਦਾਰਥਾਦਿ ਅੰਤਕੋ ਕੋਈ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਭਜੁ ਬਉਰੇ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਰਾਮਕੋ ਭਜ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮੁ(ਅਕਾਰਥ)ਬਜਰਥ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਤੇਰੀ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਰਾਜ ਅਸਰਮ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਜਾਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋ ਕੀ ਮੈਂ (ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਹੂੰ ॥ ਵਹੁ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੈਸੀ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਸਤੋ ਜਾਇ ਸੁ ਰੋਵਤੁ ਆਵੈ ਰੋਵਤੁ ਜਾਇ ਸੁ ਹਸੈ ॥

ਜੋ ਹਸਤਾ ਹੂਆ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰੋਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਜੈ ਬਿਜੈ ਹਸਤੇ ਗਏ ਔਰ ਸਨਕਾਦਕੋਂ ਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਕਰ ਰੋਤੇ ਆਏ ਔਰ ਜੋ ਰੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਸਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦੇਵਤੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦੈਤੋਂ ਕੇ ਨਿਕਾਲੇ ਹੂਏ ਰੋਤੇ ਗਏ ਥੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਅਰਜ ਮਨਜੂਰ ਹੋਈ ਯਾਤੇ ਹਸਤੇ ਆਏ ॥

ਬਸਤੋ ਹੋਇ ਹੋਇ ਸੁੋ ਊਜਰੁ ਊਜਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਬਸਤਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਜੜ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਬਾਲੀ ਔਰ ਉਜੜਾ ਹੂਆ ਬਸਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਸੁਗ੍ਰੀਵ ॥ ੧ ॥

ਜਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰਿ ਥਲ ਤੇ ਕੂਆ ਕੂਪ ਤੇ ਮੇਰੁ ਕਰਾਵੈ ॥

ਜਲ ਵਾਲੇ ਅਸਥਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਥਲ) ਰੇਤ ਕੇ ਅਸਥਲ ਤੇ (ਕੂਪ) ਖੂਹਾ ਵਾ ਛਪੜੁ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਖੂਹੇ ਵਾ ਛਪੜ ਸੇ ਸੁਮੇਰ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਬਭੂਤੀ ਰਹਿਤ ਅਰੁ ਰਹਤੋ ਕੋ ਬਭੂਤੀ ਸਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਚਢਾਵੈ ਚਢੇ ਅਕਾਸ ਗਿਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥

(ਧਰਤੀ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਸੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂਚਢਾਇ ਦੇਤਾਹੈ॥ਔਰ ਅਕਾਸਮੈਂ ਚਢੇ ਹੂਏਕੋ ਰਾਜਾ ਨਹੁਖ ਦੀ ਤਰਹ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤਾਹੈ ॥੨॥

ਭੇਖਾਰੀ ਤੇ ਰਾਜੁ ਕਰਾਵੈ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੇਖਾਰੀ ॥

ਭਿਛਕ ਸੇ ਰਾਜ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਜਾ ਸੇ ਭਿਛੁਕ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਖਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰਿਬੋ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਮੁਗਧਾਰੀ ॥ ੩ ॥

(ਖਲਮੂਰਖ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੰਡਿਤ ਸੇ (ਮੁਗਧਾਰੀ) ਮੂਰਖ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਅਜਾਮੇਲ ਕਾਲੀਦਾਸ ਵਤ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਕਰਾਵੈ ਪੁਰਖਨ ਤੇ ਜੋ ਨਾਰੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੁਰਸ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੋ ਤਿਸ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਖੰਡੀ ਆਦਕੋਂ ਵਤ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤੀ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨॥

ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਏਂ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਜਾਇ ॥ ਭੂਲੌ ਰੇ ਠਗ ਮੂਰੀ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨਕਿਸਵਾਸਤੇਵਿਸ਼ੋਂ ਰੂਪਬਨਮੈਂਜਾਤਾਹੈਂ॥ਹੇਭਾਈ ਠਗਬੂਟੀਕੋ ਖਾਇਕਰ ਭੂਲਰਹਾਹੈਂ॥ਕੈਸੇਭੂਲਰਹਾਹੈ?ਸੋਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਜੈਸੇ ਮੀਨੁ ਪਾਨੀ ਮਹਿ ਰਹੈ ॥ ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਧਿ ਨਹੀ ਲਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਮਛੂ ਪਾਨੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕਾਲ ਰੂਪ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ॥

ਜਿਹਬਾ ਸੁਆਦੀ ਲੀਲਿਤ ਲੋਹ ॥ ਐਸੇ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਬਾਧਿਓ ਮੋਹ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹਬਾ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਵਾਸਤੇ ਮਛੀ ਲੋਹੇ ਕੀ ਕੁੰਡੀ ਕੋ(ਲੀਲਤਿ)ਨਿਗਲ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ(ਕਨਿਕ)ਸੁਰਨਾਦ ਔਰ

(ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈ ਬੰਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮਨੁ ਮਾਖੀ ਸੰਚੈ ਅਪਾਰ ॥ ਮਧੁ ਲੀਨੋ ਮੁਖਿ ਦੀਨੀ ਛਾਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਖੀ ਸਹਿਤ ਕੋ (ਅਪਾਰ) ਬਹੁਤ ਸਿੰਚਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ (ਛਾਰੁ) ਧੂਆ ਦੇ ਕਰ ਮਧੁਹਾਨੇ ਸਹਿਤ ਕੋ ਲੇਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗਊ ਬਾਛ ਕੋ ਸੰਚੈ ਖੀਰੁ ॥ ਗਲਾ ਬਾਂਧਿ ਦੁਹਿ ਲੇਇ ਅਹੀਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਗਊ ਬਛੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਧ ਕੋ ਇਕਠਾ ਰਖਤੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਗਲੇਕੋ ਬਾਂਧਕਰ ਅਹੀਰ ਦੂਧ ਚੋਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰਮੁ ਅਤਿ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਮਾਇਆ ਲੈ ਗਾਡੈ ਧਰੈ ॥

ਤੈਸੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਕਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਸੋ ਮਾਯਾ ਲੇਕਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਗਾਡਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤਿ ਸੰਚੈ ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਮੂੜ ॥ ਧਨੁ ਧਰਤੀ ਤਨੁ ਹੋਇ ਗਇਓ ਧੂੜਿ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਸੰਚਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਮੂਰਖ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਬ ਤਨ ਧੂੜ ਹੋਗਿਆ ਤਬ ਧਨ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਦਬਾਹੂਆ ਰਹਿ ਗਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਜਰੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕਰੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜੀਵ ਅਤੀ ਜਰਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤਾਚੀ ਆਨਿ ॥ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤਾ) ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਆਨਿ) ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਨਿਰਭਯ ਹੋ ਕਰਕੇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬਿਸਨੁ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਤਖ ਹੁਏ ਅਰ ਨਾਮਦੇਵ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਤ ਛੁਹੁ ਤੂੰ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਦਹੁ ਕੀਨ ਹੋਡ ਮਾਧਉ ਮੋਸਿਉ ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ
ਜਨਤੇ ਠਾਕੁਰੁ ਖੇਲੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਤੋਸਿਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ (ਹੋਡ) ਸਰਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ (ਬਦਹੁ) ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਨ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਅਸਮਾਦਿਕ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਖੇਲ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹਮ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਤੈਨੇ ਮੇਰੇਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਨ ਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਆਪਨ ਆਪ ਲਗਾਵੈ ਪੂਜਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਦੇਹੁਰਾ ਹੈਔਰ ਆਪਹੀਬੀਰ ਦੇਵਤਾਹੈਂਔਰ ਤੂੰਆਪਹੀਤਿਸਕੀਪੂਜਾਮੈਮਨੁਲਾਵਤਾਹੈ ਭਾਵਪੂਜਾਕਰਤਾਹੈ॥

ਜਲ ਤੇ ਤਰੰਗ ਤਰੰਗ ਤੇ ਹੈ ਜਲੁ ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਕਉ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲਤੇ ਤਰੰਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸ ਤਰੰਗ ਕੇ ਅਭਾਵ ਤੇ ਜਲੁ ਹੀ ਹੈ ਕੇਵਲ ਕਹਿਣੇ ਸੁਨਣੇ ਮਾਤ੍ਰਦੂਜਾਹੈ॥੧॥

ਆਪਹਿ ਗਾਵੈ ਆਪਹਿ ਨਾਚੈ ਆਪ ਬਜਾਵੈ ਤੂਰਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪੇਹੀ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪਹੀ (ਤੂਰਾ) ਪਖਾਵਜ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਜਨੁ ਊਰਾ ਤੂ ਪੂਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਜਨ (ਊਰਾ)ਕਮ ਹੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ਭਗਤ ਮੈਂ ਐਸੀ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਸ ਅਨਿੰਨ ਮੇਰੋ ਨਿਜ ਰੂਪ ॥

ਜੋ ਅਨਿਨ ਦਾਸ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨ ਨਿਮਖ ਤਾਪ ਤ੍ਰਈ ਮੋਚਨ ਪਰਸਤ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤ ਗ੍ਰਿਹ ਕੂਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕਾ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਹੁਆਤੀਨੋ ਤਾਪੋਂ ਕੋ ਨਿਵ੍ਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਸਣੇ ਕਰ ਅਰਥਾਤਤਿਸਕੇਵਾਕਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹ ਕੂਪਤੇ ਛੁਟਕਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਭਗਤੁ ਛਡਾਵੈ ਬਾਂਧੈ ਭਗਤੁ ਨ ਛੂਟੈ ਮੋਹਿ ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਹੁਈ ਪਰਤਗਯਾ ਕੋ ਭਗਤੁ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਭਗਤੁ ਪਰਤਗਯਾ ਬਾਧੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੇ ਛੂਟਤੀ ਨਹੀਹੈ॥

ਏਕ ਸਮੈ ਮੋ ਕਉ ਗਹਿ ਬਾਂਧੈ ਤਉ ਫੁਨਿ ਮੋ ਪੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਔਰ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਏਕ ਸਮੇਂਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਪਕੜਕੇ ਬਾਂਧ ਲੇਵੇ ਤੋ ਪਨਹ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸ ਅਵਗਯਾ ਕਰ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਗੁਨ ਬੰਧ ਸਗਲ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ॥
ਮੈਂ ਗੁਨ ਕ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਬਾਂਧਨੇ ਵਾਲਾ ਹੂੰ ਵਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਆਦਿ ਗੁਨੋਂ ਕਰ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਨ ਕਲਾ ਰੂਪ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਨ ਕਲਾ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥
ਨਾਮਦੇਵ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਐਸੀ ਤੈਸੋ ਤਾਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜਾ) ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜੀਵ ਮੈਂ* ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਰਕਾਸ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂਤੇ ਸਰਬ ਕੋ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਰੰਗ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਤੈ ਨਰ ਕਿਆ ਪੁਰਾਨੁ ਸੁਨਿ ਕੀਨਾ ॥ ਅਨ ਪਾਵਨੀ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੀ ਭੂਖੇ ਦਾਨੁ ਨ ਦੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਨਰ ਤੈਨੇ ਪੁਰਾਨੋ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਯਾ ਕੀਆ ਭਾਵ ਸੁਨਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਅਨਪਾਵਨੀ) ਅਵਿਰਲ ਭਗਤੀ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਭਈ ॥ ਔਰ ਕਬੀ ਭੂਖੇ ਕੋ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਕਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਲੋਭੁ ਨ ਛੂਟਿਓ ਦੇਵਾ ॥
ਨਾ ਤੋ ਕਾਮ ਬਿਸਰਿਓ ਔਰ ਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਬਿਸਰਾ ਪੁਨਹ (ਦੇਵਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਭ ਭੀ ਨਾ ਛੁਟਾ ॥
ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੁਖਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਨਿਫਲ ਭਈ ਸਭ ਸੇਵਾ ॥ ੧ ॥
ਮੁਖ ਸੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਯਾਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੂਈ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਹੂਈਹੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਕਰਤੱਬ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬਾਟ ਪਾਰਿ ਘਰੁ ਮੂਸਿ ਬਿਰਾਨੋ ਪੇਟ ਭਰੈ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ॥
ਰਸਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੇਗਾਨਾ ਘਰੁ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਹੇ (ਅਪ੍ਰਾਧੀ) ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਤੂੰ ਪੇਟ ਕੋ ਭਰਤਾ ਹੈਂ ॥

---

*ਵਾ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸੁ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ (ਐਸੀ) ਪੂਰਬੁਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਉਤਮ ਪਰੇਮ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਪਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਿ ਪਰਲੋਕ ਜਾਇ ਅਪਕੀਰਤਿ ਸੋਈ ਅਬਿਦਿਆ ਸਾਧੀ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੀ ਜਾਤਾ ਰਹੇ ਅਰ ਈਹਾਂ ਅਕੀਰਤੀ ਹੋਵੈ ਅਵਿਦਿਆ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਸੋਈ ਕਰਣੀ ਸਾਧੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਹਿੰਸਾ ਤਉ ਮਨਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਜੀਅ ਦਇਆ ਨਹੀ ਪਾਲੀ ॥
ਹਿੰਸਾ ਤੋ ਮਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਕੁਛ ਦਯਾ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਪਾਲੀ) ਕਰੀ ॥
ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕਥਾ ਪੁਨੀਤ ਨ ਚਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥
ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਕਥਾ ਭੀ ਕਬੀ ਨਾ (ਚਾਲੀ) ਚਲਾਈ ਭਾਵ ਕਥਾ ਭੀ ਕਭੀ ਤੈਨੇ ਸੁਣੀ ਨਹੀਂ ॥੩॥ ੧ ॥ ੬ ॥ ਇਹੁ ਸਬਦ ਸਾਰਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਚਾਰਾ? ਇਸ ਵਿਕਲਪ ਦਾ ਉਤ੍ਰਇਹੁ ਹੈ।ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਤੁਕ ਉਚਾਰੀ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੂਰਦਾਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਮਾਧੀ ਇਸਥਿਤਹੋਗਯਾ ਪੁਨਾ-ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਆਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਕਰ ਅੰਤ ਕੋ ਸੂਰਦਾਸ ਦਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖਕਰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੁਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛਾਡਿ ਮਨ ਹਰਿ ਬਿਮੁਖਨ ਕੋ ਸੰਗੁ ॥
ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸੰਗਤ੍ਯਾਗ ਦੇ॥ਤੇ ਇਹ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਸਾਰਾਸਬਦ ਭਾਈ ਬੰਨੋਦੀ ਬੀੜਮੇਂ ਹੈ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਸੂਰਦਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਹਰਿਕੇ ਸੰਗ ਬਸੇ ਹਰਿ ਲੋਕ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਸਰਬ ਸੁ ਸਭੁ ਅਰਪਿਓ ਅਨਦ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਝੋਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਤਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸਤੇਹੈਂ।ਤਨਮਨਕੋ ਅਰਪ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਰਬੰਸ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਧੁਨੀ ਵਿਖੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨਰੂਪਸਬਦੋਂਮੇਂ(ਝੋਕ)ਬ੍ਰਿਤੀਲਗਰਹੀਹੈ ॥
ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਭਏ ਨਿਰਬਿਖਈ ਪਾਏ ਹੈ ਸਗਲੇ ਥੋਕ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਖਯੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਗਲੇ (ਥੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਨ ਬਸਤੁ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਅਲੋਕ ॥ ੧ ॥

ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਅਲੋਕ) ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਵਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਔਰ ਬਸਤੂ ਸੇ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਜਿ ਆਨ ਜੁ ਚਾਹਤ ਜਿਉ ਕੁਸਟੀ ਤਨਿ ਜੋਕ ॥

ਐਸੇ ਸਜਾਮ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜੋ ਔਰ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਐਸੇ ਨਸਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੁਸਟੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੋਕ ਲਗੀ ਹੋਈ ਮਰਜਾਤੀ ਹੈ ਬਚਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੂਰਦਾਸ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਹਥਿ ਲੀਨੋ ਦੀਨੋ ਇਹੁ ਪਰਲੋਕ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥੮ ॥

ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੇਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਸਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਦੀਨੋ ਹੈ । ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਉਣੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧॥ ੮ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਵੈਰਗ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਸਹਾਈ ਮਨ ਕਾ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ਕੌਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਹਿਤੁ ਲਾਗੋ ਸਭ ਫਨਕਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਅਰ ਭਾਈ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨਕੇ ਸਾਥ ਹਿਤ ਲਾਗੋ ਹੈ ਸੋ (ਫਨਕਾ) ਫਨਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰਕ ਸਬੰਧ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ॥

ਆਗੇ ਕਉ ਕਿਛੁ ਤੁਲਹਾ ਬਾਂਧਹੁ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਧਨ ਕਾ ॥

ਅਗੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਵਾ ਪੁੰਨਦਾਦਿਕ ਕਾ ਤੁਲਹਾ ਬਾਧੋ ਇਸ ਧਨਕਾ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂਹੈ॥

ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ ਇਸ ਭਾਂਡੇ ਕਾ ਇਤਨਕੁ ਲਾਗੈ ਠਨਕਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਇਸ ਸਰੀਰ ਭਾਂਡੇ ਕਾ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ (ਇਤਨਕੁ) ਤਨਕ ਮਾਤ੍ਰ (ਠਨਕਾ) ਠੋਲਾ ਅਰਥਾਤ ਹੈਜਾ ਤਾਪ ਆਦਿ ਕਾ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਹੁ ਸਭ ਜਨਕਾ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮੋਂ ਕੇ ਪੁੰਨਯ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵੋਗੇ ਯਾਤੇ ਸਭ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕਾ ਬਾਛਨਾ ਕਰੋ ॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਡਨ ਪੰਖੇਰੂ ਬਨਕਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਇਹ ਮਨ ਅਰਥਾਤ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨਕਾ ਉਡ ਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪੰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਸਯ ਹੀ ਵਿਜੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਖਾਣਾ ਔਰ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਕੋ ਅਪਣਾ ਮਰਣਾ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਖੁਆਰੀ ਕੀਨੀ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਣੇ (ਖਸਮੁ) ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਖੁਆਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰਕੇ ਅਪਣੀ (ਪਤਿ) ਇਜ਼ਤ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਵੋਗੇ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੁਧਨੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਝੁ ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ ਮਾਂਗਹਿ ਲੇਵਹਿ ਰਹਹਿ ਨਹੀ ॥

ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਉਲਟਾ ਤੁਝ ਸੇ ਮਾਂਗ ਕਰਲੇਤੇ ਹੈਂ ਮਾਗਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਨਹੀ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤੁਝਸੇਮਾਂਗਕਰ ਲੇਤੇਹੈਂ ਸੋਅੰਤਕੋਰਹਿਤੇ ਨਹੀਂਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਸੋਪਦਾਰਥਨਾਸਰੂਪਹੈਂ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਤੂਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਦਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭੀ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸੇਈ ਸੂਚੇ ਹੋਹੀ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੈਲੇ ਹਛੇ ਹੋਹੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਮੈਲੇਭੀ(ਹਛੇ)ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਹੀ ਰੁਤਿ ਕਾਇਆ ਸੁਖੁ ਤੇਹਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ ॥

ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਵਾਪਰ ਕਲਿਯੁਗ ਆਦੀ ਜੈਸੇ ਰੁਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਜੈਸੀ ਵਡੀ ਛੋਟੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਹੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਅਰ ਥੋੜਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰੁਤਿ ਕੇਹੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਰੁਤ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰੁਤਿ (ਕੇਹੀ) ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਰਉ ਬਿਨਉ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਰੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ (ਵਰੁ)ਪਤੀ ਹਰੀ ਕੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਿਆਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਸੁਣਿ ਘਨਘੋਰ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਲਾਲ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ (ਘੋਰ) ਗਰਜਣਾ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੋਰ ਵਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਹਰੀ (ਲਾਲ) ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੂਈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਨੀ ਹੀਅਰੈ
ਗੁਰਿ ਮੋਹੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਮੇਘ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਜਲ ਮੇਰੇ ਪਰ ਬਰਸਿਆ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰੇਮ ਮੈਂ (ਭੀਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਹੂਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਗੁਰੋ ਨੇ ਮੋਹਿ ਲਈ ਹੈ ॥

ਔਰ ਮਨ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਅਨੰਦ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਸੁਖੀ ਵਰ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਅਰ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਖੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਮੈਂ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਵਰਿ ਨਾਰਿ ਭਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਸੋਈ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰ ਸੁਹਾਗਨ ਭਈ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਪ੍ਰੇਮਸੁਖਾਇਆਹੈ॥੨॥

ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਹਰੀ ॥

ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕਾ (ਸੁਹਾਗੁ) ਅਨੰਦ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਬੀ ਨਹੀ ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨਹੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋ ਕਾ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋ ਕੋ ਪੁਨਹ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਣਾ ਮਰਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਚੁ ਸਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਸਹੀ) ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਧੰਨਜ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੀ ਗਿਆਤ ਕਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਨਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਾਪ ਅਰ ਸਚੀ ਸਮਝ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾਤਰ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਹਉਮੈਂ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰਾਏ ਧਨ ਔਰ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ(ਬਿਖੁ)ਜਹਰਖਾਈਹੈ ਤਿਸੀਤੇਤਿਨੋ ਨੇ ਦੁਖਪਾਯਾਹੈ

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਭੈ ਕਪਟ ਨ ਛੂਟੇ ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ (ਚੀਨਿ) ਜਾਨ ਕਰ ਭੈ ਅਰ ਕਪਟ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦੇ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅਜਗਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਲਦੇ ਹੂਏ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਪੀੜਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੂਏ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹੁ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਭੇਖ
ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਨਮ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮਿਓਂ ਹੋਇਓਂ ਨੇ ਜੋਨੀਓਂ ਰੂਪ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ (ਸਚੁ) ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ॥

ਤੀਰਥਿ ਤੇਜੁ ਨਿਵਾਰਿ ਨ ਨਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

(ਤੇਜੁ) ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋ ਜਨ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈ ਨ੍ਹਾਏ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂਹਰੀਕਾਨਾਮਭਾਯਾਨਹੀਂਹੈ॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ ਜਤਕੋ ਤਤਹੀ ਆਇਆ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਵ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਜਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ਥਾ ਤਹਾ ਹੀ ਗਿਆ ਭਾਵ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਮੈ ਆਯਾ ਥਾ ਪੁਨਾ ਮੰਦ ਜੂਨੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾਗਿਆ॥

ਬਿਸਟਾ ਕੀਟ ਭਏ ਉਤਹੀਤੇ ਉਤਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

(ਉਤ) ਉਸੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਉਸੀ ਗਰਭ ਵਾ ਵਿਸਟਾ ਮੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਧਿਕ ਸੁਆਦ ਰੋਗ ਅਧਿਕਾਈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁਤ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਲੈਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋ ਕੋ ਰੋਗ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋ ਨੇ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕਾ

(ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਰਹਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਕੌ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਖੋਜੀ ਉਪਜੈ ਬਾਦੀ ਬਿਨਸੈ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ (ਖੋਜੀ) ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ (ਉਪਜੈ) ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ (ਬਾਦੀ) ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਮ ਨੀਚਹੁ ਤੇ ਹੀਣ ਮਤਿ ਝੂਠੇ ਤੂ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਹਮ ਨੀਚੋਂ ਤੇ (ਹੀਣ) ਨੀਚ ਮਤ ਕੇ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਕੋ ਅਪਨਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਉਤਮ ਔ ਸਚੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਚੀਨਿ ਤਹਾ ਤੂ ਤਾਰਣ ਸਚੁ ਤਾਰੇ ਤਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਆਤਮ (ਚੀਨਿ) ਗਿਆਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਤਾਰਣੇ ਹਾਰਾ (ਤਾਰਣ) ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਸਚਾ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬੈਸਿ ਸੁ ਥਾਨਿ ਕਹਾਂ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਥਉ ਅਪਾਰਾ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਕਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਥਨਕਰੂੰ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਅਗਮੁ ਅਜੋਨੀ ਤੂੰ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥਣ ਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਜੋਨੀ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਤੁਝਕੋ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਥਣੇ ਹਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸਰਬ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਦੇਖਿ ਕਹਉ ਤੂ ਕੈਸਾ ਸਭਿ ਜਾਚਕ ਤੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਕਹੋਂ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਦਰਿ ਦੇਖਹੁ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਉਰਿਧਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤ ਹੀਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੌ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ਏਕ ਨਾਮ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਧਨ ਪਿਰਕਾ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਸਾ ਬਿਲਖ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨੀ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਆਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਹਰੀਕਾ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਸੋ (ਬਿਲਖ) ਵਿਆਕਲ ਕੁਮਲਾਏ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭੀ ਕੁਮਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੋਕਾਤੁਰ ਰਹਿਤੀ ਹੈ॥

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੈਂ ਫਸੀ ਹੁਈ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਨਿਰਾਸੀ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਬਲਿ ਜਾਵਾਂ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਨੇ ਅਧਿਕ ਉਪਦੇਸ ਜਲ ਬਰਸਿਆ ਤਬ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ॥ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮੁਝ ਸਾਥ ਲਿਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਉਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ॥

ਔ ਜਿਸਕੀ ਨਿਤ (ਨਉਤਨ) ਨਵੀਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਪਨੇ ਠਾਕਰ ਸਾਥ ਹੈ ਸੋਈ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ-ਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਗੁਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਿ ਸੁਭਾਵੀ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬਿਕਾਰੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ਭਾਵਛੂਟਗਏਹੈਂ ਤਾਤੇ ਜੁਗਜੁਗਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਸੋਭਨੀਕਹੈ॥੨॥ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਵੋਹ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਹਮ ਥਾਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਗੁ ਤੁਮਰਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਉ ਤੇਰਾ ॥

ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਯਿਹ (ਤ੍ਰਿਭਵਣ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਜਗਤ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਮੈਨੇ ਤੁਝਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਪੁਨਃ ਅਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਫੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵਿਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਅਪੁਨੇ ਪਿਰ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸੀ ਤਉ ਧਨ ਸਾਚੁ ਸੀਗਾਰੋ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜੋ ਅਪਨੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਵਿਗਾਸੀ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਹੈ ਤੌ ਤਿਸ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸੀਂਗਾਰ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਸਚਿ ਸਾਚੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ ॥ ੪ ॥

ਤਬ ਅਕਲ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸਚਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਚੀ ਭਈ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਸਿਖਿਆ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥

ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਭਈ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਲੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਦੇਕਰ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਮੇਲ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਾਰ ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਧਨੁ ਪਰ ਲੋਭਾ ਹਉਮੈ ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਧਨ ਔ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰਾਏ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਔ ਹਉਮੈਂ ਆਦੀ ਵਿਖੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ॥

ਦੁਸਟ ਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਰ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਔ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਤਜ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਮਹਾਂ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ਭੀਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਆਚਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਹਲ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ॥ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਭੀਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕੋ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਹੀ(ਆਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਕੀਆਹੈ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਊ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਸਮ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ ਭਲਾ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਹਨੇ ਸੇ ਖੋਭ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਰ ॥ ੨॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਕੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥

ਦਿਨੇਰਾਤ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭ ਤਿਨੋਂਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆਹੈ ਜਿਨੋਂਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾਦੇਣੇਹਾਰਾ ਹੁਆਹੈ ਭਾਵਕ੍ਰਿਪਾਲਭਯਾਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਿਖਿਆ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਇਆ ਮਹਲੁ ਮੰਦਰੁ ਘਰੁ ਹਰਿਕਾ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਾਖੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਸਰਬ ਮੰਦਰੋ ਮੈਂ ਇਹੁ ਕਾਇਆ ਘਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਜ ਮਹਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੈ(ਅਪਾਰ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਰਚਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣ ਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਲਣਹਾਰ ਹਰੀ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਪੰਡਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਜਾਣੈ ਜਾਤਿ ॥ ਕਾਇਆਂ ਅਗਨਿ ਕਰੇ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਆਦੀ ਤਤ ਜਿਸਤੇ (ਜਾਤਿ) ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂਤੇ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਵਾ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਨ ਕੋ (ਨਿਭਰਾਤਿ) ਭ੍ਰਮਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ॥

ਜੰਮਹਿ ਜੀਅ ਜਾਣੈ ਜੇ ਥਾਉ ॥ ਸੁਰਤਾ ਪੰਡਿਤੁ ਤਾਕਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਤੇ ਜੀਵ ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ(ਸੁਰਤਾ) ਗਿਆਤਾ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੰਡਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ ॥ ਅਣਡੀਠਾ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ(ਮਾਇ)ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਗੁਣੋ ਕੋ ਜਾਣ ਨਹੀਂਸਕੀਤਾ ਹੈਔਰ ਤਿਸਕੇ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਆਖ ਕਰ ਵਖਯਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਊਪਰਿ ਦਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਪਇਆਲਿ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੀਐ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਊਪਰ ਅਕਾਸ ਔਰ ਨੀਚੇ ਪਤਾਲ ਦੋਨੋਂ ਕੇ (ਦਰਿ)ਬੀਚ ਮਾਤ ਲੋਕ ਇੰਨ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਇਦੰਤਾ ਕਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀਐ ਐਸਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਜੋ ਜਪੈ ਹਿਆਇ ॥ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਕੈਸਾ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥

ਰਸਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ (ਹਿਆਇ) ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤਾਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਣਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਦੰ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥

ਹਰੀ ਜਸ ਕੀਆ ਕਥਾ ਔਰ (ਬਦਨੀ)ਕਵੀਸਰੀਆ ਕਰੇ (ਨਿਭਰਾਤਿ)ਭ੍ਰਮਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਐਸੇ ਸਰੂਪੁ ਕੋ ਸੋਈ (ਬੂਝੈ) ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਤਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੩ ॥

ਜੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸਕੇ ਬੀਰ ਬ੍ਰਿਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਉਤਮ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਸਰੂਪੁ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩

ਜਾਤਿ ਕੁਲੀਨੁ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਇ ॥ ਤਾਕਾ ਕਹਣਾ ਕਹਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ (ਕੁਲੀਨੁ) ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕਾ(ਕਹਣਾ) ਜਸੁ ਕੋਈ ਨ ਕਹੋ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਅੰਤ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਸਨਾਤੀ ਸੇਵਕੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਣੀਆ ਪਹਿਰੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ (ਸਨਾਤੀ) ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਸੇਵਕ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਚਾਮ ਕੀ (ਪਣੀਆ) ਚਰਨ ਦਾਸੀਆ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਰੇ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਮੁਝ ਕੋ ਸਰਧਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਸਮੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਮੈਂ ਅੰਨ ਜਲ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਤਬ ਪਿਤਾ ਜੀ ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਹੋਕਰ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਏ ਤਬ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਨਬਜ ਦੇਖ ਕਰ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਪੂਛਣੇ ਲਾਗੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖ ॥

ਇਕ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਸਕਤ ਵਾਰ ਜਮਦੂਤ ॥

ਔਰ ਏਕ ਦੁਖੁ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਸਕਤੀ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜਮਾਂ ਕਾ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥
ਔਰ ਏਕ ਏਹ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਤਨਿ ਕੋ ਧਾਇ ਕਰ ਰੋਗੁ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਦਾਰੂ ਨ ਲਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ ਦੁਖੁ ਰਹੈ
ਸਰੀਰ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਇਹ ਦਾਰੂ ਹਮ ਕੋ ਲਗਾਉ ਨਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਰਹ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਦਰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀਤੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਦੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਇਹ ਤੇਰਾ ਬਨਾਯਾ ਹੂਆ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਹਮ ਕੋਨਹੀ ਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਨ ਰੋਗੋ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਤਾਂ ਤਨਿ ਉਠਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ ॥
ਜਬ ਅਪਨੇ ਮਾਲਕ ਹਰੀ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਸਭੋਗਣੇ ਕੀਏਹੈਂ ਤਬ ਇਸੀ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨਮੈ ਇਹ (ਤਨਿ) ਸੂਖਮ ਰੋਗ ਉਠ ਖਲੋਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਇਸੀ ਤੇ ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧੇ ਮਨ ਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਇਹ ਬਾਹਿਰ ਦੇ ਦਾਰੂ ਨ ਲਗਾਉ ॥ ੨॥

ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ॥ ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲੁ ਘਟਿ ਮਹਿ ਸਾਸੁ ॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਔ ਸੀਤਲਤਾ ਹੀ ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਾਨਸ ਕਾ ਫਲ ਏਹੀਹੈ ਜੋ ਘਟ ਮੈਸ੍ਵਾਸ ਆਵਤੇਹੈਂ॥

ਸਾਸਿ ਗਇਐ ਕਾਇਆ ਢਲਿ ਪਾਇ ॥ ਤਾਕੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਸ੍ਵਾਸ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਕਾਇਆ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਢਲ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਗਿਰ ਜਾਤੀਹੈ ਤਿਨਸ੍ਵਾਸੋ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣੇ ਤੇ ਪੀਛੇ ਦੇਹ ਘਰ ਮੈ ਹੋਤੇ ਕੋਈ ਅੰਨ ਜਲ ਆਦੀ ਖਾਤਾ ਪੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਧਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੇ ਨਿਕਾਲ, ਕਰ ਸੁਧੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਕਾ ਫਲੁ ਸ੍ਵਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸੁ ॥ ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ ॥
ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮਕੀ ਅੰਸ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਐਹਿਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਥੋੜੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੈਸੋਮਾਨਸਦੇਹੀ ਸ੍ਵਰਨ ਵਤ ਸੁਧਿ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਔ ਹਉਮੈਂ ਆਦੀ ਰੋਗੋ ਕੋ ਗਵਾਇਆ(ਗਇਆ) ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਨੇਕਹਾ ਪਹਿਲੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਤਬ ਤਿਸ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪਹੀ ਮੇਰੇਰੋਗਕੀਨਿਰਵਿਰਤੀ ਕਾ ਉਪਾਇ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਪੀਸਣੁ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥
ਤਪ ਆਦੀ ਮਹਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਰੂਪੀ(ਮਹੁਰਾ)ਸੰਖੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ (ਮਾਰਣ) ਮਾਰਣੇ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾਜਾਪੁ ਹੈ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਸਿਲਾ ਅਰਥਾਤ ਖਰਲੁ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥੋਂਸੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ (ਪੀਸਣੁ) ਵਟਾ ਹੈ ਵਾ ਪੀਸਣਾ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ ॥ ੧ ॥
ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਲੇਵੇਂ ਤਬ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੀਜੈ ਨਹੀ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ॥ਔਰ ਜੇਕਰ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਨਹੀਂਲੇਵੇਂਗਾ ਤਬ ਤੁਝਕੋ ਜਮਦੂਤ ਅੰਤਕਾਲ ਮੈ(ਠੇਹ)ਠੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸੋਟਾ ਵਾ ਥਾਉ ਮਾਰੇਗਾ॥੧॥

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਇ ਗਵਾਰ ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗਵਾਰ ਤੂੰ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹ ਜਿਸ ਔਖਧ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈਂ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਛਾਂਵ ॥ ਰਥਿ ਫਿਰੰਦੈ ਦੀਸਹਿ ਥਾਵ ॥
ਰਾਜ ਔ ਮਾਲ ਜੋਬਨ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਛਾਯਾ ਵਤ ਚੰਚਲ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਨੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਵਹੁ ਥਾਉ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਛਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਰੂਪੀ ਰਥੁ ਫਿਰਿਆ ਤਬ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ ਛਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਵਾ ਸਗਰ ਔ ਪ੍ਰਿਯ ਬ੍ਰਿਤਆਦੀ ਰਾਜਿਓਂ ਕੇ ਰਥ ਫਿਰਨੇ ਕੀ ਲੀਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੀਥਾਉ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਐਸੇ ਬਲੀਓਂ ਕਾ ਭੀ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਤਬ ਤੁਮ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕਜ਼ਾ ਬਾਤ ਹੈ॥

ਦੇਹ ਨ ਨਾਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤਿ ॥ ਓਥੈ ਦਿਹੁ ਐਥੈ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾ ਤੋ ਦੇਹ ਔ ਨਾ ਨਾਮ ਔ ਨਾ ਜਾਤੀ ਹੀ ਸਾਥ ਹੋਵੈਗੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਵੈਗੀ ਭਾਵ ਐਥੇ ਦਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਕਛੁ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਵਾ ਹੁਣ ਰਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਅਬ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਊਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਦਿਨ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਚਾਨਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਾਦ ਕਰਿ ਸਮਧਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲੁ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲੁ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਨੇਕ ਸਵਾਦੋਂ ਕੋ ਲਕੜੀਆਂ ਕਰੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਘਿਉ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਤੇਲ ਕਰਕੇ ਵੈਰਾਗ ਵਾ ਗਯਾਨ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਮੇਲੁ ਭਾਵ ਇਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਹਿ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਅਰੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ॥ ੩ ॥

ਹੋਮ ਔ ਜਗ ਪੁਰਾਣੋ ਕੇ ਪਾਠ ਆਦੀ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਤਪੁ ਕਾਗਦੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਤਪੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਗਦ ਪਰ ਜਬ ਨਾਮ ਕਾ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸਹਿਤ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੋਵੇ ਜਿਨਕੇ ਭਾਗੋਂ ਮੈਂ ਐਸਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਹੁ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ* ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨਨੀ ਧੰਨੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਜਨਨੀ) ਮਾਤਾ (ਧੰਨੀ) ਧੰਨਯਤਾ ਕੇ ਯੋਗ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੩॥ ੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਮਿਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਾਲੁ ਪੂਛਾ ਸੋ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕਹਣੇ ਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦੁ ਗੁੰਥਨ ਕਰ ਰਾਖਾ ਕੂੰਜੋਂ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰਾਂਤ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਗੈ ਕਾਪੜ ਬੋਲੈ ਬੈਣ ॥ ਲੰਮਾ ਨਕੁ ਕਾਲੇ ਤੇਰੇ ਨੈਣ ॥ ਕਬਹੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ ਭੈਣ॥੧॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਰੂਪ ਕੂੰਜ(ਬਾਗ) ਉਜਲ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕਪੜੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭੇਖ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਮੀਠੇ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾਹੈਂ ਜਸਰੂਪੀ

*ਵਾ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤਪੁ ਕਰਨਾ ਕਾਗਜੁ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਉਪਰ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਉਨਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨੱਕੁ ਤੇਰਾ ਲੰਬਾ ਭਾਵ ਬਡਾ ਹੈ ਸਰੁਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਤੇਰੇ ਕਾਲੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ (ਭੈਣ) ਤੈਣੇ ਵਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਕਬੀ ਸਾਹਿਬਕੋ ਤੈਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੂਆਹੈ॥੧॥ਅਬ ਜੋਗੀਦ੍ਵਾਰਾ ਉਤ੍ਰਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਊਡਾਂ ਊਡਿ ਚੜਾਂ ਅਸਮਾਨਿ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਤੇਰੈ ਤਾਣਿ ॥

ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕਰ (ਊਡਾਂ) ਕੂੰਜੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੋ ਉਡਾਇ ਕਰ (ਅਸਮਾਨਿ)ਦਸਮ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਚੜਾਇ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਵਾ (ਊਡਾ) ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਸਕਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖਯ ਉਡ ਕਰ ਅਸਮਾਨ ਮੈਂ ਚੜ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਸਾਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ (ਤਾਣਿ)ਬਲ ਕਰਕੇ ਏਹ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਡੂੰਗਰਿ ਦੇਖਾਂ ਤੀਰ ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਬੀਰ ॥

ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ (ਡੂੰਗਰਿ) ਪ੍ਰਬਤੋਂ ਮੈਂ, ਔ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਔ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਵਹੁ ਸਾਹਿਬ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਸਾਜਿ ਦੀਏ ਨਾਲਿ ਖੰਭ ॥ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਡਣੈ ਕੀ ਡੰਝ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਤਨ ਸਾਜਕੇ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪੀ ਖੰਭ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਇਤ ਉਤ ਧਾਵਣੇ ਕੀ (ਡੰਝ) ਜਲਨਤਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੀ ਤਿਸੀ ਹਰੀ ਨੇ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੰਧਾਂ ਧੀਰ ॥ ਜਿਉ ਵੇਖਾਲੇ ਤਿਉ ਵੇਖਾਂ ਬੀਰ ॥ ੩ ॥

ਆਪ ਜੈਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਵਾ ਹਰੀ ਜੇਕਰ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਪੈ ਕਰੈਂ ਤੋ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੂੰ॥ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਖਾਵੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਦੇਖੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਨ ਜਾਹਿਗੇ ਖੰਭ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਨਬੰਧ ॥

ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਨਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ਔਰ ਨਾ ਗੋਲਕੋਂ ਰੂਪੀ ਖੰਭ ਜਾਵੈਂਗੇ ਜਿਨ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦੀ ਤਤੋਂ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਕਰ ਸਰੀਰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਜਪੀਐ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰ ਪੀਰ ਧਾਰ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਤਿਸੀ ਜਾਪ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਜਣਾਇਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਤਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ॥ਸੋਕਰਤਾਪੁਰਖਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਚ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਫ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫਇਹਜੀਵਲਾਏਹੈਂ॥

ਸੇਵਕ ਕਉ ਏਹਾ ਵਡਿਆਈ ਜਾਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੋ ਏਹੀ ਹੁਕਮ ਮਾਨਨੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀਐ ॥ ਏਹਾ
ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਘਰਿ ਆਵੈ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਇਸਮਾਯਾਸ਼ਕਤੀਸੇਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟ ਕਰ (ਸਿਵੈ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤਬ ਜੀਵਤਿਆ ਹੀ ਮਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵੇਦ ਪੜੈ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ ॥

ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਝਗੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾ ਹਠੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਸਹਸਾ ॥

ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਭੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣਕਾਸੰਸਾਪੜਾਹੂਆਹੈ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਚੂਕੈ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਏਕ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਦੇਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ॥੨॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਹਮ ਦੀਨ ਮੂਰਖ ਅਵੀਚਾਰੀ ਤੁਮ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਦੀਨ ਔ ਮੂਰਖ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਉਧਾਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ਕਾ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਏਕੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦੇਹਿ ਤੂ ਅਪਣਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੩॥

ਜਬ ਤੂੰ ਏਕ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੇਂ ਤਬ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ (ਬੂਝਹੁ)ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਐਸਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਵੀਚਾਰੁ ਆਗੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਊਪਰਿ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਊਪਰ (ਫੇਨੁ) ਝਗ ਔ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਫੇਨ ਔ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਤਿਸਹਿ ਸਮਾਣਾ ਚੂਕਿ ਗਇਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਏਹ ਜੀਵ ਭਿੰਨ ਹੁਆਥਾ ਜਬ ਤਿਸੀ ਸ੍ਰਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਤਬ ਇਸਕੇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਦੂਰਹੋਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਨਿਜਮਨ ਪ੍ਰਬਾਇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਮੇਲੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸੁ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੋਮੈ ਕੋ ਜਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸ੍ਰਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥
ਸੋ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਸਦਾ ਸਚੁ ਹਰਿ ਵੇਖਦੇ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਰੇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਅਪਣਾ ਭਾਵਦਾ
ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ।ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਇ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਮਾਯਾ(ਧਾਤੁ)ਧਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਨਾ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥
ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ਜੋ ਹਉਮੈ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਕਰਮੋ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਕਤ(ਕਿਰਤਿ) ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਪੜੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿਐ ਮਨੁ ਮਰਿ ਰਹੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਮਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥
ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕਾ (ਕਹਣਾ) ਜਸੁ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥
ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਤਿਸ ਤੁਰੀਆ ਰੂਪੁ(ਸਚੇ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥੩॥
ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਬਦੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨੋ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ (ਬੁਝੀਐ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਤੂੰ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਰੀਕੇ ਦਰਿ ਮੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਖਸੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਜੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਨਾਮ ਕੋ (ਲਏਇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ
ਮਿਲੈ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਹਰਿਨਾਮੇ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਧਯਾਵਣਾ ਕਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ਰਹੋ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਵਿਛੁੜੇ ਫਿਰਹਿ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਨਾਲਿ ॥

ਐ ਮਨਮੁਖ ਹਰੀ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਹੂਏ ਸਦਾ ਜੋਨੀਓਮੈਂਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣ ਕਿਸੀ ਮਨਮੁਖਕੇਸਾਥਨਹੀਂਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮ ਕਾਲਿ ॥

ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਉਮੈ ਕਾ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਦੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਾਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਕਬੀ ਵਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਭਨਾ ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਤੂ ਨਿਤ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਿ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭਨਾ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰਭੀ ਜਾਨੁ ॥

ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਏਕ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰੇ ਬਖਸੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਮੇਂਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੂਕਾਰ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸਕੇ ਅਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਨਦਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਣਕਰਤਾਹੈਸੋ(ਸਹਜਿ)ਸਾਂਤੀਕੋ(ਸੁਭਾਇ)ਸੁਭਾਵਕਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥ ੪ ॥ ੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸੋਈ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਰਾਇਣ ਕਾ ਧਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜੋ ਸਚੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਣੁ ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਝੂਠੇ ਕੁਟੰਬ ਐ ਹਉਮੈ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੋਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਅਰੁ ਚਲਣ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਮ੍ਹਾਲਿ) ਯਾਦ ਕਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੋਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥

ਜੋ ਸਚੇ(ਨਾਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਜੀਅ ਦਾਨ ਦੇਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ(ਅਨਦਿਨੁ)ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹਰੀ ਨਾਮੁ (ਰਵਿਆ) ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੇਦਿਆ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੀ)ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਬੇਧਿਆ ਭਾਵ ਤਦਾਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਲਖ ਰੂਪ ਕਿਸੀਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾਹੈ ਤਿਸ(ਅਕਥ)ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਥਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਪੀਐ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਦਇਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਹਜਿ ਭਾਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਬਹੁੜਿ) ਪੁਨਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ ਮਨ ਹੀ ਮੰਨੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਮਨ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਇਹ ਮਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੀਚ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਚੇ ਹੀ ਪੁਰਸ(ਸਚੁ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ॥੪॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੁਆਮੀ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕੋ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਵਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਮੀਠਾ ਜਗਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਪਰਮ ਮੀਠਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਔ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦੋਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੫॥੪॥ ਸ੍ਵੈ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਨਾਮੇ ਸਭਿ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗਣ ਔ ਗੰਧਰਬ ਵਾ ਗੰਧਰਬੋਂ ਕੇ (ਗਣ) ਸਮੂਹ ਔਰ ਦੇਵ ਦੈਤ ਆਦੀ ਪੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਮਨਮੈਂ ਵਸਾਯਾਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ॥

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜਿਸਨੋ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬੂਝੈ) ਸਮਝ (ਲਏ) ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੇ ਗਾਂਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਗੁਰਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਸ੍ਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਬਦ
ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਬ ਤੁਝਕੋ ਸਬਦ ਕੀ ਦਾਤਿ ਬਖਸੀ ਤਬ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇਗੀ ॥ ਔਰ ਸੋਈ ਦਾਤਿ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਨਿਭੇਗੀ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਸਹਾਯਕ ਹੋਇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡੁ ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਪਖੰਡੁ ਕਥੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਹੁ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਦੁਖਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਬਿਖਿਆ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂਕੇ ਮਨ ਵਿਸਿਓਂਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਵਹੁ ਵਿਅਰਥ ਜਨਮ ਗਵਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਇਹ ਵੇਲਾ ਫਿਰਿ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਪਛੁਤਾਏ ॥

ਪੁਨਃ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਸਮਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਦਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਰਹੇਂਗੇ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਕਦੇ ਨ ਬੂਝੈ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮੈਂਗੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਕਬੀ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤਿਸੀਤੇ ਵਹੁ ਵਿਸ੍ਰਾਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਲਜਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਤਿਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀਓਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜਾਪ ਅਰੁ ਧਜਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਊਤਮ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਅਰ ਤਨੁ ਭੀਨਿਰਮਲਭਜਾਹੈਔਤਿਨਕੀ(ਮਤਿ)ਬੁਧੀਊਤਮਭਈਹੈਔਰਬਾਣੀਭੀਊਤਮਹੋਈਹੈ।

ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕੋ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ॥੩॥ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾਹੈਔਆਪੇਕਰਮੋਂਕੋਕਰਾਵਤਾਹੈਔਰਆਪਹੀਇਨਪਰਕਿਰਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾਹੈ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਮੇਇ ॥

ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਨੋਂਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸਦਾ ਗੁਰੋਂਕੀ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਰਤ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਸਮੇਇ) ਸਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਇ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਸਰੂਪ ਵਸਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਮ ਦੇਤਾਹੈ ਜੈਸੇ ਮਨ ਮੈਂਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਨਾਮਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਦੁਤੁਕੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵੈ ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸੁਥਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਅਸਥਾਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਦਰ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਇਸਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਧੁਰਿ)ਆਦੋਂ ਹੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲੇਖ (ਲਿਲਾਟਿ)ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈਵਹੁ(ਅਨਦਿਨੁ)ਨਿਰੰਤ੍ਰਮਨਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀਤੇਸੋ ਜਨ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਅਰਥਾਤੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਕੀ ਬਿਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਦ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜਬ ਮਨ ਚੰਚਲ ਕੇ ਵਸਿ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਿਧੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਜਾਣੇ ਤਬ ਇਸਕਾ ਨਿਰੰਤ੍ਰਹਰੀ ਕੇਸਾਥਸਦਾਧਿਆਨਲਾਗਤਾਹੈ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਦਾ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੇਲੈ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਇਕ ਖਿਨਮਹਿ ਦਹਦਿਸ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਜੋ ਏਹੁ ਮਨੁ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂਖੇਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਕਖਿਨਬੀਚਦਸੋਦਿਸਾਮੈਂਫਿਰਆਵਤਾਹੈ॥

ਜਾਂ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਤਾਂ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤਕਾਲ ਵਸਿ ਆਵੈ ॥੩॥
ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾਹੈ ਤਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਤਕਾਲਹੀ ਵਸਆਇਜਾਤਾਹੈ॥੩॥

ਇਸੁ ਮਨਕੀ ਬਿਧਿ ਮਨਹੁ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਿਧੀ ਇਹੁ(ਮਨੁ)ਜੀਵ ਤਬ ਜਾਣਤਾਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰਕਰ ਸਰੂਪਕੋ ਸਮਝੈ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ ਭਵਸਾਗਰੁ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ **ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥**

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਾਨ ਸਭਿ ਤਿਸਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ਏਹ(ਜੀਉ)ਚੇਤਨਸਤਾ ਔ(ਪਿੰਡੁ)ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਣ ਆਦੀ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਕੀਏਹੂਏਹੈਂ ਪੁਨਃ ਓਹੀਘਟੋਂਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇਰਹਾਹੈ।

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸ ਏਕ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਰਹਉ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ
ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ (ਨਾਮਿ)ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸਥਤ ਹੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਨੇਤ੍ਰ ਆਦੀ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਜੋ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਅਗੋਚਰ ਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਧਿਆਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ ਏਕ ਲਿਵਲਾਗੈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥
ਜਿਨਕੀਬ੍ਰਿਤੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਲਾਗਤੀਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ(ਭੀਜੈ)ਸਨਿਗਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਓਹੀ ਸਹਜਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇਹੈਂ॥ **ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ਏਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥**
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਭਰਮ ਭੌ ਭਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਬਹੀ ਪਾਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੋ ਜਨ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰਮਤਕੀ(ਗਤਿ)ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈ ਜਾਣੋ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੩ ॥
ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਵੇ ਹੈ ਔਰੁ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਝਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ (ਰਾਮ) ਵ੍ਯਿਆਪਕ ਸਰੂਪ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ਇਹ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥
ਮੈਂ ਜਹਾ ਜਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਹੈ ਇਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤਿ)ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਰੀਂ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਔ ਪ੍ਰਾਨ ਭੇਟਾ ਧਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਸਬਦੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਚਾ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਸਾਚੇ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ੍ਟਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਮਨ ਸਿਉ ਰਹਉ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ
ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹੋ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਨਾਮੀ ਕੇ ਬੀਚ ਭੀਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥
ਅਤੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਸਿਖ੍ਯਾ ਦੇਕਰ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਔਰੁ ਸੰਜਮੁ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਸਬਦ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਔ ਬ੍ਰਿਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਨੇ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਕਾਚੀ ਪਉਣੁ ਵਜਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਾਚੀ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪੌਨ (ਵਜਾਏ) ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸਭ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ਸੋ ਸਚੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਜੀਵ ਸਾਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਸਭ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਆਪਹੀ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਨਾਮੇ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਲਦਿਆ ਅਜਗਰ ਭਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਉਮੈਂ ਕਰ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਿਅਹੁੰ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ(ਅਜਗਰ)ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਕਰਕੇ ਲਦਿਆ ਹੂਆਹੈ॥

ਗਾਰੁੜੂ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਹਰਿ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗਰੜ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹਉਮੈਂ ਬਿਖੁ ਤੇਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਾ ਹਰੀ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ ਜਾਈ ਤਰਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਹਰਿ ਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਉਮੈਂ ਔਰ ਮੋਹ ਕਾ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਹੈ ਇਹ ਭੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਭਰਾ ਹੂਆ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਕੋ ਲੇਕਰ੍ ਤਰ ਜਾਹੁ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਾਰਾ ਸਭ ਵਰਤੈ ਆਕਾਰੀ ॥

ਸਰਬ (ਆਕਾਰੀ) ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

(ਤੁਰੀਆ) ਚੌਥਾ ਪਦ ਰੂਪੁ ਗੁਣ ਜਿਸ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ (ਨਦਰੀ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚੰਦਨ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਬਹੁ ਬਾਸਨਾ ਬਹਕਾਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਸੁਗੰਧੀਓਂ ਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਅਪਨੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਬਹੁਤ (ਬਹਕਾਰਿ) ਫੈਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਣੀ ਊਤਮ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਬਿਸਥਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਕਰਨੀ ਪਰਮ ਉਤਮਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਤੁਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮਨ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਆਕਰ ਹਰੀ ਮੁਝ ਪੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਯਾਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹੀ ਮਨਕੇ ਬੀਚ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥੪॥੯॥

ਏਕ ਬੇਣੀ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਬਹੁਤ ਵਿਦ੍ਯਾ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਜਰਚਾ ਕਰੇ ਉਸਕੇ ਪੁਸਤਕ ਖੋਸ ਲੇਵੇ ਕਈ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਉਠਾਏ ਹੂਏ ਸਾਥ ਰਖਤਾ ਥਾ ਸੋ ਵਿਚਰਤਾ ਹੂਆ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਇਕਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਿਰਹੀ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਵਰਨੁ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਿਰਹੀ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਇਹ ਮਨ ਅਵਰਨ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ?

ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਮਤਾ ਕਿਥਹੁ ਲਾਗੀ ॥੧॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਅਥਵਾ ਏਹੁ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਤਾਂਈ ਮਮਤਾ ਕਹਾ ਸੇ ਲਾਗੀ ਹੈ? ॥੧॥

ਪੰਡਿਤ ਇਸੁ ਮਨ ਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਅਵਰੁ ਕਿ ਬਹੁਤਾ ਪੜਹਿ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਵਾ ਆਤਮਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਇਸ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰੁ ਬਹੁਤਾ ਕਿਆ ਹੰਕਾਰੁ ਰੂਪੀ ਭਾਰੁ ਉਠਾਵਤੇ ਹੋ॥ਐਸੇ ਪ੍ਰਸਨੋਂ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਜਬ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਨਾ ਆਇਆ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪੜਾ ਔ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਇਨਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕਲਜਾਨ ਕਰੀਏ॥ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰਤੈ ਲਾਈ ॥ ਇਹੁ ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥
ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕਰ ਇਸਮਨ ਕੋ ਅਵਰਨ ਸਹਿਤ ਹੋਤੇਤੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨ ਅਵਰਨਸੇ ਰਹਿਤ ਆਤਮਾਸਰੂਪ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਔ ਨ ਉਦਾਸੀ ਨ ਚੰਚਲੁ ਨ ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਰ ਇਹ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਭਾਈ ॥ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਬਾਤਕੋ ਸਮਝਣਾ ਕਰੋ ॥ ਕੇਵਲ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਰਹੋ॥ਜੇ ਕਹੈ ਤੁਮਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਪੰਡਿਤੁ ਕੌਨੁ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਡ ਕੋ ਉਤਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨਿ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਵੇ ਔ ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਓਹੁ ਦੀਖਿਆ ਲੇਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਸੀਸੁ ਧਰੇਇ ॥
ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਦੀਖਆ) ਸਿਖੜਾ ਲੇਵੈ ॥ ਪੁਨਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਸੀਸ ਅਪਨਾ ਧਰ ਦੇਵੈ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ ਸਮਰਪਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ॥

ਸਦਾ ਅਲਗੁ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੩ ॥
ਸਦਾ ਸਰਬ ਸੇ ਅਲਗ ਹੋਇ ਕਰ ਨਿਰਬਾਣ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਪੰਡਿਤ (ਦਰਗਹ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ਜਾਂ ਏਕੋ ਵੇਖੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥
ਸਭਨਾ ਜੀਵਾ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਵਖਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖੇ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਉ ਬਖਸੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥
ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲੇਹੈਂ ਤਿਨਕੋਹੀ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕੌਨ ਵਿਧੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਫਿਰਿ ਕੂਕ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫॥੧॥ ੧੦ ॥
ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਤਿਸਕੇ ਊਪਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਕੂਕ ਭਾਵ ਆਗਯਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ਭਾਵ ਸਰਬ ਦੰਡ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੫॥ ੧॥ ੧੦॥ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਔ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਰਹਿਣੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਈ ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਨਿਤ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ਭਰਮ ਦਾ ਭਰਮਾਇਆ ਹੂਆ ਮਨਮੁਖ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਤਿ ਤਿਸ

ਕੀ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ ਚੁਕਾਈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ ਚੁਕਾਈ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ਜੇ ਕਹੇ ਕਹਾਂ ਮਿਲਾ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੇ॥ (ਘਰੁ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਨ ਕੋ ਮਹਲ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ
ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਯਾਵਣਾ ਕਰੁ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਖੋਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਰਬਾਦ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਦਿਸੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਸਚਿਆਰ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ॥੨॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਬਹੁ ਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਬਹੁਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਬਹੁ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੰਕਾਰ ਅਰ ਮਮਤਾ ਕਰ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਵਧਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾਹੈ॥੩॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਪੀਐ ਸਚੁ ਲਾਹਾ ॥

ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਪਣੇ ਸੇ ਸਚਾ ਲਾਭ ਮਿਲਤਾ ਹੈ॥

ਹਾਜਰੁ ਹਜੂਰਿ ਹਰਿ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਹਰੀ ਵੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਭਾਵ ਨੇੜੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ (ਸਮਾਹਾ) ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦ ਜਾਗੇ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜੀਵਤੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈਂ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਦ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧॥

ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ
ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਰਸੁ ਮਹਾ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ (ਗਤਿ)ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੋਹੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ (ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ)ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਮੋਹੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧਾ ਕਰਤੇ ਉਮਰ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਨਾ ਲਪਟਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਹੈ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਪਟਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤਾਹੈ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਰਸਨ ਰਸਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ) ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਸ ਦੀ ਨਿਰਜਤਨ ਚੇਸਟਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕੋ (ਰਸਾਇ) ਤਤਪਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਕੋ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਖਸ ਕੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਵਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁ ਵਿਛੜਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੪॥੩॥੧੨॥

ਜੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਛੜ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬੁਧੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੀਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਈ) ਅਭੇਦ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਲਹੈ ॥

ਰਸਨਾ ਕਰਕੇਨਾਮਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੋਸੇਵੈ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਯਥਾਰਥਫਲਕੋ(ਲਹੈ)ਲੇਤਾਹੈ॥

ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਰਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਅਸਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਘਰ ਮੇਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ (ਅਸਥਿਰੁ) ਅਚਲ ਹੋਕਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਮੇਂ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾਹੇ ਰੋਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥ ਲਾਹਾ ਕਲਜੁਗਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਰਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰੋਸ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੀਏ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਰਾਤਿਦਿਨ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਰਵੀਜੈ) ਸਿਮਰੀਏ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜਗਜਾਸੂ ਕਾ ਚਿਤ ਬੰਬੀਹਾ ਖਿਨ ਖਿਨ ਬਿਲਲਾਵਤਾਹੈ ਪਤੀਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇਬਿਨਾਂ ਤਿਸਕੋ ਸਾਂਤੀਰੂਪ ਨੀਦ ਨਹੀਂਪੜਤੀਹੈ॥

ਇਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਸਹਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਹ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂਜਾਤਾਹੈਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰਸਤਿਗੁਰੂਮਿਲੇ ਤੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ(ਸੁਭਾਇ)ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਮਿਲਜਾਤਾਹੈ॥੨॥

ਨਾਮ ਹੀਣੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਿਆ ਭੂਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀਣ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਥਾਕਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮੁ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ਮਨਮੁਖ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਮੈਲੁ ਬਿਖਿਆ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਰੂਪ ਜੋ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਬਿਸਯ ਮੈਲੁ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਸਯੋਂ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਉਰਿਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਫਿਰ (ਖੁਆਰੁ) ਖਰਾਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣ ਅਤੀਤ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲਜਨੁ ਸੋਇ॥ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿਵਿਰਲਾਕੋਇ॥੫॥੪॥੧੩॥੯॥੨੨॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾਹੈ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ਹਿਰਦੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂਧਯਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇਬੁਧੀਮੇਂਸੇਦੁਖੋਂਕੀਪੰਕਤੀਵਿਸਾਰੀਹੈ॥

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥

(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਕੇ ਆਸਾ ਰੂਪ ਸਭ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਰੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੇਟਿਓ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਤਾਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹਰੀ ਬਨਵਾਰੀ (ਭੇਟਿਓ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲਿ ਲਾਗੀ ਗਾਰੀ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਐਸਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕੁਲ ਕੋ ਕਲੰਕਤਾ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲਿ ਪਰਸੂਤਿ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਧਵਾ ਕਰਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸ ਕੁਲਿ ਵਿਖੇ ਔਰ ਐਸੇ ਕੋ ਜਨਮੁ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਹੋ ਤਿਸਕੀ (ਮਹਤਾਰੀ) ਮਾਤਾ ਬਿਧਵਾ ਕਰ ਦੇਣੀ ਥੀ ਭਾਵ ਬਾਲ ਰੰਡ ਕਰ ਦੇਣੀ ਥੀ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਜਿਸੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਸਾਧੂ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਗੁਰ ਆਨ ਕਰ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਡੀਠੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਦੇਖਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬ ਰਿਕੁ) ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ॥੩॥

ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੰਗਿ ਵਾਸਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਕਰਾਰੀ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਔਰ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੰਗ ਵਾਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਵਸਿਸਟ ਜੀਵ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਉਪਹਿਤ ਈਸ੍ਵਰ ਕਾ ਇਕ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬੀਚ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਭੀਤ (ਕਰਾਰੀ) ਤਕੜੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਤੋਰੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਕੰਧ ਭਾਵ ਪੜਦਾ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਬਨਵਾਰੀ) ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਦੋ ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਥੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਪੋਥੀਆ ਲਿਖ ਕਰ ਦੀਆ ਕਰਤੇ ਥੇ ਜੋ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਇਛਾ ਸੇ ਉਨ ਕੋ ਕੁਛ ਦੇ ਜਾਤਾ ਸੋ ਲੈ ਲੇਤੇ ਥੇ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਕਿ ਤੁਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਟਹਿਲ ਕਰਤੇ ਹੋ ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੋ ਸੰਬੋਧ ਹੇਤ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਰਸੁਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਉਦਮੁ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਅਰ ਸ੍ਰਸ੍ਵਤੀ ਤੇ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਯਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈਂ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੈ ਵਿਚਿ ਹਮਰੀ ਮੈਲੁ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਕਰ ਭਰੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਹੁ ਪਾਪ ਮੈਲ ਹਮਾਰੇ ਬੀਚ ਪਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਮਾਰੀ ਮੈਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਗਵਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥਿ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਨਾਈ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ ਪਰੀ ਉਡਿ ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ (ਨਾਈ) ਬਡਿਆਈ ਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰੀ ਉਡ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਧੂੜੀ ਨੇ ਤਿਸਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਸਭ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਜਾਹਰ ਨਵੀ ਤਪੈ ਭਾਗੀਰਥਿ ਆਣੀ ਕੇਦਾਰੁ ਥਾਪਿਓ ਮਹਸਾਈ ॥

(ਜਾਹਰ ਨਵੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਤਪ ਕਰਕੇ ਭਾਗੀਰਥ ਨੇ (ਆਣੀ) ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ ਔਰ ਕੇਦਾਰ ਤੀਰਥ (ਮਹਸਾਈ) ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਂਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਚਰਾਵਤ ਗਾਊ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਂਸੀ ਤੀਰਥ ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਕੀਆ ਔਰ ਜਿਸ ਥਨ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਅਨੇਕੋਂ ਗਊਏਂ ਚਰਾਵਤੇ ਰਹੇ ਸੋਭੀ ਤੀਰਥ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਈ

ਅਸਥਾਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਵਾ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ ਸਭਿ ਤਿਤਨੇ ਲੋਚਹਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸਭ ਸਾਧੂ ਕੀ ਚਰਨਧੂਰੀਕੋਚਾਹਿਤੇਹੈਂ ਔਰਯਿਹਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਲੈ ਤਿਸਕੀ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਮਕੋ (ਗੁਰੂ) ਬਡਾ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋਲੇਕਰਮੁਖਪਰਲਾਵਣਾਕਰੇਂ॥੩॥

ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੁਮਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਲੋਚੈ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਰਚੀ ਹੂਈ ਤੁਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਹੀ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੋ (ਲੋਚੈ) ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਟਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੪॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ(ਲਿਲਾਟਿ)ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮੁ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਸਾਧੂ ਕੀਧੂਰੀਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ॥

ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਉ ਹਰੀ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

-ਤਿਸਕੀ ਭੂਖ ਦੂਖ ਸਭਿ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੇਦੁਖਸਭਉਤਰਜਾਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥ ਗੁਰਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨ
ਸੁਨਿ ਧਿਆਵੈ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਕੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਸੇ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨਕੇ ਹਮ ਹਾਟਿ ਬਿਹਾਝੇ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸ ਪਰ (ਹਰਿ ਹਰਿ) ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਹਮ ਹਾਟ ਬਿਹਾਝੇ ਭਾਵਮੋਲ ਲੀਏਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ (ਹਰਿ ਜਨ)ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆਂ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਦੁਰਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਹਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਭੁਖ ਲਗਾਨੀ ਜਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਿਚਰੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭੂਖ ਲਗੀ ਹੈ ਦਾਸ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਜਨੁ ਹਰਿ ਜਲਕਾ ਮੀਨਾ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਫੂਟ ਮਰੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਲ ਕਾ ਮਛ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਕਰ ਫੂਟ ਮਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਜਿਨਿ ਏਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੋ ਜਾਨੈ ਕੈ ਜਾਨੈ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਧਰੈ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਯਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਈ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਭ ਤਨ ਕੀ ਭੁਖ ਟਰੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਖੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਸਭ (ਟਰੈ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤਨਕੇ ਸੁਖ ਹੇਤ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਅਤੀ ਚਾਹ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਤਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ਤਿਤਨੇ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਲਿਖਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਅਰ ਜੰਤੂ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਆਵੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦੀਨ੍ਹ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

(ਹਰਿਜਨ) ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਤੇ ਆਪ ਬਡਾਈ ਦੇਈ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਜਨ ਸਭ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਕੇ
ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਤੇਹੈਂ ਔਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ॥ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਜਿਸ ਮੈਂ ਭਯਦਾਈ ਜਲ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇਪਾਰਉਤਾਰਦੇਤਾਹੈ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਕਉ ਜਨੁ ਪੂਜੇ ਸੇਵੇ ਸੋ ਜਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਹੁ ਅਰ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪੂਜਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਰਾਏ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਫੂਲ ਤੋਰਾਵੈ ॥
ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਠਾਕੁਰੋਂ ਹੇਤ ਫੂਲੋਂ ਕੋ ਤੋਰਤੇ ਅਰ ਤੁਰਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ ਮੜਾ ਸਰੇਵਹਿ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਨਿਰਜੀਉ ਪਥਰੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ (ਮੜਾ) ਸਮਾਧੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੀ (ਘਾਲ) ਕਮਾਈ ਬਜਰਥ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਤੁਮ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਲਛਨ ਕਹੋ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ਜੋ (ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਹੋ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਪਰਮਾਣੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਿਖ ਕੇ ਸੰਸਿਓਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ ਜੋ ਐਸਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਤਿ
ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਸੰਚਹੁ ਤਿਸੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਬਹੁਤ (ਬਿਧਿ) ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਛਾਦਨ) ਸਮਾਨ ਬਸਤਰ ਪਾਟ ਮਹੀਨ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰ (ਪਟੰਬਰ) ਰੇਸਮੀ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰਪਨ ਕਰੋ ਔਰ ਮੁਖ ਜਾਣ ਕਰ ਵਾ ਮੁਖ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਕੋ ਸਿੰਚਨ ਕਰੋ ਫਿਰ ਤਿਸ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਉ ਪਰਤਖਿ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹਰੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਗ ਭਲੇ ਤਿਸੁ ਜਨਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸੁ ਪੁਰਸ ਕੇ ਭਾਗ ਭਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਭਲ ਭਾਂਤਿ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ (ਗੁਰੂ) ਵਡਾ ਬਸਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨਕੋ (ਭਾਂਤਿ) ਗਯਾਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਂਤ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ
ਸਭ ਉਤਰੀ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਿਨ ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੋਲੋ ਜੋ (ਗੁਰਮਤਿ) ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਲੈ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਖਾ ਜਨ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਲਹਿ ਜਾਇ ਭਰਾਂਤਿ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਜੋ ਸਾਧ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਸਖਾ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਦੁਧ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਾਢੈ ਚੁਣਿ ਹੰਸੁਲਾ ਤਿਉ
ਦੇਹੀ ਤੇ ਚੁਣਿ ਕਾਢੈ ਸਾਧੂ ਹਉਮੈ ਤਾਤਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੰਸੁ ਜਲ ਅਰ ਦੂਧ ਕੋ ਚੁਣ ਕਰ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਕਾਢ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜਲ ਕੋ ਔਰ (ਤਾਤਿ) ਤਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਦੂਧ ਕੋ ਚੁਣ ਕਰ ਕਢ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਤਮ ਅਨਾਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਕਪਟੀ ਨਰ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਂਤਿ ॥
ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਨਰ ਕਪਟੀ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਤ ਕਪਟ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੇਇ ਖਵਾਲੈ ਓਇ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥
ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਕਯਾ ਕੋਈ ਦੇਵੈ ਖੁਲਾਵੈ ਵਹੁ ਪਾਪ ਰੂਪ ਬੀਜ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਬੀਜ ਕਰ ਪੁਨਹ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਫਲੁ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਚਿਹਨੁ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਮਹਿ ਆਪੁ ਰਖਾਂਤਿ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ (ਚਿਹਨੁ) ਨਿਸਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਭਾਵ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਹੈ ਯਦਪ ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਚਿੰਨ ਏਹੀ ਹੈ ਤਦਪੀ ਔਰ ਜੀਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੂੰ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਸਮਦਰਸੀ ਜਿਨਿ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤਰੀ ਤਰਾਂਤਿ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਸਮਦਰਸੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧੰਨਯਤਾ ਯੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪੀ (ਤਰੀ) ਨਦੀ ਆਪ ਤਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥
ਹਰੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਨੇ ਜਪ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪਾਰ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ
ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਨੰਦੁ ਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਸਭੁ ਦੂਰ ਹੋਗਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਗ ਮੈਂ ਗਾਯਾ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਦਯਾ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੇਲ ਦੇਹੋ ॥

ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਧਾਰਣ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥੨॥

ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਭੀ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤਾਰੀ ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਭੀ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥ ੩ ॥
ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਭ ਤਾਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਭੀ ਸਭੁ ਪਾਰਪੜਾ ਹੈ॥੩॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲਇਆ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਬਿਖੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਮੈਂ ਡੂਬਤਾ ਹੂਆ ਕਾਢ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਪੀਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨ ਜਾਈ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਜਲਤ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਹੰਕਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੈਂ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਉਮੈਂ ਵਿਚ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਬਯਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਛੁਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕੋ (ਚੇਤਹਿ) ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਪੁਨਾ ਖਾਣੇ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਧਿਆਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਹੁ ਜਬ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤੌ ਗੁਰੂ ਸੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਤਿਸ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਹਰਿ) ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਲੱਜਾਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੂਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਡੂਬੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਂ ਡੂਬੇ ਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਬੀਚ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਸਿਧ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਤਿਨਕੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਮਧਮ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਹੂਨ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਮ ਪਕਰੇ ਬਿਲਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਗੁਰੇ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਅਗੋਚਰ ਕਾ ਨਾਮੁ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ) ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਤਿਨਕੇ(ਘਟ)ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਨੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੀਪੰਗਤੀਗਾਈਹੈ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਹਜੇ ਪਾਇਆ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮਨੁਤਨੁ ਅਰਪਿ ਰਖਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾਹੂੰ।ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇਆਗੇ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸਭ ਅਰਪਣ ਕਰ ਰਖੋਂ ਔਰ ਗੁਰੋ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖੋ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੋ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲਈਏ ॥

ਹਮ ਲੋਹ ਗੁਰ ਨਾਵ ਬੋਹਿਥਾ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਹਮ ਤੋ ਲੋਹੇ ਵਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਨੌਕਾ ਅਰ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋਕਰ ਹਮਕੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨਿ ਬੋਲਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਤੋਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀਕੇ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਬੋਲਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿਮੈਂ ਮਿਲਕਰ(ਤੋਰ)ਤੋਲਵਿਚਾਰੁਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਬਨਜਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਜਿਸੁ ਲਾਗਤ ਹੈ ਨਹੀ ਚੋਰ ॥੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਧਨ ਕਉ ਬਨਜਹੁ ਔਰ ਹਰਿ ਧਨ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਜਿਸਕੋ ਚੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੋਰ ਬੋਲਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸੁਨਿ ਘਨਿਹਰ ਕੀ ਘੋਰ ॥ ੨ ॥

(ਘਨਿਹਰ) ਬਾਦਲ ਕੀ(ਘੋਰ) ਧੁਨੀ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਮੋਰੁ ਅਰ (ਚਾਤ੍ਰਿਕ) ਪਪੀਹਾ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪੰਖੇਰੂ ਸੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਪਤ ਹੈ ਨਹੀ ਹੋਰ ॥ ੩ ॥

ਔ ਜੋ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਮੀਨ ਪੰਖੇਰੂ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸਭੀ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ਛੂਟਿ ਗਇਓ ਜਮ ਕਾ ਸਭ ਸੋਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਕਾ ਸਭ (ਸੋਰ) ਰੌਲਾ ਤਿਨਕਾ ਛੂਟ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਖੋਜਤੇ ਬਡਭਾਗੀ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ (ਬੋਲਿ) ਸਬਦ ਬੋਲਣੇ ਕੋ ਵਡਭਾਗੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਪੰਥੁ ਕੋਊ ਬਤਾਵੈ ਹਉ ਤਾਕੈ ਪਾਇ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਬਤਾਇ ਦੇਵੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੀ ਰਹੋਂ ॥

ਹਰਿ ਹਮਾਰੋ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਸਖਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਮ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਮ ਬੋਲਹਿ ਅਉਰੁ ਦੁਤੀਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤਿਆਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਹਮ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਬੋਲਕੇ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਨੇ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੋਹਨ ਮੋਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਮੁ ਹਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਹਰੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜੋ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਜੀਵਤ ਹੈ ਨਾਨਕੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲੋ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲ ਹਮਕੋ (ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ) ਦਰਸ ਦੇਵੈ ॥ ੨॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੧॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਕਿਆ ਤੂ ਚਿਤਵਹਿ ਕਿਆ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਉਪਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਬਾਨੀਕਰਕੇ ਕਿਆ ਸੋਚਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇਕਿਆ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤਨਕਰਕੇ ਕਿਆ ਉਪਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਚਿੰਤਾ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤਾਕਉ ਕਹਹੁ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਿਹ ਗੋਪਾਲ ਸਹਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਹੋ ਕਿਸਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੈ ਮੇਘੁ ਸਖੀ ਘਰਿ ਪਾਹੁਨ ਆਏ ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਹ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਅਧੀਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧ ਠਾਕੁਰ ਨਵਨਿਧੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਕੀਏ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸਟਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮਨੇ ਸਲੂਣੇ ਸ੍ਰਵਣ ਮੀਠੇ ਮਨਨ ਨਿਦਧਾਸਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਭੋਜਨ ਤਯਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨ ਬਹੁਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਸਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਹੁਣਿ ਲਾਵਹੁ ਭੋਗੁ ਹਰਿ ਰਾਏ ॥ ੨ ॥

ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਾਕਸਾਲ ਭੂਮੀ (ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਅਬ ਭੋਗ ਲਗਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਸਫਲ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ

ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰੇ ਸਾਜਨ ਰਹਸੇ ਇਹਿ ਮੰਦਿਰ ਘਰ ਅਪਨਾਏ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਸੰਤੋਖਾਦਿ ਸਾਜਨ (ਰਹਸੇ)ਪਰਫੁਲਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੋ

ਅਪਨਾ ਘਰ ਜਾਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੁ ਰੰਗੀਓ ਆਇਆ ਤਉ ਮੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈ (ਰੰਗੀਓ) ਅਨੰਦੀ (ਲਾਲੁ) ਪਯਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤੌ ਮੈਨੇ ਸਭ ਸੁਖਪਾਇਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਓਟ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਏ ॥

ਜਬ ਧੁਰ ਸੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਹੂਏ ਥੇ ਤੌ ਮੈਨੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪੂਰੇਗੁਰੋਂਕੀ ਓਟ ਲਈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਤੁ ਰੰਗੀਲਾ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਰੰਗੀਲੇ ਕੰਤਕੋ ਪਾਇਆਹੈ ਫਿਰਿਵਿਛੋੜੇਕੇ ਦੁਖ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂਲਾਗਤੇਹੈਂ॥੪॥੧॥
ਬਾਲਕ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਰ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਖੀਰ ਅਧਾਰਿ ਬਾਰਿਕੁ ਜਬ ਹੋਤਾ ਬਿਨੁ ਖੀਰੈ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਬ ਬਾਲਕ (ਖੀਰ) ਦੂਧ ਕੇ (ਅਧਾਰਿ)ਆਸਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਿਨਾਂ (ਖੀਰੈ) ਦੂਧ ਵਾ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਭਗਤ ਭੀ ਨਾਮ ਦੂਧ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ਮਾਤਾ ਮੁਖਿ ਨੀਰੈ ਤਬ ਓਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਮਾਤਾ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹਾਲਿ) ਖਬਰ ਲੇਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਅਸਥਾਨ ਕੋ (ਨੀਰੈ) ਪਰੋਸਤੀ ਭਾਵ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ (ਅਘਾਈ) ਰਜ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ॥ ਭੂਲਹਿ ਬਾਰਿਕ ਅਨਿਕ
ਲਖ ਬਰੀਆ ਅਨ ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਜਹ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੋ ਕੇ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬਾਰਕ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਅਨੇਕ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਬਾਲਕ ਭੂਲ ਜਾਵੈ ਤੌ ਭੀ ਪਿਤਾ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਠੌਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਹਾ ਜਾਤਾ ਰਹੈ ॥

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਬਾਰਿਕ ਬਪੁਰੇ ਕੀ ਸਰਪ ਅਗਨਿ ਕਰ ਮੇਲੈ ॥

ਬਾਰਕ ਬੀਚਾਰੇ ਕੀ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਰਪ ਔ ਅਗਨੀ ਕੋ ਹਾਥ ਮੈਂ(ਮੇਲੈ) ਪਾ ਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਅਨਦ ਸਹਜਿ ਤਬ ਖੇਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜਬ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਹਿਤ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਬਾਰਿਕ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਰਕ ਕੋ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ,ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਂਛੈ ਸੋ ਲੈਸੀ ॥ ੩ ॥

ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਬਾਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਆਗਿਆ ਇਹ ਦੀਨੀ ਬਾਰਿਕੁ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗੈ ਸੋ ਦੇਨਾ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੈਨੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਏਹ ਆਗਯਾ ਦਈਹੈ ਜੋ ਏਕ ਬਾਰਕ ਭਾਵ ਦਾਸੁ ਮੁਖ ਸੇ ਮਾਗੇ ਸੋ ਮੈਨੇ ਦੇਨਾ ਜਬ ਐਸੀ ਆਗਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਛਤ ਦੀਜੀਏ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਤੂੰ ਕਯਾ ਮਾਗਤਾ ਹੈਂ ?ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਚਾਹੈ ਮੋਹਿ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਨਿਤ ਚਰਨਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈ ਬਾਰਕ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ ॥ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਗਲ ਬਿਧੀ ਜੁਰਿ ਆਹਰੁ ਕਰਿਆ ਤਜਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜੁਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਰ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਆਹਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ (ਅੰਦੇਸਾ) ਸੰਸਾ ਤ੍ਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਰਜੁ ਸਗਲ ਅਰੰਭਿਓ ਘਰ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਭਾਰੋਸਾ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਸਭ ਅਰੰਭ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਕੀਏ ਹੈ ਔਰ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨੀਐ ਬਾਜੈ ਬਾਜ ਸੁਹਾਵੀ ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮੈ ਪ੍ਰਿਅ
ਮੁਖ ਪੇਖੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਗਲ ਸੁਹਲਾਵੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਧੁਨੀ (ਬਾਜ) ਬਜਤੀ ਹੂਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ (ਭੋਰੁ) ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਮੈਨੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਕੋ ਦੇਖਾ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਦੇਖੇ ਤੇ ਭੋਰ ਭਯਾ ਹੈ ਔਰ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਔਰ (ਸੁਹਲਾਵੀ) ਸੁਹੇਲੀ ਵਾ ਸੁਖੀ ਹੂਈ ਵਾ ਸੋਹਿਲਓਂ ਕੋ ਗਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਹੂੰ ॥

ਮਨੂਆ ਲਾਇ ਸਵਾਰੇ ਥਾਨਾਂ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥

ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਮਨਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਜਗਯਾਸਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਵਾ ਮਨਕੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਵਾਰੇ ਭਾਵ ਸੁਧ ਕਰ ਦੀਏਹੈਂ ਵਾ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਸੁਧ ਕੀਆਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਪੂਛਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮੈ ਪਾਹੁਨ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਨਿਵਿ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਢੂੰਢਤੇ ਢੂੰਢਤੇ ਮੇਰੇਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰ(ਪਾਹੁਨ)ਪਰਾਹੁਣਾ ਮਿਲਾਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂਸੀਸ ਨਿਵਾਇਕਰ ਭਗਤੀਕਰਤਾਹੂੰ॥੨॥

ਜਬ ਪ੍ਰਿਅ ਆਇ ਬਸੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਸਨਿ ਤਬ ਹਮ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪਤੀ ਹਿਰਦੇ ਅਸਥਲ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਤਬ ਹਮਨੇ ਮੰਗਲੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਸਾਜਨ ਭਾਵ ਤੁਲਕੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸਜਨ ਜਗਯਾਸੂ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸ੍ਟੀ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਗੁਰਿ ਕਾਰਜ ਹਮਰੇ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਓ ਹਮਕੋ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਦੂਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਵਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਛੋਡ ਕਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥੪॥੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਜ ਤੇ ਕੀਟ ਕੀਟਤੇ ਸੁਰਪਤਿ ਕਰਿ ਦੋਖ ਜਠਰ ਕਉ ਭਰਤੇ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਰਾਜ ਸੇ ਗਿਰਾਇ ਕਰ ਕੀੜਾ ਕਰਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੀੜੇ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਜੀਵ (ਦੋਖ) ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਪੇਟ ਕੋ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਛੋਡਿ ਆਨ ਕਉ ਪੂਜਹਿ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹਰਤੇ ॥ ੧ ॥

(ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇ ਦੁਖਿ ਦੁਖਿ ਮਰਤੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਸਾਰਨੇ ਤੇ ਪੁਰਸ ਦੁਖ ਦੁਖ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਭ੍ਰਮਹਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਟੇਕ ਨ ਕਾਹੂ ਧਰਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਹੁਤੀ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ॥

ਤਿਆਗਿ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਕਉ ਚਿਤਵਤ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਖਲ ਖਰਤੇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮਨਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗਰਧਬ ਤੁਲ ਹੈਂ ॥

ਕਾਗਰ ਨਾਵ ਲਘਹਿ ਕਤ ਸਾਗਰੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਥਤ ਹਮ ਤਰਤੇ ॥ ੨ ॥

ਕਾਗਜੋਂ ਕੀ ਨਾਉਕਾ ਅਰਥਾਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਹਾ ਪਾਰ ਹੋਵੇਂਗੇ ਵਹੁ ਬ੍ਯਰਥ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਅਸੁਰ ਸੁਰ ਜੇਤੇ ਕਾਲ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਰਤੇ ॥

ਸਿਵਜੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਸੁਰ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਜਿਤਨੇ ਹੈਂ ਸੋਸਭਕਾਲਰੂਪੀਅਗਨੀਮੈ ਜਰਤੇਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਐਸੇਬੇਨਤੀਕਰ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਤੁਮ ਨ ਡਾਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਣਿਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾ(ਡਾਰਹੁ)ਗਿਰੋ ਭਾਵ ਸੇ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰੋਪ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਨ ਆਵੇ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਓਇ ਬੈਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ ॥ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਾਰੀ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੋ ਵਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਪਰਾਮ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਤਾ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇਕ ਖਿਨ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਜਾਗੀ ॥

ਉਨਕੇ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ॥

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰੰਗਿ ਰਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਕੋ ਗਾਇਕਰਪ੍ਰੇਮਰੰਗਮੈਂਬੁਧੀਰੰਗੀਗਈਹੈ॥੧॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਇ ਕੀਏ ਸੰਤ ਮੀਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥

ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਵਾ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈ॥

ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਰੇਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਅਤੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹਮ ਨੇ (ਪਾਗੀ)ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਬੁਧੀ (ਪਾਗੀ) ਖਚਤ ਕਰੀ ਭਾਵ ਰੰਗੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਸੁਖ ਭਰਿ ਸੂਤੀ ਜਿਹ ਘਰਿ ਲਾਲੁ ਬਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ)ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੋ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਯਾਰਾ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਸਹੇਲੀਆਸੁਖਕੋ ਭਰ ਕਰ ਸੂਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮੁਝ ਅਵਗੁਣੀ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣੀ ਕੀ ਕਯਾ ਚਤੁਰਾਈ ਹੈ ॥

ਕਰਉ ਬਰਾਬਰਿ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀਂ ਇਹ ਹਉਮੈ ਕੀ ਢੀਠਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸੁਹਾਗਣੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੋਂ ਤੋ ਯਿਹ ਹਉਮੈ ਕੀਢੀਠਤਾਈਭਾਵਜਿਦਰਹੈ॥੧॥

ਭਈ ਨਿਮਾਣੀ ਸਰਣਿ ਇਕ ਤਾਕੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਯਾਂਤੇ ਨਿਮਾਣੀ ਭਈ ਹੂੰ ਔਰ ਏਕ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਵਾ ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ਕੀ ਸਰਣ ਤਕੀ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਸਭੀ ਦੁਖ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਜੀ ਤਿਲੁ ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਾ ਲਾਈਏ ॥

ਬਰਸੁ ਪਿਆਰੇ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ ਹੋਇ ਅਨਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਮਨ ਕੇ (ਸਧਾਰੇ) ਆਸਰਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਬਰਸ ਜੋਮੇਰੇਮਨਮੈਂਅਨੰਦਹੋਵੇਇਹਮੇਰੇ ਮਨਮੈ ਸਦਾ ਚਾਉ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਮ ਤੇਰੀ ਧਰ ਸੁਆਮੀਆ ਮੇਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੀ (ਧਰ) ਸਰਣ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚੇਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਭ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਭਰਤਾਰੇ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਘਰ ਵਾਲੀ ਥੀ ਅਬ ਮੈ (ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਕੀ ਨਿਆਂਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਹੰਤਾ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ਵਾ

ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਭਰਤਾ ਕੇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਅਰ ਵਹੁ ਦਾਸੀ ਤੁਲ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਨੇਕ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਭੂਸਤ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੋ ਭੀ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੋਭਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨਉ ਸੁਨਿਓ ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੈ ਬੇਗਿ ਆਇਓ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਨਾ ਤਬ (ਬੇਗਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਪਾਸ ਆਯਾ ਭਾਵ ਸਾਛਾਤ ਹੂਆ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੋ ਬਨਿਓ ਸੁਹਾਗੋ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਭਲੇ ਅਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੋ ਸੁਹਾਗ (ਬਨਿਓ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ਪਤ ਅਰ ਸੋਭਾ ਔਰ (ਅਚਾਰੇ) ਕਰਤਬਯ ਸਭ ਭਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਬਿਨਸੈ ਭਵਸਾਗਰੁ ਗੁਰਕੀ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਧਯਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਵਣੇ ਕਰ ਭਵਸਾਗਰ ਕੇ ਦੂਖ ਦਰਦ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਹੂਆ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਸਮਨ ਹਤੇ ਦੋਖੀ ਸਭਿ ਵਿਆਪੇ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥

ਦੁਸਮਨ ਦੋਖੀ ਜੋ ਵਯਾਪੇ ਹੂਏ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਸਮਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅੰਰ ਦੋਖੀ ਸਭ ਵਿਪਤਾ ਜੁਗਤ ਹੋਗਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਿ ਦੀਆ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਬ ਫੇਰ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ॥੨॥੪॥੮॥ ਬੇਨਤੀ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅਪਨੋ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਦਇਆਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹੇਦ੍ਯਾਲਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਔਰ ਆਪਨਾ ਨਾਮਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਉ ਚਰਨ ਤੁਹਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਿਦੈ ਤੁਹਾਰੀ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨੋਂਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲਤੇ ਜਨ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਛੁਰਨੇ ਸੇ ਮਰਨਾ ਔਰ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਦਾਸ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਜੀਵਨ ਧਨੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਪੁਨਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਊਪਰ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਏ ਜੋ ਜੀਵਨ ਅਰੁ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਮਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਮਤ)ਜਪਤੇ ਹੂਏ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਨੇ ਸੁਖਦਾਈ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰਤ ਨਹੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਇਕ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਵ ਨਿਧੀ ਹਮ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਉਦੋਤੁ ਭਇਓ ਪੂਰਨ ਭਾਵੀ ਕੋ ਭੇਟੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਜੋ (ਭਾਵੀ) ਆਗੇ ਕੋ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਜਬ ਤਿਨਕਾ (ਉਦੋਤੁ) ਪ੍ਰਕਾਸਣਾ ਹੂਆ ਤਬ ਸੰਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਦੁਖ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ ਔਰ ਦੁਖ ਸਭ ਨਸਟ ਹੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ਕਠਿਨ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਧਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਚਰਨੋਂਕੇ ਧਜਾਈ ਹੋਇਕੇ ਕਠਨ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕੋ ਤਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਘਨਿ ਹਰਿ ਬਰਸਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲੁ ਬਰਖ ਕੇ ਸਭ ਜਗਤ ਕੋ ਛਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਅਛਾਦਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਅਨਦ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਅਰ ਜਗਤ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸਾਹੁ ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਮੈਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟੇ ਕਲੇਸ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੂਝੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਬ ਬਹੁੜੇ ਮਨ ਕਹੀਂ ਧਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਉ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਮਨ ਅਰ ਤਨੁ ਨਿਰੰਜਨਕੇ ਨਾਮਮੈਂ ਰਾਤਾਹੈ ਔ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀਭਾਵ ਧਜਾਨਕੋਲਗਾਯਾ ਹੈ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਆਯਾ ਤਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਛੁਰਤ ਕਿਉ ਜੀਵੇ ਓਇ ਜੀਵਨ ॥ ਚਿਤਹਿ ਉਲਾਸ ਆਸ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸ ਪੀਵਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਬਿਛੁੜਨੇ ਕਰ ਵਹੁ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਕੈਸੇ ਜੀਵੇਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪੀਵਣੇ ਕੀ ਔਰ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਉਤਸਾਹ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਪਜਾਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ (ਅੰਤਰੁ) ਭੇਦ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਮੇਰੋ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਮੂਏ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਰਾਮ ਜਿਨ ਮਨੁਖੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੂਏ ਪੀਛੇ (ਮਰਿ) ਜਮ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪੀਛੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਗੇ ਕੋ ਮਰਤੇ ਜਾਵੈਂਗੇ ਭਾਵ ਸਦਾ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੇਖਤ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਹੇ (ਜਗਦੀਸੁਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਜਨਿ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥ ਖਗ ਤਨ ਮੀਨ ਤਨ ਮ੍ਰਿਗ ਤਨ ਬਰਾਹ ਤਨ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਨੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਨਹੀਂ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਪੰਛੀਓਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੱਛੀਓਂ ਕੇ ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੇ ਪੁਨਹ ਸੂਕਰ ਸਰੀਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਉਧਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਦੇਵ ਕੁਲ ਦੈਤ ਕੁਲ ਜਖੵ ਕਿੰਨਰ ਨਰ ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ ॥

ਦੇਵਤਾ ਔ ਦੈਤ ਕੁਲ ਕੋ ਪੁਨਹ ਜਛ ਔਰ ਕਿੰਨਰ ਕੁਲ ਕੇ ਪੁਰਸ ਔਰ ਨਰ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਤਾ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਭਜਨ ਕੋ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੇ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੇਗਾ

ਤਿਸ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਇਨਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਮਹਾਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਜੋ ਰਸ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਤਸੰਗੀ ਇਨ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਪਹਿ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩ ॥

ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥੯॥੧੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਜੁ ਮੈ ਬੈਸਿਓ ਹਰਿ ਹਾਟ ॥ ਨਾਮੁ ਰਾਸਿ

ਸਾਝੀ ਕਰਿ ਜਨ ਸਿਉ ਜਾਉ ਨ ਜਮ ਕੈ ਘਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਜੁ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਹਾਟ ਅਰਥਾਤ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹੂੰ ਆਜ ਕਾ ਭਾਵ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ਰਾਸ ਸੂਧਾ ਲੈਕਰ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਸਾਂਝ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਹਨੀ ਹਮ ਨੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ਅਬ ਜਮ ਕੇ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜਾਵੋਂਗਾ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਰਾਖੇ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰਖਕ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਕੇ (ਕਪਾਟ) ਕਿਵਾੜ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਲਾਹਾ ਚਰਨ ਨਿਧਿ ਖਾਟ ॥ ੧ ॥

ਬਅੰਤ ਸਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਲਾਭ ਖਾਟਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਢੇ ਹੈ ਛਾਂਟਿ ॥

ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਸੇ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਛਾਂਟਕੇ ਵਾ ਛਟਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨੀ ਮਾਟ ॥੨॥ ੧੦॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੇ ਕਲਪਣਾ ਕਲੇਸ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਹੁਰਿ) ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇ (ਮਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਂਗੇ ਵਾ ਸਰੀਰ ਮਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਰਾਨੋ ॥ ਕੋਟਿ

ਮਧੇ ਕੋਊ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਚਿਰਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜੀਵਕੋ ਹਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਖੈਂਚ ਰਹਾ ਹੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਚਿਰੰਕਾਲ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ॥

ਇਤ ਉਤ ਡੋਲਿ ਡੋਲਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਤ ਬਿਰਾਨੋ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਤ ਉਤ ਭਾਵ ਜਹਾ ਤਹਾ ਡੋਲ ਡੋਲ ਕਰ ਜੀਵ ਨੇ ਕਸਟ ਪਾਯਾ ਥਾ ਸੋ ਤਨੁ ਅਰ ਧਨੁ ਅੰਤ ਕੋ ਬੇਗਾਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲੋਕ ਦੁਰਾਇ ਕਰਤ ਠਗਿਆਈ ਹੋਤੌ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਲੋਕੋਂ ਸੇ (ਦੁਰਾਇ) ਛਪਾਇ ਕਰ ਠਗੀਆ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋਤੌ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਸਭ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਨਾ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਪੰਖੀ ਮੀਨ ਦੀਨ ਨੀਚ ਇਹ ਸੰਕਟ ਫਿਰਿਆਨੋ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਔ ਪੰਛੀ ਔ ਮੀਨ ਇਨ ਨੀਚ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੂਆ ਫਿਰ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਇਨ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਫੇਰ (ਆਨੋ) ਲਯਾਦਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਭ ਤਾਰਹੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੁਖ ਮਾਨੋ ॥ ੨॥ ੧੧॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝ ਪਾਥਰ ਰੂਪ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੋ ਤਾਰੋ ਅਰ ਤੇਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਾਨਣਾ ਕਰਉ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੧੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੁਸਟ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਰੀ ਮਾਈ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ

ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ (ਦੁਸਟ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਿਖਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਵਾ ਜੋ ਵਿਖਯੋ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੈਸਨ ਸੋ ਮਿਰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਜਿਸਕੇ ਜੀਵ ਥੇ ਤਿਸੀਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਤਾਂ ਭਉ ਕੈਸਾ ਭਾਈ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ?

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਸੈ ਸਭਨੀ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗੀ ਔ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਛੋਡ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਠੌਰੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਈ ॥

ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰੇ ਹਰੀਨੇਆਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਲੜਲਾਇ ਲੀਏਹੈਂਅਰ ਵਹੁ ਐਸੇਬੇਨਤੀਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਜੀਵਹਿ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਓਟ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਮਰਥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਸੋਈ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਰਵੀਜੈ ॥ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਹਰਿ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਰਵੀਜੈ) ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇਕੋ ਗਯਾਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮੇਲਲੀਜੀਏ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮਾਰਗੁ ਪਾਇਓ ਸਾਧੂ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥

ਬੇਦੋਂ ਅਰ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਢੂੰਢ ਕਰ ਮੈਨੇ ਏਹ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ,ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮਹਾਰਸ ਕਾ ਪੀਵਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਕਰਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ਜਲਤਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥

(ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰੱਖਯਾ ਕਰੋ ਰੱਖਯਾਕਰੋ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਏ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਕੋਂ ਕਰ ਜਲਤੇ ਹੂਏ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੋ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੭ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਕੋ ਪਕੜ ਲੇਵੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇਕੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸੁ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਃ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਨੇ ਅਪੁਨੋ ਜਸੁ ਵਰਤਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਬਿਰਦਾਇਓ) ਪ੍ਰਣ ਵਾ ਧਰਮ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਪਯਾਰ ਰਖਣੇ ਕਾ ਹੈ ਯਾਂਹੀ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰ ਕਰ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜਸ ਵਰਤਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕੀਨੋ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦਇਆ ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਪਾਇਓ ॥

(ਮਹਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਦਯਾਲਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ) ਜਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਜੀਵ ਦਯਾ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਅਪੁਨੋ ਦਾਸੁ ਰਾਖਿਓ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਗਣੇ ਦਈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੇਟਿ ਸੁਖਾਇਓ ॥

ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪੱਖ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ ਦਾਸ ਹਰਿਕੇ ਨਾਨਕ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਮਨਿਆਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਆਇਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਮਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਆਯਾ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਹਮ ਹਰੀਕੇ ਦਾਸ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹਾ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੧੮ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀਆਂ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰੇ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਥਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰੀਯੋਂ ਕੇ ਭੇਦ ਬਿਧੀ ਔ ਨਿਖੇਧੀ ਦੋਨੋ ਪਖ ਕਹਿ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਦ) ਵੀਚਾਰ ਕੀਏ ਤੇ ਵੇਦਕਾ ਸਬਦ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸੋ ਤਤਪਰ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਓ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤੇ ਹੂਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਗੁਰੋਂਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ (ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ) ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅਪਨੇ (ਖਸਮੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੋ ਧਜਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਗੁਰਕੇ ਚਰਣ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਗੁਰਕੇ ਗੁਣ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤ ਗਾਉ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸੇਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਏਕ ਰਸ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਕੀ ਧੂੜਿ ਕਰਉ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਇੰਸ ਕਰ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਨ ਹੋਇ ਜੋਨਿ ਅਉਤਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ਼ ਵਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥ ਜਾਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਆਏ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਪੁਰਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਦ ਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੂਆਆਇਆਹੈ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਖਸਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾਕੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸੁਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ॥ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਏ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਇ ॥ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਸੇਵਾਮੈ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਆਠ ਪਹਰ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂਜਿਨਪਰ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਣੁ ਸੁਨਣੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਸੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣਾ ॥

ਗਾਵਣਾ ਅਰ ਸੁਣਨਾ ਸਭ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰਾ ਨਾਂਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤੇ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ ॥ ਭਾਣੈ ਬਖਸ ਭਾਣੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਹੇ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਭੀ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਰਜਾਈ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਬਖਸਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਂਈ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਕਾ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਆਪ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਬੂਝਹਿ ਸੁਣਿ ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨ ਕਰ ਬੂਝਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ

ਜਗਯਾਸੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬੂਝਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੇਈ ਭਗਤ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਸੇਈ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੋਆ ਦਇਆਲੁ ॥ ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਬਦਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਬਰਸ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ॥ ਕਾਰਜ ਆਏ ਪੂਰੇ ਰਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭੀ (ਜੀਅ ਜੰਤ) ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਯਾਸੂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਪੂਰੇ) ਸਮੂਹ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਪਾਇਆ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਾਯਾਹੈ ਔਰ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂ ਹਮਾਰੇਸਾਥਨਿਭੇਗਾ॥

ਦੂਖੁ ਭੰਨਾ ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥ ਆਪਣਿਆ ਜੀਆ ਕੀ ਕੀਤੀ ਸਾਰ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ਨੇ ਕਾਲਾਦਿ ਦੂਖ ਕੋ (ਭੰਨਾ) ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਨਹਾਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥

ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਸਦਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਕਾਲੁ ਗਵਾਇਆ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਤਿਸਨੋ ਜਾਪਿ ॥

ਕਰਤੇ ਨੇ ਆਪ ਕਾਲ ਕਾ ਭਯ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰੁ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖੇ ਸਭਿ ਜੰਤ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਭਗਵੰਤ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਜੀਵ ਦਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਨਿਤ ਨਿਤ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਆਪ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਜਾਣਹਿ ਪਰਤਾਪ ॥

ਆਪੇ ਆਪ ਏਕ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਵੈ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਤਿਸਕਾ ਬੋਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਤਿਸਕਾ ਬੁਲਾਯਾ ਹੂਆ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੇ ਕਰ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥

ਭ੍ਰਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਭਉ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕਾ ਦੂਖ ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦਰਦ ਸਭ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪਹੁ
ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਪੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇਹਾ ਵਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਰ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੂਖ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਾਖੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਦੂਖ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੋ ਪੁਨਹ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਸਭੁ ਸਾਚੀ ॥ ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜੋ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਰਾਚੀ ॥ ੩ ॥

ਸਚਾ ਤਿਲਕਾ ਸੰਜਮੁ ਹੈ ਔਰ ਸਾਰੀ ਕਰਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਰਾਚਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਿ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਿ ॥

ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭੁ ਮਨ ਸੇ ਤਜਾਗਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਸਚੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰ ਮਨਾਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਦਇਆਰ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥ ਕੀਨੋ ਰੀ ਸਗਲ ਸੀਂਗਾਰ ॥

ਤਜਿਓ ਰੀ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰ ॥ ਧਾਵਤੋ ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨਾਇ ਕਰ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਦਯਾਲ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਕੀਆ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸਭ ਸੀਂਗਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ (ਰੀ) ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੇ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਜਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਧਾਵਤਾ ਹੂਆ ਇਸਥਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਰੇ ਮਨ ਪਾਇਕੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇਕੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥

ਸੰਤੋਂਕੇ ਸਾਥ ਸੰਗ ਕਰ ਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਆਪਕੋ ਗਵਾਇਕੇ ਪਤੀਕੋ ਪਾਇਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਰਹੁ ॥ ਸਤਿਸੰਗਿਕੈਸਾਹੈ?ਸੋਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਬਾਜੇ ਬਜਹਿ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਅਨਾਹਦ ਕੋਕਿਲ ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਲੈ ਮਧੁਰਬੈਨ ਅਤਿ ਸੁਹੀਆ ॥੧॥

ਜਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਮ੍ਰਿਦੰਗਾਦਿਕ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਰੀ ਸਖੀ ਸੰਤੋਂਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋਕਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੁ ਮਧੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਬੋਲਤੀ ਹੂਈ ਅਤੀ (ਸੁਹੀਆ) ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਿਅ ਅਮੋਘ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੰਤ ਬਨੇ ॥

(ਰੇ) ਹੇ ਭਾਈ (ਤੇ) ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਹੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਕੈਸੀ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਅਪਾਰ (ਅਮੋਘ) ਸਫਲ ਰੂਪੁ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਥ ਸੰਤ (ਬਨੇ) ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਤ ਭੀ ਅਪਾਰ ਰੂਪੁ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਭਵ ਉਤਾਰ ਨਾਮ ਭਨੇ ॥ ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲ ॥

(ਭਵ) ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ (ਭਨੇ) ਜਪੇ ਹੈਂ (ਰਮ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਫੇਰਤੇ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗੀਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਥੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗੀਓਂ ਸਾਥ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਪਿਆਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥ ਮਨ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਨੁ ਘਨੈ ਭ੍ਰਮੈ ਬਨੈ ॥ ਉਮਕਿ ਤਰਸਿ ਚਾਲੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪੂਰਬ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮੇ ਹੈ (ਉਮਕਿ) ਉਮੰਗ ਕਰ (ਤਰਸਿ) ਚਾਹੁ ਸਹਿਤ (ਚਾਲੈ) ਚਾਲੁ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਾਹ ਕਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਨ ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਆਈ ਕਹੰਉ ਬੇਦਨ ਕਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਯਿਹ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਸਗਰ ਕੀਏ ਨਹਿ ਦੂਖ ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ ॥

ਔਰ ਸਗਲ ਉਪਾਉ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਦੂਖ ਕੋ ਲਾਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਜੁ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕਾ ਮਿਲੁ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦਹਿ ਗਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਸੋਭ ਸੁਹਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥

ਪਤੀ ਕੀ ਸੋਭਾ (ਨੀਕੀ) ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਹਾਹਾ ਹੂਹੂ ਗੰਧ੍ਰਬ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਗਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੀ (ਮੰਗਲ) ਰੂਪੀ (ਨੀਕੀ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਸੋਭਾ ਕੋ ਹਾਹਾਂ ਹੂਹੂ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁਖੀ ਗੰਧ੍ਰਬ ਔ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ

ਵਾਲੀ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਗੁਨਗ੍ਯ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਸੋਭਾ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ(ਗੁਨਗ੍ਯ) ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਗਯਾਤਾ(ਧੁਨਿਤ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਹੁਤ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਰੂਪੋਂ ਕੀ ਦਿਖਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰਿ ਤਰ ਥਲ ਜਲ ਭਵਨ ਭਰਪੂਰਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਲਾਲਨ ਛਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥

(ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤੋਂ ਔ (ਤਰ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਔ ਜਲੋਂ ਅਰ ਥਲੋਂ ਚੌਦਾ ਹੀ ਭਵਨ ਮੈਂ ਘਟੋਂਘਟੋ ਵਿਖੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ (ਲਾਲਨ) ਪਯਾਰੇ ਕੀ ਸੋਭਾ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ (ਛਾਵਨੀ)ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਾਮਈਆ ਰਸੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਭਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੨॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ ਰਾਮਈਆ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ (ਰਸੁ) ਪਰੇਮ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਭਾਵਨੀ) ਸ੍ਰਧਾ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਦਰਸੁ ਸਫਲਿਓ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿਓ ਗਏ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ॥ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜੀਆਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹਮਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਲਬਿਖ)ਪਾਪ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਗਏਹੈ ਔਰ(ਮਨ)ਅੰਤਹਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਉਜੀਆਰੇ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰਥਾਤ ਗਯਾਨ ਯੁਕਤੁ ਭਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮੈ ਬਿਸਮ ਭਈ ॥ ਅਘ ਕੋਟਿ ਹਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਲਈ ॥

ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਬੁਧੀ ਅਸਚਰਜ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਲੈਨੇ ਕਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪਾਪ ਹਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ ਪਹੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਏਕ ਤੁਹੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਡਾਰ ਕਰ ਪੜੀ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤ ਟੇਕ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਭਗਤ ਆਪਕੇ (ਟੇਕ)ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕੀ ਸਰਣਹੂੰ ॥੨॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਰਸੁ ਸਰਸੁ ਆਗਿਆ ॥ ਹੋਹਿ ਆਨੰਦ ਸਗਲ ਭਾਗ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਗੁਰੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੋ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲ ਭਾਗ ਜਾਗੇਂ ਤੋ ਅਨੰਦ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਮਨੁ ਪਰਫੜੈ ਮਿਲਿ ਮੇਘ ਧਰ ਸੁਹਾਗ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾਹੈ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ(ਮੇਘ)ਬਦਲ ਉਪਲਖਤ ਜਲ ਕਰ(ਸੁਹਾਗੁ)ਅਨੰਦਹੋਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਘਨਘੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੋਰ ॥ ਚਿਤੁ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਓਰ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਦਲਕਾ(ਘੋਰ) ਸਬਦ ਸੁਨ ਕਰ ਮੋਰਕੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਚਾਤ੍ਰਕ ਕਾ ਚਿਤ ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੂੰਦਕੀ ਤਰਫ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਐਸੋ ਹਰਿ ਸੰਗੇ ਮਨ ਮੋਹ ॥ ਤਿਆਗਿ ਮਾਇਆ ਧੋਹ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਜਾਗਿਆ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥

ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀਕੇ ਸੰਗ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰੋਹ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਨ ਗੋੁਪਾਲ ਗਾਉ ਨੀਤ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਿ ਚੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਛੋਡਿ ਮਾਨੁ ਤਜਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕ ਰੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਂਹਿ ਦੋਖ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਕੋ ਛੋਡ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗੁਮਾਨ ਕੋ ਤਜੋ ਹੇ ਮੀਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰੁ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਖੈ ਜੰਜਾਲ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਿਖੇ ਜੰਜਾਲ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਤ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰਗੋਬਿੰਦਕੇਗੁਣੋਕੋਨਿਤਹੀਗਾਵਣਾਕਰੇ॥੨॥੬॥੨੯॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਘਨੁ ਗਰਜਤ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਖ ਚੈਨ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੁ ਬਦਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਰੂਪ ਕੋ ਗਰਜਤ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਅਰ (ਚੈਨ) ਸਾਂਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਤਰਨ ਸਾਗਰ ਧੁਨਿ ਅਨਹਤਾ ਰਸ ਬੈਨ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਅਨਹਤਾ) ਏਕ ਰਸ ਬਾਣੀ ਧੁਨੀ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਸੇ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਥਿਕ ਪਿਆਸ ਚਿਤ ਸਰੋਵਰ ਆਤਮ ਜਲੁ ਲੈਨ ॥

ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ (ਪਥਿਕ)ਰਾਹੀਕੋਜੋ ਪਜਾਸ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮ ਜਲਕੇ ਲੈਣੇਕੋ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ (ਸਰੋਵਰ) ਸਤਸੰਗਮੈਂਲਗਰਹਾਹੈ॥

ਹਰਿ ਦਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੈਨ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾਹੈ॥੨॥੭॥੨੯॥ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਹੇ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹੇ ਲਾਲ ਜੀ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਖੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪਾਨ ਰੂਪ ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਅਗਮ ਪੂਰਨ ਮੋਹਿ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ ਅਗਮ ਹੇ ਪੂਰਨ ਮੁਝ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥੨॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਅੰਧਕੂਪ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੩੦ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅਤੀ ਭੈਦਾਇਕ ਅੰਧੇਰਾ ਕੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਜੀਏ॥੩॥੮॥੩੦॥

ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚਕਵੀ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹਿ ਚਾਹੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥

ਚਕਵੀ ਨੈਨੋਂ ਕਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਚਕਵੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਸੂਰੁ ਚਰ੍ਹੈ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗੈ ਪਾਂਈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਤੀ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਹੀ
ਜਗਿ ਜੀਵਾ ਐਸੀ ਪਿਆਸ ਤਿਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪਿਰ) ਪਤੀ ਸਹਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਐਸੀ ਚਾਹ ਕਰ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਕਿਰਣਿ ਆਕਾਸੀ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥

ਅਕਾਸ ਇਸਥਿਤ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣ ਜਬ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਕਮਲ ਕੋ ਸਪਰਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਬਿਗਸ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਤਸੰਗ ਤਲਾਵ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਜਗਜਾਸੂ ਕਮਲ ਕੋ ਜਬ ਰਿਦਾਕਾਸ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਗੁਰੂ ਸੂਰਜ ਕੀ ਵਾਕ ਕਿਰਣ ਕਾ ਸਪਰਸ ਹੂਆ ਤਬ ਗਯਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਖਿੜ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਅਭਿ ਐਸੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੨ ॥

(ਅਭਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੇ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਟੇਰੈ ਬਿਲਪ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਈ ॥

ਪਪੀਹਾ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਵਾਤੀ ਬੂੰਦ ਬਿਨਾ ਬਿਲਲਾਈ ਹੋਕਰ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਘਨਹਰ ਘੋਰ ਦਸੌ ਦਿਸਿ ਬਰਸੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਬਾਦਲ(ਘੋਰ) ਗਰਜ ਕਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਰਸਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪਜਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾਦਲ ਸਰਬ ਓਰ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਔਰੁ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਵਾ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਪਜਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਮੀਨ ਨਿਵਾਸ ਉਪਜੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥

ਮਛੀ ਜਲ ਮੈਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਬ ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਪਲੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਤਿਸੁ ਤਾਂਈ ॥ ੪ ॥

ਖਿਨ ਤਿਲ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਾਸ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਿਲ ਬਿਨੁ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤੀ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਮਰਣ ਅਰ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਤਿਸ ਮੱਛੀ ਤਾਈ ਜੀਵਨਾ ਭਾਵ ਸੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਸੁਭ ਬੁੱਧੀ ਨਾਮ ਤੇ ਉਪਜਤੀਹੈ ਨਾਮ ਮੈਂਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਖਿਨ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਣਾ ਅਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਧਨ ਵਾਂਢੀ ਪਿਰੁ ਦੇਸਿ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚੇ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਬਦੁ ਪਠਾਂਈ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਛੁੜੀ ਹੁਈ ਥੀ ਔਰ ਪਤੀ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ(ਸਬਦੁ)ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੇਜ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ ਭਗਤਿ ਰਤੀ ਹਰਖਾਈ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਣਕੈ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਗਤੀ ਮੈ ਰਤੀ ਹੁਈ ਅਨੰਦ ਹੁਈ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੈ ਸਭੈ ਹੈ ਜੇਤੀ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਂਈ ॥

ਜਿਤਨੀ ਹੈਂ ਸਭੀ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਜੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਨਾਲੇ ਸਦ ਹੀ ਸਚਿ ਸੰਗੇ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਪਤੀ ਸਾਚਾ ਸਦੀਵ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਈਸ੍ਵਰ ਜੀਵ ਕੇ ਸਦਾ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਓਤਪੋਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ(ਨਦਰੀ) ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਕਰ ਕੰਕਨ ਸਮ ॥ ੬ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ਹੈ ਸੋਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਜੀਉ)ਸਤਾ ਰੂਪ ਸੋਈ ਹੈ ਔਰ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ(ਘਰ) ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਸਹਿਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹੁ ਆਪੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਗੋਸਾਂਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਖਦਾਤੇ ਗੋਸਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰ ਲੇਵੋ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਤਉ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਜਬ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝ ਗਈ ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਸਰੀਰ ਧਨਾਦਿ ਸਭ ਮਿਥਜਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਮੈ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

(ਜਾਗਤੁ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਜਾਗਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਔਰ ਜਗਤ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਚੁ ਕਾਚੁ ਢਰਿ ਪਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਕੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਂਤ ਜੈਸੇ ਆਗ ਕੀ ਆਚ ਸੇ ਕੱਚ ਢਲ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ
ਲਾਗੈ ਬਵਰੇ ਹਉਮੈ ਗਰਬਿ ਖਪੈ ਜਗੁ ਐਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਤਨ ਔਰ ਧਨ ਕਾ ਗਰਬ (ਕੈਸਾ) ਕਜਾ ਹੈ ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਇਸਕੋਬਿਨਸਤੇ ਹੁਏ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਅਰ ਜੀਵ ਹੈਂਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਗਰਬ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਵਾਰੇ ਰਾਖੈ ਪਰਖੈ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਯਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਜਜ ਹੋ ਤੂੰ (ਰਾਖੈ) ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸੋਈ) ਤੂੰਹੀ ਸਭ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਪਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਤੁਮ੍ਹ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਸਭ ਤੁਝ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਲ ਕੋਈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਕੀਨੀ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਜਨੁ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨਜ ਕਰਕੇ ਜੁਗਤੀ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਸ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗਯਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਅਨਾਥ ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਭਰਮ ਭੈ ਖੰਜਨੁ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਅਮਰ ਹੈ ਅਨਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ (ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ)ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇਭਰਮ ਰੂਪ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨਹਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਗਦ ਕੋਟੁ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਬਪੁਰੋ ਰੰਗਨਿ ਚਿਹਨ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਨਾਨ੍ਹੀ ਸੀ ਬੂੰਦ ਪਵਨੁ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਖਿਨੁ ਤਾਂਈ ॥ ੪ ॥

ਏਹ ਬਪੁਰਾ ਜਗਤੁ ਕਾਗਜ ਕੇ ਕੋਟਵਤ ਹੈ ਔਰ (ਰੰਗਨਿ) ਅਨੰਦੋਂ ਕੀ ਚਿਨ ਅਰ ਚਤਰਾਈ ਜੋ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਨਾਨੀ) ਛੋਟੀ ਸੀ ਬੂੰਦ (ਪਵਨੁ) ਪੜਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਅਰਥਾਤ ਕਾਗਤ ਕੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਛ ਮਾਤ੍ਰ ਕਸਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਅਨੰਦ ਅਰ ਚਤਰਾਈ ਬਿਗੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ(ਖਿਨੁਤਾਂਈ)ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਦੀ ਉਪ ਕੰਠਿ ਜੈਸੇ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਘਰੁ ਘਰ ਮਾਹੀ ॥

ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਸਮੀਪ ਜੈਸੇ ਘਰ ਔਰ ਬਰਿਛ ਹੋਵੇ ਔਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਰਪਨੀ ਕਾ ਘਰੁ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਇਨਕੇ ਥਿਰ ਰਹਿਨ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਉਲਟੀ ਨਦੀ ਕਹਾਂ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਡਸੈ ਦੂਜਾ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਨਦੀ ਉਛਲੀ ਅਰਥਾਤ ਢਾਹੁਣ ਲਗ ਪੜੀ ਤਬ ਕਹਾ ਵਹੁ ਘਰੁ ਅਰ ਕਹਾ ਵਹੁ ਬਰਿਛ ਔਰ ਸਰਪਣੀ ਡਸ ਲੇਤੀ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮੈ ਮਿਰਤੂ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਊਪਰ ਜੋ ਸਰੀਰੁ ਘਰਕੇ ਔ ਬ੍ਰਿਛਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਸੋ ਛੇਤੀ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤਾਹੈ ਔਰ(ਦੂਜਾ)ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰਪਨੀ ਪੁਰਸ ਕੋ ਡਸਤੀ ਹੈ ॥੫॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਇਸ ਸਰਪਨੀ ਸੇ ਬਚਤਾ ਭੀ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਰਡੂ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਰੀ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਜੋ ਗਯਾਨ ਧਯਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਕੀ ਪੂਰੀ ਮਤਿ (ਗਾਰੜੂ) ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨੇ ਬਿਖੈ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਜਲਾਈ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਹੇਂਵ ਭਏ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਜੋ ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਸਾਧਨੋ ਸੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ (ਹੇਂਵ) ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਇਸੀਤੇ ਹਮ ਹਰੀ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਚੈ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤੀਹੈ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਪਰਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਹਮ ਜੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੇਵੋ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਮੇਰੀ ਏਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਹੈ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਸਰੂਪੁ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਮੇਰੀਪਤਿ ਰਖੋਹਮ ਤੁਮਾਰੀਸਰਣਪੜੇਹੈਂ॥੭॥

ਬਾਧੀ ਧੰਧਿ ਅੰਧ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ਬਧਿਕ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਬਾਂਧੀਹੁਈ ਅੰਧ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਕੁਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂਹੈ ਬਧਕ ਸਮ ਭਾਵ ਹਿੰਸਾ ਸਹਿਤ ਕਰਮੋਂਕੋ ਕਮਾਵਤੀਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਗਯਾਤ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤ ਸੂਝਸਿ ਬੂਝਸਿ ਸਚ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤੋ (ਸੂਝਸਿ) ਅਨਾਤਮਾ ਕੀ ਸੋਝੀ ਔਰ ਆਤਮਾ ਕੀ (ਬੂਝਸਿ) ਗਯਾਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ

ਗਜਾਨੁ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾ ਕੋ ਭਿੰਨ ੨ ਜਾਨ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਅਪਰੋਖ ਗਜਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮॥

ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਹ ਸਾਚੁ ਬਿਨੁ ਕਾਚੀ ਮੈ ਪੂਛਉ ਗੁਰ ਅਪਨਾ ॥

ਏਹ ਦੇਹੀ ਨਿਰਗੁਨ ਔਰ ਸਚ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਚੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਖਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ (ਪ੍ਰਭੂ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਦਿਖਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਜਗਤ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮਿਥਜਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਾਰਿੰਗ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ੧॥

ਪਪੀਹਾ ਔਰ ਮਛੀ ਜਲ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਪੀਹਾ ਚਿਤ ਔਰ ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਮਛੀ ਨਾਮ ਜਲ ਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਔਰ(ਸਾਰਿੰਗ)ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਘੰਡਾ ਹੇੜੇ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਤਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀ (ਰੈਨਿ) ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਪਪੀਹਾ (ਬੋਲਿਓ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਲਟੈ ਕਬਹੂ ਜੋ ਤੈ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਬੀ ਉਲਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ (ਤੈ) ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਦ ਗਈ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਥਾਕੀ ਸਚ ਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਅਵਿਦਜਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਭੀ ਤਨ ਸੇ ਨਸ਼ਟਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰੁ ਸਚੀ ਸਿਖਜਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰੂਖੀ ਬਿਰਖੀ ਊਡਉ ਭੂਖਾ ਪੀਵਾ ਨਾਮੁ ਸੁਭਾਈ ॥ ੪ ॥

(ਰੂਖੀ) ਬਾਹਰ ਕੇ ਔਰ ਬਾਗ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛਬੂਟਿਓਂ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਭੂਖਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਲਤਾ ਬਿਲਲਾਤੀ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਰਜਾਈ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨਕੀ ਤਾਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂਮੈਂਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈਔਰਨਾਮਰੂਪੀਜਲਕੋਪਿਆਸੀ(ਲਲਤਾ)ਰਸਨਾਬਿਲਲਾਵਤੀਹੈ॥੫॥

ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਸੀਗਾਰ ਕਰੀ ਤੇਤਾ ਤਨੁ ਤਾਪੈ ਕਾਪਰੁ ਅੰਗਿ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥ ੬ ॥

ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਤਨਕੋ ਅਧਿਕ ਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਪੜਾ ਭੀ ਤਨਕੋ ਸੁਹਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਕਪੜਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨੁ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੰਉ ਬਿਨ ਮਿਲੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇਸੇਬਿਨਾਇਕਖਿਨਮਾਤ੍ਰਭੀ ਰਹਿਨਹੀਂਸਕਤੀਹੂੰਬਿਨਾ ਮਿਲੇਨਿੰਦ੍ਰਾ ਨਹੀਪਾਵਤੀਹੂੰਭਾਵਸੇਸਾਤੀਨਹੀਹੋਤੀ॥੭॥

ਪਿਰੁ ਨਜੀਕਿ ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੮ ॥

ਜੋ (ਪਿਰੁ) ਪਤੀ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ (ਬਪੁੜੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਬੂਝਤੀ ਨਹੀਂ ਥੀ ਸੋ ਹਮਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ॥੮॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੯ ॥

ਜਬ ਪਤੀ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਪੁਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਝਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧੦ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ (ਤੁਝਤੇ) ਤੇਰੇ ਤੇ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੧੦ ॥ ੩ ॥ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਊਚ ਨੀਚ ਕੀ ਗਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਖਲੀ ਊਂਡੀ ਜਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥ ਡੂਗਰੁ ਊਚਉ ਗੜੁ ਪਾਤਾਲਿ॥

(ਅਖਲੀ)ਲਮਢੀਂਗ ਵਾ ਜਾਨਵਰ ਵਿਸੇਸ ਨਾਲਗਰਦਨ ਦੇਹੇਠਲੋ ਪਾਸੇਗੁਥਲੀ ਸੀ ਹੋਤੀਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਜਲਭਰ ਕਰਉਡਤਾ ਹੈ ਉਚੇ ਪਰਬਤ ਔਰ ਕਿਲਿਓਂ ਪਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਫੇਰ(ਪਾਤਾਲਿ)ਨੀਚੇ ਆਜਾਤਾਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਉਸਕੀ ਗਰਦਨ ਤਲੇ ਇਕ

ਮਾਸ ਕੀ ਗੁਥਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਵੁਹ ਉਸਕੋ ਭਰ ਕਰ ਉਚ ਅਸਥਾਨੋਂ ਪਰਬਤੋਂ ਕਿਲੋਂ ਪਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਲ ਮੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨੀਚੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਦ੍ਰਾਸ੍ਰਾਤ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਖਲੀ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਜਲਕੀ ਨਾਲ ਰਿਦਾ ਭਰ ਕਰ ਉਚੇ ਸਥਾਨ ਸੁਰਗੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁੰਨ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਪਾਤਾਲਿ) ਨੀਚੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਾਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਓ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਸੀਤਲ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖੁਲਾ ਰਸਤਾ ਉਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ਚਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੇਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਜ਼ਾਨੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਾਪਨੇ (ਜੋਤਿ) ਗਜਾਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਭੇਤੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਧਰੁ ਜਾਨਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ ਸਾਚੈ ਤਾਨਿ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਸਤਾ ਜਾਤਾ ਅਰੁ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਤਕੀਐ) ਆਸਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਿ ਰੂੜੀ ਬਾਨਿ ॥ ਥੈਂ ਭਾਵੈ ਦਰੁ ਲਹਸਿ ਪਿਰਾਨਿ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਜੋ (ਰੂੜੀ) ਸੁੰਦਰ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ (ਥੈਂ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਦਰੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ (ਪਿਰਾਨਿ) ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਉਡਾਂ ਬੈਸਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰ ॥

ਵਹੁ (ਉਡਾ) ਚਲਤੇ ਬੈਠਤੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਾਰ ਇਕ ਰਸ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾ ਜਲੁ ਡੂੰਗਰੁ ਨ ਊਚੀ ਧਾਰ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੀ ਨਦੀਓਂ ਕਾ ਜਲ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਨਾ ਪਰਬਤੋਂ ਕੀ ਊਚੀ ਧਾਰਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁੰਨੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਭਰਾ ਹੈ ਨ ਸੁਰਗਾਦਿ ਪ੍ਰਬਤੋਂ ਪਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨ ਉਨ ਸੇ ਊਚੀ ਧਾਰਾ ਮਹਰਜਨਾਦਿ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਤਹ ਮਗੁਨ ਚਾਲਣ ਹਾਰ ॥ ੩ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕਾ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਤਿਸੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲਣਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਵਸਹਿ ਤੂਹੈ ਬਿਧਿ ਜਾਣਹਿ ਬੀਜਉ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈ ਤੂੰ ਵਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਬਿਧਿ ਜਾਨੀਤੀ ਹੈ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪੁ ਨਹੀ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਵੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦਬਿਆ ਛਾਪੈ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਵਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਛਾਪੈ) ਉਥਾਰੇ ਮੈਂ ਦਬਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰਿਤਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਥਾਰਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਤਉ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

(ਕਰਣ ਪਲਾਵ) ਉਚੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰ ਭਾਵ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਤਾ ਵਾ ਜਪਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਏ ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਿਞਾਪੈ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਆਣੇ ਭਾਵ ਸਿਧਾਤੁ ਜਾਣੇ ਤੋ (ਪਲ ਪੰਕਜ) ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ ਕੇ ਫਰਕਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੂਆ ਦੁਖ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਯਾਨ ਪਲ ਮੈਂ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥ ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਇਕ(ਅੰਧੇ)ਅਗਜ਼ਾਨੀ ਤਨ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ॥ ਇਕਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮੀਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥ ਜਿਨਿ ਪੀਤੀ ਤਿਸੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਵਤ ਮੀਠੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਮੋਖ ਦੁਆਰ) ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਭੈ ਭਾਇ ਰਿਦੈ ਵਸਾਹੀ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਅਰ ਭੈ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕਰਣੀ (ਗੁਰ) ਵਡੀ ਹੈ ਅਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਇੰਦ ਭਾਵ ਮੇਘ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜਿਨਕੋ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਜੋਤ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਜਾਨੀ ਹੈ॥

ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਐਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨੀਸਾਣੀ ॥

(ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਐਸੀ ਹੈ(ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ)ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਬਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਧਨ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਡੂਬ ਮੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਯਦਪ ਅਸਤ ਭੀ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਜੀਵ ਸਤ ਜਾਨ ਕਰ ਲੰਪਟ ਹੁਏ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਰਜਾਇ ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਧੁਰ ਸੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਏਕ ਸਬਦਿ ਰਾਚੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਏਕ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਚੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਨਾਮ ਪਤਾਲੰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਰ ਨਾਮ ਚਾਰ ਅਰ ਚਾਰ ਆਠ ਦਿਸ ਔਰ ਅਕਾਸ ਅਰ ਪਤਾਲ ਮੈਂਭਾਵ ਦਸੋਂਦਿਸਾਮੈਂਬਰਤਰਹਾਹੈ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਬੈਆਲੰ ॥

ਹੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਤਾ ਸਫੂਰਤੀ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮਹਿ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਵਹੁ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਬੈਆਲੰ) ਦਿਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਾਂਮਣੁ ਮਰਣਾ ਦੀਸੈ ਸਿਰਿ ਊਭੌ ਖੁਧਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ ਕਾਲੰ ॥

ਗਿਆਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੰਮਣਾ ਅਰ ਮਰਣਾ ਸਿਰ ਪਰ(ਊਭੌ)ਖੜਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਖੁਧਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਾਲ ਏਹ ਭੀ ਸਿਰ ਪੁਰਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਰਸਾਲੰ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਰਸਾਲੰ) ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ਔਰ ਸਾਚੀ ਨਜਰ ਹੋਜਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਧਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਏਕ ਆੜ ਨਾਮ ਪੰਛੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਮਾਰ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਝੀਵਰਨੇਜਾਲਮੇਂ ਫਸਾਇਆ ਹੂਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਕੰਠੇ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਮਰਣ ਕੀ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤੀ ਕੀ ਤੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ । ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਪਛਾਨਣੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਕੰਠੇ) ਕੰਢੇ ਪੁਰ ਭਾਵ ਨਿਆਰੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਤੈਨੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਫਾਥੀ ਜਾਲਿ ॥ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਚਹਿ ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਆੜ ਤੂੰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਫਸ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਕੀ ਸਮਾਲ ਅਰਥਾਤ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਕੀ ਖਬਰ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਲਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਚਤੀ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਏਕ ਜੀਅ ਕੈ ਜੀਆ ਖਾਹੀ ॥ ਜਲਿ ਤਰਤੀ ਬੂਡੀ ਜਲ ਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਅਪਣੇ ਜੀਵ ਕੀ ਰਖਿਆ ਵਾ ਪਾਲਣਾ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਖਾਤੀ ਹੈਂ ॥ (ਜਲਿ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਤਰਤੀ ਹੂਈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਸਿਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੂਈ ਬਿਸਜ ਜਲ ਮੈਂ ਡੂਬੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਅ ਕੀਏ ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ ॥ ਜਬ ਪਕੜੀ ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ(ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ) ਹਾਥੋਂ ਸਾਥ ਪਕੜਕਰ ਮਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਪਕੜੀ ਤਬਹਿ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗਲਿ ਫਾਸ ਪੜੀ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ਊਡਿ ਨ ਸਾਕੈ ਪੰਖ ਪਸਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਗਲ ਮੈਂ ਪੜੀ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਪੰਖੋਂ ਕੋ ਪਸਾਰ ਕਰ ਊਡਿ ਅਰਥਾਤ

ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਸਕੇਂਗੀ ॥ ੪ ॥

ਰਸਿ ਭੁਗਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਗਾਵਾਰਿ ॥ ਭਾਖੀ ਛੂਟਹਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰੀ (ਰਸਿ)ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਭੋਗ ਕੋ ਭੁਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸਿਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਭਾਖੀ ਹੂਈਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ਆਦਿਕ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਛੂਟੇਂਗੀ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਤੂਟੈ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹਾਲੁ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਜਮ ਕਾਲ ਕਾ ਜਾਲ ਟੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਾਚੀ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਸਾਰੁ) ਸਮਾਲਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸੇ ਦੁਖ ਆਗੈ ਜਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਾਚੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਭੋਗੋਂ ਮੈਂ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਗੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੋ ਮੁਕਤ ਪਰਾਪਤ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਕਰਮੁ) ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਈਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਕੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਕੰਚਨੁ) ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਾ ਹਰੀਕੀਆਗਿਆਹੋਤੀਹੈ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਉ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਹਰੀ ਕਹਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਚਾ ਹਰੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪਾ ਕਰ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਊਪਜੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ (ਇਹ) ਏਹੁ ਪ੍ਰਤਖ ਸੰਸਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਬੁਝੀਐ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਨਹ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈ ਪੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਸਬਦ ਕਮਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੂਆ ਸਦਾ ਹੀ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੩ ॥

ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਗਿਆਨ ਸੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੀਚ ਤੇ ਆਪਾਭਾਵ ਗਵਾਇ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਕਤਿ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ (ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ)ਪਰਮਾਤਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੈ ਔਰ ਮਾਇਆਕੋਮਨਬੀਚਤੇਗਵਾਇਦੇਵੈ॥

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਾਏ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ (ਅਚਰੁ ਚਰੈ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਤੋ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ ਚਲੈ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ (ਧਾਤੁਰ) ਧਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਅਚੇਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਧਾਈ ਤੇ ਸੁਆਸੋਂ ਰੂਪ ਮੂਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪਲੇ ਪੜਤੀ ਹੈ ,ਅਰਥਾਤ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਣੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਨ ਮੇਂ ਅੰਤਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਿਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਹਰ ਸਮਜ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰ ਵਕਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿਜੀਉ ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮੇਲੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ (ਮੋਖਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੇਂ ॥ ੭ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ (ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਠਾਕਰ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਥੇ ਪੁਰ ਉਤਮ ਮਧਮ ਵਾ ਨੀਚ ਲੇਖਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਜਗੁ ਵਰਤਦਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਸਭ ਜਗ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਵਿਸਿਓਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਡੰਡੁ ਸਹੈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰਕੇ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਤੋ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਔ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥ ਵਡੈਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆਹੈ ਸੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਨੇ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਅਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੈ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਜਨਮ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰੀ ਕੇ ਭਾਣੈ ਮੈ (ਭੇਟਿਆ) ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

(ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਧੰਨ ਧੰਨ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਬਾਣੀ ਸਤ ਹੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਤੁਲ ਕੋਈ ਬਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਹਰੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਜੋ (ਮਾਹਰੋ) ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸਣੇ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਹੂਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸਚ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੈ ਨਾਇ ਸਦਾ ਹਰੀਆਵਲੀ ਫਿਰਿ ਸੁਕੈ ਨਾ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਦਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਬਹੁੜੇ ਕੁਮਲਾਇ ਕਰ ਸੂਕਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਗੁਣ ਹਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਰਝਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਾ ਅਭਾਵ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਕੋਈ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਤੀਆਇ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਭੇਟੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਹਰਿਧਨੁ ਨ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਨਾ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਧਿਆਨ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਧਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਰਗਾਦਿ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਨਹੁ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ)ਗਿਆਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧਨ ਨ ਤੁਟਹੀ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੬ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਜੀਵਕੇ ਜਨਮਾਦਿ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਤੂਟਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥੬॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਬੇਦਾਂ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ ॥

ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਪਾਠ ਪੜ ਪੜ ਕਰਕੇ ਪੰਡਤ ਥਕੇ ਹੈ ਔਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕਰ ਅਰ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਥਕੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਹ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਹਰੀਨਾਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਵਿਣਾਸੁ ॥ ੭ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰਤਰ ਕਪਟ ਰਖਣੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭੁ ਕੋ ਪਰਤਾਪਦਾ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾਂ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਪਰਤਾਪਦਾ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੀਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਹੀ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਪਤਿ ਉਪਜਤੀਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾਹੈ॥੮॥੨॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰਕੀ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ॥ ਦੁਖੁ ਪਲਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਕੋ (ਪਲਰਿ) ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਗਤਿ ਸਾਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਸੇ ਸਾਚੀ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੇ ਸੁਣਤੇ ਸੁਣਾਵਤੇ ਰਹੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿਧਨੁ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੂ ਦਿਨ

(ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਾਮਣਿ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਦੁਹਚਾਰਣੀ ਕਹੀਐ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੋ ਦੋਹਾਗਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈਂ॥ਤਿਸਕੋ ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਖੁਵਾਰ ਹੋਤੀਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਇਹੁ ਬਾਦਿ ਆਚਾਰੁ ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਇਹ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬ (ਬਾਦਿ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਤੇ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਣਿ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਸਬਦੇ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਮਣੀਓਂ ਕਾ ਸੀਂਗਾਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਿਰੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਐ ਨਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਜੋ ਏਕ ਕੋ ਪਛਾਣਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦਾਤੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਦਾਤੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀ ਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

ਕੋਈ ਗਿਆਨੀ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ਸਭ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੪ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਹੀਆ ਹੋਈਆ ਕਹਾਣੀਆ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਮੂਏ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਕਮਲ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਨਾਮੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੫ ॥

ਗਿਆਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਜੋਗ ਜਿਨਕੀ ਮਤੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਤਿਸ (ਘਟਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਉਮੈ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹਉਮੈਂ ਵਿਚ ਸਭ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਇਸੀਤੇ ਨਾ ਤੋ ਮਨ ਹੀ(ਭੀਜੈ) ਸਨਿਗਧ ਹੋਤਾ ਹੈਔਰ ਨਾਂ ਸੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਆਪੁ ਜਾਣਾਏ ॥ ਬਿਰਥੀ ਭਗਤਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੬ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕੋ ਆਪ ਕੋ ਜਣਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤਿ ਸਭ (ਬਿਰਥੀ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੬॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦ ਹੀ ਨਾਮੁ ਵੇਖਹਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੭ ॥

ਸਦੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਾਮੀਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋ ਨੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥੭॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਆਪੇ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਹਉਮੈਂ ਕਾ ਬਡਾ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥੮॥

ਏਹ ਰੋਗ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਉ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੮॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਸੰਗ (ਰਾਤੇ) ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਰਤੇ ਹੋ ਅਰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤੇਹੈਂ ਵਾ ਉਨਕੇ ਮਨ ਤੇ ਤੁਮਇਕ

ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਵੀਸਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸਦਾ ਸੰਗੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੇ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਯੁਕਤ ॥

ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਨਾ ਚਰਨ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰਸਿ ਜਨ ਮਾਤੇ ॥

ਤੈਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਮਨ ਆਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ (ਰਸਿ) ਆਨੰਦ ਸਹਿਤ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਦਹੂੰ ਕਿਨੈ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਰੂਪ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੁਮ ਜਾਣੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥ ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਤਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤੀ (ਅਗਮ) ਕਠਨ ਹੈ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਤੁਮਨੇ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੁਆਮੀਆ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ ਰੰਉ ਸਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਸੰਕ ਹੋਕਰ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤੂੰ ਸਦੀਵ (ਰੰਉ) ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜੋਨੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਤਾਰੇ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮ ਜੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਥੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਤੈਨੇ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਲੇਹੁ ਸਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ)ਚਾਹਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਮੇਰੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਲੀਜੀਏ॥੨॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਲ ਜਨ ਤੇਰੇ ਮੀਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਜਲ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਮੀਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ ਹੋਕਰ ਜੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਜਲ ਮੀਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਏਕ ਤੂਹੈ ਭਿੰਨ ਆਨ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪ੍ਰਭਜੀ ਜਲ ਅਰ ਮੀਨ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ (ਆਨ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਦਾਸ ਅਰ ਨਾਮ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਾਨੀਐ ॥

ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ਅਰ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮਾਨਨੀਯ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਏਕ ਰੰਗੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿਦ ਦੀਨਾ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਰ (ਰੰਗੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਜੋਂ ਭਾਵ ਸੇ ਏਹ ਦੀਨ ਪਰ ਦਇਆ ਕੀਜੀਏ ॥ ਜਬ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ॥

ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਮਇਆ ਅਪਨਾ ਕੀਨਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਕੋ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਾਨ ਕੇ ਅਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੂ ॥ ੩ ॥

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜੇ ਤੈਨੇ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਭੰਜਨ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਆਪ ਦਾਸ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਚਰਜ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪਿਆਰੇ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਉਪਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਤ ਸਾਰਿਆ ॥

ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਅਰ ਸੁਖ ਉਤਪੰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸੋਹੇ ਦੇਖਿ ਮੋਹੇ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਬ ਪੂਰਬਲ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾਹੂਆ ਥਾ ਤਬ ਏਹ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਤਿਨਕੀ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਿਨਕਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪਹਾੜ ਮੈਂ ਰਾਜਪੂਤ ਥੇ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਧਨ ਬਹੁਤ ਥਾ ਕੈਲਾਸ ਦੇਵ ਨੇ ਸੰਭਾਲਾ ਫਿਰ ਮਾਲਦੇਵ ਨੇ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਕੈਲਾਸ ਦੇਵ ਕੈਦ ਕੀਆ ਬਰਸ ਰੋਜ਼ ਪੀਛੇ ਆਧਾ ਧਨ ਦੇਕਰ ਛੋਡ ਦੀਆ ਢਾਢੀਆ ਵਾਰ ਗਾਈ ਤਿਸੀ ਤਰਹਾ ਪਰ ਇਹੁ ਵਾਰ ਆਠ ਤੁਕ ਕੀ ਪੌੜੀ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ* ॥

ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਜਿਉ ਵੁਠੈ ਧਰਣਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਰਖਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਸਭ ਦਿਸੈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਰ ਭਰੇ ਸੁਭਰ ਤਾਲ ॥

ਸਭੀ ਧਰਤੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਸਰ) ਕਚੇ ਟੋਭੇ ਅਰ (ਤਾਲ) ਪਕੇ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਹੋਕਰ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਰਖਾ ਕਰ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੋਇ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਸਚ ਰੰਗਿ ਜਿਉ ਮੰਜੀਠੈ ਲਾਲੁ ॥

ਸਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰਚਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਜੀਠ ਕਰ ਰੰਗਾ ਹੂਆ ਕਪੜਾ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਸਚੁ ਮਨਿ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਸਚ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

---

*ਪੌੜੀ ਜਿਹ ਹੈ ।। ਭਰਮ ਘੋੜਾ ਪਰਬਤ ਪੈਲਾਣ ਸਰ ਤਦ ਅੰਦਰ ।। ਨੌ ਨਦੀ ਨਿਝਰਵੇ ਰਣੇ ਜਲ ਕੰਬਰ ।। ਵੁਠਾ ਰਾਜ ਅੰਬੀਰਦੇਵ ਕਰ ਮੇਘ ਅਡੰਬਰ ।। ਆਸਣ ਪੌੜਾ ਕਢਿਆ ਕੈਲਾਸੇ ਅੰਦਰ । ਬਿਜਲੀ ਜਣੁ ਝਲਕਾਣੀਆ ਤੇਗਾ 'ਵਰ ਅੰਬਰ ।। ਮਾਲਦੇਵ ਕੈਲਾਸ ਨੂੰ ਬੰਨਜਾ ਕਰ ਸੰਬਰ ।। ਫਿਰ ਆਧਾ ਧਨ ਮਾਲਦੇ ਛਡਣਾ ਗੜ ਅੰਦਰ।। ਮਾਲਦੇਵ ਕਸ ਖੱਟਿਆ ਵਾਰ ਸਾਹ ਸਕੰਦਰ।।ਯਹ ਆਠ ਤੁਕੀ ਪੌੜੀ ਹੈ ਇਸਸਾਥ ਚੁਤੁਜੀਨੇ ਆਠ ਤੁਕੀ ਪੌੜੀ ਮੇਲੀ।।'ਆਪੀਨੈ ਆਪੁਸਾਜਿਆਪੁਪਛਾਣਿਆ'।।ਇਤਯਾਦਿ।।

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਵੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਾਸੇ ਹੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਪਰਤਖ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਵਾ ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ॥

ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ ਸਿਰਿ ਦਿਸੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਫਾਹੀ ਮੈਂ ਫਾਥੇ ਹੂਏ ਮਿਰਗ ਵਤ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਜਮਕਾਲ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਖੁਧਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿੰਦਾ ਬੁਰੀ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਕਰਾਲੁ ॥

(ਖੁਧਿਆ) ਭੁਖ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਨ ਕੀ ਔ ਨਿੰਦਾ ਇਹ ਬੁਰੀ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਏਹ ਜੀਵ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਏਨੀ ਅਖੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਇਨ ਪ੍ਰਤਖ ਆਖੋਂ ਸੇ ਤੋ ਇਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਿਕਾਰ ਨਦਰੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਕ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਏਹ ਵਿਕਾਰ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਚੂਕੈ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੇਕਰ ਤੁਝਕੋ ਏਹੁ ਜੀਉ ਭਾ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕਾ ਘਰ ਅਗਾਨ ਚੁਕ ਜਾਵੇ ॥ ਪੁਨਾ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ॥

ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਬੋਹਿਥੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਵਾਸ ਸਫਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਧਿਸਠਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ-ਮੰਦਰ ਪੁਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ (ਗੁਰ ਪਉੜੀ) ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਗਯਾਨ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤਤੁ ਲੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਾਰ ਰੂਪ (ਲੈ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ (ਸਚੁ) ਨਿਹਚੇ ਕਰ ਤੂੰ (ਮਨਿ) ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹੇਕੋ ਪਾਧਰੁ ਹੇਕੁ ਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਥਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਏਕ ਹੀ(ਪਾਧਰੁ) ਰਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਦਰੁ) ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਜਥਾਉ) ਆਤਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਪਉੜੀ ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਹੈ॥

ਰੂੜਉ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ, ਵਹੁ ਠਾਕੁਰ (ਰੂੜਉ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਭ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀ ਨ੍ਹੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥
ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਜਗਤ ਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ (ਅੰਬਰੁ) ਅਕਾਸ ਔ ਧਰਤੀ ਕੋ ਵਿਛੋੜ ਕਰ ਚੰਦੋਏ ਵਤ ਅਕਾਸ ਕੋ ਤਾਣਦੀਆ ਹੈ॥ ਭਾਵਏਹ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਸਮੈ ਅੰਡਕੋ ਫੋੜ ਕਰ ਧਰਤੀ ਉਪਲਖਤ ਨੀਚੇ ਕੇ ਲੋਕ ਅਰ ਅਕਾਸ ਉਪਲਖਤ ਉਪਰ ਕੇ ਲੋਕ ਵਿਛੋੜ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਕਾ ਫਰਸ ਅਰ ਅਕਾਸ ਕਾ ਚੰਦੋਆ ਰੂਪ ਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ॥

ਵਿਣੁ ਥੰਮਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਉਪਾਇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਬਿਨਾ ਥੰਮਾ ਸੇ ਅਕਾਸ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ(ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ (ਨੀਸਾਣਿਆ)ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਵਾ ਬੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ॥ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਕਾ ਸਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਕੀਏ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਚੋਜਵਿਡਾਣਿਆ ॥ ਤੀਰਥ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਨਾਵਣ ਪੁਰਬਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕੋਂ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕੀਏਹੈਂ ਔਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਤੀਰਥ ਅਰ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਪੁਰਬਾ ਨੂੰ ਬਨਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਤੁਧੁ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥
ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਰ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ (ਸਰਿ) ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਯਾ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਸੇ ਵਖਾਣ ਕਰੀਏ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ (ਤਖਤਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ॥ ੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ ॥
ਨਾਗਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਮਛੀਆਂ ਰਸੀਆਂ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਜਲ ਬਰਸੇ ਤੌ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਪੋਂ ਅਰ ਮਿਰਗੋਂ ਕੋ ਪੁਨਹ ਮਛੀਓਂ ਕੋ ਔਰ ਤਿਨ ਰਸੀਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਈਓਂ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਧਨ ਹੋਵੈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਬਰਖਾ ਮਾਨੁਖਾਜਨਮ ਸਾਵਣਮਹੀਨਾ ਨਾਗਾ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਨਿਜਘਰ ਹੀਨਬਰਕਤ ਵਾ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ ਮਛੀਆ ਨਾਮ ਜਲ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਰਸੀਆ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਿਆਸੂਆ ਕੋ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਧਨ ਹੈਂ॥ ੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ ॥
ਗਾਈ ਪੁਤਾ ਨਿਰਧਨਾ ਪੰਥੀ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਾਵਨ ਮੈ ਜਲ ਬਰਸੈ ਤੋ ਚਹੁੰ ਕੋ ਸੁਖ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਗਾਈ ਪੁਤ) ਬੈਲਾਂ ਕੋ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਸਾਣ ਜੋਤ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰਨਿਰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੋ ਮਜੂਰੀ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਔਰ ਰਾਹੀ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਕਰ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਾਕਰ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਖਾ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਨੌਕਰੀ ਪਰ ਤੋਰ ਦੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸੁਣਕੇ ਚਾਰੋਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਕਿਨਕੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗਾਈ ਪੁਤਾ) ਆਲਸੀਓਂ ਔਰ (ਨਿਰਧਨਾ) ਗੁਣ ਹੀਨੋਂ ਕੋ ਔਰ (ਪੰਥੀ) ਪੰਥੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀਓਂ ਕੋ ਔਰ (ਚਾਕੁਰੁ) ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਚਿਆਰੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਕਵਲੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸਚਾ ਸਤ ਸਰੂਪ ਤੂੰ(ਸਚਿਆਰੁ)ਹੈਂ ਔਰ ਸਚਾ ਹੁਕਮ ਤੈਨੇ ਬਰਤਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਪ੍ਰਲੈ ਸਮਯ ਤੈਨੇ ਕਮਲ ਕੋ ਛਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਕਵਲ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾ ਔਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈ ਲਯ ਕਰ ਲੀਆ ਅਰ ਫਿਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਸਮਾਧੀਲਾਇ ਬੈਠਾ ਭਾਵ ਅਫੁਰ ਹੋਇ ਬੈਠਾ॥

ਬ੍ਰਹਮੈ ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇ ਕਿਨਿ ਤੂ ਜਾਇਆ ॥

ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਨਾ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਮਾਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਵਰਨ ਸਬਾਇਆ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਰਜਾ ਧਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਰੇਖ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਭ ਵਰਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਨਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੂਖ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਪਿਆਸ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਰਜਾ (ਧਾਇਆ) ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਮਹਿ ਆਪੁ ਸਮੋਇ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਇਆ॥ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੋ (ਸਮੋਇ) ਮਿਲਾਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਸਮੈਂ ਗੁਰੂਜੀ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਮੈਂ ਅੰਨ ਜਲ ਤਿਆਗਣੇ ਸੇ ਅਤੀ ਨਿਰਬਲ ਹੁਏ ਬੋਲੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰੋਗੀ ਜਾਣਕੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਸੋ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਨਾੜੀਦੇਖਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ ॥
ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਵੈਦਗੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਂਹ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਕੋ(ਢੰਢੋਲੇ)ਢੂੰਢਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਵੈਰਾਗਦੀ (ਕਲੇਜੇ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਕਰਕ) ਪੀੜਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੋਲਾ ਵੈਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਹੀ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ ਹੈ ॥

ਮਃ ੨ ॥

ਵੈਦਾ ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਤੂ ਪਹਿਲਾ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ॥ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ॥

ਹੇ ਵੈਦ ਵੈਦੋਂ ਮੇਂ ਤੋ ਤੂੰ(ਸੁ ਵੈਦ)ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵੈਦ ਹੈਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਪਣਾ ਰੋਗ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਂ॥ਜੇ ਕਹੇਂ ਮੇਰੇਕੋ ਕਿਆ ਰੋਗ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੰਕਾਰਾਦਿਕ ਅਨੇਕ ਰੋਗ ਹੈਂ॥ਜੇ ਕਹੇਂ ਆਪ ਦਾਰੂ ਕਹੋ?ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਚਾਹ ਕਰ ਲਹੋ ਵਾ ਢੂੰਢ ਲਹੋ ਜਿਸਕਰਕੇ ਰੋਗੋਂ ਕੇ(ਘਾਣਿ) ਸਮੁਦਾਇ(ਵੰਞੈ)ਜਾਤੇਰਹੇਂ॥

ਜਿਤੁ ਦਾਰੂ ਰੋਗ ਉਠਿਅਹਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ਰੋਗੁ
ਗਵਾਇਹਿ ਆਪਣਾ ਤ ਨਾਨਕ ਵੈਦੁ ਸਦਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਦਾਰੂ ਕਰ ਰੋਗ ਉਠ ਜਾਵੇ ਔਰ (ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਅਪਣਾ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਲੇਵੇ ਤੌ ਆਪ ਕੋ ਵੈਦ ਸਦਾਊ ॥

ਉਤਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੂੰ ਅਰ ਸਿਵਜੀ ਇਨ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਬੇਦ ਪੂਜਾ ਲਾਇਆ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਆਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਕੋ ਬੇਦ ਦੀਏ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ਜੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਦਸੋਂ ਅਵਤਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਆਇਆ ਹੈਂ ਬ੍ਰਾਹ੧ ਨਰਸਿੰਘ੨ ਬਾਵਨ੩ ਪਰਸਰਾਮ੪ ਕਛ੫ ਮਛ੬ ਰਾਮ੭ ਕ੍ਰਿਸਨ ੮ ਬੋਧ੯ ਕਲਕੀ੧੦॥

ਦੈਤਾ ਮਾਰੇ ਧਾਇ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਇਆ ॥ ਈਸ ਮਹੇਸੁਰੁ ਸੇਵ ਤਿਨੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

(ਸਬਾਇਆ)ਸਮੂਹ ਦੈਤਾ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਭਾਵ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਇਕਰ ਮਾਰਦੇਤੇ ਭਏਹੋ ਹੇ ਈਸੂਰ ਮਹੇਸੂਰਆਦਿਕ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਾਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ਆਪੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਤਖਤ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਅਰਥਾਤ ਤੂੰ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਆਪ ਕੋ ਛਪਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਧਰਮੁ ਕਰਾਏ ਕਰਮ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਬ ਜੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵੋਂਸੇ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤੇਹੈਂ ਇਹ ਆਦੋਂ ਤੈਨੇ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ ਕੰਤੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਹੁ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਸਖੀਓ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਸਾਵਨ ਆਇਆ ਹੈ ਕੰਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਨਾਨਕ ਝੂਰਿ ਮਰਹਿ ਦੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਅਵਰੀ ਲਾਗਾ ਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਦੁਹਾਗਣੀ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਔਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ(ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ ਜਲਹਰੁ ਬਰਸਨਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲ (ਬਰਸਨ ਹਾਰੁ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੋਂਵਤੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਛਿੰਝ ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾੜਾ ਰਚਿਆ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਛਿੰਝ ਕੋ ਪਵਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਸਤੀ' ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਗੁਰਮੁਖ ਅਰ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਮੱਲੋਂ ਕਾ ਅਖਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਲਥੇ ਭੜਥੂ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਚਿਆ ॥

ਦੋਨੋਂ ਓਰਸੇ (ਭੜਥੂ) ਭੰਡ ਰੌਲਾ ਪਾਇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਰੇ ਪਛਾੜਿ ਮੂਰਖ ਕਚਿਆ ॥

ਮੂਰਖ ਅਰ ਕਚੇ ਮਨਮੁਖ ਮਾਰ ਕਰ ਪਛਾੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਤਜਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਭਿੜੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਰਚਿਆ ॥

ਵਾਸਤਵ ਆਪਹੀ ਭਿੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਖਸਮੁ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਸਭਕਾ (ਖਸਮੁ) ਪਤੀ ਏਕ ਆਪਹੀ ਹੈ ਇਹ ਗਲ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਵਿਣੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀਐ ॥

ਹੁਕਮੀ ਕਲਮ ਅਰ ਸਿਆਹੀ ਕੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਭਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਲੇਖ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਿਸਕੋ ਕੈਸੇ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਤਾਹੈ॥ਜੇਕਹੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੈਸੀ ਹੋਤੀਹੈ?ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਜਹਾਂ ਸ੍ਦੀਵ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਕਥਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਸਚਾ(ਸਬਦੁ)ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸਲਾਹੁਕਰ ਸਚਕੋਪਛਾਣੀਤਾਹੈ॥੪॥ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾਕਾਹਾਲਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ ਅਵਰਿ ਕਰੇਂਦਾ ਵੰਨ ॥

ਸਰੀਰ ਬੁਢੇਪੇ ਮੇਂ ਝੁਕਤਾ ਝੁਕਤਾ ਹੇਠ ਕੋ ਔਰ ਹੀ (ਵੰਨ)ਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਆਯਾ ਭਾਵ ਜੁਬਾ ਸੇ ਵਿਲਖਣ ਸਰੀਰ ਕੀ ਦਸਾ ਹੋਗਈ ਪਰੰਤੂ ਅਬਤਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲੁ ਝੁਕ ਝੁਕ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਆਯਾ ਹੈ ਹੇਤੁ ਰੰਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਤਿਸੁ ਸਾਹ ਸਿਉ ਕੇਵ ਰਹਸੀ ਰੰਗੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਕਯਾ ਜਾਣੀਏ ਤਿਸ (ਸਾਹ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੈਸੇ ਰਹੇਗਾ ॥

ਰੰਗੁ ਰਹਿਆ ਤਿਨ੍ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਭੈ ਭਾਇ ਬਾਹਰੀ ਤਿਨ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭੈ ਅਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭੈ ਅਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਨੀਰੁ ਨਿਪੰਗੁ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ(ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ) ਝੁਕ ਝੁਕ ਕਰ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਉਜਲ ਜਲ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਕਪਟ ਚਿਕੜ ਸੇ ਰਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ ਕੰਤੈ ਸਿਉ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾਮਣੀ ਕੋ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾ ਪਤੀ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮਨੁ(ਭੰਗੁ) ਮੁੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਔ ਮਨਮੁਖ ਦੋਨੋਂ ਤਰਫਾ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਦੁ ਘਤਿਆ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬਰਤਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ(ਵਾਦੁ)ਝਗੜਾ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਮਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਿਰਵਿਰਤਿ ਹਾਠਾ ਦੋਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰਿਆ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਿਰਵਿਰਤਿ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖੋਂਮੇਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂਮੇਂ ਨਿਰਵਿਰਤੀਏਹਦੋਨੋਂ(ਹਾਠਾ)ਧਿਰਾਉਪਾਈਆਹੈਂ ਅਰ ਧਰਮ ਔ ਅਧਰਮ ਸੋ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ (ਰੈਬਾਰਿਆ) ਵਕੀਲ ਫਿਰਤਾ ਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਚੇ ਕੂੜਿਆਰ ਤਿਨੀ ਨਿਹਚਉ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿਆ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਕਚੇ ਅਰ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਸਚਜ ਕਰ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਅਪਣੇ ਦਾਵੇ ਕੋ ਵਾ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਹਾਰਿਆਹੈ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦਿ ਸੂਰਹੇ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਨੀ ਮਾਰਿਆ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਸਤ੍ਰੂਓਂ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮਤੀਏ ਸਬਦ ਕਰ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ॥

ਸਚੇ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਚੇ (ਮਹਲਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵਦੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ॥

ਸੋਈ ਭਗਤਿ (ਤੁਧੁ) ਤਿਸ ਵਾ ਤੈਨੂੰ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੇ ਨੇਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ॥ ੫॥

ਜੋ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥ ੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਲਾਇ ਝੜੀ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਓਂਰੜ ਓਂਰੜ ਕਰ ਆਯਾ ਹੈ ਝੜੀ ਲਾਇਕਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤਪ੍ਰਮਾਣਦ੍ਵਾਰੇਉਪਦੇਸਕਰਤਾਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਕੰਤਕੈ ਸੁ ਮਾਣੇ ਸਦਾ ਰਲੀ॥ ੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੰਤਕੀ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਚਲਤੀ ਹੈਂ ਸੋਸਦੀਵ (ਰਲੀ) ਖੁਸ਼ੀ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੈਂ॥ ੧॥

ਜੈਸੇ ਖਡੂਰ ਵਿਖੇ ਜੋਗੀ ਨੇ ਖਹਿਰੇ ਗੋਤ ਕੇ ਜਿਮੀਦਾਰੋਂ ਸੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਦੇਣੇ ਕਾ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀਕੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀ ਥੀ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮੇਂ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਲੋਕ ਹੈ॥ ਜਬ ਬਦਲ ਕੀ ਤਰਫ ਲੋਕ ਉਠ ਉਠ ਕਰ ਦੇਖਣੇ ਲਗੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਕਹਾ॥

ਮਃ ੩॥ ਕਿਆ ਉਠਿ ਉਠਿ ਦੇਖਹੁ ਬਪੁੜੇ ਇਸੁ ਮੇਘੈ ਹਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥

ਹੇ ਬਿਚਾਰੇ ਗਰੀਬ ਜੀਵੋ ਉਠ ਉਠ ਬਦਲ ਕੀ ਤਰਫ ਕੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਇਸ ਬਦਲ ਦੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਹੁ ਬਦਲੁ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਰਖੋ ਵਾ ਔਰ ਤਰਫ ਕਿਆ ਉਠ ਉਠ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਇਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਦੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਕਿੰਤੂ ਸਭੀ ਕੁਛ ਹਾਥ ਮੈ ਹੈਂ॥

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਂਹਿ॥

ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲੁ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਅਰਥ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂਸਿਮਰੋ॥

ਤਿਸਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਸੀ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥

ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਬਸਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਸਭ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇਇ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਦਰੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਸੋ ਸਭ (ਕਰਣ ਪਲਾਹ) ਕੀਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਹੈ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀਐ ਜਿਸੁ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਵਾਰ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਸਦੀਵ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ॥

ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ਕਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਣਹਾਰ॥

ਥੰਮੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਕਾਸ ਅਰਥਾਤ ਊਪਰ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰਰਚਨਾਕੋਉਤਪਤੀ ਅਰੁ (ਢਾਹਿ) ਲਯ ਕਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਸਕਤੀ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਬਹੁਤੀ ਹੋਵੈ ਮਾਰ॥

ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ ਸੇ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮਦੂਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਸਕੋ ਬਹੁਤੀ ਮਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਜਿਨਕੋ(ਸਿਫਤਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਬਖਸੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਤਿ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹਿਸਾਬ ਨਿਬੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਹਥੁ ਨ ਅਪੜੈ ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰ ॥

(ਓਥੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਹਥ ਨਹੀਂ ਅਪੜਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਕੋਈ ਕਰਤੂਤ ਵਾ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਫਰਿਆਦ ਕੀ ਕੂਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਕਢਿ ਲਏ ਅੰਤੀਵਾਰ ॥

(ਓਥੈ) ਏਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਬੇਲੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਕੇ ਦੁਖ ਸੇ ਉਧਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਨੋ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ੬ ॥

ਇਨ ਜੰਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਸਿਰ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਪੂਕਾਰਦਾ ਤਿਸਨੋ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਵਾ ਸੁਖ ਜਲ ਕੋ ਤੂੰ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਲੋਚੈ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਵਸਸੀ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਵਸੇਗਾਤੌ(ਵਣੁਤ੍ਰਿਣੁ)ਸਰੀਰ ਔ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

ਵਹੁ ਜਲ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ ਨਿਤ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਇਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਹੀ ਵਰਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦਾ ਹੀ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੁ ਰੂਪ ਮੇਘ ਸਦੀਵ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਨਾਮ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕਲਮਲਿ ਹੋਈ ਮੇਦਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ(ਮੇਦਨੀ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾ ਧਰਤੀ (ਕਲਮਲਿ) ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਚੈ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਬ ਸਚੇ ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀਕੋ ਕੰਨ ਦੇਕਰ ਸੁਨਾ ਤਬ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ(ਧੀਰਕ)ਧੀਰਜ ਦੇਤਾਭਿਆ ਭਾਵ ਕੁਛਵਿਚਾਰਹੋਗਯਾ॥

ਇੰਦ੍ਰੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰਕੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਾਵ ਆਗਯਾ ਹੂਈ ਵਹੁ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਬਰਸਾ ਭਾਵ ਸ੍ਰੁਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ॥

ਅਨੁ ਧਨੁ ਉਪਜੈ ਬਹੁ ਘਨਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

(ਅਨੁ) ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਅਨਾਜਾਤ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਬਹੁਤ ਸੇ ਬਹੁਤ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਯਾਂਤੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਜਕ(ਸੰਬਾਹਿ)ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋ ਸਲਾਹੁ॥ ਵਹੁ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ?

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਖਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾਹੈ ਔਰ ਫੇਰ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਆਇਕੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੇ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਕੂੜਿ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਤਰਫ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕੂੜੇ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਨਸੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਐ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥
ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਵਿਛੋੜਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਿਦਿਆ ਸਕਤੀ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਹੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥
ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਿਜੋਗੁ ਕਾ ਸੋਗੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੀਉ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜੋਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥
ਤੈਨੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਕਮਲ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਜਿਨ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੁਖੀਏ ਅਰ ਸਦੀਵ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬੀਚਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ(ਅੰਕਿ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਸੋਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਿਸਕੇ ਵਸ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਿਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਧਾਰੀ ਲੋਕੋ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸੇਵਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਤੌ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ॥

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਫਿਰ ਸਹਿਸਾ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਹਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ਜੇ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਤੌ ਜੀਵ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ (ਪੰਨੈ) ਪਤ੍ਰੇ ਭਾਵ ਦਫਤਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹਾ ਹੂਆ ਆਪ ਸੁਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ ਬੂਝਨਿ ਬੂਝਣਹਾਰ ॥
ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦੀਵ ਹੀ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੋ (ਬੂਝਣਹਾਰ) ਕੋਈ ਬੂਝਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੂਝਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਬੁਝਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਬੂਝਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥
ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੂਏ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੋ ਮਾਰਦੀਆਹੈ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਰਸੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਆਤਮ ਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਆਪਨਾ ਆਪੁ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਨਦਰ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਤੁਲੁ ਕਿਉ ਤੋਲੀਐ ਵਿਣੁ ਤੋਲੇ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਤੁਲ ਹੈ ਕੈਸੇ ਤੋਲਿਆ ਜਾਵੇ ਔਰ ਬਿਨਾਂ (ਤੋਲੇ) ਵਿਚਾਰ ਕੀਏ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀਐ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੋ ਗੁਣ ਸਹਿਤ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਮੈਂਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਤੋਲਸੀ ਆਪੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਆਪਹੀ ਤੋਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਭੀ ਕੁਛ ਕਥਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਸਚੀ ਬੂਝ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀਐ ਮਨਮੁਖ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜਗਤੁ ਠਗਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਸ ਲੁਟੀਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬੂਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜਾਗੇ ਤਿਨੀ ਘਰੁ ਰਖਿਆ ਦੂਤਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ ॥ ੯ ॥

ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਘਰੁ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਤੋਂਕਾਅਰਥਾਤ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਕਿਛੁ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਨ ਬਿਲਲਾਇ ਨ ਤਰਸਾਇ ਏਹੁ ਮਨੁ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਤੂੰ ਬਿਲਾਪੁ ਨਾ ਕਰ ਔਰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਭੀ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਮੈਂ ਮਤਿ ਤਰਸਾਉ ਅਰਥਾਤਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖੋਂਮੈਂ ਨਾ ਲਗੁ ਔਰ ਖਸਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਚੜੈ ਚਵਗਲਿ ਵੰਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤਭੋਗਇਛਾਦੂਰ ਹੋਵੇਗੀ ਔਰ ਚੌਗਣਾ ਰੰਗ ਚੜੇਗਾ ਭਾਵ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਲ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਵਾਸੁ ਹੈ ਜਲਹੀ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਚੇਤਨ ਜਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਚੈਤਨ ਕੇ ਆਸਰੇ ਚੇਸਟਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਜਲਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੂਕਣ ਪਾਹਿ ॥

ਚੇਤਨ ਕੀ ਸਾਰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਤੂੰ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਕੂਕਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਲਥਲ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਵਰਸਦਾ ਖਾਲੀ ਕੋ ਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਜਲੋਂ ਔਰ ਥਲੋਂ ਮੈ ਪੁਨਹ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਕਰ ਰਹਾਹੈ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਏਤੈ ਜਲਿ ਵਰਸਦੈ ਤਿਖ ਮਰਹਿ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਇਤਨੇ ਜਲ ਕੇ ਬਰਸਤੇ ਹੂਏ ਜੋ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਾ ਕੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਨਹੀ ਹੈਂ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ੍ ਸੋਝੀ ਪਈ ਜਿਨ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਚੇਤਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਨੌ ਨਾਥ ਛੇ ਜਤੀ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿਧੋਂ ਔਰ ਪੀਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ ਤਿਸਹੀ ਭਾਇਆ ॥

(ਜੁਗ ਛਤੀਹ) ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਲੌ ਰੂਪ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ਔਰ (ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ) ਜਲ ਹੀ ਜਲ (ਅਸਰਾਲੁ) ਭੈਦਾਇਕ (ਤਿਨੈ) ਵਰਤਾਯਾ ਥਾ ॥
ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਗੰਮੁ ਸਰਜੀਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
(ਅਗੰਮੁ) ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪੁ (ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ) ਨੀਲ ਪਦਮਾਦਿਕ ਸੰਖ੍ਯਾ ਤੇ ਰਹਤ ਅਗਿਣਤ ॥
ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਦੁ ਭੁਖ ਤਿਹਾਇਆ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਔਰ (ਵਾਦੁ) ਵਿਰੋਧ ਭੁਖ ਅਰ ਪਯਾਸ ਤੈਨੇ ਉਪਾਈ ਹੈ ॥
ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥
(ਦੁਨੀਆ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਮਾਰਨੇ ਵਸਤੇ ਕਾਲੁ ਖੜਾ ਕਰ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਭਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮਰਤੇ ਹੈਂ॥
ਰਖੈ ਰਖਣਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੯ ॥
ਹੇ ਰਖਣਹਾਰ ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਸਮਝਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਮਾਦਿਕ ਸੇ ਬਚਾਏ ਹੈਂ ॥੯॥
ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭਤੈ ਵਰਸਦਾ ਵਰਸੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥
ਇਹ ਸਧਾਰਣ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲੁ ਸਭ ਪੁਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਸੇ ਬਿਰਖਾ ਹਰੀਆਵਲੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥
ਸੋ ਬਿਰਖ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਤੌ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੩ ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨਿ ਚਮਕਿਆ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭਿਜੀ ਅਰਥਾਤ ਸਨਿਗਧ ਹੁਈ ਔਰ ਮਨ ਚਮਕਿਆ ਭਾਵ ਕੁਛ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੁਆ ਵਾ ਗੁਰੂ ਮੇਘੁ ਚਮਕਿਆ ਭਾਵ ਉਦਦੇਸ ਕਰਨ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ (ਛਹਬਰ ਲਾਇ) ਏਕ ਰਸ ਬਰਸਤਾ ਭਯਾ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਵਹੁ ਬਰਸਣਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ?
ਜਿਤੁ ਵੁਠੈ ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਊਪਜੈ ਜਾਂ ਸਹੁ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥
ਜਿਸ ਬਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਅੰਨੁ ਔਰ ਧਨ ਅਰਥਾਤ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਵਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਬਹੁਤ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਰਖਤਾ ਤੌ ਹੈ ਜਬ ਰਜਾਈ (ਪਤੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਜੀਆਂ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਇ ॥
ਜਿਸ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਇਹੁ ਧਨੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਕਦੇ ਆਵੈ ਕਦੇ ਜਾਇ ॥
ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਧਨੁ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਕਦੇ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਦਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ਗਿਆਨੀਓਂ ਕਾ ਧਨ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸਦੀਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਲੇ ਏਹ ਧਨੁ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥
ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਾਰ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਅੰਤ ਕੋ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇਗਾ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਸੇ (ਕਾਰ) ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰੁ ॥
ਜੋ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ਥਾ ਜੋ ਐਸੇ ਕਲਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਗਾਵਾਰੁ) ਮੂਰਖ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਜਨਮਾਦਿਕ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਵੈ ਤੋ ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਔਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਵੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸੁਣ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸਭਸ ਕੋ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਏਕ ਜੀਵ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਲਗੈ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੀਏ ਤੋ ਸਚ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਹੋਰੁਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ ਕੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਦੇਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਸਰਬ ਫਲੋਂ ਕਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥
ਪਪੀਹਾ ਏਹੁ (ਜਗਤ) ਜੀਵ ਹੀ ਹੈ ਮਤ ਕੋਈ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲੈ ਕਿ ਔਰੁ ਹੈ ॥
ਇਹੁ ਬਾਬੀਂਹਾ ਪਸੂ ਹੈ ਇਸਨੋ ਬੂਝਣੁ ਨਾਹਿ ॥
ਯਹਿ ਪ੍ਰਤਖ ਪਪੀਹਾ ਤੋ (ਪਸੂ) ਮੂੜ ਹੈ ਇਸਕੋ ਬੂਝਨੇ ਕੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥
ਔਰ ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੂੰਦਅਸਥਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਿਕਪਗਾਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿਹੋਜਾਤੀਹੈ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ ਪੀਆ ਤਿਨ੍ ਬਹੁੜਿ ਨ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਹੁੜੋ ਆਇਕਰ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਹੈ॥

ਕੋਈ ਮਲਾਰ ਰਾਗ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਮਃ ੩ ॥ ਮਲਾਰੁ ਸੀਤਲ ਰਾਗੁ ਹੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇਐ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ॥
ਮਲਾਰ ਰਾਗ ਤੋ ਸੀਤਲ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਰਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵੀਏ ਤੋ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਹਰਿਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਭ ਮੈ ਬਰਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਵੁਠੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਧਰਣੀ ਨੋ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਇ ॥
ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ ਜਲੁ ਬਰਸੈ ਤੋ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਜੁੜਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿੰਗਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚੇਤਨ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨ ਹੀ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤਿਸਚੇਤਨ ਕੋ ਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਬੂਝਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਇਕੋ ਤੂ ਧਣੀ ॥ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਗਣੀ॥
ਹੇ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਏਕ ਸਰਬ ਕਾਸਚਾ ਧਨੀਮਾਲਕਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕਿਸਕੋਗਣੀਏ॥
ਮਾਣਸ ਕੂੜਾ ਗਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਣੀ ॥ ਆਵਾਗਉਣੁ ਰਚਾਇ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ॥
ਮਾਨਸ ਕਾ ਗਰਬੁ ਝੂਠਾ ਹੀ ਹੈ ਤੇਰੀ (ਮਣੀ) ਮਨੌਤ ਵਾ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ(ਮੇਦਨੀ)ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਃ ਤੈਨੇ (ਆਵਾਗਉਣ) ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਣੀ ॥
ਜੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ਤ ਕੇਹੀ ਗਣਤ ਗਣੀ ॥
ਜੋ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਯਾ ਸਫਲਾ ਗਣੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜਾਤੀ

ਰਹੇ ਤੋ ਫੇਰਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕੇਹੀ ਗਣਤੀ ਗਲਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁਪੁਰਸ ਕਰਮ ਫਲ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮੁਕਤ ਰੂਪਹੋਤਾਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਬਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁਲਾ ਮੰਝਿ ਵਣੀ॥ ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸੰਖ ਨਾਵੈ ਇਕ ਕਣੀ॥੧੧॥

ਮਨਮੁਖ ਮੋਹ ਅੰਧੇਰੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਵਣੀ) ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹੂਆ ਪੁਰਸ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਨਾਮਕੇ ਜਾਪਕੀ(ਇਕ ਕਣੀ)ਇਕਬੂੰਦ ਭਾਵ ਥੋੜਾ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਉਚਾਰਾ ਹੂਆ ਸੋਂਪੁਨੀ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪਾਪੋਂਕੋ ਕਾਟਦੇਤੀਹੈ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਹੀ ਮਹਲੁ ਦੇਖਿ ਅਰਦਾਸਿ ਪਾਇ॥

ਹੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ (ਖਸਮ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਤੂੰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਖਸਮ ਆਗੇ (ਅਰਦਾਸ ਪਾਇ) ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਹਿ ਬੋਲਿਆ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿਆ ਹੂਆ ਪ੍ਰਵਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਪੁਰਸ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪੁੜਾ ਜਗਤੈ ਕੀ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਇਕ ਜੀਵ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਬੋਲਿਆ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜੋ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ (ਭਿੰਨੀ) ਸਨਿਗਧ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਹੀ ਸਚ ਨਾਮੁ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ॥

ਇਹੁ ਜਲੁ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਇਹ ਨਾਮ ਜਲ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ।ਪਰੰਤੂ ਬੀਚਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮੁ ਜਲ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਚਸਾ ਨ ਜੀਵਦੀ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਚਸਾ) ਅਲਪ ਕਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤੀ ਥੀ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ ॥

ਖੰਡ ਅਰ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖਜਾਤ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤੁਧ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਪੁਨਹ (ਗੋਈ) ਛਪਾਈ ਅਰਥਾਤ ਲਯ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਹੋਈ ॥

ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋਈ ॥

ਇਕ ਆਪਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਖਾਨ ਹੈਂ ਮਲੂਕ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਸਾਹ ਸਦਾਵਹਿ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਇਕ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਦਾਵਤੇ ਹਾਂ ਦ੍ਵੈਤ ਮੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਟਾ ਗਵਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ ॥

ਇਕ ਦਾਤੇ ਔਰ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਸੋਈ) ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀਹਾਵਲਿ ਹੋਈ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ (ਬਾਜਾਰੀਆ) ਮਸਕਰੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੋ (ਭੀਹਾਵਲਿ) ਭੈ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਝੂਠਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਨਿਖੁਟ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮঃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਅਉਗੁਣ ਵੰਤੀ ਦੂਰਿ ॥

ਹੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ ਗੁਣਵੰਤੀਓਂ ਨੇ ਮਹਿਲ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਉਗੁਣਵੰਤੀਓਂ ਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦੂਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੀ ਵੇਖ ॥

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ (ਨਦਰੀ)ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰ (ਨਿਹਾਲ) ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਰ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਘਾਲ ॥ ੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸਕੋ(ਘਾਲ)ਪਾਇਕਰ ਨਾਮੀ ਮੈ ਰਤੇਹੈਂ ਸੋ(ਸਹਜੇ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੂਏਹੈਂ॥੧॥

ਮঃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅਦਾਨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਭਾਵ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨੁ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਜਲ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕਰੀਏ ॥

ਜਲ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਊਤਰੈ ਛੁਟਕਿ ਜਾਂਹਿ ਮੇਰੇ
ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨੇਧਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਜਲ ਬਿਨਾਂ ਮਰੀ ਪਿਆਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਛੂਟ ਜਾਵੇਂਗੇ॥ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾਹੈ॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ? ਗੁਣੋ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤਿਸਕਾ ਤੂੰ ਅੰਤ ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਬਖਸੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਗੁਣ ਅਉਗੁਣੁ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਗੁਣ ਔਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਜੰਜਾਲੁ) ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਸਭੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਧਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਅਵਗਣ ਕਮਾਵਦੇ ਦਰਗਹ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਖ੍ਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਤਿਨੀ ਹਾਰਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸੰਸਾਰ ਜੂਏਮੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇਜਨਮੁ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈਵਹੁ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏਭਾਵਤਿਨਾਂਕਾਆਵਣਾਬਜਰਥਹੈ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਸਚੇ ਗਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਜਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਉਰਿਧਾਰਿਆ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨਿਧਾਨੁ ਹਹਿ ਅਸੀ ਅਵਗਣਿਆਰ ॥
ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੧੩ ॥

ਤੂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਿਧੀ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈਂ ਔਰ ਅਸੀ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਹਾ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਬਖਸੇਗਾ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮঃ ੫ ॥ ਰਾਤਿ ਨ ਵਿਹਾਵੀ ਸਾਕਤਾਂ ਜਿਨਾ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥

ਜਿਨ ਸਾਕਤੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ (ਰਾਤਿ) ਪ੍ਰਤਖਜ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖ ਸੇਤੀ ਬਿਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਰਾਤੀ ਦਿਨਸੁ ਸੁਹੇਲੀਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਂਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸੁਖਦਾਇਕ ਹੋਈਆ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮঃ ੫ ॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕਾ ਹਭੇ ਮਣੀ ਮਥੰਨਿ ॥

(ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਜਵੇਹਰ) ਗਜਾਨ (ਮਾਣਕਾ) ਮਨਨ ਔਰ (ਮਣੀ)ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਏਹ (ਹਭੇ) ਗੁਣ ਤਿਨ

ਕੋ (ਮਥੰਨਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹੰਨਿ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ (ਸਚੈ ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਰ ਸਚ ਕੋ ਸਮਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਗੇ ਕਰਮ ਕਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਗੇ ਆਨ ਖਲੋਂਵਤਾ ਹੈਭਾਵਯੇਹਕਿਸਹਾਇਕਹੋਤਾਹੈ

ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਸਚਾ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚਾ ਤਿਨਕਾ ਰਖਕ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਰੂਪ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਸੋਈ ਦੀਪਕ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਝੂਠੇ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਸੋ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤ ਵਤ ਵਾ ਸੁਰੂਪ ਤਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਸੂ ਮਾਣਸ ਚੰਮਿ ਪਲੋਟੇ ਅੰਦਰਹੁ ਕਾਲਿਆ ॥

ਵਹੁ ਹੈਂ ਤੋ ਪਸੂ ਪਰੰਤੂ ਮਨੁਖੋਂ ਕੇ ਚਰਮ ਕਰ ਲਪੇਟੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ 'ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ' ਔਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਪਾਪਾਂ ਕਰ ਕਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਤਬ ਸਭੋ ਹੀ ਸਚ ਵਰਤਤਾ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹੈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਪਪੀਹੇ ਜੀਵ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਉ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੂੜੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਘ (ਗੂੜੀ) ਸੰਘਣੀ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਸਾਹ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹ ॥

ਬਾਬੀਹੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪਪੀਹੇ ਜੀਵ ਕੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਦੇਂਦਾ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਇ) ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਿਖਾ ਹੈ ਕਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕਯਾ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਤਿਖਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪੀਣੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤਹੋਜਾਤੀਹੈਭਾਵਭੇਦਭਾਵਨਾ ਰੂਪ ਤ੍ਰਿਖਾ ਹੈ ਅਰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰੰਮਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਤੂੰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਜਲੁ ਤੇਰੇ ਪਲੇ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੇ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਜਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜੇ) ਸੁਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਵਣਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ ॥
ਇਕ ਪੁਰਸ (ਵਣਖੰਡਿ)ਬਨ ਅਸਥਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਔਰ(ਸਦੁ)ਅਵਾਜ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇਹੈਂਭਾਵ ਮੋਨਧਾਰੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਇਕਿ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਭੰਨਿ ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੇਵਹੀ ॥
ਇਕ ਪਾਲੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਮੈਂ ਕੱਕਰ ਕੋ ਭੰਨ ਕਰ ਸੀਤਲ ਜਲ ਕੋ (ਹੇਵਹੀ) ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਇਕਿ ਭਸਮ ਚੜ੍ਹਾਵਹਿ ਅੰਗਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵਹੀ ॥
ਇਕ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਸਮ ਚੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥
ਇਕਿ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਕੁਲੁ ਘਰੁ ਖੋਵਹੀ ॥
ਇਕ (ਬਿਕਟ) ਕਠਨ ਜਟਾਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੁਲ ਅਰ ਘਰ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਧਾਰ ਕਰ ਕੁਲ ਔ ਘਰ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ॥

ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਹੀ ॥
ਇਕ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨੰਗੇ ਹੋਇਕੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਸੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਅੰਗੁ ਆਪੁ ਵਿਗੋਵਹੀ ॥
ਇਕ ਪੰਚਾਗਨੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਗੋਂ ਕੋ ਜਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਵਿਗੋਵਹੀ) ਖਰਾਬ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥
ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਵਹੀ ॥
ਸੋ ਬਿਨਾਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਬ ਤਨ ਛਾਰ ਹੂਆ ਤਉ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਗੇ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹਿਕੇ ਰੋਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਰੋਵਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੋਗਾ ॥

ਸੋਹਨਿ ਖਸਮ ਦੁਆਰਿ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੀ ॥ ੧੫ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਖਸਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ਜੀਉ ਪਪੀਹਾ ਮਨਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬੋਲਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹੂਆ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਪੁਕਾਰ ਦਰਮੈਂ ਸੁਨੀ ਗਈ॥

ਮੇਘੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਆ ਵਰਸਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ਤਬ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਕਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰ ਕਰ ਬਰਸਹੁ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਹੁ ॥
ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਇਵ ਤੇਰੀ ਤਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ਹੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ ਇਸਤਰਾਂ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਤਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸੈਂਕੜੇ ਵੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇਂ ॥
ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰੁ ॥
(ਨਦਰੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤੋ (ਨਦਰੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈ ਪਿਆਰ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੌ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਬੀਚ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਧੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ ॥
ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨ੍ਹਾਇਆ ॥
ਇਕ ਜੈਨੀ ਔਝੜ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮੁਢੋਂ ਹੀ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਨਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਹਥੀ ਸਿਰ ਖੋਹਾਇਨਿ ਭਦੁ ਕਰਾਇਆ ॥
ਹਥੋਂ ਸੇ ਸਿਰ ਕੋ ਖੁਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥
ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕੁਚੀਲ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ ਹੈ ਔਰ ਨਾ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਉਤਮੁ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬੇਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਵੇਜਾਤਿ ਜੂਠਾ ਖਾਇਆ ॥

ਮਨ ਕੇ ਜੂਠੇ ਔਰ ਵੇਜਾਤ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇਂ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੂਠਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਵ ਸੇਸ ਰਹਾ ਹੂਆ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥੧੬॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਯ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਕਿਸੀਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਾਵਨ ਮੈਂ ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਸਰਸੀ) ਅਧਕ ਹੂਈ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਗੁਰਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਅਪਾਰ ਹੇਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਾਵਣਿ ਦਝੈ ਗੁਣ ਬਾਹਰੀ ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀਏਂ ਜਲਤੀ ਹੈਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਗੁਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਾਧਨ ਵਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸਭ ਸਿੰਗਾਰ ਖ੍ਵਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜਈ ॥

ਅਲਖ ਔ ਅਭੇਉ (ਸਚਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਠ ਸੰਯੁਕਤ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਤੀਆਵਤਾ ॥

ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਪਰੀਆ ਰਾਗਿ ਨ ਭੀਜਈ ॥

ਇਕ ਰਾਗ ਔ (ਪਰੀਆ) ਰਾਗਣੀਆ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਉਨਕੇ ਰਾਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਨਚਿ ਨਚਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕ ਨਚ ਨਚ ਕਰ ਤਾਲੋਂ ਕੋ ਪੂਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਹਰੀ ਭਗਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਮੂਰਖ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕ ਮੂਰਖ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ ਕਿਵੈ ਨ ਧੀਜਈ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ (ਧੀਜਈ) ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੈ ਲੋਅ ਖਪਿ ਮਰੀਜਈ ॥

(ਕੈ)ਕਈ ਲੋਕ ਕਰਮੋਂ ਕੇ(ਵਧਹਿ)ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਖਪ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਅਸਨੇਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੀਜਈ ॥੧੭॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਜੋ ਲਾਹਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਘੀਜਈ) ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਲਾਰ ਰਾਗੁ ਜੋ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ (ਮਲਾਰ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਰਾਗੁ) ਪਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਏਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਏਕੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਹੀ ਸੋ ਸਚਾ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥
ਸਚਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ(ਸੋਇ)ਸੋਭਾਭੀਸਚੀਹੋਈਹੈ॥
ਅੰਦਰਿ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿਸਟਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਸਘਨ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਾਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥
ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ(ਪਰਗਟੁ)ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੂਆਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੋਕਾਂ ਮਨਿ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈਜਗਯਾਸੂ ਜਨੋਂਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਾਉਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਜਿਸਕੈ ਹੁਕਮਿ ਇੰਦੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਂਉ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਮੇਘ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੀਐ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਕਰ ਸਮਾਲਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇਗੁਣੋਂਕਾਬਾਣੀਕਰਗਾਵਣਾਕਰੀਏ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤਿਨਕਾ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਗਯਾਨ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥
(ਪੂਰੈ) ਉਤਮ ਕਰਮੀਓਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਾ ਹੈ ॥
ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ਪੂਰੇ ਕੇ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨੁ ਹੋਣੇ ਕਰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮੈਲ ਕੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸੇ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਜਾਣਿ ਮਨੂਆ ਨਾਇਆ ॥
ਹਰੀਕੀ(ਸਰਿ)ਨਦੀ ਅਰਥਾਤ ਗੰਗਾ ਰੂਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਣਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੈਂਤਿਨਕੇ ਮਨ ਨੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਆਹੈ॥
ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥
ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੀ ਮਾਤਾ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ॥
ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਾ ਆਇਆ ॥
ਵਹੁ ਸਚੇ ਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਭੀ (ਸਚਾ) ਸਫਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮੁ ਧਾਰਾ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥
ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਜਾਂ ਖਸਮੈ ਭਾਇਆ ॥
ਜੋ (ਖਸਮੈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਇ ਗਿਆ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਫਿਰ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਪੁਛ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਉਸਤਤੀ ਕਰਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕੁਲਹਾਂ ਦੇਂਦੇ ਬਾਵਲੇ ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ ॥
ਜੋ ਪਖੰਡੀ ਭੇਖੀ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ (ਕੁਲਹਾ) ਟੋਪੀਆਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭੇਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਕਿੰਤੂ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਹੂਆ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂਸੋ ਬਾਵਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਲੈਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਬਡੇ ਨਿਲਜ ਹੈਂ ॥
ਚੂਹਾ ਖਡ ਨ ਮਾਵਈ ਤਿਕਲਿ ਬੰਨ੍ਹੈ ਛਜ ॥
ਜੈਸੇ ਚੂਹਾ ਆਪ ਤੋ ਬਿਲ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਲੱਕ ਨਾਲ ਛਜ ਬਾਧ ਲੇਵੇ ਤੈਸੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨੋ ਨੇ

ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਤੋ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਭੇਖ ਦੇਕਰ ਗੁਰਤਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਪੀਛੇ ਛਜ ਬਾਧ ਲੀਆ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਾਸੀ ਜੋਗ ਹੈਂ ॥

ਦੇਨਿ ਦੁਆਈ ਸੇ ਮਰਹਿ ਜਿਨ ਕਉ ਦੇਨਿ ਸਿਜਾਹਿ ॥

ਜੋ ਸਿਖੋਂ ਕੋ (ਦੁਆਈ) ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਦੁਆਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਜੋ ਵਹੁ ਕਹਾਂ ਜਾਇ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਸਲਿ ਅਹਾੜੀ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸਾਵਣੀ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਹਾੜੀ ਕਾ ਫਸਲੁ ਹੈ ਅਰ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਾਵਣੀ ਕਾ ਫਸਲੁ ਹੈ ॥

ਮੈ ਮਹਦੂਦੁ ਲਿਖਾਇਆ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਇ ॥

ਮੈ (ਖਸਮੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਅਦੈਤ ਨਿਹਚਾ ਰੂਪੁ ਮਾਫੀ ਕਾ (ਮਹਦੂਦੁ) ਪਟਾ ਲਿਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਰ ਕੇਤੜੇ ਕੇਤੇ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੇ (ਕੇਤੜੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਦਰ) ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਦਰਵਾਜੋਂ ਪਰ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਮੰਗਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਦੁਾਰੋਂ ਪਰ ਮੰਗਤੇ ਹੋਕਰ ਮਾਂਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਮਾਗ ਮਾਂਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇਂ ਰਾਜਾ ਆਦਿਕ ਤੋ ਭੋਗ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਉ ਮਣੁ ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਖਾਵੈ ਪੰਜਿ ਸੈ ਦਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਜੈਸੇ ਹਾਥੀ ਘੀ ਅਰੁ ਗੁੜ ਕਈ ਸੌ ਮਣੁ ਖਾਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕਈ ਪੰਜਸੈ ਮਣੁ ਦਾਣਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਡਕੈ ਫੂਕੈ ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਡਕਾਰਦਾ ਫੁਕਾਰੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਖੇਹ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ ਮਰ ਜਾਣੇ ਉਪਰਾਤ ਪਸਚਾਤਾਪੁਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ (ਡਕੈ) ਡਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਫੂਕੈ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ) ਖਿਸਿਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਿਨਕੇ (ਸਾਹ) ਸ੍ਵਾਸ ਨਿਕਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧੀ ਫੂਕਿ ਮੁਈ ਦੇਵਾਨੀ ॥ ਖਸਮਿ ਮਿਟੀ ਫਿਰਿ ਭਾਨੀ ॥

ਅੰਧੀ ਅਰ ਦਿਵਾਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਫੂਕਿ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੀ ਮਰ ਗਈ ਜਬ ਫੇਰ ਖਸਮ ਕੋ ਭਾਨੀ ਤਥਾ ਜਲਾਵਣੇ ਵਾ ਦਬਾਵਣੇ ਕਰ ਦੇਹ ਮਿਟੀ ਹੋ ਗਈ ॥

ਅਧੁ ਗੁਲਾ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੁਗਣੁ ਗੈਣਿ ਚੜੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਆਧਾ (ਗੁਲਾ) ਗੁਲੇਲਾ ਵਾ ਚੁਕਰਾ ਵਾ ਗ੍ਰਾਸ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੋਗਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਇਕਰ (ਗੈਣਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਚੜੀ ਹੂਈ (ਬਿਲਲਾਇ) ਬੋਲਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਥਾ ਹੀ ਅਲਪ ਅਹਾਰੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਚਿਦ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੂਏ (ਬਿਲਲਾਇ) ਚੇਤਨ ਸੰਬੰਧੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹਾ ਚੰਗੀ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਵੋਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਚਿੜੀ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਸੈ ਮਿਰਿਆ ਸਭ ਪਿਛੈ ਪੈ ਖਾਇ ॥

ਸ਼ੇਰ ਸਮ ਬਲੀ ਰਾਜੇ (ਮਿਰਿਆ) ਮ੍ਰਿਗਾਂ ਸਮਾਨ ਸੈਂਕੜੇ ਗਰੀਬੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗ ਕੇ ਸਭ ਪੈਂਚ ਅਰ ਸਿਪਾਹੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਇ ਸਤਾਣਾ ਘੁਰੈ ਨ ਮਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੁਰਨੇ ਮੇਂ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖਜ ਘਰ ਰੂਪ ਘੁਰਨੇ ਮੇਂ ਵਾ ਤਖਤ ਪਰ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਅਨਯਾਈ ਰਾਜਾ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਾ ਕਿਸ ਨੋ ਬੁਕਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ਖਸਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਕਿਸਕੋ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਬੋਲਕੇ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੋ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਅਕਤਿਡਾ ਅਕ ਡਾਲੀ ਬਹਿ ਖਾਇ ॥

ਅਕਟਿਡਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਸੈਤ ਬਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਨ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈਔਰਬੈਠਕਰਅਕਉਪਲਖਤ ਬਨ ਕੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਕੇ ਫੂਲ ਫਲ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹੋ ਚੰਗਾ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥

ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੌ ਵੋਹ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਰ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਸੁਖਿ ਕੀਤੈ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਮਾਇਆ ਵਾ ਇਹ ਲੋਕ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਭੋਗਾਦਿ ਸੁਖ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਦੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗਲਾ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ ਘਣੇਰੇ ਛਡਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥ ਮਖੀ ਮਿਠੈ ਮਰਣਾ ॥

ਗਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਕਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰੰਤੂ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਖੀ ਕਾਮਾਇਆਕ੍ਰਿਤ ਸੁਖੋਂ ਰੂਪ ਮਿਠੇ ਮੈਂ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਚਤੇ ਵਹੁਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਜਿਨ੍ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਨ੍ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਤਿਨ੍ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਾਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਣੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਇਕ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਰਖਣਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਐਸਾ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਾਯਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਲਗਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਮਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਦੇ ਇਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਮੈਂ (ਢਾਢੀ) ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥

ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧੯ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਏਹੁ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸੰਤੋਖ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਔਰ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲੇ ॥ ੧੯ ॥
ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੂਆ ਤਿਸਕੇ ਸੰਬੰਧੀ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ ॥ ਛਿਜੈ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥

ਰਾਤੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਮਾ ਘਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੇਹ ਛਿਜਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਪਰਾਲੁ) ਖਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਬਲ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਵਰਤਣਿ ਵਰਤਿਆ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ॥ ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਤਪਤਾਲੁ ॥

ਜੀਵ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕੇ (ਵਰਤਣਿ) ਵਾਲੇਵਿਓਂ ਮੈਂ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਪ ਕਾ ਤਾਲ ਚੁਕ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਹੀਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧਾ ਝਖਿ ਝਖਿ ਪਇਆ ਝੇਰਿ ॥ ਪਿਛੈ ਰੋਵਹਿ ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ ॥

(ਅੰਧਾ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ (ਝੇਰਿ) ਖਾਤੇ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪਿਛੇ ਜੋ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਆ ਮੋੜ ਲਿਆਵੇਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ॥ ਮੋਇਆ ਰੋਹਿ ਰੋਂਦੇ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥
ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬੂਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਛ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ਜੋ ਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰੋਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥ ਸੇਈ ਮੁਏ ਜਿਨ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਐਸੇ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਮੂਏ ਹੂਏ ਜਾਣੋ ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਦੀ ॥
ਸਾਮਾਨਜ ਤੇ ਪਿਆਰ ਮੂਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੂਆ ਔਰ ਜੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀਥੀ ਸੋ ਭੀ ਮਰ ਗਈ ਔਰਜਿਸਕਰ(ਵਾਦੀ) ਵਿਰੋਧਾ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਵੈਰ ਭੀ (ਮੁਆ) ਨਿਬਿਰਤ ਹੂਆ ॥
ਵੰਨੁ ਗਇਆ ਰੂਪੁ ਵਿਣਸਿਆ ਦੁਖੀ ਦੇਹ ਰੁਲੀ ॥
ਮਰਣੇ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕਾ(ਵੰਨੁ) ਰੰਗ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਔਰ ਸੁੰਦਰਪਣਾ ਭੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਔਰ ਜੀਉ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਈਹਾ ਦੇਹਿ ਰੁਲਤੀ ਹੈ ॥
ਕਿਥਹੁ ਆਇਆ ਕਹ ਗਇਆ ਕਿਹੁ ਨ ਸੀਓ ਕਿਹੁ ਸੀ ॥
ਲੋਕ ਐਸੇ ਗਲਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਹਾਲ ਕੁਛ ਨਿਰਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਥਾ ਔਰ ਕਹਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਵਹੁ ਕੁਛ (ਨ ਸੀਓ) ਨਹੀਂ ਤਾ ਕਿ ਕਿਛ ਥਾ ?
ਮਨਿਮੁਖਿ ਗਲਾ ਗੋਈਆ ਕੀਤਾ ਚਾਉ ਰਲੀ ॥
ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਮਨਮੁਖਪਣੇ ਕੀਆ ਗਲਾ (ਗੋਈਆ) ਕਹੀਆ ਚਾਉ ਸੇ ਖੁਸੀਆ ਕਰ ਗਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਤਿ ਪਾਟੀ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਿਰ ਸੇ ਲੇਕਰ (ਖੁਰ) ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਜੀਵ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਟੀ ਹੂਈ ਹੈਭਾਵ ਜਨਮ ਸੇ ਲੇਕਰ ਮਰਣ ਪ੍ਰਯੰਤ ਬੇਇਜਤ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਖਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ ॥
ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਕਮਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂਔ(ਜੋਤੀ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਤੇਹਾ ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥
ਸੋ (ਸਾਹਿਬੁ) ਗੁਰੂ ਸਮ੍ਰਥ ਅੰਰ ਸੋਈ ਸਿਖ ਭੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਰਖਾ ਹੈ ॥
ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਹੁ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥
ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਕਹੁ ਕਿਸਨੇਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆਅੰਧਾ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾਹੈ॥
ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ ਮੂਰਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥
ਬਿਸਯੋਂ ਕਰਕੇ ਕਬੀ ਭੀ ਰਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਦੂਜੈ ਸਭੁਕੋ ਲਗਿ ਵਿਗੁਤਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥
ਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ ਲਗ ਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਖਰਾਬ ਹੂਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਬੂਝ) ਗਯਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ੨੦ ॥
ਜੋ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ(ਰਜਾਈ)ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਸੇਵਤਾਹੈ॥੨੦॥
ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਲਜਾ ਅਰ ਧਰਮ ਤੌ ਰਹਿ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪਲੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧਨ ਪੜ ਜਾਵੇ ॥
ਸੋ ਧਨੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਕਾਂਢੀਐ ਜਿਤੁ ਸਿਰਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਇ ॥
ਸੋ ਧਨ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀਆ ਚੋਟਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੜੇਂ ॥
ਜਿਨਕੈ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਉ ਫਕੀਰ ॥
ਜਿਨ ਕੇ ਪਲੇ ਧਨੁ (ਵਸੈ) ਬਸਤਾ ਭਾਵ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਉਂ ਫਕੀਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਵਸਹਿ ਤੇ ਨਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ ਜਾਇ ਤ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥
(ਦੁਨੀ) ਮਾਇਆ ਦੁਖੋਂ ਕਰ ਸਹੇੜੀਐ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹਾਥ ਸੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਤੌ ਭੀ ਦੁਖ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੀ ਭੁਖ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚੇ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਉਤਰੀ ਹੈ ॥

ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ ॥
ਰੂਪ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਜੌ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤੌ ਭੁਖ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ--ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਨ ਰਜੀਆ ਬਹੁ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ॥

ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇਤੇ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥ ੨ ॥
ਸਰੀਰ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਅੰਤ ਕੋ ਦੁਖ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ॥
ਅੰਧੇ ਕਾਮੋਂ ਸੇ ਮਨ ਅੰਧਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮਨ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਤੌ ਤਨ ਭੀ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਅੰਧ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥
ਜਬ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਜੋਗਾਭ੍ਯਾਸ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਪਥਰ ਕਾ ਬੰਧ ਟੂਟ ਗਿਆ ਤੌ ਸਮਾਨ ਸਾਧਨ ਬ੍ਰਤਾਦੀ ਰੂਪੁ ਗਾਰਾ ਲਗਾਉਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੰਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀ ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਹਾਥ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਕੇਤੇ ਡੁਬੇ ਸਾਥ॥੩॥
ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਬੰਧ ਟੂਟ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਹਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੁ ਨਦੀ ਮੈਂ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਾਥ ਡੂਬ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾ ਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹ ॥
ਪੁਰਸ ਕੇ ਪਾਸ ਲਖੋਂ ਮਣ ਸੋਇਨਾ ਹੈ ਅਰ ਲਖੋਂ ਮਣ ਚਾਦੀ ਹੈ ਔਰ ਲਖੋਂ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਸਾਹੁ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀਹੈ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥
ਲਾਖੋਂ ਲਸਕਰ ਤਿਨ ਮੈਂ ਲਾਖੋਂ ਨੇਜੇ ਬੁਰਦਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਬਾਜੇ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਘੋੜਿਓਂ ਕਰ ਬਾਦਸਾਹੁ ਹੈਂ॥

ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ ਲੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹ ॥
ਕੰਧੀ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹ ॥
ਜਹਾ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਵੈਤਰਣੀ ਨਦੀ ਕੋ ਲੰਘਣਾ ਹੈ ਤਹਾ ਦਸ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਅਗਨੀ ਕਾ ਕੁੰਡੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਵੈਤਰਣੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਅਰੁ ਪੂੰ ਰਕਤ ਰੂਪ ਪਾਣੀ (ਅਸਗਾਹ) ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਉਰਾਰ ਸੇ ਪਾਰੁ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਵਹਾ (ਧਾਹੀ) ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਾ ਕੁਰਲਾਟ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਣੀਅਹਿ ਸਾਹ ਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਸਾਹ ਹੋ ਔਰ ਕੋਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੋ ਵਹਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੂਏ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਵਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਤ ਕਾ ਜੋਰੁ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਇਤਰ ਜੀਵੋਂ ਸਮ ਸੁਖ ਤਥਾ ਦੁਖ ਭੋਗੇਂਗੇ ॥ ੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀਂ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿਰਬਾਣੀਐ ॥ ਬਧੇ ਛੁਟਹਿ ਸਚਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥
ਇਕਨਾ ਕੇ ਗਲੋਂ ਮੈਂ ਜੰਜੀਰ ਪੜੇ ਹੂਏ ਜਮ ਕੇ ਪਕੜੇ ਹੂਏ ਰਬ ਕੀ ਕੈਦ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨਕੀ ਬਾਂਦਰੋਂ ਜੈਸੀ ਬਾਣ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸਹਿਤ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਜਿਨ ਕਾ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਤਿਨ ਇਕ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਜੰਜੀਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਤੌ ਛੂਟਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਚ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਂ ॥

ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਸੋ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਾ ਪੁਨ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪਲੇ ਪੜ ਜਾਵੇ ਤੌ ਸੋ ਸਚਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਹੁਕਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਨਿਆਉਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜੀਉ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਗਿਆ ਤਬ ਪੁੰਨੀ ਵਾ ਪਾਪੀ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਉਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੂਆਰ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀਐ ॥
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਚੋਰ ਯਾਰ ਅਰ ਜੁਆਰੀ ਘਾਣੀਓਂ ਮੈਂ ਪੀੜੀਤੇ ਹੈਂ

ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿੰਦਕ ਲਾਇਤਬਾਰ ਮਿਲੇ ਹੜ੍ਵਾਣੀਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਨਿੰਦਕ ਔਰ (ਲਾਇਤਬਾਰ)ਚੁਗਲ ਹੈਂ ਸੋ ਹੜੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਕਾਠੋਂ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਚੇ ਵਾ ਸੁਖੀ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥

ਨਾਉ ਫਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤੁ ਨਾਉ ॥ ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੂ ਏਵੈ ਕਰੇ ਗੁਆਉ॥

ਫਕੀਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ ਭਾਵ ਨੀਤੀ ਵਾ ਧਰਮ ਧਨ ਤੇ ਰਹਤ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪੰਡਤ ਹੈ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਵੇਤਾ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕੇ ਬਬੇਕ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਪੰਡਤ ਹੈਂ ਜੋ (ਅੰਧੇ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਅਗਿਆਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਖੂ ਅਰਥਾਤ ਬਿਉਹਾਰ ਕੇ ਪਰਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਏਵੈ ਕਰੇ ਗੁਆਉ) ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਲਤਿ ਕਾ ਨਾਉ ਚਉਧਰੀ ਕੂੜੀ ਪੂਰੇ ਥਾਉ ॥ ਨਾਨਕ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਬਹੁਤ ਇਲਤ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਚੌਧਰੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਕੂੜੀ) ਝੂਠੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੋ ਥਾਉਂ ਪੂਰਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਰਣੇ ਪਰਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਕਰ ਲੈਣੇ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਮੋਹਰੇ ਬੈਠਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਨਿਆਉ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੋ ਪੜਨੇ ਕਰਕੇ ਕਲੀ ਕਾ ਬਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੋਵੈਗਾ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਹਰਣਾਂ ਬਾਜਾਂ ਤੈ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਏਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਾਉ ॥
ਫਾਂਧੀ ਲਗੀ ਜਾਤਿ ਫਹਾਇਨਿ ਅਗੈ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

(ਹਰਣਾਂ) ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਤੋ ਪੜੇ ਹੂਏ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜ ਸਿਕਾਰੀ ਸਿਖਾਏ ਹੂਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ (ਤੈ) ਬਹੁੜੋ(ਸਿਕਦਾਰਾ) ਸਿਰਦਾਰ ਠਾਣੇਦਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮਭੀ ਪੜਾ ਹੂਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਫਾਧੀ)ਫਾਹੀ ਲਗੀ ਤਬ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜ ਔ ਸਰਦਾਰ ਲੋਕ ਅਪਨੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਫਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਖੋਟੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ॥

ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ ॥
ਪਹਿਲੋ ਦੇ ਜੜ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮੈ ਤਾ ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਂਉ ॥

ਸੋ ਪੜ੍ਹਾ ਹੂਆ ਅਰ ਸੋਈ ਪੰਡਤ(ਬੀਨਾ)ਚਤੁਰ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਾਪਰੂਪ ਕਮਾਈ ਕਰੀ ਹੈ(ਪਹਿਲੋਦੇ) ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੜ ਜਮ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਊਪਰ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਉ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਥਾ ਹੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋਵੇ ਤੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ ॥ ਜਾਇ ਜਗਾਇਨਿ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਤੋ (ਸੀਹ) ਸ਼ੇਰ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ (ਮੁਕਦਮ) ਨੰਬਰਦਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਕੁਤੇ ਵਤ ਹੈਂ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਜਾਇ ਜਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਰੂਪ ਸਿਕਾਰ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਕਰ ਨਹਦਾ ਪਾਇਨਿ ਘਾਉ ॥ ਰਤੁ ਪਿਤੁ ਕੁਤਿਹੋ ਚਟਿ ਜਾਹੁ ॥

ਰਾਜੇ ਸ਼ੇਰ ਚਾਕਰ ਰੂਪੀ ਨਹੁਦ੍ਵਾ ਕਰ ਘਾਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ॥ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਮਾਸ ਰੂਪ ਧਨ ਖੈਂਚ ਲੇਤੇ ਹੈਂ॥ਰਤ ਪਿਤ ਅਰਥਾਤ ਬਾਕੀ ਰਹਾ ਹੂਆ ਲੇਸ ਮਾਤ੍ਰ ਧਨੁ ਕੁਤੇ (ਮੁਕਦਮ) ਚੌਧਰੀ ਚਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਥੈ ਜੀਆਂ ਹੋਸੀ ਸਾਰ ॥ ਨਕੀਂ ਵਢੀਂ ਲਾਇਤਬਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰਲੋਕ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਹੋਵੈਗੀ ਤਹਾ ਇਨਸਾਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਲਇਤਬਾਰ) ਚੁਗਲ ਹੈਂ ਸੋ ਨੱਕੀਂ ਵਢੀਂ ਫਿਰੈਂਗੇ ਭਾਵ ਅਪਜਸ ਲੈਣਗੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਦਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥
ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਕਟੀਐ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੈ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨਿਬਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਊਪਜੈ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥
ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਵਹੁ ਭਯ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਭਯ ਧਾਰਨੇ ਸੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਰ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਜੋਤ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈ ਤੇ ਭੈਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਭੈ ਤੇ
ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਭੈ ਧਾਰਨੇ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਦੇ ਤੌ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਭੌ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਰ ਪਾਰ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਉਰਿਧਾਰ ॥ ੨੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸ ਕਿਸੀਨੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਉਤਰ ਦੇਤੇਰਹੇ ਏਕ ਰੋਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪੂਛਣੇ ਕਰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕੁਛ ਨਰਾਜ ਤੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਹਰੀ ਜਸ ਕਹਿਤੇ ਹੂਏ ਅਧਿਕ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰੁਪੈ ਕਾਮੈ ਦੋਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾਦੈ ਗੰਢੁ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੋਸਤੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਖੁਧਿਆਵੰਤ ਕਾ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਮਿਲਣੇ ਕਰ (ਗੰਢੁ) ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੈ ਮਾਲੈ ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਚਲਿ ਊਂਘੈ ਸਉੜਿ ਪਲੰਘੁ ॥

ਲਬ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਜੈਸੇ (ਮਾਲ) ਧਨ ਕੇ ਸਾਥ (ਘੁਲਿਮਿਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਰਾ ਵਾਲਾ (ਸਉੜਿ) ਸੌੜੇ ਅਰਥਾਤ ਛੋਟੇ ਪਲੰਘ ਸੇ (ਮਿਚਲਿ) ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭੰਉਕੈ ਕੋਪੁ ਖੁਆਰੁ ਹੋਇ ਫਕੜੁ ਪਿਟੇ ਅੰਧੁ ॥
ਚੁਪੈ ਚੰਗਾ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਹਿ ਗੰਧੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਜੋ ਸਾਕਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਭੌਂਕਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਧੇ (ਫਕੜੁ) ਖਰਾਬੀਆਂ ਵਾ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਪਿਟਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਖ ਸੇ ਦੁਰਗੰਧ ਰੂਪ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਯ ਸੰਬੰਧੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ ਸੇ ਚੁਪ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੂਪੁ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨੁ ਪੰਜੇ ਠਗ ॥
ਏਨੀ ਠਗੀਂ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਕਿਨੈ ਨ ਰਖੀ ਲਜ ॥

ਰਾਜ ਧਨ ਰੂਪ ਜਾਤੀ ਅਰ ਜਵਾਨੀ ਏਹ ਪਾਚੋਂ ਹੀ ਠਗ ਹੈਂ ॥ ਇਨ ਠਗੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਠਗਿ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿਸੀਨੇਇਨਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਰਖ ਲਈ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੋ ਮਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਲਜ ਨਹੀਂ ਰਖੀ ॥

ਏਨਾ ਠਗਨਿ ਠਗ ਸੇ ਜਿ ਗੁਰਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਇਨ ਠਗੋਂ ਕੋ ਸੋ ਪੁਰਸ ਠਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਮਦੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਜੋ ਗੁਰੋ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਰਮਹੀਣ ਸੋ ਅਨੇਕ ਹੀ ਲੂਟੇ ਹੂਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰੁ ਅਉਖਾ ਤੰਗੀਐ ॥

ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੂਆ ਯਦਪੀ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਲੇਖਾ ਮੰਗਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔ ਝੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੰਗਸੀ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਔਖਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਉਘਟ ਰੁਧੇ ਰਾਹ ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ॥

ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ (ਅਉਘਟ) ਔਖੇ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਵੈਤਰਣੀ ਆਦਿ ਨਦੀਓਂ ਪਰ (ਰੁਧੇ) ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਗਲੀਆ ਰੋਕੀਆ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਚਣੇ ਕਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੂਏ ਗੁਰਮੁਖੋਂ

ਕੋ ਸਦਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਤਿਨ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹੁ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ॥ ਮੁਹੇ
ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਛੁਟਸੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਗਹਿਰ) ਡੂੰਘਾ ਅਰ(ਗੰਭੀਰ)ਨਿਰਹਲਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਲਭਤਾ ਜੀਵ (ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ) ਮੁਖ ਪਰ ਜਮ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਤਾਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਤਿਸ ਦੁਖ ਸੇ ਛੂਟੇਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਾਹ ਗਿਰਾਹ ਦੇਂਦਾ ਜਾਣੀਐ ॥੨੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ(ਵਖਾਣੀਐ)ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸਾਸ-ਗਿਰਾਸ ਦੇਤਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ ॥ ਤਿਨ੍ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਹ ਜੀਵ ਕਲਾ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨ ਖੁਸੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆ ਹੈਂ ਨ ਪੀੜਾ ਭਾਵ ਪਰਾਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਨਿ ਵਜੀਰ ॥
ਇਕਨਾ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਜਹੀਰ ॥

ਇਕ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ ਇਕ ਤਿਨਕੇ ਦਰਵਾਜੋਂ ਪਰ ਵਜੀਰ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਕਨਾ ਕੀ ਬਡੀ ਆਯੂ ਹੈ ਇਕਨੋਂ ਕੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਇਕ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਇਕ (ਜਹੀਰ) ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਸਲ ਜਹੀਰ ਪਦੁ ਅਰਬੀ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦੇ ਖਾਹਿ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਇਕ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰ ॥
ਹੁਕਮੀ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੀ ਢਾਹੇ ਏਕ ਚਸੇ ਮਹਿ ਲਖ ॥

ਇਕ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਾਇਆ ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਕ ਸਦੀਵ ਫਕੀਰ ਹੋਕਰ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਾਖੋਂ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਲੈ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਕੋ ਨਥੈ ਨਥਿਆ ਬਖਸੇ ਤੋੜੇ ਨਥ ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖੇ ਬਾਝੁ ਅਲਖੁ ॥

ਮਾਯਾ ਨਥ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਨਥਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਥ ਤੋੜ ਦੇਤਾ ਹੈ ਬਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਅਰਥਾਤ ਰੰਗੋ ਔ ਨਿਸਾਨੋ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਅਲਖ ਰੂਪ ਲੇਖੇ ਸੇ ਬਾਝ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਕਥੀਐ ਕਿਉ ਆਖੀਐ ਜਾਪੈ ਸਚੋ ਸਚੁ ॥
ਕਰਣਾ ਕਥਨਾ ਕਾਰ ਸਭ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਕਥੁ ॥

ਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪ ਅਕਥ ਹੈ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਕਾ ਵਿਖਾ ਨਹੀਂ ਬਿਅੰਤੁ ਹੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਸ੍ਰੂਪ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰ ਕਹੇ ਔ ਵਹੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰਨਾਹੈਇਹ ਸਭ ਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਮੈਂ ਕਿਛ ਬਣਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਪੜੋਂਗਾ ਭਾਵ ਜੋ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋਈਜਨਮੋਂਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇਇ ॥ ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ(ਅਕਥ)ਪਰਮੇਸ੍ਰਰਕੀ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੇ ਰਿਧੀਆ ਸਿਧੀਆਂ ਬੁਧੀ ਅਰ ਗਯਾਨ ਅਰੁ ਸਦਾਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਤਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ ॥ ਪੂਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੈ ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ॥

ਨੌ ਜੋ ਗੋਲਕ ਰੂਪ (ਕੁਲੂ) ਕੁਲਾਬੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਨਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਨ ਕੌ ਬੰਧ ਪਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਦੇਵੇ ਤੌਂ ਕਾਮਾਦਿਕਅਜਰੋ ਕੋ ਜਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਤੌ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਸਿਥਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਪੂਜੇ ਤੋ ਸਰੀਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਥਿਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਥਿਰ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਤਕ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ॥

ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ਕਹਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣੁ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਰਹੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰਕਹਾ ਇਸਨੇ (ਜਾਣੁ) ਜਾਣਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਜੋ ਤਤ ਮਿਥਯਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾਜੋ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਜੀਵੰਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਇਹੁ ਪਰਸਾਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝ ਕਰ ਤਤ੍ਵ ਸ੍ਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬੁਝਣਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇਜਾਣੀਤਾਹੈ॥

ਹੋਂਦਾ ਫੜੀਅਗੁ ਨਾਨਕ ਜਾਣੁ ॥ ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਜੂਨੀ ਪਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਹੋਂਦਾ) ਕੁਛ ਬਣੇਗਾ ਤੋ ਪ੍ਰਛਿੰਨ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਫੜਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜੇਗਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਹੋਰਿ ਬੁਧੀ ਮਿਥਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਿਆ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪੜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਚਤਰਾਈਆਂ ਸਭ ਝੂਠੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ॥ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਰਬਿਗੁਬਾਰੁ ਤਿਨ ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਕਿਸੀ (ਨ) ਪੁਰਸ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਭ ਜਗ ਕੋ ਗਰਬ ਕਰ (ਗੁਬਾਰੁ) ਅੰਧੇਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਸਚ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਚਲੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਾਵਣਿ ਤਤਿਆ ॥ ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ ਦੁਬਿਧਾ ਘਤਿਆ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡਿਓਂ ਮੈਂ ਤਤੇ ਕਰੀਏ ਹੈਂ ॥ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਜਲਤੀ ਪਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਅਧਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਇਆ ਉਠੀ ਖੇਲੁ ਫਿਰੈ ਉਵਤਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੁ ਸਚੈ ਰਤਿਆ ॥ ੨੪ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜ਼ੀਉ ਆਇਆ ਹੈ (ਉਵਤਿਆ) ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਵਿਪਰਜੇ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ (ਉਠੀ ਖੇਲੁ) ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੇਲ ਕਰ ਅੰਤ ਕੋ ਉਠ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਸਚੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਇਕ ਨਾਨੂੰ ਨਾਮ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਵਿਖਤ ਪੁਰਾਨ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਸੁਣਕੇ ਆਪ ਕੋ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਮਾਨਤਾ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੂਰਯ ਗ੍ਰਹਣ ਪਰ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਗਏ ਅਰ ਵਹੁ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸੇ ਪੰਡਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਆਇਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਣ ਸਮੇਂ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖਤੇ ਮਿਰਗ ਕਾ ਮਾਸ ਰਿਝਣਾ ਰਖਾਇ ਦੀਆ ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ। ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਅੰਤ ਕੋ ਉਸ਼ੀ ਮਾਸ ਕੀ ਸਭ ਕੋ ਤਸਮਈ ਦਿਖਾਇ ਦਈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ਜੀ ਉਪਾਇ ਮਾਸੁ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਡੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸੁ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਪਹਿਲੇ ਮਾਸ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰਜ ਸੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ (ਨਿੰਮਿਆ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਪੁਨਹ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਰੂਪ ਮਾਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵਾਸ ਹੂਆ॥ਜਬ ਉਦਰ ਮੈਂ ਬੁਤ ਕੇ ਬੀਚ ਜੀਉ ਪੜਾ ਤਬ ਭੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ ਮਿਲਾ ਔਰ ਹਾਡ ਚਾਮ ਸਭ ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਢਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ॥ਮੁਹੁ ਮਾਸੈ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੈਕੀਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿਸਾਸੁ॥

ਫਿਰ ਮਾਸ ਕੇ ਪੜਦੇ ਗਰਭ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲਾ ਪੁਨਹ ਮਾਸਕਾ ਹੀ ਮੰਮਾ ਰੂਪ ਗਿਰਾਸ ਮਿਲਾ ॥ ਮੂੰਹ ਭੀ ਮਾਸਕਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਭੀ ਮਾਸ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸਕੇ ਅੰਦਰ ਸ੍ਵਾਸ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਾ ਹੋਆ ਵੀਆਹਿਆ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸੁ॥
ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸੁ ਊਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸਭੋ ਸਾਕੁ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ ਬਡਾ ਹੂਆ ਔਰ ਬਯਾਹ ਹੋਗਿਆ ਤੋ ਫਿਰ ਮਾਸ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸ ਹੀ ਸੇ ਮਾਸ ਰੂਪ ਲੜਕੀ ਲੜਕਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਕ ਨਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਤਾਂਕੋ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੁਝੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਰਤੂਤਿ ਰਾਸਿ ਸੂਤ ਆਵਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤਾਂ ਕੋਈ (ਰਾਸਿ)ਸਚ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਨਹ ਛੂਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨਿ ਬਿਣਾਸੁ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕਹੇ ਹਮ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸਤਰਾਂਨਹੀ ਛੂਟਤਾਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂਤਿਨਕੇ ਕਹੇਹੂਏਬਚਨਕਾਬਿਨਾਸਹੋਤਾਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥

ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਝਗੜਤਾ ਹੈ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਅਰ ਧਯਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਕਉਣੁ ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸੁ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੇ ॥

ਕੌਣ ਮਾਸੁ ਹੈ ਔਰ ਕੌਣ ਸਾਗ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਕਿਸਮੈਂ ਸਮਾਵੇ ਹੈ ਵਾ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਜੋ ਅਪਨੇ ਵਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਕੋ

ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਸਾਗੁ ਹੈ ਜੋ ਅਯੋਗ ਹੈ ਸੋ ਮਾਸ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਪਾਪ ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੇ ॥

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਕੇ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੇ)ਦੇਵਤਾਓਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਸੁ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨਕੁ ਪਕੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ॥

ਮਾਸ ਕੋ ਛੋਡ ਕੇ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਤਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਵਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪਾਠ ਸਮੇਂ ਨਾਕ ਕੋ ਪਕੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੋ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੋ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ੇ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੜੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾ ਨੋ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ॥

(ਫੜੁ) ਦੰਭ ਕਰ ਵਾ ਨਾਕ ਪਕੜ ਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦਿਖਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗਯਾਨ ਧਯਾਨ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬੁਧੀ ਕੇ ਅੰਧੇ ਕੋ ਕਯਾ ਕਹੀਐ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਬੂਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਅੰਧਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਿ ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥

ਅੰਧਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਅੰਧੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਿ) ਓਹ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਛੀ ਆਦਿ ਕੇ ਮਾਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਜਾਂਨਿਸਿ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥

ਜਬ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮੇਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਊਹਾਂ (ਮੰਧੁ)ਮਾਸ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੰਦਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ
ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਨਿੰਮੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਸ ਸੇ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ਸੋ(ਹਮ)ਸਭੀ ਜੋ (ਭਾਂਡੇ) ਸਰੀਰ ਹੈ ਮਾਸ ਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਕੋ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੋ ॥

ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸ ਤੋ ਮੰਦਾ ਹੈ ਔਰ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਤੁਮਨੇ ਚੰਗੇਰਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਰੂਪ ਮਾਸ ਕੋ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਇ ਲਇਆ ਵਾਸੇਰਾ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਮਾਸ ਸੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵ ਨੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬਸੇਰਾ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਅਭਖੁ ਭਖਹਿ ਭਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥

(ਅਭਖੁ)ਅਯੋਗ ਕੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ(ਭਖੁ)ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਤਯਾਗ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਗੁਰੂ (ਅੰਧੁ) ਅਗਯਾਨੀ ਹੈ ॥

ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥

ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਉਦਰ ਮੈਂ (ਨਿੰਮੇ)ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਜਨਮੇ ਹੈ(ਹਮ) ਤਮਾਮ ਵਾ ਅਸਮਾਦਿਕ(ਭਾਂਡੇ)ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਕੇ ਹੀ ਬਣੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤੁਮਕੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੋ ॥

ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ ॥
ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਪੁਰਾਣੋ ਔਕਿਤਾਬੋਂ ਮੈਂ ਮਾਸ ਲਿਖਾ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਮਾਸ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਦੇਵੀ ਆਦ ਕੀ (ਜਜਿ) ਪੂਜਾ ਅਰ ਬਿਵਾਹਕਾਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈ ਵਹਾਂ ਮਾਸ ਹੀ ਸਮਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਸ ਸੇ ਉਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਸ ਸੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਰ ਸੁਲਤਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨਰਕਿ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹ ਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ ॥

ਜੋ ਵਹੁ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੂਏ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਤੁਮਕੋ ਉਨਕਾ ਦਾਨ ਨਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਲੇਤੇ ਹੋ ਤੌ ਤੁਮਕੋ

ਨਰਕ ਹੋਗਾ ਜੇ ਕਹੇ ਹਮ ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਂਦਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਲੈਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹੁ ਧਿਙਾਣਾ ॥

ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥

ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਤੋ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਲੈਣੇਵਾਲਾ ਸੁਰਗ ਕੋ ਜਾਵੇਗਾ ? ਦੇਖੋ ਏਹ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋਰ ਧਿਙਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਆਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪ ਤੋਂ ਬੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਅਵਰੋਂ ਕੋ ਸਿਖਯਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਪਾਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਬਣਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ॥

ਪਾਂਡੇ ਤੂ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇਅਹੁ

ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾਂ ਤੋਇਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਤੂੰ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਕਿ ਕਹਾਸੇ ਮਾਸ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਜਲਸੇ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਰਸ ਔ ਕਪਾਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬਸਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਪੁਨਃ ਔਰ ਜਲ ਸੇ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ (ਗੰਨਾ) ਗਿਣੀਤੇ ਹੈ ॥

ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡਿ ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਛਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਬਕਹੇ ਰੀਤੀਸੇ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਜਲਮੇਂ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਉਪਰ ਗਿਨੇ ਰਸੋਂ ਕੋ ਛੋੜੇ ਸੋ ਸੰਨਯਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਛੁਟਨੇ ਕਠਨ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਇਹ ਹਮਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਭ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਸਿਖ ਬਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਗਚੇ ਮੈ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਮਾਸ ਦੇ ਥਾ ਤਸਮਈ ਬਣੀ ਹੂਈ ਦਿਖਾਇ ਦਈ* ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਆਖਾ ਇਕ ਜੀਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਤੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸੇ ਤੁਝਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

---

* ਸਾਰੇ ਕਥਨ ਕਾ ਯੇਹ ਤਾਤਪਰਯ ਹੈ ਕੇ ਨਾਨੂ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਜੈ ਕਰਨੇ ਕਾ ਤਾਤਪ੍ਰਯ ਹੈ ਮਾਸ ਮੇ ਤਾਤਪਰਜ ਨਹੀ ਅੰਨਥਾ ਜੇ ਰੱਤ ਲਗੇ ਕਪੜੇ ਇਤਯਾਦਿ ਵਾਕੋ ਕਾ ਵਿਰੋਧ ਹੋਵੇਗਾ।।

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ ਹੈ (ਸੇ) ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਇਕ ਭਗਵਾ ਭੇਖ ਜਣਾਇ ਕਰ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂਸੇ ਬਿਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾਹੈ।

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਵਿ ਥਕੇ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥

ਇਕ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰ ਥਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਤੈਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਲੁਕਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਜੋ ਰਤਨ ਰੂਪਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਕਰ ਉਤਮ ਜਗਜਾਸੂਓਂਕੋ ਤਿਸਕੇ ਚਾਨਣੇਕਰ ਤੈਂ ਅਪਨੇਸ੍ਵਰੂਪਕੋਦਿਖਾਯਾਹੈ।

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੁਝ ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਵਾਗਉਣੁ ਬਜਾਰੀਆ ਬਾਜਾਰੁ ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ(ਬਾਜਾਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕੋ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਮੈਂ ਰਚਾਯਾ ਹੈ ਉਨ (ਬਾਜਾਰੀਆ) ਮਸਕਰੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾਹੈ ॥

ਇਕੁ ਥਿਰੁ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਭਾਇਆ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ (ਸਚਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਤੂੰ ਥਿਰੁ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇਨਾਮ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਭਾਯਾ ਹੈਂ ॥੨੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਵਿਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਕਰ ਰਚਾ ਸਰੀਰ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਅਰ ਕਰਮ, ਫੂਲ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਅਰ ਬਿਖ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਕੋ ਫਲ ਲਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਤਾਹੈ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜੋ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਖਵਾਯਾ ਭਾਵ ਦੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਤਿਸ ਤਿਸਕੋ ਖਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੀਆਂ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕੀਆ ਜੋ ਵਡਿਆਈਆ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਲ ਦੇਦੀਏ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਤਿਆਗ ਦੇਈਏ ॥

ਏਨੀ੍ ਜਲਈਂ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਇਕ ਨ ਚਲੀਆ ਨਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਜਲੀਆ ਹਈਆ ਇਨ ਵਡਜਾਈਓਂ ਨੇ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋਇਕਭੀਵਡਜਾਈਸਾਥਨਾਚਲਤੀਭਈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਹੁਕਮਿ
ਚਲਾਇਆ ॥ ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਤੂ ਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

(ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ) ਜੀਵ ਜੀਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਨਿਆਉਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਐਸਾ ਹੁਕਮਚਲਾਇਆਹੈ॥ਤੇਰੇਹਥ ਨਿਬੇੜਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹੀਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈਂ ॥

ਕਾਲੁ ਚਲਾਏ ਬੰਨਿ ਕੋਇ ਨ ਰਖਸੀ ॥ ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨਿ ਚੜਿਆ ਨਚਸੀ ॥

ਜਬ (ਜਰੁ) ਬੁਢਾਪਾ ਰੂਪ (ਜਰਵਾਣਾ) ਜਮਦੂਤ ਵ ਬਲੀ ਬੁਢਾਪਾ ਮੋਢਿਓਂ ਪਰ ਚੜਾ ਹੂਆ ਨਚੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ ਬਨਕੇ ਚਲਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਖੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬੇੜੁ ਸਚਾ ਰਖਸੀ ॥ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਭੜਹਾੜੁ ਅਨਦਿਨੁ ਭਖਸੀ ॥

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਔ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਰਖ ਲੇਵੇਗਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ (ਭੜਹਾੜੁ) ਭਠ ਦੀ ਤਰਹ ਭਖਸੀ ਅਰਥਾਤ ਖਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਨਰਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭਠ ਕੀ ਤ੍ਰਹ ਤਪਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕੋ ਖਾਵੈਗੀ ਭਾਵ ਜਲਾਵੈਗੀ ॥

ਫਾਥਾ ਚੁਗੈ ਚੋਗ ਹੁਕਮੀ ਛੁਟਸੀ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ਕੂੜੁ ਨਿਖੁਟਸੀ ॥ ੨੯ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਫਾਥਾ ਹੂਆ ਮੋਹ ਮੈਂ ਚੋਗ ਚੁਗਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਛੂਟੇਗਾ ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰੇਂਗਾ ਸੋਹੋਗਾ ਅੰਤ ਕੋ ਕੂੜ (ਨਿਖੁਟਸੀ) ਮੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਪਾਜ ਉਘੜ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ
ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਕਾਰ ਧੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਜੋ (ਘਰ) ਦਸਵੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈ (ਘਰੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਤੁਰੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਔ ਤਤ ਤੰਤੀਆਦਿਪੰਚਜੋ ਸਬਦ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਧੁਨੀ ਏਕ ਰਸ ਹੈ ਤਹਾ ਦਸਮੇ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਯਹ ਵਾਕ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੈਂ ॥

ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈਰਾਨੁ ॥
ਤਾਰ ਘੋਰ ਬਾਜਿੰਤ੍ਰ ਤਹ ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਦੀਪ ਲੋਕ ਪਤਾਲ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਜੋਗੀ ਤਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੁ ਵਡਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ ਜੋ ਇਨਕੋਏਕ ਸਥਾਨ ਬੈਠਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘੋਰ ਨਾਮ ਨੀਤਾਰ ਸੇ ਲੈਕਰ ਬਾਜੰਤ੍ਰ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾ (ਸੁਲਤਾਨ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾਦਸਮਾਦ੍ਵਾਰੁ ਸਚਾ ਤਖਤੁ ਹੈ ॥

ਸੁਖਮਨ ਕੈ ਘਰਿ ਰਾਗੁ ਸੁਨਿ ਸੁੰਨਿ ਮੰਡਲਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੀਚਾਰੀਐ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਸੁਖਮਨ ਸੁਰ ਕੇ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਦਸਮੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈ ਜੋਗੀ ਰਾਗ ਸੁਨਤਾਹੈ ਪੁਨਹ (ਸੁੰਨਿ ਮੰਡਲਿ) ਦਸਵੇਂ ਦਵਾਰਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੀ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਵਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ) ਹਟਾਇਕਰ ਦਸਵੈ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈ ਇਸਥਿਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਵਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਕਵਲ ਉਲਟ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਿਸਕਾ ਕਹੀਂ ਕੋ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਇ ॥

(ਅਜਪਾਜਾਪ) ਸੋਹੰ ਤਿਸਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ) ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਸਮੇ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਸਖੀਆ ਪੰਚੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥

ਸਭ ਸਖੀਆ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਰ ਪੰਚੇ ਕਾਮ ਆਦੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਧੀਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਦਤੋਂ ਦਾਰੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਖੋਜਿ ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸਬਦ ਕਰ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕੇ ਖੋਜਣੇ ਸੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਇਹ(ਘਰੁ)ਦਸਮਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂ ਪੁਨਹ ਦੂਤਜਾ ਅਰਥ ਸ੍ਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਤਰੁ ਪੁਰਸ (ਘਰ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥(ਪੰਚ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਜੋ(ਸਬਦ) ਵਾਕ੍ਯ ਹੈਂ ਧੁਨੀ ਸ੍ਵਰੂਪ(ਧੁਨ)ਸੋ ਬਜਰਹੇ ਹੈਂ ਯਿਹਵਾਕ ਪ੍ਰਗਟੁਹੈ॥ਵਾਤਿਨਕੇ(ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਔਰਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ (ਲੋਅ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ (ਪਾਤਾਲ)ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸੰਜੁਗਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋ ਕੋ ਖੰਡ ਕਰ(ਮੰਡਲ) ਸਮੂਹ ਦੈਵੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨਕੀਆਹੈ ਔਰਅਚਰਜ ਰੂਪਕੋ ਦੇਖਰਹੇਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂਕੀ(ਤਾਰਘੋਰ)ਬ੍ਰਿਤੀਗਾੜ੍ਹੀ ਬਾਜੰਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕਰ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਵਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਤਖਤ ਗਜਾਨ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਔਰ (ਸੁਖੁ) ਭਗਤੀ ਕੇ(ਘਰ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ(ਰਾਗ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰੁ ਅਫੁਰ ਮੰਡਲਾਕਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥(ਅਕਥ)ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ਵਾਸਨਾਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਉਲਟਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਮਨ ਅਨੰਦ ਹੂਆ੨ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਾਪ ਤੇ ਜੋ ਅਜਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਸੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਣਕੇ ਤਿਸਮੈ ਸਦਾ ਸਦਾਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਕਰਣਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਮੁਦਿਤਾ ਅਪੇਖ੍ਯਾਔਰ ਪੰਚੇਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰੁ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਇਸ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਚਿਲਿ ਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ॥ ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ॥

(ਦੁਨੀਆ) ਸੰਸਾਰ ਵਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਜੋ(ਬਿਸੀਆਰ)ਬਡਾ (ਚਿਲਮਿਲ) ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਮਨ) ਮੈਨੇ (ਕਾਲੂਬਿ) ਦਿਲ ਕਰਕੇ ਅਕਲ ਮੈ ਗੋਰ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ ਭਾਵ ਮੁਝਕੋ ਮਰਨਾ ਨਿਹਚੇ ਨਹੀਂ ॥

ਮਨ ਕਮੀਨ ਕਮਤਰੀਨ ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਖੁਦਾਇਆ ॥

ਏਕੁ ਚੀਜੁ ਮੁਝੈ ਦੇਹਿ ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਕਮੀਨ ਨੀਚ ਅਰ ਕਮ ਤਰੀਨ ਭਾਵ ਕਮ ਤੇ ਕਮ ਹੂੰ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਐ ਖੁਦਾਇ ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਅਧਕ ਹੈਂ ਏਕ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਚੀਜ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਜਹਰ ਰੂਪਵਿਸ੍ਯ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਯਾਹੈ॥

ਪੁਰਾਬ ਖਾਮ ਕੂਜੈ ਹਿਕਮਤਿ ਖੁਦਾਇਆ॥

ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਹਿਕਮਤ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਚੇ ਕੂਜੇ ਕੋ ਪੁਰਾਬ ਪਰਾਂਨ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ॥

ਮਨ ਤੁਆਨਾ ਤੂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੂੰ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੈਂ (ਮਨ) ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਤੁਆਨਾ) ਸਮਰਥ ਦੇਖ ਕਰ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਵਾਲਾ ਹੂੰ ॥

ਸਗ ਨਾਨਕ ਦੀਬਾਨ ਮਸਤਾਨਾ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ (ਦੀਬਾਨ) ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ (ਸਗ) ਕੂਕਰ ਹੂੰ ਯਿਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਸਤਾਨਾ ਤੌਰ ਨਿਤ੍ਯ ਸਵਾਇਆ ਚੜੇ॥

ਆਤਸ ਦੁਨੀਆ ਖੁਨਕ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਖੁਦਾਇਆ) ਪਰਮੇਸਰ ਦੁਨੀਆ ਤੋ (ਆਤਸ) ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਜਲਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਖੁਨਕ) ਸੀਤਲ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਸਾਂਤ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥

ਹੋਰ ਪਉੜੀਆਂ ਪਹਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀਆ ਹੈਂ ਏਹੁ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ਨਵੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਚਲਤੁ ਚਲਤੁ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਚਲਿਤਰ ਰੂਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਨੇ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਚਲਿਤਰ ਰੂਪ ਕਰ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਆਪਨਾ ਆਪ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਲਥੇ ਸਭਿ ਵਿਕਾਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਭਏ ਨਿਕਾਣਿਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ (ਨੀਸਾਣਿਆ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਕਾਰ ਸਭ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਕਾਂਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ॥

ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ਮਿਹਰ ਛਾਵਾਣਿਆ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮੇਹਰ ਰੂਪੀ ਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥

(ਛਾਵਾਣਿਆ) ਸਾਇਆਵਾਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ॥੨੭॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ ਕਰ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਖਸਮੈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੁ ॥

ਪ੍ਰਤਖ ਕਾਗਦ ਆਦਿ ਸਮਗ੍ਰੀ ਉਸਤਤੀ ਜੋਗ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ "ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤ ਲਿਖੀਏ ਤਿਹਊਪਰੇਪੂਜੀਐਕਰਨਮਸਕਾਰੈ" (ਕਾਗਦੁ) ਬੁਧੀ (ਕਲਮ) ਪ੍ਰੇਮ (ਭਾਡਾ) ਮਨ(ਮਸੁ) ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸਭ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ੍ਯ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਲਿਖਾਰੀਰੂਪ ਗੁਰੂ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਪੁਨਹ ਲਿਖਵਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਪਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੱਚਾਨਾਮ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਮਗ੍ਰੀ ਧੰਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ
ਭਿ ਤੂੰ ॥ ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਕੂ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਸਤਕ ਰੂਪ ਪਟੀ ਹੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਕਲਮ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਔਰ ਮਸਤਕ ਊਪਰ ਜੋ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਸਰਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੀ ਬਣਤ ਭੀ ਤੈਂਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਤੂ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤ ਅਰ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੁਧ ਅਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਅਲਖਹੈਂਅਗੋਚਰੁ ਹੈਂ ਅਗਮ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਦੇ ਕਰ ਏਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ ॥

ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਜੋ ਅਗ੍ਯਾਨ ਪੁਨਾ ਭਰਮੁ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਯਾਨੁ ਦੇਕਰ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤੂੰ ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰਾ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਕੋ ਧ੍ਯਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਇਹਿ ਸਚਿਆ ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਗੈ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਹੇ ਸਚਿਆ ਜਿਸ ਤਰਫ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਓਰ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ਕਰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਕਹੇ ਅਰਥੋਂ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ॥
ਰਾਜੋਂ ਕੇ ਅਲੰਕਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਲੀਏ ਬਭੂਤੀ ਕੀ ਅਧਕਤਾ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੇਵੀਲੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ॥
ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਜਾਚਹਿ ਸੰਤ ਜਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਕਲ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਏ ਜਬ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਨਕੋ ਭਗਤੀਦਾਨਦੇਤਾਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤੀ ਦਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਦਿਗ ਦਿਸੈ ਸਰਾਇਚਾ ਬੈਕੁੰਠ ਭਵਨ ਚਿਤ੍ਰਸਾਲਾ ਸਪਤ ਲੋਕ ਸਾਮਾਨਿ ਪੂਰੀਅਲੇ ॥

(ਜਾਂਚੈ)ਜਿਸ ਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ(ਦਿਗ) ਦਿਗਪਾਲ ਹਸਤੀ (ਸਰਾਇਰਾ) ਕਿਨਾਤਾ ਕੇ ਤਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਦਿਸਾ ਔਰੁ ਬਦਿਸਾ ਕਨਾਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਚਿਤ੍ਰਤ ਕੀਤੀ ਹੁਈ (ਸਾਲਾ) ਜਗਾ ਬੈਕੁੰਠ ਘਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸੇ ਉਤਮ ਲੋਕ ਹੈ ਸਪਤ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨਜਸਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਾਤ ਲੋਕ ਸਮਾਨ ਪੁਰੀਆ ਹੈਂ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਲਛਿਮੀ ਕੁਆਰੀ ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੀਵੜੇ ਕਉਤਕੁ ਕਾਲੁ
ਬਪੁੜਾ ਕੋਟਵਾਲੁ ਸੁਕਰਾਸਿਰੀ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀਨਰ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੇਂ ਘਰ ਮੈ ਲਛਮੀ ਕੁਆਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸੰਗ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਵਾ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਸੰਤਾਨ ਨਾ ਹੋਨੇ ਤੇ ਕੰਨਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੁਆਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਦੀਵੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਪੁੜਾ) ਬੇਚਾਰਾ ਕੌਤਕੀ ਜੋ ਕਾਲ ਹੈ ਸੋ ਕੁਤਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰੋਂ ਪਰ ਕਰ ਹੈ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਸ੍ਰੀ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਕੁਲਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰ ਮੁਖੁ ਡਾਂਵੜਾ ਜਿਨਿ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰੁ ਰਾਚੀਲੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰਮੁਖੀ (ਕੁਲਾਲ) ਘੁਮਾਰ (ਡਾਂਵੜਾ) ਡਉਲ ਵਾ ਘੜਕੇ ਜਿਸਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੋ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਜਾਂਕੈ ਘਰਿ ਈਸਰੁ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਤਤ ਸਾਰ ਖਾ ਗਿਆਨੁ ਭਾਖੀਲੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਵਜੀ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤ ਕਾ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਜ ਔਰ (ਤਤ) ਬਿਸਨੂੰ ਸਾਰਖਾ ਤਿਸਕੇ ਗਜ਼ਾਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਤਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ (ਖਾ) ਅਕਾਸ ਵਤ ਬਜਾਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨੁ ਜਾਂਚੈ ਡਾਂਗੀਆ ਦੁਆਰੈ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਲੇਖੀਆ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਪਰੁਲੀ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ॥

ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਜਿਸਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇਪੁਰ(ਡਾਂਗੀਆ)ਚੋਬਦਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਜਿਸਕਾ(ਲੇਖੀਆ)ਲਿਖਣੇਵਾਲਾ ਮੁਨਸੀ ਹੈ ਧਰਮਰਾਇ ਪ੍ਰਲੋ ਕਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ(ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ)ਖਤ ਪਤ੍ਰ ਲਿਆਨੇ ਲਿਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਚਿਠੀ ਰਸਾਨ ਹੈ ॥ **ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ ॥ ੨ ॥** ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਰਿਖੀ ਬਪੁੜੇ ਢਾਢੀਆ ਗਾਵੰਤ ਆਛੈ ॥

ਜਿਸਕੇਘਰਮੈਂ ਗਣਗੰਧਰਬ ਅਰ ਰਿਖੀਬੇਚਾਰੇ ਢਾਢੀ ਜਿਸਕੋ ਗਾਵਤੇਹੂਏ(ਆਛੈ)ਸੋਭਤੇਹੈਂ॥ਵਾ ਹਛੇਹਛੇਗੀਤ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ ਅਨਗਰੂਆ ਆਖਾੜਾ ਮੰਡਲੀਕ ਬੋਲ ਬੋਲਹਿ ਕਾਛੇ ॥

ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ (ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ) ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਮਤੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਅਨਗਰੂਆ) ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ (ਮੰਡਲੀਕ) ਰਾਜੇ ਅਰਥਾਤ ਲੋਕਪਾਲ (ਕਾਛੇ) ਕਛੇ ਹੂਏ ਅਰਥਾਤ ਤੁਲੇ ਹੂਏ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਬੋਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਉਰ ਢੂਲ ਜਾਂਚੈ ਹੈ ਪਵਣੁ ॥ ਚੇਰੀ ਸਕਤਿ ਜੀਤਿ ਲੇ ਭਵਣੁ ॥

ਜਿਸਕਾ ਪਵਨ ਚਵਰ(ਢੂਲ)ਢੁਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ(ਸਕਤਿ)ਮਾਇਆਜਿਸਨੇ ਚੌਦਾ ਭਵਨ ਜੀਤਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸੀਹੈਂ॥

ਅੰਡ ਟੂਕ ਜਾਚੈ ਭਸਮਤੀ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਤੀ ॥ ੩ ॥

ਅੰਡ ਕੋਸ ਕਾ ਟੁਕੜਾ ਅਰਥਾਤ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਏਹੁ ਜਿਸਕਾ (ਭਸਮਤੀ) ਚੁਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸ ਖੰਡ ਮੈਂ ਧਗਆਦਿਕੋਂ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪੂਜੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਡ ਕੇ ਜੋ ਟੁਕੜੇਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਕਾਸ ਇਹ ਦੋ ਚੁਲੇ ਦੋ ਵਟੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਐਸਾ(ਭਸਮਤੀ) ਚੁਲਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਜਾਚੈ ਘਰਿ ਕੂਰਮਾ ਪਾਲੁ ਸਹਸ੍ਰ ਫਨੀ ਬਾਸਕੁ ਸੇਜ ਵਾਲੂਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਕੂਰਮਾ) ਕਛੂ (ਪਾਲੁ) ਪਲੰਘ ਹੈ ਸਹਸਫਨੀ ਸ਼ੇਸਨਾਗ ਸੇਜ ਬਿਛ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਸਕ (ਵਾਲੂਆ) ਸੇਜਬੰਦ ਹੈ ॥

ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਛਿਨਵੈ ਕਰੋੜੀ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀ ਹਾਰੀਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਠਾਰਾ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਹੈ ਔਰ ਛਿੰਨਵੇ ਕ੍ਰੋੜ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਝੀਵਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਨਖ ਪ੍ਰਸੇਵ ਜਾਚੈ ਸੁਰਸਰੀ ॥ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਜਾਂਚੈ ਘੜ ਥਲੀ ॥

(ਸੁਰਸਰੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਜਿਸਕੇ ਨਖੋਂਕਾ (ਪ੍ਰਸੇਵ)ਪ੍ਰਸੀਂਨਾ ਅਰਥਾਤ ਮੁੜਕਾ ਹੈ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਥਾ ਬਿਸਨ ਜੀ ਦ੍ਰਵਾਕਰ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਗਏ ਥੇ ਤਿਸਕੇ ਨਖੋਂ ਕਾ ਜਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਕਰਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਜਬ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਖੱਪਰ ਕੋ ਫੋੜ ਕੇ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਉਸ ਸੇ ਬਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਏ ਥੇ ਧੋ ਗੰਗਾ ਭਈ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦ੍ਰਵ ਜਲੁ ਲੈਕਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਊਪਰ ਸਿੰਚ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਗ ਸਿਰਜੀਤ ਕੀਏ ਜੋ ਭਸਮੇ ਗਾਵਨੇ ਕਰ ਟੂਟੇ ਹੂਏ ਥੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਖੋਂ ਕਾ ਪਸੀਨਾ ਗੰਗਾਜੀ ਕਹੀ ਹੈ ਔ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਿਸੁਪਰਮੇਸੁਰਦੇ

ਘੜ੍ਹਿਓਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ॥

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂਚੈ ਵਰਤਣੀ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ(ਏਤੇ) ਇਤਨੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਮੈਨੇ ਕਹੇ ਹੈ (ਵਰਤਣੀ) ਬਰਤਣ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਸਕੀ ਇਤਨੀ ਬਿਭੂਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਅਰਜਨੁ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ
ਅੰਬਰੀਕੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੈ ਸਿਧ ਬੁਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਬਾਨਵੈ ਹੇਲਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਰਜਨ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਅੰਬਰੀਕ ਅਰੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੇਨਾਮੁ ਰਿਖੀ ਆਦਿਕ ਭਗਤ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਾਮੀਪੀ ਅਹਿਲਕਾਰ ਵਾ(ਨੇਜੈ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈਂ ਸਿੱਧ ਅਰੁ ਬੁਧਜਾਦਿ ਨਵਗ੍ਰਹ ਗਣ ਨੰਦੀਆਦਿਕ ਵਾ ਗੰਧਰਬੋਂ ਕਾ(ਗਣ) ਸਮੂਹ ਜਿਸਕਾ(ਹੇਲਾ)ਖੇਲ(ਬਾਨਵੈ)ਬਨਾ ਹੂਆਹੈ ਵਾ(ਬਾਨਵੈ)ਬਵੰਜਾ ਬੀਰ ਜਿਸਕੇ(ਹੇਲਾ)ਹੇੜਾ ਸਿਕਾਰ ਸੰਬੰਧਕਰ ਸਿਕਾਰੀਹੈਂ॥

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂਚੈ ਹਹਿ ਘਰੀ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਅੰਤਰ ਹਰੀ ॥

ਇਤਨੇ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਜਾਪਕੁ ਹੈ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮ ਦੇਉ ਤਾਂਚੀ ਆਣਿ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾਚੈ ਨੀਸਾਣਿ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ(ਤਾਂਚੀ)ਤਿਸਕੀ ਸੁਗੰਧ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ (ਨੀਸਾਣਿ)ਨਗਾਰਾ ਬਜਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਝੰਡੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਕਰ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈ ਕੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਂਹੁਡੇ ਨਾਮ ਪਿੰਡ ਮੈਂ ਸਿਵਾਲਾ ਹੈ ਪਛਮ ਕੀ ਤ੍ਰਫ ਮੁਖ ਹੈ ਸਿਵਾਲੇ ਕਾ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਨਾਨਾ ਕੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਥੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਗਏ ਥੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੰਡਿਤੋਂ ਨੇ ਨੀਚ ਜਾਣ ਕਰ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਬੈਠ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਸੁਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਮੰਦਰ ਕਾ ਮੁਖ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰ ਦੀਆ ਪੰਡਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਕਰ ਦਈ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ॥ਮੋਕਉ ਤੂੰ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ (ਰਾਮਈਆ) ਬਜਾਪਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਾ ਬਿਸਾਰੁ ॥

ਆਲਾ ਵੰਤੀ ਇਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜੋ ਹੈ ਮੁਝ ਊਪਰਿ ਸਭ ਕੋਪਿਲਾ ॥

ਮੰਦਰ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਯਿਹ ਜੋ ਭ੍ਰਮੁ ਹੈ ਕਜਾ ਮੇਰੀ ਜੋ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮਾਨਕਰ ਮੇਰੇ ਊਪਰ ਸਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਲਜਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸੂਦੁ ਸੂਦੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਉਠਾਇਓ ਕਹਾ ਕਰਉ ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ ॥ ੧ ॥

ਸੂਦ ਸੂਦ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਤਾ ਬੀਠਲਾ ਅਬ ਮੈਂ ਕਜਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਧੀਰਜ ਕਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਂਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ॥

ਮੂਏ ਹੂਏ ਜਉ ਮੁਕਤਿ ਦੇਹੁਗੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇਲਾ ॥

ਜੇਕਰ ਮੂਏ ਹੂਏ ਕੋ ਆਪ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੋਗੇ ਤੋ ਤੇਰੀ ਇਸ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਗਾ ਵਾ ਹਮ ਉਸ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਵਹੁ ਨਿਰਾਦ੍ਰੀ ਪਾਕੇ ਮੁਕਤੀ ਕੋਇਲਾ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਾਹ ਹੈ ॥

ਏ ਪੰਡੀਆ ਮੋਕਉ ਢੇਢ ਕਹਤ ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਪਿਛੰਉਡੀ ਹੋਇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਯਿਹ ਪੰਡੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਢੇਢ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨੀਚ ਜਾਨਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਗਜਾ (ਪਿਛੰਉਡੀ) ਪੀਛੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਜਾ ਅਰ ਦੁਸਟੋਂ ਕੋ ਦੰਡ ਦੇਣੇ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਨਾ ਰਹੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਜੋ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਅਤਿਭੁਜ ਭਇਓ ਅਪਾਰਲਾ ॥

ਤੂੰ ਜੋ ਅਤਿਸੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਹੀਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਬਾਤ ਤੋ ਤੇਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਐਸੀਆਂ ਤਰਕਾ ਸੁਨ ਕਰ ਅਤੀ ਅਪਾਰ ਬਾਹਾ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਗਜਾ ॥

ਫੇਰਿ ਦੀਆ ਦੇਹੁਰਾ ਨਾਮੇ ਕਉ ਪੰਡੀਅਨ ਕਉ ਪਿਛਵਾਰਲਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦੇਹੁਰਾ ਫਰ ਦੀਆ ਔਰ ਪੰਡਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਛਵਾੜਾ ਕਰ ਦੀਆ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕੋ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਚਮਾਰ ਹੋਕਰ ਭਗਤ ਕਹਾਵਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕੋ ਉਤ੍ਰ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਕਰ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੋ ਨੀਚਤਾ ਅਰੁ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣੇ ਤੇ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕੋ ਊਚਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆਤ ਚੰਮਾਰੰ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਚਤੁਰ ਵਾ ਨਗਰ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ੋ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੀ ਚਮਾਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਬ੍ਯਾਪਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਸੁਰਸਰੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ (ਸਲਲ) ਜਲ ਸੇ (ਕ੍ਰਿਤ) ਕੀ ਹੂਈ ਜੈਸੇ (ਬਾਰਨੀ) ਸਰਾਬ ਹੋਵੈ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸਕੋ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਭਗਤੀ ਹੀਣ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ॥

ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੰ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ (ਸੁਰਾ) ਮਦਰਾ ਜੋ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ (ਨਤ) ਨਹੀਂ ਤੋ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਅਸੁਧ ਜਲ ਹੋਵੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ (ਆਨੰ) ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਗੰਗਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਮਹਾਤਮਾ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਸਬੰਧ ਤੇ ਉਤਮਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਰ ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੰ ॥

ਤਾੜ ਜਾਤੀ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਮਾਨੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਕਾਗਜ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਗਜ਼ ਭੀ ਅਸੁਧ ਵਸਤੂ ਸੇ ਬਨਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤੁ ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਊਪਰੇ ਪੂਜੀਐ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੰ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿਕ ਭਗਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜਬ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਲਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਨਕੋ ਪੂਜੀਤਾ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਯੂਨ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਭਗਤੀ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਪੂਜਨੀਯ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕੁਟਬਾਂਡਲਾ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤਾ ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥

ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਜਾਤੀ ਦੇਖੀਏ (ਕੁਟਬਾਂਢਲਾ) ਚਰਮ ਕੇ ਕੂਟਨੇ ਬਢਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਾਨਾਰਸੀ) ਕਾਸ਼ੀ ਕੇ (ਆਸਪਾਸਾ) ਆਸ ਪਾਸ ਗਿਰਾਓਂ ਵਿਖੇ (ਢੋਰ) ਮੂਏ ਹੂਏ ਪਸੂਓਂ ਕੋ ਢੋਵਤੇ ਹੈਂ॥ ਹਮ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਬਿਪ੍ਰ ਪਰਧਾਨ ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਣਾਇ ਰਵਿਦਾਸੁ ਦਾਸਾ॥੩॥੨॥

ਅਬ ਤਿਨਕਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਹੂੰ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖਯ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਡੰਡੌਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੇ ਸੇ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਔ ਸਰਣ ਹੋਣੇ ਕਰ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਜੋ ਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੇਰੇ ਕੋ ਡੰਡੌਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥੩॥੧॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਲਾਰ ॥

ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਊ ਜਨਾ ਪਦਮ ਕਵਲਾਸਪਤਿ ਤਾਸ ਸਮ ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਆਨ ਕੋਊ ॥

ਜੋ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਤੁਲ ਅਰ (ਪਦਮ) ਪਦਮਜ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਜੋ (ਕਵਲਾਸਪਤਿ) ਸਿਵਜੀ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਔਰ ਭੀ ਕੋਈ ਤਿਨਕੀ ਸਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਵਾ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਕਵਲਾ) ਲਛਮੀ ਵਲੋਂ (ਸਪਤਿ) ਸੁਗੰਧ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ (ਤੁਲਿ) ਤੋਲਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਥਰਿਓ ਆਨ ਰੇ ਆਨ ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਊ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ (ਬਿਸਥਰਿਓ) ਬਿਸਤੀਰਤ ਭਾਵ ਬਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਰੇ ਭਾਈ (ਸੋ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਆਨ) ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਜਾਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪੇਖੀਐ ਤਾਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ ॥

ਦੇਖ ਅਬ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਭਾਗਵਤੁ) ਹਰੀ ਜਸ ਵਾ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ (ਤਾਸ) ਤਿਸ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਜਾਤੀ ਛੀਂਬਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ ਸਪਤ ਦੀਪਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਆਸ ਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਸਨਕਾਦਿਕ ਗੀਤਾ ਮੈਂ ਪੇਖੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬਿਆਸ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਨਕਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ (ਨਾਮਨਾ) ਵਡਿਆਈ ਸਾਤੋਂ ਦੀਪੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਈਦਿ ਬਕਰੀਦਿ ਕੁਲ ਗਊ ਰੇ ਬਧੁ ਕਰਹਿ ਮਾਨੀਅਹਿ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ ॥

ਇਸੀ ਤਰਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਵਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਧਿਕ ਹੈ ਦੇਖੋ ਜਿਸਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਈਦ ਬਕਰੀਦ ਕੋ ਗਊ ਕਾ ਬਧ ਕਰਤੇ ਥੇ ਔਰ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰੋਂ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਥੇ ॥

ਜਾਕੈ ਬਾਪ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਪੂਤ ਐਸੀ ਸਰੀ ਤਿਹੂ ਰੇ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਕਬੀਰ ਕੇ ਬਾਪ ਨੇ ਤੋ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਥੀ ਕਿ ਗਊ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਥਾ ਔਰ ਪੁਤ ਸੇ ਐਸੀ (ਸਰੀ) ਬਨਿਆਈ ਜੋ ਗਊਕਾ ਬਧੁ ਹਟਾਇ ਦੀਆ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਢੇਢ ਸਭ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤ ਫਿਰਹਿ ਅਜਹੁ ਬੰਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਢੇਢ ਸਭ ਢੋਰੋਂ ਕੋ ਅਰਥਾਤ ਮੂਏ ਹੂਏ ਪਸ਼ੂਓਂ ਕੋ ਅਬ ਤਕ ਬਨਾਰਸ ਕੇ ਇਰਦ ਗਿਰਦ (ਢੋਵੰਤ) ਉਠਾਵਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਚਾਰ ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤਿਨਿ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾਨ ਦਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨ ਚਮਾਰੋਂ ਕਾ (ਤਨੈ)ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਡੇ ਅਚਾਰਵੰਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਡੰਡੌਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹੁ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਸਨ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ?

ਮਲਾਰ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥
ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ (ਨਾਥ) ਸੁਆਮੀ ਕਿਸ ਭਗਤੀ ਤੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ?

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦ੍ਵਾਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਮਗਤੇ) ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ ॥ ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ ਕਹਾ ਲਗੁ ਸੋਵਉ ॥ ੧ ॥
ਮੈਲੇ ਕਪੜੇ ਕਹਾ ਤਕ ਧੋਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਨ ਰਿਦਾਮੈਲਾ ਹੋਲਾ ਹੈ ਅਰੁਸੁਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰਹ ਕਿਥੋਂਤਾਈਂ ਅਵਿਦਿਆਨਿੰਦ੍ਰਾ ਆਵੈਗੀ ਅਰੁ ਕਹਾ ਤਕ ਸੋਵੋਂਗਾ ਭਾਵ ਨ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈ ਨ ਅਚੇਤ ਰਹਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ ॥ ਝੂਠੈ ਬਨਜਿ ਉਠਿ ਗਈ ਹਾਟਿਓ ॥ ੨ ॥
ਜੋਈ ਜੋਈ ਕਰਮ ਜੋੜਾ ਥਾ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਟ ਗਯਾ ਭਾਵ ਗਯਾਨ ਕਰ ਕਰਮ ਦਗਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਝੂਠੇ ਬਣਜ ਕੀ ਹੱਟੀ ਭਾਵ ਦੇਹੋਹੰ ਬੁਧੀ ਉਠ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਭਇਓ ਜਬ ਲੇਖੋ ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਹੂਆ ਤੌ ਜੋ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲੁ ਜੀਵ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਅਸੱਤ ਸੱਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਰੂਪ ਲੇਖਾ ਹੂਆ ਤਬ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮੁਕੀਆਥਾਸੋ ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਦੇਖਾਹੈ॥੩॥੩॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿਆ ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਮੈਂ ਜਿਨਕੀ ਸੰਗਤਮੈਂਮਿਲਕਰਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਾ ਹੂੰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਨ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਪਗ ਪਰਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਪੜਿਆ ਰਹਾਂ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਤਿਤ ਉਧਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁਸਾਧੂਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋਜੋਪਾਪੀਭੀਮਿਲਾਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੂਆ ਚਲੈ ਚਲੈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿਆ ॥

ਮਨੂਆ ਅਤੀ ਚਪਲ ਹੂਆ ਹੂਆ ਬਹੁ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਚਲਤਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਭਟਕਤਾ ਥਾ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸਕੇ (ਗਤਿ) ਗਵਨ ਕੋ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਕੈਸੇ ਬਸ ਕੀਆ ਹੈ, ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤੰਤੁ ਪਸਾਰਿਓ ਬਧਕਿ ਗ੍ਰਸਿ ਮੀਨਾ ਵਸਗਤਿ ਖਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝੀਵਰ ਨੇ ਸੂਤਰ ਕਾ ਜਾਲ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਪਸਾਰਿਆ ਔਰ ਮਛ ਕੋ (ਗ੍ਰਸਿ) ਪਕੜ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਗਤੀ ਕੋ ਬਸ ਕਰਕੇ (ਖਰਿਆ) ਲੈਗਿਆ ਤੈਸੇ ਮਨ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਰੂਪ ਜਾਲ ਸੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਭਲਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਲੁ ਲਹੀਆ ॥

(ਸੰਤ)ਸਾਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ(ਭਲਨੀਕੇ)ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂਕੋ,ਮਿਲਕਰਰਿਦੇਕੀਮੈਲਲਹਿਗਈਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਨੀਕਰਿ ਜਿਉ ਸਾਬੁਨਿ ਕਾਪਰੁ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ ਥਾ ਸੋ ਸਭ ਨਿਕਸ ਗਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਪੜੇ ਕੋ ਸਾਬਣ ਸੁਧ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਸੁਧ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਉਰਧਰਿਆ ॥

ਆਦਿ ਰੂਪ ਸਿਰੋਮਣੀ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕਰ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੰਜ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਕੇ (ਭੰਜ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਜਨ ਕੋ(ਨਾਮਿ) ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਧਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਗਰੇਨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਨੁ ਕੋਰਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ (ਰੇਨ) ਧੂਰੀ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਚਰਣੀ ਲਗਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਮਨ ਕੋਰਾ ਥਾ ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਭੀਜਾ ਹੈ ॥

ਹਮ ਅਚਿਤ ਅਚੇਤ ਨ ਜਾਨਹਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸੁਚਿਤ ਚਿਤੇਨ ॥

ਹਮ (ਅਚਿਤ) ਜੜ ਔਰ (ਅਚੇਤ) ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਥੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਗਤੀ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਸੁਚਿਤ) ਚੇਤੰਨ ਔਰ (ਚਿਤੇਨ) ਸਿਮਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕੀਓ ਅੰਗੀ ਕ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਨ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੇ ਹਮ ਕੋ (ਅੰਗੀ ਕ੍ਰਿਤੁ)ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਔਰਮਨਨਕਰਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਟਿ ਦੇਵਉ ਹੀਅਰਾ ਤੇਨ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ (ਹੀਅਰਾ) ਸਿਰਦਾ ਕਾਟ ਕਰ ਦੇ ਦੇਵੇਂ ਭਾਵਸੰਸਾਰਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮੋੜ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਦੇਵਾ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੇਨ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਸੰਗ ਮੇਲ ਹੂਆ ਹੈ ਹਮ (ਪਤਿਤ)ਪਾਪੀ (ਪਵੇਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਊਤਮ ਜਗਿ ਕਹੀਅਹਿ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਪਾਥਰ ਸੇਨ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸੰਤ ਜਗਤ ਮੈ ਊਤਮ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਪਾਥਰ ਸੇਨ) ਸਨਿਗਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵਜੋਰਿਦੇਪਥਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ਥੇ ਸੋ ਕੋਮਲ ਭਏ ਹੈ ॥

ਜਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਓਇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਨ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮੈ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਨੇ ਉਤਮ (ਕੇਨ) ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਾਹ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਰਾਸਿ ਦੇਨ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਵਡੇ ਸਾਹ ਹੋ ਹਮ ਜੀਵ ਬਨਜਾਰੋਂ ਕੇ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਲਦਿ ਵਾਖਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਨ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਨ ਪਰ ਦਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰੋ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰ ਕੋ ਲਾਦ ਲੇਵੇਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸ ॥ ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕਿਉਂਕਿ(ਪਰਗਾਸ)ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਚਾਦਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗ੍ਰਿਸਤ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਉਦਾਸ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾਸ ॥

ਹਮਨੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹਰੀਕਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ(ਕ੍ਰਿਪਾਸ)ਕ੍ਰਿਪਾਕੀ ਜੋ ਆਸ ਰਖਤੇ ਥੇਸੋਪ੍ਰਭੁਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀਹੈ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਆ ਉਦਮ ਭਏ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਨੰਦੁ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ (ਬਿਗਸਿਆ) ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਉਦਮ ਹਮਾਰੇ ਸਫਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਲੀਏ ਹਮ ਗ੍ਰਾਸ ॥

ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਸ੍ਵਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਤੂਟਿ ਗਏ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਸ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਖਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਫਾਸ) ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਸ ॥

ਹਮ ਕਯਾ ਕੀਟ ਹੈਂ ਔਰ ਕਯਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਸ)ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖਅਪਣੀਸਰਨਰਾਖਲੀਏਹੈਂ॥

ਅਵਗਨੀਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਤਰੇ ਤਰਾਸ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਔਗਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਪਥਰੋਂ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਥੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੇ ਮਿਲਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ (ਤਰਾਸ) ਭੈਦਾਇਕ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਤੇ ਸਭਿ ਊਚ ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਖਿਆਸ ॥

ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਊਚੇ ਹੈਂ ਹਮ ਬਿਸਿਓਂ ਕੀ ਆਸ਼ਾ ਕਰ ਨੀਚੇ ਥੇ ॥

ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਨ ਸੰਗਿ ਗੁਰ ਮੇਟੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲ੍ਹਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਮੇਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ(ਪਾਸ)ਨਾਲ ਮੇਲਲੀਏਂ ਹੈਂ॥੪॥੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਵਾਕ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਇਓ ਸਭ ਝਾਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਵਾਕ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਅਰ (ਝਾਕ) ਔਰੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਏਹ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਹਰਿ ਕੇਰੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵਿਓ ਗੁਪਲਾਕ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਅਰ ਰੰਗ ਹੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ (ਗੁਪਲਾਕ) ਗੁਪਤ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਉਘਰਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਤਾਕ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ (ਪ੍ਰਗਟੇ) ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੂਏ ਔਰ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਰੂਪੀ ਕੇ ਕਿਵਾਰ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਜਿਨ ਉਰਿਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਰਸਾਕ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਸੇ ਬਹੁਤੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ (ਰਸਾਕ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ (ਉਰ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜੈਸੇ ਗਊ ਦੇਖਿ ਬਛਰਾਕ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਐਸੇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ਜੈਸੇ ਬਛਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਗਊ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਜਨ ਊਤਮ ਜਨਕ ਜਨਾਕ ॥

ਜਿਨ ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੋ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਜਨਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਨਕ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਬਾਸੁ ਬਸਾਨੀ ਛੂਟਿ ਗਈ ਮੁਸਕੀ ਮੁਸਕਾਕ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਬਸੀ ਹੈ ਔਰ (ਮੁਸਕੀ) ਦੁਰਗੰਧਤ (ਮੁਸਕਾਕ) ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਸਨਾ ਸਭ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ੍ਰੇ ਜਨ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਅਪਨਾਕ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਰਖਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਭੀ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਸਾਕ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਭਾਈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਕ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਮਾਇਆ ਗੜ੍ਹਿ ਵੇੜ੍ਹੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਲੀਓ ਗੜੁ ਜੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਯਾਰੇ ਹਰੀ ਬ੍ਯਾਪਕ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਤੂ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਗੜ੍ਹ ਮੈਂ (ਵੇੜ੍ਹੀ) ਅਵਰੀ ਹੋਈ ਥੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਗੜ੍ਹ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਥਿਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿਆ ਲੁਬਧੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮੋਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਦਾ ਭਰਮਾਯਾ ਹੂਆ ਜੀਉ ਮਿਥ੍ਯਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤੁ ਭਰਮਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਕੀ ਤੁਛ ਛਾਇਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੇਹ ਭੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰੁ ਕੀ ਤੁਛ ਛਾਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੁ ਭੀਤ ਖਿਨ ਮੈਂ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨ ਊਤਮ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਰ ਊਤਮ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਤੀਤਿ) ਭਾਵਨਾ ਹੋਇ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅਸਥਿਰੁ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਚੈ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਘਟ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਬੀਚ ਰਾਮ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਬ ਰਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ (ਰਵਿਆ) ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਸਥਿਰ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਹੂਆ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆਂ ਮਨੁ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਤਿ ॥

(ਸੰਤ) ਸਾਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਮਨੁ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨ ਉਤਰੈ ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਏਕ ਵਾਰ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ (ਲਹੈ) ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਰੰਗ ਕਬੀ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਬਹੁ ਪਾਪ ਕੀਏ ਅਪਰਾਧੀ ਗੁਰਿ ਕਾਟੇ ਕਟਿਤ ਕਟੀਤਿ ॥

ਹਮ ਅਤੀ ਪਾਪੀਓਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕੀਏ ਥੇ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਥੇ ਜੋ ਪੁੰਨੋ ਕੋ ਕਟਤੇ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੂ (ਕਟੀਤ) ਕਾਟਣੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਪਾਪ ਕਿਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮੁਖਿ ਅਉਖਧੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਮੁਖ ਮੈ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪੀਓਂ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ॥੪॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਗੰਨਾਥ ॥ ਘੂਮਨ ਘੇਰ ਪਰੇ ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਦੇ ਹਾਥ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕੀ ਘੂਮਨ ਘੇਰੀ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੂਏ ਥੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਕਾਢ ਲੀਯੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਆਮੀ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਨਰਹਰਿ ਤੁਮ੍ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਭੈ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਹਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਪਾਥ) ਰਸਤੇ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਿ ਲੁਭਤੇ ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਤਰੇ ਸੰਗਿ ਸਾਥ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੂਏ ਹੂਏ ਥੇ ਜੈਸੇ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੰਗ ਲੋਹਾ ਤਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰ ਹਮ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ੍ ਵਡ ਪੁਰਖ ਬਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹਮ ਢੂਢਿ ਰਹੇ ਪਾਈ ਨਹੀ ਹਾਥ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਸੇ ਬਡੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਢੂੰਢ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੀ (ਹਾਥ) ਥਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪਨ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ਜਗੰਨਾਥ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਪਰੇ ਹੋ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਗਤੀ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਾਥ॥

ਹੇ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁਅਗੋਚਰਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਧ੍ਯਾਵਣਾ ਕੀਆਹੈ ਔ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤ ਮੈ ਮਿਲੇ ਸੋ ਯਿਹੀ ਮਾਨੋਅਗ੍ਯਾਨਰੋਗਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਹਮ ਕੋ (ਪਾਥ) ਪਥੁ ਔ ਛਪੁ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਧ੍ਯਾਵਣੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਅਕਥ ਕਥ ਕਾਥ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਗਤ ਮੈ ਮਿਲਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੀਕਥਾ ਮਨ ਕਰ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੰ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ (ਅਕਥ) ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਕੋ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਜਗੰਨਾਥ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਹੇਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਗੁਸਾਈਹਮਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ॥ਜੇ ਕਹੇਂ ਤੁਮਕੋ ਕਹਾ ਰਖੇ?ਸੋਕਹਿਤੇਹੈ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਖਹੁ ਜਨ ਸਾਥ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਨ ਕੇ ਊਪਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੀਜੀਏ ਜੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨਕੇ (ਸਾਥ) ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਰਾਖਹੁ) ਰਾਖੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਉਸਤਤੀ ਮੈਂ ਪੁਨਰੁਕਤੀ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪੜਤਾਲ ਛੰਤ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਜਾਪਹੁ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ॥ ਹਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੜਿ ਟਕਸਾਲ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ)ਪਜਾਰੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰੋ॥ਜੇ ਕਹੇ ਜਾਪਣੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ (ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ (ਜੇਵਹਰ) ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਗੁਰਮੁਖੋਂ) ਕੀ ਟਕਸਾਲ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗੁ ਹੈ ਤਹਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਘਾੜਿਤ ਘੜੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਜੇ ਕਹੇਂ ਕਯਾ ਫਲ ਹੋਗਾ?ਸੋ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਵੈਗਾ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਕਥੈ ਬਿਚਾਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਲਾਲ॥
ਤੁਮਰੀ ਜੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਹਉ
ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਨ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਕਯਾ ਕੋਈ ਬੀਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੇ (ਲਾਲ)ਪਜਾਰੇ ਰਾਮ ਤੂੰ (ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ) ਤੀਨੋ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ ਹੈ ਹੈ ਅਕਥ ਜੀ (ਤੁਮਰੀ) ਤੁਮਾਰੀ ਜੋ ਕਥਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਤੂ ਤੂ ਤੂ)ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੱ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਮੀਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨਿ
ਤਨਿ ਜੀਹ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮਾਲ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਅਤੀ ਪਜਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਅਰ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਤੀਨੋ ਕਾਲ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਾਲ ਅਰ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਜਾਕੋ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਲੀਓ ਰੀ ਸੁਹਾਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੨॥੧॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਭਾਗੁ ਉਦੈ ਹੂਆ ਹੈ(ਰੀ)ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਤਿਸਨੇ(ਸੁਹਾਗੁ)ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈਵਹੁਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਮਨਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਕੀ ਬੁਧੀਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸ੍ਰਧਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥ ਏਕਾ ਜੀਹ ਕੀਚੈ ਲਖਬੀਸ ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਜਪੀਸ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੋਂ ਇਕ ਜਿਹਵਾ ਕੀ ਬੀਸ ਲਾਖ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਹੇ (ਜਪੀਸ) ਜਪਣੇ ਜੋਗ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਹਰਿ
ਜਪਿ ਜਪੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਜਗਦੀਸ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਹਰੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋਂ॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਰਾਮੁ ਜਪਹਿ ਤੇ ਊਤਮ ਤਿਨਕਉ ਹਉ ਘੁਮਿ ਘੁਮੇ ਘੁਮਿ ਘੁਮਿ ਜੀਸ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ ਸੋ ਕਰਹਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੀਸ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਮਾਨੁਖੋਂਸੇ ਵਡੇ ਹੋ ਗੰਧ੍ਰਬੋਂ ਸੇ ਵਡੇਹੋ ਪੁਨਹ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਵਡੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਸਪਤੀ ਸੇ ਵਡੇ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭੀ ਊਚੇ ਹੋ ਔਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭਾਵੀਸ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ, ਗੁਰਮਤੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬੀਸ ॥੨॥੨॥੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੁਰੋ ਕੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਔਰ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ਉਪਦੇਸ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਭਜੁ ਰਾਮੋ ਮਨਿ ਰਾਮ ॥ ਜਿਸੁ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਵਡਾਮ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ॥ ਬਡ ਹੋ ਹੋ ਭਾਗ ਮਥਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜੁ ਜਿਸਕਾ ਰੂਪ ਅਰ ਰੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਹ(ਵਡਾਮ)ਵਡਾ ਹੈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ

ਸੋਭ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਹੋਤੁ ਜਾਸੁ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਜਿਸ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਅਰ ਜਿਸ (ਮੰਦਰ) ਦੇਵਸਥਾਨ ਮੈ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਘਰ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਹੀ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਾ
ਸੁਖੁ ਹੋਤੁ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਰਾਮ ਹੈ ਰਾਮ ਜਿਸਕਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲੈਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਔਰ (ਗੁਰ) ਵਡਾ (ਸਤ)ਨਿਸਚੈ ਕਰ(ਗੁਰਾ)ਗੌਰਵ ਭਾਵ ਅਤੀ ਵਡਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੇਰਾਮ ਹਰੇਰਾਮ ਭਜ ॥੧॥ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਧਾਰ ਹਰਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਮ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂ ਸਰਬ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਤੁਹੀਂ ਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂਹੀਂ ਅੰਤ ਕੋ ਲਯ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸਰਣਾਗਤੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰਮਤੀ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰਮਤ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜਨਾ ਕਰੋਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਚਾਟਉ ਪਗ ਚਾਟ ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਧਰ ਬਾਟ ॥
ਭਜੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸ ਹਰਿ ਗਾਟ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਚਾਟ) ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਚਾਟਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਤਗੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ (ਪਾਧਰ) ਸੂਧਾ ਸਾਫ (ਬਾਟ) ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਭਜ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਕੋ (ਗਾਟ) ਗਟ ਗਟ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਤੌ ਭਜੀਤਾ ਹੈ ਜੌ ਸੁਭ ਕਰਮ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈਂ ॥

ਖਟ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ਸਿਧ
ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀਆ ਕਰਿ ਜਟ ਜਟਾ ਜਟ ਜਾਟ ॥

(ਖਟ ਕਰਮ) ਜਪ ਹੋਮ ਸੰਧਿਆ ਇਸਨਾਨ ਅਤਿਥ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ਅਰਚਨਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤਔਰ(ਕਿਰਿਆ)ਸਮਾਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਿਧ ਹੋਕਰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਨਹ ਜੋਗੀ ਹੋਕਰ (ਜਟ) ਜਟਾਂ ਕੇ (ਜਟਾ) ਸਮੂਹ (ਜਟ) ਜੜਾਉ ਕਾ (ਜਾਟ) ਜੂੜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਭੇਖ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤੀ
ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰਸੰਤ ਜਨਾ ਖੋਲਿ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਜੁੜਨਾ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ਜੇਕਹੇ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ?ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਯ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਖੋਲਣੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪੀ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੇ (ਕਪਾਟ) ਤਖਤੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਅਤਿ ਅਗਾਹੁ ਤੂ ਭਰਪੁਰਿ ਰਹਿਆ
ਜਲ ਥਲੇ ਹਰਿ ਇਕੁ ਇਕੋ ਇਕ ਏਕੈ ਹਰਿ ਥਾਟ ॥

ਤੂ ਅਪਰੋਂ ਸੇ ਪਰੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਅਗਾਧ ਸੁਾਮੀ ਹੈਂ ਤੂ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਸਾਰ(ਥਾਟ) ਰਚਣ ਕੋ ਚਾਰੇ ਜੁਗੋ ਮੇਂ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਮਰਥੁ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧਿ ਬੂਝਹਿ ਆਪੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ
ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਾਟ ਘਟ ਘਾਟ ਹਰਿ ਘਾਟ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਤੂ ਸਰਬ ਬਿਧੀ ਕੌ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਬੂਝਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਬਿਦ ਮਾਧੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧੋ ॥
ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੋ ॥ ਧੁਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਧੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਧੋ ਕੋ ਜਪੁ ਪੁਨਹ ਸੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗਾਧ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਤਿਸਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਤਿ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਾਧੋ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਧੁਰੋਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੋਂ ਤੌ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਬਿਕਾਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ
ਭਜੁ ਸੰਤ ਸੰਤ ਸੰਗਤੀ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ ॥

ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਕਰ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਾਧੋ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਜ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਭਜ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਛੁਹਿ ਪਾਰਸ ਮਨੂਰ ਭਏ ਕੰਚਨ ਤਿਉ ਪਤਿਤ ਜਨ
ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਸੁਧ ਹੋਵਤ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਧ ਹਾਧੋ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਰਸ ਕੋ ਛੂਹ ਕਰ (ਮਨੂਰ) ਮੈਲਾ ਲੋਹਾ ਸੁਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜੋ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਧ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਕਾਸਟ ਸੰਗਿ ਲੋਹਾ ਬਹੁ ਤਰਤਾ ਤਿਉ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ
ਤਰੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਾਧੋ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤਾ ਲੋਹਾ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਗੁਰੁ) ਜੋ ਵਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਗੁਰ) ਪੂਜਯ ਹੈਂ ਹੇ ਸਾਧੋ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮ ਹੈ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰਨਾਨਕ
ਸੋ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਸਗਲ ਤਰਾਧੋ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਚਾਰ ਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਔਰ ਚਾਰੋਹੀ ਗ੍ਰਿਸਤਾਦਿ ਆਸ੍ਰਮਹੈਂ ਤਿਨਮੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਪੂਜਯ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੁਲ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਪਾਪ ਲਹਾਨ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਕਾਨ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਜਸੁ ਗਾਵਨੇ ਸੇ ਪਾਪ (ਲਹਾਨ) ਉਤਰ ਜਾਵੇਂਗੇ ਮਤੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀਮਤਿ ਲੈ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਰਵਨ ਕਰੋ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੁਮਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤ ਤੇ
ਸਾਧੂ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸਾਧੂ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਜੋ ਵਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਤਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਤੇ ਭਗਤ ਹਰਿਜਾਨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਕੇ ਹਰਿ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀਭਗਵਾਨਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਸਰਬਦਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜਨ ਕਾ ਰਖਕੁ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਾਈਐ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ॥ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਕਉ ਭੇਟਤ ਹੋਇ ਸਗਲ ਸਿਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ॥ਜੇ ਕਹੋ ਕੈਸੇ ਗਾਈਏ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸਗਲ ਕਾਰਜੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਖਿਨਮਹਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਮਨ ਸਹਿਤ ਅਧਾਰ ਕੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪਾਪੀ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜਾਕਉ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥ ਤਾਕਉ ਦੂਖੁ ਨਹੀ ਤਿਲੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਲਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨॥

ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਰਾਖੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸੁ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਰਣਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਰਸਨਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ॥ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਮਇਆ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੋਂਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਹੂਆ ਹੈ॥੪॥੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੇ ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਜਪਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਪਨੇ)ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧ੍ਯਾਵਤਾ ਹੂੰ ਉਠਤਾ ਬੈਠਤਾ ਹੂਆ ਸੋਵਤਾ ਜਾਗਤਾ ਹੂਆ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜਪਨੇ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾਕਉ ਸੁਆਮੀ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਆਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਬਚਨਾਂਤਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਆਈ ਹੈ ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤੁਮ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੋਈ ਪਰਬੀਨ ॥ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ ਜਾਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਸ ਕੋ ਗੁਰੋਂਨੇ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗਿ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ॥੪॥੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭਕੀ ਗਾਉ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਸੰਤਨ ਊਹਾਂ ਚਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਬਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੁ ਅਨੇਕ ਬਾਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੋ(ਬੰਦਨ)ਨਿਮਸਕਾਰੁ ਕਰੁ ਊਹਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਸਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਦੁਆਰੁ ਨ ਪਾਵਉ ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਉ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਅਨੇਕ ਉਪਾਉ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਦੁਆਰੁ) ਦਰਵਾਜਾ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਜਬ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਯਾਈਤਾ ਹੈ ਤਉ ਦਰਵਾਜਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਿ ਦੇਹ ਨ ਸੋਧਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਾ ॥ ੨ ॥

ਕੋੜੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਹੀ ਕੋ (ਸੋਧਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਬੋਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੀ ਬਹੁ-ਰੰਗ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਹੁਤ(ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਭੋਗਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਨਹੀਂ ਥੀ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਥਾ ॥ ਔਰੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਉ ਛੂਟੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਤੋ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਜੰਜਾਲ) ਧੰਧੇ ਸਭ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਐਸੀ ਮਾਂਗੁ ਗੋਬਿਦ ਤੇ ॥ ਟਹਲ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਗੁ ਸਾਧੂ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੀ ਬਿਭੂਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸੇ ਮਾਗੁ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਔਰ ਸੰਗ ਭੀ ਸਾਧੂ ਕਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪੁ ਮਾਂਗੁ ਜਿਨ ਸੇ ਤੁਝ ਕੋ ਪਰਮਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗੀ ॥

ਪੂਜਾ ਚਰਨਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਾ ॥ ਸੋਈ ਕੁਸਲੁ ਜੁ ਪ੍ਰਭਜੀਉ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀਏ ਪੁਨਹ ਤਿਸੀਕੀ ਸਰਨ ਰਹੀਏ॥ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੇ(ਕਰਨਾ)ਕੀਆਹੈ ਸੋਈ(ਕੁਸਲੁ) ਸੁਖੁ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਹੋਤ ਇਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ ॥ ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਇਆ ਕਰੇਹੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੀ ਏਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਊਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ(ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਗਿਆਨ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ॥ ਜਾਕੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਗੁਰ ਪੈਰਾ ॥ ੩ ॥

ਅਗਯਾਨਦੁਖੋਂ ਕਾ ਡੇਰਾ ਜੋ ਭ੍ਰਮਾਉਣੇ ਵਾਲਾਹੈਸੋ ਤਿਸਕਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂਗੁਰੋਂਕੇ ਚਰਨ ਬਸਜਾਤੇਹੈਂ।੩।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ (ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ(ਪੂਰਾ) ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਗਤਿ ਭਗਤਨ ਹੂੰ ਬਨਿਆਈ ॥ ਤਨ ਮਨ ਗਲਤ ਭਏ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਆਪਨ ਲੀਏ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਭਗਤੀ ਭਗਤੋਂਕੋ ਹੀ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਗਤੋਂ ਕੌ ਹੀ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਵਹੁ ਭਗਤ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਠਾਕਰ ਜੀਕੇ ਸਾਥ(ਗਲਤ)ਗਲਤਾਨ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੂਏਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੀਏਹੈਂ॥

ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥ ਤੇ ਉਧਰੇ ਬਸੇ ਜਿਹ ਚੀਤ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਨਹਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਲੋਕ ਦਿਖਾਵੇਹੇਤ ਗੀਤੋਂਕੋ ਗਾਵਤੀਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਚੀਤਮੈਂ ਹਰੀਬਸੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਪੇਖੇ ਬਿੰਜਨ ਪਰੋਸਨ ਹਾਰੈ ॥ ਜਿਹ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਬਿੰਜਨ) ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਵਹੁ ਭੋਜਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੂਏ ਔ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਬਿਨਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਮੋਖਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਸ੍ਵਾਂਗ ਕਾਛੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥ ਜੈਸੋ ਸਾ ਤੈਸੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ ॥ ੩ ॥

(ਭੇਖਧਾਰੀ)ਨਟ ਅਨੇਕ ਭਾਤ ਸ੍ਵਾਗੋਂ ਕੋ (ਕਾਛੇ) ਬਨਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਅੰਤ ਕੋ ਵਹੁ ਜੈਸਾ ਥਾ ਤੈਸਾ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਪਟ ਭੇਖ ਉਘੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਸਗਲ ਜੰਜਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਔਰ ਕਹਿਨਾ ਕਹਾਵਨਾ ਸਭ ਜੰਜਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ (ਸਚੁ ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰੋ ਜਨੁ ਹਰਿਜਸੁ ਸੁਨਤ ਉਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੂਆ ਉਤਸਾਹਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੋਭਾ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਨਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਜਹਾ ਕਹਾ ਦੇਖਤਾਹੂੰ ਤੂੰਹੀ(ਆਹਿਓ)ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਭਾਸਤਾਹੈ॥੧॥

ਸਭਤੇ ਪਰੈ ਪਰੈ ਤੇ ਊਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹਿਓ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਸੇ ਪਰੇ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਪਰੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਤੂੰ ਊਚਾ ਹੈਂ ਔ ਅਤੀ ਡੂੰਘਾ ਅਰ ਨਿਰਹਲ ਅਥਾਹਿ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ ਜਨ ਸਿਉ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿਓ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸੋਂ ਸੇ ਤੈਨੇ ਪਰਦਾ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਦੀ ਤਰਹ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਮਾਧੀ ਕਰਕੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ(ਸਮਾਹਿਓ) ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਪਿ ਉਧਾਰਨ ਆਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟਣੇ ਸੇ ਪੁਰਸੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਟੇ ਰੋਗ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ ॥ ੨ ॥
ਅਗਯਾਨ ਆਦਿ ਰੋਗ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (ਅਉਖਧੁ)ਦਾਰੂ ਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਸਥਿਤ ਭਏ ਬਸੇ ਸੁਖ ਥਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ ॥ ੩ ॥
ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ (ਥਾਨਾ) ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮਨ ਬਹੁਰੋ ਕਹੀਂ ਕੋ ਧਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹ ॥ ੩ ॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੇ ਕੁਲ ਲੋਗਾ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਓ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੁਲ ਕੇ ਲੋਗ ਭੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮਾਯਾ ਲੇਪੁ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀਹੈ॥੪॥੭॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥
ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਾਈ (ਤਾਤਿ) ਇਛਾ ਸਭ ਬਿਸਰ ਗਈਹੈ॥ਜੇ ਕਹੇ ਕਬ ਸੇ ਬਿਸਰੀ ਹੈ? ਜਬ ਤੇ ਮੈਨੇਸਾਧੋਂਕੀਸੰਗਤਪਾਈਹੈ॥
ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮਕਉ ਬਨਿਆਈ ॥ ੧ ॥
ਨਾਂ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਸਤ੍ਰੁ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਬੇਗਾਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਸੋ ਭਲ ਮਾਨਿਓ ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸੁਭ ਮਤ ਸਾਧੂਓਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ ॥ ੩ ॥੮॥
ਸਰਬ ਮੇਂ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਤੁਹਾਰੋ ਪਰਨਾ ॥ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ
ਤੁਮਾਰੈ ਊਪਰ ਤੁਮ੍ਰੀ ਓਟ ਤੁਮ੍ਾਰੀ ਸਰਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਕਾ ਹੀ (ਪਰਨਾ)ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਮਾਨ ਅਰ ਵਡਿਆਈ ਸਭ ਆਪ ਕੇ ਊਪਰ ਹੈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥
ਤੁਮ੍ਰੀ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਤੁਮ੍ਰਾ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮ ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਰਨਾ ॥
ਮਨ ਮੇਂ ਤੁਮਰੀ ਹੀ ਆਸਾ ਹੈ ਭਰੋਸਾ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਲੈਕਰ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਤੁਮਰੋ ਬਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜੋ ਜੋ ਕਹਹੁ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਲੁ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗੁ ਸੁਹੇਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਆਪ ਕਹੋ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਸੋਈ ਹਮ ਕੋ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਦਇਆ ਮਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥
ਹੇ ਮਯਾ ਸਰੂਪ ਤੁਮਾਰੀ ਦਯਾ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਅਭਯ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸੀਸ ਅਪਨਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਡਾਰਿਓ ਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਸੁਪਨ ਕੀ
ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਪੇਖੀ ਸੁਪਨਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤੁ ਲੱਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਥੀ ਜਬਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਸੁਪਨ ਰੂਪ ਦੇਖੀ ॥
ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ ਰਾਜ ਜੋਬਨਿ ਧਨਿ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਧਾਇਆ ॥
ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਧਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੂਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਾਇਆ ਫਿਰਾ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਅਤੀ ਦੌੜਤਾ ਰਹਾ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਤਬ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਭੀ ਪਾਈ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਪਸੂ ਕੀ ਨਿਆਈ ਭ੍ਰਮਿ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਓ ਮਾਇਆ ॥

ਬਿਨਾ ਗਯਾਤ ਜੀਵ ਪਸੂਵਤ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਮੈ ਬਯਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਮ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਗਾਇ ॥ ਸੀਤਲਾ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੂਰਤਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਿਤ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗਾਉ ਅਰੁ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉ ॥ ਔ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੂਰਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਧਯਾਨੁ ਕਰੁ ਅਰ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਸਿਮਰੁ ਤੂੰ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਸਗਲ ਆਸ ਹੋਤ ਪੂਰਨ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਕਰੋੜਾਂ ਜਨਮਾਂ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥

ਪੁਨਿ ਦਾਨ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹੁੜਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸੰਤਾਪ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਤਿਸਕੇ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜੋ ਤਿਸਕੋ ਕਾਲ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਆਗੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਥੀਐ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆਨੁ ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਮਰਤ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਆਤਮ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੂਰਨ(ਪਰਮ) ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੇ ਸ੍ਰਮ ਨਾਸੇ ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਸ੍ਟ ਸਭ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਖਿਨ ਬੀਚ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਥੈ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੁ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਵੈ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਹਰੀਜਸੁਕੋਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁਕੋ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਨਸ੍ਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਇ ਲੇਤਾਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਤੀਹੈ॥੨॥੧॥੧੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜੀਅਕੇ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੇ ਕਾਮ੍ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਨਿਤਿ ਮਜਨੁ ਕਰੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਹਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੀਉ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਊਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਾਨੀ ਊਚੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਊਚ ਪਦ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥
ਮਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੋ ਤਿਸਤੇ ਤੁਮ ਹਰੇ ਹੋਵੋਗੇ ਜਿਹ(ਮਾਨ)ਜਾਨੋ ਕਿ ਤਨ ਅਰ ਧਨਪੁਨਹਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਈਤ ਊਤ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥
ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨਕੋ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥
ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਆਸਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਗੋਬਿਦੁ ਧਿਆਇ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਆਸਨੁ) ਅਸਥਾਨੁ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੰਗਿ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥
ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥
ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥ ਹੇ ਗੁਰੋ ਸਗਲ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸਾਉ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਇਕਾਂਤ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭ ਸਾਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਜਮ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹਾਂ ॥

ਆਨਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਮੂਰਤਿ ਤਿਸੁ ਆਨ ਨਾਹੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥
ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ (ਭਾਂਤਿ) ਸਾਦ੍ਰਸ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸਿਮਰਤ ਇਕ ਬਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਟਿ ਕੋਟਿ ਕਸਮਲ ਜਾਂਤਿ ॥ ੨ ॥
ਏਕ ਬਾਰ ਤਿਸਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ (ਕਸਮਲ) ਪਾਪ ਮਿਟਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਦੂਖ ਨਾਸਹਿ ਰਿਦ ਭਇ ਅੰਤ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥
ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰਤਿਆਂ ਦੁਖ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਰਸੁ ਪੀਉ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੋ ਪਾਨੁ ਕਰੁ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ਸੰਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਜਨਾ ਸੰਤ ਆਉ ਮੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈਏ ॥
ਆਨਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ਮੰਗਲ ਕਸਮਲਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੈ ॥ ੧ ॥
ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੋ ਅਰ ਸੰਪੂਰਨ(ਕਸਮਲਾ)ਪਾਪ ਮਿਟਕਰ ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਚਰਨ ਧਰਉ ਮਾਥੈ ਚਾਂਦਨਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹੋਇ ਅੰਧੇਰੈ ॥ ੨ ॥
ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਗਯਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਉ ਪੇਖਿ ਨੇਰੈ ॥ ੩ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਸਾਮੀਪ ਜਾਨ ਕਰ ਭਜੇਂਗਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਖਿਲੇਗਾ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਪਾਏ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਨਾਨਕ ਉਹ ਬੇਰੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ (ਪਾਏ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੋ ਵਾਰਨੇ ਵਾਰਨੇ ਜਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੀ ॥ ਮੋਹ
ਮਾਨ ਧੋਹ ਭਰਮ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸੀਸ ਧਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਮੋਹ ਮਾਨ (ਧੋਹ) ਛਲ ਅਰੁ ਭਰਮ ਇਨ ਸਭ ਤੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਪੁਨਃ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਬੇੜੀ ਮੇਰੀ ਕਾਟ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬੂਡਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ॥ ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਡੂਬਤੇ ਹੁਏ ਹੇ ਹਰੀ ਰਤਨਾਗਰ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗਾਦੀ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕੀ ਖਾਨਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰ ਉਧਰੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਸੀਤਲਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥ ਪੂਰਨੋ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੀਤਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਤਾਰਨ ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਹਰੀ ਤੂੰ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ॥੩॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੂਖ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ॥ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਉ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਨਿ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗੀ ॥ ਕੋਟਿ ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੁਖ ਪਾਏ ਆਇ ਮਿਲੇ ਪੂਰਨ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਵਡਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਪ ਤਪੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥੁ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਅਵਰ ਓਟ ਸਗਲੀ ਮੋਹਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਜਨ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂਆ ਹੂੰ ਇਸੀ ਸੇ ਮੈਂ ਔਰ ਓਟ ਸਭ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ॥

ਭੋਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਮਿਲਿ ਸੋਵਤ ਜਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ (ਭੋਰ) ਦਿਨ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬੁਧੀ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਸੋਈ ਹੁਈ ਥੀ ਸੋ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰ ਅਬ ਜਾਗੀ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਬਡੋ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਪੂਰਨ ਰਤਨਾਗੀ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ (ਅਥਾਹੁ) ਡੂੰਘਾ ਅਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਬਡਾ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪੂਰਨ ਅਰ (ਰਤਨਾਗੀ) ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਸਭ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾਚਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਾਂਗੈ ਮਸਤਕੁ ਆਨਿ ਧਰਿਓ ਪ੍ਰਭ ਪਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਾਚਿਕ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਆਨਕੇ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੮ ॥ ਅਪਨੇ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਜਗਿਆਸੂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਚਿਲ ਕਠੋਰ ਕਪਟ ਕਾਮੀ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਤਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜੀਵ (ਕੁਚਿਲ) ਕੁਚਲਣ ਔਰ ਕਠੋਰ ਚਿਤ ਪੁਨਹ ਕਪਟੀ ਅਰ ਕਾਮੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਜੋਂ ਜਾਨੀਏ ਤਿਉਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰਿ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਅਰੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੇ ਪਾਲਣ ਜੋਗੁ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਕਲ) ਸਕਤੀ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਨਾਹੀ ਇਨ ਬਿਧੇ ਛੁਟਕਾਰ ॥

ਜਾਪ ਅਰੁ ਤਪ ਨੇਮ ਅਰੁ ਸੌਚਤਾ ਪੁਨਹ ਸੰਜਮ ਕਰਨਾ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥

ਗਰਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਵਿਸਜੋਂ ਰੂਪੀ ਘੋਰ (ਗਰਤ) ਟੋਏ ਤੇ ਮੈਂ ਅੰਧੇ ਕੋ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੯ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

ਨਾਰਾਇਨ ਨਰਪਤਿ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ਐਸੇ ਗੁਰਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੋਹਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਆਪਿ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐਂ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਛੁ ਪਾਰੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕੌਨ ਕੌਨ ਸੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਲਾਖ ਲਾਖ ਲਾਖ ਕਈ ਕੋਰੈ ਕੋ ਹੈ ਐਸੋ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕਈ ਲਾਖੋਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਸਕੇ ਭਾਵ ਅੰਤੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਹੀ ਭਈਹੈ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰੰਗਾਰੈ ॥

ਹੇ ਅਸਚਰਜ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਭਈ ਹੈ ਹੇ ਲਾਲ ਤੂੰ ਗੂੜੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਰਸੁ ਆਈਹੈ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੂੰਗਾ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋ ਕੋ ਤੇਰੇ ਰਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਜੈਸੇ ਗੂੰਗਾ ਪੁਰਸ ਮਿਠਾਈ ਖਾ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਆਤਮੁ ਰਸੁ ਅਨਭਵ ਗੰਮ ਹੈ ॥੨॥੧॥੨੦॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨ ਜਾਨੀ ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ ॥ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭ ਪੇਖਿ ਸਮਾਨੋ ਮੁਖਿ ਬਕਨੋ ਮਨਿ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਬਜਾਪਕ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭੈ ਭੰਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ ਭ੍ਰਮੁ ਨਾਸਿਓ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਗੁਰ ਕਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਜਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਭਰਮੁ ਨਵਿਰਤੁ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕੇ ਗੁਰਾਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਕਰਤ ਰਹੇ ਕਰਤਗ੍ਯ ਕਰੁਨਾ ਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗ੍ਯਾਨ ॥

ਕਰਤਵੋਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕੋ ਗਜਾਨ ਹੋਣੇ ਤੇ ਹਮ (ਕਰਤ) ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਮਾਂਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥੨॥੨੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਕਉ ਕਈ ਕੇਤੈ ॥ ਐਸੋ ਜਨੁ ਬਿਰਲੋ ਹੈ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਤਤ ਜੋਗ ਕਉ ਬੇਤੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪ ਕੋ ਤਤੁ ਵੇਤਾ ਆਪ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਈ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਕਹਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਤਤਵੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਐਸਾ ਸੇਵਕੁ ਜਨੁ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਜੁੜਨਾ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਤਤ੍ਵੇਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਤ੍ਵੇਤਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਖੁ ਨਾਹੀ ਸਭੁ ਸੁਖੁ ਹੀ ਹੈ ਰੇ ਏਕੈ ਏਕੀ ਨੇਤੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੋ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕੋ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਸਭੁ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਰੇ ਹਾਰ ਨਹੀ ਸਭ ਜੇਤੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਬੁਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਭ ਜੀਤ ਹੀ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ ਸਦਾ ਹਰਖੀ ਹੈ ਰੇ ਛੋਡਿ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਲੇਤੈ ॥

ਰੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੋ ਸੋਗੁ ਨਹੀਂ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾ ਲੇਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਤਜਾਗ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਰਮਤੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਬ ਐਸੇ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਤਬ ਕਹਾ ਆਵੈਂ ਔਰ ਕਹਾਂ (ਰਮਤੈ) ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਪੁਨਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਨਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੀਏ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਤਨ ਮਨ ਗਲਤ ਭਏ ਤਿਹ ਸੰਗੇ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਮੋਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸੰਗ (ਗਲਤ) ਲੀਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੇ (ਮਾਇ) ਸੰਤ ਜਨ ਮੇਰੀ ਸਖੀਓ ਮੋਹਿਨੀ ਮਾਇਆ ਮੁਝ ਕੋ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਜੈ ਜੈ ਪਹਿ ਕਹਉ ਬ੍ਰਿਥਾ ਹਉ ਅਪੁਨੀ ਤੇਊ ਤੇਊ ਗਹੇ ਰਹੇ ਅਟਕਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਪਾਸ ਅਪਨੀ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ (ਤੇਊ ਤੇਊ) ਸੋਈ ਸੋਈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਗ੍ਰਸੇ ਹੂਏ ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਅਟਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਏਕੈ ਜਾਲੀ ਤਾਕੀ ਗੰਠਿ ਨਹੀ ਛੋਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਏਕ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਗੰਠ ਕੋ ਵਹੁ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਆਇਓ ਸੰਤਨ ਹੀ ਸਰਨਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਹੂਆ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਲੀਓ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਮੇਰੇ ਅਗਜਾਨ ਭਰਮ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥
ਨਾਮ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਰ ਸਰਬ ਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਨਦ ਰੰਗ ਬਿਨੋਦ ਹਮਾਰੈ ॥ ਨਾਮੋ ਗਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਨੁ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇਸੇ ਅਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਕਾਹੀਗਾਵਨਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੋ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੈ ॥
ਹਰਿਨਾਮੋ ਸੋਭਾ ਨਾਮੁ ਬਡਾਈ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਗਯਾਨੁ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮੁ ਹੀ ਇਸਨਾਨੁ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈ ਹਰੀਨਾਮਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਾਰ ਦੇਤਾਹੈ॥੧॥

ਅਗਮ ਪਦਾਰਥ ਲਾਲ ਅਮੋਲਾ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੈ ॥

ਅਗਮ ਔ (ਅਮੋਲਾ) ਬੇਕੀਮਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਲਾਲ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਮਗਨ ਭਏ ਹੀਅਰੈ ਦਰਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰਤਿਸਕੋਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦੇਖ ਕਰ ਮਗਨ ਹੂਏ ਹੈ ॥੨॥੫॥੨੪॥

ਉਪਦੇਸ ॥ **ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸੁਆਮੀ ਨੇਰੋ ॥ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਭਨ ਕੈ ਸੰਗੇ ਥੋਰੈ ਕਾਜ ਬੁਰੋ ਕਹ ਫੇਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥**

ਹੇ ਜੀਵ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਨ ਤਨ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਸਾਮੀਪ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਤਾ ਸੁਨਤਾਹੈਸੋ ਤੂੰ ਥੋਰੇ ਜੀਵਨ ਵਾਸਤੇ ਬੁਰਾ ਕ੍ਰਰਮੁ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਫੇਰੋ) ਫੇਰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤੋ ਲਪਟਾਇਓ ਕਛੂ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਛੂ ਤੇਰੋ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਤੂੰ ਲਪਟਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਵੀਚਾਰੀਏ ਤੋ ਕੁਛ ਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛਬਿਵਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੋ ਇਸ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂਹੈ ॥

ਆਗੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤ ਸਭ ਪਰਗਟ ਈਹਾ ਮੋਹਿਓ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰੋ ॥ ੧ ॥

(ਆਗੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅੰਧੇਰੋ ਹੈ ਈਹਾ ਤੂੰ ਤਿਸ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਟਕਿਓ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗ ਮਾਇਆ ਦੇਵਨ ਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਬਿਸੇਰੋ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ(ਦਾਤਾਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਸਾਰ ਛੋਡਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਭਾਰੋਸਉ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰੋ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਏਕ ਹੀ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਬੰਧਨ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂਹੀਹੈ॥੨॥੬॥੨੫॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਖੈ ਦਲੁ ਸੰਤਨਿ ਤੁਮ੍ਰੈ ਗਾਹਿਓ ॥
ਤੁਮਰੀ ਟੇਕ ਭਰੋਸਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕਾ(ਦਲ)ਸਮੁਦਾਇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਹੀ(ਗਾਹਿਓ)ਦਬਾਯਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਓਟ ਅਰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿ ਮਿਟਾਹਿਓ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਮੂਹ ਥਾ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਭੇਟ ਕਰ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨਦ ਉਜੀਆਰਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਉਜੀਆਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਪ੍ਰਗਾਸੁ) ਗਯਾਨੁ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਹਿਜ ਪਦ ਮੇਂ ਸਮਾਧੀ ਕਰ (ਸਮਾਹਿਓ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਤੁਮ ਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਥਾਹਿਓ ॥

ਯਿਹ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮ ਸੇ ਕਿਛੁ ਬਾਤ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਔਰ ਬੇਅੰਤ ਹੋ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਲੈ ਲਾਹਿਓ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਜਿਤਨੇ ਰੰਗਰੂਪ ਰਸਹੈਂ ਸਭੀਪਾਇਲੀਏਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾਨਾਮੁ ਲਾਭੁਲੀਆਹੈ॥੨॥੭॥੨੬॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੂਡਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ
ਧੀਰੈ ॥ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਪੀਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਨੀ ਡੂਬਤਾ ਹੂਆ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੋਹੁ ਔ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਭਰਮਣੇ ਕੀ ਪੀੜਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾ ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਜਹਾ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਂਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥
ਸਾਧ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਜਸ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਿਦੈ ਬਸੇਰੋ॥ ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਮਾਥਾ ਮੇਰੋ॥ ੧ ॥

ਜਸੁ ਗਾਂਉਣੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੇਮੈਂ ਬਸੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂਪਰ ਮੇਰਾ ਮਾਥਾ ਰਖਾਹੂਆਹੈ॥੧॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਸਿਮਰਹੁ ਮਨਾਂ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾਂ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹੇ(ਮਨਾ)ਪਯਾਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀਕਾਜਸੁ ਸੁਣਿਆਕਰੁ॥੨॥੯॥੨੮॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭ ਪਰਸਨ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ਅਖੀਅਨ ਕਉ ਸੰਤੋਖੁ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੰਤੋਖੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਰਨਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਜਸੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਲਮਲ ਦੋਖ ਸਗਲ ਮਲ ਹਰਸਨ ॥

ਅਰ ਕਾਨੋਂ ਮੈ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਅਰ ਮਲ ਰੂਪ ਦੋਖ ਸਭ (ਹਰਸਨ) ਹਰੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਪਾਵਨ ਧਾਵਨ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਾਇਆ ਸੰਤ ਸਰਸਨ ॥ ੧ ॥

ਪੈਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਕੇ(ਪੰਥਾ)ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਧਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਅੰਗੋਂ ਕੇ ਸਾਥ(ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਕਾ ਸਪਰਸ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਾਵ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅਧਕ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਨ ਉਪਾਵ ਥਕਿਤ ਨਹੀ ਕਰਸਨ ॥

ਅਬ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਉਪਾਵਾਂ ਸੇ ਥਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਬ ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਏ ਨਾਨਕ ਜਨ ਅਪਨੇ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸਾਗਰ ਨਹੀ ਮਰਸਨ ॥ ੨॥ ੧੦ ॥ ੨੯॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਹਰੀ ਨੇ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰੇਂਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੨੯ ॥ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੇਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਹ ਕਤ ਕਪਟ ਖਪਟ ਖਲ ਗਰਜਤ ਮਰਜਤ ਮੀਚੁ ਅਨਿਕ ਬਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟਾਦਿਕ (ਖਪਟ) ਖਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਬਿਕਾਰ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਖਲ ਗਰਜ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਮੀਚੁ) ਮਿਰਤੂ ਅਨੇਕ ਬੇਰ (ਮਰਜਤ) ਮਲਤੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਅਹੰਮਤ ਅਨਰਤ ਕੁਮਿਤ ਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੇਖਤ ਭ੍ਰਮਤ ਲਾਖ ਗਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਅਹੰਬੁਧੀ ਕਰਕੇ (ਅਨ) ਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਔ ਕਮਿਤ੍ਰਾਂ ਮੈਂ ਹਿਤ ਹੈ ਹੇ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਪਰਮੇਸਰ ਤੁਮ ਆਪ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਮਨ ਅਨੇਕ (ਗਰੀਆ) ਗਲੀਓਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਰਸਤਿਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰ ਅਚਾਰ ਬਿਧਿ ਹੀਨਤ ਮਮ ਮਦ ਮਾਤ ਕੋਪ ਜਰੀਆ ॥

(ਅਨਿਤ) ਤੁਛ ਮੇਰੇ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਆਚਾਰ ਬਿਧੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਖਿਧ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮਮਤਾਅਰਮਦ ਕਰ ਮਤਾ ਹੂਆ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋਪ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋੁਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਨਾਨਕ ਉਧਰੁ ਸਰਨਿ ਪਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਦਇਆ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜਾਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਉਧਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤੇ ਹੀ ਹਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰ ਮਾਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹਾਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਲਾਗਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਡਾਰਿ ਭੂਮਿ ਪਾਗਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਔਰ ਮੈਂ ਲਾਗਨਾ ਐਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਿਟੀ ਕੋ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ॥

ਬਿਖੈ ਰਸ ਸਿਉ ਆ ਸਕਤ ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਸੁਖ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸੋਂ ਕੇਵਿਖੇਖਰਤ ਹੂਆ ਹੂਆਆਪਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਦੁਖੀਰਹੇਂਗਾ॥੧॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਬਿਆਪਿਓ ਜਨਮ ਹੀ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥

ਜਿਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਜੀਉ ਬਿਆਪਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮਾਂ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਉਧਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੧ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਉਧਾਰ ਲੇਵੇ ॥੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵਿਲੋਕਉ ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ ਬਿਸਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਢੂੰਢਤੇ ਢੂੰਢਤੇ ਨੇ ਹਰੀ ਰਤਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੈ ਧਾਰਿ ॥ ਉਤਰਿਆ ਦੁਖੁ ਮੰਦ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ (ਮੰਦ) ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਉ ਅਰ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਰਿਦੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ॥੧॥

ਰਾਜ ਧਨੁ ਪਰਵਾਰ ਮੇਰੈ ਸਰਬ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ ਲਾਭੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਨ ਮਰੰਦ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੨ ॥

ਮੇਰੇ ਤੋ ਰਾਜ ਧਨ ਅਰ ਕੁਟੰਬ ਸਰਬੰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਏਹ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਫੇਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੨ ॥ ਆਪ ਕੋ ਪਤੰਤਰ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪੂਜਹੋ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥

ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ਮਨੁ ਅਗਾਧਿ ॥ ਜਗੁ ਜੀਤੋ-ਹੋ ਹੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਗੁਰ) ਪੂਜ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਰੂਪ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਅਗਾਧ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਪਾਵਹੁ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ (ਕਿਰਪਾਧਿ) ਅਧਿਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਪੂਜਾ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ ਸਾ ਪੂਜਾ ਜਿ ਹਰਿ ਭਾਵਾਸਿ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜੋ ਪੂਜਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਬਿਧੀਓਂਕਰ ਖੋਜੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸੋ ਪੂਜਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਜਾਵੇ॥

ਮਾਟੀ ਕੀ ਇਹ ਪੁਤਰੀ ਜੋਰੀ ਕਿਆ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਸਿ ॥

ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪੁਤਰੀ ਮਿਟੀ ਕੀ (ਜੋਰੀ) ਰਚੀ ਹੂਈ ਹੈ ਇਹ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ ਸੋ ਤੁਧੁ ਜੰਤ ਮਿਲਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੀ ਬਾਹਿ ਪਕੜ ਕਰ ਅਪਣੇ ਰਸਤੇ ਪਾਵਤੇ ਹੋ ਸੋ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ ਇਕ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਮੈ ਆਸ ॥

ਔਰ ਓਟ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਸੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਏਕ ਤੇਰੀ ਆਸ ਔ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਦੀਨੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜਉ ਸਭ ਘਟਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਸ ॥

ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਜਨ ਕਿਆ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਕੀ ਮਨਿ ਪਿਆਸ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤੁ
ਹੈ ਤੁਮ੍ਰਾ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਸ ॥੨ ॥ ੧ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਕਹੀਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਂਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਕੇਰੈ ॥
ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗ ਰੰਗ ਅਨੂਪੇਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਮੋਹਿ ਮਗਨੇਰੈ ॥

ਹੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕੇ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਅਨੂਪ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਐਸੇ ਸਿਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੋਹ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਗਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਨੈਨਹੁ ਦੇਖੁ ਸਾਧ ਦਰਸੇਰੈ ॥ ਸੋ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਪਰੰਤੂ ਦਰਸਨ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਰਨੇਰੈ ॥ ਬਾਂਛਹੁ ਧੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਰੈ ॥

(ਸਾਧ)ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੀ ਚਾਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰਕਰਦੇਵੈ।

ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਮੈਲੁ ਕਟੇਰੈ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਵਹੁ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੋਰੈ ॥

ਵਹੁ ਧੂਰੀ ਪਾਪ ਮੈਲ ਕਾਟਨੇਕੋ ਐਸੇਹੈ ਜੈਸੇ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਤਾਤੇ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਅਰ ਮੁਖ ਨਾ ਮੋੜ ॥

ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਲਾਖ ਕਰੋਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਪੁਕਰੋਰੈ ॥ ੧ ॥

ਲਖਾ ਕ੍ਰੋੜ ਧਨ ਕਛ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਤ ਕੇ ਉਪਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਸਾ ਮਾਨਿ ਏਕ ਨਿਰੰਕੇਰੈ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਹੁ ਭਾਉ ਦੂਜੇਰੈ ॥

(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਮਾਨ ਦ੍ਵੈਤਭਾਵ ਤ੍ਯਾਗ ਦੇਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਕਵਨ ਕਹਾਂ ਹਉ ਗੁਨ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਏਕ ਟੁਲੇਰੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਵਨ ਕਵਨ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਕਰੋਂ ਤੇਰਾ ਏਕ ਭੀ (ਟੁਲੇਰੈ) ਉਪਕਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਗਤ ਗੁਰ ਕੇਰੈ ॥੨॥੧॥੩੪ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਐਸੀ ਕਉਨ ਬਿਧੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੀ ਕੌਨ ਬਿਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਾ (ਪਰਸਨਾ) ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਵੈ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਉਮਗਿ ਹੀਉ ਤਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਕੀ(ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਲਗ ਰਹੀਹੈ ਔਰ(ਉਮਗਿ)ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਹ੍ਰਿਦੇਕਾ ਤਰਸਨਾਹੋਰਹਾਹੈ॥੧॥

ਦੀਨ ਲੀਨ ਪਿਆਸ ਮੀਨ ਸੰਤਨਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰੇਨ ॥

ਜੈਸੇ ਪ੍ਯਾਸ ਕਰਕੇ ਮੀਨ ਦੀਨਤਾ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹੀਉ ਅਰਪਿ ਦੇਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਹੈ ਕਿਰਪੇਨ ॥

ਜਬ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ ਹੀਉ ਭਾਵ ਮਨੁ ਅਰਪਨ ਕਰਦੀਆ ਤਬ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡਿਓ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭੇਟਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨॥ ੩੫ ॥

ਜੋ ਮਾਨੁ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਛੋਡਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਰੰਗਨ ਕੇ ਰੰਗਾ ॥

ਕੀਟ ਹਸਤ ਪੂਰਨ ਸਭ ਸੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ(ਰੰਗਾ)ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ?ਰੰਗੋਂ ਰੰਗੋਂ ਵਿਖੇ(ਰੰਗਾ)ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਕੀੜੀ ਅਰੁ ਹਸਤੀਤਕ ਸਭਕੇ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ? ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੇ ਉਪਾਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥ ਸਹਿਤ ਗੰਗਾ ॥ ਜਲੁ ਹੇਵਤ ਭੂਖ ਅਰੁ ਨੰਗਾ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੰਗਾਜੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਰਬਤੀਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਲ ਧਾਰਾ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਨੰਗ ਔਰ ਭੂਖ ਸਹਾਰਤੇਹੈਂ॥

ਪੂਜਾ ਚਾਰ ਕਰਤ ਮੇਲੰਗਾ ॥ ਚਕ੍ਰ ਕਰਮ ਤਿਲਕ

ਖਾਟੰਗਾ ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟੇ ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਅੰਗੋਂ ਕੋ (ਮੇਲ) ਸੰਕੋਚ ਕਰਕੇ ਪੂਜਾ ਕਾ ਆਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦ੍ਵਾਰਕਾ ਅਰ ਹਿੰਗਲਾਜ ਜਾਕਰ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਖਟਿ ਅੰਗੋਂ ਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਦਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿਕ ਸਥਾਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥੧॥

ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਅਤਿ ਰਹਿਤ ਬਿਟੰਗਾ ॥ ਹਉ ਰੋਗੁ ਬਿਆਪੈ ਚੁਕੈ ਨ ਭੰਗਾ॥

ਇਕ ਹਠ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਭਾਵ ਹਠੁ ਧਾਰ ਕਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ (ਬਿਟੰਗਾ) ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਊਪਰ ਚਰਨ ਕਰਕੇ ਖੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਬ੍ਯਾਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਸਤਸੰਗ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ (ਭੰਗਾ) ਬਿਘਨ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਜਰੰਗਾ ॥ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚੰਗਾ॥੨॥੩ ॥ ੩੬ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਤਿਨਕਾ(ਜਰੰਗਾ)ਰਿਦਾ ਜਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਚੰਗਾ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ੍ਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਿਖ ਬੂਝਿ ਗਈ ਗਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ॥ ਪੰਚ ਭਾਗੇ ਚੋਰ ਸਹਜੇ ਸੁਖੈਨੋ

ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਬੁਧੀ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂਕੋ ਮਿਲ ਗਈ ਤਬ ਪਦਾਰਥੋਂਕੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਥੀ ਸੋ ਬੁਝ ਗਈ ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਯਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ*ਗਾਵਤੀ ਰਹਿਤੀਹੈ॥

ਜੈਸੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੋਸਿਉ ਮੋਸਿਉ ਐਸੀ ਹਉ ਕੈਸੇ ਕਰਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੈਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤੀ (ਮੋ) ਮੋਹ ਕੇ ਸਹਤ ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ (ਮੋ ਸਿਉ) ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ॥ ਉਪਕਾਰਤਾ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਕਰੋਂ ॥

*ਵਾ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣਾ ਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਹੀਓ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਬਲਿ ਬਲੇ ਬਲਿ ਬਲੇ ਬਲਿ ਗਈ ॥ ੧ ॥

ਹ੍ਰਿਦੇ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਗਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪੈ ਸੰਤ ਪਾਇ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਕੇ ਹੇ ਧਜਾਵਨੇ ਜੋਗੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਜਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ਤੇਰੋ ਕੇਹਰੋ ਜਿਤੁ ਜੰਤਨ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਕੌਨਸਾ ਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾਂ ਬੈਠਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ? ਵਾ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਤਾ ਹੈ॥ ਜਹਾਂ ਸੰਤ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗੁ ਮੇਰਾ ਸਥਾਨੁ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਦਾਸ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥

ਅਨੇਕ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਮਿਲਿਓ ਜੋ ਭਾਵਤੋ ਜਨ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ
ਸਮਾਇ ॥ ਏਕ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੭ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਿਆਗੀਐ ਗੁਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਪੇਖਤਾ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਹਾਂ ਹਾਂ ਮਨ ਚਰਨ ਰੇਨ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਗੁ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਜੋ ਮਾਨੁ ਹੈ ਔਰ ਬਿਭੂਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਭੀ ਤ੍ਯਾਗੀਏ ਦਯਾਲ (ਲਾਲ) ਪ੍ਯਾਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ (ਹਾਂ ਹਾਂ) ਵਡਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮੁ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਖਬਰਦਾਰੁ ਹੋਕਰ ਹੇ (ਮਨ) ਪ੍ਯਾਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਹੁ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗੁਪਾਲ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਧ੍ਯਾਨ ਕਰ ਗ੍ਯਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਦੀਨ
ਦਇਆਲ ਮੋਹਨਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥

ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਮੋਹਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੁ ਹਿਰਦੇ ਕਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਲਾਉ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ॥ ਤਜਿ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਸਗਲ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੮ ॥

ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਔਰ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ॥੨॥੧॥੩੮॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਹਨ ਮਲਨ ਦਹਨ
ਲਹਨ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਨ ਨਹੀ ਉਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਮਲ ਕੋ ਦਗਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸੋ ਜਸੁ (ਲਹਨ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਟਨ ਖਟਨ ਜਟਨ ਹੋਮਨ ਨਾਹੀ ਡੰਡ ਧਾਰ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਤਟਨ) ਕਿਨਾਰਿਓਂ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ (ਖਟਨ) ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਹ ਜਟਾ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਹੋਮ ਕਰਨੇਸੇ ਡੰਡ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਣੇ ਸੇ (ਸੁਆਉ) ਆਤਮ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥੧॥

ਜਤਨ ਭਾਂਤਨ ਤਪਨ ਭ੍ਰਮਨ ਅਨਿਕ ਕਥਨ ਕਥਤੇ ਨਹੀ ਥਾਹ ਪਾਈ ਠਾਉ ॥

ਜਤੀਓਂ ਕੀ ਤਰਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਸੰਕੋਚਨੇ ਸੇ ਵਾ (ਭਾਤਨ) ਤਰਹ ਤਰਹ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਣੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਕਥਾ ਕੋ ਕਥਤੇ ਹੂਏ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਠਾਉ) ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੀ ਥਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਸੋਧਿ ਸਗਰ ਸੋਧਨਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕਾ ਭਜੁ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥

ਸਭ ਸੋਧਨ ਸੋਧੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬੀਚਾਰਬੀਚਾਰੇਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਨਾਮਕੇ ਭਜਨੇਤੇ ਸੁਖੁਹੋਤਾਹੈ॥੨॥੨॥੩੯॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯॥ ੧ ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਭੈ ਹਰਨ ਤਾਰਨ ਤਰਨ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਜਨਮਾਦੀ ਭੈ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮ ਤਾਰਨੇ ਕੋ(ਤਰਨ)ਜਹਾਜਰੂਪਹੋ॥

ਨੈਨ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਜਸੁ ਤੋਖਿ ਸੁਨਤ ਕਰਨ॥ ੧॥

ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਸੁ ਸੁਨ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਹੂਆ ਹੈ॥ ੧॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਦਾਤੇ ਦੀਨ ਗੋਬਿਦ ਸਰਨ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣਿ ਹੂੰ॥

ਆਸ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨ ਗਹੀ ਓਟ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਨ॥ ੨॥ ੧॥ ੪੦॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂਹੇ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦੁਖੋਂਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੀਸਰਣਗ੍ਰਹਣਕਰੀਹੈ॥੨॥੧॥੪੦॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਦਇਆਲ ਠਾਕੁਰ ਆਨ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਉਧਰਤੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਠਾਕਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਕੋਈ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ (ਬਿਰਦੁ) ਪ੍ਰਣ ਵਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਯਾਇ ਕਰ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਸੈਸਾਰ ਗਾਰ ਬਿਕਾਰ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅੰਧ॥ ਬਿਕਲ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਧੰਧ॥

ਜੀਉ ਮੋਹ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਗਾਰ) ਜਿਲਣ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਧੰਧਕੋਂ ਸਾਥ ਬਯਾਕੁਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਕਰੁ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਕਾਢਹੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ॥ ੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਆਪ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਸਨਾਥ ਸੰਤਨ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸ॥ ਮਨਿ ਦਰਸਨੈ ਕੀ ਪਿਆਸ॥

ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਗੁਨਤਾਸ॥

ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਸੰਤੋਂ ਕੋ (ਸਨਾਥ)ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਣਤਾਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੈ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਇ॥ ੨॥॥ ੨॥ ੪੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਯਾਲ ਸਰੂਪ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਵਤਾਹੂੰ॥੨॥੨॥੪੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ਵਾਰਿ ਵਾਰਉ ਅਨਿਕ ਡਾਰਉ॥ਸੁਖੁਪ੍ਰਿਅਸੁਹਾਗਪਲਕਰਾਤ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਕਾ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਪਲਕ ਭਾਗ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਅਨੇਕਪਦਾਰਥਵਾਰਵਾਰਕਰਡਾਨਦੇਵੇਂ॥

ਕਨਿਕ ਮੰਦਰ ਪਾਟ ਸੇਜ ਸਖੀ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ ਇਨ ਸਿਉ ਤਾਤ॥ ੧॥

ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਮੰਦਰ ਅਰ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸੇਜ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਨਕੇ ਸਾਥ (ਤਾਤ) ਪ੍ਰਯੋਜਨੁ ਭਾਵ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ੧॥

ਮੁਕਤ ਲਾਲ ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਹਾਤ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਹਾਤ) ਨਸ਼ਰ ਰੂਪ ਹੈਂ॥

ਰੂਖੋ ਭੋਜਨੁ ਭੂਮਿ ਸੈਨ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਤ॥ ੨॥ ੩॥ ੪੨॥

ਰੂਖਾ ਭੋਜਨ ਅਰ ਭੂਮੀ ਪਰ ਸੌਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਖੀ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਤੋ ਵਹੁ ਅਵਸਥਾ ਸੁਖ ਕੇ ਸਹਿਤ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ੨॥ ੩॥ ੪੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਹੰ ਤੋਰੋ ਮੁਖੁ ਜੋਰੋ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਮਨੁ ਲੋਰੋ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੋ ਮੋਰੋ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੁਖਕੋ ਜੋੜਤਾ ਹੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਾਪ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ (ਲੋਰੋ) ਚਾਹਤ ਹੂੰ ਮੇਰਾ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਆਗਨਿ ਚੈਨਾ ਤੋਰੋ ਰੀ ਤੋਰੋ ਪੰਚ ਦੂਤਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਤੋਰੋ॥ ੧॥

ਸਰੀਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸੇਜ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਈ ਹੈ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਅੰਙਣ ਮੈਂ ਚੈਨ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਸੇ ਸੰਗ ਤੋੜਤਾ ਹੂੰ॥ ੧॥

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੇ ਨਿਜ ਆਸਨਿ ਊਂਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸੋਰੇ ॥

ਆਵਨੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਬਸੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਊਂਧ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਜੋ (ਕਮਲ) ਰਿਦਾ ਥਾ ਸੋ ਖਿੜ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਛੁਟਕੀ ਹਉਮੈ ਸੋਰੇ ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਗਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ(ਸੋਰੇ)ਸੁਹਰਤ ਖਬਰ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਹੰਤਾ ਛੁਟੀ ਹੈ ਅਰੁ(ਸੋਰੇ)ਰੋਲਾ ਛੁਟ ਗਯਾ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜਸੁ ਮੈਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥ ਤਾਂਤੇ ਜਾਪਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਬੇਦ ਕਹਤ ਪੰਥੁ ਗਾਖਰੋ ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰਤਾਪ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਅਰ ਬੇਦ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਰਸਤੇ ਕੋ (ਗਾਖਰੇ) ਕਠਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਉਲੰਘਣੇ ਕੋ ਹਰੀ ਜਾਪਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਤੂੰ ਹੰਕਾਰ ਤਾਪ ਕਰ ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ॥

ਜੋ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਸੰਗਿ ਬਪੁਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਬਪੁਰੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕਰ ਸੰਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਊ ਜਨੁ ਉਧਰੈ ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰਹੁ ਆਪ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੌਣ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪ ਉਧਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮਾ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਮੋਹ ਅਰ ਭਰਮ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਅਰੁ ਭਯ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥੫॥੪੪॥

ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੦ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੋ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਸੰਤਹੁ ਜਾਤ ਜੀਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ਮਾਨ ਮੋਹੀ ਪੰਚ ਦੋਹੀ ਉਰਝਿ ਨਿਕਟਿ ਬਸਿਓ ਤਾਕੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂਆ ਦੂਤ ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸਾ ਦਾਨੁ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਆਪਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸਰਧਾਦੀਜੀਏਮਾਨਕਰ ਬੁਧੀ ਮੋਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚੋਂ ਕੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਦੋਹੀ ਫਿਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਮੈ ਉਰਝ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਿਕਟ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਦੇ ਕਰ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹੇਤ ਸਾਧੂਆ ਕੀ ਸਰਨਿ ਤਕੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮ ਜੂਨੀਓ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਹੂੰ ਅਬ ਹਾਰ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੁਲਭ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਤੁਮ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥

ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਹਜਸੁਭਾਏਆਪਨਆਏ॥ਕਛੂਨਜਾਨੈਕਛੂਦਿਖਾਏ॥ਪ੍ਰਭੁਮਿਲਿਓਸੁਖਬਾਲੇਭੋਲੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ)ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਜੀ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਮੈ ਕਛੂ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕਿ (ਕਛੂ) ਕਰਮੋਂ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦੇਖ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ (ਬਾਲੇ ਭੋਲੇ)ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤੋ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏ ਸਾਧ ਸੰਗਾਏ ॥ ਕਤਹੂ ਨ ਜਾਏ ਘਰਹਿ ਬਸਾਏ ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਇਹ ਚੋਲੈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਰਬਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਸੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆ ਬਸਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੋਲੇ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਲੁਭਾਏ ਆਨ ਤਜਾਏ ॥ ਥਾਨ ਥਨਾਏ ਸਰਬ ਸਮਾਏ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਨ ਬੋਲੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੬ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲੁਭਾਏ ਤੋ ਔਰ ਸਭ ਕੋਤਜਾਗ ਦੀਆ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਲੁਭਾਏਹੋ?ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਜੋ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਸਰਬ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰੋਂਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੂਏਹੈਂ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ(ਰਸਕਿ)ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰਤਿਸ(ਰਸਕਿ)ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਬੋਲੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਨ ਦੁਰਾਈ ॥ ਪਰਮਿਤਿ,
ਰੂਪੁ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੋਬਿੰਦ) ਬੇਦੋਂ ਕਰ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਠਾਕੁਰੋ ਕੋ ਮਿਲਣਾ (ਦੁਰਾਈ) ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਅਗਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾਸੇਪਰੇਹੈ ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਆਵਸਜ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਹਨਿ ਭਵਨਿ ਨਾਹੀ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਅਨਿਕ ਉਕਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਿਨੇ ਕਰ ਨਹੀਂਪਾਇਆ ਦੇਸਾਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਣੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਆ ਅਨਿਕ ਚਤਰਾਈਆਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆਐਸੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ (ਉਕਤਿ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਤਨ ਜਤਨ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਰੇ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਜਉ ਕਿਰਪਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕਰੀਏ ਤੌ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਗਿਆ ਜਬ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ(ਕਿਰਪਾਈ)ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਈ ਤੌ ਆਇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੀਨੋਂਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਤਿਨਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੇਨ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ
ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥ ਚਿਤਵਉ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਸਾਸਨ ਨਿਸਿ ਭੋਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ)ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂਜਾਨਤਾਹੂੰ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਨ ਆਪਨ ਤੂਟਤ ਨਹੀ ਜੋਰੁ ॥ ਪ੍ਰਾਨ
ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬ ਸੁੋ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਿਧੇ ਸੁਖ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਐਸੇ ਜੋੜ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਾਰੀ ਟੂਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਸੁਖ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਈਤ ਊਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰਖਤ ਰਿਦ ਖੋਰਿ ॥ ਸੰਤ ਸਰਨ
ਤਰਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨਸਿਓ ਦੁਖੁ ਘੋਰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੮ ॥

(ਈਤ ਊਤ) ਈਹਾਂ ਊਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਕੋ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਖੋੜ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨਕੀ ਸਰਣ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿ ਘੋਰ ਦੁਖ ਨਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅਸਨੇਹੁ ॥
ਸਾਜਨੋ ਤੂ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕੇਹੁ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਦਾਸ ਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ (ਅਸ਼ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭੀ ਕਛੁ ਹੈ ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਸੁਤ ਦੇਹ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਔ(ਤਾਨੁ)ਬਲੁ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ (ਧਨੁ) ਰੋਕੜੀ ਲਖਮੀ ਹਾਥੀ ਘੋੜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭੀ ਮੁਝਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥

ਮੋਖ ਅਰ ਭੋਗ ਕੀ ਯੁਕਤੀ ਕਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਤੂੰ ਵਡੀ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੯ ॥

ਭੈ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਨਿਹਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਸੇ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੯ ॥ ਭੇਖੀਓਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਤ ਕਰਤ ਚਰਚ ਚਰਚ ਚਰਚਰੀ ॥
ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਭੇਖ ਗਿਆਨ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਧਰਤ ਧਰਤ ਧਰਚਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਫਿਰਤੇ ਔ ਭੇਖੀ ਧਯਾਨੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਭੇਖੀ

ਗਜਾਨੀ (ਧਰ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ (ਚਰੀ) ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹੰ ਅਹੰ ਅਹੈ ਅਵਰ ਮੂੜ ਮੂੜ ਮੂੜ ਬਵਰਈ ॥

ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ (ਅਹੰ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਭੇਖੀ ਧਜਾਨੀ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੂਰਖ ਬਾਵਰੇ ਹੈਂ ਭੇਖੀ ਗਜਾਨੀ ਮੂੜ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਥਨ ਮਾਤਰ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ॥

ਜਤਿ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾਲ ਹਈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਜੋਗੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਧਜਾਨੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਧ ਗਜਾਨੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤਰੂਪ ਕਾਲ ਤਿਨਕੋ (ਹਈ) ਹਤੁ ਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮਿਰਤੁ ਮਿਰਤੁ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ ਹਈ ॥

ਹੇ ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਮਾਨ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਮਿਰਤੂ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੈਂ ਹੇ ਭੇਖੀ ਧਜਾਨੀ ਮਾਨ ਤ੍ਯਾਗ ਮ੍ਰਿਤ ਸਮੀਪ ਹੈ ਹੇ ਭੇਖੀ ਗਜਾਨੀ ਮਾਨ ਤ੍ਯਾਗ ਦੇਹ ਮ੍ਰਿਤੂ ਸਾਮੀਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਾਜੁ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਮੂੜ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਭਜਨ
ਭਜਨ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੫੦ ॥ ੧੨ ॥ ੬੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੋ ਹੇ ਮੂਰਖੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭਜਨ ਕੀਏ ਬਿਨਾਂ (ਅਹਿਲਾ) ਬਜਰਥ ਅਵਸਥਾ ਗਈ ਹੈ ਤੀਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਇ ਲੈਣਾ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੫੦ ॥ ੧੨ ॥ ੬੨ ॥

ਭਗਤੀ ਕੀ ਮੁਖਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਦ ਕਹੀਂ ਸਾਰਥਕ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ ਜੋ ਪਦੁ ਤੁਕਤੁ ਅਰਥਾਤ ਕਾਫੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਨੜਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਪੈ ਤਿਵੈ
ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇਗਾ ਤਯੋਂ ਤਯੋਂ ਅਧਿਕ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਲੋਚਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮਹਿ ਚਾਹਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ॥

ਅਨਰਸ ਸਾਦ ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਜਬ (ਅਨਰਸ) ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਸੇ ਨਿਕਸ ਗਏ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨ ਕਛੁ ਭੀ ਹਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ॥੧॥

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰੁ ਮੀਠੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਮੀਠੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਬੁਲਾਵੈਗਾ ਤਬ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਰਹੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੋਤਮ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ਤਬ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਨਤ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਦ੍ਰਵੀਭੂਤ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਸਨਿਗਧ ਹੂਆ ਹੂਆ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਤਹ ਅਨਹਤ ਧੁਨੀ ਬਾਜਹਿ ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਨੀਝਰ ਧਾਰ ਚੁਆਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਹੈ (ਤਹ) ਤਹਾਂ ਇਕ ਰਸ ਧੁਨੋਂ ਵਾਲੇ ਬਾਜੇ ਨਿਤ ਹੀ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਵਹਾਂ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ (ਨੀਝਰ) ਏਕ ਰਸ ਧਾਰਾ ਚੁਵਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਕੁ ਤਿਲ ਤਿਲ ਗਾਵੈ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਇਕ (ਤਿਲ ਤਿਲ) ਛਿਨ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਸੰਤ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤਹਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣੇਂਗਾ ਅਰ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵੈਗਾ ਔਰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਕਨਿਕ ਕਨਿਕ ਪਹਿਰੇ ਬਹੁ ਕੰਗਨਾ ਕਾਪਰੁ ਭਾਂਤਿ ਬਨਾਵੈਗੋ ॥

ਸੁਵਰਨਾ ਵਿਚੋਂ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਕੋ ਜੋ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਭੂਸਣ ਕੰਕਣਾਦਿਕ ਪਹਿਰਨੇ ਔਰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਜੋ ਬਨਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਫੀਕ ਫਿਕਾਨੇ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਤੋ ਵਹੁ ਭੂਖਣ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭੀ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਸਤ੍ਰਾਦਿ ਕਾ (ਫਿਕਾਨੇ) ਬਿਰਸ ਹੈਂ ਇਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਵੇਂਗਾ ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਵੇਂਗਾ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਪਟਲ ਪਟਲ ਹੈ ਭਾਰੀ ਘਰੁ ਘੂਮਨਿ ਘੇਰਿ ਘੁਲਾਵੈਗੋ ॥

ਸਭੀ (ਪਟਲ) ਪੜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਪੜਦਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਰ (ਘਰੁ) ਰਿਦਾ ਘੂਮਣ ਘੇਰੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮੈਂ(ਘੁਲਾਵੈਗੋ)ਮਿਲਾਵੇਗਾ ॥

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਓ ਨ ਜਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਜੀਵਨੇ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨੂਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਉਠਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਤਰੇਗਾ ਭੀ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਉ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬੋਹਿਥੁ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਜਿਨਕੋ ਭੈ ਅਰ ਬੈਰਾਗ ਕਰਕੇ ਗਜਾਨੁ ਵਾ ਨਾਮ ਜਹਾਜੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ (ਖੇਵਟੁ) ਮਲਾਹ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤੌ ਹਰੀ ਬਜਾਪਕ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਜੀਉ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਅਗਿਆਨਿ ਲਾਇ ਸਵਾਲਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੈ ਲਾਇ ਜਗਾਵੈਗੋ ॥

ਅਗਜਾਨ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰਨੇ ਜੀਵੋ ਕੋ ਸੁਲਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗਜਾਨਮੇਂਲਾਇਕਰ ਜਗਾਇਦੇਵੇਗਾ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਜਿਸਤਰਾ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾਹੈਤਿਸੀਤਰਾ ਤੀਨੋਂਕਾਲੋਂਮੈਂ ਜੀਵੋਂਕੋ ਚਲਾਵਤਾਹੈ॥੮॥੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਸੋਈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਿਉ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਤੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਤ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਧਜਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੋ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੀ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਲਾਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸਭ ਮਲ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਤਰਿਓ ਸੰਗਿ ਕਾਸਟ ਲਗਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੋਹਾ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਸੋ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵੈਗੋ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇਗਾ ਤਿਸਕੋ ਹਰਿ ਰਸ ਆਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਢਿ ਪਾਣੀ ਚੀਕੜੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਾਂ ਸੰਗਤ ਜੋ ਪੁਰਸ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪੀ ਚੀਕੜ ਪਾਵੇਗਾ ॥੩॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਰਖਵਾਰੇ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥

ਜਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਲਗਾਵੈਗਾ ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈ ਸਮਾਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਨਿਵਿ ਰਹੀਐ ਜਨ ਨਿਵਹਿ ਤਾ ਫਲ ਗੁਨ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਵ ਰਹੀਏ ਜੋ ਜਨੋਂ ਕੋ ਨਿਵੇਗਾ ਤੌ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੈਗਾ ॥

ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟ ਕਰਹਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਜਿਉ ਪਚਿ ਜਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਦੁਸਟੁ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸੁ ਹਰਿਨਾਖਸ ਵਤ ਜਲ ਜਾਵੈਗਾ ਜਾਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂਤਪਕੀ ਪੂਜਾਹੈ॥੫॥ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਪੁਤੁ ਮੀਨ ਬਿਆਸਾ ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਮਲ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਕਮਲ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਯਾਸ ਦੇਵਜੀ ਮੀਂਨ ਕੁਲ ਤੇ ਹੂਏਹੈਂ ਭਾਵਮਛੋਦਰੀ ਸੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨੋਂ ਨੇ ਤਪ ਤਾਪਣੇ ਤੇ ਅਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਜਨ ਤਪ ਕਰ ਤੂੰ ਭੀ ਪੂਜਨੀਕ ਹੋ ਜਾਵੈਂਗਾ ॥

ਜੋ ਜੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਸੋ ਪੂਜਹੁ ਭਰਮਨ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜੋ ਭਗਤੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਤਿਸਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭ੍ਰਮਣਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੬ ॥

ਜਾਤ ਨ ਜਾਤਿ ਦੇਖਿ ਮਤ ਭਰਮਹੁ ਸੁਕ ਜਨਕ ਪਗੀ ਲਗਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥

ਊਚ ਨੀਚ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਊਚੀ ਅਰੁ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਤਿ ਭਰਮੁ ਦੇਖੋ ਜੈਸੇ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਜਬ ਸੁਕਦੇਵ ਕੋ ਪ੍ਰੀਖ੍ਯਾ ਹੇਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਜੂਠਨ ਜੂਠਿ ਪਈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਤਿਲੁ ਨ ਡੁਲਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਤਬ (ਜੂਠਨ) ਰਸੋਈ ਕੀ ਜੂਠ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਪੜੀ ਅਰਥਾਤ ਪਤਲਾ ਭੋਜਨ ਖਾਣੇ ਪੀਛੇ ਗਿਰਾਈਆਂ ਜਾਤੀਆ ਥੀਆ ਅਰ ਕੰਧ ਕੇ ਪਰਦੇ ਕਰ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਰਿਖੀ ਕਾ ਮਨੁ ਖਿਨ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਡੋਲਤਾ ਭਯਾ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਡੋਲੇਗਾ ਤੋ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈਂਗਾ ॥ ੭ ॥

ਜਨਕ ਜਨਕ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਨਉ ਮੁਨੀ ਧੂਰਿ ਲੈ ਲਾਵੈਗੋ ॥

ਔਰ ਦੇਖੋ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜਨਕ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਰਥਾਤ ਆਦਿਕੇ ਜਨਕ ਕੀ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਿਸ ਜਨਕ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਮੀ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸੇ ਉਠ ਕਰ ਨਉ ਮੁਨੀ ਪਿਪਲਾਇਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਯਾਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਠਾਕਰ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸੁ ਕਰਾਵੇਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ ॥ ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੋਇ ਲਖ ਕੋਟੀ ਲਖ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਰ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈਂਗਾ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੀ ਸ੍ਰਧਾ ਕਰੁ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਤੇ ਲਾਖੋਂ, ਲਾਖੋਂ ਸੇਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੋ ਜਾਵੈਂ ਤਿਨ ਲਾਖੋਂ ਕਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਵਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧ੍ਯਾਵੋਂਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਕਰੋਂਗਾ ॥

ਸਹਸ ਫਨੀ ਜਪਿਓ ਸੇਖ ਨਾਗੈ ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਹਜਾਰ ਫਨ ਵਾਲੇ ਸੇਸਨਾਗ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਜਪਤਿਆਂ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾਹੈ॥ ਭਾਵਸੇ ਮੈਂਭੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੂੰਗਾ ਵਾ ਜਪਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਮਨ ਕਰ ਅਥਾਹੁ ਹੈਂ ਤਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈਂਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੇਰੇਸ੍ਵਰੂਪਮੇਂ

ਮਨ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਠਹਿਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਜਪਿਓ ਤੇਈ ਜਨ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਜਪਤਿਅਹੁ ਕਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਤੁਝਕੋ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋਸੁਖੋਂਮੈਂਪ੍ਰਾਪਤਕਰਦੇਵੈਂਗਾ॥

ਬਿਦਰ ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਛੋਕ ਛੋਹਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅੰਕਿ ਗਲਿ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ ਬਿਦਰੁ (ਛੋਹਰਾ) ਬਾਲਕਾ ਭਾਵ ਦਾਸ (ਛੋਕ) ਛੂਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਸੂਦ੍ਰ ਸਭ ਸੇਛੋਟਾਥਾਤਿਸੀਕੋਂਕਿਸਨਜੀ ਨੇ (ਅੰਕਿ)ਹਿਰਦੇ ਔ ਗਲਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨ ਜੋਗੁ ਕਰਲੀਆ ਤਿਸ ਭਾਂਤ ਤੁਝ ਕੋ ਭੀਕ੍ਰਿਸਨਹਿਰਦੈਔ ਕੰਠ ਮੈ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਕਾਸਟ ਕਾਸਟ ਅੰਗਿ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਦੇਖੋ ਜਲ ਸੇ ਕਾਠ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ(ਅੰਗਿ)ਪਖੁ ਕਰਕੇ ਕਾਸਟ ਕੋ ਜਲੁ ਅਪਨੇ ਊਪਰਸੇ ਤਰਾਇਲੇਤਾਹੈ॥

ਰਾਮ ਜਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਭੀ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦੇਕਰ ਆਪ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਅਪਨਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਕਾ (ਬਿਰਦੁ) ਪ੍ਰਣ ਆਪ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ "ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕੰਠਿ ਲਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ" ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਰਾਖੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਪਾਥਰ ਲੋਹ ਲੋਹ ਬਡ ਪਾਥਰ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮ ਪਾਥਰ ਤੇ ਅਤੀ ਪਾਥਰ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਲੋਹੇ ਤੇ ਲੋਹਾ ਭਾਵ ਅਤੀ ਜੜ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਨਾਉਕਾ ਦੇਕਰ ਹਮਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾ ਦੇਵੈਗਾ ॥

ਜਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਰਿਓ ਜੁਲਾਹੋ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਭਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਤਰਿਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਖਰੇ ਖਰੋਏ ਬੈਠਤ ਊਠਤ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥

ਇਸੀਤੇਹੇ(ਖਰੇ)ਸੁਧ ਪਰਮੇਸੰਰ (ਖਰੋਏ) ਖੜੋਤੇ.ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਮਾਰਗਮੈਂਚਲਤੇਹੂਏਭਗਤੀਰੂਪੀਪੰਥਕਰਤੇਰੇਕੋਧਯਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਬਚਨ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਧਰੁ ਮੁਕਤਿ ਜਨਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਚਨ ਰੂਪ ਅਰੁ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਬਚਨ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਕਤੀ ਕਾ(ਪਾਧਰ) ਰਸਤਾ ਜਨਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਾਸਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਬਲੁ ਪਾਈਹੈ ਨਿਹਸਾਸਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥

(ਸਾਸਨਿ) ਹੇ ਆਗਯਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮੈ ਏਹ ਬਲ ਪਾਈਏ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਇ ਕਰ ਨਿਹਸੰਸੇ ਹੋਵੀਏ ਵਾ (ਸਾਸਨਿ) ਤਾੜਨਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮੁ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਬਲੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਇ ਕਰ ਤਾੜਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਏ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ ਤੌ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਜਾਵੇ ਤੌ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੀਉ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥੬॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ ਭਾਗ ਹੀਨ ਨਹੀ ਭਾਵੈਗੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਗਹੀਣੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਫਿਰਿ ਏਹ ਵੇਲਾ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਪਰਤਾਪੈ ਪਛੁਤਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਫੇਰ ਯਿਹ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਵੇਲਾ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜੀਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪੇਗਾ ਅਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਜੇਕੋ ਭਲਾ ਲੋੜੈ ਭਲ ਅਪਨਾ ਗੁਰ ਆਗੈ ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਭਲਾ ਪੁਰਸ ਅਪਨਾ ਭਲਾ ਚਾਹੇ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ (ਢਹਿ ਢਹਿ) ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਡਿਗ ਰਹੇ ਭਾਵਸਨਿੰਮ੍ਰਹੋਰਹੇ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਯਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਲਗਾਏ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੂੰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗਾਵੈਗੋ ॥ ਭੈ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਭਏ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਮਤਿ ਲਾਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੇਕਰਤੂੰ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂਰਾਤਾ ਹੂਆ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇਂਗਾ ਤੋ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂਕੇ ਤ੍ਰਾਸਜਮਾਦਿਕੋਂਕੇ

ਭੈਦਾਯਕ ਛਜ ਅਰ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੁਏ ਪੁਨਹ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਕਰ ਤੇਰੇਕੋ (ਲਾਗਿ) ਪਾਹੁ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਰੂਪ ਪਾਹੁ ਚੜ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਨਾ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਬੈਰਾਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਯਦਪਿ ਹਰੀ ਸਭ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੈ ਤਦਪਿ ਤਿਨ ਬੈਰਾਗੀਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਤਿਨ੍ਕੀ ਪੰਕ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਿਲੇ ਤਾ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਆਪਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦਿਵਾਇ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਲੋਭਿ ਲਗੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨਿ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਆਵੈਗੋ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਕੋਰੇ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ਨਹੀ ਆਵੇਗਾ ॥

ਫਿਰਿ ਉਲਟਿਓ ਜਨਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਫਿਰ ਜਨਮੁ ਉਲਟ ਜਾਵੈ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ਦੇਵੈਂਗਾ॥੨॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸੇ ਦਸੇ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀਆ ਖਿਨੁ ਨ ਟਿਕਾਵੈਗੋ ॥

ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਿਨੋਂ ਗੁਣੋ ਵਾਲੀਆਂ ਦਸਹੀ ਦਿਸਾਕੋ ਧਾਵਤੀ ਹੈਂ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਠਹਰਤੀਆਂ ਨਹੀ ਹੈਂ ਵਾ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਲੰਪਟ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕੇਗਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਰ ਮਨ ਕੈਸੇ ਬਸ ਹੋਵੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਵਸਗਤਿ ਆਵੈ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਵਸ ਆਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਪੁਰਸ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਏਕਸ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸਭੀ ਜਗਤ ਅੰਤ ਕੋ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਏਕੋ ਰੂਪੁ ਏਕੋ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭੁ ਏਕਤੁ ਬਚਨਿ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਕ ਹੀ ਏਕਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂਵਾਲਾ ਹੋਰਹਾਹੈ ਸਭੀ ਏਕ ਤਿਸਕੇ ਬਚਨ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਤੇਹੈਂ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈਗੋ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਛਾਤਾਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਗੁਰਾ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ਗੁਰੂ ਤਿਸਕੋ ਲਖਾਵੈਗਾ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਬਜਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਇਕ ਰਸ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਸੋਈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੋ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਭੇਟੇ ਬਿਨ੍ਹਾ ਸ੍ਰਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜੀਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਇਸੀ ਤਰਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ॥੬॥ਐਸੇਬੇਨੰਤੀਕਰੇ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੈਗੋ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਮਲੀਨ ਬਿਗਸਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮਤ ਮਲੀਨ ਕੋ ਬਿਗਸਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਮੈ ਸਰਧਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰੀ ਜਉ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਹਰ ਪਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤਉ ਤੇਰੀ ਸਰਧਾ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਗ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਨਿ ਮਿਲਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਰੂ) ਵਡਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਦੇਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੈਂਗੇ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰਸਿਖਿਆ ਕਰ ਸੁਭ ਚਾਲ ਮੈਂ ਚਲੇਗਾ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਰਹਿਣੀ ਉਤਮ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ॥

ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਮਸਤੁ ਦੀਜੈ ਤਲਿ ਕੁੰਡੇ ਗੁਰ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਤਰਾ ਮਤੇ ਹੁਏ (ਮੈਗਲੁ) ਹਸਤੀ ਕੋ ਕੁੰਡੇ ਕੇ ਤਲੇ ਦੇਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਵਸ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰ ਅੰਕਸ ਰੂਪ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਂਗੇ ਤੋ ਮਨ ਰੂਪ ਹਸਤੀ ਜੀਵ ਕੇ ਵਸ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਚਲਤੌ ਚਲੈ ਚਲੈ ਦਹ ਦਹਦਿਸਿ ਗੁਰੁ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੋ ॥

ਚਰਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਮਨ (ਦਹ) ਦਗਧ ਹੋਕਰ ਚਲਾਇਵਾਨ ਹੂਆ ਹੂਆ ਦਸੋ ਦਿਸਾਂ ਕੋ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਰਾਖੈ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕੇਗਾ ਤਬ ਹਰੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚੁਆਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚੁਆਇ ਦੇਵੈਗਾ ਤਬ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਵੈਗਾ ਭਾਵ ਅਪ੍ਰੋਖ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸੀਅਰ ਬਿਸੁ ਭਰੇ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰਪਣੀ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਹਿਰਕਰ ਇੰਦ੍ਰੇ(ਪੂਰਨ) ਲਬਾਲਬ ਭਰੇ ਹੈਂ ਵ ਕਾਮਾਦੀ ਸਰਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਕਰ ਲਬਾਲਬ ਭਰੇਹੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀਗਾਰੜੂ ਬਿਖ ਉਤਾਰਨੇਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਖਮੈਂ ਪਾਇ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਮੰਤਰ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਖੁ ਝਾਰਿ ਝਾਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰੂਪ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਾਮਾਦੀ ਰੂਪ ਸਰਪ ਤਿਸਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਝਾੜ ਝਾੜ ਜਹਿਰ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਆਨੁ ਲੋਭੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਜੋਰ ਕੇ ਜੋ ਲੋਭਰੂਪੀ ਕੁਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਬਦ ਕੀ ਚੋਟ ਸੇ ਗੁਰੂ ਖਿਨ ਮੈਂ ਕਢਾਇ ਦੇਵੇਗਾ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਆਨਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਨਗਰੀ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਕੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਇਹ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਆਨ ਰਾਖੇਹੈਂ ਕਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੇਗਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਨਿਘਰਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਗੁਰੁ ਨਿਘਰਤ ਕਾਢਿ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥

ਜੋ ਮੋਹੁ ਰੂਪੀ (ਪੰਕ) ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਘਰਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜਿਲਣ ਵਿਚ ਨਿਘਰਤੇ ਜਾਤੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕਾਢਨੇ ਯੋਗ ਕਾਢ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨਿ ਜਨ ਆਏ ਗੁਰੁ ਹਾਥੀ ਦੇ ਨਿਕਲਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਜਬ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਗੁਰੋ ਕੀ ਦਾਸ ਸਰਣ ਆਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਦਯਾ ਰੂਪੁ ਵਾ ਸਿਖਯਾ ਰੂਪੁ(ਹਾਥੀ) ਬਾਹ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਖੇਲੁ ਖਿਲਾਵੈਗੋ ॥

ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ ਬੀਚ ਜੋ ਪਦਾਰਥੁ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰੁ ਤੈਸੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਕਾ ਖੇਲੁ ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਰੁ ਖਿਨਕ ਮੈਂ ਖਿੰਡ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਐ ਸਭੁ ਖਿਲਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੋ ਹਰੀਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਪਤਿਰੂਪੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਕੋ ਪਹਿਰੇ ਹੁਏਜਾਵੇਗੇ॥ ੫॥

ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਹਉਮੈ ਪਾਪ ਕੋਇਲੇ ਆਨਿ ਜਮਾਵੈਗੋ ॥

ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਉਮੈ ਕੇ ਬੀਚ ਔਰੋ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਵਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਕਰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕੋਇਲੇ ਜਮਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਏ ਜੋ ਬੀਜੇ ਸੋ ਖਵਲਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕਾਲ ਆਇਆ ਤੋ ਸਭ ਪਾਪ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਇ ਗਏ ਕਿਉ ਕਿ ਜੀਵ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋ ਖਵਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਫਲ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੬ ॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਲੈ ਖਰਚੁ ਚਲੇ ਪਤਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਜੋ ਪਲੈ ਖਰਚ ਕੋ ਲੈਜਾਏਗਾ ਸੋ ਪਤਿਸਟਾ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਦੇਵਹਿ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹਰਿ ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਵਹੁ (ਖਾਇ ਖਰਚਿ) ਆਪ ਜਪੇਗਾ ਔਰੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇਗਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਤਿਸਕੋ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹੁ ਧਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਇਆ ਸਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧੀ ਦਈ ਤਬ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥ ਲੋਹਾ ਹਿਰਨੁ ਹੋਵੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਸ ਗੁਨੁ ਪਾਰਸ ਕੋ ਹੋਇ ਆਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਧਿਆਵੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਲੋਹ (ਹਿਰਨੁ) ਸੂਰਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤਿਸਕ ਬੀਚ ਪਾਰਸ ਕਾ ਗੁਨ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਾਰਸੁ ਜੋ ਲਾਗੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਹਾ ਪੁਰਸ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲੇਗਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਗੁਰਉਪਦੇਸਿ ਤਰੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਭੀ ਪੈਜ ਗੁਰੂ ਰਖ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ ਬਚਨੁ ਹੈ ਨੀਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਅਤੀ ਨੀਕਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜੀਵ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਅੰਬਰੀਕਿ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਬਚਨ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਲੈਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਧਿਆਵੈਗਾ ਸੋ ਅੰਬਰੀਕ ਸਮ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਸੁਧਾ ਸੁਧਾ ਕਰਿ ਧਿਆਵੈਗੋ॥

ਸਰਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਿ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾਮ (ਸੁਧਾ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਸੁਧਾ ਕਰਿ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਖਾਨ ਗੁਰੂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਧਿਆਵੈਗਾ ॥

ਦਇਆਲ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਵੈਂਗੇ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਏ ਸੇ ਥਾਪੇ ਤਿਨ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈਗੋ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੇ (ਥਾਪੇ) ਮੋਖ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭ ਆਵੈਗਾ ॥

ਜੇਕੋ ਸਰੁ ਸੰਧੈ ਜਨ ਊਪਰਿ ਫਿਰਿ ਉਲਟੋ ਤਿਸੈ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਤੀਰ ਕਾ ਸੰਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਲਟ ਕਰ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਰੀ ਲਗਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸੀਕਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਦਿਵਾਵੈਗੋ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਸਰ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜਾਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਦਿਵਾਵੈਗਾ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਹੈ ਮਤੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਤਿਨਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੋ ਅਪਣੀ ਮਤ ਮੈਂ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਗਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੈਗਾ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੁ ਬੇਦੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਰ ਪਰਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ (ਬੇਦੁ) ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੈਗਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਹਰਿ ਰੂਪੋ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨਕਉ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਜਪ ਕਰ ਹਰੀਕੇ ਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈਐ ਜਗਤ ਮੈਂ ਹਰੀ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਜਨ ਕੋ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਕਰਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹਰਿ ਭਰਮਾਵੈਗੋ ॥
ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸ ਬੇਮੁਖ ਕੋ ਹਰੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਾਵੇਗਾ ॥

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਸੁਆਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਰੰਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥
ਲੋਭ ਲਹਿਰ ਰੂਪ ਭਾਵ ਲੋਭ (ਸੁਆਨ) ਕੁੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਜਹਰ ਜੋ ਵਿਸ਼ਕਰੰਗਹੈਂ ਤਿਨਮੈਂ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਲ ਤੇ ਤਿਸ ਲੋਭੀ ਕੋ ਲਗਾਵੈਗਾ ॥ ੭ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਤਾਰਕੁ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਭ ਜਗਤ ਕਾ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਲਗੇਗਾ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੇਂਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਰਾਖਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਖਣੇ ਜੋਗ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੋ ਤੈਨੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਰਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈਗਾ ਤਾਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰਖ ਲੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛੇ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਜੋੜ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਛਕਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇ ਉਧਰੇ ਜਿਨ ਰਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ਜਤਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਧਿਆਏ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਕੇ (ਧਨਿ) ਧਨੀ ਧੰਨਤਾਜੋਗਹੈਂ ਔਰ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਗੀਆ ॥
ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾਮ ਜਪਨ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਲਗਿ ਤਰਉ ਤਿਨਕੈ ਪਾਏ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਡਭਾਗਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੧॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਨ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਜਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਤਰੋਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸਰਣ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਡਭਾਗੀਆਂ ਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਨਿਤ ਭਜਹ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ॥
ਜੋ ਸਾਧੂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੋ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ (ਰਸਕਿ) ਅਨੰਦਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਾਮੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਹ ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਵਹ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਭਾਗਏ ॥
ਸਤਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗਏ ॥
ਵਹੁ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮਲਾ ਮਰਣਾ ਤਿਨਕਾ (ਭਾਗਏ) ਦੂਰ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਤਿਨਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਪਾਈਏ ਤੌਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਈਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜੇ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵ ਕਮਾਇਣ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ
ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਿ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਣ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੇ ਊਪਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਦਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਦਰਸਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੋ ਸਦੀਵ ਚਾਹੋ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲੇ ਜੰਤ ਭਜਹੁ ਗੋਪਾਲੈ ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੂਰਨ ਘਾਲੈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਜੀਵ (ਗੋਪਾਲੈ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕੀ ਘਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ॥

ਨਿਤ ਭਜਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਭਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਈਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਪਰਵਾਣੁ ਸੋਈ ਆਇਆ ॥

ਤਾਂਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਈਏ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇਗਾਇਆਧਿਆਇਆਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਜਪ ਔ ਹਰੀ ਕਾ ਤਪ ਔ (ਨਿਰੰਜਨ) ਹਰੀ ਨਮਿਤ ਸੰਜਮ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਨ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਦਇਆ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਬਾਧਉ ਪਾਲੈ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਰਤਨ ਦੀਜੀਏ ਤਿਸ ਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਬਾਂਧ ਲੇਵਾਂ ॥ ੩ ॥

ਮੰਗਲ ਚਾਰ ਚੋਜ ਆਨੰਦਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੰਗਲਚਾਰ ਔਰ ਅਨੰਦ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ ਇਛ ਮਨਕੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਗਮਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਬਜੀ ਬਧਾਈ ਸਹਜੇ ਸਮਾਈ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖਿ ਨ ਰੁੰਨੀਆ ॥

ਅਨੰਦ ਕੀ ਬਧਾਈ ਬਜੀ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਸ੍ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁੜੋ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਰੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਲੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸੁਖ ਦਿਖਾਏ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਮੰਦਾ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਿਖਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਮੰਦੇ ਸੁਭਾਉ ਅਰ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਮਿਲੇਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ॥੪॥੧॥

ਮੂਸੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥ ਮੂਸਾ ਕਿਸੀਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਥਾ ਤਿਸਕੀ ਜਹਾਂ ਸਗਾਈ ਹੁਈ ਥੀ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਥੀ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਔਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਚੜੀ ਉਸਨੇ ਬਿਵਾਹੀ ॥ ਮੂਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਮਝਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥਜੁਧ ਕੀਆ ਜੀਤ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਕੈਦ ਕੀਆ ਅਰ ਪੂਛਾ ਤੈਨੇ ਐਸਾ ਨਿੰਦਤ ਕਾਮ ਕਿਉਂ ਕੀਆ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਲਗ ਗਿਆ ਥਾ ਅਰ ਬੇਬਸ ਹੋਕਰ ਆਪਕੇ ਭਜ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਯਹ ਕਾਮ ਕੀਆ ਥਾ।ਪਾਤਸਾਹ ਸਚਕੋਸੁਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਅਰ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸੀਕੋ ਬਖਸ ਦਈ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੇਕਰ ਛੋਡ ਦੀਆ ਢਾਢੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਗਾਈ ਉਸੀ ਧੁਨ ਪਰ ਯਹਿ ਵਾਰ ਹੈ* ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਮੂਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਤਿ ਰਖੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਲੈਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖ ॥

ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੁ ਔਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਹ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿਆ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਜੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਫੇਰ ਕਬੀ ਹਾਰਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਧੰਨਤਾਯੋਗਹੈਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ (ਸਾਰ) ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥

ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਈਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

---

*ਪੌੜੀ ਤਿਸਕੀ ਯਹ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰੇਸਠ ਮਰਾਤਬੇ ਇਕ ਜੁਗੀਏ ਛੱਡਿ । ਚੜਿਆ ਮੂਸਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਸਭ ਸੁਣਿਆ ਜੱਗੇ । ਦੇਂਦਾ ਫਿਰੇ ਥੋਬ ਹਾਥੀਆ ਕਹੁ ਕਿਤ ਚੜਗੇ । ਰੁੱਤ ਪਛਾਤੀ ਬਗੁਲਿਆ ਘਟ ਕਾਲੀ ਸਗੋ॥ਇਸ ਪੰਜ ਤੁਕੀ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਪੰਜਤੁਕੀ ਪੌੜੀ ਮੇਲੀ। "ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੋ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗ ਜੋਗੀਆ॥" ਇਤਯਾਦਿ

ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਰ ਜੇਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਕੇ ਧਜਾਈਏ ਤੌ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥

ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਜਪਿ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਕੋ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤਾਹੈ ਔ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨੁ) ਮੁਖੀ ਹਤਾ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੋ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗ ਜੋਗੀਆ ॥
ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰਸੀਅੜਾ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਭੋਗੀਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਸਿਧਹੈਂ ਔਰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ (ਜੁਗ) ਜੁੜਨੇਵਾਲਾ ਜੋਗੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਰਸ ਰੂਪਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਰਸੋਂ ਕੋ (ਰਸੀਅੜਾ) ਲੇਲੇਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਭੋਗ ਰੂਪਹੈਂ ਪੁਨਹ ਭੋਗਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪਹੈਂ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਗੀਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਜੋ ਕੁਛ ਆਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨੁ ਧਨੋੁ ਧੰਨ ਧੰਨ ਧਨੋ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਬੁਲਗ ਬੁਲੋਗੀਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਧੰਨ ਧੰਨ ਥੀ ਅਬ ਭੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰੀ ਕੇ (ਬੁਲਗ) ਬੋਲੋਂ ਕੋ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਬੋਲਤ ਸਭਿ ਪਾਪ ਲਹੋਗੀਆ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਸਭੀ ਮੁਖ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਬੋਲਣੇ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਨਾਸੁ ਹੋਇ ਦੁਰਮਤਿ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ਜੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਦੁਰਮਤ ਕੋ ਧੋਕਰ ਰਿਦੇ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਬਡਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥
ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਬੇਅੰਤੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਸੋ ਅਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਅਗੇ ਕੋ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਸੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਬਡਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜਗਜੀਵਨਾ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਕੇ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਰੰਗਾ ਹੂਆ ਵਾ ਰੰਗਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਤੂੰ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈਂ॥

ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ ਹਰਿ ਜਾਚਹਿ ਸਭ ਮੰਗ ਮੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਇਕ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਭਿਛਕ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੇ(ਮੰਗਨਾ) ਮੰਗਤੇ ਹੋਕਰ ਮੰਗਨੇ ਕੀ(ਜਾਚਹਿ) ਚਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਚੰਗ ਚੰਗਨਾ ॥

ਸੇਵਕ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਠਾਕੁਰ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸੇ(ਚੰਗਨਾ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸਭ ਫਲ ਫਲਨਾ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਹਰੇ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਫਲ ਪਾਵਹੁਗੇ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੁ ਫਿਰ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਯਾਨ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਤੌ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲਕੋਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਟੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਗੁਮਾਨ ਭੀ ਚੁਕ ਜਾਵੇਗਾ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਬਯਾਪਕ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਅਭੇਦੁ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂਕਾਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹਾ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਇਕ ਨਾਮ ਭਾਵ ਜਿਤਨੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਕਰਮ ਕਾ ਉਤਮ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤਿਨ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖ ਦ੍ਰਿਦਰ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਪਤੀਆਇ ॥

ਮਨ ਮਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮਨ ਮੈਂ ਪਤੀਆਇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹਹਿ ਕਰਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਤੂੰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤਰ ਤਿਨ ਕੇ ਸਥਾਨ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ(ਬਣਾਵਣੀ)ਕੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਨੀ ॥

ਰੰਗ ਸ੍ਵੇਤਿ ਪੀਤਾਦਿ (ਪਰੰਗ) ਮਿਸ੍ਰਤਿ ਰੰਗ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਸਭ ਸਾਜੀ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਭਾਤ ਕੇ ਰੰਗੋਂ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਉਪਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਵਰਤਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਵਣੀ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਸਭ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਬਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਊਪਰ ਤੂੰ ਦਯਾਲੁਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਮਝਾਵਣੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਰਮੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਮੋ ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਤਿਸਮੇਂ ਰਮੋ ਸੁੰਦ੍ਰ(ਰਾਮ)ਰਮਨ ਰੂਪਪਰਮੇਸ੍ਵਰਵਿਖੇ

ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਮੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਖ ਆਦਿ ਸਭੀ ਬਿਕਾਰ ਅਰੁ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੀ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਰਦੇ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤਦਾ ਬੁਝਹੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬੂਝਲਾ ਕਰੋ ॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਕਢੀ ਮਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਸੇ ਮਾਰ ਕਢੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਤਿਨ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਤਿਨੋਂਨੇ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਮੈਂ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ॥

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰੂ(ਤੁਠੈ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰਿਨਾਮੁ(ਚੇਤਾਇਆ)ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰੰਨ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੀ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣਾ ਯਿਹ ਕਰਣੀ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਔ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਿਹਾਰੁ ॥

ਮਤੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤ ਧਾਰ ਕਰ ਕੀਰਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਵਾਰੰਵਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮਕਾ ਖਜਾਨਾ ਸੌਂਪਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਵਾਣੇ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਾਮ ਤੇ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਤ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਲਿ ਹਸਤੀ ਮਲਿ ਨਾਵਾਲੀਐ ਸਿਰਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਹਸਤੀ ਕੋ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਲ ਕਰ ਨਵਾਈਏ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਭੀ ਸਿਰ ਪਰ ਛਾਰ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿਰ ਪੁਰ ਸੁਆਹ ਪਾਵਣੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਏਕੰਕਾਰੁ) ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਹੈ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬਿਆਪਕ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਵਖਰ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕੀਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਖੇਲ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬੀਚ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਬਰਤਨ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੈਨੇ ਬਣਜਾਰਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਜ ਮੈਂ ਜੀਵ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਕਰਤੇ ਸਭੁ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਕਰਤੇ ਸਭ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਪਸਾਰਾ ਭੀ ਸਭ ਸਚਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸਫਲ ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰਮਤ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਸਫਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸ੍ਰੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਰਵਹੁ ਮੁਖਹੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਜੀਵਨੋ ਜਿਤੁ ਭਵਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ (ਰਵਹੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੀ ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਜਿਹਬਾ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਹੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਆਪਕੇ ਗੁਣ (ਅਥਾਹ) ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਪਹ ਇਆਣਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਹ ॥
ਹਮ (ਇਆਣੇ) ਬਾਲਕ ਕੈਸੇ ਜਪ ਸਕੇਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਬਡੇ (ਅਗਮ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਔਰ (ਅਗਾਹ) ਬੇਅੰਤ ਹੋ ॥

ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮਤਿ ਊਤਮਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਗਿ ਪਾਹ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਊਤਮ ਮਤੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਮ (ਗੁਰ) ਪੂਜ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਵੇ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ ਤਰਾਹ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਕੋ ਅਪਣੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਮ ਪਾਪੀ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਤਰ ਜਾਵੇਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਤੁਠੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨ ਕੋ ਆਪ ਬਖਸ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ (ਤੁਠੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹੋਏ ਅਪਣੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਕਿਰਮ ਤਰਾਹ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਣੋ ਕਿ ਹਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਭਾਵ ਤੁਛ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਦਇਆਲੁ ॥
ਹੇ ਦਯਾਲੂ ਜਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਕਿ (ਗੁਰੁ) ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਹਮ ਭਾਈਆ ਹਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੁ ॥
ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹਮਕੋ ਪਯਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਸਰੀ ਮਨਿ ਚੂਕਾ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ ॥
ਸਭੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸੇ (ਆਲ) ਘਰ ਕਾ ਧੰਧਾ ਭੀ ਚੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਮ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਹਮਕੋ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਅਤੁਟੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਅਟੋਟ ਧਨ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਹੀਧਨਨਗਦੀਅਰਮਾਲਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਤੁਮ੍ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ ਸਭ ਊਪਰਿ ਵਡੇ ਵਡੌਨਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪੀਛੇ ਬਡਿਓਂ ਸੇ ਬਡੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਊਚੇ ਹੋ ਅਬ ਜੋ ਬਡੇ ਸੇਂ ਬਡੇ ਹੈਂ ਅਗੇ ਜੋ ਬਡੇ ਸੋ ਬਡੇ ਹੋਵੈਂਗੇ ਤਿਨ ਸਭ ਸੇਂ ਤੁਮ ਊਪਰ ਹੋ ॥

ਜੋ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਹਰੇ ਤੇ ਹੋਨਾ ॥
ਹੇ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਧਿਆਇ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕਾਟੇ ਪਾਪ ਕਟੋਨਾ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਵਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਕਟੋਨਾ) ਕਾਟਨੇ ਵਾਲੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਖਿ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੋਨਾ ॥
ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰ (ਵਡੋਨਾ) ਵਡੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਮਤੀ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਪੁਰਖ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ਤਾਤੇ ਹਮ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਆਦਿ ਸਤੇ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੇ ਪਰਤਖਿ
ਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਸੋਨਾ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸਭੀ ਐਸੇ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਆਦਿ ਮੈਂ ਭੀ ਸਤ ਥਾ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਕੇਆਦਿਮੈਂ ਭੀ ਸਤ ਥਾ ਅਬ ਪ੍ਰਤਖ ਵਰਤਮਾਨ ਮੈਂਭੀ ਸਤ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇਕੋ ਭੀਸਦਾ ਸਦਾ ਸੱਤ ਸ੍ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਗੁਰਮੰਤ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਅਚਿੰਤ ॥

ਹਰੀ ਜੋ ਮਨ ਤੇ ਅਗਮ ਹੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੇ ਗੋਚਰ ਭੀ ਨਾਹੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਹਮਕੋ (ਅਚਿੰਤ) ਅਕਸਮਾਤ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬਿਅੰਤ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰੀ ਬੇਅੰਤ ਜਹਾ ਤਹਾ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਰਸ ਭੋਗਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤ ॥

ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਲਛਮੀ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਇਦਾ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੀਅਜੰਤ ॥

ਜੋ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਭਿਖ੍ਯਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਸੋ ਦਾਨੁ ਦੀਜੀਐ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ ਹਮ ਗਾਵਹ ਹਰਿਗੁਣ ਛੰਤ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਇਕਰ ਮਿਲੀਏ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂਕੇ (ਛੰਤ) ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਜੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਸਰੀਰਿ ॥

(ਹਰੀ) ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਸਜਨ ਕਾ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਔਰ (ਸਰੀਰ) ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਔਰ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਯਾਨ ਅਰੁ ਤਦ ਜੰਨ ਉਪਾਧੀ ਨਵਿਰਤ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰੀਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਧੀਰ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਭ ਆਸਾਹਮਾਰੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਈਆਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿਆ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮਉਲਾ ॥

ਹਰੀ ਉਤਮ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ(ਹਰਿਆ)ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਭ ਮੈ(ਮਉਲਾ)ਮਿਲ ਰਹਾਹੈ॥

ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਸੇਵੇ ਚਰਨ ਨਿਤ ਕਉਲਾ ॥

ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਲਛਮੀ ਨਿਤ ਸੇਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਭ ਜੀਅਜੰਤ ਹਰਿ ਵਸੈ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਜਉਲਾ ॥

ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸਭ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ ਸੰਮਾਲੇ)ਖਬਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਭ ਸੇ (ਜਉਲਾ) ਜੁਦਾ ਭਾਵ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥

ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਸੀ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਉਲਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋਬੂਝਤਾਹੈਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋਸਤਗੁਰੂ ਸਮਰਥਪੁਰਖ(ਸਉਲਾ)ਸਾਵਲਾਮਿਲਾਹੈ ॥

ਸਭਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ

ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗੁਣੀ ਸਮਉਲਾ ॥ ੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਣੋਂ ਕੋਗਾਇਨ ਕਰ ਤਿਸ(ਗੁਣੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸੁਤਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਿ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਤਿਆਂ ਭੀ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰ ਅਰ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਸਹਜ ਪਦ ਰੂਪ ਸਮਾਧੀ ਕਰ ਭਾਵ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਅਤੀ ਅਭ੍ਯਾਸ ਕਰਕੇ ਸੋਵਤੇ ਕੀ ਭੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਦਰੂਪ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਾਉ ਮਨਿ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਮੇਲੇ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਮਨਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ (ਤੁਠਾ) ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ ॥

ਇਕ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਇਕ ਹਰੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕਸ ਤੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਜਨਕੋ ਇਕ ਹਰੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔਰ ਇਕ ਹਰੀ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਔਰਪਤਿਸਰ੍ਹਾਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਡਭਾਗੀ ਅਨਹਦੁ ਵਜਿਆ ॥

(ਪੰਚੇ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ (ਮਤੀ) ਬੁਧੀ ਮੇਂ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੋ(ਅਨਹਦੁ)ਏਕ ਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜਿਆ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤ ਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਰਾਮੁ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੋਵਿਦੁ ਗਜਿਆ ॥

ਔਰ ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਕੋ (ਗਜਿਆ)ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਨੰਦ ਕਾ ਮੂਲ ਰਾਮ ਹੀ ਸਰਬਮੈਂ ਪੂਰਨਦੇਖਾ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਸੁ ਹਰਿ ਏਕੋ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਜਿਆ ॥

ਆਦਿ ਔਰ ਜੁਗਾਦਿ ਮੈਂ ਜਿਸਕਾ ਏਕ ਹੀ ਵੇਸ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਲੈਕਰ ਭਜਾ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਜਿਆ ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਲਜਾ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥

ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਕਹਹੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪੜਦਾ ਕਜਿਆ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਸਭੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿ ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਪੜਦਾ ਢਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੈ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਵਹੰਨਿ ॥

ਭਗਤੀਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸੰਤਜਨ ਉਛਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਗ੍ਯਾਨਕਰ ਲਬਾਲਬ ਭਰੇ ਹੁਏ ਵਗ ਰਹੇਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਰਹੇਹੈਂ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗ ਲਹੰਨਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੋਈਸੂਰ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਪੂਜਾਹੈ ਵਹੁ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂਵਾਲੇ(ਲਹੰਨਿ)ਜਾਣੀਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਹਰਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਸੰਖ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਹਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਗਾਧ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਮਿਲਾਹਿ) ਮਿਲਣੇ ਕੀ ਚਾਹ ਹੈ ਵਾ ਮੇਲਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਤ ਜਪੰਤ ਜਨ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜਪਤੇ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਮ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਲੜ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਣ ਕੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ ॥

ਹਰੀ (ਅਗੋਚਰ) ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕੈਸ ਦੇਖੋਂ ॥

ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਵਰਨੀਐ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥

ਜੇਕਰ ਕੁਛ (ਵਖਰੁ) ਵਸਤੂ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤੋ ਬਰਨਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ (ਰੂਪੁ)ਅਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਰੇਖਾਦਿ ਚਿੰਨ ਹਨ ॥

ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਦਿਖਾ ॥
ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਬੁਝਾਵਣੇ ਕੀ ਬੂਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੋਖ ਗਯਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਕੋ ਅਪ੍ਰੋਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟਸਾਲ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਗੁਣ ਸਿਖਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗਤ ਹੈ ਯੇਹੀ ਪਾਠਸਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਬੀਚ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿਖਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਰਸਨਾ ਧੰਨੁ ਕਰ ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਾਧਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ॥੮॥
ਧੰਨ ਧੰਨ ਵਹੁ ਰਸਨਾ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥ ਭੀ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਂਧਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਲੇਖੋਂ ਕੋ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਨਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈ ਹਰਿ ਏਕ ਨਾਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪਣੇ ਅਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ ॥
ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਜਨ ਪੈਨਾਈਅਨਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈ ਪਹਿਨਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈ ਹਰੀ ਨੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੁਣਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋ ਕੇ ਮੁਖਉਜਲੇਹੋਏਹੈਂਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ(ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮਕੋ ਸ੍ਰਵਣਕੀਆਹੈ॥
ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਆਇ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਸਾਂਤਿ ਵਸੀ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸ਼ਾਤੀ ਆਇ ਬਸੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ(ਰਉਦਿਆ)ਉਚਾਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੁਖ ਅਰ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥੨॥
ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ॥
ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਊਪਰ ਸੇ (ਹਉ) ਮੈਨੇ ਸਦੀਵ ਤਨ ਮਨ ਕੋ ਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਉ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨਕਉ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ ॥
ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ ਧੁਰੋ ਹੀ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੇਖਿਆ ॥
ਗੁਰੋਮਤਿ ਕਰ ਹਰੀ ਅਗਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਰੂਪ ਅਰ ਰੇਖਾ ਅਰਥਾਤ ਚਿਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਾ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸੇਵਕ ਰਲਿ ਏਕਿਆ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰੀ ਅਗਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਠਾਕਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ॥
ਸਭਿ ਕਹਰੁ ਮੁਖਹੁ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ
ਨਰ ਹਰੇ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖਿਆ ॥ ੯ ॥
ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਨਰੋ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਯੋਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ (ਵਿਸੇਖਿਆ) ਅਧਿਕ ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੯ ॥
ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ਰਮੁ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਮੀਤਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ (ਰਮੁ)ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਰਵਿ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ(ਰਮ ਰਾਮੋ) ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਰਮੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਮ (ਰਾਮੁ ਰਮੀਤ) ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਵਿਖੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਰਾਮ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ(ਰੰਗਿ ਰੀਤ)ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸਭ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਜਗਜੀਵਨਾ ਪਰਗਾਸੁ ਕੀਓ ਗੁਰ ਮੀਤਿ ॥

ਹਰੀ ਜਗ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪਾਸ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਯਿਹ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਾਂਦਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿਲੇ ਜਿਨਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਹਰੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਧੁਰ ਸੇ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਬਚਨੋ ਕਰ ਮਨ ਮੈ (ਚੀਤਿ)ਚੇਤਨ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਭਾਗਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥

ਜਿਨ ਭਾਗਵਾਨੋ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਸਜਣ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੀ ਹਰਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੇਖਾਏ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘੜੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਵਹੁ ਘੜੀ ਸੋਭਨੀਕ ਔਰ ਸਫਲ ਅਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਣੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਾਵੋ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਅਕਥ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਤੀ ਚਤਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਐ ਅਰ ਸਰਗੁਣ ਕੋ ਕੈਸੇ ਦੇਖੀਏ ?

ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਵਿਖਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਸਮਾਣੀ ਰਹੇ ਤਬ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕੋ ਭੀ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੈਂ ਭੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ(ਵਿਟਹੁ) ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਨਿਰਬਾਣ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਤੇ ਲੋਇਣਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਅੰਜਨ ਕੋ (ਦੇਇ) ਪਾਇਕਰ ਹਮਾਰੇ(ਲੋਇਣਾ) ਨੇਤ੍ਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨਕੋ (ਸਹਜਿ)ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੈਨੇ ਸਜਣ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰਸ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਾਂਤੀ ਹੈ ਕਿਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਚਿਤਵੈ ਨਾਮੋ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਵਹੁ ਨਾਮਕੋ ਹੀ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਅਪਣੀ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਪਾਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਨਾਮੋ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਗਤਿ ਕੀਤਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਬਸਮੈਂ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ॥

ਇਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇਅਨੁ ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਜੀਤਾ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਕ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਹਰਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮੇਲ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਭਾਗੈ ਲੀਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋ ਕਰ ਕਿਸੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਸਭੋ ਲਹਿ ਗਇਆ ਜਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦੀਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸਕਾ ਦੁਖ ਅਰੁ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾਉਪਦੇਸੁਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹਮ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਭਿ ਸੇਵਹੁ ਮੋਹਨੋ ਮਨਮੋਹਨੋ ਜਗ ਮੋਹਨੋ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਸਭੋ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੧੧॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਜਗਤ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਮੋਹਨੇ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਜਗਤਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਵਸਿ ਕੀਤਾ) ਵਸੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਰੋਗ ਕੈਸੇ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿਹੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਵਞਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤਾਮਿ ਸਗਾਰਵਾ ਜਾਂ ਦੇਖਾ ਹਰਿ ਨੈਣੇ ॥

ਮਨ ਅਰੁ ਤਨ(ਤਾਮਿ) ਤੌ (ਸਗਾਰਵਾ)ਸਹਤ ਗੌਰਵਤਾਦੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੌਹਰੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਮਿਲੈ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਦੁ ਸੁਣੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੇ(ਸਦੁ)ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰ ਕਰਤੇ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਤੋਲੁ ॥

ਜੋ ਜਗਤ ਕਾ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਤਥਾ ਅਤੋਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖੋ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧ੍ਯਾਵਣਾ ਕਰੋ ਹਰੀ ਆਪ ਉਤਮ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਭੀ (ਅਮੋਲੁ) ਬੇਕੀਮਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਧਿਆਇਆ ਹਿਰਦੈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤੇ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰੋਲੁ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਇਸਮੈ ਕੁਛ(ਰੋਲੁ) ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਬਾਤ ਹੈ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਲੁ ॥

ਜਿਸ (ਗੁਰ) ਪੂਜ੍ਯ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੋ ਨਾਰਾਇਣੋ ਜਿਤੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਝਗੜੁ ਝਗੋਲੁ ॥ ੧੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਧ੍ਯਾਵਣਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਮ ਝਗੜੂਕਾ ਅਜਾਮਲਵਤ (ਝਗੋਲ) ਨਰਕ ਕਾ ਗੋਤਾ ਵਾ ਝਗੜਾ ਚੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਰੁ ਸੰਧਿਆ ਗਾਵਾਰ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਤੇ ਹੂਏ ਕੋ ਜਿਸ(ਗਾਵਾਰ)ਮੂਰਖ ਨੇ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਖੈਂਚਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਸੰਧਿਆ ਤਿਸੁ ਫਿਰਿ ਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਤੋ ਹਰੀ ਕੀ ਓਟ ਲੈਕੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਵਹੁ ਬਾਣ ਜਿਸਨੇ ਸੰਧਾਨ ਕੀਆਹੈਉਸੀਕੋ ਮੁੜਕੇ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਅਖੀ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਖੰਨ੍ਹਿ ॥

ਜੋ ਅਖੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਸ ਬੀਚ ਆਈਆ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਵੇਲੇ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖਤੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇਕਰਿ ਦੂਜਾ ਦੇਖਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਦਿਚੰਨਿ੍ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਨੇਤ੍ਰ(ਦੂਜਾ)ਦ੍ਵੈਤ ਨੂੰ ਦੇਖਤੇ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੋਲਕੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਕਢ ਦੇਈਏ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨੋ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋਈ ॥

ਜੋ ਜਲ ਥਲ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਔਰ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਭ੍ਰਾਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਦਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਪਿਅਹੁ ਜਨ ਕੋਈ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਪੋ ਸਭ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਜਪਹੁ ਗੋਪਾਲ ਗੁਨ ਪਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਈ ॥ ੧੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸਭ (ਲੋਈ) ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਸਜਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ॥

ਜੋ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਜਣੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਲੁਡਿ ਲੁਡਿ ਦਰਗਹਿ ਵੰਞੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਫਿਰ (ਲੁਡਿ ਲੁਡਿ) ਲਟਕ ਲਟਕ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਭੈ ਹੂਆ ਹੂਆ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਜਾਹੁ ਭਾਵ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਤੂਹੈ ਦਾਤਾ ਸਭਸਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਯਿਹ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਆਰਾਧਦੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਤੂੰ ਸਭਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਦਾਤਾਰਿ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਸੈਸਾਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਉਦਾਰ ਦਾਤੇ ਜਬ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਮੀਹੁ ਬਰਸਾ ਹੈ ॥

ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਮਾਲਣ ਰੂਪੁ ਅੰਨੁ ਜਮਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਨੁ ਭੀ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰੁ ਦਾਨੁ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਛਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਐ ਜਪੀਐ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥

ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਪੀਏ ਤੋ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਅਰਾਧੀਅਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦਿ ਜੋ (ਰਤਨਾਗਰੁ) ਵੈਰਾਗ ਆਦਿ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੀਏ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਫਾਟੈ ਜਮ ਕਾਗਰੁ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਮ ਕਾ ਕਾਗਤੁ ਫਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀਐ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ (ਬੈਰਾਗਰੁ) ਹੀਰਿਓਂ ਕੀ ਖਾਣ ਰੂਪ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਪਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਦਾਗਰੁ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਤੇ ਸਭੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਿ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਦੁਖੁ ਔਰ (ਦਾਗਰੁ) ਦਾਗੁ ਭਾਵ ਕਲੰਕੁ ਸਭਮਿਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਉ ਢੂੰਢੇਂਦੀ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਡੈ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਸਜਣ ਕੋ ਮੈਂ ਢੂੰਢ ਰਹੀ ਥੀ ਸੋ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਹਿ ਦਿਖਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਲਖ ਗੁਰਾ ਬਿਨਾਂ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਾਥਦਿਖਾਇ,ਦੇਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਚੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਉਨਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਰਸ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਨ) ਜਿਹਵਾ ਰਸਾਈ ਅਰਥਾਤ ਤਦਰੂਪ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਬ ਵਾਰ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸੁਣੈ ਕੋ ਉਚਰਿ ਸੁਨਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਇਸਕੋ ਰਾਗ ਮੈਂ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਔਰ ਕੋਈ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇ ਪੁਨਹ ਕੋਈ ਅਰਥ ਉਚਰ ਕਰ ਕਹ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਇ ਦੇਵੈ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਉਤਰੁ ਜਾਵੇਗੀ ਔਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਮੇਟੀਐ ਹਰਿਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਇਸ ਵਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਣਾਅਰਮਰਨਾਤਿਸਕਾ (ਮੇਟੀਐ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸੰਗੀ ਤਰਾਹਿ ਸਭ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਵੈ ॥

ਫਿਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪ ਤੋ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗੀ ਭੀ ਸਭ ਤਰ ਜਾਵੈਂਗੇ ਔਰ ਸਮੂਹ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੋ ਰਾਮਰਾਇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਜੈਸੇ ਦਰਪਨ ਮਾਹਿ ਬਦਨ ਪਰਵਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਸੇ ਕੇ ਬੀਚ (ਬਦਨ) ਮੁਖ ਕੀ ਛਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬਸੈ ਘਟਾ ਘਟ ਲੀਪ ਨ ਛੀਪੈ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ (ਛੀਪੈ) ਛਪਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਾ ਜਾਤੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਔਰ (ਜਾਤੁ) ਜਨਮਤਾ ਮੂਰਤਾ ਭੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾਂ ਹੈ ॥

ਪਾਨੀ ਮਾਹਿ ਦੇਖੁ ਮੁਖੁ ਜੈਸਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਨੀ ਕੇ ਬੀਚ ਮੁਖ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੇ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੁ ਐਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਬੀਠਲੁ ਸੁਆਮੀ ਐਸਾ ਹੀ ਛਿੰਨ ਛਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਯਿਹ ਭੀ ਪੂਰਬਵਤ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੧ ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਾ ਰਾਮ ਰਾਮੈ ਅਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ
ਤੁਮਰੇ ਤੂ ਬਡ ਪੁਰਖੁ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਰਾਮ(ਰਾਮ)ਸੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਮੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਮੇ ਤਤਪਰ ਹੂਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਭਾਵ ਤੂੰ ਬਅੰਤੁ ਹੈਂ ਹਮ ਬਾਲਿਕ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਸਭ ਸੇ ਵਡਾ ਔਰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਔਰ ਮਾਤਾ ਵਤ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਅਗਮ ਹਹਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ (ਅਸੰਖ) ਅਗਿਣਤ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਇਆ ਤੂੰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ ਅਗੰਮ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਮਿਤ ਕੋ ਕੋਈ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਸੁਰਤਿ ਬਹੁ ਕੀਨੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਸੁਰਤਿ)ਸਮਝ ਕਰੀ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ॥੧॥

ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਸਦ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹ ਗਬਿੰਦ ਜੀ (ਗੋ) ਬੇਦਾ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਬਿਦ) ਜਾਣਨੇ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ॥

ਤੂ ਅਮਿਤਿ ਅਤਲੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਬਹੁ ਜਪੀਐ ਥਾਹ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ (ਅਮਿਤਿ) ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਤੋਲ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੀ ਪਰਾ ਹੈਂ ਬਹੁਤੇ ਜਪੀਓਂ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਥਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ॥ ੨ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਮਰੀ ਜਨ ਮਾਧੌ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਰਾਇਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋਗਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੁਮ ਜਲ ਨਿਧਿ ਹਮ ਮੀਨੇ ਤੁਮਰੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਜਲ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੋ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਮੀਨ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹੀਂ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਹੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮੁਝ ਮੂਰਖ ਜਨ ਅੰਧਲੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮੁ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਜਨੁ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਹਸਿਆ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੂਆ ਹਸਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ (ਬਨੀ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਦੇਨਾ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖ ਦੀਆ ਥਾ ॥

ਗੁਰਕੇ ਪਗ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਸਾਰੀ ਘਸਿ ਚੰਦਨੁ ਜਸੁ ਘਸਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਵਿਖੇ (ਸਾਰੀ, ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਜੋ(ਘਸਿਆ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਉਚਾਰਨ

ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਯਿਹੀ ਮਾਨੋ ਚੰਦਨੁ ਘਸਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਭਗਤ ਕੀ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਫੈਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਖੋਜਿ ਪਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨੇ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸ਼ਾਕਤ ਲੋਗਸਭ ਤਿਨਕੇ (ਖੋਜਿ ਪਇਆ) ਪੀਛੇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਛਿੰਦ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖ ਦੇਣ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਿਉ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗਿ ਚਲਿਓ ਨਰ ਨਿੰਦਕੁ ਪਗੁ ਨਾਗਨਿ ਛੁਹਿ ਜਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪੂਰਬ(ਕਿਰਤ)ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕਾਪੜਾ ਥਾ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਿੰਦਕ(ਚਲਿਓ)ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੂਆ ਔਰ ਤਿਸਕੇ(ਪਗੁ) ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਸੂਪਨੀ ਸੇ ਛੂਹ ਕਰਕੇ ਜਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਕੇ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਨ ਰਖਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਛਕ ਹੋ ਔਰ ਆਪਨੇ (ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ) ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹਾ ਭਇਆ ਦੈਤਿ ਕਰੀ ਬਖੀਲੀ ਸਭ ਕਰਿ ਕਰਿ ਝਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਯਾ ਹੂਆ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਸਾਥ ਦੈਂਤ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਬਖੀਲੀ ਭਾਵ ਬੁਰਾਈ ਕਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਬੁਰਾਈਆ ਕਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਨਸਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਮੁਖਿ ਗ੍ਰਸਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਤਨੇ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਭੀ ਕੋ ਕਾਲ ਨੇ ਮੁਖ ਕਰਕੇ(ਗ੍ਰਸਿਆ)ਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਯਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪੁ ਜਪਿ ਜਗੰਨਾਥੇ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਜਪ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ॥ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸਭ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਅਰ ਦੁਖ ਹਮਾਰੇ (ਲਾਥੇ) ਉਤ੍ਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰਸਨਾ ਏਕ ਜਸੁ ਗਾਇ ਨ ਸਾਕੈ ਬਹੁ ਕੀਜੈ ਬਹੁ ਰਸੁਨਥੇ ॥

ਮੇਰੀ ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜਸਕੋ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਗਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਏਕ ਰਸਨਾ ਸੇ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਦੀਜੀਏਏਹ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਸ ਗਾਵੋਂ ॥ ਇਸ ਸਬਦ ਮੇਂ ਥੇ ਤੁਕਾਤ ਹੈ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਪਲ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਨ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨਥੇ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰੰਬਾਰ ਖਿਨੋਂ ਅਰ ਪਲੋਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਭ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲੋਚਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਨਥੇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਰੇ ਦੇਖਨੇ ਕੋ ਹਮ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਬਡਦਾਤੇ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੇ ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਬਿਰਥੇ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਹੋ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਜੀਵ ਕੇ ਵਾ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਔਰ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨॥

ਕੋਈ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਤਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕਹੁ ਤਿਨ੍ਕਉ ਕਿਆ ਦਿਨਥੇ ॥

ਕੋਈ ਐਸੇ ਪੂਛੇ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਬਤਾ ਦੇਵੇ ਤਉ ਤਿਸਕੋ ਕਿਆ (ਦਿਨਥੇ) ਦੇਵੇਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਥੇ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਅਰਪ ਦੇਵੋਂ (ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ) ਅਰਪਣੇ ਕਾ ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਅਰਪ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੇਵਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਮੇਲੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਹਮ ਤੁਛ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਰਨਥੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਸੋਭਾ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਥੋੜੇ ਕਰਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਗਿਰਧਾਰੀ ਗੋਪਾਲ ਆਦਿਕ ॥

ਹਮਰੀ ਮਤਿ ਵਸਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਆਪਕੇ (ਵਸਗਤਿ) ਅਧੀਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਸੁਆਮੀ

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿਗੁਨ ਅਕਥ ਸੁਨਥਈ ॥

ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਕਾਮੁ ਮੋਖੁ ਹੈ ਜਨ ਪੀਛੈ ਲਗਿ ਫਿਰਥਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਕਰਕੇ (ਸੁਨਥਈ) ਸੁਨਾ ਹੈ ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰ ਕਾਮ ਮੋਖ ਇਹ ਸਭੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਹਰਿਜਨੁ ਜਿਸੁ ਬਡਭਾਗ ਮਥਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਸੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬਡੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਦਰਗਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਤਹ ਛੁਟੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਥਈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵ ਸੇ ਧਰਮਰਾਜ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਮਾਂਗੇਗਾ ਤਹਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰ ਛੂਟਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਦੋਖ ਬਹੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਲਗਥਈ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਦੋਖ ਹਮਾਰੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਔਰ ਪਾਪ ਮੈਲ (ਲਗਥਈ) ਲਗੀ ਹੁਈ ਥੀ ॥

ਗੁਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਵਾਏ ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਗਥਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਪਾਪ (ਗਥਈ) ਨਸਟ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਕੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਜਥਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਤੁ ਹੈ ਤਹ ਰਾਖੈ ਨਾਮੁ ਸਾਥਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਜਗਾ (ਅੰਤੀ) ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਕਠਨ ਸਮਾ ਆਇ ਕਰ ਬਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਸਾਥਈ)ਸਾਥੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਗਨਥਈ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ (ਜਨ) ਦਾਸ ਮਨਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਪਾਥਰ ਰਖੁ ਬੁਡਥਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਖਕ ਹਮ ਪਥਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਡੂਬਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਮਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥ ਅਉਰੁ ਕੋਈ ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਹਰਿ ਜਨਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਕਾ ਕਹਿਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪਭੁ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਕੋਈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਕਹਿਨਾ ਤੂੰ ਏਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਉਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਅਚੁਤ ਜੋ ਸਭਤੇ ਊਚ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਵਾਨੈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ(ਅਚੁਤ)ਅਗਿੜ ਅਵਰ ਸਰਬ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਸਭਤੇਊਚਾਠਾਕਰਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਜਾਨ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੇ ਪੈ ਕਾਨੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਮੀ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈਂ(ਪੈ)ਬਹੁੜੇ ਤਿਸਕੇ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਸੁਮਤ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਨਿਕਟ ਹੋਕਰ ਸਿਖਜਾਦੇਤਾਹੈਂ॥

ਤਾਕਉ ਕੋਈ ਅਪਰਿ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਕੀ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਤੂੰ ਮਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਤ ਜਨ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾਹੈ॥੨॥

ਹਰਿਕੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਨ ਦੇਖੁ ਜਨ ਜੋ ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਛਾਨੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ (ਚੋਜ) ਕੌਤਕ (ਵਿਡਾਨ) ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਖੋਟੇ ਅਲ ਖਰੇ ਕੋ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਮੈਂ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਤੇ ਜਨਕਉ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਰਿਦ ਸੁਧ ਮਿਲੈ ਖੋਟੈ ਪਛੁਤਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਅਤਿਅੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਸੁਧ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹਏ ਹੈਂ ਔਰ ਖੋਟੇ ਮਨਮੁਖ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਇਕੁ ਮਾਂਗਉ ਤੁਝ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਦਾਨੈ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ (ਹਰਿ) ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਆ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਸਦ ਬਸਹਿ ਰਿਦੈ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਾਨੈ ॥੪॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਹਰ ਪਕਾਰ ਹੇ ਹਰੀ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸਦੀਵ ਹੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਰਹੇਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹਗੇ ॥

ਹਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਕਬ ਗਲ ਲਾਵਹਿਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਿਧੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੀਏ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈਂਗੇ ਮੈਂ ਤਮਾਰੀ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਬ ਕੰਠ ਮੈ ਲਗਾਵੈ ਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਕਬ ਅਭੇਦ ਕਰੇਂਗੇ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਮੁਗਧ ਇਆਨ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਿਗੇ ॥

ਹਮ ਬਾਲਕ(ਮੁਗਧਇਆਨ)ਅਤੀ ਅਗਜਾਤ ਹੈਂ ਔਰ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪਿਤਾ,ਪ੍ਰਭੂਆਪਸਮਝਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ॥

ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਭਾਵਹਿਗੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਭੁਲ ਸੇ ਬਿਗਾੜ ਭੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੌ ਭੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਇ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮ ਚਾਹੇਂ ਭੂਲ ਸੇ ਅਯੋਗ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹਮਕੋ ਤੂੰ ਬਖਸ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੋਗੇ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ਵਾ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਠਉਰ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਗੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੂਸਰੀ ਜਗਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹਮ ਜਾਵੈਂਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਗੇ ॥੩ ॥

ਹੇ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਇ,ਕਰ ਹਮ (ਰਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਵੈਂਗੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹਿਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਵਹਿਗੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆ ਹੂੰ ਆਪ ਮੇਰੀ ਲਜਾ ਕੋ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਾ ਰਖਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥
ਭੋਪਾਲੀ ਰਾਗ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਭੋਪਾਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਨਾਰਾਇਣੇ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾਚਹਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭਵਨਿਧਿ ਤਰਣ ਹਰਿ ਚਿੰਤਾਮਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਪਾਰ ਤਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕੋ ਚਿੰਤਾਮਣ ਵਤ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਗਦੀਸ ਦਮੋਦਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਿਆਲ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦਮੋਦਰ ਹਰੀ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ੍ ਸ੍ਰੀਰਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਹਰਿ ਮੁਕੰਦੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਹਰੀ ਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਨਿਰਭੈਹੂਏਹੈਂ॥੧॥

ਜਗਦੀਸੁਰ ਚਰਨ ਸਰਨ ਜੋ ਆਏ ਤੇ ਜਨ ਭਵਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੈਜ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਮਾਰੈ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ਅਲਿ ਮਕਰੰਦ ਚਰਨ
ਕਮਲ ਸਿਉ ਮਨੁ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਰੀਝੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਭਵਰੇ ਵਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ (ਮਕਰੰਦ) ਰਸ ਮੈਂ (ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ) ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ (ਰੀਝੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਪਪੀਹੇ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਨ ਜਲਾ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਉ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਔਰ ਜਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਕਾਮਨਹੀਂ ਮੁਝ ਪਪੀਹੇ ਕੋ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਰੂਪ ਏਕ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬੂੰਦ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਨਾਹੀ ਸੰਤੋਖਾ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਚਿਕੁ ਨਾਮੁ ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰੁਰ ਮੈਂ (ਜਾਚਿਕੁ) ਭਿਖਾਰੀ (ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਰਬ ਧਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਇਕ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਕੇ (ਨਾਇਕ) ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ॥

ਕੇਤੀ ਕੇਤੀ ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਗੈ ਭਾਵਨੀਆ ਸੋ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥

(ਕੇਤੀ) ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਕੇਤੀ) ਬਹੁਤੀ ਵੇਰ ਵਾ ਬਹੁਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾ (ਮਾਂਗਨਿ) ਭਿਖਾਰੀ ਹੋਕੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਭਾਵਨੀਆ) ਸਰਧਾ ਪੂਰਬਕ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸਫਲ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਰੇ ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥

ਪੁਨਹ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ) ਅਰਥਾਤ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਤਤ ਤਤ ਸਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੀਰਾ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਰੂਪ ਹੀਰੇ ਕੋ ਬੇਧੀਏ ਔਰ ਤਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਤਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਵੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ॥ ਸਦ ਨਵਤਨ ਮਨ ਰੰਗੀ ਸੋਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ (ਲਾਲਨ)ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਜੋ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਵੀਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋਭਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਤੀ ਰੰਗੀ ਹੈ॥ਜੇ ਕਹੈਵਹੁਕੈਸਾ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਜਸੁ ਮੰਗੀ ॥ ੧ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਔ ਸ਼ਿਵਜੀ ਸਿਧ ਔਰ ਮੁਨੀਸ੍ਵਰ ਪੁਨਹ (ਇੰਦ੍ਰਾ) ਲਛਮੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਜਿਸਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ॥ ੧ ॥

ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸੇਖ ਨਾਗੈ ਸਗਲ ਜਪਹਿ ਤਰੰਗੀ ॥

ਜੋਗ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ ਔਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਾਲੇ ਪੁਨਹ ਸੇਸ਼ਨਾਗ ਜੀ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋਜਪਤੇਹੈਂ ਵਹੁ ਆਪ (ਤਰੰਗੀ) ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਤਿਸਕੀਆ ਲਹਿਰਾਂ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭਕੇ ਸਦ ਸੰਗੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਸੰਗੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੇਰੈ ਮਾਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨਿ॥ ਨੈਨ ਬੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਐ ਅੰਗ ਅੰਗੇਸੁਖਪ੍ਰਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ (ਮਾਨਿ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਵੈਗਾ ॥ (ਨੈਨ) ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖੀਏ ਔਰ (ਬੈਨ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਈਐ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ (ਅੰਗ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਅੰਗੇ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਮਿਲਾਵੀਏ ਤੌ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਤਉਤ ਦਹਦਿਸਿ ਰਵਿਓ ਮੇਰ ਤਿਨਹਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

(ਇਤਉਤ)ਇਧਰ ਉਧਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ (ਮੇਰ) ਪਰਬਤ੍ਰਔਰਤ੍ਰਿਣੋਂਮੈਂਸਮਾਨਸਤਾਕਰਪੂਰਨਹੈ॥੧॥

ਜਤ ਕਤਾ ਤਤ ਪੇਖੀਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪਰਧਾਨ ॥

ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹਰੀ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋ ਪਤੀ ਪਰਧਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮਿਟੇ ਕਥੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ (ਕਥੇ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਮਿਟਤੇਹੈਂ॥੨॥੧॥੪॥
ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਨ ਨਾਦ ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਬੇਦ
ਕਥਤ ਸੁਨਤ ਮੁਨਿਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗਤੋਂ ਔਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਬੇਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਸਹਿਤ ਹਰੀ ਕੈ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਨਾਦ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਮੂਹ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਅਰ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਨ ਰਸਿਕ ਰਸਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਪ ਖੰਡਲੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੋ ਆਤਮਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪਾਪ(ਖੰਡਲੀ)ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਭੁਗਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਤਤ ਬੇਤੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਅਖੰਡਲੀ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਗਿਆਨ ਹੀ (ਭੁਗਤਿ) ਖਾਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਗਿਆਤ ਕਰ ਤਤ੍ਵਬੇਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਪ ਤਪ ਕੋ (ਅਖੰਡਲੀ) ਨਿਰੰਤਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਨਾਨਕ ਕਛੂ ਦੁਖੁ ਨ ਡੰਡਲੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜੋਤਿ) ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਕੁਛ ਜਨਮਾਦਿ ਔ ਜਮਾਦਿ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਔਰ ਡੰਡ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਉਨੁ ਬਿਧਿ ਤਾਕੀ ਕਹਾ ਕਰਉ ॥ ਧਰਤ
ਧਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ ਅਜਰ ਪਦੁ ਕੈਸੇ ਜਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰੂੰ (ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇਗਿਆਤਾਹੋਕਰ ਪੁਰਸ ਜਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਜਰ ਪਦ ਕੈਸੇ ਜਰੋਂ ਅਰਥਾਤ ਕੈਸੇਧਾਰਨਕਰੂੰ॥

ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਕੈ ਦਰਿ ਸਰਨਿ ਪਰਉ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਨ ਜੀ ਅਰ ਸਿਵਜੀ ਪੁਨਃ ਸਿਧ ਮੁਨੀਸੁਰ(ਇੰਦ੍ਰਾ)ਲਛਮੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੈਂ ਸੇ ਮੈਂ ਕਿਸਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਂ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਰਾਜੁ ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਸੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਮੁਕਤਿ ਕਹਉ ॥

ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੋ ਰਾਜੁ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਸੁਰਗੁ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮਧੇ ਕੋਈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਮੋਖ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਗਹਉ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਕਾ ਰਸ ਪਾਵਣੇਕਰ ਹੋਤੀਹੈ॥ਪ੍ਰਸਨ॥ ਨਾਮ ਕਹਾ ਸੇ ਮਿਲੇ?ਉਤ੍ਰ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਸੇ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਸਰਣ ਪਕੜੋ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਖੇ ॥
ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ਜਾਲ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਹਰਿ ਰਖੇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਦਯਾਲੂ ਪੁਰਖੁ ਹੇ (ਸਖੇ) ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਅਰ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੇ(ਜਾਲ) ਸਮੂਹ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਬਿਨਾਸਨ) ਨਸ਼੍ਟ ਕਰਕੇ (ਰਖੇ) ਰਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਟੇਕ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ (ਟੇਕ) ਓਟ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥ ਦੀਨ ਆਸਵੰਤ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਮਨਹਿ ਮੰਤ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥੁ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ਆਸਵੰਤੁ ਹੂੰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨੂ ॥ ਸਰਬ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤੁਮ ਪਛਾਨੂ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾਹੂੰ ਸਰਬਜੁਗੋਂਮੈਂਤੇਰੇਕੋ ਪਛਾਨਤਾਹੂੰ ਭਾਵ ਆਦਿ ਰੂਪ ਕਰਕੇਜਾਨਤਾਹੂੰ॥੩॥

ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰੋ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਆਸਰੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਆਪ ਮੇਰੇਮੰਨ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਕੋਤੇਰਾਹੀ ਆਸਰਾਹੈ॥੪॥੪॥੭॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਦਾ ਸੂਖ ਕਲਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਏਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਜਾਪੀਐ) ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੀਏ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਅਰੁ ਹਮਰੀ ਕਲਯਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਭਏ ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੇ ਨਾਠਿਆ ਦੁਖ ਕਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਾਲ ਕਾ ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਿਆ ਕਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸੇਵ ॥ ਨਾਨਕ
ਦਾਸ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਦੇਵ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਊਪਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫॥ ੮ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੋ(ਜਾਣੁ)ਜਾਣਤਾਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰੁ ਔਰ ਤੂੰ ਅਚਲ ਅਰ ਸਚ ਰੂਪ(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈਂ ਔਰ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਤੇਰੀ ਆਸ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤਾਣ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਹਿਰਣੁ ਖਾਣੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਸਭ ਕੋ ਪਹਿਰਣਾ ਅਰ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਸੋਭਾ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਧਨੁ ਮਾਣੁ ॥

(ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਅਰ ਬੁਧੀ ਕੀ ਚਤਰਾਈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਧਨ ਅਰ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਜੋ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਲਿਆਣੁ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਪੁਨਹ ਅਨੰਦ ਅਰ (ਕਲਿਆਣੁ) ਮੁਕਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਇਹ ਸਭੀ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਰਣ ਹੈ ਸੋ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਖਾਵਨੋ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹਤਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਅਨਿਕ ਸੂਖ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਨੋ ॥

ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੋਣਾ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ. ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ (ਲਵੈ) ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਲੁਬਧ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਵਨੋ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ (ਲੁਬਧ) ਲੋਭੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਧਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੦ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥ ਇਨ ਖਟ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ ਜੈ ਪਦੁ ਤੁਕਾਂਤ ਹੈ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੈ ਸੁਨਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਮ) ਉਚਾਰ ਕਰ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸੁਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਾ ਸੁਆਦ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪੀਵੀਏ ॥

ਕਾਸਟ ਮਹਿ ਜਿਉ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ ਮਥਿ ਸੰਜਮਿ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਠ ਕੇ ਬੀਚ ਬੈਸੰਤਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਔਰ ਸੰਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਥ ਕਰਕੇ ਨਿਕਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਨਿਕਾਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਤਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਢਿ ਲਈਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਰਾਮ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸਭ ਮੈਂ ਆਈ ਹੂਈ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਕਢ ਲਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਿਆਤ ਕਰ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਉ ਦਰਵਾਜ ਨਵੇ ਦਰ ਫੀਕੇ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਸਵੇ ਚੁਈਜੈ ॥

ਨੌਂ ਗੋਲਕ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਵੇਂਹੀ ਦਰਵਾਜੇ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋਗੀ ਕੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰਮੈਂ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ (ਚੁਈਜੈ) ਚੁਇੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਪਿਆਰੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਨਗਰੁ ਹੈ ਨੀਕੋ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥

ਨਗਰੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਨਗਰ ਹੈ ਸੋ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਬੀਚ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕਾ ਸੌਦਾ ਕਰੀਏ ॥

ਰਤਨ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਅਮੋਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਅਮੋਲਕ ਸੇ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਅਰ ਲਾਲ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਠਾਕੁਰੁ ਭਰਿ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਸੇ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਨ ਹਮ ਸਾਰਿੰਗ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਖਾਨਮੈਂਦੀਨ(ਸਾਗਰ)ਪਪੀਹੇਪੁਰਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੀਕਰਕੇਇਕਨਾਮਰੂਪੀਸ੍ਵਾਂਤੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂਦੀਜੀਏ॥੪॥

ਲਾਲਨੁ ਲਾਲੁ ਲਾਲੁ ਹੈ ਰੰਗਨੁ ਮਨੁ ਰੰਗਨ ਕਉ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ (ਲਾਲੁ) ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਜੋ ਲਾਲ ਰੰਗਨ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਸਤਰ ਲਾਲ ਰੰਗਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਸ ਰਸਿਕ ਗਟਕ ਨਿਤ ਪੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਗਟਾਕ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਬਸੁਧਾ ਸਪਤ ਦੀਪ ਹੈ ਸਾਗਰ ਕਢਿ ਕੰਚਨੁ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਸਾਤੋਂ ਦੀਪੋਂ ਕਾ ਸੁਰਨ ਕਾਢ ਕਰ ਔਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਕੇ ਰਤਨ ਕਾਢ ਕਰ ਇਕ ਠੌਰ ਰਖੀਏ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਇਨਹੁ ਨ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਇਨਕੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹੇਹਰੀ ਇਹ ਮਾਂਗਤੇਹੈਂ ਕੇਹਮਾਰੇ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਰ .ਦੀਜੀਏ॥੬॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸਦ ਭੂਖੇ ਨਿਤ ਭੂਖਨ ਭੂਖ ਕਰੀਜੈ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦੀਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਭੂਖੇਰਹਤੇ ਹੈਂਔਰਨਿਤਾਪ੍ਰਤ(ਭੂਖਨਭੂਖ)ਭੂਪਹੀ ਭੂਖ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਲਖ ਕੋਸਨ ਕਉ ਬਿਥਿ ਦੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ (ਧਾਵਤੁ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ (ਧਾਇ) ਨਸਟ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਧਾਵਤੇ ਹੂਏ ਲਾਖੋਂ ਕੋਸਨ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤੇ ਕੋਸੋਂ ਕੀ ਵਿਥ ਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨਾ ਘਰ ਛੋਡਕੇ ਪਰਦੇਸ ਮੈਂ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੭॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਊਤਮ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤਿਨ੍ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤੁਲਤਾ ਹੇਤ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਅਉਰੁ ਨ ਉਪਮਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਉਨਕੇ ਸਮਾਨ ਵਹੀਹੈਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਸਪਰਸ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਮਨੂਰ ਅਤਿ ਫੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮਨੂਰ ਵਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੇ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਤ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪਾਰਸ ਵਤ ਕੀਜੀਏ ॥

ਸੁਰਗ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸਭਿ ਬਾਂਛਹਿ ਨਿਤ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੀਜੈ ॥

ਸੁਵਰਗ ਅਰ ਮੁਕਤੀ ਪੁਨਹ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਸਭੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਸਵੰਤ ਹੋਇਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਮਾਂਗਹਿ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਧੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕਾਂਖੀ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਅਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧੀਰਜ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ਮੋਹੁ ਕਾਲਖ ਦਾਗ ਲਗੀਜੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮਾਯਾਕਾਮੋਹ(ਸਬਲੁਹੈਭਾਰੀ)ਅਤਯੰਤ ਪਰਬਲਹੈ ਤਿਨਕੋਮੋਹਕਰਕੇ ਮੁਖਪਰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖਕਾਦਾਗਲਗਤਾਹੈ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਮੁਕਤੇ ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਪੰਕੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੋਕਰ (ਮੁਕਤੇ) ਖੁਲਾਸੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਮੁਰਗਾਈ (ਪੰਕ)ਚਿਕੜ ਉਪਲਖਤ ਜਲ ਮੈਂ ਵਾ(ਪੰਕੁ)ਪੰਖ ਨਹੀਂ ਭੀਗੋਵਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਤਜਨ ਮਾਇਆ ਮੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤੇਹੈਂ॥੨॥

ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ਭੁਇਅੰਗਮ ਵੇੜੀ ਕਿਵ ਮਿਲੀਐ ਚੰਦਨੁ ਲੀਜੈ ॥

ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾਮ ਆਦਿ ਸਰਪੋਂ ਕਰ (ਵੇੜੀ)ਅਛਾਦੀ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਮਿਲੀਏਔਰ ਤਿਸ ਚੰਦਨ ਕੋ ਲਈਏ ॥

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਕਰਾਰਾ ਬਿਖੁ ਛੇਦਿ ਛੇਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ (ਕਰਾਰਾ) ਤਕੜਾ (ਖੜਗੁ) ਖੰਡਾ ਹਮਕੋ ਨਿਕਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਰਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਾਟ ਕਰ ਹਮ ਆਤਮ ਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਨਿ ਆਨਿ ਸਮਧਾ ਬਹੁ ਕੀਨੀ ਪਲੁ ਬੈਸੰਤਰ ਭਸਮ ਕਰੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਧਾ ਲਕੜੀ ਲ੍ਯਾਇ ਲਯਾਂਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਦਈ ਤਿਸ ਢੇਰ ਕੋ ਅਗਨੀ ਇਕ ਪਲਮਾਤ੍ਰ ਮੇਂ

ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਉਗ੍ਰ ਪਾਪ ਸਾਕਤ ਨਰ ਕੀਨੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਲੂਕੀ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਨੇ ਮਹਾਂ ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਲੂਕੀ) ਚੁਆਤੀ ਦੇਣੇ ਕਰ ਪਲ ਮੈਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ੍ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰੀਜੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧਨਾ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟ ਹੈਂ ॥

ਪਰਸ ਨਿਪਰਸੁ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ਦਿਖੀਜੈ ॥ ੫ ॥

(ਨਿਪਰਸੁ) ਜੋ ਛੂਹਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਥੇ ਅਰਥਾਤ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਥੇ ਸੋ ਜਨ ਭੀ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਪਰਸ) ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਭੀਲਨੀ ਆਦਕ ਸਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਾਕਤ ਸੂਤੁ ਬਹੁ ਗੁਰਝੀ ਭਰਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤਾਨੁ ਤਨੀਜੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੂਤ੍ਰ ਬਹੁਤੀ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਕੁਟਲਤਾ ਰੂਪ (ਗੁਰਝੀ)ਅਤੀ ਕਠਨ ਗੰਠੋਂ ਸੇ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਫਾਈ ਰੂਪ ਤਾਣਾ ਕੈਸੇ ਤਣਾ ਜਾਵੇ ॥

ਤੰਤੁ ਸੂਤੁ ਕਿਛੁ ਨਿਕਸੈ ਨਾਹੀ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਤੰਤੁ ਕਿਛੁ ਸੂਤ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਸੂਤਾ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਕਰੀਤਾ ਭਾਵ ਹਮ ਮਨਮੁਖ ਦਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ ਨੀਕੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਭੀ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵੀਜੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗ ਗਯਾਨ ਮਨਨ ਆਦਿਕ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਲੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਔਰ ਬਡੋਂ ਸੇ ਬਡਾ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੋ ਕਿਸਤਰਾ ਮਿਲੇਂ ਆਪ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਜੀਏ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੇ ਮੇਲ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਕਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਪੂਰਨ ਪਦ ਦੀਜੀਏ ॥ ਇਸੁ ਪਿਛਲੇ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥੁ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਤਾਹੈ॥੮॥੨॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ (ਰਮ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਮਣਾ ਕਰੀਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜੋ (ਸਾਧ) ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਅਰ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਆਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਏ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਜੇਤਾ ਮਨੁ ਡੋਲਤ ਡੋਲ ਕਰੀਜੈ ॥

ਛੋਟਾ ਬਡਾ ਜੀਵ ਜਿਤਨਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਮਨੁ ਅਤੀ ਡੋਲਣਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਗੁ ਥੰਮਨ ਕਉ ਥੰਮੁ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੋ ਔਰ (ਜਗੁ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਰੋਕਣੇ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀ (ਥੰਮੁ) ਆਸਰਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬਸੁਧਾ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਰੁਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਭ ਕੀ ਤਲੀਓਂ ਕੇ ਤਲੇ ਰਹਿਣੇ ਕਰ ਧੂੜੀ ਰੂਪ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਊਪਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਰੁਲੀਏ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਤੀ ਦੀਨ ਹੋਵੀਏ ॥

ਅਤਿ ਊਤਮ ਅਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵਹੁ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਉ ਅਤੀ ਉਤਮੋਂ ਸੇ ਅਤ੍ਯੰਤ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲੇ ਸੀਸ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ ਸਿਵ ਨੀਕੀ ਆਨਿ ਪਾਨੀ ਸਕਤਿ ਭਰੀਜੈ ॥

ਹੇ (ਸਿਵ) ਕਲਜਾਨ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਤੇਰੀ ਭਲੀ ਨੀਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰੁ ਮਾਇਆ ਤਿਨਕਾ ਆਨ ਕਰ ਪਾਨੀ ਭਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮੈਨ ਦੰਤ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਾਰੁ ਚਬਿ ਚਬਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੩ ॥

(ਮੈਨ)ਮੋਮ ਕੇ ਦੰਤ ਅਰਥਾਤ ਕੋਮਲ ਵੈਰਾਗ ਅਰੁ ਬਿਬੇਕ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਔਰ(ਸਾਰ)ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰਕੋ ਚਬ ਚਬ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭਾਵ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਬਹੁ ਕੀਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਰਾਮ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ)ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਪੁਰਸ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਸਥੀਰਨ ਕੀਏ ਹਰਿ ਸਗਲ ਭਵਨ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਰ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੈਨੇ ਜਸੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ॥

ਵਹੀ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨ ਕੋ(ਸਾਧ)ਬਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ॥ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨ ਜਲੰਜਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਖਿਨੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਫੂਟਿ ਮਰੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਮੱਛੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜਲ ਹੀ ਜਲ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਫੂਟ ਮਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਹਾ ਅਭਾਗ ਅਭਾਗ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਤਿਨ੍ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਨ ਪੀਜੈ ॥

ਜਿਨਮੰਦਭਾਗੀਆ ਕੇ ਅਤੀ ਖੋਟੇ ਭਾਗਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂਨੇ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀਕੋ ਧੋਇਕਰ ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪੀਆਹੈ॥

ਤਿਨ੍ਾ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲਤ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਡੰਡੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਲਨਤਾ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਡੰਡੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਅਬ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਜਗ੍ ਪੁਨ ਕੀਏ ਹਿਵੈ ਗਾਲਿ ਗਾਲਿ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਤ ਅਰ ਜਗ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪੁੰਨ ਭੀ ਕੀਏ ਪੁਨਹ ਹਿਮਾਲੈ ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਕੋ ਗਾਲ ਗਾਲ ਕਰ ਸਰੀਰੁ ਨਸਟ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਅਤੁਲਾ ਤੋਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਪੁਜੈ ਨ ਤੋਲ ਤੁਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਜੋ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਤੋਲੁ ਅਤੁਲੁ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋਲਕੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਤੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਧਨੁ ਪੁਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਚਾਹੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਤਕੜੀ ਸੇ ਤੋਲ ਭੀ ਲਈਏ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਉਪਰਿ ਕੇ ਸਾਧਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਵ ਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਜਾਨਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਜੋ ਗੁਨ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬੇਦ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਯ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਜਲ ਨਿਧਿ ਮੀਨ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਗਿ ਰਖੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਸਮੁਦ੍ਰਵਤ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੇਮੀਨਹੈਂ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਅਪਨੇ ਸੰਗਹੀਰਖੀਏ॥੮॥੩॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਰਾਮ) ਰਮਣ ਰੂਪ (ਰਮ) ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਹਮ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਨੇ ਮਨ ਤਨ ਅਪਣਾ ਸਭ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਭੇਟ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਗਯਾਨ ਰਸਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਨਿਤ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥

(ਬ੍ਰਹਮ) ਬੇਦ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤਿਸਕੀ ਸਾਖਾ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣ ਪੁਸ਼ਪ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨ ਪੁਸਪੋਂ ਕੋ ਚੁਣ ਚੁਣ ਕਰ ਹਮ ਨਿਤ-ਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਆਤਮ ਦੇਉ ਦੇਉ ਹੈ ਆਤਮੁ ਰਸਿ ਲਾਗੈ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਆਤਮ ਦੇਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਚਰਿ ਬਿਚਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਬਿਚਾਰਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਇਹੁ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਅਤਿ ਹੀਰੋ ਨੀਕੋ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧੀਜੈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟ ਹੀਰੇ ਵਤ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰੇ ਕੋ ਭੇਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਸਾਲੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਿਤੁ ਹੀਰਾ ਪਰਖਿ ਲਈਜੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਮਨੁ ਮੋਤੀ (ਸਾਲੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਸੁਧ ਹੈ ਜਿਸ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਹੀਰਾ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਰਖ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲਗਿ ਊਚੇ ਜਿਉ ਪੀਪ ਪਲਾਸ ਖਾਇ ਲੀਜੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਊਚੇ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਲਾਸ ਮੈਂ ਪਿਪਲ ਉਪਜਾ ਹੂਆ ਪਲਾਸ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਪਲਾਸ ਕਾ ਅਭਾਉ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਸਭ ਨਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਊਤਮੁ ਹੋਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਬਾਸੁ ਬਸੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੇ ਤੋ ਵਹੁ ਨਰ ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਮੈਂ ਉਤਮੁ ਹੋਜਾਤਾਹੈ॥੪॥

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਨਿਤ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਜੜੀਜੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਹੋਕਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁਤ ਕੀਏਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂਰੂਪ(ਸਾਖਾ)ਖੇਤੀਕੋ(ਜੜੀਜੈ)ਲਗਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਹਕਾਰ ਬਾਸੁ ਜਗਿ ਦੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਤਿਸ ਧਰਮ ਰੂਪ ਫੂਲਕਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਫੂਲ ਫਲ ਕੀ (ਬਹਕਾਰ) ਮਹਿਕਣੇ ਵਾਲੀ ਸੁਗੰਧੀ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਦਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਜੋਤਿ ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਇਕੁ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਏਕ ਜੋਤੀ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮੈਂ ਇਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਭ ਏਕੈ ਹੈ ਪਸਰੇ ਸਭ ਚਰਨ ਤਲੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨੋਂਕੇਤਲੇਸੀਸਦੇਤੇਹੈਂ॥੬॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਰ ਦੇਖਹੁ ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਾਕ ਵਢੀਜੈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਸਭੀ ਪੁਰਸ਼ ਨਕਟੇ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਅਪਜਸੁ ਹੈਂ ਔਰੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨਕਾ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਨਾਕੁ ਘਸਾਇ ਘਸਾਇ ਕਰ ਕਟੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਅਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਤਤੁ ਬੇਗਲ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਬ ਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਨ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਹੇ ਤਤ ਸ੍ਵਰੂਪ (ਬੇਗਲ) ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਾਰਹੁ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਪਖੀਜੈ) ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧੁਵੀਜੈ ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਦਹਨ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂਤੇਰੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਵਣਾ ਕਰੋਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਖਿਨ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਜਾਵੈਂ ॥

ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਨ ਖਰੇ ਦਰਿ ਠਾਢੇ ਅਤਿ ਤਰਸਨ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹਮ ਭੇਖਾਰੀ ਜਨ ਦੀਨ ਹੋਇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪੁਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਤੀ ਤਰਸਤੇ ਹੂਏ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕਯਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਮੋਕਉ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਕਰ ਨਾਮੁ ਨਿਸਚੇ ਕਰਵਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੋਧੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜੂਝੁ ਕਰੀਜੈ॥

ਸਰੀਰ ਨਗਰ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਰਹਾਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਉਠ ਉਠ ਕਰ (ਜੂਝੁ)ਲੜਨਾ ਕਰੀਤਾਹੈ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਤ੍ਰੂਓਂ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਔਰ ਪਖੁ ਕੀਜੀਏ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ · ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਇਸ (ਕਾਢਿ) ਜਿਲਣ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢਿ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਸਬਲ ਅਤਿ ਬਿਖਿਆ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥
ਤਨਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਅਧਿਕਾਈ ਰੋਗੁ ਕਾਟੈ ਸੂਖਿ ਸਵੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸਯ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਪ੍ਰਬਲ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਹੇਤ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਰੂਪੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਪੁਨਹ ਹਮਾਰੇ ਤਨ ਮਨ ਮੈਂ ਅਧਿਕ ਸਾਂਤੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਰੋਗ ਕਟ ਜਾਵੈ ਅਰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੋਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉ ਸੂਰਜੁ ਕਿਰਣਿ ਰਵਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ਸਭ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਜੁ ਅਪਣੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੂਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪੁ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਯਾਪਕੁ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਤਤੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਪੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਾਧੂ ਮਿਲੇ ਤਬ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਵੈ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ (ਤਤੁ) ਸੋ ਰਸੁ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਗੁਰ ਸੇਤੀ ਜਿਉ ਚਕਵੀ ਦੇਖਿ ਸੂਰੀਜੈ ॥
ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਰੈਨਿ ਸਭ ਨਿਰਖੀ ਮੁਖੁ ਕਾਢੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਜਨੋ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਹੇ॥ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੋ (ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ) ਉਡੀਕਤੇ ਉਡੀਕਤੇ (ਨਿਰਖੀ) ਬਿਤੀਤ ਕੀਤੀ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਮੁਖ ਕਾਢੈ (ਉਦੈ ਹੂਆ) ਤਬ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥

ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਕਹੀਅਹਿ ਬਹੁ ਲੋਭੀ ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ(ਸਾਕਤਿ)ਮਨਮੁਖ ਕਹੀਤੇਹੈਂ ਵਹੁ ਸ੍ਵਾਨ ਵਤ ਬਡੇ ਲੋਭੀਹੈ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲਕਰ ਭਰਾਹੂਆਹੈ ॥

ਆਪਨ ਸੁਆਇ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਬਾਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸ੍ਵਾਰਥੀਆ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਯਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥

(ਸਾਧ)ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਜੋ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਰੂਪੀ(ਕਾਢਿ) ਵਸਤੂ (ਕਢੀਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਪਰਉਪਕਾਰ ਬੋਲਹਿ ਬਹੁ ਗੁਣੀਆ ਮੁਖਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਬਹੁਤ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਸਾਂਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਰ ਗੁਨਵਾਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਰਖਿ ਲੀਜੈ ॥
ਸਰਬ ਜੀਅ ਜਗਜੀਵਨੁ ਏਕੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈਂ ਦਯਾ ਪਤੀ ਔਰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਦਯਾ ਧਾਰ ਕਰਗ ਸਭ ਕੋ ਰਖ ਲੀਜੀਏ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੀਏ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੂਏ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਰੀਜੈ ॥ ਜਬ ਲਗਿ ਸਾਸੁ ਹੋਇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪਿਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮਾ ਹਮਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਜਬ ਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਸ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸੰਕਰੁ ਨਾਰਦੁ ਸੇਖਨਾਗ ਮੁਨਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਲੋਚੀਜੈ ॥
ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤੁ ਹੋਹਿ ਸਭਿ ਜਹ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧਰੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਨਾਰਦ ਜੀ ਸੇਸਨਾਗ ਔਰ ਮੁਨੀਸੁਰ ਯਿਹ ਸਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਚਾਹਿਤੇਹੈ ਜਿਸ(ਭਵਨ)ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਭਿਛਾ ਆਦਿਕ ਕੇ ਬਹਾਨੇ (ਭਵਨ) ਫਿਰਤੇ ਹੂਏ ਚਰਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਲਾਜ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਭੁ ਤਜੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ ॥
ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਕਾਨਿ ਚੁਕਾਵੈ ਬਿਖੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਲਜਾ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਭੀ ਤ੍ਯਾਗ ਦੇਵੀਏ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਮਨ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖੀਏ ਤਿਹ ਮਨੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਕਾਣ ਚੁਕਾਇ ਦੇਵੇ ਔਰ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਕਾਢਿ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮਿ ਸੂਕੇ ਬਹੁ ਉਭਿਸੁਕ ਕਹੀਅਹਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹਰੀਜੈ ॥
ਤਾਤੇ ਬਿਲਮੁ ਪਲੁ ਢਿਲ ਨ ਕੀਜੈ ਜਾਇ ਸਾਧੂ ਚਰਨਿ ਲਗੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮ ਫੈਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਉਭਿਸੁਕ) ਖੜਸੁਕ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਹਰੀਜੈ) ਹਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਗੁਣੋ ਸਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਢੀਲੇ ਹੋਕਰ ਪਲ ਮਾਤਰ ਭੀ(ਬਿਲਮੁ)ਠਹਿਰਨਾ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾਇ ਲਗੀਏ॥੩॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਰਤਨ ਵਥੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਪਾਸਿ ਰਖੀਜੈ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਤੇਰਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਧੂਓ ਪਾਸ ਰਖੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜੋ ਬਚਨੁ ਗੁਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸਤ ਸਤ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਆਗੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਕਢਕੇ ਧਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਏਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤਹੁ ਸੁਨਹੁ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੀ ਬਾਹ ਕੁਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਵਣਕਰੋ ਗੁਰੂ ਉਚੀ ਭੁਜਾ ਕਾਢ ਕਰ ਕੂਕਦੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਆਤਮ ਕਉ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਿਤ ਲੋੜਹੁ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਵੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਿਤੇ ਹੋ ਤੌ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੋ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਵਡਭਾਗ ਹੋਇ ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਤਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥

ਜੇਕਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਬਡਾ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤੌ ਗੁਰੋ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਕਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀਏ ॥ ਅਬ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਖਮੁ ਜਗੁ ਤਰੀਐ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਨੇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਠਨ ਜੋ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਹਜੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕਾਈ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਪਚੈ ਪਚੀਜੈ ॥

ਮਾਯਾ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਪਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਚਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਮਹਾ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਅਹੰਕਾਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦਿ ਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗੇ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥ ਕਠਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਲਾਦ ਲੀਆ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਮ ਰਮੁ ਰਮ ਰਮ ਰਾਮੈ ਤੇ ਗਤਿ ਕੀਜੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਜ ਜੋ(ਰਮੁ)ਸੁੰਦਰ ਰਮਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਮ ਰਮ) ਜਪ ਜਪ ਕਰ(ਰਾਮੈ)ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਅਪਨੀ ਗਤੀ ਕਰ ਲਈਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਲੈ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤੌ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਲ ਮਿਲ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

੧ ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਪਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਭਾਸ ਰਾਗਨੀ ਮਿਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ ਕੇ ਇਸ ਆਦ ਸਬਦ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਤਰਣਾ ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਹਣਾ ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਟਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਗਹਿਣਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਮਤਿ ਮੈਂ (ਮਕਸੂਦੁ) ਨਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀਹੈ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਨਾਉ ਮੰਨੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਟਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ ॥ ਜੈ ਬਖਸੇ ਤੈ ਪੂਰਾ ਕਾਜੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਰਬਸਿਆਣਪਾ ਪਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਦਿਖਲਾਵੇ ਮਾਤਰ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨਾਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਾਉ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਨਾਉ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਕੋ ਲਸਕਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਸੁਲਤਾਨੁ) ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਮਾਣੁ ਮਹਤ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਔ (ਮਹਤ) ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਨ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ(ਨਦਰੀ)ਹਰੀ ਜਬ ਤੇਰੀ (ਕਰਮਿ) ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਸਾਨੀ ਪੜੇ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਸਹਜੁ ਨਾਇ ਸਾਲਾਹ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈ (ਸਾਲਾਹ) ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ (ਬਿਖੁ) ਜਹਿਰ ਰਿਦੇ ਤੇ ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਾਧੀ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਬੰਧਨੋ ਮੈਂ ਬਾਧੀ ਹੂਈ ਜਮ ਕੇ ਪੁਰ ਮੈਂ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੀ ਬੇਰੀ ਘਰ ਦਰ ਦੇਸ ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਕੀਚਹਿ ਵੇਸ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਘਰ ਔ ਦੇਸ ਔਰ ਜਉ ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਜੀਵ ਕੋ (ਬੇਰੀ) ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜਾਂ ਸਦੇ ਤਾਂ ਢਿਲ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਕੂੜੋ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ (ਸਦੇ) ਹੁਕਮ ਸੇ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੇ ਜਾਣੇ ਮੈਂ (ਢਿਲ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਝੂਠਾ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਝੂਠਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੀ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਕਰਮੁ ਚਾਨਣੁ ਸੁਰਤਿ ਤਿਥੈ ਲੋਇ ॥
ਅੰਧੇਰੁ ਅੰਧੀ ਵਾਪਰੈ ਸਗਲ ਲੀਜੈ ਖੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਿਸਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪ ਕਰਮ ਜੋ (ਚਾਨਣੁ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਲੋਇ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਹੁ (ਵਾਪੜੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਗਰੀਬ ਪੁਰਸ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭ ਖੋਸ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੁ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਅਵਰੁ
ਨਾਸਤਿ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰੁ ਨਾਮੁ ਜਨਮੁ ਮਰਣ ਰੂਪ (ਬਿਕਾਰੁ) ਰੋਗੁ ਹੈ ਇਸਕੀ ਨਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਦਾਰੂ ਹੈ ਹੋਰੁ ਔਸੁਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਭਾਰ ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋੜਿ ॥

ਪਾਤਾਲ ਆਦ ਸਰਬ ਪੁਰੀਓਂ ਕੋ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਪਦਾਰਥ ਏਕ ਭਾਰ ਭਾਵ ਏਕ ਛਾਬੇ ਮੈਂ ਵਾ ਏਕ ਤਰਫ ਹੋਵਨ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੋਂ ਤੋਲ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਤੌ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੇਰੇ ਲਾਲ ਕੀਮਤਿ ਤਾ ਪਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰੈ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥ ੨॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲਾਲ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਤਬ ਪਵੇ ਜਬ ਦੂਸਰੇ ਸਿਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਤੇਰੇਨਾਮਜੈਸਾਔਰਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੂਖਾ ਤੇ ਸੁਖ ਊਪਜਹਿ ਸੂਖੀ ਹੋਵਹਿ ਦੂਖ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਸੁਖ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਤੇ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੂ ਸਾਲਾਹੀਅਹਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਕੈਸੀ ਭੂਖ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਮੁਖ ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਲਾਹੀਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਇਹਕਿਜੋਸੰਤਜਨਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹਂ ਤਿਨਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਏਕੁ ਤੂ ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੈਸਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਔਰ ਭਲਾ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰ ਏਕ ਮੈਂ ਹੀ ਮੂਰਖ ਹੂੰ ਔਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਭਲਾ ਹੈ॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਤਨ ਖੁਆਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੨॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੈ ਉਚਰੇ ਸੰਕਰਿ ਛੋਡੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਬੇਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਸੰਕਰਿ) ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਅਤੀਤ ਭੇਸ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਸਿਧ ਭਏ ਉਦਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਿਧ ਜਗਤ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਬੋਕਤ (ਦੇਵੀ) ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਭੀ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ ॥
ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਭੀ ਸਾਚਾ ਔਰ ਮੁਖ ਭੀਸਾਚਾਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਐਸੀ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਨਿਕਟ ਸਤ੍ਰੂ ਔਰ ਦੂਖ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ॥

ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਪਵਣੈ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੀਨਿ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥

ਅਗਨੀ ਔਰ (ਬਿੰਬ) ਜਲ ਔ ਪਵਨ ਕੀ ਵਾ ਅਗਨ ਕਰ ਤਮੋ ਗੁਣ (ਬਿੰਬ) ਸਤੋ ਗੁਣ (ਪਵਣੈ) ਰਜੋ ਗੁਣ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਟ ਹੈ ਸੋਈ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਾ ਤੀਨ ਤਤ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਤਸਕਰ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵਹਿ ਵਾਸਹਿ ਕੋਟ ਪੰਚਾਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਚੋਰ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਸੋ ਨਰ ਪਚਾਸ ਵਾ ਕਰੋੜ ਜੋ ਤਾਬੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਪ ਜੋਨੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕੋ ਏਕ ਕਰੈ ਚੰਗਿਆਈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਬਹੁਤੁ ਬਫਾਵੈ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਕਿਸੀ ਪਰ ਏਕ ਭੀ (ਚੰਗਿਆਈ) ਭਲਿਆਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਮਨ ਚਿਤ ਕਰ ਬਹੁਤ

ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਹਸਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਏਤੇ ਗੁਣ ਏਤੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਦੇਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਗੁਣ ਔਰ ਇਤਨੀਆ ਭਾਵ ਬਹੁਤੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਦੇਕਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਔਰ ਭੀ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ॥੩॥ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਰਹੀਏ ॥

ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਨਿ ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਧਨੁ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੁਝਕੋ ਸਲਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਲੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨੁ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਭੀ ਸੋਈ ਨਾਮ ਹੀ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਜੇਕੋ ਜੀਉ ਕਹੈ ਓਨਾ ਕਉ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ ਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕੋਈ ਜੀਉ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਵਡਿਆਈ ਸੰਯੁਕਤ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪੁਨਾ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮੁ ਬੁਲਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਭੈ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹ ॥

ਏਕ ਜੋਗੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੂਏ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰੂਪੁ ਨਾਹੀ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਮੁਖੁ ਮਾਸਾ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖਆਦੀ ਅੰਗ ਹੈਂ ਔ ਨਾ ਮਾਸੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਹੈ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਐਸੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪ ਕੋਂ ਹਮਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਸਨਾਮੀ ਕਾ ਤੇਰੇ ਭੀ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਰਾਵੇਂਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥੧॥

ਅਉਧੂ ਸਹਜੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਜਾ ਤੇ ਫਿਰਿ ਨ ਆਵਹੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਉਧੂ) ਅਵਧੂਤ ਜੋਗੀ (ਸਹਜੇ) ਸਾਂਤੀ ਕਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨ ਆਵੇਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੈ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਕਰਮੁ ਨਾਹੀ ਧਰਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸੁਚਿ ਮਾਲਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਕਰਮੁ ਨਹੀਂ ਔਰ ਧਰਮੁ ਭੀ ਨਹੀ ਔਰ(ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮਾਲਾ ਆਦੀ ਜਪੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਾਵੈਰ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਕੰਨਹੁ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਕੰਨਹੁ) ਪਾਸੋਂ ਮੈਨੇ (ਸਿਵ) ਕਲ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਜੋਤੀ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਣੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੈ ਬਰਤੁ ਨਾਹੀ ਨੇਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਬਕਬਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬਰਤ ਆਦੀ ਦਿਖਲਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨੇਮੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਪੁਨਾ(ਬਕਬਾਈ)ਵਿਅਰਥਬੋਲਨਾਭੀਨਹੀਂਹੈ॥

ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਕੀ ਚਿੰਤ ਨਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਫੁਰਮਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਹੋਨੇ ਕੀ ਔ(ਅਵਗਤਿ) ਨਾ ਮੋਖਹੋਨੇ ਕੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵੋਹ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੈ ਆਸ ਨਾਹੀ ਨਿਰਾਸ ਨਾਹੀ ਚਿਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ (ਚਿਤਿ) ਚੇਤਨਸਰੂਪ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਬੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ॥

ਤੰਤ ਕਉ ਪਰਮਤੰਤੁ ਮਿਲਿਆ ਨਾਨਕਾ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਐਸੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਤੰਤ ਜੀਵ ਕੋ ਈਸ੍ਵਰ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪॥

ਸਮੰਦ੍ਰੀ ਵਾਲੇ ਸਤਿਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਹ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ ਦਰਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੁਇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ।ਕਿਉਂ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ)

ਦੁਖਸੁਖ ਆਦੀ ਭੋਗੋਂਕੋ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਜਾਣਿਆਹੈਂ। ਯਥਾ "ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੋਨੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨਾ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ" ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਨਕੀ ਅਗੂਹ ਗਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਕੁਛ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਤਿਨਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਆਇਆ ਸੋ ਜਨੁ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਕਲਿਜੁਗਮੈਂ ਸੋਈ ਜਨ ਆਇਆ ਹੂਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ।ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਅਕਥ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਾਨਕ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹੇ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਤੇਰੇ(ਘਰਿ)ਸਰੂਪਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਹੀ ਸੁਣਤੇ ਕਹਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਨੋਂਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰਕ (ਕਥਨੀ) ਕਥਾ ਅਰ (ਬਦਨੀ) ਕਵੀਸ਼ਰੀਆਂ ਜਲ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਗਹੇ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ। ਯਥਾ–"ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥਿ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥"

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੁ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਜਵਾਹਰ ਔ ਮਾਣਕ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਿਖ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋ ਕਾ ਖੋਜ ਲਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਮਨਨ ਨਿਦਿਆਸਨ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਰੋ ਕੇ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨ ਭੀ (ਤਾਸੁ) ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰੀਆਇ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਉਜਲ ਜਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੁ ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥

ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਪਾਵਣੇ ਤੇ ਪੂਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਇਸਨਾਨ ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਆਦਿਕੋਂ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਤਲਹੀਅਲੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ(ਤਲਹੀਅਲੁ) ਹਿਰਦਾਅਸਥਾਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ(ਪਰਮਲੁ)ਚੰਦਨ ਵਤ ਕਹੀਤੇਹੈ॥

ਜਾਕੀ ਵਾਸੁ ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਸਵਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖੀਐ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਾਂਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ (ਨਿਜ) ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਪਦ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਜਮਾਨ ਤੇ ਆਪ ਪਰੋਹਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਭੋਜਨ ਅਰ ਦਖਜਣਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤੇਹਾ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਪੜਿਪੜਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾਹੈ॥

ਆਪਾ ਮਧੇ ਆਪੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਤਬ ਤਿਸ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੈਂ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਆਤਮਾ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ ॥ ਇਕ ਦਖਿਣਾ ਹਉ ਤੈਪਹਿ
ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੂਹੀਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨ ਹੈਂ॥ ਤਾਤੇ ਏਕ ਦਖਜਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾਨ ਦੇਵੇਂ॥

ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਪੰਚ ਕਾਮਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਰੋਕ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔ ਮਨ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਭੀ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗੀ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਬ੍ਰਹਮ) ਪੂਰਨ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਔ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਸਭ (ਭਾਗੀ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ॥੨॥ ਅਬ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਚਾਵਲ ਦਇਆ ਕਣਕ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਤੀ ਧਾਨੁ ॥

ਜਤ ਸਤ ਰੂਪੀ ਚਾਵਲ ਔ ਦਇਆ ਰੂਪੀ ਕਣਕ ਔ ਤੇਰੇ (ਧਾਨੁ) ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ (ਪਾਤੀ) ਪਤਲ ਮੁਝਕੋ ਏਹੁ ਸਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਭਾਵ ਦੇਹੁ ॥

ਦੂਧੁ ਕਰਮੁ ਸੰਤੋਖੁ ਘੀਉ ਕਰਿ ਐਸਾ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਰਨਾ ਦੂਧ ਔ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਘ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਐਸੇ ਭੋਜਨਕਾਦਾਨਮਾਂਗਤਾਹੂੰ॥

ਖਿਮਾ ਧੀਰਜੁ ਕਰਿ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ਸਹਜੇ ਬਛਰਾ ਖੀਰੁ ਪੀਐ ॥

ਖਿਮਾ ਰੂਪੀ ਲਵੇਰੀ ਗਊ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ ਵਛਾ ਦੇਹੁ ਜਿਸਤੇ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਵਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਰੂਪੀ (ਖੀਰੁ) ਦੂਧ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਐ॥

ਸਿਫਤਿ ਸਰਮ ਕਾ ਕਪੜਾ ਮਾਗਉ ਹਰਿਗੁਣ ਨਾਨਕ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਔ (ਸਰਮ) ਵਈਰਾਗ ਵਾ ਲਜਾ ਰੂਪ ਕਪੜਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋਐਸਾਦਾਨਦੀਜੀਏ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਰਵਤੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪਾਤੰਤ੍ਰਤਾ ਜਨਾਵਤੇਹੁਏਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਤੁ ਕਿਨੈ ਨ ਰਾਖਿਆ ਜਾਵਤੁ ਕਿਉ ਰਾਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੌ ਆਵਤੇ ਹੁਏ ਕਿਸੀ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੌ ਜਾਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿਸੀਤੇ ਕਿਉ ਰੋਕਿਆ ਜਾਤਾਹੈਭਾਵਇਹ ਕਿ ਜੀਵ ਕੌ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੂਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਰੁਕ ਸਕੇ ਤੌ ਖੋਟੇ ਲਗਨ ਮੈਂ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਨੇ ਦੇਵੇ ਸੁਭ ਮੈਂ ਜਮਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ ਜਾਂ ਉਸਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੌ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ (ਪਰੁ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਜਾਣੇ ਤਬ ਉਸੀ ਕੇ ਬੀਚ ਇਹੁ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂਹੈ ਹੈ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰੁ
ਹੋਇਬਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ (ਵਾਹੁ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਕਿਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਪਰੁ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਲਾ ਟਿੰਡ ਲਗਤ ਹੈ ਇਕ ਸਖਨੀ ਹੋਰ ਫੇਰਿ ਭਰੀਅਤ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਆਵਨੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਹਲ ਮੈਂ ਟਿੰਡਾ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ॥

ਉਨਮੈਂ ਸੇ ਏਕ ਜਲ ਤੇ(ਸਖਨੀ) ਖਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਫੇਰ ਭਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਖਸਮ ਕਾ ਜਿਉ ਉਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਭੀ ਤਿਸ ਖਸਮ ਕਾ ਏਕੁ ਖੇਲੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੀ ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਕ ਸੰਪਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨੁ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਤੀ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਿਕੈ ਉਲਟੀ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ (ਸੁਰਤੀ) ਬੇਦ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉਨੁ ਗਿਰਹੀ ਕਉਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਦੇਖਣਾ ਕਰੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੌਨ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਹੈ ਔ ਕੌਨ ਉਦਾਸੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਔ ਉਦਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਆਸਾ ਤਿਸਹੀ ਸਉਪਿ ਕੈ ਏਹੁ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥

ਜਿਸਕੀ ਇਹ ਆਸਾ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸੌਂਪ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਸਭ ਕਿਛ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਾਣਕੇ ਆਪ ਨਿਰਾਸ ਹੋਕੇ ਇਸਕੋ (ਨਿਰਬਾਣੁ) ਨਿਰਦੁਖ ਹੋ ਰਹਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸਨੇ (ਮਾਨਿਆ) ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਹੋ ਚਾਹੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧੈ ਹਉ ਤਿਸਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਿਕਾਰ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਬੰਧਨ ਸੇ ਬਾਧ ਲੇਵੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜੀਵ ਪਾਪ ਔ ਪੁੰਨ ਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ (ਅਜਾਈ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੋਲਹੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ॥ ਫੁਨਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ । ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਵਾਰੰਵਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਹੀ ਹੋਇਗਾ । ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥

ਊਚਾ ਤੇ ਫੁਨਿ ਨੀਚੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਨੀਚ ਕਰੈ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਉਤਮੋਂ ਤੇ ਨੀਚ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔ ਨੀਚੋਂ ਤੇ ਜੋ (ਸੁਲਤਾਨ) ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣਿਆ ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਸੁਜਾਣੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਜਾਣੁ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਾਕਉ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈਐ ਜੇਕੋ ਭੂਲਾ ਹੋਈ ॥

ਤਿਸੁ ਕਉ ਤਉ ਸਮਝਾਵਣੇ ਜਾਈਏ ਜੇਕਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੋਵੈ । ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਖੇਲ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਉ ਪ੍ਰਭਾਤੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ ਛੋਡਹੁ ਦੁਨੀ ਪਰੀਤਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਐ ਔਰ(ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਜਗਿ ਹਾਰਿਆ ਤਿਨਿ ਜੀਤਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂਆਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਹਾਰ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਮਨ ਕੀ ਚੰਚਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਆਕਾਸਿ ॥
ਇਹੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ(ਮਨੁ) ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ (ਮਨੁ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਪੰਛੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮਨੁ ਧਾਇਆਹੈ॥ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮਨ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਚਿਤਵਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਤਸਕਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ਔ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸੋ ਮਨੁ ਚੋਰੁ ਕੋ ਮਾਯਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀਨਗਰੁ ਵਸਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਾਬਾਸ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜਾ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੌ ਰਾਖਿਆ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪੀ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਹਿ ਲਗਉ ਪਗਿ ਤੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗਕੇ ਯੇਹਿ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਜੋ ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਦੇਵੇ ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਭੋਗੀਆ ਮਨੁ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥
ਇਹ ਮਨ ਐਸਾ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਕਬੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਹੋ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਭੋਗੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨੁ ਅਤੀ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਦਾਤਾ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਮਨੁ ਸਿਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਮਨੁ ਕਬੀ ਦਾਤਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸਮਨ ਨੇ ਚਚਲਤਾ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਛੋਡਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਬਲੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮਨ ਸੱਭ ਪਰ ਬਲੀ ਹੈ ਔ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਪਰ ਬਲੀ ਹੈਂ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਐਸਾ ਜੋ ਚੰਚਲ ਮਨੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਪੰਚ) ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਕਹਉ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਤੇਰਾ ਹੀ ਵਖ੍ਯਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਾਹਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨੁ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਇੰਦੇ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਖੋਟੋ ਪੂਠੋ ਰਾਲੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥
ਔਰ ਜੋ ਖੋਟਾ ਪੁਰਸੁ ਮਨਮੁਖੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਠਾ ਕਰਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਲਟਕਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਰਕ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਰਾਲੀਐ) ਰਲਾਈਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥ ੩ ॥
ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲੇਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹੋਂਗਾ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਤਬ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹ ਪੂਛੀਐ ਸਚ ਘਰੁ ਲੇਹੁ ਬਤਾਇ ॥
ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਜਾਤੀ ਵਾ ਕਿਸੀ ਘਰ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੋ ਇਸਕਾ ਪੂਛਣਾ ਨਾ ਕਰੀਏਤਿਨਸੇਤੇਰਾ ਘਰ ਪੂਛ ਲਈਏ ਕਿ ਵੋਹ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾ ਜਾਤਿ ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਜਾਤੀ ਔ ਸੋਈ(ਪਤਿ)ਪਤਿਸਟਾ ਕਹੀਤੀਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵਯਹਿਕਿਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸੰਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ ਨਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂਤਾਂਤੇਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇਸੇਹੀਜਮਕੇਭੈਤੇਛੂਟੀਤਾਹੈਔਜਨਮਮਰਨਕਾਦੁਖਕਾਟੀਤਾਹੈ॥੪॥੧੦॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਾਗਤੁ ਬਿਗਸੈ ਮੂਠੋ ਅੰਧਾ ॥ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਧੰਧਾ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਜਾਗਤਾ ਹੂਆ ਹੀ ਲੂਟੀਤਾ ਹੈ ਔ ਉਲਟਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿਵਾਸਨਾ ਕੀ ਫਾਹੀ ਇਸਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔ ਧੰਧਾ ਜੋ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਸਿਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਖਪਦਾ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਆਵੈ ਮਨਸਾ ਜਾਇ ॥ ਉਰਝੀ ਤਾਣੀ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥

ਇਸਕੀ (ਮਨਸਾ)ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਾਣੀ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਮੈਂ (ਉਰਝੀ) ਫਸ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ਼ੀ ਤੇ ਇਸਕਾ ਕੁਛ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਗਸਿ ਜੀਵਨ ਜਾਗਣ ਹਾਰਾ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਜਾਗਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਤੂੰ ਜਾਗਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁਸੁਖੋਂਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਔ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ॥

ਕਹਿਓ ਨ ਬੂਝੈ ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝੈ ਭੋਂਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥

ਸਾਸਤਰੋਂ ਕੇਕਹਿਣੇ ਕੋ ਤਉ ਇਹਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਸ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਕੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਭੋਂਡੀ) ਭੈੜੀ ਹੀ ਕਾਰ ਇਸਨੇ ਕਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਮੀ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਕਰਮੀ) ਜੀਵ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਛੀਜੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਘਟਾਈ ॥

ਜੋ ਦਿਨ ਦਿਨ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਦਿਨ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰ ਤਿਲ ਤਿਲ ਮਾਤਰਤੇ ਕਿਆ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਕਰ ਆਰਬਲਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਘਟਾਈ ਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਡੋ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ ਜਬ ਲਗ ਦੂਜੀ ਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਲਗ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਭੀ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਡੂਬਾ ਹੂਆ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੈ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥

ਤਾਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਸਮਾਲ ਕਰੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੀ ਕਮਾਈ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵਾ ਕੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਹੀਣੁ ਸਚੁ ਭੀਖਿਆ ਮਾਂਗੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਹੀਣ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਅਧੀਨ ਹੋਕਰ ਜਬ ਸਚੇ ਨਾਮਕੀ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗੇ ਤਬ ਇਸਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਨਿੰਦਤੇ ਹੁਏ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਸਟਿ ਕਰਉ ਮੂਰਖੁ ਜਗਿ ਕਹੀਆ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਬੋਲਣੇ ਸੇ (ਮਸਟਿ) ਮੋਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿੰਦਕ ਜੀਵ ਮੁਝਕੋ ਮੂਰਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਧਿਕ ਬਕਉ ਤੇਰੀ ਲਿਵ ਰਹੀਆ ॥

ਜਬ ਉਨਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਬੋਲਤਾ ਰਹਾਂ ਤਬ ਤੇਰੀ (ਲਿਵ)ਬਿਰਤੀ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਉਣੀਰਹਜਾਵੇਗੀ॥

ਭੂਲ ਚੂਕ ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਭੂਲ ਚੂਕ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੂੰ ॥ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਭ ਅਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਝੂਠਿ ਮੁਠੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੇ ਨਿੰਦਕ ਜਨ ਝੂਠ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ (ਮੁਠੇ) ਲੂਟ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ਯਦਪਿ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੁਝ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਾਏ ਪਾਪ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਹਿ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦੇ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਮੁਝਕੋ ਨਿੰਦਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਵਿਧੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ । ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਹਮ (ਨੀਸਾਣੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਰਣ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਕੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ । ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਨੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਮੈਲੋ ਊਜਲੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਊਤਮੁ ਆਖਿ ਨ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਰ ਮੈਲਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੈਂ ਊਚਾ ਹੂੰ ਤੋ ਆਖਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਉਤਮੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਖੂਲਿ੍ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ (ਖੂਲਿ) ਨਿਸੰਗ ਹੋਕਰ ਮਹਾਂ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਅਹੁ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਧੋ ਬੋਲੋ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥ ਹੀਣੋ ਨੀਚੁ ਬੁਰੋ ਬੁਰਿਆਰੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅੰਧਾ ਬੋਲਾ ਔ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਕਿਆ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੂੰ। ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਔ ਨੀਚ ਬੁਰਿਆਈਓਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬੁਰਾ ਹੂੰ। ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਯਦਪਿ ਏਤੇ ਔਗਨੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਭੀ ਮੈਂ ਹੂੰ ॥

ਨੀਧਨ ਕੌ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਧਨ ਕਾ ਹੀ ਪਿਆਰੁ ਹੈ॥ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਨਾਮ ਧਨ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਰੁਹੈ ਔਰ ਵਿਸਿਓਂ ਕੋ (ਛਾਰੁ) ਖਾਕ ਵਤ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਨੇ ਤੇ ਅਬ ਉਸਤਤ ਔ ਨਿੰਦਾ ਮੈਨੇ ਸਮ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਐਸੀ ਸਮਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਜੈਕਾਰ ਹੈ ॥

ਤੂ ਬਖਸਹਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੀ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਔ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਟਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿਹੋਈ ਜਾਣੀਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਸੋਈ ਆਪ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ॥੫॥੧੨॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ **ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖਾਇਆ ਮੈਲੁ ਵਧਾਇਆ ਪੈਧੈ ਘਰਕੀ ਹਾਣਿ ॥**

ਇਸ ਵਿਵੇਕ ਬਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਖਾਇਕਰ ਮੈਲ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਵਧਾਯਾ ਹੈ ਔ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਘਰ ਕੀ ਹਾਨੀ ਹੀ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਿਅਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬਕਿ ਬਕਿ ਵਾਦੁ ਚਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਖੁ ਜਾਣਿ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕਰ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂਕੋ ਚਲਾਯਾਹੈ ਤਾਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਤੇ ਖਾਣਾ ਔ ਪਹਰਨਾ ਵਿਖ ਰੂਪਹੀ ਜਾਣ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ ॥ ਬਿਬਲੁ ਝਾਗਿ ਸਹਜਿ ਪਰਗਾਸਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਬਾਬਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਮੋਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਜਾਲੁ ਹੈਤਿਸਕੇ ਮਨੁ ਵਸ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਫਸ ਗਿਆਹੈ ਤਿਸਮੋਹ ਜਾਲ ਕੋ ਜੋ (ਬਿਬਲੁ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੀ ਬਲ ਕਰਕੇ (ਝਾਗਿ) ਲੰਘੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਬਿਬਲ)ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮੈਲ ਕੋ ਲੰਘੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਜਨੋ ਕੋ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਆ ਹੈ। ਬਿਬਲ ਔ ਬਿਭਲ ਬੀੜ ਕਾ ਭੇਦੁ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਬੋਲਣਾ ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਿਅਹੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪਹੈ ਔ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪ ਵਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਮਦਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਐਗੇ ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਜਮਦਰ ਤੇ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਵ ਆਇਆ ਤਿਵ ਜਾਇਸੀ ਕੀਆ ਲਿਖ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਵਾ ਖਾਲੀ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਉਠ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਜੋ ਇਸਕਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਲਿਖ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਜਨਮਵਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਇਸਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥੩॥

ਜਗੁ ਖੋਟੌ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੌ ਗੁਰ ਸਬਦੀਂ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਇਹੁ ਜੀਵ ਖੋਟਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਐਸਾ ਬੀਚਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ ॥

ਤੇ ਨਰ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਥੋੜੇ ਹੀ ਜਾਨੀਦੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਨੀਝਰੁ ਝਰੈ ਅਮਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ॥

ਜ਼ਰਾ ਆਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ (ਜਰੈ) ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕੋ ਅਮਰ

ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ (ਨੀਝਰੁ) ਏਕ ਰਸ (ਝਰੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਲਕੌ ਮੀਨੁ ਸੈ ਥੇ ਭਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲਕੌਂ (ਮੀਨੁ) ਮਛੀ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਥੇ) ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੌ ਰਾਖੋ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਰਹੂੰ (ਤੇ) ਐਰਾੜ ਅਰ ਹੜੌਤੀ ਦੇਸ ਕੋਟੇ ਬੂੰਦੀ ਕੀਭਾਸਾਹੈ॥੫॥੧੩॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਉਸਤਤੀਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਹਰਖ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਰਹਸ ਰੰਗ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਕਾਈ ॥

ਵੇਸਵਾ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਗੀਤ ਔ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਚਤਰਾਈ ਸਹਿਤ ਜੋ (ਨਾਦ) ਵਾਜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਔਰ ਜੋ ਚਤਰਾਈਆਂ ਹੈਂ॥ ਸ੍ਵੇਤ ਪੀਤਾਦੀ ਰੰਗੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਅਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਫੁਰਮਾਇਸ ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ ॥

ਪੈਨ੍ਹਣੁ ਖਾਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਵਸਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਖਾਣੇ ਪੈਨਣੇ ਆਦੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਅਬ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚੇ ਸੁਖ ਕੌ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਜੋਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜੁ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਨੌਂ ਓਹ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਆ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ॥ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈਕਰਮਜਾਨਿਆਨਹੀਂਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗ ਬਿਨੋਦ ਸ੍ਵਾਦ ਆਨੰਦਾ ॥ ਮਤਿ ਸਤ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥

ਜੋਗ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਅਰ ਵਿਖੇ ਸੁਆਦ ਕਾ ਅਨੰਦ ਇਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਭਗਤ ਕੌ (ਸਤ ਭਾਇ) ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਾਰ ਨਿਜਸੰਦਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਵਤੌ ਰਾਜ ਰਵਿੰਦਾ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋਈ (ਨਿਜ ਸੰਦਾ) ਆਪਦਾ ਕਾਰਜ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੇਕੰਮ ਆਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ (ਰਾਜ)ਪ੍ਰਕਾਸ(ਰਵਿੰਦਾ)ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ ਮੈਂ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਉਰਧਾਰੀ ॥ ਦੀਨਾਨਾਥੁ ਪੀਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ (ਪ੍ਰਿਉ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿੰਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਪ੍ਰੀਤ) ਭਗਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਬਨਵਾਰੀ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਪਤੀ ਹੈ ਸੋ ਦੀਨੋਂ ਕਾ (ਨਾਥੁ) ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਬ੍ਰਤ ਕਾਰੀ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਤਰੰਗ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥੩ ॥

ਹਮ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਾ ਸਦਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੋਨੇ ਕਰ ਹਮ ਸੰਕਲਪਰੂਪੀ ਤਰੰਗੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਨਿਰਸੰਕਲਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਔ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਕਥੋ ਕਥਉ ਕਿਆ ਮੈ ਜੋਰੁ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਕਰਾਇਹਿ ਮੋਰ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰੌਂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਐਸਾ ਕਿਆ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਮੇਰੇਂ ਪਾਸੋਂ ਕਰਾਵੈਂ ਤੌ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹਾਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਚੂਕੈ ਮੈ ਮੋਰ॥ ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੈਂ ਤਬ ਮੈਂ ਮੋਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ ਸੇਵੌਂ ਜੋ ਤੁਝ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰੌਂ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ॥ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਤਰਿ ਡੀਠਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦੁ ਰੂਪੀ ਮਹਾਂ ਮੀਠਾ ਰਸੁ ਹੈ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਕੌ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਪੂਰਾ ਪਦੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪਿਓ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋਂ ਪੂਰਾ ਮੋਖ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ (ਧ੍ਰਾਪਿਆ)ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੫॥੧੪॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਂਗਨ ਹਾਰਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਮਨ ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਰੰਗਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਸਹੀ ਕੀ ਸਰਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਸੰਭਾਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਹੀ ਸਭਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਂਗਿ ਘਣੌ ਅਤਿ ਰੂੜੌ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨੁ ਅਤਿ ਰਸ ਲਾਲ ਸਗੂੜੌ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਾਮੀ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰੰਗੁ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ (ਘਣੌ) ਸੰਘਨਾ ਔਰ ਅਤੀ (ਰੂੜੌ) ਸੁੰਦਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਲਾਲ ਕਾ ਰਸੁ ਅਤੀ ਗੂੜਤਾ ਸਹਤ ਹੈ ਸੋਈ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈ ॥

ਊਪਰਿ ਕੂਪੁ ਗਗਨ ਪਨਿਹਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣ ਹਾਰਾ ॥

ਸਭ ਕੇ ਊਪਰ ਜੋ ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਰੂਪੀ ਕੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਤਿਸਕੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਬਿਧੀ ਨਿਸੇਧੀ ਰੂਪ ਰਚਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੇ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਬ ਜਗਾਸੀ ਕੇ ਸਤੋਗੁਨ ਸਹਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਯਾਨੁ ਸੂਰਜੁ ਸਮਾਯਾ ਤਬ ਸਾਂਤੀ ਆਦ ਕਿਰਣਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੂਆ ਅਰੁ ਮਨ ਬੁਧੀ ਆਦੀ ਕਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਭਏ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਧੁੰਸਿ ਮਨਸਾ ਮਨਿ ਮਾਰੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲ ਕੋ (ਬਿਧੁੰਸਿ)ਨਸ਼ਟ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਮਨ ਮੈਂ ਜੋ ਮਨਸਾ ਥੀ ਸੋ ਸਭ ਮਾਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅਤੀ (ਚਲੂਲੈ) ਰਸ ਮੈ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜੈਸਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਰੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸਨਿ ਰਸਾਏ ਰਾਤੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ(ਰਸਨਿ)ਜਿਹਵਾ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈ(ਰਸਾਏ)ਤਦਾਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰਾਤੇਹੈਂ ਜਿਸਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂਸੋ ਸਭ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ਆਤਮ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬਭੇਖਧਾਰੀਪਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਰਾਵਲ ਖਪਿ ਜਾਵਹਿ ਚਹੁ ਛਿਅ ਮਹਿ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥

ਬਾਰਹ ਸੰਗਿਆ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈ ਜੋਗੀ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦਸ ਭੇਖ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਮੈ ਸੰਨਯਾਸੀ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਗੀ ਕਾਪੜੀਆ ਸਿਰੁ ਖੂਥੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਗਲਿ ਫਾਸੀ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਗੀ) ਅਸ਼੍ਟਾਂਗ ਜੋਗ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਔ(ਕਾਪੜੀਆ)ਜੋ ਭੇਖ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ (ਸਿਰੁਖੂਥੇ)ਜੋਜੈਨੀਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਕੋ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਅਉ ਹਠਿ ਹਸਤ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ ਏਕ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਬਦ ਮੈ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ(ਅਉ)ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂਨੇ(ਹਠਿ)ਰਿਦੇਮੈ ਏਕਪ੍ਰੇਮਕੀਹੀ ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗੀ (ਹਸਤ) ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਦੁ ਪੜਹਿ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੜ ਪੜ ਕੇ (ਵਾਦੁ) ਝਗੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਿਤ ਨਮਿਤ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕਰਣੀ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਬੂਝੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਕੁਛ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇਤਿਸਹਰੀ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਸੂਚਾਚਾਰੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਮੈਂ ਮਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨੇ ਰਾਤਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨਮੇਂਓਹ ਬ੍ਰਿਤੀਦੇਕਰਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮਨਤਨ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ(ਜੁਗਿ)ਜੁੜਕਰਕੇ ਸਾਚੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਓਹ ਸਮਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸਬਦਿ ਵਸੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ਦੂਖ ਪਰਾਛਤ ਕਾਲ ਨਸੇ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੂਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇਜਨਮਮਰਨਕੇਦੁਖ ਔ ਪਰਾਛਿਤ ਕਲੰਕ ਔ ਕਾਲਾਦਿਕ ਸਭ ਨਾਸਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ॥੪॥੧੬॥ਨਿਜ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੇਣ ਹੋਇ ਕਰ ਔਰ ਉਨ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਕੇ ਆਸ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕਰ ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਸੇ ਤੂੰ ਤਰ ॥

ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥

ਜਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ(ਬਪੁਰਾ)ਵਿਚਾਰਾ ਜਮ ਕਿਆ ਬਿਗਾੜ ਕਰ ਸਕਤਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਉਨਸੇ ਆਪਹੀ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ਜਪਉ
ਜਪ ਮਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਜਾਵੇ ॥ ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਜੋ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਪਕਰਨੇ ਕੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਜਬ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਵਾਦ ਆਵੇ ॥ ਜਥਾ ਕਬੀਰ ਜੀ-"ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਊਪਰਿ ਰਾਮ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾਕਉ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ" ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸਾਚੁ ਸੁਖੁ ਜਾਕਉ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਸਕੋ ਸਾਚ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਮੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ॥

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਖੋਜਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਐ ॥ ੨ ॥

ਲਾਲ ਜਵਾਹਿਰ ਰਤਨ ਸਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਖੋਜਤ) ਵੀਚਾਰਨੇ ਸੇ (ਲਹੀਐ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਚੀਨੈ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਨੁ ਸਾਚੌ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਧਨ ਕੋ (ਚੀਨੈ) ਜਾਣ ਕਰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਕੈਸਾਹੈ?

ਨਿਰਾਲੰਬੁ ਨਿਰਹਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

(ਨਿਰਾਲੰਬੁ) ਆਸਰੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਨਿਰਾਹਾਰ ਹੈ ਅਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ)ਸੁਧ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਰਭੈਸਰੂਪਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵੇ ॥੩ ॥

ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲ ਨਿਰਮਲਿ ਉਲਟੀ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈ ॥

ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰਯ ਔ ਮਨ ਬੁਧੀ ਇਹ ਸਾਤ (ਸਾਇਰ) ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀਹੈ ਤਬ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨੌਕਾ ਕਰ ਆਪਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਹਰਿ ਜਾਤੌ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਬਾਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਰੀਤੀ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਸਹਜਿ)ਮੋਖ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਸੋ ਦਾਸੁ ਉਦਾਸੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਿਆਹੈ ਸੋਈ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਸ੍ਰੇਸਟਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਕਿਆ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਦੂਸਰਾਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਬੂਝੈ ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਸਬਦੇ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਬੂਝੈ)

ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹਿਆ ਅਘਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇਸਥਿਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਇਸਥਿਤਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈ (ਅਘਾਈ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਲਾਹਾ ਭਾਈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ (ਅਨਦਿਨੁ) ਏਕਰਸ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕਾ ਇਹੀ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਜਨ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਨਾਮਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਸ਼ੀਂਗਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਸਰੂਪ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਕਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕੇ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਕਬੀ ਤੋਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਹੀ ਸੇਵੋ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜਿਸਨੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਤੂੰ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਸੋ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕਉ ਬਖਸਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕੋਂ ਬਖਸ ਲੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸਬਦੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤੈਂ ਬਿਅੰਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੂੰ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋਂ ਹੀ ਇਹੁ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੀ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਰਾਖਉ ਸਦਾ ਰਹਾਂ ਸਰਣਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਰਾਖੋਂ ਔ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰਣ ਹੋਇ ਰਹੂੰ ॥

ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਸਦਾ ਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਨਾਮੋ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਸਦਾ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਰਖੁ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੋ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਭਾਣਾ ਜਾਪੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ (ਜਾਪੈ) ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਭਗਤਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇਵਿਖੇ ਚਲਕੇ ਤਿਨੋਂਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇ ਬੁਝਾਇਦਈਹੈ॥੩॥

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਵੈ ਕਰਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾਰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਹਮਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨ੍ਾ ਤਿਨ੍ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਲਾਹੁਣੇ ਦੀ ਮਰਜਾਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਦੂਜਾ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਉਨੋਂਨੇ ਸ੍ਵੈਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆਹੈ॥੧॥

ਹਰਿਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਸੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਜਪੀ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁਝਤੇ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੇ ਏਕ ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਉਪਮਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਗਤਿ) ਕਲਜਾਨ ਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਤੁਝ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਨਿ ਸੇ ਸਾਦੁ ਪਾਇਨਿ ਮੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਸਾਲਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ਰਸ ਕਾ ਮੀਠਾ ਸ੍ਵਾਦ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਮੀਠਾ ਕਦੇ ਨ ਫੀਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆਹੈ ਤਿਨੋਂਕੋ ਸੋ ਨਾਮ ਰਸ ਸਦਾ ਮੀਠਾਹੈ ਕਬੀ ਫੀਕਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਨਕੋ ਨਾਮ ਰਸ ਮੀਠਾ ਲਗਾਇਆਹੈ ਸੋਈਮਹਾਤਮ ਜਾਣਤਾਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇਜਾਤੇਹੈਂ॥

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਗਵਾਇਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਾਤਾ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਜੋ ਮਨ ਮੈ ਮਨੋਰਥ (ਇਛੈ) ਚਾਹੇ ਥੇ ਹਮਨੇ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਏਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੁਮ ਪਾਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨ ਤੂ ਰਾਖਨ ਜੋਗੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਕੋ ਤੂੰ ਸਦਾ ਰਾਖਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੁਝਜੈਸਾ ਬਡਾ ਅਬ ਮੈਨੂੰ ਔਰਕੋਈਨਹੀਂ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀਛੇਭਯਾ ਔ ਨਾ ਆਗੇ ਕੋਈਔਰਹੋਵੇਗਾ॥੧॥

ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਹਮ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਜਿਉਂ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਰਾਖੋ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੁਮ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਤੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਤਿਨੋ ਕੋ ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਸਚੀ ਹਰਿਜੀਉ ਨਾ ਓਹ ਘਟੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਸਚੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਓਹ ਘਟਤੀ ਅਰ ਨ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਬਲੀ ਅਰ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੈ ਓਹੁ ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈ ਲਾਗੇ ਹੈ ਓਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਜੋਨੋ ਮੈ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਾ ਦੂਖ ਭੂਖ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨੋ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਔ ਭੂਖ ਕੁਛ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰੁ ਪਰੰਤੂ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੋ ਜਬ ਲਗ ਤੇਰੇ ਮੇਂ (ਜੀਉ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਔ ਤਨ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਨੋ ਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇਰਾ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈ ਸਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਗੁਰਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕੋ ਸੁਣੀਏ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪੀਵੀਏ ॥

ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਨਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਜੋ ਅਪਣੇ (ਮੂਲੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕਾ ਸ੍ਵੈਸਰੂਪ ਮੈਂਨਿਵਾਸ ਹੂਆਹੈ ਔਰ ਸਹਜੇਹੀ ਸੁਖਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਹੋਈਹੈ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਉਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥

ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਕਮਲੁ ਖਿੜਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ (ਖੋਈ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸਭਨਾ ਜੀਵੋਂ ਵਿਖੇ ਏਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ(ਬੂਝੈ) ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਖਾਨੈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤੀ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਤ ਸਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਵਖ੍ਯਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਿਚਿ ਮਨਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਮੈਂ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ॥

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਤੁ ਆਤਮੁ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਰਮਾ ਹੂਆ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੩॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਯਾ ਹੈ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਸਹਜੇ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਏ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪੇ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ (ਭਾਤਿ)ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਣਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਕ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਰਬ ਜੀਆ ਨੋ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥

(ਕਰੇ ਕਰਾਏ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਆਪ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਔਰ ਜੀਵ ਕਰਵਾਏ ਹੈਂ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਰਿਜਕ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਸਮੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਵਿਆ)ਜਪਿਆ ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਪਤਾ ਨਾਮੁ ਵਰਤੈ ਵਿਚਿ ਕਲਜੁਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਹੋਕਰ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਤਿਨਾ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਜੋ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਇਆ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਭਾਜ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਪੰਚ ਪੰਚੇ ਵਸਿ ਆਣੈ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪਾਂਚੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਔ ਪਾਂਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆਵੇ ਔ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖਾਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਸੋ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿਜਨੁ ਵਡ ਪੂਰਾ ਜੋ ਭੈ ਬੈਰਾਗਿ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਵਈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨ ਕਰੇ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗਜ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਕਾ ਕਹਿਆ ਨ ਚਿਤਿ ਧਰੈ ॥

ਔਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਕਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੂਆ ਉਪਦੇਸ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਆਚਾਰ ਬਹੁ ਸੰਪਉ ਸੰਚੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਰਕਿ ਪਰੈ ॥ ੪ ॥

ਬਹੁ ਸੰਪਤਾ ਭੀ (ਸੰਚੈ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਤਰਹ ਕੇ ਯਗ ਤਪਆਦਿ ਅਚਾਰ ਭੀ ਕਰੇ ਤੌ ਭੀ ਓਹ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਏਕਸੁ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਚਲੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਏਕਹੀ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਏਕੋ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਸਭ ਮੈਂ (ਵਰਤੈ) ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਏਕ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਚਲਤੀ ਅਰਥਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਰਲੈ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਜੋ ਜਨਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ (ਮੇਲਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਰਲੇਹੈ॥੫॥੬॥ਸ੍ਰੇਮਨਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾਉਪਦੇਸਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਸਦਾ ਹਰਿਕੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰ ਜਬ ਮਸਤਕ ਪਰ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲੇਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਕੇ ਚਰਣ ਮਨ ਮਾਹਿ ਵਸਾਇ ॥

ਸੋਈ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਦੂਖੁ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਅੰਦਰਹੁ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਵਸਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰਹੁ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਕਾ ਦੁਖੁ ਔ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਝ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਇਹੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਾਥ (ਪਿਆਰੁ) ਲਗਾਉ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਹੀ ਆਸਰਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਸਚਾ ਮਨਾਏ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਆਪੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਸੁਘੜੁ ਸੋੁਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੪ ॥੭॥ ੧੭ ॥ ੭ ॥ ੨੪ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤੁ (ਸੁਘੜੁ) ਉਤਮ ਘਾੜਤ ਵਾਲਾ ਔ (ਸੁਜਾਣਾ) ਚਤੁਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥ ੭ ॥ ੨੪ ॥ ਅਪਨਾ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ਬਿਭਾਸ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹਮ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਸਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਪਰ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਹਮਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ
ਭਾਇਓ ਗੁਰਮੰਤੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਕਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕਾਨੋਂ ਮੈ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਤਮ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੁਝਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਹਮ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਵਖਾਨ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਮੋਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਸਨੁ ॥ ਕਿਸ ਬਿਧੀ ਕਾ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਉ ਕਰ ਸੇ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਮੁਝ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿਗੁਨ ਜਾਨ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੩ ॥

ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ (ਗੁਰੁ) ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਸਕੇ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਰਾਨ ॥

ਹਮ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਅਸਚਰਜ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦੀਓ ਖਿਨ ਦਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਹਮਕੋ ਇਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਹਿਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ ਸਭਿ ਰੈਨਿ ਸਮ੍ਾਲਹਿ ਹਰਿ ਗਾਲ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਭਏ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਮ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਕੀਆ (ਗਾਲ) ਬਾਤਾਂ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਹਮ ਲੋਚ ਲਗਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਭਾਲ ॥੧॥
ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਨਾਮ ਕੀ(ਲੋਚ)ਇਛਾ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਹੀ(ਭਾਲ)ਖੋਜਨਾ ਕਰਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਰਵਾਲ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ
ਗੁਰਿ ਮੀਠਾ ਗੁਰ ਪਗ ਝਾਰਹ ਹਮ ਬਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੈਂ (ਰਵਾਲ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੀਠਾ ਮੁਝਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਹਮ (ਬਾਲ) ਕੇਸੋਂ ਕਰ ਝਾੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਕਤ ਕਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅੰਧਾਰੀ ਮੋਹਿ ਫਾਥੇ ਮਾਇਆ ਜਾਲ ॥
ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਦਿਨ ਔ ਰਾਤ੍ਰ ਅੰਧੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਹੂਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਜਾਲ ਮੈਂ ਫਾਥੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਓ ਰਿਨਿ ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਲ ॥੨॥
ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਖਿਨ ਔ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ(ਰਿਨਿ)ਕਰਜਿਉਂਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ (ਬਾਲ) ਰੋਮ ਰੋਮ ਬਾਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਰੋਂ ਔ ਦੇਵਤੇ ਔ ਰਿਖੀਓਂ ਕੇ ਰਿਣ ਕਰ ਬਾਂਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹਉ ਛੂਟੇ ਮਮਤਾ ਜਾਲ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋਜਨਹੰਤਾਮਮਤਾ ਕੇ ਜਾਲ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਨਿਹਾਲਕਰਦੀਏਹੈਂ॥੩॥ ਓਹ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਗੁਰ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਗੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ਹੇ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੋ ॥

ਬਿਖੁ ਭਵਜਲ ਡੁਬਦੇ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥੪॥੨॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭਉਜਲ (ਬਿਖੁ) ਵਿਚੋਂ ਹਮਕੋ ਡੁਬਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਾਢ ਲੇਵੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕੇ ਹੈਂ ॥੪॥੨॥ ਸ੍ਵੈਮਨ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰਸਕ ਰਸੀਕ ॥
ਜਬ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ(ਰਸਕ)ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤਜਨੋਂ ਸਾਥਮਿਲਕਰਹਰੀਕੇਗੁਣ(ਰਸੀਕ)ਇਕਰਸ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਦੋਊ ਭਏ ਮੁਕਤੇ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪੀਕ ॥੧॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸਕੋ (ਪੀਕ) ਪੀਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਣ ਸੁਨਨ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਟੀਕ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ
ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਰਸੁ ਝੀਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਂ ਹਰੀ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਸਰਬ ਤੇ (ਟੀਕ) ਤਿਲਕ ਰੂਪ ਭਾਵਸਿਰੋਮਣੀਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਹਮਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ (ਝੀਕ) ਚਿਘੀ ਲਗਾ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਇਕਰਸ ਹੀ ਪੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਤਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਊਜਲ ਟੀਕ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਨੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਜਸ ਕਾ (ਟੀਕ) ਤਿਲਕੁ ਹੂਆਹੈ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਸਭ ਜਗ ਊਪਰਿ ਜਿਉ ਵਿਚਿ ਉਡਵਾ ਸਸਿ ਕੀਕ ॥੨॥
ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਊਪਰ ਬਿਰਾਜਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਉਡਵਾ) ਤਾਰਿਓਂ ਬੀਰ ਬਿਧਾਤੇ ਨੇ (ਸਸਿ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਸਿਰੋਮਣੀ (ਕੀਕ) ਕੀਆ ਹੈ ॥੨॥

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਤਿਨ੍ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਫੀਕ ॥
ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੈ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਕਕੀਕ ॥ ੩ ॥
ਜੈਸੇ ਮਾਨਸਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਨਾਕ ਬਿਨਾ ਸਭ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣੋਂ ਯੁਕਤ ਭੀ ਮਾਨੁਸਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ਸੋ(ਨਕਟੇਨਕਕੀਕ)ਨਾਕ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਕੀਏ ਹੂਏਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋਭਾਤੇਹੀਨਹੈਂ।੩।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਮਤ ਰਾਮਰਾਇ ਸਭ ਵਰਤੈ ਸਭ ਮਹਿ ਈਕ ॥
ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਰਾਮਰਾਇਹੈ ਸੋ ਏਕਹੀ ਸਭ ਸਮੇਂ ਸਰਬ ਬੀਚ(ਰਮਤ)ਬਿਆਪਕ ਹੋਕਰ ਵਰਤਰਹਾਹੈ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਰ ਬਚਨ ਧਿਆਇਓ ਘਰੀ ਮੀਕ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਜਨ) ਦਾਸ ਕੋਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕੇ (ਘਰੀ)ਘਰੋਂ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਰੂਪੀਘਰਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ(ਮੀਕ)ਮਿਲੇਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦਹੂਏਹੈਂ।੪।੩।
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੈਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਕਹੇ॥
ਜਬ ਅਗਮ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥ ੧ ॥
ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹਮਨੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰ (ਕਿਲਬਿਖ) ਬਡੇ ਔ ਛੋਟੇ ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ
ਗਾਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ(ਰਵਿ)ਜਪ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਜਪੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਲੇਕਰ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ(ਲਹੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਨਗਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਹੇ ॥
ਸਰਬ ਨਗਰੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈਤਾਤੇ ਐਸੀ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ(ਸਹੇ)ਧਾਰਨਕਰੇਹੈਂ॥

ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੇ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਲੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੇ (ਮੰਦਰਿ) ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ (ਲਹੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਰ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਉਦਿਆਨੇ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਮੁਹੇ ॥
ਜੋ ਨਰ ਭਰਮ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂਰਖ ਨਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋਂ ਕੇ (ਮੁਹੇ) ਲੁਟੇ ਹੂਏਹੈਂ॥ਭਾਵ ਯਹਿ ਹਰੀ ਕੋ ਔਰ ਜਗਹਿ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਮ੍ਰਿਗ ਨਾਭਿ ਬਸੈ ਬਾਸੁ ਬਸਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਝਾਰ ਗਹੇ ॥ ੩ ॥
ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੀ ਨਾਭੀ ਮੈਂ ਕਸਤੂਰੀ ਰੂਪ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾ (ਬਸਨਾ) ਨਾਪਾ ਵਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਭਰਮ ਕਰ ਭਰਮਾ ਹੂਆ ਸੁਗੰਧੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਝਾੜੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਬਾਹਰ ਹਰੀ ਕੇ ਖੋਜਨੇ ਹੇਤ ਭਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਪ੍ਰਭ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਹੇ ॥
ਹੇ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਵਾਰੇ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥ ਸੁਾਮੀ ਹੋ ਤਾਤੇ ਮੁਝਕੋ ਐਸੀ(ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਤੇ ਹਮ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੋ (ਲਹੇ) ਲਖ ਲੇਵੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਸਿਰਿ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਹਮ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਵਿ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਫਕਾਰ ਤੁਕਾਂਤ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਫਾ॥

ਜਬ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਤੁਝਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਧਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖਾਨੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਨਿਮਖਧਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਨੁ
ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿਨਾਮਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਕਰ(ਭਜੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਬਤੇਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇਮੁਝਕੋਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨਦੀਆਹੈਤਬ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਵਸਤਾਭਯਾਹੈ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਵਸਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਜਪਿ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਪਧਾ ॥

ਕਾਇਆਂ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਬ ਤੂੰ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈਂ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਮੁਖ ਊਜਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਧਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨਭਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿਓ ਗੁਰ ਨਿਮਖਧਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੇ ਦੋਖ ਸਭ ਜਨਕੇ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ ਇਕ ਪਲਧਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਕੋਟਾਨਿ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇਸੰਪੂਰਨ ਦੋਖ ਜਨੋਂ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਏਕ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਦੂਰਕਰ ਦੀਏਹੈਂ॥੩॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮਹੀ ਤੇ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਿਓ ਜਨਤੇ ਮੁਖਧਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ (ਜਨ) ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਮੁਖਜ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕਧਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਏਕ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਓਹੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਔਰ ਤੂੰ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਅਪਨੇ ਜਨ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਜ ਮਨ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿਨਾਮੁਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ਹਰਿਜਪਿਭਾ॥

ਜਬ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਹਰੀ ਕੋ (ਭਾ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੂਏ ਜੀਵ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਬਿਖੁ ਡੁਬਦੇ ਬਾਹ ਦੇਹਿ ਕਢਿਭਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਡਾ ਔਰੁ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗਜ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਵਿਖ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਮੈਂ ਸੇ ਡੂਬਤੇ ਹੂਏ ਕੋ ਬਾਹਿ ਦੇਕਰਿ ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਰਧਾਂਭਾ ॥ ਉਪਜੰਪਿ ਉਪਾਇ ਨ ਪਾਈਐ
ਕਤਹੂ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਰਧਾਂਭਾ) ਅਧਾ ਪਲੁ ਭੀ ਜਪੁਵਾ (ਅਰਧਾਂਭਾ) ਅਰਾਧਨ ਯੋਗ ਕੋ ਜਪੁ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਉਪਜੰਪਿ) ਸਮੀਪ ਜਾਣਾ ਔਰੁ ਕਿਸੀ ਉਪਾਵ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ (ਲਾਭਾ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ (ਰਾਮ) ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ(ਰਸਾਇਣ)ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਾ ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਲੇਕਰ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਲੋਹ ਮਨੂਰ ਕੰਚਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਰਿਭਾ ॥ ੨ ॥

ਲੋਹੇ ਔ ਮਨੂਰ ਸਮ ਜੋ ਇਹ ਮਨੁ ਜੜੁ ਹੂਆ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਸੂਰਨ ਸਮ ਸੁਧ ਔ ਅਮੋਲਕ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਔ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਗਯਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਨਿਤ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨੇ ਪੁਤ ਕਲਤ ਮੋਹਿ ਲੁਭਿਣਾ ॥

ਔਰ ਜੋ ਹਉਮੈਂ ਧਾਰ ਕੇ ਵਿਸਯੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਨਿਤ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਭੀ ਲੋਭੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਪਗ ਸੰਤ ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਭੂੰਭਰ ਭਰਣਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਬੀ ਸੇਵੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਭੂੰਭਰਿ) ਭੁਬਲ ਅਰਥਾਤ ਤੱਤੀ ਭਸਮ ਕਰ (ਭਰਣਾ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਪਰੇ ਹਾਰਿ ਤੁਮ ਸਰਨਣਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤੁਮਹੀ ਜਾਨਤੇਹੋ ਹਮਤੋ ਹਾਰਕਰ ਤੁਮਾਰੀਹੀ ਸਰਨ ਮੈਂ (ਣਾ) ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਪੜੇਹੈਂ॥

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਤੁਮਨਣਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਅਬ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਉਂ ਜਾਨੋਂ ਤਿਉਂ ਹਮ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥੬॥

ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੪॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੌ ਜਪੁ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤੇ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨ ॥ ੧॥ਰਹਾਉ॥ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਧਿਆਨੁ॥

ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਪਾਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੋਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸਰਵਨ ਕਰੁ ॥

ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਅਠਸਠਿ ਮਜਾਨੁ ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਤਬ ਤੂੰ ਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਖਿਨ ਖੋਵੈ ਪਾਪ ਕੋਟਾਨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨਹੋਵੇਂਗਾ॥ਤਿਸਕੇਜਪਣੇਤੇਕੋਟਾਨਕੋਟਪਾਪਏਕਖਿਨਮੈਂ(ਖੋਏ)ਦੂਰਕਰੇਗਾ॥

ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰੂਪ ਮੈ ਮਿਲੁ ਭਾਵ ਹੋਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੋ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਭੁ ਸਾਜਿਆ ॥ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚਿ ਜੋਤਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ॥

ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਅੰਗੋਂ ਸਹਤ ਤਨ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਰਚਕੇ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਦੇਕਰ ਇਹ (ਨਿਵਾਜਿਆ) ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਿਹਜਾ ਧਰਤਿ ਬਰਤਨ ਕਉ ਪਾਨੀ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਵਿਸਾਰਹੁ ਸੇਵਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸਿਹਜਾ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀ ਔਰ ਵਰਤਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਪਾਨੀ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ (ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵੋ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਵਿਸਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਹੋਇ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ ਤਾਂ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪਰਮਗਤੀ ਹੋਇਗੀ ਔਰ ਜਬ ਹਰਖ ਸੋਕ

ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇ ਰਹੇਂਗਾ ਤਬ ਤੂੰ (ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਕਾਪੜ ਭੋਗ ਰਸ ਅਨਿਕ ਭੁੰਚਾਏ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਗਲ ਬਨਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਪੜੇ ਆਦੀ ਅਨੇਕ ਭੋਗੋ ਕੇ ਰਸ ਤੁਝਕੋ(ਭੁੰਚਾਇ) ਭੁਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਔ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਦੀ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਜੀਵ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ॥

ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੀਤ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੀਤਾ ਜਲੋਂ ਥਲੋ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਹੇ) ਪਹੁਚਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਤ ਸੇਵੋ ॥ ੨ ॥

ਤਹਾ ਸਖਾਈ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਧੋਵੈ ॥

ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਓਹ (ਸਖਾਈ) ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਕਰੋੜੋਂ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੋ ਏਕ ਖਿਨਮੈਂ ਦੂਰਕਰਦੇਤਾਹੈ॥

ਦਾਤਿ ਕਰੈ ਨਹੀ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥ ਏਕਾ ਬਖਸ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਬੁਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਯਦਪਿ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਦਪਿ ਵੋਹ ਅਪਨੀ ਦਾਤ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਦੇਕਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਹੈ॥ ਜਿਸਕੋ ਏਕ ਵਾਰ ਬਖਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿਹੈ ਕਿਤਿਸਕੇਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਇਆ ਭਾਲਿ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਸੇ ਗੋਪਾਲ ॥

ਪੂਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕੇ (ਕਿਰਤੁ) ਕੀਏ ਹੁਏ ਫਲ ਕਾ ਜਬ (ਸੰਜੋਗੀ) ਸੰਬੰਧ ਹੂਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਖੋਜਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਸੋ ਕਿਆ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸੋ ਗੋਪਾਲ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਏ ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ॥ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਮੁਰਾਰੀਅਬ ਹਮ ਜਨੋ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਨਕੀ ਸੋਭਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟੇ ਤਿਸੁ ਲੋਭਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਔ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਆਦੀ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਨਕੈ ਭੰਡਾਰਿ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਭੰਡਾਰਿ) ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਰਿ) ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਸੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਸਦਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਜਨਾਈ ॥ ਕਾਟਿ ਜੇਵਰੀ ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਜਿਨਕੋ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਆਪ ਜਨਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕੀ ਮੋਹਿ ਜੇਵੜੀ ਕਾਟ ਕਰ ਤੁਮਨੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਪ੍ਰਭਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪਕੇ (ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਸੋਈ ਜਾਨੈ ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨ ਮਹਿ ਹੈਰਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤੈਨੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਮਨ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸਭਤੇ ਊਤਮ ਸੋਇ ॥ ਜਾਕੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੋ ਤੇਰਾ ਜਸ ਵਸਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭਕੇ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ਅਚਲ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾ ਕਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਕਉ ਕਰਹੁ ਸਗਲ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਨਕੋ ਸਰਬ ਲੋਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਦੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਉਧਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਭਗਵੰਤ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੂਏ ਮਨ ਮੈ ਅਨੰਦ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਮੈਂ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਲਮਲ ਜਾਹਿ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਹਮ ਚਰਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਪਾਪ(ਜਾਹਿ) ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸਾ ਨਿਸਪਾਪ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜਤੇ ਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸੁਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤੋ ਮੁਝਕੋ ਸੋ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਦੇਵੋ ਜਿਸਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਂ ਸੋਈ ਮੁਝਕੋ ਨਿਸਤਾਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਮਾਰਗੁ ਸੀਧਾ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਗੀਧਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗੁ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਗੀਧਾ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰਿਕੈ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਊਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਬੂਡਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹੈ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਡੂਬਤਾ ਹੂਆ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇ ਹਮਾਰਾ ਇਹਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਸਵਾਰਿਆਹੈਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰਕੇ ਊਪਰਮੈਂ ਸਦਾ ਅਪਨਾਤਨੁਮਨੁਵਾਰਿਆਹੈ॥੩॥

ਮਹਾ ਮੁਗਧ ਤੇ ਕੀਅ ਗਿਆਨੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨਕਰਦੀਆਹੂੰ ਤਿਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾਹੈ ਭਾਵਕਥਨ ਸੇ ਰਹਿਤਬਿਅੰਤਹੈ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸੇਵ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲਾਭੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟੇ ਸੁਖ ਦੀਏ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰੁ ਆਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਸਭੀ ਮਿਟਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥ ਅਵਗਨ ਕਾਟਿ ਕੀਏ
ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਮੇਰੈ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਬਾਲਕ ਤਿਸ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਨੋ ਕੋ ਕਾਟਿ ਕਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔ ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਹਮ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਅਧਜਾਤਮ ਅਧਭੂਤਕਾਦੀ ਤਾਪਔਪਾਪ ਹਮਾਰੇ ਖਿਨਮੈਂ ਦੂਰ ਹੂਏਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰੇਪਰਸਤਿਗੁਰਗੁਸਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲਭਏਹੈਂ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਰਾਧੀ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥੨॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬਿਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਅਗਮਅਗੋਚਰ ਬਿਅੰਤ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜ਼ਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਾਹਾ ਖਾਟਿ ਹੋਈਐ ਧਨਵੰਤਾ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇਜਨਮਕਾ ਲਾਭ ਖਾਟਕਰ ਨਾਮਕੇ ਧਨਵੰਤ ਹੋਜਾਈਐ ਔਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਹੀ ਧਿਆਈਐ॥੩॥

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਮੈਂ ਸਭ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮੈਂ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਧਿਆਵਤਾਹੂੰ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮੈਨੇ ਅਬ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਅਪਨਾ ਲਾਭ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਰਾਸੇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮਕੀ ਰਾਸ ਦੀਨੀਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭ ਨਾਸਹੂਏਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾਵੰਤੇ ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੋਹੰਤੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੋਭਾਵੰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਦੋਖ ਸਭਿ

ਬਿਨਸਹਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਮਨ ਤੇ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਤੁਮਰੇ ਮਨ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗ ਔ ਸਭੀ ਦੋਖ ਤੁਮਰੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੀਤ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੋ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਲਾਗੀ ਹੈ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਰਹੇ ਕਲੇਸ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲ ਹੋਸ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਕਲੇਸ਼ ਤਿਨਕੇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਨੂੰ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਲਾਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮੈਂ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਤੇ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂਸੇ ਪਾਈਤਾਹੈ॥ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇਤੇਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਲਾਗੀਹੈ॥੩॥ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਅਪਨੀ (ਲਿਵ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂਦਾਸਆਪਕੀਸਦਾਸਰਨਾਗਤ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨ ਕਉਦੀਏ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਬਿੰਦ ॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਉਤਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਅਬ ਹਮਨੇ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਹਮਾਰੇਭੈਬਿਨਸੇਹੈ ਔਰਸਰਬਚਿੰਤਾਭੀਦੂਰਭਈਹੈ॥੧॥

ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ

ਭਲ ਮੀਠਾ ਮਨਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਹਮ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਕੋ ਭਲਾ ਔ ਮੀਠਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਸੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ਤਾਂਤੇ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਕਲੇਸਔਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਾਵਿਘਨਹਮਕੋਨਹੀਂਹੋਤਾਹੈ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਉਤਰੀ ਮੈਲੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਨਾਮਕੇ ਵਿਖੇ (ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਸਭ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ ਹੈ॥ਤਾਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਨ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਜਾਨਾਂ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਰਗ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਮਾਨਾ) ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸਜਨ ਸੰਤ ਮੀਤ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਜਨ(ਸੁਹੇਲੇ)ਸੁਖਦਾਇਕਮਿਤ੍ਰੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਇਹ ਜੋਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨਅਗਹਅਤੋਲਹੈ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਦਾ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਗਾਯਨ ਕਰੀਐ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਸੇਈ ਸਚੁ ਸਾਹਾ ॥ ਹਰਿਕੀ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥੧॥

ਸੋਈ ਧਨਵੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਸਚੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ(ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ (ਵਿਸਾਹਾ) ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

**ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ
ਵਡਭਾਗੀ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਰਨ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥**

ਹੇ (ਮਨੁ) ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਕਿਉ ਕਿ ਜਬ ਬੜੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਨਾਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪਲੋਕ ਮੈਂ ਵਧਾਈ ਬਾਜਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੰਤੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗਾਈ) ਗਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ ਕੋ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ ਤਾਕੀ ਕਲਾ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਸਦ ਅਟਲਾ ॥

ਜੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀ ਭੀ ਸਰਬ ਪੂਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਔ ਅਟਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਤਾਕਾ ਨਸੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀਬਾਣੀਜਿਸਕੇ ਮਨਮੈਂਵਸਤੀਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖੋਂਔ(ਦਰਦੁ)ਪੀੜਾ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਸਰਬ ਨਾਸ ਹੋਜਾਤਾਹੈ॥੧॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਮੁਕਤੋ ਸਾਧੂ ਧੂਰੀ ਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੈ ਨਾਵਤਾਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨੁਖ ਹਰੀ ਕੇ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾਂ ਹੂਆ ਰਾਮਕੇਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ਭਉ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੇ ਬਿਕਾਰ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਭੈ ਔ ਪਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭਰਮ ਔਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥ ਨਿਰਭੈ ਸਾਧ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰ ਗੁਰੋਂਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਵਸੇਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤਜਨ ਹਰੀਕੀ ਸਰਨ ਪੜੇਹੈਂ ਤਿਸੀਕਰਨਿਰਭੈਹੂਏਹੈਂ।੨।

ਅਨਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਕਰ (ਸਹਜ) ਆਤਮਅਨੰਦ ਹੋਣੇ ਸੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਤ੍ਰੂ ਔ ਦੂਖ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ॥ ੩ ॥
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਲਵਿਖ ਲਾਥੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਿਖ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲੈ ਮੇਲੇ ॥
ਸੰਤ ਸਾਂਜਨੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਲੇਕਰ ਸੋਈ ਜਨ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਪੜਦਾ ਢਾਕਿਆ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ, ਕਾ ਪੜਦਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਢਾਕਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪੀ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਕਾਰਜੁ ਸਗਲਾ ਰਾਸੁ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਕੇ ਮਨਿ ਵੂਠੇ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ ਝੂਠੇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਵੂਠੇ) ਵਸੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੂਖ (ਦਰਦ) ਪੀੜਾ ਔ ਝੂਠੇ ਭ੍ਰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਆਠ ਪਹਰਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ੨ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਪੁਰਸੋ ਨਿਤ ਉਠ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵੋ ਅਰ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਸਿਮਰੋ ॥ ੨॥

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜਹ ਹਉ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਮੈਂ ਔ ਬਾਹਰ ਸਰਬਅਸਥਾਨੋ ਮੈਂ ਹੈਜਹਾਂ ਜਹਾ ਮੈਂ ਜਾਤਾਹੂੰ ਤਹਾ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਸਹਾਈਹੈ॥੩॥

ਦੋਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਸਦਾ ਜਪੇ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸੋ ਸੁੰਦਰ ਔ (ਸੁਜਾਣੁ) ਚਤਰ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਈਏ ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ ਹੋਆ ਜੋਗੁ ॥
ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਸੰਤੋਖ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਯੋਗ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸੁਧ ਮਨ ਕਰ ਅਧਕਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋ ਕੋ ਗਯਾਨ ਹੂਆਹੈ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਰਾਖਿ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਤਾਕੇ ਆਚਾਰ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸਕੋ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕੇ ਨਿਵਾਜਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਪਵਿਤਰ ਅਚਾਰ ਔ ਬਿਧੀ ਪੂਰਬਕ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਫਲੇ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਵੇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਨ ਭਵੇ ॥

ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਗੁਣਾਂ ਕੋ (ਨਿਤ ਨਿਤ) ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰੇ ॥ ਮੁਖੁ ਊਜਲ ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔਰ ਊਹਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਭ ਲੋਕ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰਿ ਧਰਿਆ ਹਾਥੁ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਦਾਸੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰੋੜਾ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਦਾਸ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੇਖੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰਸਿ ਤਿਸੁ ਜਨਕੀ ਧੂਰਿ ॥ ੪॥ ੧੦॥

ਜਲੋ ਥਲੋਂ ਅਰ(ਮਹੀ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਅਲਿ)ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅਪਨੇ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਅਪਨੇ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋ ਪਰ ਮੈ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾਹੂੰ॥ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਜਪਨੇਮੇ ਆਵਤਾਹੈ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸੁਣਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੰਜਾਲ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚ ਸਬਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਆਇਆ ਚੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਗੀ ਹੈ॥ਤਿਸੀਕਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂਆਯਾਹੈ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਕੀਨਾ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਆਪਿ ਜਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੁ) ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਿਆ ਹਮਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਮੁਝਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮਕੋ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਮਾਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ ਮਨਿ ਵੂਠੇ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੂਠੇ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਾਰੇ ਪਰ (ਤੂਠੇ) ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਸਰਬ ਕਲਿਆਨ ਪੁਨਾ ਸੁਖ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ(ਵੂਠੇ) ਵਸੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਠਾਉ ॥ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਈਹਾ ਭੀ ਔਰ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਲਿਆਨ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਹਿ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕ ਕੋ ਸਰਬ ਸਿਧੀਆ ਔਰ ਕਲਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰਨਹੋਜਾਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਲਗੈ ਏਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪੀਐ ਤਿਸੀ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਦੂਖੁ ਭਾਗੈ ਸਰਨਿ ਪਾਲਨ ਜੋਗੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਜਮੁ ਨ ਤੇਟੈ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਹੋਵੈ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋ ਸਰਣਾਗਤੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਬਲੇ ਪੁਨੋਂ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੇਟਨੇ ਸੇ ਜਮੁ ਕਾ (ਤੇਟੈ) ਮਿਲਾਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਜਹੁ ਮਨਕੇ ਭਰਮ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੇ ਭ੍ਰਮੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਜਿਸਹਿ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥ ੩॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਨ (ਕਰਮ) ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਬਿਖਾਦ ਬਿਨਸੇ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ (ਬਿਖਾਦ) ਸੋਕ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋ ਜਨ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਨੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੀਤ ਭਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪ॥ ਕਲਿਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇਅਹੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਰਮ) ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੁ ਜਿਸਕੇਜਪਨੇ ਸੇ ਕਲਪਣਾ ਔਰ ਕਲੇਸ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਤਾਪ ਸੰਯੁਕਤ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਮਨੁ ਪਵਿਤੁ ਜਾਹਿ ਪਾਪ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗੁ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸੀ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬਾਰਿਕੁ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਬਾਲਕਾ ਜਪੁ ਤਪੁ ਆਦੀ ਕਛੁ ਸਾਧਨੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹਾਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਰਖਨੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੂਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਿ ਟੇਕ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਮੈਂ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥

ਊਚ ਮੂਚ ਬੇਅੰਤੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਊਪਰਿ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਤੇ ਊਚਿਓਂ ਸੇ ਊਚੇ ਬਿਅੰਤ ਠਾਕੁਰ ਸਰਬ ਕੇ ਊਪਰ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰ ਦੈਨਹਾਰ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਬੁਧੀ ਔ ਬਿਬੇਕ ਆਪ ਹੀ ਦੇਨਹਾਰ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਰਖਨਹਾਰ ਮਨਿ ਅਰਾਧਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਕ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਅਰਾਧਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਕਰਉ ਮਜਨੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਅਨੇਕ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਬੀਚ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਕੋ ਅਪਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਬਖਸ਼ੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਬਉਰੀ ਮਨੁ ਬਉਰਾਇਆ ॥ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਇਸ ਬਾਵਰੀ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਬਾਵਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਇਸੀਤੇ ਜੀਵ ਨੇ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਮੇਂ ਲਗਕੇ ਇਹੁ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਫੁਨਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਮਾਇਆ ਇਸ ਜੀਵ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ(ਬੰਧੁ)ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਇਸ ਮਾਇਆ ਤੇ ਸੋ ਜਨ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਔ ਮਾਇਆ ਮਨ ਕੇ ਤਰਫੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰਤੀ ਹੈ ।ਜਮ ਪੁਰਸਨੇ ਕਛ ਸਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਮਨ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਜੋ ਬੀਚਾਰਕਰੈਸੋ ਭੈ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ ਰਾਜੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਚਲੈ ਪਿਆਰੀ ॥

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਸੰਚਿ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਹੰਕਾਰੀ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਮਾਇਆ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪਰਮ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੈ ਬਹੁਰੰਗੀ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਸਾਥਿ ਨ ਸੰਗੀ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਮਮਤਾ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਬਹੁਰੰਗੀ ਹੋ ਰਹਾਹੈਭਾਵਬਹੁਤਪਾਸਿਓਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਜੰਪੇ ਇਸਕਾ ਸਨਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮਨੁ ਦੇਖਹਿ ਪਰ ਮਨੁ ਤੈਸਾ ॥ ਜੈਸੀ ਮਨਸਾ ਤੈਸੀ ਦਸਾ ॥

(ਜਿਉ) ਜਿਸਤਰਹ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਮਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ (ਪਰ)ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰ ਮਨ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਤਿਸ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਤਦਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ(ਮਨਸਾ)ਵਾਸਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀਦਸਾਹੋਤੀਹੈ॥

ਜੈਸਾ ਕਰਮੁ ਤੈਸੀ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸਾ ਜੀਵ ਨੇ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਮੈਂ ਅਬ ਲਿਵ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਪੂਛੇ ਤਬ (ਸਹਜ) ਸੁਖੇ ਹੀ (ਘਰ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗਿ ਨਾਦਿ ਮਨੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਰਾਗ ਅਰ ਵਾਜੇ ਵਾ ਉਤਮ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ ਲਗਰਹਾਹੈਤਿਸੀਤੇਅਤੀਦੁਖਪਾਵਤਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਏਹ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੈ ਅਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਖੈ ਤਬ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਸਚ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹ (ਬਾਣੀ) ਰਸਨਾ (ਸਚੀ) ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਜਬ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਚੇ ਦਰ ਸਤਿਸੰਗਮੈਸੋਭਾਕੋਪਾਵਤਾਹੈ॥੫॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋਈ ਔਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਜਤਨਕਰੇ ਤੋਭੀਸਤਿਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾਬਿਨਾਭਗਤੀਕਿਸੀਕੋਪ੍ਰਾਪਤਨਹੀਂਹੋਤੀਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ੬ ॥

ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਜੋ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਥੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੇ ਖੋਈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ (ਸੋਈ) ਤਿਸ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਕਰਣੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹੋਰੁ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ਇਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਮੈਂ ਜੋ ਮੋਹ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ(ਗੁਬਾਰੁ) ਅੰਧੇਰਾ ਭਾਵ ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ਸਬਦੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ਮੋਖਦੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸੀ ਕੋਗੁਰੋਂਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਬੁਧੀ ਸੇ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ਦੇਖਣ ਹਾਰੋ ॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਅਨੂਪੁ ਅਪਾਰੋ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਦੇਖਣ ਹਾਰਾ ਨਹੀ ਹੈ॥ਆਪ ਹੀ ਓਹਸਚਾਸਾਹਬਅਨੂਪ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਤਮ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਉਤਮ ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸੋਈ ਵਿਰਲਾ ਜਨ ਤਿਸਕੋ ਖੋਜ ਕਰ (ਲਹੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥ ਕਾਮਣਿ ਦੇਖਿ ਕਾਮਿ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ਬਿਨਾ ਭਗਤੀਸੇ ਮਾਯਾਕਾਮੋਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤਮੇਛਾਯਾਹੂਆਹੈਤਿਸੀਤੇ(ਕਾਮਣਿ)ਇਸਤ੍ਰੀਕੋਦੇਖਕਾਮੀਜੀਵਲੁਭਾਯਾਹੂਆਹੈ॥
ਸੁਤ ਕੰਚਨ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪਨਾ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਪਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰਆਦਿ ਸਨਬੰਧੀ ਔ ਸੁਰਨਆਦੀਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਜੀਵ ਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਯਾਹੂਆਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਨਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਸਭ ਕੁਛ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਏਕ ਰਾਮ ਪਰਾਇਆ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤ੍ਯਾਗ ਦਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਐਸਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਰਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਲਾ ਕੇ ਸਾਥ ਜਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਬ ਐਸੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋ॥ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਕੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ(ਨਿਰਾਲੀ) ਸੁਧ ਭਾਵ ਨਿਸਕਾਮ ਭਗਤੀ ਕਰੁ ਔ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ਹੇ ਗੁਣੋ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂਪਾਯਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਸਚੇ(ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥
ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਰਚਾਇਆ ॥ ਸੇਈ ਭਗਤਿ ਜਿਨ ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਚਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਯਾ ਹ ॥ ੨ ॥
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਰ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਔ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ (ਨਰ) ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਸਰੋਵਰ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਬ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੋ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਸੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹਉਮੈ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ੪ ॥
ਅੰਤਸਕਰਨ ਔ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜੋ ਵਿਸਿਅਹੁ ਮੈਂ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥
ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਰਹੇ ਪਰਮਾਦੀ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ ਏਕ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੰਨ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਏਕਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗੀਹੈ ਸੋ ਪਰਮ ਆਦ ਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪੁ(ਬਿਨੋਦ)ਕੌਤਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈਂ (ਰਹੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇਂ ਹੈਂ ॥
ਦੇਖਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਜਲ ਮਹਿ ਆਗੀ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ੫ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਲ ਅਗਨੀ ਆਦੀ ਤਤੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਪੂਰਨ ਦੇਖ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜੋਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਭਰਮ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਔਰ ਰਿਦੇ ਤੇ ਭਰਮ ਸੰਪੂਰਨ, ਚੁਕਾਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਏਕਰਸ ਜਾਗ ਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੈ ॥

ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਸੋ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੋ ਸੇਵੇ ਤਬ ਨਿਰਮਲਸਰੂਪਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥੬॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਸੁਰਤਿ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਜਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਸਚੀ ਰਹਤ ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੭ ॥

ਇਨ ਸਾਧਨੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ (ਸੁਣਾਏ) ਗੁਰਾ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਕੀ ਸਚੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਮੇਟਣ ਹਾਰਾ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝਸਿ ਬੀਜੀ ਕਾਰਾ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਮੇਟਣੇਹਾਰਾ ਹੇ ॥ ਜਿਸਕੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਕੋਈ ਕਾਰ ਸੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤਅਰਪਨਕੀਆਹੈ॥ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸਨੇਨਾਮ ਰੂਪੀ(ਮਹਾਰਸੁ)ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਊਨਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਅੰਗਮ ਭਾਠੀ ਰੇਚਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ(ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ) ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਗਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੇ ਪਾਇਕਰ ਨਾਸਕਾ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਾਸਣਾ ਔ ਨਾਸਕਾ ਮੈ ਸੇ ਪਾਇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਾਸਣਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਨੇਤੀ ਹੈ ਔਰਏਕਬਸਤ੍ਰਬਰੀਕਤੀਨਉ ਗਲ ਚੌੜਾ ਔ ਸੋਲਹਿ ਵਾ ਸਤਾਰਹਿ ਗਜ ਲੰਬਾ ਲੇਕਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਉਦਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਾ ਕਰ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਾਸਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਧੋਤੀ ਹੈ ਔ (ਭੁਅੰਗਮ) ਏਕ ਪੀਠ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸਰਪਣੀ ਸਮਾਨਨਾੜੀਹੈਤਿਸਕੋਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਕਰ ਸੀਧੀ ਕਰੇ ਤੇ ਐਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਭਠੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ (ਪੂਰਕ) ਚੜਾਵਣਾ ਔ (ਕੁੰਭਕ) ਤਹਾ ਠਹਿਰਾਵਣਾ ਔ (ਰੇਚਕ) ਉਤਾਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਭੀ ਕਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬੂਡਿ ਮਰੈ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਸੋਝੀ ਕਛੂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਡੂਬ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵੈ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਦੇ ਨ ਲਹੈ ॥

ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਰ ਭਰਿਆ ਹੂਆ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਭਰਿ ਭਰਿ) ਅਰਥਾਤ ਕਰ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂਇਨ ਕਰਮੋਂਕੋਕਰਨੇਸੇ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇਅੰਤਰਕੀਭੇਦਬੁਧੀਮਲਕਬੀ ਨਹੀਂਉਤਰਤੀਹੈ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫੋਕਟ ਸਭਿ ਕਰਮਾ ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਏਹ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ (ਫੋਕਟ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜ਼ੀਦੇਖਕਰ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਸਕੀ ਬਾਜੀ ਝੂਠੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹਜੀਵਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਇਨ ਝੂਠੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਝੂਠ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਤੂ ਗੁਣ ਸਾਗਰੁ ਅਵਗੁਣ ਮੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋਈ ਖਟਕਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹੈਂ ਔ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਅਵਗੁਨ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਧੰਧਾ ਧਾਵਣੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ॥

ਇਹ ਮਾਯਾ ਦਾ ਜੋ ਧੰਧਾ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਧਾਵਣੀ ਕਰਕੇ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਮਤ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾਹੈ॥

ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ ਬੂਝਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਰ ॥

ਭਗਤੀ ਕਾਰ ਕੋ ਤੌ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਲਟਾ ਇਹਮੂਰਖਅਪਨੇਕਰਮੋਂਕੋਗਿਨਾਵਤਾਭਾਵਹੰਕਾਰਕਰਤਾਹੈ॥

ਮਨਸਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲ ਖੁਆਰ ॥

ਇਸ ਮੋਹਣੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਮਨਸਾ) ਇਛਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਝੂਠੇ ਵੋਲੋਂ ਕੋ ਬੋਲ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਜਨੁ ਝੂਠਾ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਫੋਕਟ ਚਾਰ ਸੀਗਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਭੀ ਝੂਠਾ ਹੈ ਔ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਿੰਗਾਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ (ਫੋਕਟ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਨਾਨਾਦਿ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਚੰਡਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਝੂਠੀ ਮਨਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਕਰਣੀ ਬਾਦਿ ਬਿਬਾਦੁ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਚੰਡਾਲ ਪੁਰਸ ਦੀ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਭੀ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਬਿਬਾਦੁ) ਝਗੜੇ ਕੀ (ਬਾਦਿ)ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਕਰਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਗਜਾਨਵਾਨੋਂ ਕੇ ਸਾਦਰਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਝੂਠੇ ਵਿਚਿ ਅਹੰਕਰਣੁ ਹੈ ਖਸਮੁ ਨ ਪਾਵੈ ਸਾਦੁ ॥

ਤਿਸ ਝੂਠੇ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਉਹ ਖਸਮ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਕਮਾਵਣਾ ਫਿਕਾ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਫਲ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਫਿਕਾ ਹੀ ਆਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਸਟੀ ਸਭਾ ਵਿਗੁਚੀਐ ਬਿਖੁ ਵਾਤੀ ਜੀਵਣ ਬਾਦਿ ॥ ੩ ॥

ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਰ ਖਰਾਬ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖਮੈਂ ਵਿਖ ਰੂਪ (ਵਾਤੀ) ਬਚਨਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਰਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਤੁਮ ਨ ਕੋਈ ਜਨਮ ਪਾਵੋ ਔ ਨਾ ਮਰੋ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਵੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਤਬ ਤੁਮਕੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਧਾਤੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥ਇਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀਸਰੀਰਜੋਧਾਇਜਾਣੇਵਾਲਾਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਇਸਨੋ ਵਿਆਪੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸੁ ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੁ ॥

ਇਸਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸੋਕ ਸੰਤਾਪ ਵਿਆਪੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵੋਜਿਸਕਾਕੋਈਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਚੂਕੈ ਤਿਸਨਾ ਅਰੁ ਆਪੁ ॥ ੫ ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਸੋਈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸੇਵੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਔਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ਵਹੁ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਪੁਰਸ਼ੋਂਨੇ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਦੇਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾਇਹੀਸਾਰਰੂਪਕਰਨੀਹੈ॥

ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਪਾਖੰਡੁ ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ ॥ ੬ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਚੂਕੈ ਤਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਖ੍ਵਾਰ ਕਰਤੀਹੈ॥੬॥ ਜਬ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਦੁਬਿਧਾ (ਚੂਕੈ) ਦੂਰਹੋਵੈ ਤਬ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮਕੋ ਪਛਾਨਤਾਹੈ॥

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥ ਏਹਾ ਮਤਿ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥

ਘਰ ਮੈਂ ਔ ਬਾਹਿਰ ਸਭ ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਏਹਾ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਮਾਲਣਾ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਥੈ ਪਵੈ ਛਾਰੁ ॥ ੭ ॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਦੁਬਿਧਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਛਾਰ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਲਾਨਤ ਹੋਤੀ ਹੈ॥੭॥ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ(ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲੀ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਣੁ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਵੀਚਾਰ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ਜਿਸਨੇ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਾ ਹੂਆ ਜਾਣੋਂ ॥ **ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਛਾਣੁ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥**

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ (ਨਦਰੀ)ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥੮॥ ੩ ॥

ਦਖਣੀ ਛੰਦ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੰਤ੍ਰਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ੧ ਦਖਣੀ॥ ਗੋਤਮੁ ਤਪਾ ਅਹਿਲਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸੁ ਦੇਖਿ ਇੰਦ੍ਰੁ ਲੋਭਾਇਆ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋਅਹਿਲਿਆ ਥੀ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰਜਬ ਇੰਦਰ ਕਾ ਚਿਤ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੂਆ॥

ਸਹਸ ਸਰੀਰ ਚਿਹਨ ਭਗ ਹੂਏ ਤਾ ਮਨਿ ਪਛੋਤਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਸੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਜਬ ਭਗ ਕੇ ਹਜਾਰ ਚਿਹਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਬ ਓਹ ਮਨ ਮੈਂ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਤਿਸ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਹਜਾਰ ਭਗ ਕੇ ਚਿਹਨ ਸੇਂ ਹਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ॥ ਸੋ ਭੂਲੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਬੂਝੈ ਜਿਸੈ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਾਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੂਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੂਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਿ ਹਰੀ ਚੰਦਿ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜੈ ਕਾਗਦਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਤਨੇ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਕਾਗਜੋਂ ਪਰ ਲਿਖਣ ਸੇ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਬੇਅੰਤ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ॥

ਅਉਗਣੁ ਜਾਣੈ ਤ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਕਿਉ ਕਿਉ ਨੇਖਾਸਿ ਬਿਕਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਓਹੁ ਪੁੰਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਔਗਣ ਜਾਣਤਾ ਤੋ ਪੁੰਨ ਕਿਉਂਕਰ ਕਰਤਾ ਔਰ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ (ਨੇਖਾਸ)ਮੰਡੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਵਿਕਤਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰਉ ਅਢਾਈ ਧਰਤੀ ਮਾਂਗੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪਿ ਬਹਾਨੈ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬਾਵਨ ਸਰੂਪ ਨੇ ਬਲ ਰਾਜੇ ਸੇ ਅਢਾਈ ਕਰਨ ਧਰਤੀ ਬਹਾਨੇ ਸਾਥ ਮਾਗੀ ॥

ਕਿਉ ਪਇਆਲਿ ਜਾਇ ਕਿਉ ਛਲੀਐ ਜੇ ਬਲਿ ਰੂਪੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਬਲ ਰਾਜਾ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਤਬ ਕਿਉਂ ਤਿਸਕੇ ਛਲ ਮੇ ਆਇ ਕਰ ਪਾਤਾਲ ਕੋ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜੇ ਜਾਨਤਾ ਤਬ ਛਲ ਮੈਂ ਨਾ ਆਵਤਾ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਦੇ ਮਤੀ ਬਰਜਿ ਬਿਆਸਿ ਪੜਾਇਆ ॥

ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਕੋ ਵਿਆਸ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖਯਾ ਦੇਕਰ ਜਿਨ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਬਰਜਣਾ ਅਰਥਾਤ ਰਟੇ ਰਹਿਣਾ ਪੜਾਇਆ ਭਾਵ ਘੋੜਾ ਲੈਣਾ ਦਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਵਲ ਜਾਣਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੈ ਆਉਣੀ ਬ੍ਰਹਮਣਧਗਕਰ ਮਾਰਨੇ ਇਨ ਸਭ ਬਾਤਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਵਰਜਿਆ ਥਾ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਿ ਜਗ ਅਠਾਰਹ ਘਾਏ ਕਿਰਤੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਜਨਮੇਜਾ ਨੇ ਓਹੀ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਜਗ ਮੈਂ ਅਠਾਰਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕੁਸਟ ਹੂਆ ਤਾਂਤੇ(ਕਿਰਤੁ) ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੂਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਚਲਾਯਾ ਹੂਆ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਹਟਾਯਾ ਹੂਆ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਅਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਗਣਤ ਨ ਗਣੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ ਬੋਲੀ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਗਿਣਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕੁਛ ਮੈਂ ਸੁਭਾਵਕ ਭੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ਤੋ ਭੀ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਤੁਧੈ ਸਲਾਹੀ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਕਿਛ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇਰੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤੁ ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਸਭਤੇ ਅਲੇਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਕਾਲੇਪ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਓਹ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ ਆਗੈ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਮੂਰਖਤਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮਰਣ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਰ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਲਾਗੇਗਾ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੈਂਗੇ ॥ ੬ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀਐ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ ਓਹੁ ਸਰਬ ਕਾ (ਕਰਤਾ) ਰਚਨੇਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ਜੀਅਹੁ ਅਭਿਮਾਨੇ ਪੈ ਪਚੀਐ ॥ ੭ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਤਬ ਲਗ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ (ਪਚੀਐ) ਜਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਨ ਭੁਲੈ ॥

ਤਾਤੇ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕਰ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੁਲਣੇ ਬੀਚ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਓਹੁ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਕਬੀ ਭੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੋ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਘੁਲੈ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ (ਅਘੁਲੈ) ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਅਸਟਪਦੀ ਮੈਂ ਚਾਰ ਇਤਹਾਸੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤੰਤ੍ਰਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਇਤਹਾਸ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੇਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸਰਬ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਾ ਸੁਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਧੰਧਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ਵੇਕਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਔ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਸਰਾ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਵੇਕਾਰੁ) ਵਿਅਰਥ ਧੰਧਾ ਸੰਪੂਰਨ ਛੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

(ਜਿਉ) ਜੈਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਗਵਾਈ ਹੈ (ਤਿਉ) ਤੈਸੇ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਗਵਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਨੇ ਔਰੁ ਕੋਈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਾਜ
ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਡੈ ਬਾਰੋ ਬਾਰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਮਨ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਨੁਕਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤਿਆ ਲਜਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਡੂਬਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਕਾਸੁ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਹੀ ਨਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਆਦੋਂ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਹੀ ਐਸਾ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਕਿਸਕੋ ਦੋਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਚੀਨੈ)ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕਬੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਡੋਲੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਝੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਭ੍ਰਮਾਯਾ ਹੂਆ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੋਂ ਮੈਂ ਡੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਸਮਝੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਮੋਂ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੀੜਾ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਊਭਿ ਪਇਆਲਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟੈ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨ ਖਿਨ ਮੈਂ (ਊਭਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਇਸ ਮਨ ਚੰਚਲ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਕਰ ਛੂਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਦੇ ਢਿਲ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸਹਿਲਾ ਜੀਵੈ ਸੋਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਆਪ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਮੈਂ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ (ਸਹਿਲਾ) ਲਾਭ ਸਹਿਤ ਵਾ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੋਝੀ ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੀ ਸੋਝੀ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਸੋਝੀ? ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਵੈ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਝਗੜੇ ਕੋ ਚੁਕਾਇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਜਿਸਕਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰਖਕ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜਿ) ਸਾਤਿ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਡੋਲਤ ਤਉ ਠਹਰਾਵੈ ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥੫॥

ਜਬ ਜੀਵ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਕਾਰ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਹੂਆ ਤਬ ਠਹਿਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥੫॥

ਅੰਤਰਿ ਜੂਠਾ ਕਿਉ ਸੁਚਿ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦੀ ਧੋਵੈ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਅੰਤਰ ਤੇ ਜੂਠਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਹਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਚਾ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕਰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਧੋਇ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ॥੬॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਚ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮਨ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਰੋਕ ਕਰ ਭਾਵ ਫੁਰਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਹਾਵੈ) ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥੬॥

ਭਉ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਜੋ ਸਾਰ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕਾ ਜਿਸਨੇ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਹਰੀ ਕਾ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਨ(ਹਰਿ ਜਨ)ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰਕੇ ਪਾਰਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਵੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਣੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥੭॥

ਸੋ ਜਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਪ(ਪਿਆਰੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਔਰੋਂ ਸੇ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਹੈ ॥੭॥

ਹਰਿਜਸੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਪਤਿ ਪੂਜਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਭੂੰਜਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਰਮ ਧਰਮ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਔ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਭੁੰਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਭੀਜਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੮॥੫॥

ਜਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂਕਾ ਮਨੁ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਭੀਜਾ ਹੈ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥੮॥੫॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਜੋ ਰਾਮਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਿ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧॥

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕਰ ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਝਕੋ ਕੋਈ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਪੁਸਪ ਆਦਿਕ ਚੜਾਵਣਾ ਕਰੂੰ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਜੀਅੜਾ ਤੁਝ ਪਾਸਿ ॥

ਪੰਡਤ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਸ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਕੌਨ ਪੜਤੇ ਹੋ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਹੁ ਤਨ ਧਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੈ ਤੈਸੇ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਖੋ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹਮਾਰੀ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥੨॥

ਸਚੁ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਰਸਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ

ਕੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੋਕਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਰੈ ਕੀਏ ॥ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਿਰਿ ਕਰਮਾਂ ਕੀਏ ॥ ੪ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਭੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਾਮੁ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ (ਏ) ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਸਭ ਕਰਮਾ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ॥ ਤੀਨਿ ਸਮਾਏ ਏਕ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ॥ ੫॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਧਰਮ ਕਾਮ ਤੀਨੋਂ (ਸਮਾਏ) ਲੈ ਕੀਏ ਭਾਵ ਤਯਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਏਕ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਏ ਮੁਕਤਿ ਧਿਆਨਾ ॥ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ ਭਏ ਪਰਧਾਨਾ ॥ ੬ ॥

ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਧਿਆਨਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਓਹੁ ਹਰੀ ਪਦ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਸਰਬ ਮੇਂ (ਪਰਧਾਨਾ) ਮੁਖ੍ਯ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰਿ ਬੂਝਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਵਾਜੇ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ (ਨਿਵਾਜੇ) ਵਡਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹੁ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਗਤਿ) ਕਲਯਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮੋਖ੍ਯ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਇਕਿ ਧੁਰਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਏਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਧੁਰੋਂ ਭਾਵ ਆਪਨੇ ਹਜੂਰੋਂ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਲਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਚੀ ਬਨਾਵਟ ਬਨਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਸਾਚਾ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਾਚਾ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਟਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਝੂਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕੀ ਸਭੀ ਚਤੁਰਾਈ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਚਤੁਰਾਈ ਕੋ ਨਾਸ ਹੋਤਿਆ ਕੋਈ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਵਿਆਪਸਿ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਨਮ ਮਿਰਤ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨਮੁਖੋ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖੋਂ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰਨਾਈ ਪੜੇ ਜਾਨ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਅਭ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਸਿ ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਦਿਵਾਨੇ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਤੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉ ਕਿ ਸੋ ਦਿਵਾਨੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹਉਮੈ ਬੀਚ ਪਚਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖਿਨੁ ਊਭਿ ਪਇਆਲੀ ਜਬ ਲਗਿ ਸਬਦ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਮਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਿਨ ਬੀਚ (ਊਭਿ) ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਔ ਖਿਨ ਮੇਂ ਪਤਾਲ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਰਤੂ ਕਬ ਤਕ ਜਬ ਲਗ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਜਗੁ ਭਇਆ ਤਿਪਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥

ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਤੇ ਜਗਤ ਦੁਖੀ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਨ ਜੀਵੋ ਕਾ ਚਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਏ ਬਿਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਹਜੈ ਸਹਜੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੋ (ਸਹਜੈ) ਗਿਆਨ ਕਰ ਹੀ (ਸਹਜੁ) ਸੁਭਾਵਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਦਰਗਾਹਿ ਮੇਂ ਪਤਿ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਕੋ (ਪੈਧਾ) ਪਹਰ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਔ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਰਗਹ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਇਕੁ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰ ਜਗਾ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ(ਦਾਨਾ)ਦਿਲ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਪੁਨਾ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮਾ ਕੋ (ਬੀਨਾ) ਦੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਵਹੁ ਏਕ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਚੁ ਵੀਚਾਰਸਿ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੫ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤਾ ਜਗਜਾਸੂ ਹੋਕਰ ਸਚ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਅਰੁ ਸਿਖੁ ਰੂਪੁ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਲੁ ਤਰੰਗ ਅਗਨੀ ਪਵਨੈ ਫੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਮਿਲਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਲ ਅਗਨੀ ਪਵਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਭਾਵ ਨਾਸੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਐਸਾ ਬਲੁ ਛਲੁ ਤਿਨ ਕਉ ਦੀਆ ਹੁਕਮੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥ ੬ ॥

(ਹੁਕਮੀ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨ ਤਤੋਂ ਕੋ ਐਸਾ ਬਲ ਛਲੁ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਤੋਂ ਕੋ ਐਸੀ ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹਨ ਸੋ ਕਰਨ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਤੇ ਰੋਕ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਕੋ ਤਯਾਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥੬ ॥

ਐਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ ॥

ਐਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਪਰਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਤੇ ਭਏ ਅਤੀਤਾ ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੭॥

ਸੋ ਜਨ ਜਾਤੀ ਔ ਵਰਨੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸੇਂ (ਅਤੀਤਾ) ਤਿਆਗੀ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਮਤਾ ਔ ਲੋਭਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤੀਰਥ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਜਨ ਤੀਰਥੋਂ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਭਏਹੈਂਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹਉਮੈਰੂਪੀ ਮੈਲਕੋਚੁਕਾਯਾਅਰਥਾਤਦੂਰਕੀਆਹੈ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਭਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂਕੋਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਸਾਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆਹੈ ਹਮਤਿਨੋਂਕੇਚਰਨ(ਪਖਾਲੈ)ਧੋਵਤੇਹੈਂ॥੮॥ ੭॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਬਿਭਾਸ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੁ ਤੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਦੇਖ ਹਰੀ ਮੰਦਰੁ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭਾਵ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਖੋਜੀਐ ਹਰਿਨਾਮੋ ਲੇਹੁ ਸਮ੍ਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਹਰਿਮੰਦਰ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਖੋਜੀਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋਂ ਸੰਭਾਲ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਚਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਜਬ ਤੂੰ (ਰਪੈ) ਰੰਗੈ ਤਬ ਤੁਝਕੋ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੇ ਬੀਚ ਸਚੀ ਭਗਤੀਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਸਰੀਰੁ(ਸਚਾ)ਸਫਲਾਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕੀ(ਸੋਇ)ਸੋਭਾ ਸਚੀ ਪ੍ਰਗਟੀਹੈ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਤੋ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਆਦੀ ਰਤਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਾਣਸਿ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ (ਮੂਲੁ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਮਾਨੁਸ ਸਰੀਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ (ਸਾਜਿਆ) ਰਚਿਆ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਵਾਰ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਗੋਂ ਸਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਦੋਂ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣਾ ਕੰਚਨੁ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥
ਇਹੁ ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸੋਹਿਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੁਰਨ ਕਾ ਅਪਾਰ ਕੋਟ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਸਰੀਰੁ ਅਮੋਲਕ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਬਦੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੰਧਾਰ ॥
ਤਾਂਤੇ ਇਹੁ ਜਗਤ ਅਰਥਾਤ ਸੰਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਹਰੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਘੋਰਿ) ਭੈਦਾਇਕ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਪੂਜਦੇ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥ ੫ ॥
ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਗਵਾਰ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਦੇਹ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਤੇ ਲੇਖਾ ਮਾਗੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਥੂਲ (ਦੇਹ)ਸਰੀਰ ਔ ਜਾਤੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਦੁਖੀਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ੬ ॥
ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਹਾਂ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਹਾਂ ਦੁਖੀਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੬ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
ਇਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਬੂਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੭ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਤੇ ਜਾਤੀ ਜਿ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ਜੋ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਡੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਣਾਵਟ ਜਗਤ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥
ਸੋ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿਕਾ ਹਾਟੁ ਹੈ ਰਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ਇਹੁ ਮੰਦਰ ਹਰੀ ਕਾ ਹਾਟ ਰੂਪ ਹੈ ਅਪਨੇ (ਸਬਦਿ) ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਸਵਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੈਨਿ ਸਵਾਰਿ ॥ ੯ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਦੁਕਾਨਬੀਚ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾਹੀ ਉਤਮੁ ਸਉਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੌਦੇ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਹੀ ਸਵਾਰਕਰਲੇਤੇ ਹੈਂ॥੯॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨੁ ਲੋਹਟੁ ਹੈ ਮੋਹਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਇਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਲੋਹਾ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਕਾਲਾ ਅਰ ਕਠੋਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਸਿ ਭੇਟਿਐ ਕੰਚਨੁ ਭਇਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥
ਪਾਰਸਿ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨ ਸੁਰੂਪ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਵਸੈ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ ॥
ਇਸੁ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੀਐ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੋਇ ॥ ੧੧ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਣਜੀਐ ਤਬ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚਾ ਸੌਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਰ ਸਰਬ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਜਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗ੍ਰਣ ਕਰਹਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿ ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈ ਕੀ ਮੈਲ ਕੋ ਉਤਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਈ ਜਨ ਜਾਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਘਰੁ ਅਪਣਾ ਰਾਖਹਿ ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਕਾਢਹਿ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਐਸੇ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਜਾਗਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ(ਤਸਕਰ)ਚੋਰੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਕਾਢ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋਆਪਣੇਅੰਤਸ-ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੋ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਰਾਖ ਲੇਤੇਹੈਂ ॥ ੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਰਿ
ਪਾਈਐ ਮਨ ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ ਹੇ ਮਨ ਸੋਈ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਧੁੰਨਿ ਊਪਜੈ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਤਿ ਰੂਪੀ (ਧੁਨਿ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਮੈ ਵਸੈਤਬ(ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਕਰਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮੁਖ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮੁਖ(ਸੋਹਣੇ)ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਘਣਾ) ਅਤੰਤ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਾਗ੍ਰਣੁ ਨ ਹੋਵਈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥
ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਬੀਚ ਜਾਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈਔਹੰਕਾਰਕਰ ਹਰੀਕੀਭਗਤੀ ਭੀ ਥਾਇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵਪ੍ਰਵਾਨਨਹੀਂਹੋਤੀਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੪ ॥
ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਵੈਤਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਢੋਈ ਪਾਸ ਢੁਕਣਾ ਭਾਵ ਆਦਰੁ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਣਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਪੈਨ੍ਣਾ ਜਿਨ੍ਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ ਔ ਪੈਨਣਾ ਭੀ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ ॥

ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਬਿਸਟਾ ਰਾਤੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥ ੫ ॥
ਜੋ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗੰਧੀ ਵਿਸ਼ਟਾ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਹੈਂ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੬ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਬ ਮਿਲ ਰਹੂੰ ਤਬ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ (ਸਚੇ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵੋਂ ॥ ੬ ॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਉਪਾਵ ਸੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀ ਜਾਤਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੭ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ (ਸਹਜੁ) ਗਯਾਨੁ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਉਮੈ ਕੋ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੋਵਹੁ ਹਰੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਨੇ ਯੋਗਯ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਗੁ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਮੁਝਕੋਕਬੀ ਨਹੀ ਵੀਸਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਿਛ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ॥ ਚੂਗਹਿ ਚੋਗ ਅਨੰਦ ਸਿਉ ਜੁਗਤਾ ॥

ਮਾਤਾ ਔ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਔ ਪੁਤ੍ਰ (ਬਨਿਤਾ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ਇਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੀਵ (ਜੁਗਤਾ) ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਅਨੰਦ ਸੇ ਵਿਸੇ ਚੋਗ ਕੋ ਚੁਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਮਨ ਮੀਠ ਮੋੁਹਾਰਾ ॥ ਗੁਨ ਗਾਹਕ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਕੋ ਮੀਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਇਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਉਰਝਿ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਗਾਹਿਕ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ (ਅਧਾਰਾ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਧਰ ਏਕਾ ਮੈ ਟਿਕ ਏਕਸੁ
ਕੀ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕ ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਮਨ ਕਰ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਧਿਰ ਹੈ ਔ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਟੇਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹਮਾਰਾ ਬਡਾ ਸਾਹੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਛਲ ਨਾਗਨਿ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਟੂਟਨਿ ਹੋਈ ॥ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹ ਝੂਠੀ ਧੋਹੀ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਛਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਸਰਪਨੀ ਸੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟਨੀ ਹੂਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇਂ ਮੁਝਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਯਾ (ਧੋਹੀ) ਛਲ ਰੂਪ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥

ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ ਖਾਈ ਕਉਰਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮੁਖਸ ਕਰਕੇ ਮੀਠੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਔ ਖਾਏ ਸੇ ਕੌੜੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਇਸਕਾ ਫਲ ਅੰਤ ਕੋ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਅਘਾਇ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਿਉ ਗਈ ਵਿਖੋਟਿ ॥ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਮੋਹਿ ਕੀਨੀ ਛੋਟਿ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਸਿਉਂ ਭੀ ਹਮਾਰੀ (ਵਿਖੋਟਿ) ਪ੍ਰਤੀਤ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਖੁਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨੇ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੁਝਕੋ ਛੋਟ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਇਹ ਠਗਵਾਰੀ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕਿਰਪਾਲੇ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਠਗਵਾਰੀ ਠਗਨੇ ਵਾਲੀਹੈ ਇਨਨੇ ਬਹੁਤੇ ਘਰ ਗਾਲੇਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਜਨ ਇਨ ਸੇ ਰਾਖਲੀਏਹੈਂ॥੩॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਿਉ ਠਾਟੁ ਨ ਬਨਿਆ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮੋਹਿ ਕਾਨੀ ਸੁਨਿਆ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਠਾਟ ਨਹੀਂ ਬਨਿਆਂ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੈਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਅਪੁਨੈ ਗੁਰਿ ਗੋਪਾਲ ॥ ੪ ॥

ਜਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ਜੀਵੋਂਕੋ ਦੁਖ ਦੇ ਰਹੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਮਕੋ ਤਿਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਸ ਨਾਰੀ ਮੈ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਏਹ ਰਸਹਿ ਬਿਖਾਗਨਿ ॥

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਮੈਂ (ਦੁਹਾਗਨਿ) ਛੁਟੜ ਕਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਵਿਸੇ ਰਸ ਅਗਨੀ ਵਤ ਹੈਂ ॥

ਇਨ ਸਨਬੰਧੀ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਇ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੫ ॥

ਇਨ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਵਿਸਿਅਹੁ ਸਾਥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧੀ ਹੈ ਸੋ ਰਸਾਤਲ ਅਰਥਾਤ ਅਧੋਗਤਿ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਨੇ ਕਰਕੇ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਅਹੰਮੇਵ ਸਿਉ ਮਸਲਤਿ ਛੋਡੀ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹੁ ਮੂਰਖੁ ਹੋਡੀ ॥

ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਤੋ ਹਮਨੇ ਸਲਾਹਿ ਕਰਨੀ ਹੀ ਛੋਡੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਜਿਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸੋਂ ਮੈਂ ਮੂਰਖਤਾ ਅਰ ਜਿਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਨੀਘਰੁ ਘਰੁ ਕਹੀ ਨ ਪਾਏ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੬ ॥

ਏਹ ਹੰਕਾਰ ਨਿਘਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ (ਕਹੀ) ਕਦੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਹਮ ਗੁਰੋ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈ ਲਿਵ

ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਇਨ ਲੋਗਨਿ ਸਿਉ ਹਮ ਭਏ ਬੈਰਾਈ ॥ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਦੁਇ ਨ ਖਟਾਈ ॥

ਇਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸਿਉਂ ਹਮ ਬਿਰਾਈ ਵੈਰੀ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਅੰਤਸਕਰਨ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਦੈਵੀ-ਸੰਪਤੀ ਔ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤਿ ਦੋਨੋਂ ਨਹੀ (ਖਟਾਈ) ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅੰਚਰਿ ਲਾਗਿ ॥ ਕਰਹੁ ਤਪਾਵਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬਾਗਿ ॥ ੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਚਰਿ) ਪਲੇ ਲਾਗ ਕਰ ਅਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹਮਨੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬਗ੍ਯ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਕਰੀਏ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰਭ ਹਸਿ ਬੋਲੇ ਕੀਏ ਨਿਆਂਏ ॥ ਸਗਲ ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥

ਤਬ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਝ ਕੋ ਹਸਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਬੋਲੇ ਔ ਹਮਾਰੇ ਨਿਆਉਂ ਸਭ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਸਭ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੂਜ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਇਹ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਐਸੀ ਗ੍ਯਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਠਾਕਰ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਭੇਖਧਾਰੀ ਪਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਤਾੜਨਾ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਹੂਆ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਏ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਬਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਕ੍ਰਾਦੀ ਚਿਹਨ ਭੀ ਬਣਾਏ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਨਹੀ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਭਗਉਤੀ
ਮੁਦ੍ਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕਰ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਹਰਨੇ ਤੇ ਅਰ ਭਗਉਤੀ ਕਹਾਵਨਾ ਇਸ ਸੰਜਮ ਜਤਨ ਕਰ ਤਬ ਤਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰਹਿ ਪੰਚਾਂ ਕੇ ਬਸਿ ਰੇ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਹਿ ਸਭਿ ਉਤਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਸ ਹੂਏ ਹੂਏ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਰਿ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ ॥ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਂਧਿ ਖਰੇ ਕਾਲੰਕ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਸੰਕ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪਾਪ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਾਪ ਕਰ ਕਲੰਕੀਓਂ ਕੋ ਜਮਦੂਤ ਬੰਧਕਰ(ਖਰੇ) ਲੈਗਏਹੈਂ॥੨॥

ਘੂੰਘਰ ਬਾਧਿ ਬਜਾਵਹਿ ਤਾਲਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਾ ॥

ਜੋ ਬਾਹਰਿ ਮੈਂ ਘੁੰਘਰੂ ਬਾਂਧ ਕਰ ਤਾਲੋਂ ਕੋ ਬਜਵਾਤੇਹੈਂ॥ਰਿਦੇ ਅੰਦਰ ਕਪਟੁ ਹੈ ਤੋ ਉਹ(ਬੇਤਾਲਾ)ਪਿਸਾਚੋਂਵਤਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮੂਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿਤੂ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਵਰਮੀ ਤੋ ਮਾਰੀ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਰ ਸਰਪ ਨਹੀਂ ਮੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਸਰੀਰ ਕੋ ਦੁਖ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਭਯਾ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਕਿਛ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੂੰਅਰ ਤਾਪ ਗੇਰੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥ ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਨਸਤਾ ॥ ੪ ॥

(ਪੰਅਰ) ਧੂੰਣੀਆ ਤਪਦਾ ਹੈ ਔ ਗੇਰੂ ਮੈਂ ਰੰਗ ਕਰ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਪਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਰਿਆ ਹੂਆ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇ ਨਸਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਬਿਪਤਾ ਕਰ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੇਸੁ ਛੋਡਿ ਪਰਦੇਸਹਿ ਧਾਇਆ ॥ ਪੰਚ ਚੰਡਾਲ ਨਾਲੇ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥

ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰਕੇ ਪਰਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਧਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਲੇ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਪਰਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਣੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਾ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨ ਫਰਾਇ ਹਿਰਾਏ ਟੂਕਾ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਨ ਤੇ ਚੂਕਾ ॥
ਕਾਨੋ ਕੋ ਪੜਵਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਜੋਗੀ ਹੋਕਰ ਭੀ ਟੁਕੜੇ ਕੋ (ਹਿਰਾਏ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਚੂਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਨਿਤਾ ਛੋਡਿ ਬਦਨਦਰਿ ਪਰਨਾਰੀ ॥ ਵੇਸਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮਹਾਂ ਦੁਖਿਆਰੀ ॥ ੫ ॥
ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਖੋਟੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ ਪਖੰਡੀ ਵੇਸੋਂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਤਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਮਹਾ ਦੁਖੀ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਮੋਨੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਲਪ ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ ॥
ਔਰ ਜੋ ਪਖੰਡ ਕਰ ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਬੀਚਕਲਪਨਾਹੈਤੋਜੋਨੋਮੈਂ ਭਵਾਈਐਗਾ॥

ਅੰਨ ਤੇ ਰਹਤਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹੀ ਸਹਤਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਵਿਆਪਿਆ ਮਮਤਾ ॥ ੬ ॥
ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਛਕਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਭੂਖ ਕਾ ਦੁਖ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਸੇ ਬ੍ਰਤਾਦੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਰ ਵਿਆਪਿਆ ਹੂਆਅਰਥਾਤਗ੍ਰਸਿਆਹੂਆਹੈ॥੬॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ਪੂਛਹੁ ਸਗਲ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੇ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਰਮਗਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਵੇਦੋਂ ਔ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਓਂ ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਜਾਈ ॥ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ ਠਉਰ ਨ ਠਾਈ ॥ ੭ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ (ਅਜਾਈ)ਵਿਅਰਥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਬਾਲੂ) ਮੋਟੇ ਰੇਤੇ ਕੇਘਰਬਨਾਏ ਹੂਏ ਕੋ ਠਹਰਨੇ ਕੀ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਸੀਘਰ ਹੀ ਗਿਰ ਪੜਤਾਹੈ॥ਤੈਸੇ ਤਿਨਕਰਮੋਂ,ਕਾਫਲੁਅਨਿਤਰੂਪਹੈ॥੭॥

ਜਿਸਨੋ ਭਏ ਗੋੁਬਿੰਦ ਦਇਆਲਾ ॥ ਗੁਰਕਾ ਬਚਨੁ ਤਿਨਿ ਬਾਧਿਓ ਪਾਲਾ ॥
ਜਿਸਨੋ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਹੀ ਦਇਆਲੂ ਭਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸੁ ਤਿਨੋਂਨੇ ਅਪਨੇ ਪਲੇ ਮੈਂ ਬਾਧ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ੮ ॥
ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮਧੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਹਮਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਤਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬ ਤਰਾਈਐ॥ਰਹਾਉਦੂਜਾ ॥੨॥
ਜੇਕਰ ਪੂਰਬਲਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਤਰ ਜਾਈਤਾਹੈ ਪੁਨਾਔਰਸਰਬ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਭੀ ਤਰਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਹੂਏ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ,ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਕਾਗਰ ਫਾਟੇ ॥
ਤੇਰੇਨਾਮਕੋਸਿਮਰਤਿਆਹੋਇਆਸੰਪੂਰਨਮਹਾਪਾਪਹਮਨੇਕਾਟੇਹੈਂਪੁਨਾਧਰਮਰਾਇਕੇਪਾਸਹਿਸਾਬਦੇਨੇਕੇਕਾਗਜਭੀਫਟਗਏਹੈ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਸਰੂਪਅਬਹਮਾਰੇਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਮਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਚਰਨ ਸਰਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਰਮਤ) ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਚੂਕਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥
ਤਾਤੇ ਅਬ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਿਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਹਮਾਰਾ ਆਵਾਗਉਣੁ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨਾ(ਚੂਕਾ) ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਅਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ (ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ) ਗਯਾਨ ਦਿਖਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਦ ਰਾਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਾਇਆ ਤਬਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਤਨ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਤੁਮਨੇ ਮੁਝਕੋਅਪਨਾਸਰੂਪ ਜਨਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਮੈਨੇ (ਜਾਤਾ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਬੀਜੋ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਬੀਚ ਸੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਰਵਿਆ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਬੀਜੋ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਛੇਦੇ ਭੈ ਭਰਮਾ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਪੁੰਨਿ ਆਤਮੈ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਵੈਰ ਅਬ ਕਾ ਔ ਵਿਰੋਧ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਔ ਭਰਮ ਭੈ ਸੰਪੂਰਨ ਛੇਦੇ ਅਰਥਾਤ ਕਟੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪੁੰਨਿਜ (ਆਤਮੈ) ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਹਮ ਧਰਮਾਤਮਾ ਕੀਨੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਹਾਂ ਤਰੰਗ ਤੇ ਕਾਂਢੈ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਂਢਾ ॥

ਤਾਤੇ ਮਹਾ(ਤਰੰਗ) ਜਲ ਵਾਲਾ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮੈਂ ਅਬ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਾਂਢੈ) ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਮੈਂ ਜੋ ਟੂਟਾ ਹੂਆ ਥਾ ਤਿਸ ਮੈ ਹਮ ਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਅਬ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਸਾਥ ਗੰਢ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲਾ ਇਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮ ਸਮਾਲਿਆ ॥ ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਜਪ ਤਪ ਔ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਆਦੀ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਠਾਕਰ ਮੁਝਕੋਂ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਤਿਥਾਈਂ ॥ ਜਹ ਸੇਵਕ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈਂ ਜਹਾ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਉਤਸਾਹ ਔ ਸੁਖ ਪੁਨਾ ਮੁਕਤੀ ਸਦਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਤਾਲ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜਬ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਬ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਆਦੀ ਪਿਸਾਚ ਲਾਗੇ ਹੂਏ ਥੇ ਸੋ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਉਰਧ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥ ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੀਜਾ ॥

ਹੋਮ ਔ ਯਗ ਆਦੀ ਕਰਮ ਪੁਨਾ ਤਪ ਜੋ(ਉਰਧ)ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਉਰੀਆ ਭੁਜਾ ਕਰਕੇ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਹਮਨੇ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕਰੋੜੋਂ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਿਮਖ ਰਿਦੈ ਧਾਰੇ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਨੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਪੂਰਬੋਕਤ ਤਪ ਆਦਿ ਸਾਧਨ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਝ ਕੋ ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੋਖਾਦੀ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਊਚਿਓਂ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜੋ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ (ਸਹਜਿ) ਸਾਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਸਰਬ(ਕਲਾ)ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਬਾਛਤਾ ਹੂੰ ॥੭॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨੇਰਾ ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਰੂਪੀ ਅਤੀ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕੇ ਸਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥੭॥੧੨॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪਨੇ (ਕਰੁ) ਹਾਥੋ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਤਾਸ) ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨ ॥

ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨੀ ਸਿਧਾਤ ਵਾ ਲਾਭ ਕੀ ਦਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ॥ ਆਪਨ ਰੰਗਿ ਸਹਜ ਪਰਗਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਣੇ ਔ ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਹੈ ਯਥਾ ਮਰਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ ਜੀਵਣ ਕੀ ਨਹੀ ਆਸ' ਕਿਉ ਕਿ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ਰਾਮਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਵੀਚਾਰ ਕੋ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਅਨੰਦੁ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਇਆਨਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਕੁ ਲਿਵ ਤਤੁ ਲੁਕਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਇਹੁ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਸਰਬ ਦੁਖਦੂਰ ਹੋਗਿਆਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਮਨ ਜੋ ਮਾਨਕ ਰੂਪ ਸੁਧ ਥਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ (ਤਤੁ) ਸਰੂਪ ਕੀ ਲਿਵ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਲੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥ ਜੋ ਇਵ ਬੂਝੈ ਸੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ (ਤੇਰਾ) ਭਾਣਾ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜਿਸਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜਿ) ਸ਼ਾਂਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਖੀਣਾ ॥ ਮਨੁ ਭਇਆ ਜਗ ਜੀਵਨ ਲੀਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਪਾਪ (ਖੀਣਾ) ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਗਜੀਵਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਲੀਨ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਕਹ ਕਰ ਏਕਤਾ ਰੂਪ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਹੇਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਲਹੁ ਏਕੁ ਮਸੀਤਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਮੁਲਖੁ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਪੂਛਤੇ ਹਾ ਜੇਕਰ(ਅਲਹੁ) ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੁਮ ਕਹੋ ਔਰ ਮੁਲਖ ਕਿਸਕਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਦੁਹ ਮਹਿ ਤਤੁ ਨ ਹੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤ ਆਦਿ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਤਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹਮਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਅਲਹ ਰਾਮ ਜੀਵਉ ਤੇਰੇ ਨਾਈ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਲਹ) ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਂਈ ਤੂੰ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥

ਦਖਨ ਦੇਸ ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਸਾ ਪਛਿਮਿ ਅਲਹ ਮੁਕਾਮਾ ॥

ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਦਖਣ ਦੇਸ ਮੈਂ ਰਾਮਸਰ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀਕਾ ਨਿਵਾਸ ਮਾਨਤੇਹੈਂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਸ਼ਚਮ ਦਿਸ਼ਾਮੈਂ ਮਕੇ ਕੋ ਅਲਹ ਕਾ ਮੁਕਾਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਭੂਲ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਖੋਜਿ ਦਿਲੈ ਦਿਲਿ ਖੋਜਹੁ ਏਹੀ ਠਉਰ ਮੁਕਾਮਾ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਲੋਕੋ ਵੀਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਮੈਂ ਖੋਜ ਕਰ ਸਰਬ ਕੇ ਦਿਲੋਂ ਮੈ ਵਿਆਪਕ ਕੋ ਖੋਜੋ ਸੋ ਕਿਆ ਖੋਜੋ ਕਿ ਏਹ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਤਿਸਕੇ ਮੁਕਾਮ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਨ ਗਿਆਸ ਕਰਹਿ ਚਉਬੀਸਾ ਕਾਜੀ ਮਹਰਮ ਜਾਨਾ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋ ਬਰਸ ਮੈਂ ਚੌਬੀਸ੨੪(ਗਿਆਸ)ਇਕਾਦਸੀ ਰਾਮਨੌਮੀ ੨੫ ਨਰ ਸਿੰਘਚੌਦਹ੨੬ਜਨਮਅਸਟਮੀ੨੭ ਬਾਵਨ ਦ੍ਵਾਦਸ਼ੀ ੨੮ਗਣੇਸ ਚੌਥ ੨੯ਸਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ੩੦ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਦਿਨ ਜਾਨਕਰ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਜ਼ੀਓਂ ਨੇ (ਮਹਰਮ) ਮਹੀਨਾ ਰਮਜਾਨ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਰੋਜ਼ਿਓਂ ਕਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਗਿਆਰਹ ਮਾਸ ਪਾਸ ਕੈ ਰਾਖੇ ਏਕੈ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਗਿਆਰਾ ਮਹੀਨਿਓਂ ਕੋ ਤੋ ਅਸਾਰ ਜਾਨਕਰ (ਪਾਸ) ਕਿਨਾਰੇ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਹੀ (ਨਿਧਾਨਾ) ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਾ ਉਡੀਸੇ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਨਾਏਂ ॥

ਉਡੀਸੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਜਗਨਨਾਥ ਜੀਕਾ ਦਰਸਨ ਔ ਸਮੁੰਦਰ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਸੀਤ ਮੈ ਜਾਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਂਏਂ ॥ ੪ ॥

ਦਿਲ ਮੈਂ ਕਪਟ ਧਾਰਕੇ ਨਿਵਾਜ ਪੜਤੇ ਹੁਏ ਸਮਾ(ਗੁਜਾਰੈ)ਬੀਤਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਹਜ ਵਾਸਤੇ ਕਾਬੇ ਮੈਂ ਜਾਵੇ ਤਬ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਰਿਤਕੀ ਸਫਾਈ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਯਥਾਰਥ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤੁਮਾਰੇ ਨਿਸਚੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਹੈ ?

ਏਤੇ ਅਉਰਤ ਮਰਦਾ ਸਾਜੇ ਏ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਏਤੇ) ਇਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤ (ਅਉਰਤ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ (ਮਰਦਾ) ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ (ਸਾਜੇ) ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹੁ ਸਰਬ ਵਾਸ੍ਤਵ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰੁ ਪੂੰਗਰਾ ਰਾਮ ਅਲਹ ਕਾ ਸਭ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਮਾਰੇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਤਿਸ ਰਾਮ ਔ ਅਲਹ ਕਾ (ਪੂੰਗਰਾ) ਬਚਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਬਾਲਕਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਏਹ ਰਾਮ ਔ ਅਲਹ ਕੋ ਹਮਨੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਿੰਦੂਓਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਔ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਪੀਰ ਹੈਂ ॥ ੫॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਨਰਵੈ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਨਰ) ਪੁਰਸੋ ਔ ਹੇ (ਨਰਵੈ) ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਚਨ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਵਾ ਹੇ ਨਰੋ (ਨਰਵੈ) ਨਿਰਨੈ ਸੁਨੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਹੀ ਸਰਨ ਪਰੋ ॥

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬਹੀ ਨਿਹਚੈ ਤਰਨਾ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓ (ਕੇਵਲ) ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਬ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਪੋਗੇ ਤਬ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੁਮਾਰਾ ਤਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ (ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਏਕ (ਨੂਰ)ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਬੰਦੇ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੋ ਮੰਦੇ ॥੧॥

ਜਬ ਏਕ (ਨੂਰ) ਚੇਤਨ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਤਬ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਭਲੇ ਕੌਣ ਕਹੀਏ ਔਰ ਮੰਦੇ ਕਿਨਕੋ ਕਹੀਏ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਲੋਗਾ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਭਾਈ ॥ ਖਾਲਿਕੁ ਖਲਕ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਾਲਿਕੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਕੋ ਭਰਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੂਲੋ (ਖਲਕੁ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਖਾਲਿਕੁ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਕਲਪਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਔ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਖਾਲਕ ਅਧਿਸਟਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸਾਜੀ ਸਾਜਨਹਾਰੈ ॥

ਜੈਸੇ ਸਾਜਨਹਾਰ ਘੁਮਾਰ ਨੇ ਏਕ (ਮਾਟੀ) ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸੇ ਅਨੇਕ ਭਾਤੋਂ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਰਚਨਾ(ਸਾਜੀ) ਰਚੀ ਹੈ॥

ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ਮਾਟੀ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ਕੁੰਭਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੇ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਕਛੁ(ਪੋਚ)ਨੂਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਛੁ ਘੁਮਾਰ ਮੈਂਹੀ ਨੂਨਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਰਚਨਾ ਪਾਂਚ ਤਤੋਂ ਕੀ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਹੈ ਐਸੇ ਭੀ ਏਕਤਾ ਸਿਧ ਭਈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਸਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥

ਤਾਤੇ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਸੋਈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਸਭ ਕਿਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਨੈ ਬੰਦਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਏਕ ਰੂਪਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰਜੋਜਾਨਤਾਹੈਸੋਈਤਿਸਕਾਬੰਦਾਦਾਸ ਕਹੀਤਾਹੈ॥੪॥

ਅਲਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਿ ਗੁੜੁ ਦੀਨਾ ਮੀਠਾ ॥

(ਅਲਹੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋ ਬਿਨਾਂ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਮੀਠਾ ਗੁੜ ਦੀਆ ਹੈ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਬ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਮੈਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸੀ ਮੁਲਾਂ ਕੋ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰਤੇ ਹੁਏ ਦੇਖ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਕਿ ਤੂੰ ਪਾਪ ਕਿਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਕਿਤਾਬੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਹਲਾਲ ਖਾਨਾ ਅਛਾ ਹੈ ਔ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕੁ ਖੁਦਾਉ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔ ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਮਰਤਾ ਔ ਮਾਰਤਾ ਮਾਨੋਗੇ ਤੋ ਬੇਦ ਔ ਪੁਰਾਨ ਕਤਾਬਾ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੋ ਜਾਨਗੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤਿਸਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਹੁ ਮਤ ਝੂਠੇ ਝੂਠਾ ਜੋ ਨ ਬਿਚਾਰੈ ॥

ਬੇਦੋਂ ਔ ਕਿਤੇਬੋਂ ਕੋ ਝੂਠਾ ਮਤ ਕਹੋ ਹੇ ਮੁਲਾ ਝੂਠਾ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਿਧਾਤ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕਹਤ ਹਉ ਤਉ ਕਿਉ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਲਿਖੇ ਅਨਸਾਰ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਹੂਆ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ਤਬ ਤੂੰ ਮੁਰਗੀ ਕੋ ਕਿਉਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਤਾ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਲਾਂ ਕਹਹੁ ਨਿਆਉ ਖੁਦਾਈ ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਲਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਖੁਦਾਈ) ਖੁਦਾਇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਉ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਖੁਦਾਈ ਨਿਆਉਂ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨ ਕੋਈ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਬਾਤ ਯਦਪਿ ਸਚੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੋ ਕਹਿਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਕਥਨਾ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

ਪਕਰਿ ਜੀਉ ਆਨਿਆ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ॥

ਜੇਕਰ ਕਹੋਂ ਤੂੰ ਕਿ ਬਿਸਮਿਲਾ ਕਹਨੇ ਤੇ ਹਲਾਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇਆਣਿਆ ਔ ਛੁਰੀ ਫੇਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਸ ਕਰੀ ਪੀਛੇ ਤੇ ਮਾਟੀ ਕੋ (ਬਿਸਮਿਲਿ)ਹਲਾਲ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਤ ਲਾਗੀ ਕਹੁ ਹਲਾਲੁ ਕਿਆ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥

ਅਨਾਹਿਤ ਰੂਪ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਵਾਸਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲਾਗੀ ਤਾਂਤੇ ਕਹੁ ਮੁਲਾ ਤੈਂਨੇ ਕਿਸ ਕੋ ਹਲਾਲੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਉਜੂ ਪਾਕੁ ਕੀਆ ਮੁਹੁ ਧੋਇਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥

ਮੂੰਹ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਉਜੂ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਪਾਕ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਔਰ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਸਿਰ ਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹੀ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਤੋ ਕਪਟੁ ਹੈ ਔ ਬਾਹਰਿ ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਮੈਂ ਸਮਾ ਗੁਜਾਰਤੇ ਹੋ ਤੌ ਕਿਆ ਔ (ਕਾਬੇ) ਮਕੇ ਮੈਂ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਗਇਆ ਤੋ ਕਿਆ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਨਾਪਾਕੁ ਪਾਕੁ ਨਹੀ ਸੂਝਿਆ ਤਿਸਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਤੂੰ ਪਾਪੋ ਕਰਕੇ (ਨਾਪਾਕ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔ (ਪਾਕ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਨਾਂਸ ਰੂਪ ਕਾ ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਔ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਿਸਤਿ ਤੇ ਚੂਕਾ ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੁਲਾ (ਭਿਸਤਿ) ਸੁਰਗੋਂ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਮੋਂ ਸੇ (ਚੂਕਾ) ਭੂਲਾ ਹੈ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇਕਰਮੋਂਕੇ ਸਾਥਤੇਰਾਮਨੁਮਾਨਿਆਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿਨਰਕੋਂਮੈਂਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗਾ॥੪॥੪॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਸੁੰਨ ਸੰਧਿਆ ਤੇਰੀ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਕਰਿ ਅਧਪਤਿ ਆਦਿ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਦੇਵੋਂ ਕੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ (ਸੁੰਨ) ਅਫੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਸੰਧਿਆ) ਆਰਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਸਰਬਕੇਪਤੀ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦ ਅਧਿਸਟਾਨ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਤਾ ਹਮਰੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਧ ਜੋ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇਰਹੇ ਹੈਂਤਿਨੋ ਨੇ ਭੀਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਓਹ ਭੀਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਲਾਗਰਹੇਹੈਂ॥੧॥

ਲੇਹੁ ਆਰਤੀ ਹੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ਠਾਢਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਗਮ ਬੀਚਾਰੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਹੂਈ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਈ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਕੇ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੜਾਹੋਇ ਕਰਬੇਦੋਂਕੋਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਹੇਅਲਖ ਰੂਪਤਿਸਤੇਭੀਤੂੰ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਤੁ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜ੍ਯਾਰਾ ॥

(ਤਤੁ) ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੇਲ ਵਾ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈਨੇ ਤੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਪ ਕੀ ਵੱਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਠੂਠੀ ਦੀਪਕ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਲਾਇ ਜਗਦੀਸ ਜਗਾਇਆ ਬੂਝੈ ਬੂਝਨ ਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਆਪ ਕੀ ਜੋਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਜਗਾਇਆ ਤਬ (ਉਜ੍ਯਾਰਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਬੂਝਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਝਕੋ (ਬੂਝੈ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੇ ਸੰਗੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ ॥

ਸਬਦ ਭਾਵ ਵਾਕ ਆਦਿਕ ਪਾਚੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਜਾਣਨਾ ਇਹੀ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕਰਸ (ਸਬਦ) ਵਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਾਚ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦੋਂ ਰੂਪੀਵਾਜੇਹੈਂਤਾਤੇ੍ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੇਸਾਰੰਗਪਾਨੀਤੁਝਕੌਹਮਨੇਅਪਨੇਸਾਥਜਾਣਿਆਹੈ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕੀਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰਬਾਣ ਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀਕਰੀਹੈ ॥੩॥੫॥
ਮਨ ਕੌ ਬੰਧਨ ਔ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਣ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵੈ ਅਨਭਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਮਨੁ ਹੀ ਜਾਨੈ ਕੈ ਬੂਝਲ ਆਗੈ ਕਹੀਐ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੀ (ਬਿਰਥਾ) ਦਸ਼ਾ ਮਨ ਹੀ ਜਾਨੇਹੈ(ਕੈ)ਅਥਵਾ(ਬੂਝਲ)ਸਤਿਗੁਰੋਂਵਾਹੇਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਤੇਰੇਆਗੇਹੀਉਚਾਰਨਕਰੀਏ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਰਵਾਂਈ ਮੈ ਡਰੁ ਕੈਸੇ ਚਹੀਐ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਤੁਝ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਮਨ ਤੇ ਆਪ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਬ ਮੈਂ (ਰਵਾਈ) ਜਪਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਮੁਝ ਕੌ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਵਾ ਜਮੋਂ ਕਾ ਭੈ ਕੈਸੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ? ਅਰਥਾਤ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਧੀਅਲੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋੁਸਾਈ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਸਰਬੇ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਸਾਥ(ਬੇਧੀਅਲੇ)ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈ ਤੂੰ(ਰਵਿਆ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਮਾਨੈ ਹਾਟੁ ਮਾਨੈ ਪਾਟੁ ਮਾਨੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨ ਹੀ (ਹਾਟੁ) ਦੁਕਾਨ ਰੂਪ ਭਾਵ ਧਨਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਇਕਤਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ (ਮਾਨੈ) ਮਨ ਹੀ (ਪਾਟੁ) ਪਟਣ ਅਰਥਾਤ ਨਗਰ ਆਦੀ ਵਾ ਰੇਸਮ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਸਰਬ ਸਉਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਹੀ ਪਸਾਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਮਾਨੈ ਬਾਸੈ ਨਾਨਾ ਭੇਦੀ ਭਰਮਤੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਔ ਇਹੁ ਮਨਹੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਭੇਦੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨਕਾ ਭਾਗੀ ਹੁਆਭ੍ਰਮਰਹਾਹੈ॥੨॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦਬੀਚ ਇਹੁਮਨਰਾਤਾ ਤਬ ਇਸਕੀ(ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ(ਸਹਜ)ਸੁਭਾਵਕਹੀ(ਸਮਾਣੀ)ਲੈਹੋਇਗਈਹੈ॥

ਸਭੋ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮ ਔ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਔ ਹੁਕਮ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਸੰਪੂਰਣ ਰੂਪ ਆਪ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਹੈਂ ਐਸੀ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਰਭੈ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਯਮ ਕੇ ਵਾ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜਨ ਜਾਨਿ ਭਜਹਿ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਤਾਚੀ ਅਬਿਗਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ (ਪੁਰਖੋਤਮੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਮੈ ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਚੀ) ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ (ਅਬਿ) ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਗਤੁ) ਮੁਕਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਬਿਡਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਅਲਖ ਔ (ਬਿਡਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਤੁਝ ਕੋ ਹਮਨੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥੪॥ ੧ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗੁ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਔ ਜੁਗੋਂਕੇ ਭੀ ਆਦਿ ਪੁਨਾ ਸਤਿਜੁਗ ਦੁਾਪਰ ਆਦੀ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਜੁਗੁ) ਜੁੜਿਆ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਰਵਿ ਐਸਾ ਰੂਪੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤਰ (ਰਵਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋਂ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਜੈ ਸਬਦੁ ਬਾਜੈ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪੀ ਮੇਰੋ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਮੇਰੇ ਰਾਮਈਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ(ਗਾਜੈ) ਜਪਨੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਬਾਜੈ) ਸਾਖਯਾਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਾਵਨ ਬੀਖੂ ਬਾਨੈ ਬੀਖੇ ਬਾਸੁ ਤੇ ਸੁਖ ਲਾਗਿਲਾ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਕੇ (ਬੀਖੂ) ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਔਰ ਬਨ ਕੇ (ਬੀਖੇ)ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਸੁਖੇਂਨ ਹੀ ਸੁਗੰਧੀ ਮਹਕਾਰੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਲਾਗਲਾ ਜੈ ਪੁਰ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਯਥਾ"ਆਵੇਲਾ ਜਾਵੇਲਾ"ਆਦੀ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਬੰਧ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਪ੍ਰਵੇਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ?

ਸਰਬੇ ਆਦਿ ਪਰਮਲਾਦਿ ਕਾਸਟ ਚੰਦਨੁ ਭੈਇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਔਰ (ਪਰਮਲਾਦਿ) ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਭੀ ਆਦਿ ਰੂਪ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਅੰਨ੍ਯ ਜੀਵ ਔ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸੰਤ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੂੰਹੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ੍ਹ੍ਚੇ ਪਾਰਸੁ ਹਮਚੇ ਲੋਹਾ ਸੰਗੇ ਕੰਚਨੁ ਭੈਇਲਾ ॥

ਤੁਮ ਤੋ (ਚੇ) ਪੁਨਾ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੋ ਔਰ ਪੁਨਾ ਹਮ ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ (ਕੰਚਨੁ) ਸੁਵਰਨਵਤ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਰਤਨੁ ਲਾਲੁ ਨਾਮਾ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਲਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਲਾਲੁ) ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਜੋ ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਰਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾਂ ਅਨਸਾਰ ਗਤੀ ਕਹ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਕੁਲ ਪੁਰਖ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ (ਅਕੁਲ) ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਖ ਤੈਂਨੇ ਏਕ ਚਲਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਨਾ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਲੁਕਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਪਤ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਕੀ ਜੋਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥ ਤੈ ਮੈ ਕੀਆ ਸੁ ਮਾਲੂਮੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ (ਜੀਅ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੌ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਂਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਮੈ) ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਕੇ ਰਚਨੇ ਕੀ ਰੀਤੀ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਮਲੂਮੁ(ਹੋਈ)ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਮਾਟੀ ਕੁੰਭੇਉ ॥ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਬੀਠੁਲੁ ਦੇਉ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਟੀ ਤੇ ਘੜਾ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਘੜਾ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਰੂਪੁ ਹੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਕਰਤਾ ਬੀਠਲ ਦੇਵ ਤੈਨੇ ਆਪ ਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੌ ਉਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹਿ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੁਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਕਾ ਬੰਧਨੁ ਕਰਮੁ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਆਪੈ ਆਪੈ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਕਰਮ ਕਾ ਹੀ ਬੰਧਨੁ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਇਸਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਜੀਉ ਚਿਤਵੈ ਸੁ ਲਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਜੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਸੀ ਹੀ ਗਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਹੋਇ ਸਦ ਆਕੁਲ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਆਕੁਲ) ਕੁਲ ਰਹਤ ਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਬ ਇਹੁ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਔ ਭਜਨੁ ਕਰੇ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੀਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਨਿ ਚੰਦਨੁ ਮਸਤਕਿ ਪਾਤੀ ॥ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਕਰ ਤਲ ਕਾਤੀ ॥

ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਚੰਦਨ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਤੁਲਸੀ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ਔ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ (ਕਰ) ਹਾਥ ਕੀ ਤਲੀ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਠਗ ਦਿਸਟਿ ਬਗਾ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥

ਔ ਠਗੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇ ਬਗਲੇ ਵਤ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਾਹਰ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰ ਪਖੰਡ ਦਿਖਲਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਬੈਸਨੌ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਖ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਤੋ ਐਸਾ ਬੈਸਨਵ ਬਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਮਾਨੋਂ ਮੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਇ ਭੀ ਭਾਗ ਗਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਵਾਸ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਧੋਹਿ ਅਤਿ ਸੂਖਮ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਭਗਵਤ ਬੰਦ ਚਿਰਾਮੰ ॥ ਕ੍ਰੂਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਰਤਾ ਨਿਸਿ ਬਾਦੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਹਰ ਤੇ ਤੋ ਤੂੰ (ਕਲਿ)ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਭਗੌਵੰਤ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਦਿਖਲਾਵੇ ਹੇਤ(ਚਿਰਾਮੰ)ਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਯੰਤ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ।।ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਤੇ ਕ੍ਰੂਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰ ਬਿਅਰਥ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸਰੀਰੰ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਕਰਮ ਮੁਖਿ ਖੀਰੰ ॥

ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਸਰੀਰ ਸੇ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਧੋਤੀਆ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਦੁਧੁ ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਧਾ ਧਾਰੀ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਰਿਦੈ ਛੁਰੀ ਸੰਧਿਆਨੀ ॥ ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਨ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਔ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਿੰਸਾ ਰੂਪੀ ਛੁਰੀ ਜੋੜੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔ ਪਰ ਦਰਬ ਹਿਰਨੇ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਚਕ੍ਰ ਗਣੇਸੰ ॥ ਨਿਸਿ ਜਾਗਸਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵੇਸੰ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਿਲਿ) ਸਾਲਗਰਾਮ ਪੂਜਤਾ ਹੈਂ ਔ ਗਣੇਸ ਚਕਰ ਵਾ ਗਣੇਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਦਵਾਰਕਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ (ਚਕ੍ਰ) ਛਾਪੇ ਆਦੀ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪਰਵੇਸ ਹੂਆ ਦਿਖਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਪਗ ਨਾਚਸਿ ਚਿਤੁ ਅਕਰਮੰ ॥ ਏ ਲੰਪਟ ਨਾਚ ਅਧਰਮੰ ॥ ੩ ॥

ਪੈਰੋਂ ਕਰਕੇ ਤੋ ਤੂੰ ਨਾਚਤਾ ਹੈਂ ਔ ਚਿਤ ਕੁਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਬਿਸਿਅਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟ ਹੂਏ ਹੂਏ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਨਾਚ ਕਰਨਾ ਅਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਆਸਣੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥ ਕਰ ਊਜਲ ਤਿਲਕੁ ਕਪਾਲਾ ॥

ਮਿਰਗ ਕੇ ਮਿਰਗਛਾਨ ਕਾ ਤੋ ਆਸਣ ਦੀਆ ਹੈ ਔ ਤੁਲਸੀ ਕੀ ਮਾਲਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਜਲ ਚੰਦਨ ਦਾ ਤਿਲਕ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ॥

ਰਿਦੈ ਕੂੜੁ ਕੰਠਿ ਰੁਦ੍ਰਾਖੰ ॥ ਰੇ ਲੰਪਟ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅਭਾਖੰ ॥ ੪ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਝੂਠੇ ਸੰਕਲਪ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਔ ਕੰਠ ਮੈਂ ਰੁਦਰਾਖ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਰੀ ਹੈ ॥ ਰੇ ਬਿਖ਼ਿਅਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸੇ ਤੂੰ ਅਭਾਖ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਧੋਹਿ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਆਤਮ ਤਤੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਧਰਮ ਅਬੀਨਿਆ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਅਗਯਾਨ ਕਰ (ਅਬੀਨਿਆ)ਅੰਧਿਓਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕਰਮ (ਫੋਕਟ) ਫੋਕ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਵੈਸਨੋ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਪੂਛਤਾ ਭਯਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਕੌਨ ਮਾਰਗ ਹੈ ? ਤਬ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਬੇਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬੇਣੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੇ ਤਬ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਇਹੁ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋ ॥੫॥੧॥

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ਇਹੀ ਸਿਮਰਨ ਤੇਰੇ ਕਾਂਮ ਆਵੇਗਾ ॥

ਮਾਇਆ ਕੋ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗਿ ਪ੍ਰਭ ਜੂਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗੁ ॥ ਜਗਤ ਸੁਖ ਮਾਨੁ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੋ ਸਭ ਸਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਲਾਗੁ ਔਰ ਜਗਤ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖੋਂ ਕੋ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠੇ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਜਿਤਨਾ ਸਾਜੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਧਨੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ਕਾਹੇ ਪਰ ਕਰਤ ਮਾਨੁ ॥
ਬਾਰੂ ਕੀ ਭੀਤ ਜੈਸੇ ਬਸੁਧਾ ਕੋ ਰਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਧਨ ਕੋ ਸ੍ਵਪਨਵਤ ਝੂਠਾ ਹੀ ਪਛਾਨ ਕਿਸ ਬਾਤ ਪਰ ਤੂੰ(ਮਾਨੁ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ (ਬਾਰੂ) ਮੋਟੇ ਰੇਤੇ ਕੀ ਦੀਵਾਲ ਜੈਸੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ (ਬਸੁਧਾ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਰਾਜੁ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਖਿਜਨ ਭੰਗਰਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਤ ਬਾਤ ਬਿਨਸਿ ਜੈਹੈ ਤੇਰੋ ਗਾਤ ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਕਰਿ ਗਇਓ ਕਾਲੁ ਤੈਸੇ ਜਾਤੁ ਆਜੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਝਕੋ ਹਮ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ(ਗਾਤ) ਸਰੀਰੁ ਤੇਰਾ (ਬਿਨਸਿ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੈਸੇ ਛਿਨ ਛਿਨ ਕਰ ਕਲ ਕਾ ਦਿਨ ਗਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਜ ਭੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰਾਮ ਭਜੁ ਰਾਮ ਭਜੁ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਸਮੇ ਮੈਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਨੁਸਜਨਮ(ਸਿਰਾਤੁ)ਬੀਤਤਾਜਾਤਾਹੈ।

ਕਹਉ ਕਹਾਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਤ ਨਹ ਕਿਉ ਗਵਾਰ ॥ ਬਿਨਸਤ ਨਹ ਲਗੈ ਬਾਰ ਓਰੇ ਸਮ ਗਾਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਵਾਰੰਵਾਰ ਕਿਆ ਕਹੂੰ ਹੇ ਗਵਾਰ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਕੋ ਬਿਨਸਤਿਆ ਹੋਇਆ (ਬਾਰ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ (ਗਾਤ) ਸਰੀਰ (ਓਰੇ) ਗੜੇਵਤ ਖਰ ਜਾਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਨਾਮੀ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਭਰਮ ਡਾਰਿ ਦੇਹ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ॥
ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਇਹੈ ਏਕੁ ਜਾਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਭ੍ਰਮੋਂ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਲੇਹ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਏਕ ਇਹੀ ਜਾਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਬਿਖ ਜਿਉ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਭਕੌ ਜਸੁ ਹੀਏ ਧਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਅਉਸਰੁ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਵਿਖਿਓਂ ਕੋ ਵਿਖ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰਵਿਸਾਰਨਾ ਕਰਕੇ ਪਭੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਝ ਕੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੁਹਾਈ ਦੇਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸਮਾ(ਬਿਹਾਤੁ) ਬੀਤਤਾਜਾਤਾਹੈ॥੨॥੨॥

ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰੇ ਮਨ ਕਉਨ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇਰੀ ॥

(ਰੇ ਮਨ) ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਕੌਨ ਸੀ ਗਤੀ ਹੋਵੈਗੀ ॥

ਇਹ ਜਗ ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੋ ਤਉ ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਕਾਨ ॥ ਬਿਖਿਅਨ
ਸਿਉ ਅਤਿ ਲੁਭਾਨਿ ਮਤਿ ਨਾਹਿਨ ਫੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤਉ ਤੈਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸ੍ਰਵਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਬੀਚ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਲੋਭਾਇਵਾਨ ਹੋਕੇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਨਾਮ ਕੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਫੇਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਨਸ ਕੋ ਜਨਮੁ ਲੀਨ ਸਿਮਰਨੁ ਨਹ ਨਿਮਖ ਕੀਨ ॥
ਦਾਰਾ ਸੁਖ ਭਇਓ ਦੀਨ ਪਗਹੁ ਪਰੀ ਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਮਾਨਸ ਕਾ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ (ਦਾਰਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੂਆ ਹੂਆ ਦੀਨ ਹੋ ਗਯਾ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਪੈਰੋ ਮੈਂ ਮੋਹਿ ਰੂਪੁ ਬੇੜੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਜਗੁ ਪਸਾਰਿ ॥
ਸਿਮਰਤ ਨਹ ਕਿਉ ਮੁਰਾਰਿ ਮਾਇਆ ਜਾਕੀ ਚੇਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਤੁਝਕੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਜਗਤ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ ਝੂਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਤੂੰ ਤਿਸ(ਮੁਰਾਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾਹੈਂ ਜਿਸਕੀਮਾਯਾ(ਚੇਰੀ)ਦਾਸੀਹੈ॥੨॥੩॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਜਨਮੁ ਅਕਾਜ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ(ਅਕਾਜ)ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੁਨਿਕੈ ਪੁਰਾਨ ॥ ਸਮਝਤ ਨਹ ਰੇ ਅਜਾਨ ॥ ਕਾਲ
ਤਉ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ਕਹਾ ਜੈਹੈ ਭਾਜਿ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਪੁਰਾਨੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇਭੀ ਹੇ (ਅਜਾਨ) ਅਗਯਾਨੀ ਤੂੰ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਤੇਰੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਕਾਲ)ਸਮਾਂ ਵਾ ਜਮ ਤੋ ਆਇ ਪਹੁਚਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹਾਂ ਕੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕੇਂਗਾ ਯਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥੧੦॥ "ਜੋ ਕਹੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਭਾਜ ਕੈ ਬਾਚੀਅਤ ਤੋ ਕਿਹੁ ਕੁੰਟ ਕਹੋ ਭਜ ਜਈਐ ॥ ਆਗੇ ਹੂੰ ਕਾਲ ਧਰੇ ਅਸਿ ਗਾਜਤ ਛਾਜਤ ਹੈ ਜਿਹਤੇ ਨਸ ਅਈਐ" ॥

ਅਸਥਿਰੁ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਦੇਹ ਸੋ ਤਉ ਤੇਰਉ ਹੋਇ ਹੈ ਖੇਹ ॥
ਕਿਉ ਨ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ਮੂਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਕੋ ਤੈਨੇ ਇਸਥਿਰ ਕਰ ਮਾਨਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਤੌਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਖੇਹ ਅਰਥਾਤ ਖਾਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਰੇ) ਹੇ ਮੂਰਖ ਪਰਮ ਨਿਲਜ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਪੁਨਾ ਇਹ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੀਏ ਆਨਿ ਛਾਡਿ ਦੇ ਤੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਜਨ ਇਹ ਬਖਾਨ ਜਗ ਮੈ ਬਿਰਾਜ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਨ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ਤੂੰ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਝੂਠੇ ਗੁਮਾਨ ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੇਹਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰ ਬਿਰਾਜਣਾ ਕਰੁ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਸ ਸਮੇ ਮੈਂ ਦੇਸਾਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੂਏ ਕਾਂਸ਼ੀਜੀ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀਗੰਗਾਜੀਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਬਹੁਤ/ਪੰਡਤ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਤਿਨਮੈਂ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਅਨੇਕ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਔ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਥਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨ ਧੋਏ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਥੇ ਤੈਸੇਹੀ ਜਾਇ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਤਬ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਇਸ ਪਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਸੇ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਿਸ ਪੰਡਤ ਕਾ ਚਿਤ ਨਰਮ ਹੋਕਰ ਸਰਨ ਪੜਾ ਔ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ ਜਿਸਤੇਹਮਾਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਏਤੇ ਮੈਂ ਔਰ ਪੰਡਤ ਸਭ ਇਕਤ੍ਰ ਆਨ ਹੂਏ ਤਿਸ ਗੁਪਾਲ ਪੰਡਤ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਔ ਸਰਬ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਚਾਰ ਸਲੋਕੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਸ੍ਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜਨੋਂ ਪੁਸਤਕ ਕੋ ਪੜ ਕਰ (ਬਾਦੰ)ਝਗੜੇ ਕਰਨੇ ਔ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਆਦੀ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ(ਬਾਦੰ) ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਸਾਲਗਰਾਮ ਆਦੀ ਪੂਜਨੇ ਅਰ ਬਗਲੇ ਵਤ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਲਗਾਵਣਾ ॥

ਮੁਖਿ ਝੂਠੁ ਬਿਭੂਖਨ ਸਾਰੰ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲਤੇ ਹੋ ਸੋ ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ (ਸਾਰੰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਗਹਣੇ ਵਤ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਇਹ ਝੂਠ ਕੋ ਸਚ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ (ਤ੍ਰੈਪਾਲ) ਤ੍ਰਿਪਦੀ ਜੋ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਤਿਹਾਲ) ਤੀਨੋਂ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰਤੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਮੈਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪੜਤੇ ਹੋ ਵਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਲ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਲਿਲਾਟੰ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਮਾਲਾ ਗਲ ਮੈਂ ਪਹਰ ਕਰ (ਲਿਲਾਟੰ)ਮਸਤਕ ਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਔ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੇਤ ਦੋ ਧੋਤੀਆ ਰਾਖਕਰ ਪੂਜਾ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਕਪਾਟੰ) ਮਸਤਕ ਭਾਵ ਤਾਲੂ ਪਰ ਚਾਰ ਤਹ ਕਰ ਪਰਨਾ ਗਿੱਲਾ ਕਰਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਵਾ (ਪਾਟੰ) ਰੇਸ਼ਮ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਜੋ ਜਾਨਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚੈ ਕਰਮੰ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਕਰਮ ਸਾਧਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਿਸਚੇ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮ (ਫੋਕਟ) ਅਸਾਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਚੌ ਧ੍ਯਿਾਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਸਚਾ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵੈ॥ਪਰੰਤੂਇਹੁ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਧਿਆਨ ਕਾ (ਬਾਟ) ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਹਫਲੰ ਤਸ੍ਯ ਜਨਮਸ੍ਯ ਜਾਵਦ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਬਿੰਦਤੇ ॥

(ਜਾਵਤ)ਜਬ ਤਕਇਹੁਜੀਵਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪਕੋ ਨਹੀਂ(ਬਿੰਦਤੇ)ਜਾਣਤਾਤਬਤਕ ਸੰਸਾਰਮੈਂਤਿਸਕੇਜਨਮਕਾਹੋਣਾਹੀਨਿਸਫਲਹੈ॥

ਸਾਗਰੰ ਸੰਸਾਰਸ੍ਯ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੇ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਹਤਤਆਦੀ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋਸਮਰਥ ਹੈਤਿਸੀਕਾ ਬੀਚਾਰਕਰੋ॥

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਕਾਰਣ ਔ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਤਿਸ ਕਰਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਅਪਨੀ (ਕਲ) ਸਕਤੀ ਧਾਰ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਜੋਗੀਓਂ ਕਾ ਅਰ ਚਾਰੋ ਵਰਨੋਂ ਕਾ ਅਰ ਸਭ ਕਾ ਸਾਂਝਾ ਧਰਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਤ ਬ੍ਰਹਮਣਹ ॥

(ਸਬਦੰ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਜਾਨਣਾ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀਓਂ ਕਾ (ਸਬਦੰ) ਧਰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕਾ ਧਰਮ ਔ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੇਦ ਪੜਨਾ ਪੁਨਾ ਪੜਾਵਨਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਅਰ ਲੈਣਾ ਜਗ ਕਰਨਾ ਅਰ ਕਰਾਵਨਾ ਹੈ ॥

ਖੵਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਖਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਧਰਮ ਔ ਉਪਦੇਸ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਔਪਰਜਾ ਕੀ ਰਖਿਆ ਅਰ ਦਾਨ ਦੇਣਾਹੈ ਅਥਵੈਸਕਾ ਅਧਿਆਹਾਰਕਰਨਾ ਵਣਜ ਕਰਨਾ ਅਰ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਗਊਆ ਕੀ ਰਖਿਆ ਏਹੁ ਵੈਸ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ ਔਰ ਸੂਦਰ ਕਾ (ਸਬਦੰ) ਧਰਮ ਔ ਉਪਦੇਸ ਇਹੀ ਹੈ(ਪਰਾ)ਪਰਾਈ ਸੇਵਾ (ਕ੍ਰਿਤਹ) ਕਰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਵਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਉਪਜੀਵਕਾ ਚਲਾਵਣੀ ॥

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਤ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇਕੋ ਜਾਨਸਿ ਭੇਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੰ) ਧਰਮ ਏਕ (ਸਬਦੰ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਵਹੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਲੇਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ ਹੈ ਯਥਾ—"ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸਹੀ ਜੇਹਾ" ॥ ੩ ॥ ਅਖੰਡ ਅਰਥ ਕੀ ਸਿਧੀ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨੰ ਤ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਹ ॥

ਸਰਬ ਦੇਵੋਂ ਕਾ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਜੋ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ (ਆਤਮਹ) ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਤਮੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਸ੍ਵ ਦੇਵਸ੍ਯ ਜੇ ਕੋਈ ਜਾਨਸਿ ਭੇਵ ॥

ਔਰ ਜੋ (ਆਤਮਾ) ਜੀਵ ਹੈ ਸੋਈ (ਸ੍ਰੀ) ਸੋਭਾਇਵਾਨ ਵਾਸਦੇਵ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਕੇ ਭੇਵ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਆ ਔਰ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਲਿਖ ਕਰ ਸਰਧਾ ਸੰਯੁਗਤਿ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਰਖਤਾ ਭਯਾ ॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੋਪਾਲ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਜੋ ਕਾਸੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੂਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਦੋ ਪੋਤ੍ਰੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਔ ਹਰਿ ਲਾਲ ਸੋ ਦੋਨੋ ਬਡੇ ਸਾਸਤ੍ਰਗ੍ਯ ਹੂਏ ਪਰੰਤੂ ਚਿਤ ਕਾ ਸੰਸਾ ਅਰੁ ਮੋਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਥਾ ਜਬ ਤਿਨਕਾ ਪਿਤਾ ਮਿਰਤੂ ਹੂਆ ਤਬ ਮੋਹ ਕਰ ਬਿਆਕਲੁ ਹੂਏ ਔਰੁ ਅਨੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪੜਨੇ ਤੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧੀਰਜੁ ਨ ਹੂਆ ਵਹੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਰਖੇ ਹੂਏ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਲੋਕੋਂ ਕੋ ਪੜੇ ਤਬ ਤਿਨੋ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਕੁਛ ਧੀਰਜ ਆਵੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਧੋਂ ਤੇ ਪੂਛ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਤਿਨੋ ਕਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਜਾਂਨ ਕਰ ਆਏ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਿਸ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਰਾਮਸਰ ਤੀਰਥ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਥੇ ਤਬ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂਨੇ ਵਹੁ ਚਾਰ ਸਲੋਕ ਪੁਨਾ ਔਰ ਭੇਟਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਰਾਖ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਔ ਮੋਹਿ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੇਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪੰਚਮ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਲੋਕੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਕਤੰਚ ਮਾਤਾ ਕਤੰਚ ਪਿਤਾ ਕਤੰਚ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸੁਤਹ ॥

ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂਕੇ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਤੇ ਹੀ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਹੀ (ਚ) ਪੁਨਾ ਪਿਤਾਭੀ(ਕਤੰ)ਕਿਆ ਹੈ ਔ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸੁਤਹ) ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ(ਬਿਨੋਦ)ਬਿਲਾਸ ਕਾ ਅਨੰਦ (ਕਤੰਚ)ਪੁਨਾ ਕਿਆਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਸਰਬਨਾਸ ਰੂਪਹੈਂ॥

ਕਤੰਚ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਹਿਤ ਬੰਧਵ ਕਤੰਚ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ੍ਯ੍ਤੇ ॥

ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਕਿਆ ਹੈ?ਔ ਮਿਤ੍ਰ ਹਿਤੂ ਆਦੀ (ਬੰਧਵ)ਸਨਬੰਧੀਓਂਕਾ ਪੁਨਾ ਹਿਤ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਕਤੰਚ ਚਪਲ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪੰ ਪੇਖੰਤੇ ਤਿਆਗੰ ਕਰੋਤਿ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਮਾਯਾ ਜੋ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਅਪਨੇ ਦੇਖਤਿਆ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋ

ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਛ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੁਛ ਸਾਥ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਰਹੰਤ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਸਿਮਰਣ ਨਾਨਕ ਲਬਧੵੰ ਅਚੁਤ ਤਨਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ (ਅਚੁਤ) ਅਗਿਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਤਨਹ) ਸਰੂਪ ਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਹੀ (ਲਬਧੵੰ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹੰ ਧ੍ਰਿਗ ਸਨੇਹੰ ਭ੍ਰਾਤ ਬਾਂਧਵਹ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਤੁਛ ਮਾਤਾ ਔ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਨੇਹਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਪੁਨਾਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਸਨਬੰਧੀਓਂਕਾ ਸਨੇਹ ਭੀਧ੍ਰਿਕਾਰਰੂਪਹੈ॥

ਧ੍ਰਿਗ ਸ੍ਨੇਹੰ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸ ਸੁਤਹ ॥ ਧ੍ਰਿਗ ਸਨੇਹੰ ਗਿਰਹਾਰਥਕਹ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੈਂ ਸਨੇਹ ਕਰਨੇ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਘਰ ਔ ਘਰ ਕੇ ਅਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਨੇਹ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗ ਸ੍ਨੇਹ ਸਤ੍ਰਿੰ ॥ ਸੁਖਯੰ ਬਸੰਤਿ ਨਾਨਕਹ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜੋ(ਸ੍ਨੇਹ)ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਯਰੂਪਹੈਭਾਵ ਇਹਸਤ ਪਦ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਦ੍ਵਾਰਾਹੈਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗਸੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ॥੨॥

ਮਿਥੵੰਤ ਦੇਹੰ ਖੀਣੰਤ ਬਲਨੰ ॥ ਬਰਧੰਤਿ ਜਰੂਆ ਹਿਤੵੰਤ ਮਾਇਆ ॥

ਇਹੁ (ਦੇਹੰ) ਸਰੀਰ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਸਕਾ ਬਲ ਖੀਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ (ਜਰੂਆ) ਬੁਢੇਪਾ ਵਧਤਾ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਇਹੁ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਅਤੀ ਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤੵੰਤ ਆਸਾ ਆਥਿਤੵ ਭਵਨੰ ॥ ਗਨੰਤ ਸ੍ਵਾਸਾ ਭੈਆਨ ਧਰਮੰ ॥

ਪੁਨਾਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ(ਆਸਾ) ਅਤਿਅੰਤ ਅਧਕ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਰਹਿਣਾ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇਘਰਮੈਂ (ਆਥਿਤੵ)ਅਭਿਆਗਤ ਅਰਥਾਤ ਮੁਸਾਫਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਆਨ ਰਹਿਤਾਹੈ ਪੁਨਹ ਭਇਆਨਕ ਜੋ ਧਰਮਰਾਇਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਸੁਆਸੋਂ ਕੋ ਗਿਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੈ ॥

ਪਤੰਤਿਮੋਹਕੂਪਦੁਰਲਭੵਦੇਹੰਤਤਆਸ੍ਰਯੰਨਾਨਕ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲਕ੍ਰਿਪਾ॥੩॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਕੂਏ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਕਾਚ ਕੋਟੰ ਰਚੰਤ ਤੋਯੰ ਲੇਪਨੰ ਰਕਤ ਚਰਮਣਹ ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰ (ਕਾਚ ਕੋਟੰ) ਕੰਚ ਕਾ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ (ਤੋਯੰ) ਜਲ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਸੇ ਰਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਰਕਤ ਔਰ (ਚਰਮਣਹ) ਚੰਮ ਸੇ ਲੇਪਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਵੰਤ ਦੁਆਰੰ ਭੀਤ ਰਹਿਤੰ ਬਾਇ ਰੂਪੰ ਅਸਥੰਭਨਹ ॥

ਔਰ ਨੌ ਗੋਲਕ ਇਸ ਕੇ ਨੌ ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਭੀਤ ਭਾਵ ਦੀਵਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਪੁਨਾ(ਬਾਇ) ਪਵਨ ਰੂਪੀਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕਾ ਇਸ ਮੈਂ ਥੰਭਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੰ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ ਅਗਿਆਨੀ ਜਾਨੰਤਿ ਅਸਥਿਰੰ ॥

ਐਸੇ ਕੋਟ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸਕੋ ਇਸਥਿਤਿ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਉਧਰੰਤ ਸਾਧ ਸਰਣ ਨਾਨਕ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਜਪੰਤਿ॥੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਜਪੰਤ)ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਦੁਰਲਭਯ ਦੇਹ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਭੰਤ ਤੁਯੰ ਅਚੁਤ ਗੁਣਗੵੰ ਪੂਰਨੰ ਬਹੁਲੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥ ਗੰਭੀਰੰ ਊਚੈ ਸਰਬਗਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਅਚੁਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਤੁਯੰ)ਤੂੰ ਗੁਣਗਯ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਔਰੁ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਤੂੰ (ਬਹੁਲੋ) ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈਂ ਵਾ ਬਹੁਤ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ (ਗੰਭੀਰੰ) ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਸਰਬ ਤੇ ਊਚਾ ਸਰਬਗਯ ਔ (ਅਪਾਰਾ) ਬਿਅੰਤੁ ਹੈਂ ॥

ਭ੍ਰਿਤਿਆ ਪ੍ਰਿਯੰ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਚਰਣੰ ॥

ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ (ਪ੍ਰਿਯੰ) ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਚਰਨੋ ਮੈਂ ਬਿਸਰਾਮੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣੰ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਤਾਤੇ ਹਮਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਰਖਯਕਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗੀ ਪੇਖੰਤ ਬਧਿਕ ਪ੍ਰਹਾਰੇਣ ਲਖ੍ ਆਵਧਹ ॥

ਜੈਸੇ ਏਕ ਮ੍ਰਿਗੀ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਧਕ ਨੇ(ਲਖ੍)ਨਿਸਾਨਾ ਕਰਕੇ ਵਾ(ਲਖ੍)ਬਹੁਤੇਸਸਤਰੋਂ ਕਾ ਪਰਹਾਰੁ ਕੀਆ ਏਕ ਤਰਫ ਸੇ ਬਨ ਕੋ ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਔ ਏਕ ਤਰਫ ਸੇ ਕੂਕਰ ਛੋੜਿਆ ਔ ਏਕ ਤਰਫ ਫਾਹੀਲਗਾਈ ਔ ਏਕ ਤਰਫ ਬੰਦੂਕ ਲੇਕਰ ਆਪ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਓਹ ਗੋਲੀ ਕੂਕਰ ਕੋ ਲਗੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੂਆ ਔ ਪਵਨ ਸੇ ਅਗਨੀ ਨੇ ਉੜਾ ਕਰ ਜਾਲੀਕੋ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਬਧਕ ਕੋ ਸਰਪ ਨੇ ਕਾਟਾ ਵਹੁ ਮਰਾ ਐਸੇ ਤਿਸਕੀ ਰਖਯਾ ਭਈ ॥

ਅਹੋ ਜਸ੍ਯ ਰਖੇਣ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਛੇਦ੍ਰਤੇ ॥ ੬ ॥

ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪ ਗੋਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖੋਸੋ ਸਸਤ੍ਰ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਰੋਮ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੇਦਤੇ ਭਏਹੈ ਯਥਾ "ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ" ਔ ਦੇਖੋ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੈ ਤਿਸਕਾਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ॥ ੬ ॥ ਅਬ ਐਸੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਬਲਵੰਤ ਕਾਰੀ ਸੇਵੰਤ ਸੂਰਾ ਚਤੁਰ ਦਿਸਹ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਪਰਮ ਬਲਵੰਤ ਭੀ ਹੋਵੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਆਗਯਾਕਾਰੀ ਸੂਰਮੇਂ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਸੇਵਨ ਕਰੇਂ ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਰਾ ਦੇਕੇ ਰਾਖੀ ਕਰੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਸੰਤ ਊਚਹ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਰਣੰ ਕਦਾਂਚਹ ॥

ਔਰ ਬਡੇਔਖੇ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਤੇ ਊਚੇ ਮੇਂ ਭੀ ਨਿਵਾਸਕਰਤਾਹੋਵੈ ਜਹਾਮ੍ਰਿਤੁਕਾਏਕਮਾਤ੍ਰਕਦਾਚਿਤਸਿਮਰਨਨਹੀਂਹੋਵੈ॥

ਹੋਵੰਤਿ ਆਗਿਆ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ ॥ ੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਆਗਯਾ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜਨਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ਕੀੜੀ ਖੈਂਚ ਲੇਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੇ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ॥੭॥ ਜੈਸੇ ਰਾਜਾਪ੍ਰੀਛਤਕੋਰਿਖੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੇ ਸਰਪ ਕੇ ਡਸਨੇ ਕਾ ਸਰਾਪ ਹੂਆ ਥਾ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਪਰਵਾਹ ਮੇਂ ਮੰਦਰ ਰਚਾ ਜਹਾ ਕੀੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕੈ ਔ ਚੁਫੇਰੇ ਪਹਰੇ ਖੜੇ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਸਮਾ ਆਇਆ ਤਬ ਫੂਲੋਂ ਮੇਂ ਮਛਰ ਵਾਕੀੜੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤਛਕ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਡਸ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੀਆ ਤਾਤੇ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕੋਈ ਬਚਤਾਨਹੀਂ ਜਿਸਕੋਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਖੇ ਸੋਈ ਬਚਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹਰ ਲਾਲ ਔਰ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕੌਨ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੰ ਰਤੰ ਹਿਤੰ ਮਇਆ ਕੀਰਤੰ ਕਲੀ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਤੁਆ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੰ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ (ਰਤੰ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀਔ ਦਇਆ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਕੀਰਤੰ) ਜਸ ਉਚਾਰਨਾਂ ਇਤ ਆਦੀ ਕਰਮ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ (ਕ੍ਰਿਤੁਆ) ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਟੰਤਿ ਤਤ੍ਰਾਗਤ ਭਰਮ ਮੋਹੰ ॥

(ਤਤ੍ਰਾ) ਤਿਸਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਪੁਨਾ ਅਗਤੀ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਰਮਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਥਾਨ੍ਯਿੰ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਤੁਯੰ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨੰ ਬਸੰਤ ਸਾਧ ਰਸਨਾ॥

ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ (ਰਮਣੰ) ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕਾ ਦਰਸਨ ਅਮੋਘ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਦ੍ਰਿਸਟਿਤੁਯੰ) ਦੇਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅੰ ਜਾਪੁ ਜਪਨਾ ॥ ੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਰੇ ਹਰੀ(ਪ੍ਰਿਯੰ) ਪਯਾਰੇ ਕੇ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮਕਾਜਾਪਜਪਨਾਕਰਤੇਹੈ ॥੮॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਕਹ ਕਰ ਔਰ ਜਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਰੂਪ ਉਚਾਰਨਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟੰਤ ਰੂਪੰ ਘਟੰਤ ਦੀਪੰ ਘਟੰਤ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ ਗਗਨੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਰੂਪ ਭੀ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਘਟਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ ਔ ਸਾਤ ਦੀਪ ਭੀ (ਘਟੰਤ) ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ ਔਰ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਔ (ਸਸੀਅਰ) ਚੰਦਰਮਾ (ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ) ਤਾਰੇ (ਗਗਨੰ) ਅਕਾਸ ਭੀ ਘਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟੰਤ ਬਸੁਧਾ ਗਿਰਿ ਤਰ ਸਿਖੰਡੰ ॥

ਪੁਨਾ (ਬਸੁਧਾ)ਧਰਤੀ (ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤ (ਤਰ)ਬ੍ਰਿਛ ਆਦੀ ਨਵਖੰਡੋਂ(ਸਿ)ਸੰਯੁਗਤਿ ਘਟਤੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣੰਮਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਘਟੰਤ ਲਲਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਹੀਤੰ ॥

ਪੁਨਾ (ਲਲਨਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ (ਸੁਤ) ਪੁਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕਾ (ਹਿਤੰ) ਪ੍ਰੇਮ ਬ੍ਰਿਧਾਪਨ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਵਾ ਅਪਦਾ ਮੈਂ ਘਟਦਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਘਟੰਤ ਕਨਿਕ ਮਾਨਿਕ ਮਾਇਆ ਸ੍ਵਰੂਪੰ ॥

(ਕਨਿਕ) ਸੁਵਰਨ ਔ (ਮਾਨਿਕ) ਚੂਨੀਆਂ ਮੈਂ ਜੋ ਅੱਛਾ ਨਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਾਣਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਘਟਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਘਟੰਤ ਕੇਵਲ ਗੋਪਾਲ ਅਚੁਤ ॥ ਅਸਥਿਰੰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਜਨ ॥ ੯ ॥

ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਅਚੁਤ ਜੋ (ਕੇਵਲ) ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਕਦੀ ਘਟਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋਣੇ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਸਿਤ ਜਨ ਭੀ ਸਦਾ ਇਸਥਿਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਾਧਵ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਇਹੁ ਧਰਮ ਕੇ ਲਛਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਬਿਲੰਬ ਧਰਮੰ ਬਿਲੰਬ ਪਾਪੰ ॥

ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਮੈਂ (ਬਿਲੰਬ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਦੇਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦ੍ਰਿੜੰਤ ਨਾਮੰ ਤਜੰਤ ਲੋਭੰ ॥ ਸਰਣਿ ਸੰਤੰ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੰ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤੰ ਧਰਮ ਲਖ੍ਯ੍ਣ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਕਾ ਤਿਆਗਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਤ ਆਦੀ ਧਰਮ ਕੇ ਲਖਣ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਾਧਵਹ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਮ੍ਰਿਤ ਮੋਹੰ ਅਲਪ ਬੁਧ੍ਯੰ ਰਚੰਤਿ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸਾਹੰ ॥ ਜੌਬਨ ਬਹਿਕ੍ਰਮ ਕਨਿਕ ਕੁੰਡਲਹ ॥ ਬਚਿਤ੍ਰ ਮੰਦਿਰ ਸੋਭੰਤਿ ਬਸਤ੍ਰਾ ਇਤ੍ਯੰਤ ਮਾਇਆ ਬ੍ਯਾਪਿਤੰ ॥

(ਮ੍ਰਿਤ) ਕਰਕੇ ਮੋਹਤ ਹੂਆ (ਅਲਪ) ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੈਂ (ਸਾਹੰ) ਸਹਿਤ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਰਚ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਔਰ (ਬਹਿਕ੍ਰਮ) ਬਲ ਅਰ ਸੁਵਰਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਔ ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰ ਨਾਨਾ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਮੰਦਰ ਔ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਅਤਯੰਤ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਿਆਪਤ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹੇ ਅਚੁਤ ਸਰਣਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਭੋ ਭਗਵਾਨਏ ਨਮਹ ॥ ੧੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਅਚੁਤ (ਸਰਣਿ ਸੰਤ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੁਝਕੋ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਜੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਵਾ ਆਪ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ॥ ੧੧ ॥ 'ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੁੰਦੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੰਤ ਮਰਣੰ ਹਰਖੰਤ ਸੋਗੰ ਭੋਗੰਤ ਰੋਗੰ ॥ ਊਚੰਤ ਨੀਚੰ ਨਾਨਾ ਸੁ ਮੂੜੰ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨਮਣਾ ਹੈ ਤਉ ਸਾਥ ਮਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰਖ ਹੈ ਤੋ ਸੋਕ ਭੀ ਅਵਸਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੋਗ ਹੈ ਤੋ ਪੀਛੇ ਰੋਗ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਊਚ ਹੈ ਤੋ ਨੀਚ ਭੀ ਹੈ (ਨਾਨਾ) ਛੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸੋ (ਮੂੜੰ) ਬਡਾ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜੰ ਤ ਮਾਨੰ ਅਭਿਮਾਨੰ ਤ ਹੀਨੰ ॥

ਜਬ ਰਾਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀਨ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਮਾਨ ਹੋਨੇ ਸੇ (ਅਭਿਮਾਨੰ) ਕਬੀ ਅਪਮਾਨ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੰ ਵਰਤੰਤਿ ਬਿਨਾਸਨੰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਵਰਤਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਅੰਤ ਕੋ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਅਸਥਿਰੰ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨਾਸਨੰ ॥ ੧੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਸੰਤ ਹੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਦਾ(ਅਸਨੰ) ਭੋਜਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਕਿਰਪੰਤ ਹਰੀਅੰ ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ ॥ ਬਿਗਸੀਧ੍ਯਿ ਬੁਧਾ ਕੁਸਲ ਥਾਨੰ ॥

ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਹਰੀ ਕੀ (ਕਿਰਪੰਤ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੀ(ਮਤਿ)ਬੁਧੀ ਮੈਂ(ਤਤੁ)ਯਥਾਰਥ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਕੁਸਲ ਥਾਨੰ)ਕਲਯਾਨ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਬੁਧੀ (ਬਿਗਸੀਧ੍ਯਿ) ਖਿੜ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਬਸ੍ਯੰਤ ਰਿਖਿਅੰ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੰ ॥

ਔ(ਮਾਨੰ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗਿ ਦੇਤਾ ਹੈ(ਰਿਖਿਅੰ)ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਸ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੀਤਲੰਤ ਰਿਦਯੰ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਗਿਆਨੰ ॥

ਜਿਤੋਂ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕਾ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਰਹੰਤ ਜਨਮੰ ਹਰਿ ਦਰਸ ਲੀਣਾ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ (ਦਰਸ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੂਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਜੰਤ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੀਣਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ (ਬੀਣਾ) ਬਾਜਾ ਬਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਕਹੰਤ ਬੇਦਾ ਗੁਣੰਤ ਗੁਨੀਆ ਸੁਣੰਤ ਬਾਲਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥

(ਗੁਨੀਆ) ਗੁਨਵਾਨ (ਗੁਣੰਤ) ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬੇਦੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੋ (ਬਾਲਾ) ਜਗਜਾਸੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦ੍ਰਿੜੰਤ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਚੰਤ ਨਾਨਕ ਦੈਨਹਾਰ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥੧੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕ ਹਮ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਦਾਤਾਰ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਔ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥ ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੇਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭ੍ਰਾਤਹ ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਕਛੁ ਲੋਕਕਹ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤੀ ਔਰ ਨ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਛੂ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤਹ ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧਨਹ ॥

ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਬੰਧ ਸੇ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਕਰ ਸੋ ਸਬੰਧੀ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬਿਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਬ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤਾ ॥

ਦਇਆਲ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਹ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਐਸੇ ਜਾਣ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧੫ ॥

ਅਨਿਤ੍ਯ ਵਿਤੰ ਅਨਿਤ੍ਯ ਚਿਤੰ ਅਨਿਤ੍ਯ ਆਸਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ (ਵਿਤੰ) ਧਨ ਭੀ (ਅਨਿਤ੍ਯ) ਝੂਠਾ ਹੈ ਔ ਚਿਤ ਭੀ ਅਨਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਏਕ ਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤ ਵਿਧੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਅਨਿਤ ਹੈ ॥

ਅਨਿਤ੍ਯ ਹੇਤੰ ਅਹੰਬੰਧੰ ਭਰਮ ਮਾਇਆ ਮਲਨੰ ਬਿਕਾਰੰ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਵਾ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਮੈਂ (ਅਨਿਤ੍ਯ) ਝੂਠਾ (ਹੇਤੰ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਕਾ ਬੰਧਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਜੰਨਤ ਮਲਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਫਿਰੰਤਿ ਜੋਨਿ ਅਨੇਕ ਜਠਰਾਗਨਿ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਲੀਣ ਬੁਧੰ ॥

ਤਿਸੀਤੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ਔ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਲੀਨ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਬੀ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤ ਮਇਆ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਪਾਪੀ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀਭੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥੧੬ ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰੰਤ ਗਿਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਤਾਲੰ ਜਲੰਤ ਦੇ ਦੀਪ੍ਯ ਬੈਸ੍ਵਾਂਤਰਹ ॥

ਕੋਈ (ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤ ਸੇ (ਗਿਰੰਤਿ) ਗਿਰ ਕਰ (ਪਤਾਲੰ) ਨੀਚੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਇ (ਪਤਿਤ) ਪੜੇ ਤਿਸ ਕਰ ਭੀ ਐਸਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦੇਹ ਕੋ (ਦੇ ਦੀਪ੍ਯ) ਜਗਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਅਰਥਾਤ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ਵਹੁ ਦੁਖ ਭੀ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਹੰਤਿ ਅਗਾਹ ਤੋਯੰ ਤਰੰਗੰ ਦੁਖੰਤ ਗ੍ਰਹ ਚਿੰਤਾ ਜਨਮੰਤ ਮਰਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਅਗਾਧ (ਤੋਯੰ) ਜਲ ਕੀ (ਤਰੰਗੰ) ਲਹਿਰੋਂ ਮੈ (ਬਹੰਤਿ) ਵਹੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਭੀ ਐਸਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਦੁਖ ਘਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੋਹ ਦੁਖ ਤੋ ਅਲਪ ਕਾਲ ਮੈ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਧਨੰ ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ ਨਾਨਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਘਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਰੂਪ ਸਿਧੀ ਕੋ ਅਨੇਕ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਸਥੰਭੰ ਅਸਥੰਭੰ ਅਸਥੰਭੰ ਸਬਦ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥ ੧੭ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਨ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਬਚਾਵਨੇ ਹਾਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸ੍ਵਜਨੋ ਕਾ(ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਹੀ (ਅਸਥੰਭੰ)ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਦੇਕਰ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘੋਰ ਦੁਖੵੰ ਅਨਿਕ ਹਤੵੰ ਜਨਮ ਦਾਰਿਦ੍ਰੰ ਮਹਾ ਬਿਖੵਾਦੰ ॥

(ਘੋਰ)ਭਇਆਨਕ ਦੁਖ ਭੀ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈ ਔ ਅਨੇਕ ਹਤਿਆ ਭੀ ਕਰੀ ਹੋਇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰੀ ਪੁਨਾਮਹਾ(ਬਿਖਾਦੰ) ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਆਰਤਿ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥

ਮਿਟੰਤ ਸਗਲ ਸਿਮਰੰਤ ਹਰਿਨਾਮ ਨਾਨਕ ਜੈਸੇ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਭਸਮੰ ਕਰੋਤਿ ॥ ੧੮ ॥

ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਵਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪ ਔ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਹੁਤੇ ਕਾਸਟ ਕੋ ਅਲਪ ਹੀ ਅਗਨੀ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸੰ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਅਘ ਖੰਡਨਹ ॥

ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਸੰਯੁਗਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਿਦ ਬਸੰਤਿ ਭੈ ਭੀਤ ਦੂਤਹ ਕਰਮ ਕਰਤ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲਹ ॥

ਪੁਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂਨਿਵਾਸ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਭੀ ਤਿਸ ਜਨ ਸੇ ਭੈ ਸੰਯੁਗਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ ਕਿਵਹੁ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਸ੍ਰੋਤਾ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨਹ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰੀਕੇ ਜਸਕਾ ਸਰੋਤਾ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਮੋਘ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀਆ ਹੈਂ ॥

ਸਰਣਿ ਜੋਗੰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਨਕ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਖੇਮੰ ਕਰੋਤਿ ॥ ੧੯ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਣ ਦੇਣ ਯੋਗ੍ਯ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਜਨੋ ਕੀ (ਖੇਮੰ)ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਛੰ ਕਰੋਤਿ ਅਗ੍ਰਣੀਵਹ ਨਿਰਾਸੰ ਆਸ ਪੂਰਨਹ ॥ ਨਿਰਧਨ ਭਯੰ ਧਨਵੰਤਹ
ਰੋਗੀਅੰ ਰੋਗ ਖੰਡਨਹ ॥ ਭਗਤੵੰ ਭਗਤਿ ਦਾਨੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾਰਹ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਿੰ ਨ ਲਭ੍ਯਤੇ ॥ ੨੦ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੀਛੇ ਤੇ ਆਗੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਨਿਰਾਸੋਂ ਕੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਿਰਧਨ ਧਨਵੰਤ(ਭਯੰ)ਹੋਤਾਹੈਔਰੋਗੀਓਂ ਕਾ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਕਰਤਾ ਔ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਭਗਤਿ ਦਾਨ ਦੇਤਾਹੈ ਤਿਸਕੀ ਦਾਤ ਕਰੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਰੁ ਗੁਰਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ (ਕਿੰ) ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਲਭਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਅਧਰੰ ਧਰੰ ਧਾਰਣਹ ਨਿਰਧਨੰ ਧਨ ਨਾਮ ਨਰਹਰਹ ॥

(ਅਧਰੰ)ਨਿਆਸਰਿਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕੋ (ਧਰੰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਜੋ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਧਨੁ ਨਰਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਨਿਹਕਿੰਚਨੋ ਕਾ ਹਰੀ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਬਲ ਹੀਣ ਬਲ ਕੇਸਵਹ ॥

ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਔ ਬਲ ਸੇ ਹੀਨ ਨਿਰਬਲੋਂ ਕਾ ਬਲੁ ਰੂਪ ਕੇਸਵ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਦਯਾਲ ਅਚੁਤ ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ ਦਾਮੋਦਰਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਅਚੁਤ ਸਰਬ (ਭੂਤ) ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾਲੂ ਹੈ ਔ ਦੀਨੋ ਕਾ (ਬਾਂਧਵ)ਸਬੰਧੀ ਅਰਥਾਤ ਰਖ੍ਯਕ ਦਮੋਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ ਜਸੋਧਾ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਉਦਰ ਰਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਉਖਲਸੇ ਬਾਧਾ ਤਬ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਦਮੋਦਰ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਐਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬਗ੍ਯ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਸਰਬਗਜ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਵਛਲ) ਪਿਆਰਾ ਕਿਰਪਾਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਸੰਤ ਬਾਸੁ ਦੇਵਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਸੋ ਵਾਸਦੇਵ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ॥

ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੰ ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੀ (ਪ੍ਰਸਾਦੰ) ਕਿਰਪਾ ਕੋ ਮੈਂ ਜਾਚਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਸੋ ਨਰਾਇਣ ਮੁਝਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕਬੀ ਵੀਸਰੇ ਨਹੀਂ ॥ ੨੧ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਸਮਰਥੰ ਨਹ ਸੇਵਕੰ ਨਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਮਰਥਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਸੇਵਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਮੁਝ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੰ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਦੇ (ਗੁਰੰ) ਬਡੇ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਹਮ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਕਰੰਤ ਜੀਆ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਛਾਦਨ ਦੇਵੰਤ ਦਾਨੰ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਦਰ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਰਸੋਂ ਸੇ ਭਰ ਕਰ (ਪੋਖਣ) ਪੁਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੈਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਸਥਾਨ ਔ ਪਲਘ ਆਦੀ ਔ ਪਹਿਰਨੇ ਕੋ (ਛਾਦਨ) ਬਸਤਰ ਆਦੀ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰਿਜੰਤ ਰਤਨ ਜਨਮ ਚਤੁਰ ਚੇਤਨਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਸੇ ਉਤਮ (ਰਤਨ) ਅਮੋਲਕ ਮਾਨਸ ਜਨਮ (ਸ੍ਰਿਜੰਤ) ਰਚ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਚੇਤਨਹ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਪਰਮ ਚਤਰ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਿਜ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਔਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਔਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਜਨਮ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਰਤੰਤਿ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਹ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਪ੍ਰਸਾਦਹ) ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਅਨਿਤ੍ਯ ਰਚਨਾ ਨਿਰਮੋਹਤੇ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਨਿਤ ਰੂਪ ਰਚਨਾ ਤੇ ਨਿਰਮੋਹ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਸੰਸਾਰੀ ਮੋਹਿ ਕੋ ਤਿਆਗਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੀ ਗਤੀ ਪੂਛੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨੰ ਪਰਾ ਪੂਰਬੇਣ ਭੁੰਚੰਤੇ ਮਹੀਪਤੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੋਇਆ ਕਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਸੁਖ ਭੋਗ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਹੋਕਰ ਰਾਜੇ (ਭੁੰਚੰਤੇ) ਭੋਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਪਰੀਤ ਬੁਧੵੰ ਮਾਰਤ ਲੋਕਹ ਨਾਨਕ ਚਿਰੰਕਾਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ॥ ੨੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਇਸ (ਮਾਰਤ) ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਵਿਪਰਜੇ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪਰਜਾ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਫਲ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨਰਕਾਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪ ॥

ਬ੍ਰਿਥਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜਸੵ ਸਿਮਰਣ ਰਿਦੰਤਰਹ ॥

ਜੋ ਰਾਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਬ੍ਰਿਅਰਥ ਅਰਥਾਤ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਔ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਰੋਗੵੰ ਮਹਾ ਰੋਗੵੰ ਬਿਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥ ੨੫ ॥

ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਅਰੋਗਜ ਭੀ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਜਾਣੋ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਣਾ ਸਰੂਪ ਤਿਨਕੋ ਵਿਸਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮਾਨਸੀ ਤਪਤ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸਦਾ ਤਪਤੇ ਹੈਂ॥ਦੁਤੀਅਰਥ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਮੈਂ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪੀ ਸਰੀਰ ਕਰ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਦਪਿ ਆਪ ਕੋ ਅਰੋਗ ਹੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਤਮਾ ਕੋ ਅਸੰਗ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਦਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਕਰਣਾ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੫ ॥

ਰਮਣੰ ਕੇਵਲੰ ਕੀਰਤਨੰ ਸੁ ਧਰਮੰ ਦੇਹ ਧਾਰਣਹ ॥

(ਕੇਵਲੰ)ਸੁਧ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਜੋ(ਰਮਣੰ) ਕਥਨ ਕਰਣਾ ਔ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮ ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਦੇਹਿ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣ ਨਾਨਕ ਪੀਵਤੰ ਸੰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਪ੍ਰਤੇ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਐਸੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਸਹਣ ਸੀਲ ਸੰਤੰ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰਸ੍ਯ ਦੁਰਜਨਹ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੁਭਾਵ (ਸਹਣ ਸੀਲ) ਕੁਵਾਕੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇਣ ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ ਉਪਤਿਸਟਤੇ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਿਤ੍ਰ ਤੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਲੇਕਰ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਉਪ) ਪਾਸ (ਤਿਸਟਤੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਦੁਰਜਨ ਤਿਨਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ (ਆਵਧ) ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਸਮੀਪ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਸ) ਓਹੁ ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤ੍ਰ ਸਹਣ ਸੁਭਾਵ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੋਨੋਂ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਮਾਨ ਭੰਗਨਹ ॥

ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਤਿਰਸਕਾਰ)ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਾਨ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਤਹਾ ਭੀ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਭਾ ਹੀਨ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਪੋਹੰਤਿ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਨਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਵੈ ਤੌ ਭੀ ਵਹੁ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖ (ਪੋਹੰਤਿ) ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਜਪੰਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖ ਬਾਸਨਹ ॥ ੨੮ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੈਨਾ ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਸੂਰ ਅਜਿਤੰ ਸੰਨਾਹੰ ਤਨਿ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾਹ ॥

(ਸਾਧ) ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਅਜੀਤ ਸੂਰਮਿਓਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਏਹੀ (ਸੰਨਾਹੰ) ਸੰਜੋਇ ਹੈ ॥

ਆਵਧਹ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਓਟ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਚਰਮਣਹ ॥

ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਰਮਣੰ) ਕਥਨ ਔ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਆਵਧਹ) ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਰੂਓਂ ਤੇ ਬਚਾਉ ਹੇਤ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦ)ਉਪਦੇਸ ਕੀ (ਚਰਮਣਹ) ਢਾਲਕਾ(ਓਟ)ਆਸਰਾਕੀਆਹੈ ॥

ਆਰੂੜਤੇ ਅਸ੍ਵ ਰਥ ਨਾਗਹ ਬੁਝੰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗਹ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੋ (ਬੁਝੰਤੇ) ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਹੀ (ਅਸ੍ਵ) ਘੋੜੇ ਔਰ ਰਥੋਂ ਪੁਨਾ (ਨਾਗਹ) ਹਾਥੀਓਂ ਪਰ (ਅਰੂੜਤੇ) ਚੜ੍ਹਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਰਵਣ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਔ ਮਨਨ ਰਥ ਨਿਦਿਧਿਆਸਨ ਹਸਤੀ ਇਨੋਂ ਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ(ਬੁਝੰਤੇ)ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭੰ ਸਤ੍ਰ ਸੈਨਾ ਧਾਯੰਤੇ ਗੁੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਸੂਰਮੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਰ ਕੀ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੌਫੌਜ ਮੈਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ (ਧਾਯੰਤੇ) ਧਾਵਾ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤਤੇ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਵਸੰ ਕਰੋਤਿ ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ ॥ ੨੯ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚੋ(ਤਸਕਰਹ) ਚੋਰੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ (ਕਰੋਤਿ) ਕਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੰ ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਯਾ ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ ॥

ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੂਥਲ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣੋ ਕੇ ਲਾਗਣੇਤੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਭਰਾਤੀ ਕਰ ਜਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਤਿਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਜਲ ਝੂਠਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਭਰਾਤੀ ਸੇ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਅਸੱਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕੋ ਸਥਿਰ ਜਾਨ ਕਰ (ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ) ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਤਿਸ ਮੈਂ

ਰਚ ਜਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਦੁਰਮਤੀ ਜੀਵ ਇਨ ਅਸੱਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਤਹ ਕੁਟੰਬ ਮੋਹ ਮਿਥ੍ਯਾ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਹ ॥ ੩੦ ॥

ਤੈਸੇ ਇਹ ਜਿਸ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੋਹਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ(ਮਿਥ੍ਯਾ)ਝੂਠਾਜਾਨਕਰ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਤਿਆਗ ਕਰ ਸਦ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਚ ਬਿਦਿਆ ਨਿਧਾਨ ਨਿਗਮੰ ਨਚ ਗੁਣਗ੍ਯ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ(ਨਿਗਮੰ) ਬੇਦ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਨਾ ਗੁਣੋਂਕਾ ਗਿਆਤਾ ਭੀ (ਨਚ) ਨਹੀਂ ਔ ਨਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਚ ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੰਠੰ ਨਹ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰ ਚਾਤੁਰਹ ॥

ਔ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਮੈਂ(ਨਚ)ਨਹੀਂ ਔ ਸਰੀਰ ਕਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਚੰਚਲ ਭੀ ਨਹੀਂਹੂੰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਔ ਬੁਧੀ ਕਰ ਭੀ ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਐਸਾ ਨਿਰਗੁਣਹੂੰ ॥

ਭਾਗ ਉਦਿਮ ਲਬਧੰ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ ਖਲ ਪੰਡਿਤਹ ॥ ੩੧ ॥

ਪੂਰਬਲੇ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਔ ਉਦਮ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁੰਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਬ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਹੀਨ(ਖਲ) ਮੂਰਖ ਭੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪੰਡਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦ੍ਯਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ।ਯਥਾ-"ਸੋ ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਤਿਹਾ ਗੁਣਾ ਕੀ ਪੰਡੁ ਉਤਾਰੈ""ਸੋ ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਮਨ ਪਰਬੋਧੈ" ਮੈਂ ਐਸੇ ਵਿਦ੍ਯਾ ਆਦੀ ਗੁਣੋ ਤੇ ਹੀਨ ਹੂੰ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩੧॥

ਕੰਠ ਰਮਣੀਯ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲਾ ਹਸਤ ਊਚ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਣੀ ॥

ਕੰਠ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਰਮਣੀਯ) ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਹੈ (ਹਸਤਊਚ) ਗੋਮੁਖੀ ਏਹੀ ਧਾਰਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਪਾਏ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਹ ਭਣਿ ਜੋ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਉਧਰਣੰ ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ॥ ੩੨ ॥

ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਤਮ (ਸਲੋਕ) ਜਸਕੋ (ਭਣਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਤੇ (ਉਧਰਣੰ) ਉਧਾਰੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਹੀਣਸ੍ਯ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਜਨਮ ਭ੍ਰਸਟਣਹ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਤਿਸ ਭ੍ਰਿਸਟ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਕੂਕਰਹ ਸੂਕਰਹ ਗਰਧਭਹ ਕਾਕਹ ਸਰਪਨਹ ਤੁਲਿ ਖਲਹ ॥ ੩੩ ॥

ਓਹੁ ਮੂਰਖ ਪੁਰਸ ਕੂਕਰੋਂ ਔ ਸੂਕਰੋਂ ਗਧਿਓਂ ਪੁਨਾ ਕਾਗੋਂ ਔ ਸਰਪੋਂਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਹੀਨ ਜਨ ਸਦਾ ਹੀ ਐਸੀਆ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ਵਾ ਇਨ ਕੇ ਤੁਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਯੋਂ ਕਿ ਇਨ ਮੈਂ ਏਕ ਏਕ ਗੁਨ ਹੈਂ ਕੂਕਰ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੂਕਰ ਮੈਂ ਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਸਵਾਈ ਗਰਧਪ ਮੈਂ ਜਿਹਵਾ ਕੇ ਰਸ ਕਾ ਤਯਾਗੁ ਹੈ ਕਾਕ ਕੁਲ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਮੈਤ੍ਰੀ ਰਖਤਾਹੈ ਸਰਪ ਅਪਨੇ ਬਡੋਂਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਜਹਰਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਇਨਸੇ ਬਿਪਰਜੇ ਗੁਨਹੈ॥੩੩॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਯਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੈਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਭਜਨੰ ਰਿਦਯੰ ਨਾਮ ਧਾਰਣਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਣਾਰ ਬਿੰਦੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਨੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਨਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤਿ ਜਮਦੂਤਨਹ ॥ ੩੪ ॥

ਔ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਯਮ ਕੇ ਦੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਧਨੰ ਰੂਪੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸ੍ਵਰਗ ਰਾਜਨਹ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਧਨ ਔ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਸੁਰਗ ਕਾ ਰਾਜੁ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਭੋਜਨੰ ਬਿੰਜਨੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸ੍ਵਛ ਅੰਬਰਹ ॥

(ਬਿੰਜਨੰ)ਮਿਸਟ ਸਲਵਣਾਦੀ ਅਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਣੇ ਭੀ ਦੁਰਲਭ(ਨਚ)ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ(ਸਛ)ਨਿਰਮਲ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ ਬਾਂਧਵ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸਹ ॥

ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਔ ਮਿਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰ ਆਦੀ ਬਾਧਵੋਂ ਕਾ ਹੋਣਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਬਿਦਿਆ ਪ੍ਰਬੀਣੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਚਤੁਰ ਚੰਚਲਹ ॥
ਔਰ ਵਿਦਯਾ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਬੀਣੰ) ਚਤਰ ਹੋਣਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਬਾਣੀ ਔ ਬੁਧੀ ਕਰ ਚਤਰ ਹੋਣਾ (ਔਰ) ਸਰੀਰ ਕਰ ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ ਸੋ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੁਰਲਭੰ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਹ ਨਾਨਕ ਲਬਧਿੵ ਸਾਧਸੰਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੰ ॥ ੩੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਸਤਿਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ॥ ਔਰ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ(ਲਬਧਿੵ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਿਵਾਸਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਜਤ ਕਤਹ ਤਤਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰ ਸ੍ਵਰਗ ਮਰਤ ਪਯਾਲ ਲੋਕਹ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਵਰਗ ਔ(ਮਰਤ) ਮਾਤ ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਪੁਨਾ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ (ਦ੍ਰਿਸਟੰ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪ੍ਯਤੇ ॥ ੩੬ ॥
ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਬ ਮੈਂ(ਰਮਣੰ)ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਤਿਸੀਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ (ਲੇਪ) ਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਛੇਪ) ਕਲੰਕ ਸੇ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੩੬॥ਅੰਤਕੀ ਤੁਕਕਾਆਦੋਂ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਔ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਯਾ ਭਯੰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ ਦ੍ਰੁਸਟਾਂ ਸਖਾ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥
ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈਔਰਜੋਦੁਸਟਦੁਸਮਨਹੈਂਸੋ ਪਿਆਰੇ ਸ੍ਵਜਨ ਵਾਮਿਤ੍ਰ ਤੇਮਿਤ੍ਰਅਰਥਾਤ ਅਤੀਸ੍ਵਜਨਹੋਜਾਤੇਹੈਂ॥

ਦੁਖੰ ਭਯੰਤਿ ਸੁਖੵੰ ਭੈ ਭੀਤੰ ਤ ਨਿਰਭਯਹ ॥
ਔਰ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਯਮਾਦੀ ਭੈ ਜੁਗਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਨਿਰਭੈਤਾ ਕੋਪਾਇਲੇਤਾਹੈ॥

ਥਾਨ ਬਿਹੂਨ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਹ ॥ ੩੭ ॥
ਜੋ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਥਾ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਇਸੀਥਿਤੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਸੀਲ ਮਮੰ ਸੀਲੰ ਸਰਬ ਪਾਵਨ ਮਮ ਪਾਵਨਹ ॥

ਸਰਬ ਕਰਤਬ ਮਮੰ ਕਰਤਾ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪ੍ਯਤੇ ॥ ੩੮ ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕੋ(ਸੀਲ)ਸਾਤੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਭੀ ਸਾਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ਔਰ ਸਰਬ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਸੋ (ਮਮੰ) ਮੁਝਕੋ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਗਾ॥ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਸ੍ਵਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਅਕਾਲਪੁਰਖ (ਲੇਪ) ਦੋਸ ਔ (ਛੇਪ) ਕਲੰਕ ਸੇ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਸਰਬ ਤੇ ਸਦਾ ਅਸੰਗਰੂਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ ਸੀਲ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸੀਲ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈਸੋਈ ਮੇਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਕਰਤਬੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਗ ਦੋਖ ਕਰ ਲਿਪਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਵਹੁ ਮਹਾਤਮਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੮ ॥ ਸੰਤਸੰਗ ਕੀ ਜੋ ਮਹਤਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਚੰਦ੍ਰ ਦੇਵਹ ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹ ॥
ਐਸਾ ਸੀਤਲ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਭੀ ਐਸਾ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਸੀਤ ਰੁਤੇਣ ਨਾਨਕ ਸੀਤਲੰ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥ ੩੯ ॥
ਸੀਤ ਰੁਤ ਭੀ ਐਸੀ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਕੇ ਸ੍ਵਜਨ ਸੰਤਜਨ ਸੀਤਲ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਸਦਰਸ ਸੀਤਲ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੯ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਲਖਜਨ ਕੌਨ ਹੈਂ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੰਤ੍ਰੰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਧ੍ਯਾਨੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨਹ ॥
ਹੇ ਪੰਡਤੋ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਹੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਦੇਖਣਾ ਇਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥

ਗ੍ਯਾਨੰ ਸਮ ਦੁਖ ਸੁਖੰ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰਣਹ ॥
ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਨਿਰਮਲ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸੇ ਨਿਰਵੈਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਯਾਲੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਆ ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਵਰਜਿਤਹ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲੂ ਹੈ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ ਦੋਖੋਂ ਸੇ (ਬਿਵਰਜਿਤਹ) ਰਹਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਭੋਜਨੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨੰ ਅਲਪ ਮਾਯਾ ਜਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔ ਮਾਇਆ ਤੇ ਐਸੇ ਅਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਕਮਲ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਪਦੇਸੰ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰਹ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਸਤ੍ਰ ਕੋ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਭਗਵਤ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਹੈ ॥

ਪਰਨਿੰਦਾ ਨਹ ਸ੍ਰੋਤਿ ਸ੍ਰਵਣੰ ਆਪੁ ਤ੍ਯਿਾਗਿ ਸਗਲ ਰੇਣੁਕਹ ॥

ਪੁਨਾ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਨਿੰਦਾ ਕੋ ਸਰਵਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਆਪਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸਭ ਕੀ (ਰੇਣ) ਧੂੜੀ ਰੂਪ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਖਟ ਲਖੵਣ ਪੂਰਨੰ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥ ੪੦ ॥

ਹੇਤੂ ਮਦ ਹੇਤੂ ਭਾਵ ਕਰ (ਖਟ) ਛੇ ਵਾ ਦੋ ਖਟ ਅਰਥਾਤ ਬਾਰਾ ਲਖਣੋ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਧੂ ਸ੍ਵਜਨ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕਾ ਦੁਖ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜਾ ਭੋਗੰਤ ਕੰਦ ਮੂਲੰ ਬਸੰਤੇ ਸਮੀਪਿ ਕੇਹਰਹ ॥

ਜੈਸੇ ਬਕਰੀ (ਕੰਦ ਮੂਲ) ਫਲੋਂ ਔ ਪਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਭੋਗੰਤ) ਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੇਰ ਕੇ ਸਮੀਪ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੇਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸੂਕ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤਤ੍ਰ ਗਤੇ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਸੋਗ ਹਰਖੰ ਬਿਆਪਤੇ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੀ ਭੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਗਤੀ ਹੈ ਇਸਟ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਹਰਖਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਨਿਸਟ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਸੋਕਵਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੧ ॥

ਛਲੰ ਛਿਦ੍ਰੰ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੰ ਅਪਰਾਧੰ ਕਿਲਬਿਖ ਮਲੰ ॥

ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਛਲ ਕਰਨਾ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੇ (ਛਿਦ੍ਰ) ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਪੁਨਾ ਪਰ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਕੋਟਾਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਿਘਨ ਕਰਨੇ ਔਰ ਐਸੇ ਵਿਘਨ ਵਿਖੇ ਰੂਪ (ਅਪਰਾਧੰ) ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਮੈਲ ਸੇ ਜੋ (ਕਿਲ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਕਿਲਬਿਖ ਬਡੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਜੁਗਤ ਹੈ ॥

ਭਰਮ ਮੋਹੰ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨੰ ਮਦੰ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਤੰ ॥

ਭ੍ਰਮ ਔ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ (ਮਦੰ) ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਮਾਯਾ ਜੰਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਵ੍ਯਾਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਨਰਕਹ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੰ ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਰਕ ਕੇ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ (ਸਿਧਿ) ਮੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਨਿਰਮਲੰ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮੰ ॥
ਰਮੰਤਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤਪ੍ਰਤਹ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥
ਭਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਰਣ ਸਰਣ ਸੁਆਮੀ ਰਮਣ ਸੀਲ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਰਮਣ ਸੀਲ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਰਬ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਹ ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨਹ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮਹਤਤਾ ਆਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਾਸ ਆਸ ਕਰਣੰ ਸਗਲ ਅਰਥ ਆਲਯਹ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਰਆਸਰਿਓਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਔ ਸੰਪੂਰਨ (ਅਰਥ)ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ(ਆਲਯਹ) ਘਰ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਜਾਚੰਤ ਜਾਚਿਕਹ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਜਾਚਕ ਹੋਕਰ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੩ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜੋ(ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਮਣੰ) ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦਿਆਲੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਰਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਇਸ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਗਮ ਸਥਾਨ ਸੁਗਮੰ ਮਹਾ ਦੂਖ ਸਰਬ ਸੂਖਣਹ ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ (ਦੁਰਗਮ) ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਸੁਗਮ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰ ਬਚਨ ਭੇਦ ਭਰਮੰ ਸਾਕਤ ਪਿਸਨੰਤ ਸੁਰਜਨਹ ॥

ਜੋ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ (ਪਿਸਨ) ਚੁਗਲ ਔ ਭ੍ਰਮੇ ਹੁਏ (ਦੁਰ) ਖੋਟੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਕਰ ਰਿਦੇ ਕੋ (ਭੇਦ) ਵੇਧਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਥੇ ਸੋ ਸੁਜਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਥਿਤੰ ਸੋਗ ਹਰਖੰ ਭੈ ਖੀਣੰਤ ਨਿਰਭਵਹ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੇ ਸਥਾਨ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭੈ ਕੀ ਖੀਣਤਾ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਅਟਵੀਅੰ ਮਹਾ ਨਗਰ ਬਾਸੰ ਧਰਮ ਲਖ੍ਹਣ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਅਟਵੀਅੰ) ਬਨ ਜੋ ਭੈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਮਹਾ ਨਗਰ ਵਸਤਾ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਮਯਾ ਤੇ ਧਰਮ ਕਾ ਲਖਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖਦਾਈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਮਣੰ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਯਾਲ ਚਰਣੰ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਹਰ ਜੋ ਦਿਆਲੁਹੈ ਉਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੇਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਮਣੰ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੪੪ ॥

ਹੇ ਅਜਿਤ ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮੰ ਅਤਿ ਬਲਨਾ ਬਹੁ ਮਰਦਨਹ ॥

ਹੇ ਮੋਹ (ਸੰਗ੍ਰਾਮੰ) ਯੁਧ ਮੈਂ (ਅਜਿਤ) ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਾ ਜੀਤੇ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਤੈਂਨੇ ਅਤੀ ਬਲੀ ਬਹੁਤੋਂ ਕੋ ਮਰਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਸਿਸ੍ਟ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਮਰਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਆਕਲ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਦੇਵ ਮਾਨੁਖੰ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਮੋਹਨਹ ॥

ਨੰਦੀ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਆਦੀ ਗਣੋਂ ਕੋ ਔ ਗੰਧਰਬੋਂ ਔ ਸਭੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਔਰ ਮਾਨਸਕ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਇਨ ਸਭ ਕੋ (ਬਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੋਹਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ

ਹਰਿ ਕਰਣ ਹਾਰੰ ਨਮਸਕਾਰੰ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਜਗਦੀਸੁਰਹ ॥ ੪੫ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਰਚਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕਾ ਈਸੁਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਬਲ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਬਲੀ ਮੋਹਿ ਸੇ ਬਚਨ ਹੇਤ ਸਰਬ ਕੇ ਰਚਨੇਹਾਰ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਹੋ ॥ ੪੫ ॥

ਹੇ ਕਾਮੰ ਨਰਕ ਬਿਸ੍ਰਾਮੰ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਾਵਣਹ ॥

ਹੇ ਕਾਮ ਤੂੰ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤ ਹਰਣੰ ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਗੰਮ੍ਹ੍ਹੰ ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ ਬਿਦਾਰਣਹ ॥

ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਹਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਔ ਤੂੰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮੈਂ(ਗੰਮ੍ਹ੍ਹੰ)ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ ਆਦੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਬਿਦਾਰਣਹ) ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਲਪ ਸੁਖ ਅਵਿਤ ਚੰਚਲ ਊਚ ਨੀਚ ਸਮਾਵਣਹ ॥

ਤੇਰਾ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਖ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਅਵਿਤ) ਨਿਰਧਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਚੰਚਲ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਤਵ ਭੈ ਬਿਮੁੰਚਿਤ ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਓਟ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥ ੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਤੇ ਹੇ ਕਾਮ ਬਲੀ ਤੇਰਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾਹੈ॥੪੬॥

ਹੇ ਕਲਿ ਮੂਲ ਕ੍ਰੋਧੰ ਕਦੰਚ ਕਰੁਣਾ ਨ ਉਪਰਜਤੇ॥

ਹੇ ਕ੍ਰੋਧ (ਕਲਿ) ਲੜਾਈ ਵਾ ਕਲੇਸੋਂ ਕੇ (ਮੂਲ) ਕਾਰਣ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਦਾਚਿਤ (ਕਰੁਣਾ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੋ ਨਿਰਦਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖਯੰਤ ਜੀਵੰ ਵਸ੍ਹੰਕਰੋਤਿ ਨਿਰਤ੍ਹੰ ਕਰੋਤਿ ਜਥਾ ਮਰਕਟਹ ॥

ਵਿਸ਼ਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੁਏ ਐਸੇ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕਲੰਦਰ ਕੇ

ਅਧੀਨ ਹੂਆ (ਮਰਕਟ) ਬਾਂਦਰ ਨਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਸਨ ਤਾੜੰਤਿ ਜਮਦੂਤਹ ਤਵ ਸੰਗੇ ਅਧਮੰ ਨਰਹ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ (ਅਧਮ) ਨੀਚ ਹੂਏ (ਨਰ) ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਯਮ ਕੇ ਦੂਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ (ਸਾਸਨਾ) ਤਾੜਨਾ ਕਸਟ ਦੇਕਰ ਤਾੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੋਤਿ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦੀਨਾ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਭੰਜਨ) ਨਸਟ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਓਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੪੭ ॥

ਹੇ ਲੋਭਾ ਲੰਪਟ ਸੰਗ ਸਿਰਮੋਰਹ ਅਨਿਕ ਲਹਰੀ ਕਲੋਲਤੇ ॥

ਹੇ ਲੋਭ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸਭਨੋਂ ਕੇਸਾਥ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇਰੀਲਹਿਰੋਂ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ (ਕਲੋਲ) ਤਰੰਗ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਉਠਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨੌਕਰੀ ਵਣਜ ਆਦੀ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਰਿਦੇ ਮੈ ਆਨ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਾਵੰਤ ਜੀਆ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੰ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਡੋਲਤੇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਅਨੇਕ ਦਿਸ਼ਾ ਮੈ ਡੋਲਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਚ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨਚ ਇਸਟੰ ਨਚ ਬਾਧਵ ਨਚ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤਵ ਲਜਯਾ ॥

ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ(ਨਚ)ਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਨਾ ਇਸਟ ਕੀ ਔ ਨ ਬਾਂਧਵੋਂ ਕੀ ਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਦਿਕੋਂਕੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਲਜ੍ਯਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਲੋਭੀ ਜਨ ਸਭਕਾ ਧਨ ਹਿਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕਰਣੰ ਕਰੋਤਿ ਅਖਾਦ੍ਯਿ ਖਾਦ੍ਯੰ ਅਸਾਜ੍ਯੰ ਸਾਜਿ ਸਮਜਯਾ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਸੋ ਜੀਵ ਸੇ ਕਰਵਾਇਦੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਖਾਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਖਵਾਇ ਦੇਤਾਹੈਂਜੋ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਲੋਭ ਤੂੰ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਸੇ ਅਜੀਤ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਿਗ੍ਯਾਪਿਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਰਹਰਹ ॥ ੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਰਹਰ) ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਪਾਸ ਹਮ (ਬਿਗ੍ਯਾਪਿਤ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਮੁਝਕੋ ਇਸ ਲੋਭ ਸੇ (ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰਾਖ ਲੇਵੋ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ॥ ੪੮ ॥

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਮੂਲੰ ਅਹੰਕਾਰੰ ਪਾਪਾਤਮਾ ॥ ਮਿਤ੍ਰੰ ਤਜੰਤਿ ਸਤ੍ਰੰ ਦ੍ਰਿੜੰਤਿ ਅਨਿਕ ਮਾਯਾ ਬਿਸ੍ਤੀਰਨਹ ॥

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ (ਮੂਲੰ) ਕਾਰਣ ਹੰਕਾਰ (ਪਾਪਾਤਮਾ) ਪਾਪ ਸਰੂਪ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਸਤ੍ਰਾ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਮਾਯਾ) ਛਲੋਂ ਕਾ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸਤ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਛਲੋਂ ਕੋ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵੰਤ ਜਾਵੰਤ ਥਕੰਤ ਜੀਆ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਹੁ ਭੋਗਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜੀਵ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਥਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭ੍ਰਮ ਭਯਾਨ ਉਦਿਆਨ ਰਮਣੰ ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਅਸਾਧ ਰੋਗਣਹ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭੈਦਾਯਕ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਰੂਪੀ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹੰਕਾਰ ਤੂੰ ਮਹਾ (ਬਿਕਟ) ਕਠਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਕਰਮ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬੈਦ੍ਯੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਰਾਧਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹੰਕਾਰ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਰੂਪੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ(ਬੈਦ੍ਯੰ)ਬੈਦ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪਹੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਕਰ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰ ਵਹੀ ਹਕੀਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜਗਦਗੁਰੋ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਕੇ (ਗੁਰੋ) ਗੁਰੂ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਹਰਣਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਸਭ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਨੇਹਾਰੇ (ਕਰਣਾਮੈ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਮੇਰੇ ਦੁਖੋ ਕੋ (ਹਰੇ) ਦੂਰ ਕਰੋ ॥

ਹੇ ਸਰਣਿ ਜੋਗ ਦਯਾਲਹ ਦੀਨਾਨਾਥ ਮਯਾ ਕਰੋ ॥

ਹੇ ਸਰਣਾਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਦਿਆਲੂ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਮੈਂ ਦੀਨ ਪਰ ਏਹ (ਮਯਾ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥

ਸਰੀਰ ਸ੍ਵਸਥ ਖੀਣ ਸਮਏ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵਹ ॥ ੫੦ ॥

(ਸ੍ਵਸਥ) ਸਾਵਧਾਨ ਸਮੇਂ ਔ ਖੀਣ ਹੋਣੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਮਾਧਵ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਰਹੋਂ ॥ ੫੦ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਰਣੰ ਰਮਣੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋਇਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜਸ (ਰਮਣੰ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਤਰਣੰ ਨਾਨਕ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭੈਦਾਯਕ ਸਮੁੰਦ੍ਰ (ਦੁਤਰ) ਤਰਨੇ ਸੇ ਜੋ ਔਖਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਤਰਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ ਹੇਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕਵਚ ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਰ ਮਸ੍ਤਕ ਰਖ੍ਯਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੰ ਹਸ੍ਤ ਕਾਯਾ ਰਖ੍ਯਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਹ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸੀਸ ਔ ਮਸਤਕ ਕੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਹਾਥੋਂ ਆਦੀ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਸਹਤ (ਕਾਯਾ) ਸਰੀਰ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ॥

ਆਤਮ ਰਖ੍ਯਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਧਨ ਚਰਣ ਰਖ੍ਯਾ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰਹ ॥

ਪੁਨਾ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੀ ਰਖਯਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਨਾਮ ਕਰੇ ਧਨ ਅਰ ਚਰਨਾ ਕੀ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਨਾਮ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ।

ਸਰਬ ਰਖ੍ਯਾ ਗੁਰ ਦਯਾਲਹ ਭੈ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲੂ ਹਮਾਰੀ ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਭੈ ਔਰ ਦੁਖੋਂਕੋ(ਬਿਨਾਸਨਹ) ਦੂਰ ਕਰੇ ॥

ਭਗਤ ਵਛਲ ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤਹ ॥ ੫੨ ॥

ਐਸੇ ਜੋ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਵਛਲ) ਪਿਆਰਾ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ (ਅਚੁਤਹ) ਅਗਿੜ ਭਾਵ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੇ ਊਚਾ ਚਾਰ ਜੋਜਨ ਜੋ ਜਲ ਖੜਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸਕੇ ਆਸਰੇ ਖੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਧਾਰਿਓ ਆਕਾਸੰ ਬੈਸੰਤਰੰ ਕਾਸਟ ਬੇਸਟੰ ॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ (ਕਲਾ) ਸੱਤਾ ਨੇ ਅਕਾਸ ਉਪਲਖਯਤ ਅਕਾਸ ਵਾਸੀ ਲੋਗਨ ਕੋ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਨੇ ਕਾਸਟੋਂ ਮੈਂ (ਬੈਸੰਤਰੰ) ਅਗਨੀ ਕੋ ਅਵੇਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਾਸਟ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਸਸਿ ਸੂਰ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ ਜੋਤ੍ਯੰ ਸਾਸੰ ਸਰੀਰ ਧਾਰਣੰ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਸੱਤਾ ਨੇ (ਸਸਿ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਔ ਸੂਰਜ (ਨਿਖ੍ਯਤ੍ਰ) ਤਾਰੇ (ਜੋਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔ ਜਿਸ ਸਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਸ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੰ ਨਹ ਛੇਦੰਤ ਜਠਰ ਰੋਗਣਹ ॥

ਔਰ ਜਿਸ ਕਲਾ ਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਉਦਰ ਕੀ ਜਠਰਾ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਰੋਗ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ (ਛੇਦੰਤ) ਕਾਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਤੇਨ ਕਲਾ ਅਸਥੰਭੰ ਸਰੋਵਰੰ ਨਾਨਕ ਨਹ ਛਿਜੰਤਿ ਤਰੰਗ ਤੋਯਣਹ ॥ ੫੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ(ਕਲਾ) ਸੱਤਾ ਨੇ (ਸਰੋਵਰੰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ (ਅਸਥੰਭੰ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭੈ ਕਰ (ਤੋਯਣਹ) ਜਲ ਕੇ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾਂ ਕੋ ਡੁਬਾਇ ਕਰਕੇ (ਛੇਦੰਤ) ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ॥ ਐਸੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਸਾਂਈ ਗਰਿਸ੍ਟ ਰੂਪੇਣ ਸਿਮਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਵਣਹ ॥

ਜੋ ਗੁਸਾਈ (ਗਰਿਸ੍ਟ) ਭਾਰੀ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਸਰਬ ਜੀਵ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਬਧੰ ਸੰਤ ਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਸ੍ਵਛ ਮਾਰਗ ਹਰਿ ਭਗਤਣਹ ॥ ੫੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਸ੍ਵਛ) ਨਿਰਮਲ ਮਾਰਗ ਮੈਂ

ਬਲਨੇ ਸੇ (ਲਭਧੰ) ਪ੍ਰਾਪਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥

ਮਸਕੰ ਭਗਨੰਤ ਸੈਲੰ ਕਰਦਮੰ ਤਰੰਤ ਪਪੀਲਕਹ ॥

(ਮਸਕੰ) ਮਛਰ ਵਤ ਤੁਛ ਜੀਵ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਸੈਲੰ) ਪਰਬਤ ਕੋ (ਭਗਨੰਤਿ) ਤੋੜ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕੀੜੀ ਵਤ ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਗਰੰ ਲੰਘੰਤਿ ਪਿੰਗੰ ਤਮ ਪਰਗਾਸ ਅੰਧਕਹ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਰਨੋ ਤੇ ਹੀਨ ਪਿੰਗਲਾ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਤਰ ਕਰ ਉਲੰਘਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਪੜੇ ਹੂਏ ਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਸਕਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗੇਣਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੫ ॥

ਤਿਲਕ ਹੀਣੰ ਜਥਾ ਬਿਪ੍ਰਾ ਅਮਰ ਹੀਣੰ ਜਥਾ ਰਾਜਨਹ ॥

ਜੈਸੇ ਤਿਲਕ ਤੇ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੈਸੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਾਜਾ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਧ ਹੀਣੰ ਜਥਾ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਹੀਣੰ ਤਥਾ ਬੈਸ੍ਨਵਹ ॥ ੫੬ ॥

ਜੈਸੇ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੂਰਮਾ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਾਹਯ ਮੇ ਵੈਸਨਵ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੋ ਧਰਮ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਤੋ ਵਹੁ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਨ ਸੰਖੰ ਨ ਚਕ੍ਰੰ ਨ ਗਦਾ ਨ ਸਿਆਮੰ ॥ ਅਸ੍ਚਰਜ ਰੂਪੰ ਰਹੰਤ ਜਨਮੰ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹਾਥੋਂ ਮੈਂ ਨ ਸੰਖ ਹੈ ਨ ਗਦਾ ਹੈ ਨ ਪਦਮ ਹੈ ਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਆਮ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਥੰਤਿ ਬੇਦਾ ॥ ਊਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੋ ਵੇਦ ਵੀ (ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ) ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਸਥੂਲ ਸੂਖਮ ਕਾਰਣ ਆਦੀ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਨੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤਿ ਸਾਧ ਰਿਦਯੰ ਅਚੁਤ ਬੁਝੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਡਭਾਗੀਅਹ ॥ ੫੭ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੀ (ਬੁਝੰਤਿ) ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੭ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਰਕਤ ਕਰਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਦਾਈ ਬਨ ਰੂਪ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਉਦਿਆਨ ਬਸਨੰ ਸੰਸਾਰੰ ਸਨਬੰਧੀ ਸ੍ਵਾਨ ਸਿਆਲ ਖਰਹ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕਾ ਬਸਨਾ ਹੈ ਊਹਾ ਕੁਤੇ ਅਰ ਗਿਦੜ ਅਰ ਗਧੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਲੋਭੀ ਕੂਕਰ ਔਰ ਆਲਸੀ ਗਿਦੜ ਔ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਧੀਨ ਗਧੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਸਥਾਨ ਮਨ ਮੋਹ ਮਦਿਰੰ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਮਨ ਹੀ ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਔ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਮਦਰਾ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ਭਾਵ ਜਿਨਕਾ ਪਕੜਨਾ ਅਤੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਸੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਹੈਂ ॥

ਹੀਤ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮ ਭ੍ਰਮਣੰ ਅਹੰ ਫਾਂਸ ਤੀਖ੍ਯਣ ਕਠਿਨਹ ॥

ਹਿਤੂਓਂ ਕੋ ਮੋਹ ਰੂਪ ਤਹਾ ਭੈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਹੈ ਏਹ ਇਸਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਣਾ ਹੈ ਔ ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਫਾਸੀ ਫਸਾਉਣੇ ਕੋ (ਅਤੀ ਤੀਖ੍ਯਣ) ਤੇਜ ਵਾਲੀ ਅਰ ਟੂਟਨਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਿਸਕਾ ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਪਾਵਕ ਤੋਅ ਅਸਾਧ ਘੋਰੰ ਅਗਮ ਤੀਰ ਨਹ ਲੰਘਨਹ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਅਸਾਧ) ਔਖੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ (ਤੋਅ) ਜਲ (ਘੋਰੰ) ਭਯਾਨਕ ਹੈ ਜਿਸ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬਨ ਕਾ ਕਿਨਾਰਾ ਅਗਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਉਲੰਘਨ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨ ਰੋ ਉਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗੁੋਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਉਧਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ੫੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੫੮ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲਹ ਸਗਲ੍ਯੰ ਰੋਗ ਖੰਡਣਹ ॥

ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਜੀਵ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗੇਣਿ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਮੰਤ) ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਸਿਆਮਲੰ ਮਧੁਰ ਮਾਨੁਖ੍ਯੰ ਰਿਦਯੰ ਭੂਮਿ ਵੈਰਣਹ ॥

ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਆਮ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਔ ਮਧੁਰ ਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦੀ ਮਨੁਸ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਵੰਤਿ ਹੋਵੰਤਿ ਮਿਥਿਆ ਚੇਤਨੰ ਸੰਤ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥ ੬੦ ॥

ਤਿਨ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਜਨ ਨਿਮ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਗਤ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਸੱਜਨੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਓਹੁ ਜਗਜਾਸੀ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ* ॥

ਅਚੇਤ ਮੂੜਾ ਨ ਜਾਣੰਤ ਘਟੰਤ ਸਾਸਾ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ॥

ਇਹੁ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਅਗਜਾਤ ਹੂਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਨਿਤਿਪ੍ਰਤੀ ਘਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛਿਜੰਤ ਮਹਾ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਕਾਂਇਆ ਕਾਲ ਕੰਨਿਆ ਗ੍ਰਾਸਤੇ ॥

ਮਹਾਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ (ਕਾਂਇਆ) ਦੇਹ ਛਿਜਤੀ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਕੀ ਕੰਨਿਆਂ ਜੋ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਗ੍ਰਸੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਕਰ ਸਿਥਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਰਚੰਤਿ ਪੁਰਖਹ ਕੁਟੰਬ ਲੀਲਾ ਅਨਿਤ ਆਸਾ ਬਿਖਿਆ ਬਿਨੋਦ ॥

ਐਸੀ ਦਸ਼ਾ ਮੈਂ ਇਹੁ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕੁਟੰਬ ਕੀ ਲੀਲਾ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਿਆ ਹੈ (ਅਨਿਤ) ਝੂਠੇ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ)

---

*ਵਾ ਰਾਜਨੀਤੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮਾਨੁਖ ਰੰਗ ਦਾ ਸਾਉਲਾ ਹੋਵੇ ਔਰ ਮਧੁਰਾ ਹੋਵੇ ਉਸਦੇ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਵੈਰ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੇ ਭਾਵ ਉਹ ਕਪਟੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜ ਕਰ ਉਹ ਨੀਉਂਕੀ ਭੀ ਕਰੇ ਤੋ ਉਸਦਾ ਨਿਉਣਾ ਮਿਥਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਸੱਜਨ ਉਸਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਨਹੀ ਕਰਦੇ (ਚੇਤਨੰ) ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਲਾਸੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਬਹੁ ਜਨਮ ਹਾਰਿਓ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਕਰੁਣਾਮਯ ॥ ੬੧ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਕਰੁਣਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੬੧ ॥ ਰਸਨਾ ਕੋ ਐਸੇ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਹੇ ਜਿਹਬੇ ਹੇ ਰਸਗੇ ਮਧੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਯੰ ॥

ਹੇ ਜਿਹਬਾ ਹੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਗਿਆਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੀਠੇ ਰਸ ਪਿਆਰੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤ ਹਤੰ ਪਰਮ ਬਾਦੰ ਅਵਰਤ ਏਥਹ ਸੁਧ ਅਛਰਣਹ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵੇ ॥ ੬੨ ॥

ਔਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਲੇਨੇ ਸੇ ਤੂੰ (ਹਤ) ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬਡੇ ਬਡੇ (ਬਾਦੰ) ਝਗੜੇ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੁਧ ਅਖਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਵਿਖੇ ਆਇ ਕਰ ਵਰਤਣਾ ਕਰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੌਨ ਸੇ ਅਖਰ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਹੇ ਮਾਧਵ ਇਤ ਆਦੀ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਜਿਸਤੇ ਤੂੰ ਸਫਲ ਹੋਵੈਂ ॥ ੬੨ ॥

ਗਰਬੰਤਿ ਨਾਰੀ ਮਦੋਨ ਮਤੰ ॥ ਬਲਵੰਤ ਬਲਾਤ ਕਾਰਣਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ (ਮਦੋਨ) ਕਾਮ ਕਰ ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੂਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਬਲਵੰਤ ਮਾਨਕਰ (ਬਲਾਤ-ਕਾਰਣਹ) ਅਵਸ ਹੀ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਹ ਭਜੰਤ ਤ੍ਰਿਣਸਮਾਨਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜਨਮਨਹ ॥

ਔ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਣਕੇ ਸਮਾਨ ਤੁਛ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਹੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ।

ਹੇ ਪਪੀਲਕਾ ਗ੍ਰਸਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਤੁਯੰ ਧਨੇ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋ (ਪਪੀਲਕਾ) ਕੀੜੀ ਵਤ ਨਿਮ੍ਰ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਯਦਪਿ ਬਿਭੂਤੀ ਸੇ ਗਰੀਬ ਹੈਂ ਤਦਪਿ (ਗ੍ਰਸਟੇ) ਭਾਰੀ ਵਾਰੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਧਨੁ ਹੈ ਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤੁਮ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਮੋ ਨਮਹ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਮਾਰੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਤ੍ਰਿਣੰਤ ਮੇਰੰ ਸਹਕੰਤ ਹਰੀਅੰ ॥

ਇਹ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਤਬ ਸੁਮੇਰ ਵਤ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸੁਕੇ ਹੂਏ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬੂਡੰਤ ਤਰੀਅੰ ॥ ਊਨੰਤ ਭਰੀਅੰ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਡੂਬਤਾ ਹੂਆ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਭਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰੰ ॥

ਅਗਜਾਨ ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਕੋਟ ਸੂਰਜ ਸਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਯਾਰੰ ॥ ੬੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਅਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲੂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣਹ ਸੰਗਿ ਉਧਰਣੰ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਜਿ ਪੂਰਣਹ ॥

ਜੋ ਵੇਦਾਧੇਨ ਆਦੀ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੇ ਕਰਮ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਰਤੰ ਸੰਸਾਰ ॥ ਗਹੰਤੇ ਨਰ ਨਾਨਕ ਨਿਹਫਲਹ ॥ ੬੫ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ (ਆਤਮ ਰਤੰ) ਦੇਹ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਕਰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣਪਣੇ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਨਰੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰਦਰਬ ਹਿਰਣੰ ਬਹੁ ਵਿਘਨ ਕਰਣੰ ॥ ਉਚਰਣੰ ਸਰਬ ਜੀਅਕਹ ॥

(ਉਚਰਣੰ) ਪੁਨਾ ਜੋ ਜੀਵ ਬਿਗਾਨੇ ਧਨ ਕੋ ਹਿਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪਰ ਕਾਰਜੋਂ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਪਜੀਵਕਾ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਵਾਂਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਉ ਲਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਪਤਿ ਮਨ ਮਾਇ ਕਰਮ ਕਰਤ ਸਸੂਕਰਹ ॥ ੬੬ ॥

ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਲਉ) ਸਮਦਾਯ ਕੇ ਲੀਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੂਕਰੋਂ ਸਮ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੬ ॥

ਮਤੇ ਸਮੇਵ ਚਰਣੰ ਉਧਰਣੰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ (ਸਮੇਵ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਮਤੇ) ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਭੈਦਾਯਕ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਣੰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗਮਨ ਸੰਸਯਹ ॥ ੬੭ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸੰਗਮ) ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਮੈਂ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਲਾਲ ਔ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੰਡਤੋਂ ਕਾ ਸਤਾਹਠ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਮੋਹ ਨਸਟ ਕੀਆ ਤਬ ਤਿਨੋ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੁਛ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨਾਵੋ ਜਿਸ ਸੇ ਦੇਹ ਅਧਿਜਾਸ ਦੂਰ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮਵਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਦੇਹ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਲਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਗਾਥਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ਗਾਥਾ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਰਪੂਰ ਪੁਹਪ ਸੁਗੰਧਾ ਪਰਸ ਮਾਨੁਖ੍ ਦੇਹੰ ਮਲੀਣੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਕਰਪੂਰ) ਮੁਸਕਪੂਰ ਔ (ਪੁਹਪ) ਫੂਲੋਂ ਔ ਹੋਰ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਸਪਰਸ ਕਰਕੇ ਮਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆ ਹੈਂ ॥

ਮਜਾ ਰੁਧਿਰ ਦ੍ਰੁਗੰਧਾ ਨਾਨਕ ਅਥ ਗਰਬੇਣ ਅਗ੍ਯਾਨਣੋ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ (ਮਜਾ)ਮਿਝ ਔਰ(ਰੁਧਿਰ)ਰਕਤ ਔ ਦੁਰਗੰਧਕਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸ ਐਸੇ ਮਲੀਨ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਾਇਕਰ (ਅਥ) ਉਪਰਾਂਤ ਭਾਵ ਫੇਰ ਭੀ (ਗਰਬੇਣ) ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਸ ਮਲੀਨ ਸਰੀਰਕਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ॥ਪ੍ਰਮਾਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ ਜੀ ਯਥਾ—"ਬਿਸਟਾ ਅਸਤਿ ਰਕਤਿ ਪਰੇਟੇ ਚਾਮ। ਇਸ ਊਪਰ ਲੇ ਰਖਿਓ ਗੁਮਾਨ" ॥

ਪ੍ਰਮਾਣੋ ਪ੍ਰਜੰਤ ਆਕਾਸਹ ਦੀਪ ਲੋਅ ਸਿ ਖੰਡਣਹ ॥

ਯਦਪਿ ਇਹ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮਾਣੂਓਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਸਿਧੀ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਸਾਤ ਲੋਕ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਔਰ ਦੀਪੋਂ ਜੋ ਖੰਡੋਂ ਸਹਤ ਹੈ ॥

ਗਛੇਣ ਨੈਣ ਭਾਰੇਣ ਨਾਨਕ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ ॥ ੨ ॥

(ਗਛੇਣ) ਜਾਇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਫੁਰਕਨੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਬੀ ਮੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਣੋ ਸਤਿ ਹੋਵੰਤੋ ਮਰਣੋ ਦ੍ਰਿਸਟੇਣ ਮਿਥਿਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕੋ ਸਤ ਜਾਣੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਸਾਥਿ ਚਲੰਥੋ ਭਣੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹੀ ਸਤਜ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਭਰਮੇਣ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ ਬਾਂਧਵਹ ॥

ਇਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰ ਬਾਧਵੋਂ (ਖੁ) ਬੀਚ ਅਰਥਾਤ ਇਨੋਂ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਭ੍ਰਮਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲਭਧ੍ਯੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੰ ਗੋਪਾਲ ਭਜਣੰ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ (ਲਭਧ੍ਯੰ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੈਲਾਗਰ ਸੰਗੇਣ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖ ਸਿ ਚੰਦਨਹ ॥
ਨਿਕਟਿ ਬਸੰਤੋ ਬਾਂਸੋ ਨਾਨਕ ਅਹੰ ਬੁਧਿ ਨ ਬੋਹਤੇ ॥ ੫ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ—ਜੈਸੇ ਮਲਿਆਗਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਣੇ ਤੇ ਨਿੰਮ ਆਦੀ ਕਟਕ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਉਚਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਔ ਪੋਲਾ ਕੁਲ ਘਾਤੀ ਗੰਢੋਂ ਆਦੀ ਚਾਰ ਦੋਖੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਬਾਂਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੌ ਉਹ ਚੰਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ—ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਨ ਤੇ ਭੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਉਚਾਈ ਔ ਕੁਟਿਲਤਾ ਰੂਪੀ ਗੰਠੋਂ ਔ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਉਪਦੇਸ ਨ ਠਹਿਰਨਾ ਇਹ ਪੋਲਤਾ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਰੋਧ ਇਹ ਕੁਲ ਘਾਤਿ ਇਤ ਆਦੀ ਦੂਸਣੋ ਸੰਯੁਕਤਿ ਹੋਨੇ ਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬਾਂਸੁ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸੁਗੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਭਾਵ ਭਲਿਆਈ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਇਨ ਦੋਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਚਮਾਰ ਭੀਲ ਆਦੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ ਨਿੰਮ ਕੇ ਸਦਰਸ ਭੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਗਾਥਾ ਗੁੰਫ ਗੋਪਾਲ ਕਥੰ ਮਥੰ ਮਾਨ ਮਰਦਨਹ ॥

ਇਸ (ਗਾਥਾ) ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਉਪਲਖਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੰਬੰਧਨੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਮੈਂ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਕਥਾ(ਗੁੰਫ) ਗੁੰਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਮਥੰ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ (ਮਰਦਨ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਤੰ ਪੰਚ ਸਤ੍ਰੇਣ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਾਣੇ ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਾਣੋਂ ਕੋ (ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ) ਚਲਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕਾਮ ਆਦੀ ਪਾਂਚ ਸਤ੍ਰੂ(ਹਤੰ) ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬਚਨ ਸਾਧ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਲਹੰਥਾ ਬਡ ਕਰਮਣਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਪੰਥਾ) ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਡੇ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ(ਲਹੰਥਾ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਹੰਤਾ ਜਨਮ ਮਰਣੇਨ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ(ਰਮਣੰ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪਤ੍ਰ ਭੁਰਿਜੇਣ ਝੜੀਯੰ ਨਹ ਜੜੀਅੰ ਪੇਡ ਸੰਪਤਾ ॥

ਜੈਸੇ (ਭੁਰਿਜੇਣ) ਅਪਨੀ ਅਪਨੀਰੁਤ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਪਤ੍ਰ (ਝੜੀਅੰ) ਝੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੀ (ਸੰਪਤਾ) ਡਾਲੀਓਂ ਸਾਥ ਉਹ ਝੜੇ ਹੋਏ ਪਤ੍ਰ ਜੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਓਹ ਪਤ੍ਰ ਪਵਨ ਕਰ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੂਏ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਬਿਖਮਤਾ ਨਾਨਕ ਬਹੰਤਿ ਜੋਨਿ ਬਾਸਰੋ ਰੈਣੀ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹ (ਬਿਖਮਤਾ) ਕਠਨ ਜੋਨੀ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ

ਵਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਝੂਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਭਾਵਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਲਭੰਤੰ ਬਡਭਾਗਣਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਕੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਹੀ (ਲਭੰਤੇ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਣ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਹ ਬਿਆਪਣਹ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਮਣੰ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਡੂਬਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥

ਗਾਥਾ ਗੂੜ ਅਪਾਰੰ ਸਮਝਣੰ ਬਿਰਲਾ ਜਨਹ ॥

ਇਹ ਜੋ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮ ਗੋਹਜ ਹੈ ਇਸਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਜਨ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾਮ ਤਜਣੰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਮ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਕਾਮ)ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਨਾ ਭਾਵ ਐਹ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਕਠਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧ ਬਚਨਾ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥

ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰੋੜੋਂ ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸਰਵਨ ਕਰਕੇ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਧ੍ਯਾਨੰ ਨਾਨਕ ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਣਹ ॥ ੧੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੈਣਹ ॥ ਜੇਣ ਮਧ੍ਯ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਜਿਨੋਂ ਬੀਚ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸੈਣਹ) ਸੋਈ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤੇ ਰਮਣ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥ ਨਾਨਕ ਲਭਧ੍ਯੰ ਬਡਭਾਗਣਹ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਹਰਿ ਲਬਧੋ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਮਿਤੋ ॥ ਬਿਦਾਰਣ ਕਦੇ ਨ ਚਿਤੋ ॥

ਸ੍ਰੇਸਟ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋ ਕਾ ਚਿਤ ਕਬੀ ਬਿਦਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਅਸਥਲੁ ਤੋਲੁ ਅਮਿਤੋ ॥ ਸੁੋਈ ਨਾਨਕ ਸਖਾ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਕਿਤੋ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਅਸਥਾਨ ਕਾ (ਤੋਲ) ਵੀਚਾਰ ਅਮਿਤ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਖਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਅਪਜਸੰ ਮਿਟੰਤ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰਹ ॥ ਸਿਮਰਤਬ੍ਯ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰਣਹ ॥

ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜਨਮਨੇ ਸੇ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਜਸ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਵਸਜ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਗਵਾਨ ਅਚੁਤ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣਹ ॥ ੧੪ ॥

ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਮਰਣੰ ਬਿਸਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥ ਜੀਵਣੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧ੍ਯਾਵਣਹ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਬਿਸਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਮਰਨਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨਾ ਹੈ ਏਹ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ॥

ਲਭਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਣਹ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਪੂਰਬਲੇ ਲੇਖੇ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ (ਲਭਣੰ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦਸਨ ਬਿਹੂਨ ਭੁਯੰਗੰ ਮੰਤ੍ਰੰ ਗਾਰੁੜੀ ਨਿਵਾਰੰ ॥

ਜੈਸੇ (ਦਸਨ) ਦਾਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਾਟਣੇ ਤੇ ਜ਼ਹਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦਾਤੋਂ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਸੇ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਿਸਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰਾਭਾਸੁ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਦਾਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤੋ ਜਹਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ

ਹੰਕਾਰ ਸਰਪ ਕੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪ ਦਾਂਤੋਂ ਕੇ ਕਾਟੇ ਹੂਏ ਕੋ ਹਰਖ ਸੋਕ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਜਗਯਾਸੀ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਯਾਧਿ ਉਪਾੜਣ ਸੰਤੰ ॥ ਨਾਨਕ ਲਬਧ ਕਰਮਣਹ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਬਿਆਧੀ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੰਤਹੀ ਗਾਰੜ੍ਹੂ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈਂ॥੧੬॥

ਜਥ ਕਥ ਰਮਣੰ ਸਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਅਣਹ ॥

ਜਹਾ ਕਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਸਰਣੰ) ਆਸਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਤਥ ਲਗਣੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ ਪਰਸਾਦੰ ਗੁਰ ਦਰਸਨਹ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਔ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ (ਤਥ) ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਮਨ ਬਿਧੰ੍ ਸਿਧੰ੍ ਸਰਬ ਕੁਸਲਣਹ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਮਨ (ਬਿਧੰ੍) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸਰਬ (ਕੁਸਲਣਹ) ਸੁਖ (ਸਿਧੰ੍) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗਾਥਾ ਗਾਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਬੰ੍ ਪਰਾ ਪੂਰਬਣਹ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਪੁਰਬ ਗਿਆਨੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ (ਗਾਥਾ) ਕਥਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਅਬ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨ ਰਮਣੰ ਗਵਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਉਧਰਣਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਗਵਣੰ) ਜਾਇਕਰ ਜੋ ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਣਾ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੰ ਨਾਨਕ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮ ਨ ਲਭ੍ਯਤੇ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੋ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰੰ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਨਾਮ ਉਰਧਾਰੰ ॥

ਜਿਸਨੇ ਵੇਦੋਂ ਔ ਪੁਰਾਣੋਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰਕਰਕੇ ਏਕਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਲਪੁਰਖਕਾ ਨਾਮਰਿਦੇਮੈਂ ਧਾਰਨਕੀਆਹੈ॥

ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਸਗਲ ਉਧਾਰੰ ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਾਰੰ ॥ ੨੦ ॥

ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਔ ਔਰੋਂ ਕੀ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਆਪ ਤਰ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਦੁਰਲਭ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਸਿਮਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੰ ਉਧਰਣੰ ਕੁਲ ਸਮੂਹਣਹ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬਧਿਅੰ ਸਾਧਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੰਤਿ ਦਰਸਨਹ ॥ ੨੧ ॥

ਸੋ ਨਾਮ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥

ਸਰਬ ਦੋਖ ਪਰੰਤਿਆਗੀ ਸਰਬ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜੰਤਣਃ ॥

ਸਰਬ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਪਰੀਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਧਰਮ ਕੋ ਜੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥

ਲਬਧੇਣਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣਿ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਣਃ ॥ ੨੨ ॥

ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸੋ ਸਤਸੰਗ ਮਸਤਕਕੇ ਲੇਖਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰਮਿਲਤਾਹੈ॥੨੨॥

ਹੋਯੋ ਹੈ ਹੋਵੰਤੋ ਹਰਣ ਭਰਣ ਸੰਪੂਰਣਃ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੇ ਹਰਨੇ ਭਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੀਛੇ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਅਬ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਕੋ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਅਬਾਧਜ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਸਤਮਜਾਣੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਣੰ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜਾਣੋ ॥ ੨੩ ॥

ਸੁਖੇਣ ਬੈਣ ਰਤਨੰ ਰਚਨੰ ਕਸੁੰਭ ਰੰਗਣਃ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ (ਰਤਨੰ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਕਸੁੰਭੇ ਕੇ ਰੰਗ ਸਮ ਬਿਨਸੰਗਰ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਬਿਓਗੀ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਨ ਸੁਪਨਹ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੰਡਤੋ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਰੋਗ ਸੋਗ ਕਰ ਗ੍ਰਸਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੌ ਨਾਮ ਨਗਰ ਮੈ ਬਿਵਾਹ ਕੇ ਸਮੇ ਲੜਕੀਆ ਕੋ ਇਹ ਛੰਦ ਸੁਨਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਛੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਫੁਨਹੇ ਹੈ ਇਸ ਫੁਨਹੇ ਛੰਦ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੇਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਹੇ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਾਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰਮ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਾਵਤੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਜੋ ਕਲਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਵੇਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਲੇਖੋਂ ਕੋ ਲਿਖਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਲੇਖ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਲਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ ॥

ਹੇ ਅਨੂਪ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ (ਉਰਝਿ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ ॥

ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਸੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੋਹਿਤ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬੈਸਿ ਕਿ ਕੀਰਤਿ ਮੈ ਕਹਾਂ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ (ਕਿ) ਜੋ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਅਰਪੀ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਭੁ ਦਿਵਾ ॥

ਔਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਭੀ ਸਿੰਗਾਰਾ ਕੋ ਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰੂੰ ਔਰ ਏਹ ਸਭ ਅਪਨਾ ਜੀਵ ਭੀ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਯੇਹਸਰਬਅਵਸਥਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈ ਬਤੀਤ ਕਰੂੰ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜ ਸੁ ਕੰਤਿ ਵਿਛਾਈਐ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਪਿਆਸੀ ਹੋਇਕਰ(ਕੰਤ)ਪਤੀਕੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇਸਰਧਾਰੂਪੀ ਸੇਹਜਾ (ਵਿਛਾਈਐ) ਵਿਛਾਵਣੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਸਾਜਨੁ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤੋ ਭੀ (ਹਰਿਹਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਛੰਦ ਕੀ ਰੀਤ ਮਸਤਕ ਮੈ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਜਨ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਖੀ ਕਾਜਲ ਹਾਰ ਤੰਬੋਲ ਸਭੈ ਕਿਛੁ ਸਾਜਿਆ ॥

(ਸਖੀ) ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪ ਕਜਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਹਾਰ ਔ ਮਿਠੇ ਬਚਨ ਕਰਨੇ ਯੇਹ (ਤੰਬੋਲ) ਪਾਨੋਂ ਕਾ ਬੀੜਾ ਇਤਯਾਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਤਬ ਭੀ ਕੀਆ ॥

ਸੋਲਹ ਕੀਏ ਸੀਗਾਰ ਕਿ ਅੰਜਨੁ ਪਾਜਿਆ ॥

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਔ ਪਾਚ ਪ੍ਰਾਣ ਏਕ ਮਨ ਇਨ ਸੋਲਾ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਸ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸੋਲਾਂ ਸੀਗਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਿ) ਜੋ ਸੁਰਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੁਧੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ(ਪਾਜਿਆ) ਮਿਲਾਇਆਹੈ ਕਜਲ ਸੇ ਸੁਰਮਾ ਭਿੰਨ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਜੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕਾ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈ ਤੋ ਸਭ ਕਿਛ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸਿੰਗਾਰ ਸਫਲਤਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਕੰਤੈ ਬਾਝੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ਸਾ ਵਡਭਾਗਣੇ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੰਤ ਕਾ ਧਿਆਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ

ਜਗਯਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਬਣਿਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣੇ ॥

ਔਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਂਗਾਰ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਬਣਿਆ) ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਸੁਤੀ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਆ ॥

ਇਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਵਾ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਭੀ ਅਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਸੁਤੀਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਸਭ ਪੂਰਨਭਈਹੈ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਜਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਆ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕੰਤ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਇਤੀ ਆਸ ਕਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਐ ॥

ਮੈਂ ਆਸਾਵੰਤੀ ਕੋ ਇਤਨੀ ਭਾਵ ਬਹੁਤੀ ਆਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਹੂਏ ਹੋਵੇਂ ਤਬ ਪੂਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਬਹੁਤੁ ਕਿ ਅਵਗਣ ਛਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਅਵਗੁਣ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਅਵਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀ (ਛਾਇਆ) ਅਛਾਦਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਮਨੁ ਠਹਰਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮੁਝ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਭੀ ਅਵਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਗਿਆਹੈ॥੫॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਅੰਤ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ (ਬੇਅੰਤੁ) ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਦੁਤਰੁ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਰਾਇਆ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟਿਆ ਆਵਾਗਉਣੁ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਆਵਨਾ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮੇਰੈ ਹਾਥਿ ਪਦਮੁ ਆਗਨਿ ਸੁਖ ਬਾਸਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ (ਆਗਨਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਵੇਹੜੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕਾ ਵਸਨਾ ਭਯਾ ਹੈ। ਵਾ ਜਿਸ ਵਿਸਨੂੰ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਪਦਮੁ) ਕੌਲ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਵੇਹੜੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਸਖੀ ਮੋਰੈ ਕੰਠਿ ਰਤੰਨੁ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਨਾਸਨਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਖਯਾਤ ਹੋਣਾ ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਮੈ ਰਤਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਸਰਬ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਸਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਾਸਉ ਸੰਗਿ ਗੁਪਾਲ ਸਗਲ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ਹਰਿ ॥

ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਰਾਸ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੂੰ॥ਜੇ ਕਹੇ ਵੁਹ ਕੈਸਾ ਹੈ?ਸੋ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਬਸਹਿ ਜਿਸੁ ਸਦਾ ਕਰਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਰਬ ਰਿਧੀ ਪੁਨਾ ਅਠ ਵਾ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਧੀਆ ਔ ਨੌ ਨਿਧੀਆ ਸਦਾ ਵਸਤੀਆ ਹੈਂ ॥੭॥

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰਾਵਣਿ ਜਾਹਿ ਸੇਈ ਤਾ ਲਾਜੀਅਹਿ ॥

ਜੋ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਰਾਵਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲਜਾਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋਈ ਨਰਕੋਂ ਮੈ ਤਲੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਪਾਵਤੇਹੈਂ। ਯਥਾ—ਪੋਤਾਲੋ ਪਤਿ ਉਤਰੈ ਪਰਤ੍ਰਿਅ ਰਤਾ ਮਾਸ ॥ ਥੰਮਾ ਨਾਲ ਲਗਾਈਅਹਿ ਕੋਇ ਨ ਆਵੈ ਪਾਸ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਹਿ ਪਰਦਰਬੁ ਛਿਦ੍ਰ ਕਤ ਢਾਕੀਅਹਿ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਚੁਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੈਂ ਕੇ(ਛਿਦ੍ਰ)ਦੋਸ ਕਬ ਢਕੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਗਲ ਕੁਲ ਤਾਰਈ ॥

ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕੁਲਾ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਸੁਨਿਤੇ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਈ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੌ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਊਪਰਿ ਬਨੈ ਅਕਾਸੁ ਤਲੈ ਧਰ ਸੋਹਤੀ ॥

ਊਪਰ ਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਚੰਦੋਆ ਬਨ ਕਰ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਨੀਚੇ ਧਰਤੀ ਫਰਸ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥

ਦਹ ਦਿਸ ਚਮਕੈ ਬੀਜੁਲਿ ਮੁਖ ਕਉ ਜੋਹਤੀ ॥

ਅਰ ਬਿਜਲੀ ਭੀ ਜਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਕਰ ਚਮਕਤੀ ਹੈ ਵਾ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਿਜਲੀ ਵਤ ਪਕਾਸ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਕੋ (ਜੋਹਤੀ) ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੌ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਖੋਜਤ ਫਿਰਉ ਬਿਦੇਸਿ ਪੀਉ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਬਿਦੇਸੋਂ ਬੀਚ ਖੋਜਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੂੰ ਔ ਪੂਛਤੀ ਭਈ ਹੂੰ ਕਿ ਐਸੇ ਪਤੀ ਕੌ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਕਹਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤਾ ਨੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਜੇ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਡਿਠੇ ਸਭੇ ਥਾਵ ਨਹੀ ਤੁਧੁ ਜੇਹਿਆ ॥ ਬਧੋਹੁ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਤਾਂ ਤੂ ਸੋਹਿਆ ॥ ਵਸਦੀ ਸਘਨ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ॥ ਹਰਿਹਾਂ ਨਾਨਕ ਕਸਮਲ ਜਾਹਿ ਨਾਇਐ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ॥ ੧੦ ॥

ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੌ ਬੰਧਾ ਅਰਥਾਤ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸੋਭ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥ ਐਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਪੁਰੀ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁਤ ਸੰਘਨੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰ ਉਪਮਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਕੋਈ ਪੁਰੀ ਇਸਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ॥ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਾਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੇਰਾ ਬੰਧਾਨ ਬੰਧਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਨੂਪ ਪੁਰੀ ਭਾਵ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸੰਘਨੀ ਵਸਤੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਅਸਥਾਨ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਸੁ ਚਿਤ ਸੁ ਸਾਜਨੁ ਚਾਹੀਐ ॥

ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਮੈਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਕਰ ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਾਜਨ ਕੌ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਸੈ ਕਉ ਆਹੀਐ ॥

ਜਿਸ ਮੇਘ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਮੇਘੋਂ ਕੀ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਠਹਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੌ (ਆਹੀਐ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ ਬੂੰਦ ਜਲ ਕਾਰਣੇ ॥

ਜੈਸੇ ਵਹੁ ਏਕ ਜਲ ਕੀ ਬੂੰਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਦਾਸ ਹੂਆ ਬਨੋਂ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਮਿਤ ਕਾ ਚਿਤੁ ਅਨੂਪੁ ਮਰੰਮੁ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥

ਸਰਬ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਨੂਪ ਚਿਤ ਕਾ ਭੇਦ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਹਕ ਗੁਨੀ ਅਪਾਰ ਸੁ ਤਤੁ ਪਛਾਨੀਐ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ (ਗਾਹਕ) ਜਗਯਾਸੀ ਔਰ (ਗੁਨੀ) ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤਹਿ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਤ ਹੋਵੈ ਰੰਗੁ ਘਨਾ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਚਿਤਕੋ ਤਿਸ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਤਬ ਅਤੀ ਅਧਿਕ (ਰੰਗੁ)ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਚੰਚਲ ਚੋਰਹਿ ਮਾਰਿ ਤ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਬੀ (ਚੰਚਲ) ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੋਰੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਸਚੇ ਧਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਜੈਸੇ ਮਧਮ ਸਖੀ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਸੁਨਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਮਧਮ ਜਗਯਾਸੀ ਉਤਮ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋ ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਉਥਾਨ ਕਾਲ ਅਪਨਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਕਹੇ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੈ ਊਭੀ ਭਈ ਗਹਿਓ ਕੀ ਨ ਅੰਚਲਾ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਬੀਚ (ਊਭੀ) ਦ੍ਵੈ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਮੈਂ ਔਰ ਏਕ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਖਿਨਕ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਚਮਤਕਾਰ ਹੂਆ ਥਾ ॥ ਉਤ੍ਰ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਸਖੀ ਤਬ ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ (ਅੰਚਲਾ) ਪੱਲਾ ਕਿਉਂ ਨ ਪਕੜਾ ? ਭਾਵ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤਿ ਕਿਉਂ ਨ ਭਈ ? ਪੁਨਾ ਮਧਮ ਸਖੀ ਜਗਯਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਿਤ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬੰਚਲਾ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਬਿਰਾਜਵਾਨ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ(ਬੰਚਲਾ)ਠਗ ਲੀਆ ਥੇ॥ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਤਿਸਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨ ਰਹੀ ਭਾਵ ਸਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹੀ ॥

ਖੋਜਉ ਤਾਕੇ ਚਰਣ ਕਹਹੁ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ ਕਹੁ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ?

ਹਰਿਹਾਂ ਸੋਈ ਜਤੰਨੁ ਬਤਾਇ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈਐ ॥ ੧੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਸੋਈ ਉਪਾਵ ਮੁਝਕੋ ਬਤਾਵੋ ਜਿਸਕਰਕੇ ਤਿਸਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੋ ਹਮ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ॥੧੩॥ ਉਤਮ ਸਖੀ ਪਤੀਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਜਤਨ ਬਤਾਵਤੀ ਹੈ॥

ਨੈਣ ਨ ਦੇਖਹਿ ਸਾਧ ਸਿ ਨੈਣ ਬਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਂਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂਦੇਖਤੇਹੈਂ ਸੋ ਨੇਤ੍ਰਭੀ(ਬਿਹਾਲਿਆ)ਦੁਖੀਰਹਿਤੇਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂਕਾ ਦਰਸਨਕਰੋ॥

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨਹੀ ਨਾਦੁ ਕਰਨ ਮੁੰਦਿ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਕਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਬੰਧੀ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮੁੰਦਾ ਪਾਇਆ ਚਾਹੀਏ ਅਰਥਾਤ ਬੰਦ ਕੀਏ ਚਾਹੀਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਸੁਣੋ ॥

ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਨ ਨਾਮੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਕਰਿ ਕਟੀਐ ॥

ਜੋ ਰਸਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਲ ਤਿਲ ਕਰਕੇ ਕਟ ਦੇਈਐ ਤਾਂਤੇ ਜਿਹਬਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ॥ **ਹਰਿਹਾਂ ਜਬ ਬਿਸਰੈ ਗੋਬਿਦਰਾਇ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ਘਟੀਐ ॥ ੧੪ ॥**

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਘਾਟਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਨ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰੋ ਇਹੀ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਜਤਨ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥
ਕਮਲ ਜੋ ਜਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੀਵ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਕਜ ਫਾਥੇ ਪੰਕ ਮਹਾ ਮਦ ਗੁੰਫਿਆ ॥ ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝਾਇ ਬਿਸਰਤੇ ਸੁੰਫਿਆ ॥

ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਫੂਲ(ਪੰਕ)ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਫਾਥੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ(ਮਹਾਮਦ)ਅਤੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਗੁੰਫਿਆ) ਗੁੰਦਿਆ ਹੂਆ ॥ ਤਿਸ ਚਿਕੜ ਸੰਗ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਗ ਉਰਝ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋ ਕੋ (ਸੁੰਫਿਆ) ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥

ਹੈ ਕੋਊ ਐਸਾ ਮੀਤੁ ਜਿ ਤੋਰੈ ਬਿਖਮ ਗਾਂਠਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਮਲ ਕਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਕਮਲ ਕੀ ਚਿਕੜ ਸਾਥ ਕਠਨ ਗੰਠ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰਤੋੜਦੇਵੇ॥ਉਤ੍ਰ॥

ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥੁ ਜਿ ਟੂਟੇ ਲੇਇ ਸਾਂਠਿ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਲਛਮੀ ਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਟੂਟੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਨੂੰ ਗੰਢ ਲਵੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾਰ

ਵਰਖਾ ਕਰੇ ਔ ਕਮਲ ਚਿਕੜ ਸੇ ਛੂਟ ਕਰ ਖਿੜ ਜਾਵੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਰ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਫਾਥੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕੁਟੰਬ ਸੇ ਉਰਝ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਤਰਫ ਕੀ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਗਾਠ ਕੋ ਤੋੜ ਦੇਵੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬੱਦਲ ਬਚਨ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਕਰ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਭੰਗ ਹੂਆ ਮੋਹ ਸੇ ਛੁਡਾ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਸੈ *(ਸਾਠ) ਜੋੜ ਦੇਵੈ ॥ ੧੫॥

ਧਾਵਉ ਦਸਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਅਨੇਕ (ਦਸਾ)ਤਰਫੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸੇਵਨ ਆਦੀ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥ ਪ੍ਰਸਨਃ-

ਪੰਚ ਸਤਾਵਹਿ ਦੂਤ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਮਾਰਣੇ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਪੰਚ ਦੂਤ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਕਰੋਂ ॥ ਉਤ੍ਰਃ-

ਤੀਖਣ ਬਾਣ ਚਲਾਇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਧ੍ਯਾਈਐ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਰੂਪੀ ਤੀਖਣ ਬਾਣੋਂ ਕੋ ਚਲਾਈਏ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਘਾਤ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਪਾਈਏ ਤਬ ਅਤੀ (ਬਿਖਾਦੀ) ਸੋਕ ਦੇਨੇ ਹਾਰਿਓਂ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਘਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ਮੂਲ ਨ ਨਿਖੁਟਈ ॥ ਖਾਵਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਸਭਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਈ॥

---

*ਵਾ ਪੰਕਜ ਕਮਲ ਮੈ (ਪੰਕ)ਭਵਰੇ ਫਾਥੇ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਉਹ ਭਵਰੇ? ਜੋ ਅਤੀ ਮਦ ਕਰਕੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਗ ਕਮਲ ਕੇ ਮੈਲ ਉਰਬ ਗਏ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਕੇ ਅਸਤ ਹੋਣੇ ਤੇ ਕਮਲ ਮੈ ਮੁੰਦੇ ਗਏ ਹੈਂ ਉਡ ਜਾਣ ਰੂਪ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਭਵਰ ਕੀ ਕਮਲ ਸਾਥ ਕਠਨ ਗਾਠ ਪਈ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਲਛਮੀ ਪਤੀ ਨਾਥ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਟੂਟੇ ਹੋਏ ਭਵਰੇ ਦੇ ਅੰਗਾ ਨੂੰ ਸੰਵਲਦੇਅਰਥਾਤ ਸੂਰਜਉਦੇ ਹੋਵੇ ਕਮਲਖਿੜਜਾਵੇਭਵਰਾਵਿਚੋਂ ਉਡ ਜਾਵੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮੈ ਜਰਾਜਾਸੁ ਰੂਪ ਭਵਰਾ ਜੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁੰਦਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਕਿਸੀ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕੇ ਬਲ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰੂਪ ਕਮਲ ਮੈ ਫਸਰਿਆਹੈਤਿਸਕਾਅੰਗ ਵ ਗ੍ਰਿਸਤ ਕੇ ਸੰਗ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਰੂਪ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਗੰਢ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਇਕ ਵਿਸ਼ਨੂ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਜੋ ਟੁਟੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਗੰਢ ਮਿਲਾਇ ਲਵੇ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤੀਬਰਤਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਸਭ ਦੁਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਕਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਇਣ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕੀਨੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸੋਂ ਕਬੀ ਨਿਖੁਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੁਹ ਸੰਪੂਰਨ ਖਾਵਤੇ ਔਰ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਿ ਹਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ ਕਦੇ ਨ ਜਾਂਹਿਮਰਿ॥੧੭॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਸੁਖੋਂ ਕਾ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਵੁਹ ਸਦਾ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਕਬੀ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਵੁਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੭॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਭਗਤੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥ ਸਗਲੇ ਹੋਏ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਾ ॥

ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸਥਾਨ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਕਰਨਿ ਜੈਕਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਮੁਏ ਪਚਿ॥ ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਿ॥੧੮॥

ਸਰਬ ਜੀਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਿੰਦਕ (ਪਚ) ਜਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਸੁਜਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਤਹ ਨਹੀ ਸੇਵੀਐ ॥ ਝੂਠੈ ਰੰਗਿ ਖੁਆਰੁ ਕਹਾਂ ਲਗੁ ਖੇਵੀਐ ॥

ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਸੇਵਤੇਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠੇ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਕੇ(ਰੰਗਿ)ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਖ੍ਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਅਨੰਦ ਕਹਾ ਤਕ ਰਹਿਨਗੇ ਵਾ ਚਲਨਗੇ ਭਾਵ ਅੰਤ ਕੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਦਰਗਹ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਤੇ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਸਮਾਨ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਕਾਹੇ ਕੋ ਸੁਖ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਿਆਂ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਉਹ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮੰਨੀਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਕੀਨੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਗਵਾਰ ਬਿਕਾਰ ਘਨ ॥ ਮਹਾ ਦ੍ਰੁਗੰਧਤ ਵਾਸੁ ਸਠ ਕਾ ਛਾਰੁ ਤਨ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਗਵਾਰ ਨੇ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਧਿਕ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਸਠ) ਮੂਰਖ ਕਾ ਏਹ ਸਰੀਰ ਮਹਾ ਦੁਰਗੰਧੀ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਜਾਏਗਾ ॥

ਵਿਰਤਉ ਗਰਬ ਗੁਬਾਰਿ ਮਰਣੁ ਨਹ ਜਾਨਈ ॥
ਹਰਿਹਾਂ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ ਕਾਹੇ ਸਚੁ ਮਾਨਈ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀਕੇ (ਗਰਬ) ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਗੁਬਾਰ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਵਿਰਤਾ ਹੈ ਔ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਸਮਾਨ ਇਸ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਚ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਸੱਤ ਹੀ ਜਾਨੋ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਸਕੀ ਪੂਜੈ ਅਉਧ ਤਿਸੈ ਕਉਣੁ ਰਾਖਈ ॥ ਬੈਦਕ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਹਾਂ ਲਉਭਾਖਈ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਆਯੂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਔਰ ਕੌਨ ਰਾਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਾਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹਕੀਮ ਵਾ ਗਰੰਥ ਜੋ (ਬੈਦਕ) ਹਿਕਮਤ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵੋਂ ਕੋ ਕਹਾਤਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰੈਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵੋਹ ਤੌ ਅੰਤ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਹੋਇਗਾ ॥

ਏਕੋ ਚੇਤਿ ਗਵਾਰ ਕਾਜਿ ਤੇਰੈ ਆਵਈ ॥
ਹਰਿਹਾਂ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸਭੁ ਜਾਵਈ ॥ ੨੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ (ਗਵਾਰ) ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇਗਾ ਹੇ ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਤੌ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਸਭ ਜਲ ਕਰ ਛਾਰ ਹੋਕਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ॥ ੨੧ ॥

ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪੀਜਈ ॥
ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਖਾਵਹਿ ਸੰਤ ਸਗਲ ਕਉ ਦੀਜਈ ॥

ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਔਸਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦਾ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਔਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵੁਹ ਸੰਤ ਸਰਬ ਜਗਜਾਸੀਓਂ ਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਿਸੈ ਹੀ ਪਾਵਣੇ ॥
ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਰਾਵਣੇ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਨਾਮ ਪਾਵਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਰਾਵਣੇ) ਜਪਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਵੈਦਾ ਸੰਦਾ ਸੰਗੁ ਇਕਠਾ ਹੋਇਆ ॥ ਅਉਖਦ ਆਏ ਰਾਸਿ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਖਲੋਇਆ ॥

ਜਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰੂਪੀ (ਵੈਦਾ) ਹਕੀਮੋਂ ਕਾ (ਸੰਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੂਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਅਉਖਦ ਰਾਸ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮੋਖ ਕਾਰਜ ਬੀਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਖਲੋਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਓਨਾ ਕਰਮ ਸੁ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ ॥
ਹਰਿਹਾਂ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਪਾਪ ਤਨ ਤੇ ਖਿਸਰਿਆ ॥ ੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਨੇ ਜੋ ਜੋ ਸਮਾਨ ਕਰਮ ਭੀ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਤੇ ਦੂਖੋਂ ਔ ਪਾਪੋਂ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਹੀ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥

ਚਉਬੋਲੇ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚਉਬੋਲੇ ਛੰਦ ਵਸੇਸ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਚਾਰ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਬੋਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ਲਹੌਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਥੇ ਸੰਮਨ ਔਰ ਮੂਸਨ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਨੋਂ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੇਤ ਕਿਸੀ ਬਨੀਏ ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਪਾੜ ਕਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ ਸੋ ਲੇ ਲੀਆ ਸੰਮਨ ਜੋ ਮੂਸਨ ਕਾ ਪਿਤਾ ਥਾ ਸੋ ਦੁਕਾਨ ਕੀ ਛਤ ਕੇ ਊਪਰ ਖੜਾ ਹੂਆ ਵਸਤੂਆ ਪਕੜੀ ਜਾਤਾ ਥਾ ਔਰ ਮੂਸਨ ਨੀਚੇ ਸੇ ਪਕੜਾਵਤਾ ਥਾ ਜਬ ਪੁਤ੍ਰਕੋ ਸੰਮਨ ਉਪਰ ਸੇ ਛਤ ਵਿਚੋਂ ਖੈਂਚਣੇ ਲਗਾ ਤਬ ਤਿਸ ਬਨੀਏ ਨੇ ਜਾਗ ਕਰ ਮੂਸਨ ਕੀ ਨੀਚੇ ਸੇ ਲਾਤ ਪਕੜ ਲਈ ਤਬ ਸੰਮਨ

ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੇਕਰ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ ਜਾਹਿਰ ਹੁਆ ਤੌ ਲੋਕ ਕਹੈਂਗੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟ ਲੀਆ ਅਰ ਓਹ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਯੁਗਤਿ ਸੰਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਹਜੂਰ ਮੇਂ ਅਰਜ ਕਰੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਨੇ ਕੋ ਸਰਬ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਲੰਗਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਬ ਸੰਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰੋਸਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸੰਮਨ ਮੂਸਨ ਕਹਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਬੁਲਾਵੋ ਤੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੇਂਗੇ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸੰਮਨ ਚੁਪ ਰਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਆਓ ਮੂਸਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੇਂ ਐਸਾ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਮੂਸਨ ਨੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਜੂਰ ਆਨਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਪੁਨਾ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਬਿਰਾਜਵਾਨ ਭਏ ਤਬ ਸੰਮਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ ਕਿ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟਾ ਥਾ ਕੁਛ ਇਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ ਗਿਲਾਨ ਨ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਆਪਸ ਮੇਂ ਚਰਚਾ ਕਰੀ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਮਨ ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਮ ਕਿ੍ਹੁ ਹੋਤੀ ਸਾਟ ॥
ਰਾਵਨ ਹੁਤੇ ਸੁ ਰੰਕ ਨਹਿ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਦੀਨੇ ਕਾਟਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਮਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਸ ਕੀ ਜਿਨ ਕੋ (ਦਮਕਿ੍ਹੁ) ਝਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸੱਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਹੋਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਰਾਵਨ) ਰਾਜਾ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਰੰਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਭਾਵ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਿਰ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਦਮਕਿ੍ਹੁ) ਦੰਮਾ ਕਰਕੇ (ਸਾਟ) ਬਦਲ ਸਦਲ ਹੋਤੀ ਤੌ ਲੰਕਾਪਤੀ ਰਾਵਣ ਰੰਕ ਨਹੀਂ ਥਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਵਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੇਤ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਕਾਟ ਦੀਏ ਥੇ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸਿਰ ਕਾਟਣੇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਰੋਸ ਨ ਕਰ ॥ ੧ ॥ ਮੂਸਨ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤਨੁ ਖਚਿ ਰਹਿਆ ਬੀਚੁ ਨ ਰਾਈ ਹੋਤ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਂ ਜਿਨੋ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਖਰਚ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਬੀਚੁ) ਅੰਤਰਾ ਅਰਥਾਤ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਬੂਝਨੁ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋ ਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਬੇਧਿਓ) ਮਿਲਕਰ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ (ਬੂਝਨੁ) ਸਮਝਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਿਰ ਕਾਟੇ ਕੀ ਭੀ ਮੁਝਕੋ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਹਤਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰ ਮੇਰ ਉਦਿਆਨ ਬਨ ਨਵਖੰਡ ਬਸੁਧਾ ਭਰਮ ॥

ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਔ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਔਰ ਜੋ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਬਨ) ਬਾਗੋਂ ਮੈਂ ਔ ਨਵਖੰਡ (ਬਸੁਧਾ) ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਜੋ (ਭਰਮ) ਫਿਰਨਾ ਹੈ ॥

ਮੂਸਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਕੈ ਗਨਉ ਏਕ ਕਰਿ ਕਰਮ ॥ ੩ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਨ ਮੇਂ ਵਿਚਰਨੇ ਸੇ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਨੇ ਸੇ ਇਨੋਂ ਕਾ ਫਿਰਨਾ ਭੀ ਏਕ ਕਰਮ ਮਾਤ੍ਰ ਗਿਨਤਾ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਮਝ ਕੋ ਪਰੀਸ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਕਰਮ ਤੀਨ ਹਾਥ ਕੀ ਲੰਬੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੂਸਨ ਮਸਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਰਹੀ ਜੁ ਅੰਬਰੁ ਛਾਇ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਸੰਕਾ ਰੂਪੀ ਜੰਗਾਲਤਾ ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਮਸਕਲੇ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰ ॥

ਬੀਧੇ ਬਾਂਧੇ ਕਮਲ ਮਹਿ ਭਵਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੈਸੇ ਕਮਲੋਂ ਮੇਂ ਭੌਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਬਾਧੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨ ਕੇ ਕੰਡਿਓਂ ਸੇ (ਬੀਧੇ) ਵਿੰਨੇ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਓਹ ਤਹਾ ਹੀ ਲਪਟਾਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਰਾਇਣ ਹੋਨੇ ਸੇ ਯਦਪਿ ਦੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਦਪਿ ਓਹ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭਜਨ ਮੇਂ ਤਤਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹਰਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਮਹਤ ਅਰੁ ਗਰਬ ॥

ਤਾਤੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਅਰ ਉਤਸਾਹ ਮਾਂਨ ਔ (ਮਹਤ) ਮਹਤਤਾ ਵਾ ਮੁਰਾਤਬਾ ਆਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰ ਜੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਸਨ ਨਿਮਖਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਦੇਂਉ ਸਰਬ ॥ ੫ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਰੇਮ ਕੇ ਤੁਲ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਮੂਸਨ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਈ ਮਰਤ ਹਿਰਤ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਯਦਪਿ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੋਤੇ ਕਉ (ਹਿਰਤ) ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤਦਪਿ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਵਸਤੂ ਕਾ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਨ ਬੇਧਿਓ ਉਰਝਿਓ ਮਿਥ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੬ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਨ (ਬੇਧਿਆ) ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸੱਤ ਰੂਪ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਉਰਝ ਰਹਿਆ ਅਰਥਾਤ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਘਬੁ ਦਬੁ ਜਬ ਜਾਰੀਐ ਬਿਛੁਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਹਾਲ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਭੀ ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਦਬੁ) ਧਨ ਭੀ ਕੋਈ ਲੇਜਾਵੇ ਤਬ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰਕੇ ਅਤਯੰਤ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਸਨ ਤਬ ਹੀ ਮੂਸੀਐ ਬਿਸਰਤ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲ ॥ ੭ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵਕੋ ਦਇਆਲੁ ਪੁਰਖ ਵਿਸਰ ਜਾਤਾਹੈ ਤਬ ਹੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਠਗੇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਆਉ ਹੈ ਚਰਨ ਚਿਤਵ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਰਸ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਹਿ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ (ਬਿਰਹੀ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਲਖ ਘਾਟੀ ਊਂਚੋ ਘਨੋ ਚੰਚਲ ਚੀਤ ਬਿਹਾਲ ॥

ਲਖ ਘਾਟੀ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰੀ ਹੂਆ ਹੂਆ ਚਿਤ ਚੰਚਲ ਹੂਆ ਹੂਆ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨੀਚ ਕੀਚ ਨਿੰਮ੍ਰਿਤ ਘਨੀ ਕਰਨੀ ਕਮਲ ਜਮਾਲ ॥ ੯ ॥

ਜੈਸੇ ਨੀਚੇ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ (ਕੀਚ) ਚਿਕੜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਹਾ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਘਨੀ) ਬਹੁਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਰਨੀ ਰੂਪੀ ਕਮਲ (ਜਮਾਲ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਮਾਲਾ ਨਾਮਾ ਸੰਤ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਮਲ ਨੈਨ ਅੰਜਨ ਸਿਆਮ ਚੰਦ੍ਰ ਬਦਨ ਚਿਤ ਚਾਰ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਕਮਲ ਸਮਾਨ ਅੰਜਨ ਸਹਿਤ ਨੇਤ੍ਰ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਤ (ਬਦਨ) ਮੁਖ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕਾ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਸਨ ਮਗਨ ਮਰੰਮ ਸਿਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਹਾਰ ॥ ੧੦ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਰਮ ਮੈਂ ਜੋ ਮਗਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਯਦਪਿ ਕੋਈ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰੇ ਤਦਪਿ ਵੋਹ ਕਾਟਣੇ ਵਾਲਾ ਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕੋ ਕੋਈ ਪੀੜਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਗਨੁ ਭਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਸੂਧ ਨ ਸਿਮਰਤ ਅੰਗ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਗਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਧ ਅਸੁਧ ਵਾ ਵਿੰਗੇ ਸੂਧੇ ਅੰਗ ਹੋਣੇ ਕੀ ਭੀ ਸਿਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਅਧਮ ਪਤੰਗ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਅਧਮ) ਨੀਚ ਅਰਥਾਤ ਨੂੰਨ ਜੋ ਪਤੰਗ ਹੈ ਸੋ ਦੀਪਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸ ਸਰਬ (ਲੋਅ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਵਾ ਲੋਕੋਂ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ । ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਵਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ। ਵਾ ਏਹ ਸਲੋਕ ਪਤੰਗ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਸੰਮਨ ੧ ਮੂਸਨ ੨ ਜਮਾਲ ੩ ਪਤੰਗ ੪ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਬਰਨ ਕੀਏ ਹੂਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਉਬੋਲੇ ਛੰਦ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨੀ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਊਪਰਿ ਰਾਮੁ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਊਪਰ ਜੋ ਰਾਮ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਨਾਮਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੀ (ਸਿਮਰਨੀ) ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾਕੋ ਸੁਖੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਅਬ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਰਸਨ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਤੇ ਊਪਰ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਭਗਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮੇਰ ਤੇਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਯਥਾ–ਮੇਰ ਤੇਰ ਜਬ ਇਨਹਿ ਚੁਕਾਈ । ਤਾਤੇ ਇਸੁ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਬੈਰਾਈ (ਗਉੜੀ ਮਃ ੫) ॥ ੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋ ਹਸਨੇ ਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਕੋ ਨੀਚ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਹਸਨੇ ਹਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਹਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਜਾਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਪਿਓ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਤੋ ਇਸੀ ਜਾਤੀ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਮੈਂ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਾਤੇ ਇਹ ਜਾਤੀ ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਰ ਡਗਮਗ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਕਹਾ ਡੁਲਾਵਹਿ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਡਾਵਾਡੋਲਨਾ ਵਾ ਦੋਵੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਉ ਅਪਨੇ (ਜੀਉ)ਰਿਦੇ ਕੋ ਡੋਲਾਵਤਾਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਜਾਪਸੇ ਚਿਤਕੋ ਡੋਲਾ ਕਰ ਦ੍ਵੈਤ ਮਾਰਗਮੇਂ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਕੋ ਨਾਇਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਇਕੋ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਭਾਵ ਯੇਹ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਲਜਾਨ ਹੋਇਗੀ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਨਿਸਫਲਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਬਨੇ ਊਪਰਿ ਲਾਲ ਜੜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸੁਵਰਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਭੀ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੋਵੇਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਲਾਲੋਂ ਕਾ ਜੜਾਉ ਭੀ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਸੇ ਭੂਖਨੋਂ ਕੋ ਪਹਿਰ ਕਰ ਅਪਨੀ ਬਿਭੂਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥

ਦੀਸਹਿ ਦਾਧੇ ਕਾਨ ਜਿਉ ਜਿਨ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ ਈਸ੍ਵਰਜ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਭੀ ਹਮ ਕੋ(ਦਾਧੇ)ਜਲੇ ਹੂਏ ਕਾਨੇ ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਓਹ ਊਪਰ ਸੇ ਦਿਲਕਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੇ ਬੀਚ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਭਸਮ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਏਕੁ ਆਧੁ ਜੋ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤਕੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਏਕ ਆਧਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ [illegible] ਜਗਜਾਸੀ ਜੋ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਤ ਹਾਦ [illegible] ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਅਧਜਾਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ॥

ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਕੈ ਗੁਨ ਰਵੈ ਜਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ(ਰਵੈ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੁਹ ਜਹ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਹ [illegible] ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਯਥਾ–[illegible]

ਕਬੀਰ ਜਾ ਦਿਨ ਹਉ ਮੂਆ ਪਾਛੈ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੇਰਾ ਝੂਠਾ ਹੰਕਾਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ [illegible] ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਸੰਗੀ ਭਜਹਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥

ਜਿਸਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਤੌ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗੀ ਜਗਯਾਸੀ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਤਿਸੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਭ ਤੇ ਹਮ ਬੁਰੇ ਹਮ ਤਜਿ ਭਲੋ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਹੀ ਸਭ ਸੇ ਬੁਰੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਕਰਿ ਬੂਝਿਆ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਐਸਾ ਕਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਰਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਹਮਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਬੀਰ ਆਈ ਮੁਝਹਿ ਪਹਿ ਅਨਿਕ ਕਰੇ ਕਰਿ ਭੇਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਛਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਅਨੇਕ ਵੇਸੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਛਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈ ਹੈ ॥

ਹਮ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਉਨ ਕੀਨੋ ਆਦੇਸੁ ॥ ੮ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਛਲ ਤੇ ਹਮ ਤੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਉਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਅਚਲ ਜਾਨ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ ਜਿਹ ਮੂਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਭਾਈ ਸੋਈ ਮਾਰੀਏ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਰੀਏਜਿਸਕੇ ਮਾਰਨੇਸੇ ਇਸ ਜੀਵਕੋ ਸੁਖਹੋਤਾਹੈ॥

ਭਲੋ ਭਲੋ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਬੁਰੋ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ੯ ॥

ਤਿਸ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਕਉ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਭੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਤੀ ਹੋਵਹਿ ਕਾਰੀਆ ਕਾਰੇ ਊਭੇ ਜੰਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈ (ਕਾਰੇ) ਭੈਦਾਯਕ ਕਾਮਾਦਿ ਜੰਤ (ਊਭੇ) ਖੜੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀਆ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤਾਂ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਲੀਆਂ ਭਈਆਂ ਹੈਂ ਵਾਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੋਂ ਮੈਂ ਚੋਰ ਫਾਹੀਆਂ ਲੈਕਰ ਖੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਲੈ ਫਾਹੇ ਉਠਿ ਧਾਵਤੇ ਸਿ ਜਾਨਿ ਮਾਰੇ ਭਗਵੰਤ ॥ ੧੦ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਫਾਂਸੀ ਆਦਿ ਸ਼ਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਲੇਕਰ ਦੌੜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਾਪੀ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਭਯਾਨਕ ਜਮ ਆਦਕੋਂ ਦੁਵਾਰਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੇਕਰ ਓਹ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਹੋਵੇਂ ਤੋ ਭੀਤਿਨਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਮਾਰੇਹੂਏਹੀ ਜਾਣੋ ॥੧੦॥

ਕਬੀਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਭਲਾ ਬੇੜ੍ਹਿਓ ਢਾਕ ਪਲਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਕਾ (ਬਿਰਵਾ) ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਉਤਮ ਹੈ ਸੋ ਪਲਾਸੋਂ ਕੇ (ਢਾਕ) ਸਮਦਾਯ ਸੇ (ਬੇੜਿਓ) ਪ੍ਰਵਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਭੀ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਸੇ ਜੁ ਚੰਦਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜੋ ਪਲਾਸ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ॥ ਸੰਤ ਜਨ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਜਗਯਾਸੀ ਰੂਪੀ ਪਲਾਸੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਯਾਸੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਕਬੀਰ ਬਾਂਸੁ ਬਡਾਈ ਬੂਡਿਆ ਇਉ ਮਤ ਡੂਬਹੁ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੀ ਬਡਿਆਈ ਮੈਂ ਬਾਂਸ ਡੂਬਿਆ ਹੈ ਐਸੇ ਮਤ ਕੋਈ ਡੂਬੇ ॥

ਚੰਦਨ ਕੈ ਨਿਕਟੇ ਬਸੈ ਬਾਂਸੁ ਸੁਗੰਧੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧੨ ॥

ਬਾਂਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਮੀਪ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮੈ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਸਲੋਕ ਕਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਗਾਥਾ ਕੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਲੇਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਾਲੀ ਸਾਥਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ (ਦੁਨੀ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗ ਕੇ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਦੀਨ) ਇਮਾਨ ਅਰਥਾਤ ਧਰਮ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੀ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਾਫਲਿ ਅਪੁਨੈ ਹਾਥਿ ॥ ੧੩ ॥

ਜੀਵ ਨੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗਾਫਲ ਹੋਕਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਪਰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਕੁਹਾੜਾ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਆਪਹੀ ਮਾਰਿਆਹੈ ॥੧੩॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਏ ਤੋ ਕਾਸ਼ੀ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਕਾ ਉਤਸਵ ਹੋ ਰਹਾ ਥ ਕਿਸੀ

ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਬੀ ਕੌਤਕ ਦੇਖੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਰਾਮਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਾ ਲੀਏ ਕਾਸੀ ਮੈਂ ਕੌਤਕ ਕਰਾਇਆ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਤੁਮ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜਹ ਜਹ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਉਤਕ ਠਾਓ ਠਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ ਗੁਰੋ ਜਹਾ ਜਹਾਂ ਮੈਂ ਫਿਰਿਆ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੀ(ਕਉਤਕ)ਤਮਾਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਮੈਨੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ॥

ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ ਊਜਰੁ ਮੇਰੈ ਭਾਂਇ ॥ ੧੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇ ਵਾ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਓਹ ਅਸਥਾਨ ਉਜਾੜ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਝੁੰਗੀਆ ਭਲੀ ਭਠਿ ਕੁਸਤੀ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਣੋਂ ਸੇ ਰਚੀ ਹੋਈ(ਝੁੰਗੀਆ)ਛੰਨ ਵੀ ਅਛੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ (ਕੁਸਤੀ) ਖੋਟੇ ਹਟ ਵਾਲੇ ਕਾ ਗਾਉਂ ਭੀ ਭਠਵਤ ਤਪਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਗਿ ਲਗਉ ਤਿਹ ਧਉਲਹਰ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥੧੫॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ (ਧਉਲਹਰ) ਮੰਦਰ ਕੋ ਭੀ ਆਗ ਲਗ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਓਹ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੈ॥੧੫॥ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਲੋਕੋਂ ਕੌ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਦੇਖਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਮੂਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਪਨੇ(ਗ੍ਰਿਹਿ)ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੋ ਸੰਤ ਦੇਹ ਕੌ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਨਿਰਉਪਾਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਸੇ ਰੋਨਾ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਰੋਵਹੁ ਸਾਕਤ ਬਾਪੁਰੇ ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਤਾਤੇ ਬਾਪੁਰੇ ਸਾਕਤ ਕੋ ਰੋਵਨਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਰ ਕਰਕੇ ਹਾਟੋਂ ਹਾਟ ਬਿਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ-ਭਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ(ਖਾਨਿ)ਚਟਣੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾਕਤ ਐਸਾ ਹੈ ॥

ਕੋਨੇ ਬੈਠੇ ਖਾਈਐ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਨਿਦਾਨ ॥ ੧੭ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਕੋ (ਕੋਨੇ) ਇਕਾਂਤ ਖੂੰਜੇ ਮੈ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਖਾਈਏ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਰਗੰਧ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੌ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਦੁਗੰਦੀ ਫੈਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਕਤ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਝਕੋਲਨਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਏਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਡੋਲਨੀ) ਚਾਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਵਨ ਰੂਪੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੀ ਝਕੋਲਨਹਾਰ ਮਧਾਣੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹੁ ਮਾਖਨੁ ਖਾਇਆ ਛਾਛਿ ਪੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧੮ ॥

ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਾਖਣ ਖਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਅਸਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਛਾਛ ਕੋ ਹੀ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੧੮॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਵਹੈ ਹਿਵ ਧਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਡੋਲਨੀ ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਕੇ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਕੀ ਧਾਰ ਸਮ ਸੀਤਲ ਪਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਣ (ਵਹੈ) ਚਲਤੇ ਭਾਵ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਬਿਲੋਇਆ ਤਿਨਿ ਖਾਇਆ ਅਵਰ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ॥ ੧੯ ॥

ਜਿਨ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਤਤ ਰੂਪੀ ਮਾਖਨ ਖਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਗਜਾਸੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਲਾਵੈ ਹਾਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਏਹ ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਮੁਸਿਮੁਸਿ) ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੁਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨ ਮੁਸੈ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ ਬਾਰਹ ਬਾਟ ॥ ੨੦ ॥

ਇਸ ਮਾਯਾ ਤੇ ਏਕ ਕੋਈ (ਕਬੀਰਾ)ਬਡਾ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਨਹੀਂ ਮੁਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਰਾ (ਬਾਟ) ਰਸਤਿਓਂ

ਮੈਂ ਤੋਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਜਿਸ ਨੇ ਗਰੀਬੋਂ ਕੋ ਬਾਟ ਦੇਨੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਤੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਬਾਰਹਬਾਟ) ਬਿਪਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਖੁ ਨ ਏਂਹ ਜੁਗ ਕਰਹਿ ਜੁ ਬਹੁਤੈ ਮੀਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਭਾਵ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਚਿਤੁ ਰਾਖਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨੀਤ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਅਪਨਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਗੁ ਡਰੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮਰਨੇ ਸੇ ਜਗਤ ਡਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਮਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਨੇ ਤੇ ਹੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕੋ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਕੈ ਕਬੀਰਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਖੋਲ੍ਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਗਾਠ ਕੋ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਉਪਦੇਸ ਨਾ ਕਰ ॥

ਨਹੀ ਪਟਣੁ ਨਹੀ ਪਾਰਖੂ ਨਹੀ ਗਾਹਕੁ ਨਹੀ ਮੋਲੁ ॥ ੨੩ ॥

ਜਹਾਂ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਪਟਣੁ) ਸੈਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਤਤਵੇਤਾ ਰੂਪੀ ਪਾਰਖੂ ਨਹੀਂ ਔ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਗਾਹਕ ਨਹੀਂ ਔ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ । ਭਾਵ ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਡਿਤ ਰਾਜੇ ਭੂਪਤੀ ਆਵਹਿ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥ ੨੪ ॥

ਪੰਡਿਤ ਔ ਰਾਜੇ ਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਇਹ ਕਿਸ ਕਾਮ ਆਵੈਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗੇ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਹ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨੪ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਏਕ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਸੇ ਕਿਆਲਾਭਹੈ?

ਕਬੀਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਕ ਸਿਉ ਕੀਏ ਆਨਦੁਬਿਧਾ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ-ਭਾਵਨਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਬ ਤਕ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਗਈ ਤਬ ਤਕ—

ਭਾਂਵੈ ਲਾਂਬੇ ਕੇਸ ਕਰੁ ਭਾਵੈ ਘਰਰਿ ਮੁਡਾਇ ॥ ੨੫ ॥

ਭਾਂਵੇ ਲੰਬੇ ਕੇਸ ਜਟਾ ਆਦਿਕ ਕਰ ਲੇਵੇ ਔ ਭਾਵੇ (ਘਰਰਿ) ਰਗੜ ਕੇ ਮੁੰਡਾਇ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮਹੰਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਸਕੇ ਦੋਨੋਂ ਕਰਤਬਜ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ਵਾ ਏਕ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਆਨਦ ਮੈਂ (ਬਿਧਾ) ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭਾਵੇ ਲਾਂਬੇ ਕੇਸ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰੇ ਔਰ ਭਾਂਵੇ ਘਰਰ ਮੁੰਡਾਇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਪੁਨਹ ਹਾਨ ਲਾਭ ਕਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਕਾਜਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਅੰਧ ਪਰੇ ਤਿਸ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਜਲ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਪੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਪੈਸਿ ਜੁ ਨੀਕਸਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੬ ॥

ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਰਾਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਇਸ ਕੋਠਰੀ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਫੇਰ ਨਿਕਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜਨਮ ਧਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਸਪਾਪ ਹੋਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਧੰਨ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਸਕਹੁ ਤ ਲੇਹੁ ਬਹੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਤਨ ਤੌ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਤੌ ਇਸ ਕੋ ਮੋੜ ਲੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜ ਕੇ ਸਫਲਾ ਕਰ ਲੇਵੋ ॥

ਨਾਂਗੇ ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਗਏ ਜਿਨਕੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥ ੨੭ ॥

ਕਿਉ ਕਿਜਿਨੋਂਕੇ ਲਾਖੋਂਕ੍ਰੋੜੋਂਪੱਲੇਥੇ ਅਰਥਾਤ ਬਡੇ ਧਨਾਢਵਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਥੇ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤਕੋਨੰਗੀਂ ਪੈਰੀਂਹੀ ਜਾਂਤੇਭਏਹੈਂ॥੨੭॥

ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਕਵਨੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੌ ਅੰਤ ਕੋ ਜਾਵੇਹੀਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕੌ ਕਿਸੀ ਰਸਤੇ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਸੋ ਕਿਆ–

ਕੈ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੨੮ ॥

ਕੈ ਤੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੋ ਅਥਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੌ ਗਾਯਨ ਕਰੋ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸ ਤਨ ਕੌ ਸਫਲ ਕਰ ਲੇ ॥ ੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੂਆ ਮਰਿ ਭੀ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਨੇ ਕੌ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਮਰਨੇ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ॥ ੨੯ ॥

ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਰੂਪੀ (ਮਰਨੇ) ਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਜੋ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਐਸੀ ਮ੍ਰਿਤ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਹੋਇ ਨ ਬਾਰੈ ਬਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਡਾ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਇਹ ਵਾਰੰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਬਨ ਫਲ ਪਾਕੇ ਭੁਇ ਗਿਰਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਡਾਰ ॥ ੩੦ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਸੇ ਫਲ ਪਕ ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਿਰਕੇ ਪੁਨਾ ਉਹੀ ਉਸਕੀ ਸਾਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਸ ਉਤਮ ਤਨ ਕੋ ਵਿਅਰਥ ਮਤ ਗਵਾਓ ॥ ੩੦ ॥ ਏਕ ਜਗਯਾਸੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸੁਨ ਕਰ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਪੂਛਾ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਹੈ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝਕੋ ਰਾਮ ਮਿਲੈ ਔ ਮੇਰੀ ਕਲਯਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਸਿਧਾਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰਾ ਤੁਹੀ ਕਬੀਰੁ ਤੂ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ਕਬੀਰੁ ॥

ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਭੀ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰਾ) ਬਡਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਥਾ ਔ ਅਬ ਬੀ ਸਰਬ ਸੇ (ਕਬੀਰੁ) ਬਡਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਆਗੇ ਭਵਿਖਤ ਮੈ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਬਡਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਤਬ ਪਾਈਐ ਜਉ ਪਹਿਲੇ ਤਜਹਿ ਸਰੀਰੁ ॥ ੩੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜੀਵ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੌ ਤਿਆਗਨ ਕਰੈ ਤੌ ਰਾਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਕੌ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਧਨ ਕੇ ਬਲ ਸੇ ਐਸੇ ਕਰ ਦਿਊਂਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ–

ਕਬੀਰ ਝੰਖੁ ਨ ਝੰਖੀਐ ਤੁਮਰੋ ਕਹਿਓ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਝਖੁ ਨਾ (ਝੰਖੀਐ) ਮਾਰੀਏ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਬਕਬਾਦ ਨ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਹੂਆ ਤੌ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਕਰੀਮ ਜੁ ਕਰਿ ਰਹੇ ਮੇਟਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਜੋ(ਕਰੀਮ)ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਝੂਠਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਆਇਕਰ-ਜਪ ਤਪ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਕੀ ਕਸੌਟੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਾ ਹੋਇ ॥ ੩੩ ॥

ਇਸ ਰਾਮ ਕੀ ਕਸੌਟੀ ਕੋ ਸੋਈ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਤਮ ਜਨ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਹੋਵੇ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਨੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੋਵੇ ॥ ੩੩ ॥

ਕਬੀਰ ਊਜਲ ਪਹਿਰਹਿ ਕਾਪਰੇ ਪਾਨ ਸੂਪਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਊਜਲ) ਸੁਪੇਦ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੇ ਬੀੜੇ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਵਿਸੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥ ੩੪ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਹੂਏ ਜਮ ਕੀ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੩੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ ਫੂਟੇ ਛੇਂਕ ਹਜਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ (ਜਰਜਰਾ) ਪੁਰਾਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਰਜਰੀ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਇਸ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ ਹਜਾਰੋਂ ਛਿਦ੍ਰ ਹੂਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਨ ਛਿਦ੍ਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਪਾਨੀ ਪੜਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਬੇੜਾ ਭਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰੂਏ ਹਰੂਏ ਤਿਰਿ ਗਏ ਡੂਬੇ ਜਿਨ ਸਿਰ ਭਾਰ ॥ ੩੫ ॥

ਜੋ ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਬੇੜੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਵਾ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਭਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਲਯਾਨ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਥਾ ਸੋ ਡੂਬ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹੇਂਗੇ ॥ ੩੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਾਡ ਜਰੇ ਜਿਉ ਲਾਕਰੀ ਕੇਸ ਜਰੇ ਜਿਉ ਘਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਸੇ ਹਾਡ ਐਸੇ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਲਕੜੀ ਜਲਤੀ ਹੈ ਔ ਕੇਸ ਘਾਸ ਸਮਾਨ ਜਲਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਰਤਾ ਦੇਖਿਕੈ ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਉਦਾਸੁ ॥ ੩੬ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਕਬੀਰੁ) ਬਡਾ ਉਦਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਚਾਮ ਲਪੇਟੇ ਹਾਡ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇ ਬੀਚ ਤੋ ਹਾਡ ਹੀ ਹੈਂ ਸੋ ਚਾਮ ਕਰ ਲਪੇਟੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹਾਡ ਮਾਸ ਰਕਤ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹੈਵਰ ਊਪਰ ਛਤ੍ਰ ਤਰ ਤੇ ਫੁਨਿ ਧਰਨੀ ਗਾਡ ॥ ੩੭ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਹੈਵਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਘੋੜਿਓਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਚਲਤੇ ਥੇ ਅਰਥਾਤ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤੇ ਪੁਰਸ ਭੀ ਅੰਤ ਕੋ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਦਬਾਏ ਗਏ ॥ ੩੭ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਊਚਾ ਦੇਖਿ ਅਵਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ (ਅਵਾਸ) ਘਰ ਕੋ ਊਚਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਭੁਇ ਲੇਟਣਾ ਊਪਰਿ ਜਾਮੈ ਘਾਸੁ ॥ ੩੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਲੇਟਨਾ ਹੋਇਗਾ ਔ ਪੁਨਾ ਇਸਕੇ ਊਪਰ ਘਾਸ ਜੰਮੇਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਮਾਟੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ॥ ੩੮ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਰੰਕੁ ਨ ਹਸੀਐ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਐ ਔਰ (ਕੋਇ) ਕਿਸੀ (ਰੰਕੁ) ਗਰੀਬ ਅੰਧੇ ਆਦੀ ਪਰਾਧੀਨ ਕੋ ਹਾਸੀ ਨ ਕਰੀਐ ॥

ਅਜਹੁ ਸੁ ਨਾਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਹਿ ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੩੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਉਕਾ ਤੋ ਅਜੇ ਤਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਭੈ ਸੰਜੁਗਤ ਰਹੀਏ ॥ ੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੇਹੀ ਦੇਖਿ ਸੁਰੰਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹੀ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਐ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਤਜਿ ਜਾਹੁਗੇ ਜਿਉ ਕਾਂਚੁਰੀ ਭੁਯੰਗ ॥ ੪੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੁਰੰਗ ਦੇਹੀ ਕੋ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ ਜੈਸੇ ਸਰਪ (ਕਾਂਚੁਰੀ) ਕੁੰਜ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਕਬੀਰ ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤ ਲੂਟਿ ਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਲੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਲੂਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਉਦਮ ਕਰਕੇ ਲੂਟ ਲੇ ॥

ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹੁਗੇ ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਹਿਗੇ ਛੂਟਿ ॥ ੪੧ ॥

ਨਹੀਂ ਤੋ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਛੂਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ਤਬ ਫੇਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੀ ਕਰੋਗੇ । ਭਾਵ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਜਨਮ ਕੋ ਬ੍ਰਿਰਥਾ ਹੀ ਗਵਾਓਗੇ ॥ ੪੧ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨ ਜਨਮਿਓ ਅਪਨੈ ਘਰ ਲਾਵੈ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਨਮਿਆ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਐਸਾ ਜਨਮਿਆਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਜ੍ਵਲਤ ਕਰੇ ॥

ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕਾ ਜਾਰਿ ਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥ ੪੨ ॥

ਪਾਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਲੜਕਿਓਂਕੋ ਤਿਸ ਅਗਨੀਸਾਥ ਜਲਾਇਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮਮੇਂਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਰਹੇ॥੪੨॥

ਕੋ ਹੈ ਲਰਿਕਾ ਬੇਚਈ ਲਰਿਕੀ ਬੇਚੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਮਨ ਰੂਪੀ ਲੜਕੇ ਕੋ ਵੇਚੇ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ (ਲਰਕੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਬੁਧੀ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਝਾ ਕਰੈ ਕਬੀਰ ਸਿਉ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਬਨਜੁ ਕਰੇਇ ॥ ੪੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਸਾਝ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵੋਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਤਾ ਰੂਪ ਬਨਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਕਬੀਰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਤ ਸਹਸਾ ਰਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਬਾਤ ਤੁਝ ਕੋ ਹਮਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਕਰਵਾਈ ਹੈ ਮਤ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਸਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋ ॥

ਪਾਛੈ ਭੋਗੁ ਜੁ ਭੋਗਵੇ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁੜੁ ਲੈ ਖਾਹਿ ॥ ੪੪ ॥

ਪੀਛੇ ਜੋ ਤੈਨੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਸੇ ਗੁੜ ਲੇਕਰ ਖਾਹ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਸੇ ਕਛੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੪੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮੈ ਜਾਨਿਓ ਪੜਿਬੋ ਭਲੋ ਪੜਿਬੇ ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੈਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਭਲਾ ਜਾਨਿਆ ਪਨਾ ਤਿਸ ਸੇ ਪੀਛੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦੀ ਯੋਗ ਰੀਤੀ ਕੋ ਭਲਾ ਜਾਣ ਕਰ ਜੋਗ ਕੀਆ ॥

ਭਗਤਿ ਨ ਛਾਡਉ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਵੈ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥ ੪੫ ॥

ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਤਾਤੇ ਅਬ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਛੋੜੂੰਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੁਝਕੋ ਲੋਕ ਨਿੰਦਤੇ ਹੀ ਰਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰਸ ਔ ਫਲ ਸਭ ਸੇ ਅਧਿਕ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੪੫ ॥

ਕਬੀਰ ਲੋਗੁ ਕਿ ਨਿੰਦੈ ਬਪੁੜਾ ਜਿਹ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ (ਬਪੁੜਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਨਿਦੇਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਵਾ ਭਗਤੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਅਵਰ ਤਜੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥ ੪੬ ॥

ਤਾਤੇ ਅਬ ਔਰ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਰਾਮ ਕੋ ਹੀ ਹਮ (ਰਵਿ ਰਹੇ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪੬ ॥

ਕਬੀਰ ਪਰਦੇਸੀ ਕੈ ਘਾਘਰੈ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਘਾਘਰੈ) ਚੋਲੇ ਕੋ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਖਿੰਥਾ ਜਲਿ ਕੂਇਲਾ ਭਈ ਤਾਗੇ ਆਂਚ ਨ ਲਾਗ ॥ ੪੭ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਖਿੰਥਾ ਜਲ ਕਰ ਕੋਇਲਾ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਸੂਤ੍ਰ ਵਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਤਾਗੇ ਕੋ ਸੇਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖਿੰਥਾ ਜਲ ਕੁਇਲਾ ਭਈ ਖਾਪਰ ਫੂਟਮਫੂਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਖਿੰ) ਅਕਾਸ (ਥਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਔਰ (ਜਲ) ਪਾਨੀ (ਕੁਇਲਾ) ਅਗਨੀ ਆਦੀ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਕਰ ਜੋ ਦੇਹ ਉਪਜੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਖਪਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸ ਖਪਰ ਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋਗੀ ਅਫੂਟ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਸੋ ਜਬ ਫੂਟ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ॥

ਜੋਗੀ ਬਪੁੜਾ ਖੇਲਿਓ ਆਸਨਿ ਰਹੀ ਬਿਭੂਤਿ ॥ ੪੯ ॥

ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋਗੀ ਵਿਚਾਰਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੇਲ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪੀਛੇ ਤਿਸਕੇ ਆਸਨ ਮੈਂ ਬਿਭੂਤੀ ਪੜੀ ਰਹੀ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਧਨਾਦੀ ਈਸ੍ਵਰਜ ਪੜਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਆਸਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਬਿਭੂਤ ਬਨੀ

ਰੁਹੀ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਗੀ ਵੀਚਾਰਾ ਔਰ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਖੇਲਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਏਹ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੂਆ ਜੀਵ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੪੮॥

ਕਬੀਰ ਥੋਰੈ ਜਲਿ ਮਾਛੁਲੀ ਝੀਵਰ ਮੇਲਿਓ ਜਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਥੋਰੈ)ਤੁਛ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਛੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਝੀਵਰ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਆਨ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਇਹ ਟੋਘਨੈ ਨ ਛੂਟਸਹਿ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਸਮੁੰਦੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ੪੯ ॥

ਇਨ ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਘਨੇ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰ ਭੀ ਇਸ ਜਾਲ ਮੈਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇਂਗਾ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਫਿਰਿ)ਮੁੜ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋਂ ਸੰਭਾਲ ਭਾਵਏਹ ਨਾਮਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਭੈਸੇਰਹਿਤ ਹੋਵੈਗਾ ॥੪੯॥

ਕਬੀਰ ਸਮੁੰਦੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜਉ ਅਤਿ ਖਾਰੋ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ ਕੋ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਅਤੀ ਖਾਰ ਅਰਥਾਤ ਕਠਨਤਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥

ਪੋਖਰਿ ਪੋਖਰਿ ਢੂਢਤੇ ਭਲੋ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ ॥ ੫੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਵਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ (ਪੋਖਰਿ) ਛਪੜ ਕੋ ਢੂੰਢਤਿਆਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਲੋਕ ਜਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥ ੫੦ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਗੁਸਾਂਏਂ ਬਹਿ ਗਏ ਥਾਂਘੀ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ(ਨਿਗੁਸਾਏ)ਨਿਗੁਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਰੁੜ੍ਹਗਏਹੈਂਤਿਨੋਂਕਾ(ਥਾਘੀ) ਸੰਗੀਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਦੀਨ ਗਰੀਬੀ ਆਪੁਨੀ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੀ ਤਰਫੋਂ ਦੀਨਤਾ ਔ ਗਰੀਬੀ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਔ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੀਏ ॥ ੫੧ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨਉ ਕੀ ਕੂਕਰਿ ਭਲੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਸਨ ਭਗਤਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਭਲੀ ਹੈ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਮਾਉਂ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਨਿਤ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਸੁ ਉਹ ਪਾਪ ਬਿਸਾਹਨ ਜਾਇ ॥ ੫੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਤੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਸ ਕੋ ਸਦਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੇ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਮਾਉਂ ਪਾਪੋਂ ਕੋ(ਬਿਸਾਹਨ) ਖਰੀਦਨੇ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਉਹ ਕੂਕਰੀ ਹੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੫੨ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਨਾ ਦੂਬਲਾ ਇਹੁ ਹਰੀਆਰਾ ਤਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਲਾਵ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪੀ ਸਬਜੀ ਸੰਯੁਗਤ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਰਨ ਦੁਬਲਾ ਹੂਆ ਵਿਚਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਲਾਖ ਅਹੇਰੀ ਏਕੁ ਜੀਉ ਕੇਤਾ ਬੰਚਉ ਕਾਲੁ ॥ ੫੩ ॥

ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਲਾਖੋਂ (ਅਹੇਰੀ) ਸਿਕਾਰੀ ਇਸ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹ ਏਕ ਜੀਵ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਕਾਲ ਇਨ ਤੇ ਬਚੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥

ਕਬੀਰ ਗੰਗਾ ਤੀਰ ਜੁ ਘਰੁ ਕਰਹਿ ਪੀਵਹਿ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੰਗਾ ਕੇ (ਤੀਰ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜੋ ਅਪਨਾ ਘਰ ਬੀ ਕਰ ਲੇਵੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਕੋ ਪਾਨ ਭੀ ਕਰੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਉ ਕਹਿ ਰਮੇ ਕਬੀਰ ॥ ੫੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਦਾਚਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਬਡੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਮੇ ਹੈਂ ॥ ੫੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਭਇਆ ਜੈਸਾ ਗੰਗਾ ਨੀਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਜਲ ਜੈਸਾ ਨਿਰਮਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਛੈ ਲਾਗੋ ਹਰਿ ਫਿਰੈ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ॥ ੫੫ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂਆ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਆਪ ਲਾਗਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਗ ਸੰਗਸਹਾਇਕਹੈ॥੫੫॥

ਕਬੀਰ ਹਰਦੀ ਪੀਅਰੀ ਚੂੰਨਾਂ ਊਜਲ ਭਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਹਲਦੀ ਪੀਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਚੂਨਾ ਸਰਬ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨ ਸੇ ਰੰਗ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੋਨਉ ਬਰਨ ਗਵਾਇ ॥ ੫੬ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਾਮ ਔ ਰਾਮ ਕੇ (ਸਨੇਹੀ) ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਆਪਸ ਮੈਂ (ਮਿਲਤੇ) ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦੋਨੋਂ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਕੌ ਗਵਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ੫੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਦੀ ਪੀਰਤਨੁ ਹਰੈ ਚੂਨ ਚਿਹਨੁ ਨ ਰਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਲਦੀ ਕੀ ਅਲਪਗਤਾ ਰੂਪੀ ਪੀਲਤਣ ਜਬ (ਹਰੈ)ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਔ ਚੂਨੇ ਰੂਪ ਉਜਲ ਈਸਰ ਮੈਂ ਸਰਬਗਤਾ ਰੂਪੀ ਉਜਲਤਾ ਕਾ ਚਿਹਨ ਨਹੀ ਰਹੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੀਵ ਈਸ੍ਰਰ ਕੀ ਲਖਨਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਬਰਨੁ ਕੁਲੁ ਜਾਇ ॥ ੫੭ ॥

ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਜਾਤੀ ਵਰਨ ਕੁਲ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁਰਾ ਰਾਈ ਦਸਏਂ ਭਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ–ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਈ ਕੇ ਦਾਣੇ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਜਾਨ ਅਤਸੈ ਕਰ (ਸੰਕੁਰਾ) ਤੰਗ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਸੂਖਮ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸੋ ਕਿਉਕੈ ਜਾਇ ॥ ੫੮ ॥

ਔਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਤੌ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਮੈਗਲੁ) ਹਸਤੀ ਵਤ 'ਅਸਥੂਲ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਇਸਤੇ ਕੈਸੇ ਕਰ ਨਿਕਸਿਆ ਜਾਵੇ ॥ ੫੮ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥

ਉਤ੍ਰ–ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਗਜਾਸੀ ਕੌ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ੍ਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਅਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾਤ ਕਰੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੫੯ ॥

ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ (ਮੋਕਲਾ) ਸੁਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ (ਸਹਜੇ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਿਵਹਾਰ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾ ਮੁੋਹਿ ਛਾਨਿ ਨ ਛਾਪਰੀ ਨਾ ਮੁੋਹਿ ਘਰੁ ਨਹੀ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤੌ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਛੰਨ ਬਡੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਛੋਟੀ ਛਪਰੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਘਰ ਹੈ ਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗਾਉਂ ਹੈ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥ ੬੦ ॥

ਮਤ ਹਰੀ ਮੁਝਕੋ ਪੂਛੇ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮੈ ਤੋ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਹੀ ਹੈ ਔ ਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕਾ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਮੈਂ ਮਰੋਂ ਤਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਮਰੋਂ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ ॥ ੬੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਕਬੀ ਹਰੀ ਪੂਛੈ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪੜਾ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਗਾ ॥ ੬੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਦ੍ਵੈਸ ਕਰਕੇ ਅਪਜਸ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਦੇਸਾਤ੍ਰੋਂਮੇਂ ਯਗ ਕੀਆ ਚਿਠੀਆ ਭੇਜ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਭੇਖਧਾਰੀ ਬੁਲਵਾਇ ਲੀਏ ਓਹ ਸਭ ਭੇਖ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲੇ ਆਵੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੂਏ ਦੇਖਕਰ ਕਬੀਰਜੀ ਕਿਸੀ ਬਨ ਮੈਂ ਇਕੰਤ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ । ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਏਕ ਬਨਜਾਰੇ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕਰ ਯਗ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰੀ ਔਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਅਨੇਕ ਪਕਵਾਨ ਛਕਾਏ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਬਡਾ ਜਸ ਹੂਆ ਸੁਨ ਕਰ ਬਨ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਆਏ ਤਬ ਹਰੀ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਗਏ ਤੌ ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹੈਂ ਧੰਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੈਂ । ਧੰਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ਨਿਜ ਜਸ ਕੌ ਸੁਨਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ ਨ ਕਰਹਿਗੇ ਨਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਯਗਜ ਕਾ ਅਡੰਬਰ ਨਾ ਤੋ ਹਮਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਆਗੇ ਕਉ ਐਸਾ ਕਰੇਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕੁਛ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਕਬੀਰੁ ॥ ੬੨ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨੋਂ ਭਾਵ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਪਨੈ ਹੂ ਬਰੜਾਇਕੈ ਜਿਹ ਮੁਖ ਨਿਕਸੈ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਬਰੜਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਹੋਵੈ ॥

ਤਾ ਕੇ ਪਗ ਕੀ ਪਾਨਹੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੋ ਚਾਮੁ ॥ ੬੩ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਚੰਮ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਪਾਨਹੀ) ਜੁਤੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਇਹ ਮੁਰਾਤਬਾ ਹੈ ਤੌ ਜੋ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਟੀ ਕੇ ਹਮ ਪੂਤਰੇ ਮਾਨਸੁ ਰਾਖਿਓ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਿੱਟੀ ਕੇ ਤੌ ਹਮ ਪੁਤਲੇ ਬਨੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔ ਮਾਨਸ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੂਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਮਾਨਸ ਕੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਰਾਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਪਾਹੁਨੇ ਬਡ ਬਡ ਰੂੰਧਹਿ ਠਾਉ ॥ ੬੪ ॥

ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਪਰਾਹੁਣੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਅਲਪ ਕਾਲ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਔਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ (ਰੂੰਧਹਿ) ਰੋਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਬਡੇ ਬਡੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਘਾਲਿਆ ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਮਹਿਦੀ ਵਤ ਪੀਸ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਆਦੋਂ ਕਾ ਅਤੀ ਕਸਟ ਦੀਆ ॥

ਤੈ ਸਹ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੀਐ ਕਬਹੂ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸ (ਸਹ) ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਇਸ ਕੀ ਕਬੀ ਬਾਤ ਭੀ ਨਾ ਪੂਛੀ ਔ ਨਾ ਕਬੀ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਨਾ ਤੋ ਅਭੇਦ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੀ ਹੋਈਹੈ॥੬੫॥

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਦਰ ਆਵਤ ਜਾਤਿਅਹੁ ਹਟਕੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰ ਤੇਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤਿਆਂ ਕੋ ਕੋਈ (ਹਟਕੈ) ਰੋਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੋ ਦਰੁ ਕੈਸੇ ਛੋਡੀਐ ਜੋ ਦਰੁ ਐਸਾ ਹੋਇ ॥ ੬੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਅਰੋਕ ਦਰ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਦਰ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛੋਡੀਏ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਦਾ ਸੰਗ ਹੀ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥

ਕਬੀਰ ਡੂਬਾ ਥਾ ਪੈ ਉਬਰਿਓ ਗੁਨ ਕੀ ਲਹਰਿ ਝਬਕਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਲਹਿਰ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਬੀਚ ਮੈਂ ਡੂਬ ਤੋ ਗਿਆ ਥਾ ਬਹੁੜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇ (ਝਬਕਿ) ਸੀਘਰ ਹੀ ਉਪਰ ਆ ਖੜ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਜਬ ਦੇਖਿਓ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ ਤਬ ਉਤਰਿ ਪਰਿਓ ਹਉ ਫਰਕਿ ॥ ੬੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਮੈਨੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ (ਜਰਜਰਾ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ (ਫਰਕ) ਜੁਦਾ ਜਾਇ ਪਰਿਆ ਭਾਵ ਯੋਹ ਦੇਹ ਸੇ ਭਿੰਨ ਅਪਨਾ ਸਤ ਸਰੂਪ ਜਾਨ ਲੀਆ ॥ ੬੭ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਪੀ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਹੈ, ਔ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਹਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਖੀ ਚੰਦਨੁ ਪਰਹਰੈ ਜਹ ਬਿਗੰਧ ਤਹ ਜਾਇ ॥ ੬੮ ॥

ਜੈਸੇ ਮਖੀ ਚੰਦਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜਹਾਂ ਦੁਰਗੰਧੀ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਭਾਗ ਕਰ ਕੁਸੰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਮੂਆ ਰੋਗੀ ਮੂਆ ਮੂਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਦ ਭੀ ਮੂਆ ਔ ਰੋਗੀ ਭੀ ਮੂਆ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਮੂਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਰੂਪ ਹੈ॥

ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨਾ ਮੂਆ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ॥ ੬੯ ॥

ਏਕ ਬਡੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਨਹੀਂ ਮੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰੁਵਾਵਣੇਹਾਰਾ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸੂਰ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ। ਜਿਨ ਕਉ ਕੋਈ ਰੋਵਨਹਾਰ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਮਰਨੇ ਅਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਓ ਮੋਟੀ ਲਾਗੀ ਖੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਖੋਰ ਸੁਤ ਦਾ ਖੋਰੀ (ਮੋਟੀ) ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੈ। ਰਸ ਰਹਿਤ ਕਮਾਦ ਦੇ ਛਿਲਕਿਓਂ ਕੋ ਖੋਰੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਖੋਰ) ਖੁਤ ਇਸ ਕੋ ਪਜਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਹਾਂਡੀ ਕਾਠ ਕੀ ਨਾ ਓਹ ਚਰ੍ਹੈ ਬਹੋਰਿ ॥ ੭੦ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਾਠ ਕੀ ਹਾਂਡੀ ਜੋ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਨਾ ਅਗਨੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਿਜ ਕਲਜਾਨ ਕੋ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਸ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇ ਤੇ ਫੇਰ ਏਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਣੀ ਕਠਨ ਹੈ ॥ ੭੦ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤੁ ਕੀਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਤਾਤਪਰਜ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਮਨ ਭਾਵਤ ਕਾਮ ਕੋ ਕਰ ਲੀਆ ਤਬ ਐਸੀ ਰੀਤ ਹੋਇ ਪਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸੰਕਤਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰਪਨਾ ਜਬ ਹਾਥਿ ਸਧਉਰਾ ਲੀਨ ॥ ੭੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਸਤੀ ਨੇ (ਸਧਉਰਾ) ਨਲੀਏਰ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੀਆ ਔਰ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਖੰਡਾ ਤੈਸੇ ਜਗਜਾਸੀ ਨੇ ਵਈਰਾਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਔ ਤਰਵੇਤਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਖੰਡਾ ਲੀਆ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਡਰਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਸ ਕੋ ਗਾਂਡੋ ਚੂਸੀਐ ਗੁਨ ਕਉ ਮਰੀਐ ਰੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਸਕਾ (ਗਾਂਡੋ) ਗੰਨਾ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਚੂਸੀਐ ਅਰਥਾਤ ਜਪੀਐ ਔਰ ਜਬ ਲਗ ਸਮਤਾ ਆਦੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਲਗ ਉਨਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਰੋਇ ਮਰੀਏ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਨਤਾ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥

ਅਵਗੁਨੀਆਰੇ ਮਾਨਸੈ ਭਲੋ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ ॥ ੭੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਕੋ ਭਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਬੁਰਾ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੨ ॥

ਕਬੀਰ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਭਰੀ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਜੈ ਹੈ ਫੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਾਗਰ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਜੋ ਭਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਫਟ ਜਾਇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ॥

ਗੁਰੁ ਜੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਆਪਨੋ ਅਧਮਾਝ ਲੀਜਹਿਗੇ ਲੂਟਿ ॥ ੭੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੇਤਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਅਧ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੂਟੇ ਜਾਵੈਂਗੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਿਆਸ ਆਦੀ ਲਗੇ ਤੋ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਫਲ ਲੇਕਰ ਏਕ ਕੌਲ ਪਾਨੀ ਕਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਉਨਕੇ ਪੁੰਨ ਇਸ ਪਕਾਰ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੂਟ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਯਮਦੂਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕੂਕਰੁ ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਤੀਆ ਮੇਰੋ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੋ ਰਾਮ ਕਾ ਕੂਕਰ ਹੌਂ ਮੋਤੀ ਵਤ ਸੁਧ ਮਨ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਮੋਤੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪਜਾਰਾ ਹਾਂ ॥

ਗਲੇ ਹਮਾਰੇ ਜੇਵਰੀ ਜਹ ਖਿੰਚੈ ਤਹ ਜਾਉ ॥ ੭੪ ॥

ਹਮਾਰੇ ਗਲ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀ ਜੇਵੜੀ ਪੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜਹਾਂ ਓਹ ਖੈਂਚਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕੋ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹਮ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜਪਨੀ ਕਾਠ ਕੀ ਕਿਆ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਲੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਾਥੋਂ ਮੈਂ ਕਾਠ ਕੀ (ਜਪਨੀ) ਮਾਲਾ ਲੇਕਰ ਕਿਆ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦਿਖਲਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹੀ ਇਹ ਜਪਨੀ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੭੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਤੂੰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਤੋ ਇਸ ਮਾਲਾ ਕੇ ਫੇਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਇਸ ਤੇ ਕੁਛ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੭੫ ॥

ਕਬੀਰ ਬਿਰਹੁ ਭੁਯੰਗਮੁ ਮਨ ਬਸੈ ਮੰਤੁ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ

ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਬਿਓਗੀ ਨ ਜੀਐ ਜੀਐ ਤ ਬਉਰਾ ਹੋਇ ॥ ੭੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਕਾ ਵਿਯੋਗੀ ਪ੍ਰਥਮ ਤੋ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਵਿਤਕੀ ਸਤਾ ਨਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕਦਾਚਿਤ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਅਨਸਾਰ ਜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਸਤਾ ਦੇਵੈ ਤੋ ਬਾਵਰਾ ਸਾ ਹਆ ਸਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਯਣ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੭੬ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨੈ ਤਿਨ ਹੈ ਏਕ ਸੁਗੰਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਸ ਔ ਚੰਦਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ (ਸੁਗੰਧ) ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥

ਤਿਹ ਮਿਲਿ ਤੇਊ ਊਤਮ ਭਏ ਲੋਹ ਕਾਠ ਨਿਰਗੰਧ ॥ ੭੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਵਹੁ ਉਤਮ ਭਏ ਹੈ ਲੋਹਾ ਮੂਰਨ ਔ ਕਾਸਟ ਜੋ ਨਿਰਗੰਧ ਥਾ ਸੋ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਤੇ ਜੜ ਜੀਵ ਭੀ ਉਤਮਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੭ ॥

ਕਬੀਰ ਜਮ ਕਾ ਠੇਂਗਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਓਹੁ ਨਹੀ ਸਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਭਾਈ ਜਮਕਾ(ਠੇਂਗਾ)ਸੋਟਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੈ ਉਹ ਅੰਤਕੋ ਜੀਵ ਸੇ ਸਹਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਇਗਾ ॥

ਏਕੁ ਜੁ ਸਾਧੂ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਤਿਨ੍ਹਿ ਲੀਆ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਏਕ ਜੋ ਸਾਧੂ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਅੰਚਲੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਤਿਸ ਸੇ ਬਚਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੭੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਕਹੈ ਹਉ ਹੀ ਭਲਾ ਦਾਰੂ ਮੇਰੈ ਵਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਦ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹੀ ਭਲਾ ਹੂੰ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਰੂ ਦੇਣਾ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥

ਇਹ ਤਉ ਬਸਤੁ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਜਬ ਭਾਵੈ ਲੇਇ ਖਸਿ ॥ ੭੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਵਸਤੂ ਤੋ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਦਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੇਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਖੋਸ ਲੇਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਛੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਨਉਬਤਿ ਆਪਨੀ ਦਿਨ ਦਸ ਲੇਹੁ ਬਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਨੌਬਤ ਤੁਮ ਭੀ ਅਪਨੀ ਦਸ ਕੁ ਦਿਨ ਬਜਾਇ ਲੇਵੋ ॥

ਨਦੀ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਜਿਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਿਲਿਹੈ ਆਇ ॥ ੮੦ ॥

ਨਦੀ ਬੀਚ ਬੇੜੀ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕੇ ਸੰਯੋਗ ਜੈਸਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਦੇਹ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੂਆ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰੰਤ ਇਹੁ ਮਾਨੁਸ ਸਰੀਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਫਿਰ ਆਇਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੮੦ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਹਿ ਮਸੁ ਕਰਉ ਕਲਮ ਕਰਉ ਬਨਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰੋਂ ਕੀ ਤੋ (ਮਸੁ) ਸਿਆਹੀ ਕਰੋ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਨੋਂ ਕੇ ਰਾਇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਠ ਕੋ ਕਲਮਾਂ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਬਸੁਧਾ ਕਾਗਦੁ ਜਉ ਕਰਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੮੧ ॥

ਔ ਸੰਪੂਰਨ (ਬਸੁਧਾ) ਧਰਤੀ ਕੋ ਜੇਕਰ ਕਾਗਦ ਭੀ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜਾਤੀ ਤਾ ਤੇਰੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਹੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਭਗਵੰਤ ਮਿਲੇ ਤਾ ਤਿਨਾ ਕਹਾ ਦੂਰ ਰਹੁ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।

ਕਬੀਰ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਗੁਪਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਨੂਨਤਾ ਕਰੇਗੀ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕੁਛ ਨੂਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਪਾਲੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਰਮਈਆ ਕੰਠ ਮਿਲੁ ਚੂਕਹਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥ ੮੨ ॥

ਸਰਬ ਤੇ ਬਡਾ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਰਬ (ਜੰਜਾਲ) ਬੰਧਨ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੮੨ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ ਮੰਦਰ ਦੇਇ ਜਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕੇ ਮਾਰਿਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਉ ਲਾਇ ॥ ੯੩ ॥

ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ ਪੰਜਾ ਲੜਕਿਆ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੌ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਰਹੈ ॥ ੯੩ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ ਇਹ ਤਨ ਦੇਵੈ ਫੂਕਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ (ਫੂਕ) ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਅੰਧਾ ਲੋਗੁ ਨ ਜਾਨਈ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਕੂਕਿ ॥ ੯੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਕਬੀਰਾ) ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੈ ਚਿਹਚੜੀ ਸੁਨੁਹੋ ਬੀਰ ਮਸਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤੀ (ਚਿਹ)ਚਿਖਾ ਪਰ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਵਾ (ਚਿਹ) ਹਚੜੀ ਹੋਈ ਐਸੇ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੈ (ਸੁਨੁਹੋ ਬੀਰ) ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਇਸ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੋ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੀ ਹੂੰ ॥

ਲੋਗ ਸਬਾਇਆ ਚਲਿ ਗਇਓ ਹਮ ਤੁਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨ ॥ ੯੫ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਆਗੇ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੋਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਅਬ ਹਮ ਬੀ ਚਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਮ ਬੀ ਈਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਜਿਨ ਕੋ ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਕੀ (ਚਿਹ) ਚਿਪ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਵਾਦੀ ਪੁਰਸ ਐਸੇ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕਿਉ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੂਏ ਹੋ ਅਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੰਮਮ ਕੋ ਧਾਰਨਾ (ਨਿਦਾਨ) ਅਜਾਣ ਮੂਰਖੋਂ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੰਮਮ ਕੋ ਤਿਆਗੋ ॥ ੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਭਇਓ ਉਡਿ ਉਡਿ ਦਹਦਿਸ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤੋ ਪੰਛੀ ਵਤ ਭਯਾ ਹੈ ਉਡ ਉਡ ਕਰਕੇ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਤੈਸੋ ਫਲੁ ਖਾਇ ॥ ੯੬ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਖਾਤਾ ਭਾਵ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਕਉ ਖੋਜਤੇ ਪਾਇਓ ਸੋਈ ਠਉਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਥੇ ਸੋਅੰਤਸਕਰਨ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂਹੀ ਪਾਇਲਿਆਹੈ ਕੈਸੇ ਪਾਇਲਿਆਹੈ॥

ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਕੈ ਤੂ ਭਇਆ ਜਾਕਉ ਕਹਤਾ ਅਉਰੁ ॥ ੯੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੋ ਔਰ ਰੂਪ ਵਾ ਔਰ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਯੋਹ ਜਿਸ ਕੋ ਪਰੋਖ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜਬ ਤੈਨੇ (ਫਿਰਿਕੈ) ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਓਹ ਸਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਰੀ ਮਰਉ ਕੁਸੰਗ ਕੀ ਕੇਲੇ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਬੇਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੇਲੇ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜੋ ਬੇਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇਲੇ ਕੋ ਕੁਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਾਰੀ ਹੋਈ ਓਹ ਕੇਲਜੋ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥

ਉਹ ਝੂਲੈ ਉਹ ਚੀਰੀਐ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਹੇਰਿ ॥ ੯੮ ॥

ਉਹ ਕੇਲਾ ਝੂਲਤਾ ਹੈ ਮਾਨੋਂ ਪੰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬੇਰੀ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਬੇਰੀ ਆਗੇ ਤੇ ਤਿਸਕਉ ਕੰਡਿਓਂ ਸੇ ਚੀਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਣ ਕਰਤਿਆਂ ਕੋ ਸਾਕਤ ਔਗੁਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ॥ ੯੮ ॥

ਕਬੀਰ ਭਾਰ ਪਰਾਈ ਸਿਰਿ ਚਰੈ ਚਲਿਓ ਚਾਹੈ ਬਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਰਾਈ ਭਾਰ ਪੂਜਾ ਪਤਿਸਟਾ ਆਦੀ ਸਬੰਧੀਆਂ ਕੀਪਾਲਨਾ ਰੂਪੀ ਸਿਰ ਪਰ ਚੜ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਆਜ ਕਲ ਚਲਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਭਾਰਹਿ ਨਾ ਡਰੈ ਆਗੈ ਅਉਘਟ ਘਾਟ ॥ ੯੯ ॥

ਅਪਨੇ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਔ (ਘਟ) ਔਖੇ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਪੜੇਗਾ ॥ ੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਬਨ ਕੀ ਦਾਧੀ ਲਾਕਰੀ ਠਾਢੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਨ ਕੀ ਲਕੜੀ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕੀ ਜਲਾਈ ਹੋਈ (ਠਾਢੀ)ਖੜੀਹੋਇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀਹੈ॥

ਮਤਿ ਬਸਿ ਪਰਉ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਜਾਰੈ ਦੂਜੀ ਬਾਰ ॥ ੯੦ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਹਾਰ ਕੇ ਵਸ ਮੈ ਮਤ ਪੜੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋਈ ਤਬ ਓਹ ਮੁਝ ਕੋ ਦੂਸਰੀ ਬੇਰ ਭਾਵ ਕੋਇਲੇ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਜਲਾਵੇਗਾ ਤੈਸੇ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਈਰਾਗ ਕਾ ਜਲਾਯਾ ਹੂਆ ਪੁਨਾ ਜਮ ਰੂਪੀ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਵਸ ਮਤ ਪੜ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਵਾਰ ਤੋ ਦੇਹ ਅਵਸਰ ਜਲੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਜਮ ਦੂਸਰੀ ਫੇਰ ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੋ ਨ ਜਲਾਵੈਂ ॥ ੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਏਕ ਮਰੰਤੇ ਦੁਇ ਮੂਏ ਦੋਇ ਮਰੰਤਹ ਚਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਰਾਗ ਔ ਦ੍ਵੈਖ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਮਰ ਗਏ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਚਾਰਿ ਮਰੰਤਹ ਛਹ ਮੂਏ ਚਾਰਿ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਿ ॥ ੯੧ ॥

ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਰਖ ਸੋਕ ਇਹ ਚਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਔਰ ਖੁਧਿਆ ਪਿਆਸਾ ਦੋ ਨਾਰੀਆਂ ਇਹ ਛੇ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਵਾ ਏਕ ਵਿਸ਼ੇ ਰਾਗ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਦ੍ਵੈਸ ਭੀ ਮਰ ਗਿਆ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਦੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਰੇ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਸਾਥ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਦੋ ਨਾਰੀ ਐਸੇ ਛੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥ ੯੧ ॥

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜਗੁ ਢੂੰਢਿਆ ਕਹੂੰ ਨ ਪਾਇਆ ਠਉਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਔ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪੜ ਕੇ ਜਗਤ ਮੈਨੇ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਇਸ ਬੀਚ ਸੁਖ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹਮਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਕਹਾ ਭੁਲਾਨੇ ਅਉਰ ॥ ੯੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਓਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥ ੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀਐ ਸਾਧ ਕੀ ਅੰਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਗਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਹੀ ਕਰੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜੋ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਹੁ ॥ ੯੩ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅੰਤ ਕੋ (ਬਿਨਾਹੁ) ਵਿਗਾੜ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਕਰੀਐ ॥ ੯੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗ ਮਹਿ ਚੇਤਿਓ ਜਾਨਿਕੈ ਜਗ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਵਿਆਪਕ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਬਾਦਹਿ ਜਨਮੇ ਆਇ ॥ ੯੪ ॥

ਔ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੇਂ ਹੈਂ ॥ ੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਆਸਾ ਕਰੀਐ ਰਾਮ ਕੀ ਅਵਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰਾਮ ਕੀ ਹੀ ਆਸਾ ਕਰੀਓ ਔ ਹੋਰ ਆਸਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ ਰਹੀਏ ॥

ਨਰਕਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਮਾਨਈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਦਾਸ ॥ ੯੫ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਉਦਾਸ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਤੇ (ਮਾਨਈ) ਪੁਰਸ਼ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਿਖ ਸਾਖਾ ਬਹੁਤੇ ਕੀਏ ਕੇਸੋ ਕੀਓ ਨ ਮੀਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਿਖ ਸਾਖਾ) ਚੇਲੇ ਪੋਤੇ ਚੇਲੇ ਆਦੀ ਅਨੇਕੋਂ ਹੀ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ।'

ਚਾਲੇ ਥੇ ਹਰਿ ਮਿਲਨ ਕਉ ਬੀਚੈ ਅਟਕਿਓ ਚੀਤੁ ॥ ੯੬ ॥

ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਚਲੇ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਚਿਤ ਅਟਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਓਹ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਹੇਤ ਫਕੀਰੋਂ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰਾ ਥਾ ਅਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਰਨ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਰਾਮੁ ਨ ਕਰੈ ਸਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਏਹ ਕਾਰਨ ਜੀਵ ਵਿਚਾਰਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਉਪਾਵ ਕਿਆ ਕਰੈ ॥

ਜਿਹ ਜਿਹ ਡਾਲੀ ਪਗੁ ਧਰਉ ਸੋਈ ਮੁਰਿ ਮੁਰਿ ਜਾਇ ॥ ੯੭ ॥

ਰਾਮ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਜਿਸ ਜਿਸ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਡਾਲੀ ਪਰ ਚਰਨ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਰ ਮੁਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਅਵਰਹ ਕਉ ਉਪਦੇਸਤੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪਰਿਹੈ ਰੇਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕਮਾਏ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਰੇਤ ਹੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਸਿ ਬਿਰਾਨੀ ਰਾਖਤੇ ਖਾਯਾ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤੁ ॥ ੯੮ ॥

ਔਰੋਂ ਕੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪੀ (ਰਾਸਿ)ਪੂੰਜੀ ਵਾ ਬੋਹਿਲ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤ ਹੀ ਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤੋ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਰੋਕਤੇ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਸਰੀਰ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੯੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਹਉ ਜਉ ਕੀ ਭੂਸੀ ਖਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਜਵਾ ਕੀ (ਭੂਸੀ) ਜਵਾ ਕੀ ਸੁਹੜੀ ਹੀ ਖਾਵੇ ॥

ਹੋਨਹਾਰੁ ਸੋ ਹੋਇ ਹੈ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਉ ॥ ੯੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਹੋਣਹਾਰ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਹੋਵੇ ਹੀ ਗਾ ਤਾਤੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ ॥ ੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੂਨਾ ਹੇਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੀਚ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦੂਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਕਾਰੀ ਕਾਂਬਰੀ ਧੋਏ ਹੋਏ ਨ ਸੇਤੁ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਲੀ ਕਮਲੀ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਅਸ਼ੁਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਧੋਣੇ ਕਰ ਕਬੀ ਸੁਪੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਣੇ ਸੇ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੦ ॥ ਜੋ ਸਿਰਮੁੰਨੇ ਪਰਮਹੰਸ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮੂੰਡਿਆ ਨਹੀ ਕੇਸ ਮੁੰਡਾਏ ਕਾਂਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਕੋ ਮੁੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਨਿਰਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤੋ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਮੁੰਡਾਏ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਮਨ ਕੀਆ ਮੂੰਡਾ ਮੂੰਡੁ ਅਜਾਂਇ ॥ ੧੦੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਸਹਤ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਉਪਦ੍ਰਵ ਮਨ ਨੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਸਿਰ ਮੁੰਡਿਆ ਹੈ ਸੋ (ਅਜਾਇ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧੦੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਾਇ ਤ ਜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡੀਐ ਔਰ ਜੋ ਤਨ ਧਨ ਚਲਾ ਜਾਵੈ ਤੋ ਪੜਾ ਜਾਵੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਬੇਧਿਆ ਰਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ ॥ ੧੦੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿੱਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਬੇਧਿਆ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਰਾਮ ਜੋ ਨਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋ ਹਮ ਜੰਤੁ ਬਜਾਵਤੇ ਟੂਟਿ ਗਈਂ ਸਭ ਤਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਹਮ) ਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਧਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਵਾਜੇ ਬਜਾਵਤੇ ਥੇ ਭਾਵ ਵਿਪਰਜੇਚੇਸਟਾ ਕਰਾਵਤੇ ਥੇ ਸੋ ਵਾਜਾ ਅਬ ਨਹੀਂ ਬਾਜਤਾਹੈ।ਕਿਯੋਂ ਸੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾਂ ਸਭ ਟੂਟ ਗਈਆ ਹੈਂ ॥

ਜੰਤੁ ਬਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਚਲੇ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰ ॥ ੧੦੩ ॥

(ਜੰਤੁ) ਵਾ ਜੰਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬਜਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੩ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇ ਮੂੰਡਉ ਤਿਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾ ਤੇ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਝੂਠੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਾਇ ਕਾ ਸਿਰ ਮੂੰਡ ਦੇਈਏ ਜਿਸ ਸੇ ਚਿਤ ਕਾ ਭਰਮ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਆਪ ਡੂਬੇ ਚਹੁ ਬੇਦ ਮਹਿ ਚੇਲੇ ਦੀਏ ਬਹਾਇ ॥ ੧੦੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਹੂਏ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੈਂ ਡੂਬੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਚੇਲੇ ਭੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਡੁਬਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਰਾਖੇ ਤਲੈ ਦੁਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠ ਕੇ ਨੀਚੇ ਲੁਕਾਇ ਰਖੇ ਥੇ ॥

ਪਰਗਟ ਭਏ ਨਿਦਾਨ ਸਭ ਜਬ ਪੂਛੇ ਧਰਮਰਾਇ ॥ ੧੦੫ ॥

ਜਬ ਧਰਮਰਾਇ ਨੇ ਜਿਸ ਸੇ ਪੁਛਣਾ ਕਰਾ ਸੋ ਸਭ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ੧੦੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਪਾਲਿਓ ਬਹੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਰਹਿਆ ਨ ਬੰਧੁ ॥ ੧੦੬ ॥

ਜਿਨੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਵਾਸਤੇ ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋ ਬਾਦ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹ ਗਇਆ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨ ਰਹਿਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਖਾਇ ਪੀਕੇ ਅਲੱਗ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੧੦੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਰਾਤਿ ਜਗਾਵਨ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਕੋ ਮਸਾਣ ਜਗਾਵਣੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਾਦੂ ਟੂਣੇ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਪਨਿ ਹੋਇਕੈ ਅਉਤਰੈ ਜਾਏ ਅਪੁਨੇ ਖਾਇ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸੋ ਸਰਪਣੀ ਹੋਇਕੈ ਜਨਮਤੀ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਜਾਏ ਹੂਏ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਖਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਅਹੋਈ ਰਾਖੈ ਨਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨਕੋ ਤਿਆਗਕਰਕੇ(ਅਹੋਈ)ਸੀਤਲਾ ਕਾ ਪੂਜਨਕਰਕੇ ਬ੍ਰਤਕੋਰਾਖਤੀਹੈ।

ਗਦਹੀ ਹੋਇਕੈ ਅਉਤਰੈ ਭਾਰੁ ਸਹੈ ਮਨ ਚਾਰਿ ॥ ੧੦੮ ॥

ਸੋ ਗਧੀ ਹੋਇ ਕਰ ਜਨਮਤੀ ਹੈ ਔਰ ਚਾਰ ਮਣ ਭਾਰ ਪੀਠ ਪਰ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਯਥਾ—ਭੈਰਉ ਭੂਤ ਸੀਤਲਾ ਧਾਵੈ ॥ ਖਰਬਾਹਨ ਉਹੁ ਛਾਰ ਉਡਾਵੈ ॥ ੧੦੮ ॥

ਕਬੀਰ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਸਨਾ ਸੇਂ ਜਪਕਰ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾਹੈ ਸੋਈ ਬਡੀ ਚਤਰਾਈਹੈ॥

ਸੂਰੀ ਊਪਰਿ ਖੇਲਨਾ ਗਿਰੈ ਤ ਠਾਹਰ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਪਨਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕਠਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੂਲੀ ਉਪਰ ਚੇਸਟਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਠਹਿਰਨੇ ਕੀ ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਬਿਘਨ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮੁਖੁ ਧੰਨਿ ਹੈ ਜਾ ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਖ ਧੰਨਜੜਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਕਿਸਕੀ ਬਾਪੁਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਗੋ ਗ੍ਰਾਮੁ ॥ ੧੧੦ ॥

ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੇਹੀ ਵਿਚਾਰੀ ਕਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਕਿਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗ੍ਰਾਮ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਜਾ ਕੁਲ ਹਰਿ ਕੋ ਦਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਕੁਲ ਦਾਸੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਕੁਲ ਢਾਕੁ ਪਲਾਸੁ ॥ ੧੧੧ ॥

ਔਰ ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲ (ਪਲਾਸੁ) ਛਛਰਿਓਂ ਕੇ (ਢਾਕੁ) ਸਮਦਾਯ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗਇ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਲਾਖ ਧਜਾ ਫਹਰਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਘੋੜਿਓਂ (ਗਇ) ਹਸਤੀਓਂ ਕੀਆਂ ਭੀ (ਘਨ)ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੀਆਂ ਅਸਵਾਰੀਆ ਹੋਵੇਂ ਔ ਪਦਾਰਥ ਏਤਾ ਹੋਇ ਜੋ ਏਕ ਕਰੋੜ ਪਰ ਧੁਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਧੁਜਾ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਫਹਰਾਵਤੀ ਹੋਵੈਂ ਔਰ ਜੋ ਐਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਇਆ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿਖ੍ਯਾ ਭਲੀ ਜਉ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦਿਨ ਜਾਹਿ ॥ ੧੧੨ ॥

ਤੌ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿਖ੍ਯਾ ਮਾਗ ਕਰ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਵਨ ॥ ੧੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਮਾਂਦਲੁ ਕੰਧ ਚਢਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਮਾਂਦਲੁ) ਢੋਲ ਕੋ (ਕੰਧ) ਮੋਢਿਓਂ ਪਰ ਉਠਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਫਿਰਾ ਹੂੰ ॥

ਕੋਈ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕਿ ਬਜਾਇ ॥ ੧੧੩ ॥

ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਠੋਕ ਬਜਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਨਿਰਨੈ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲਈ ਹੈ॥ ੧੧੩ ॥

ਮਾਰਗਿ ਮੋਤੀ ਬੀਥਰੇ ਅੰਧਾ ਨਿਕਸਿਓ ਆਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਪਾਵਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਬਿਸਤੀਰਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਤਹਾਂ ਆਇ ਭੀ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਪੜਤਾ ਭੀ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਜਗਤੁ ਉਲੰਘੇ ਜਾਇ ॥ ੧੧੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਮੋਤੀਓਂ ਕੋ ਉਲੰਘ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਬੂਡਾ ਬੰਸੁ ਕਬੀਰ ਕਾ ਉਪਜਿਓ ਪੂਤੁ ਕਮਾਲੁ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਘਰਿ ਲੇ ਆਯਾ ਮਾਲੁ ॥ ੧੧੫ ॥

ਕਿਸੀ ਧਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਲੜਕਾ ਮਿਰਤਕ ਹੂਆ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਮਾਲ ਨੇ ਜਿਵਾਇ ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਤਿਸ ਧਨੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇ ਕਰ ਆਗੇ ਰਾਖਾ ਤਬ ਕਮਾਲ ਸੋ ਧਨ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਤਿਸ ਕਰਮ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਮਾਲੇ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਬੰਸ ਡੂਬ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਕਮਾਲ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇਘਰਮੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਮਾਲ ਧਨ ਲੇ ਆਯਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੀ ਆਗਯਾ ਤੈਨੇ ਭੰਗ ਕਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਮਾਲ ਸਰਨ ਪੜਾ ਅਪਰਾਧ ਬਖਸਾਯਾ ਵਾ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬੰਸ ਡੂਬ ਗਯਾ ਹੈ ਜੋ (ਕਮਾਲੁ) ਭਾਵ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਾ ਹੈ ਕੈਸਾ ਮਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਤਯਾਗ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਨ ਮਾਲ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧੧੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਐ ਸਾਥਿ ਨ ਲੀਜੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਕਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਨ ਲਈਐ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋ ਕਰਕੇ ਜਾਈਏ ॥

ਪਾਛੈ ਪਾਉ ਨ ਦੀਜੀਐ ਆਗੈ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੧੧੬ ॥

ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ (ਪਾਉ) ਪੈਰ ਨ ਦੇਈਏ ਆਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਤਿਆ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਇਸਟ ਅਨਿਸਟ ਮੈਂ ਸਮ ਰਹੀਐ ॥ ੧੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਬਾਧਿਓ ਜਿਹ ਜੇਵਰੀ ਤਿਹ ਮਤ ਬੰਧਹੁ ਕਬੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਕਬੀਰ) ਬਡੀ ਜੇਵੜੀ ਸਾਥ ਸਰਬ ਜਗਤ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਤੁਮ ਮਤ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋਵੋ ॥

ਜੈਹਹਿ ਆਟਾ ਲੋਨ ਜਿਉ ਸੋਨ ਸਮਾਨਿ ਸਰੀਰੁ ॥ ੧੧੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਨਸ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਲੂਣ ਕੇ (ਆਟਾ) ਡਲੇ ਵਤ ਗਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ (ਸੋ) ਉਸ ਲੂਣ ਕੇ ਡਲੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਅਤੀ ਸੀਘਰ ਨਸਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹੰਸੁ ਉਡਿਓ ਤਨੁ ਗਾਡਿਓ ਸੋਝਾਈਸੈਨਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹੰਸ ਉਡਣੇ ਕੋ ਤਿਆਰ ਭਯਾ ਔ ਤਨ ਜਿਸ ਕਾ ਦਬਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਮੀਪਤਾਂ ਆਨ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ (ਈਸੈ) 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸੋਝਾ) ਸਮਝਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੋ ਭੀ ਦਬੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੋ (ਸੈਨਾਹ) ਸਾਰਤੋਂ ਸੇ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਜਹੂ ਜੀਉ ਨ ਛੋਡਈ ਰੰਕਾਈ ਨੈਨਾਹ ॥ ੧੧੮ ॥

ਅਜੇ ਭੀ ਇਹ ਜੀਵ ਇਸ ਦਸਾ ਮੈਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਕੰਗਾਲਤਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੮ ॥

ਕਬੀਰ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ ਤੁਝ ਕਉ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਉ ਤੁਅ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ਔ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੂੰ ॥

ਬੈਨ ਉਚਰਉ ਤੁਅ ਨਾਮ ਜੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਠਾਉ ॥ ੧੧੯ ॥

ਜੀਉ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਸਨਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਔ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ ॥ ੧੧੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਤੇ ਮੈ ਰਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਔ ਨਰਕ ਸੇ ਮੈਂ ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਮਹਿ ਰਹਉ ਅੰਤਿ ਅਰੁ ਆਦਿ ॥ ੧੨੦ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਖੁਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਆਦਿ ਔਰ ਅੰਤ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੨੦ ॥

ਕਬੀਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਕੋ ਕਹਿ ਕੈਸੇ ਉਨਮਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੋ ਉਨਮਾਨ ਕਰ ਕੈਸੇ ਕਹੂੰ। ਭਾਵ ਕਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾਂ ਦੇਵੋਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਕੇ ਸਦਰਸ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੧੨੧ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕੋ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕਥਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨੧ ॥

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਕੈ ਕਿਹ ਕਹਉ ਕਹੇ ਨ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਕਹੇ ਪਰ ਕੋਈ ਪਤਿਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਰਹਉ ਹਰਖਿ ਗੁਨਗਾਇ ॥ ੧੨੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੈਸਾ ਹਰੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਓਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੇ ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ (ਹਰਖਿ)ਅਨੰਦ ਸੰਜੁਗਤ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੨੨ ॥

ਕਬੀਰ ਚੁਗੈ ਚਿਤਾਰੈ ਭੀ ਚੁਗੈ ਚੁਗਿ ਚੁਗਿ ਚਿਤਾਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੂੰਜ ਦਾਣਿਓਂ ਕੋ ਚੁਗ ਕਰ ਅਪਨੇ ਬਚਿਓਂ ਕੋ ਚਿਤਾਰਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਚੁਗ ਚੁਗ ਕਰਕੇ ਚਿਤਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਬਚਰਹਿ ਕੂੰਜ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਰੇ ॥ ੧੨੩ ॥

ਜੈਸੇ ਕੂੰਜ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ (ਰੇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕੀ ਮਮਤਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ॥੧੨੩॥

ਕਬੀਰ ਅੰਬਰ ਘਨਹਰੁ ਛਾਇਆ ਬਰਖਿ ਭਰੇ ਸਰਤਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰਕੇ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਚੇ ਪਕੇ ਤਲਾਵੋਂ ਕੋ ਭਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਉ ਤਰਸਤ ਰਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੨੪ ॥

ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੋਤੇ ਜੋ ਜੀਵ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਵਤ ਤਰਸਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੌਨ ਹਵਾਲ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਾ ਹੀ ਹਵਾਲ ਹੋਵਿਗਾ ॥ ੧੨੪ ॥

ਕਬੀਰ ਚਕਈ ਜਉ ਨਿਸਿ ਬੀਛੁਰੈ ਆਇ ਮਿਲੈ ਪਰਭਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਚਕਵੀ ਚਕਵੇ ਸੇ ਵਿਛੜਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਚਕਵੇ ਕੋ ਆਨ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਨਰ ਬਿਛੁਰੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਨਾ ਦਿਨ ਮਿਲੇ ਨ ਰਾਤਿ ॥ ੧੨੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਮ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਨਾ ਨਾ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾ ਰਾਤ ਮੈਂ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਾਮ ਸੇ ਵਿਯੋਗੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰੈਨਾਇਰ ਬਿਛੋਰਿਆ ਰਹੁ ਰੇ ਸੰਖ ਮਝੂਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸੰਖ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ (ਰੈਨਾਇਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ(ਮਝੂਰਿ) ਬੀਚ ਰਹੁ ॥

ਦੇਵਲ ਦੇਵਲ ਧਾਹੜੀ ਦੇਸਹਿ ਉਗਵਤ ਸੂਰ ॥ ੧੨੬ ॥

ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੇਹ ਰੂਪ ਦੇਵਾਲੇ ਦੇਵਾਲੇ ਮੈਂ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰਤਾ ਫਿਰੇਂਗਾ। ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਖੀ ਰਹੇਂਗਾ ॥ ੧੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਾਗੁ ਰੋਇ ਭੈ ਦੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਤਾ ਹੂਆ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਜਾਗ ਕੇ ਰੋਣਾ ਕਰ ॥

ਜਾਕਾ ਬਾਸਾ ਗੋਰ ਮਹਿ ਸੋ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ਸੁਖੁ ॥ ੧੨੭ ॥

ਜਿਸਕਾ ਵਾਸਾ (ਗੋਰ) ਕਬਰ ਵਾ ਮੜ੍ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੀ ਹੋਕੇ ਸੋਵੇ। ਅਰਥਾਤ ਜਾਗ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੨੭ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਉਠਿ ਕਿ ਨ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਤਾ ਹੂਆ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਉਠਕਰਕੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਹੈਂ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸੋਵਨੁ ਹੋਇਗੋ ਲਾਂਬੇ ਗੋਡ ਪਸਾਰਿ ॥ ੧੨੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਦਿਨ ਤੇਰਾ ਲੰਬੇ ਗੋਡੇ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਣਾ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਇਕ ਦਿਨ ਸਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਅਰੁ ਜਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਸੂਤਾ ਹੂਆ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰੇਂਗਾ ਬੈਠ ਰਹੁ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਜਾਗਣਾ ਕਰ ॥

ਜਾ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਬੀਛੁਰਾ ਤਾਹੀ ਕੇ ਸੰਗਿ ਲਾਗੁ ॥ ੧੨੯ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਵਿਛੜਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਣਾ ਕਰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ॥ ੧੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਕੀ ਗੈਲ ਨ ਛੋਡੀਐ ਮਾਰਗਿ ਲਾਗਾ ਜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਕੀ (ਗੈਲ) ਪਿਛਾੜੀ ਨਾ ਛੋਡੀਐ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਲਗੇ ਹੀ ਜਾਈਏ ॥

ਪੇਖਤ ਹੀ ਪੁੰਨੀਤ ਹੋਇ ਭੇਟਤ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ (ਭੇਟਤ) ਮਿਲਣੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੂਰਹਿ ਜਾਈਐ ਭਾਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਰੀਐ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਤੇ ਹੀ ਭਾਗ ਜਾਈਏ ॥

ਬਾਸਨੁ ਕਾਰੋ ਪਰਸੀਐ ਤਉ ਕਛੁ ਲਾਗੈ ਦਾਗੁ ॥ ੧੩੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਕਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਕੋ ਪਰਸੀਏਗਾ ਤਬ ਕੁਛ ਦਾਗ ਹੀ ਲਗੇਗਾ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਕਲੰਕ ਹੀ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧੩੧ ॥

ਕਬੀਰਾ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਜਰਾ ਪਹੂੰਚਿਓ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਸਿਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਅਬ ਤੁਝ ਕੋ (ਜਰਾ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਲਾਗੀ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰ ਤੇ ਅਬ ਕਿਆ ਕਾਢਿਆ ਜਾਇ ॥ ੧੩੨ ॥

ਤਾਤੇ ਜਬ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਹੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤੋ ਸਿਆਣੇ ਲੋਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਇਸ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਕਿਆ ਨਿਕਾਸਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਬਾਣੀ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋਗਈ ਫੇਰ ਨਾਮ ਕਬ ਜਪਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਰਨੁ ਸੋ ਭਇਓ ਜੋ ਕੀਨੋ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਾਰਨ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਕੋ ਨਹੀ ਏਕੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੧੩੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਤਿਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੩੩ ॥

ਕਬੀਰ ਫਲ ਲਾਗੇ ਫਲਨਿ ਪਾਕਨਿ ਲਾਗੇ ਆਂਬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਜੋ ਮਧਮ ਜਗਯਾਸੂ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪੀ ਫਲੋਂ ਸੇ ਫਲਨ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਤਮ ਜਗਯਾਸੀ ਭੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਕਨ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਇ ਪਹੂਚਹਿ ਖਸਮ ਕਉ ਜਉ ਬੀਚਿ ਨ ਖਾਹੀ ਕਾਂਬ ॥ ੧੩੪ ॥

ਜੇਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕੀ (ਕਾਂਬ) ਲਾਗ ਤਿਨ ਜਗਯਾਸੀ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਬੀਚ ਸੇ ਨਾ ਖਾਵੈ ਤਬ ਓਹ ਖਸਮ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੪ ॥

ਕਬੀਰ ਠਾਕੁਰੁ ਪੂਜਹਿ ਮੋਲਿ ਲੇ ਮਨਹਠ ਤੀਰਥ ਜਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਠਾਕਰ ਕੋ ਮੋਲ ਲੇਕਰ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਧਾ ਔ ਨਿਸਚੇ ਤੇ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸ੍ਵਾਂਗੁ ਧਰਿ ਭੂਲੇ ਭਟਕਾ ਖਾਹਿ ॥ ੧੩੫ ॥

ਪੁਨਾ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ (ਸ੍ਵਾਗ) ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਭਟਕਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੫ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਹਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕੀਆ ਪੂਜੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਾਹਨ) ਪਥਰ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਸੰਸਾਰ ਪੂਜਤਾਹੈ॥

ਇਸ ਭਰਵਾਸੇ ਜੋ ਰਹੇ ਬੂਡੇ ਕਾਲੀਧਾਰ ॥ ੧੩੬ ॥

ਜੋ ਜਨ ਨਿਰੇ ਇਸੀ ਭਰੋਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਧਾਰਾ ਮੈਂ ਡੂਬੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਗਦ ਕੀ ਓਬਰੀ ਮਸੁ ਕੇ ਕਰਮ ਕਪਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਗਦ ਕੀ (ਓਬਰੀ) ਕੋਠੀ ਹੈ (ਮਸ) ਸਿਆਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਹਨ ਬੋਰੀ ਪਿਰਥਮੀ ਪੰਡਿਤ ਪਾੜੀ ਬਾਟ ॥ ੧੩੭ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਥਰੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਬੋਰੀ) ਡੁਬਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬਾਟ ਪਾੜੀ ਹੈ ਭਾਵ ਓਹ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹਟਾਇ ਕਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਥੀ ਸੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਹੋਈ ॥ ੧੩੭ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਲਿ ਕਰੰਤਾ ਅਬਹਿ ਕਰੁ ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁਇਤਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਧਰਮ ਕਲ ਕੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਅਬਹਿ) ਆਜ ਹੀ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਜ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਸੁਇਤਾਲ) ਸੋ ਤਤਕਾਲ ਕਰ ॥

ਪਾਛੈ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇਗਾ ਜਉ ਸਿਰ ਪਰ ਆਵੈ ਕਾਲੁ ॥ ੧੩੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿਜਬ ਸਿਰਪਰ ਕਾਲ ਆਇਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ਕਰ ਗ੍ਰਸਲੇਵੇਗੀ ਤਬ ਪੀਛੇਸੇਕੁਛ ਨਹੀਂਹੋਵੇਗਾ॥੧੩੮॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਜੰਤੁ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ ਜੈਸੀ ਧੋਈ ਲਾਖ ॥

ਕਿਸੀ ਦੰਭੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਦੰਭੀ ਜੀਵ ਹਮਨੇ ਐਸਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਾਖ ਧੋਈ ਹੋਈ ਬਾਹਰ ਸੇ ਚਿਲਕਤੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦੀਸੈ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਗੁਨਾ ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ੧੩੯ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਓਹ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਚੰਚਲ ਭਾਵ ਅਸੱਤ ਵਕਤਾ ਔਰ (ਬਹੁਗੁਨਾ) ਦੇਖਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਬਹੁਗੁਣਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਤੇ ਸੁਮਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਹੈ ॥ ੧੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਜਮੁ ਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਜਮ ਭੀ (ਤਿਸਕਾਰ) ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਜਮੂਆ ਸਿਰਜਿਆ ਸੁ ਜਪਿਆ ਪਰਵਿਦਗਾਰ ॥ ੧੪੦ ॥

ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਜਮ ਕੋ ਭੀ (ਸਿਰਜਿਆ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤਿਸ ਪਰਵਦਗਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੧੪੦ ॥

ਕਬੀਰੁ ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ ਭਵਰ ਭਏ ਸਭ ਦਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਸੋ ਕਸਤੂਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸੁਗੰਧੀ ਕੇ ਲੇਨੇ ਕੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦਾਸ ਭੌਰੇ ਵਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਕੀ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਾਮ ਨਿਵਾਸ ॥ ੧੪੧ ॥

ਸੋ ਦਾਸ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਤਿਸ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਿਸ ਰਾਮ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੧ ॥

ਕਬੀਰ ਗਹਗਚਿ ਪਰਿਓ ਕੁਟੰਬ ਕੈ ਕਾਂਠੈ ਰਹਿ ਗਇਓ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਬਿਖੇ (ਗਹਗਚਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਰਾਮ ਸੇ ਇਹ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਇਆ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਹੀ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਹੂਆ ॥

ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਬੀਚਹਿ ਧੂਮਾ ਧਾਮ ॥ ੧੪੨ ॥

ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਹੀ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦੂਤ ਆਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਵਤਿਆ ਹੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਧਾਮ) ਘਰ ਕੇ ਬੀਚ (ਧੂਮਾ) ਧੂਮ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਅਰਥਾਤ ਰੌਲਾ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੪੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੂਕਰ ਭਲਾ ਰਾਖੈ ਆਛਾ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੂਰ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮਲ ਭਖਨ ਕਰਕੇ ਗਾਉਕੋ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਅਛਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਸਾਕਤੁ ਬਪੁਰਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਕੋਇ ਨ ਲੈਹੈ ਨਾਉ ॥ ੧੪੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਓਹ ਸਾਕਤ ਵਿਚਾਰਾ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔ ਸੁਰ ਮਰੇ ਨੂੰ ਲੋਕ ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਸੂਕਰ ਤੇ ਭੀ ਨੀਚ ਹੈ ॥ ੧੪੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਿ ਕੈ ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕੋਡੀ ਕੌਡੀ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਕਰਕੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਰੁਪਏ ਜੋੜ ਲੀਏ ਭਾਵ ਅਤਿਅੰਤ ਮਾਯਾ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ॥

ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਨ ਕਛੁ ਮਿਲਿਓ ਲਈ ਲੰਗੋਟੀ ਤੋਰਿ ॥ ੧੪੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਚਲਤੀ ਵਾਰ ਕਛੁ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ਅੰਤ ਕੋ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਨੇ ਲਕ ਕੀ ਲੰਗੋਟੀ ਭੀ ਤੋੜ ਲਈ ਭਾਵ ਜੋ ਧਨਾਢੋਂ ਕੇ ਲਕ ਮੇਂ ਸੋਨੇ ਵਾ ਚਾਂਦੀ ਕੀ ਤੜਾਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵੋਹ ਭੀ ਤੋੜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨੋ ਹੂਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਮਾਲਾ ਮੇਲੀਂ ਚਾਰਿ ॥

ਕਿਸੀ ਪਾਖੰਡੀ ਵੈਸਨਵ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਪਾਖੰਡ ਸੇ ਵੈਸਨੋ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਔ ਦਿਖਲਾਵੇ ਹੇਤ ਚੰਦਨ ਤੁਲਸੀ ਕਪੂਰ ਕੀਆ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਭੀ ਗਲ ਮੈਂ (ਮੇਲੀਂ) ਪਹਰ ਲਈ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰਿ ਕੰਚਨੁ ਬਾਰਹਾ ਭੀਤਰਿ ਭਰੀ ਭੰਗਾਰ ॥ ੧੪੫ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਹਿਰ ਤੇ ਬਾਰਹ ਬੰਨੀ ਕੇ ਸੁਰਨ ਕਾ ਭੂਖਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੈ ਔ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲਾਖ (ਭੰਗਾਰ) ਸੇਕ ਨਾਲ ਢਾਲ ਕਰਕੇ ਭਰੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭਗਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ॥ ੧੪੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰੋੜਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਬਾਟ ਕਾ ਤਜਿ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਰਸਤੇ ਕਾ ਰੋੜਾ ਹੋ ਰਹ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਾਸ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧੪੬ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੬ ॥

ਕਬੀਰ ਰੋੜਾ ਹੂਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਪੰਥੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਰੋੜਾ ਹੂਆ ਤਾ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜੋ ਰਸਤੇ ਮੈ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਧੂਤ ਹੋਕਰ ਭੇਖ ਧਾਰੀਓਂ ਕੋ ਤਰਕ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿਉ ਧਰਨੀ ਮਹਿ ਖੇਹ ॥ ੧੪੭ ॥

ਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾਦਾਸ ਐਸਾਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਧਰਨੀ ਮੈਂ ਖੇਹਹੋਤੀਹੈ ਭਾਵਹੰਤਾ ਕੋਤਿਆਗਕਰਤੇਰਾਦਾਸਹੋਤਾਹੈ॥੧੪੭॥

ਕਬੀਰ ਖੇਹ ਹੁਈ ਤਉ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਉਡਿ ਲਾਗੈ ਅੰਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਖੇਹ ਵਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭਈ ਤੌ ਭੀ ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੌ ਉਡ ਕਰ ਅੰਗਾ ਕੇ ਲਾਗਨੇ ਲਗੀ ਭਾਵ ਸੁਆਹ ਮੈਂ ਲੇਟਾ ਰਹਿਆ ਔ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਥੋੜੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰੀ ਤਬ ਉਠ ਕੇ ਉਸ ਕੇ ਗਲ ਪੈਗਿਆ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸਰਬੰਗ ॥ ੧੪੮ ॥

ਹਰੀ ਕਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਐਸਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਨੀ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਮੇਂ ਸਮਾਨ ਹੀ ਸਪਰਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੮ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਨੀ ਹੂਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਸੀਰਾ ਤਾਤਾ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਪਾਨੀ ਵਤ ਭੀ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੇਕਰ ਸੀਤਲ ਔ ਤਪਤਵਾਨ ਹੋਤਾ ਰਹਾ ਭਾਵ ਸਤੋ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਕੋਪ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਐਸਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਊਚ ਭਵਨ ਕਨ ਕਾਮਨੀ ਸਿਖਰਿ ਧਜਾ ਫਹਰਾਇ ॥

ਯਦਪਿ ਊਚੇ ਘਰ ਭੀ ਹੋਵੈਂ ਔ (ਕਨ) ਅੰਨ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ ਔ (ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਪੁਨਾ ਮੰਦਰੋਂ ਕੇ ਸਿਖਰ ਕਰੋੜੋਂ ਕੀਆ ਧ੍ਵਜਾ ਭੀ ਫਹਰਾਵਤੀਆ ਹੋਵੈਂ ॥

ਤਾਂਤੇ ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੧੫੦ ॥

ਤਿਸਤੇ (ਮਧੂਕਰੀ) ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈ ਭਾਵ ਜਦਪਿ ਐਸਾ ਈਸੁਰਜ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਭੀ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੫੦ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਟਨ ਤੇ ਊਜਰੁ ਭਲਾ ਰਾਮ ਭਗਤ ਜਿਹ ਠਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ(ਪਾਟਨ)ਸ਼ਹਿਰਸੇ ਉਜਾੜ ਕਾ ਰਹਿਣਾਹੀ ਭਲਾਹੈ ਜਿਸਅਸਥਾਨਮੇਂ ਰਾਮਕੀ ਭਗਤੀਹੋਤੀਹੈ॥

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ ਜਮ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਇ ॥ ੧੫੧ ॥

ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਰਾਮਜੀ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ(ਭਾਇ)ਭਾਣੇ ਜਮਪੁਰੀਕੇ ਸਮਾਨ ਭਾਵ ਦੁਖਦਾਇਕਹੈ॥੧੫੧॥

ਕਬੀਰ ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਕੇ ਅੰਤਰੇ ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਕੇ ਘਾਟ ॥

ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਟੁ ਕੀਆ ਖੋਜਤ ਮੁਨਿ ਜਨ ਬਾਟ ॥ ੧੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖਯ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜੋ (ਸੁੰਨ) ਰੌਲੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਇਕੰਤ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਸੁਖਮਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁੰਨ ਕਾ ਘਾਟ ਜੋ ਦਸਮਦ੍ਵਾਰ ਹੈ (ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਟੁ ਕੀਆ) ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਹਮਨੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕਾ (ਮਟੁ)ਅਸਥਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਗੰਗਾ ਭਗਤੀ ਔ (ਜਮਨਾ) ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਜੋ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ (ਸੁੰਨ) ਅਫੁਰਤਾ ਕਾ (ਘਾਟ) ਰਸਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਹਾਂ ਮੈਨੇ ਨਿਜ ਮਨ ਕੋ(ਮਟੁ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮੁਨੀ ਜਨ ਭੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੈਸੀ ਉਪਜੀ ਪੇਡ ਤੇ ਜਉ ਤੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਓੜਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਕੋ (ਪੇਡ) ਆਦਿ ਸੇ ਉਪਜੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੈਸੀ (ਓੜਿ) ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨਿਭ ਜਾਵੈ ॥

ਹੀਰਾ ਕਿਸ ਕਾ ਬਾਪੁਰਾ ਪੁਜਹਿ ਨ ਰਤਨ ਕਰੋੜਿ ॥ ੧੫੩ ॥

ਤਬ ਏਕ ਹੀਰਾ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ (ਕਿਸਕਾ) ਕਿਆ (ਬਾਪੁਰਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਕਰੋੜੋਂ ਰਤਨ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫੩ ॥

ਕਬੀਰਾ ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਓ ਹੀਰਾ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਏਕ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਹੀਰਾ ਦੁਕਾਨੋਂ ਪਰ ਵਿਕ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਨਜਨਹਾਰੇ ਬਾਹਰਾ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧੫੪ ॥

ਸੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਬਨਜਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੌਡੀ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਤੁਛ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੪ ॥

ਕਬੀਰਾ ਜਹਾ ਗਿਆਨੁ ਤਹ ਧਰਮੁ ਹੈ ਜਹਾ ਝੂਠੁ ਤਹ ਪਾਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ (ਗਿਆਨੁ) ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੂੰ ਕੀ ਗਿਆਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਧਰਮ ਹੈ ਔਰ ਜਹਾਂ ਝੂਠ ਹੈ ਤਹਾਂ ਪਾਪ ਕਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਜਹਾ ਲੋਭੁ ਤਹ ਕਾਲੁ ਹੈ ਜਹਾ ਖਿਮਾ ਤਹ ਆਪਿ ॥ ੧੫੫ ॥

ਔਰ ਜਹਾਂ ਲੋਭ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਾਲ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੈ ਔਰ ਜਹਾਂ ਖਿਮਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਆਪ ਹੀ ਹਰੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਮਾਨੁ ਤਜਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗਿਆ ਭਾਵ ਅਤੀਤ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੋ ਮਨ ਕਾ (ਮਾਨ) ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ॥

ਮਾਨ ਮੁਨੀ ਮੁਨਿਵਰ ਗਲੇ ਮਾਨੁ ਸਭੈ ਕਉ ਖਾਇ ॥ ੧੫੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਨੀਸਰੋਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਮੁਨੀ ਸੇ ਸੋ ਭੀ ਇਸ (ਮਾਨ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਖਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੫੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸਬਦੁ ਜੁ ਬਾਹਿਆ ਏਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਚਲਾਇਆ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਪਰਿਆ ਕਲੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥ ੧੫੭ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਣੇ ਤੇ ਹੀ ਮੈਂ (ਭੁਇ) ਭੂਮਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਬੀਚ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲੇਜੇ ਮੈਂ ਛੇਕ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧੫੭ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਸਿਖਾ ਮਹਿ ਚੂਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਆ ਕਰੈਂ ਜੇਕਰ ਸਿਖੋਂ ਵਿਖੇ ਹੀ (ਚੂਕ) ਭੂਲ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਧੇ ਏਕ ਨ ਲਾਗਈ ਜਿਉ ਬਾਂਸੁ ਬਜਾਈਐ ਫੂਕ ॥ ੧੫੮ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧੇ ਹੂਏ ਕੋ ਏਕ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਂਸ ਮੈਂ ਫੂਕ ਬਜਾਈ ਹੂਈ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਨਿਕਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੮ ॥

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗੈ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਘੋੜੇ ਔ (ਗੈ) ਹਾਥੀ ਆਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਅਸਵਾਰੀਆਂ ਜਿਸ ਕੇ ਹੋਵੈ ਐਸੇ ਈਸ੍ਵਰਜ ਵਾਲੇ (ਛਤ੍ਰਪਤੀ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੈ ॥

ਤਾਸੁ ਪਟੰਤਰ ਨਾ ਪੁਜੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ੧੫੯ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਜਨ) ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਦਾਸੀ (ਪਨਿਹਾਰਿ)ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਪਟੰਤਰ) ਬਰਾਬਰ ਉਹ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਣੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੧੫੯ ॥

ਕਬੀਰ ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰੀ ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਉ ਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ(ਨ੍ਰਿਪ)ਰਾਜਾ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਿੰਦੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਦਾਸੀ ਕਾ ਮਾਨ ਕਿਉਂ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹ ਮਾਂਗ ਸਵਾਰੈ ਬਿਖੈ ਕਉ ਓਹੁ ਸਿਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥ ੧੬੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਤੋ ਵਿਸੇ ਭੋਗਨੇ ਕੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਮਾਂਗੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀਹੈ ਔਰ ਵੋਹ ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਦਾਸੀ ਪਾਨੀ ਭਰ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨ੍ਰਿਪਨਾਰੀ ਕੋ ਨਿੰਦੀਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਾ ਮਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥ ੧੬੦ ॥

ਕਬੀਰ ਥੂਨੀ ਪਾਈ ਥਿਤਿ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧੀ ਧੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਨਿਸਚੇ ਰੂਪੀ ਥੰਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਧੀਰਜਤਾ ਬੰਧੀ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤੀਰ ॥ ੧੬੧ ॥

ਔਰ ਤਬ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾ ਕਰਕੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡਾ ਉਤਮ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧੬੧ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਜਨ ਜਉਹਰੀ ਲੇਕੈ ਮਾਂਡੈ ਹਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲੇਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਜਵਾਹਰੀ ਆਗੇ ਦੁਕਾਨ ਪਾਇ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੈਕਰ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਦੁਕਾਨ ਮੈਂ (ਮਾਂਡੈ) ਲਿਖਤੇ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਹੀ ਪਾਈਅਹਿ ਪਾਰਖੂ ਤਬ ਹੀਰਨ ਕੀ ਸਾਟ ॥ ੧੬੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰੂਪ ਪਾਰਖੂ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਔ ਗਿਆਨ ਹੀਰੀਓਂ ਕੀ(ਸਾਟ)ਕਦਰ ਪੜਤੀਹੈ ॥੧੬੨॥

ਕਬੀਰ ਕਾਮ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ ਐਸਾ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਕੰਮ ਪੜੇ ਤੇ ਹਰੀਕੋ ਸਿਮਰੀਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜਬ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਤੁਮ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਅਮਰਾਪੁਰ ਬਾਸਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਗਇਆ ਬਹੋਰੈ ਬਿਤ ॥ ੧੬੩ ॥

ਤਬ ਤੁਮ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋਗੇ ਔ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰਾ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਗਿਆ ਹੂਆ ਪੁਨਾ (ਬਹੋਰੈ) ਮੋੜ ਦੇਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੧੬੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸੇਵਾ ਕਉ ਦੁਇ ਭਲੇ ਏਕੁ ਸੰਤੁ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਦੋ ਹੀ ਭਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਨ ਏਕ ਤੋ ਸੰਤ ਔਰ ਏਕ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮੁ ਜੁ ਦਾਤਾ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਸੰਤੁ ਜਪਾਵੈ ਨਾਮੁ ॥ ੧੬੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਡਿਤ ਗਏ ਪਾਛੈ ਪਰੀ ਬਹੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੰਡਤ ਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਭੀ ਵਹੀਰ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਓਹ ਤਿਨਕੋ ਕਰਮਕਾਂਡੀ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਜੀਵ ਭੀ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਤਿਹ ਚੜਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰ ॥ ੧੬੫ ॥

ਇਕ (ਅਵਘਟ) ਔਖੀ ਜੋ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਘਾਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ੧੬੫॥

ਕਬੀਰ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੋਖੇ ਮੂਆ ਚਾਲਤ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੋਸੋਂ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਔ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨ ਮੈਂ ਹੀ ਚਲਤਾ ਹੂਆ ਮਰ ਗਿਆ ॥

ਤਬ ਕੁਲੁ ਕਿਸ ਕਾ ਲਾਜਸੀ ਜਬ ਲੇ ਧਰਹਿ ਮਸਾਨਿ ॥ ੧੬੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਕਿਸ ਕੁਲ ਕਾ (ਲਾਜਸੀ) ਲਜਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈਂਗਾ ਜਬ ਤੁਝ ਕੋ ਲੇਕਰ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਧਰ ਦੇਵੈਂਗੇ ॥ ੧੬੬ ॥

ਕਬੀਰ ਡੂਬਹਿਗੋ ਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਬਾਪੁਰੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇ ਡੂਬ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਪਾਰੋਸੀ ਕੇ ਜੋ ਹੂਆ ਤੂ ਅਪਨੇ ਭੀ ਜਾਨੁ ॥ ੧੬੭ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੜੋਸੀ ਕੇ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਪਰ ਭੀ ਹੂਆ ਹੀ ਜਾਣ ਭਾਵ ਯਹ ਔਰ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਤਿਆਂ ਦੇਖ ਕਰ ਅਪਨੀ ਮ੍ਰਿਤੂ ਭੀ ਨਿਕਟ ਹੀ ਸਮਝ ॥ ੧੬੭ ॥

ਕਬੀਰ ਭਲੀ ਮਧੁਕਰੀ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਨਾਜੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਮਧੁਕਰੀ) ਮਾਂਗ ਕਰ ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਅੰਨ ਬਨਿਆ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੂਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਾ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ ਬਡਾ ਦੇਸੁ ਬਡ ਰਾਜੁ ॥੧੬੮ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੋਈ ਦਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਬਡਾ ਦੇਸ ਔ ਬਡਾ ਹੀ (ਰਾਜੁ) ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹਕਿਸੀਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਵੇ ਕੋਈ ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਅਟਕਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਔ ਸਭੀ ਸੰਤ ਜਾਨ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੬੮॥

ਕਬੀਰ ਦਾਵੈ ਦਾਝਨੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਨਿਸੰਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਵੇ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਦਾਝਨੁ) ਜਲਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਿਰਦਾਵੇ ਹੋਕੇ ਨਿਸੰਕ ਰਹੇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਸੋ ਗਨੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ ਰੰਕ ॥ ੧੬੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਪੁਰਸ ਨਿਰਦਾਵੇ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇੰਦ੍ਰ ਸਦ੍ਰਸੋਂ ਕੋ ਰੰਕ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੯ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਲਿ ਸਮੁਹਾ ਸਰਵਰੁ ਭਰਾ ਪੀ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ਨੀਰੁ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਪਾਲਿ) ਵਟਾ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਰਾਖਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਜਲ ਕਰਕੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਯਹ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਨਾਮ ਜਲ ਕੋ ਭਾਂਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗ ਬਡੇ ਤੈ ਪਾਇਓ ਤੂ ਭਰਿ ਭਰਿ ਪੀਉ ਕਬੀਰ ॥ ੧੭੦ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੈਨੇ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਜਲ ਸਤਸੰਗ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਬ ਤੂੰ ਕਾਨੋਂ ਰੂਪੀ ਡੋਨਿਓਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥੧੭੦ ॥

ਕਬੀਰ ਪਰਭਾਤੇ ਤਾਰੇ ਖਿਸਹਿ ਤਿਉ ਇਹੁ ਖਿਸੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਸਮੇਂ ਤਾਰੇ (ਖਿਸਹਿ) ਛਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸਰੀਰ ਛਪ ਜਾਇਗਾ ॥

ਏ ਦੁਇ ਅਖਰ ਨਾ ਖਿਸਹਿ ਸੋ ਗਹਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰੁ ॥ ੧੭੧ ॥

ਏਹ ਰਾਰਾ ਤੇ ਮੰਮਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਦੋ ਅਖਰ ਹੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ (ਖਿਸਹਿ) ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਤੇ ਬਡਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਹਮ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੧ ॥

ਕਬੀਰ ਕੋਠੀ ਕਾਠ ਕੀ ਦਹਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਾਠ ਕੀ ਕੋਠੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਤੇ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪੰਡਿਤ ਜਲਿ ਮੂਏ ਮੂਰਖ ਉਬਰ ਭਾਗ ॥ ੧੭੨ ॥

ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਚਤਰ ਹੈਂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਦਯਾ ਵਾਲੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦਿ ਮੈਂ ਜਲ ਮੂਏ ਹੈਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿਦਯਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭਾਜ ਕੇ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਦੂਰਿ ਕਰੁ ਕਾਗਦ ਦੇਹ ਬਿਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸੇ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਕਾਗਦੋਂ ਕੋ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਵਹਾਇ ਦੇਹ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੇਹ॥

ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਸੋਧਿਕੈ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧੭੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਾਵਨ ਅਖਰੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ (ਸੋਧਿ) ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ॥ ੧੭੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤੁ ਨ ਛਾਡੈ ਸੰਤਈ ਜਉ ਕੋਟਿਕ ਮਿਲਹਿ ਅਸੰਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਕੋਟਾਨਕੋਟ ਅਸੰਤ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਆਇ ਮਿਲੇਂ ਭਾਵ ਜੇਕਰ ਸਾਕਤ ਭੀ ਮਿਲੇਂ ਤਦਪਿ ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਸੰਤਤਾਈ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਿਆਗਰੁ ਭੁਯੰਗਮ ਬੇਢਿਓ ਤ ਸੀਤਲਤਾ ਨ ਤਜੰਤ ॥ ੧੭੪ ॥

ਜੈਸੇ (ਮਲਿਆਗਰੁ) ਚੰਦਨ ਅਨੇਕ (ਭੁਯੰਗਮ) ਸਰਪੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਵਾਰਿਆ ਹੋਵੇ ਤੋ ਭੀ ਓਹ ਚੰਦਨ ਅਪਨੀ ਸੀਤਲਤਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਸੰਤ ਅਪਨੇ ਸਾਤ੍ਵਿ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ਚੰਦਨ ਸਮ ਔਰ ਕੋ ਭੀ ਸੀਤਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ ਪਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜੁਆਲਾ ਜਗੁ ਜਾਰਿਆ ਸੁ ਜਨ ਕੇ ਉਦਕ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧੭੫ ॥

ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੋ (ਉਦਕ) ਜਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ॥ ੧੭੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੀ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਜੀ ਵਾ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸਾਰੀ) ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕੈ ਜਾਨੈ ਆਪਨ ਧਨੀ ਕੈ ਦਾਸੁ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧੭੬ ॥

ਕੈ ਤੋ ਆਪ ਹੀ ਇਸਕਾ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਦਾਸ ਕੀ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਬੁਧੀ (ਦੀਵਾਨੀ) ਮਸਤਾਨੀ ਭਈ ਹੈ ਓਹ ਸੰਤ ਜਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ ਕੋ ਅਸੱਤ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭੬ ॥

ਕਬੀਰ ਭੂਲੀ ਭਈ ਜੋ ਭਉ ਪਰਿਆ ਦਿਸਾ ਗਈ ਸਭ ਭੂਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਲੀ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਭੈ ਰਿਦੇ ਮੈ ਪਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਦਿਸਾ ਸਭ ਭੂਲ ਗਈ ਹੈ ॥

ਓਰਾ ਗਰਿ ਪਾਨੀ ਭਇਆ ਜਾਇ ਮਿਲਿਓ ਢਲਿ ਕੂਲਿ ॥ ੧੭੭ ॥

ਜੈਸੇ (ਓਰਾ) ਗੜਾ ਗਲ ਕਰਕੇ ਜਬ ਪਾਨੀ ਰੂਪ ਭਇਆ ਹੈ ਤਬ ਢਲ ਕਰ ਕੂਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਭੈਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇਵਲ ਚੇਤਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਕੂਲ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੭੭ ॥

ਕਬੀਰਾ ਧੂਰਿ ਸਕੇਲਿ ਕੈ ਪੁਰੀਆ ਬਾਂਧੀ ਦੇਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਧੂਰਿ) ਮਿਟੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦੀ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ (ਆ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪੁੜੀ ਬਾਂਧੀ ਹੈ॥

ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੋ ਪੇਖਨਾ ਅੰਤਿ ਖੇਹ ਕੀ ਖੇਹ ॥ ੧੭੮ ॥

ਸੋ ਚਾਰ ਦਿਨੋਂ ਕਾ ਹੀ (ਪੇਖਨਾ) ਪੁਤਲੀ ਭਾਵ ਖੇਡ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਖੇਹ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਦੇਹ ਖੇਹ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਇਗੀ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੭੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ ਕੈ ਉਦੈ ਭਈ ਸਭ ਦੇਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੂਰਜ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਉਦੇ ਅਸਤ ਮੈ ਭਾਵ ਦਿਨ ਔ ਰਾਤ ਮੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਨੁ ਮਿਲੇ ਪਲਟਿ ਭਈ ਸਭ ਖੇਹ ॥ ੧੭੯ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁਨਾ ਇਹ ਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਲਟ ਕਰ ਖੇਹ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੭੯ ॥

ਜਹ ਅਨਭਉ ਤਹ ਭੈ ਨਹੀ ਜਹ ਭਉ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਨਭਉ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਆਦੀ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਅਗਿਆਨੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਤਹ) ਤਿਸ ਕੋ ਭੈ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿਓ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੯੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਇਹ ਬਚਨ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੁਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਨਹੁ ਕਛੂ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਕੁਛ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਤ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ (ਵਿਹਾਇ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਔ ਉਹ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ* ॥

ਹਮਹੁ ਜੁ ਬੂਝਾ ਬੂਝਨਾ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ ॥ ੧੯੧ ॥

ਔ (ਹਮਹੁ) ਅਸਮਾਦਿਕੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸੱਤ ਰੂਪ ਸਮਝਾ ਹੈ ਸੋ ਬੂਝਣਾ ਭਾਵ ਸਮਝ ਹੀ ਗਲ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਬਲਾਇ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਰੇ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਿਆ ਪੀਰ ਪੁਕਾਰੈ ਅਉਰ ॥

ਜੋ ਵਈਰਾਗ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ (ਮਾਰੇ) ਮਾੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੋ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੇਵਲ ਕਥਨ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਪੀਰ) ਬਡੇ ਪੂਜ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਧਾਰਨਾਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈ ॥†

ਲਾਗੀ ਚੋਟ ਮਰੰਮ ਕੀ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਠਉਰ ॥ ੧੯੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਨ ਕੋ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਚੋਟ ਲਗੀਹੈ ਵਹੁ (ਠਉਰ) ਭੂਮਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧੯੨ ॥

---

*ਵਾ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਨੇ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਤਿਨ ਮਹਾ ਜੜ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਸੁਖ ਕੀ ਨੀਂਦ ਮੈ ਉਮਰ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈ ਜਾਗ ਕਰ ਕਦੀ ਭੀ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀ ਉਠਦਾ ਹੈ ਔ (ਹਮਹੁ) ਅਸਾਂ ਨੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ਔ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਚਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹ ਸਮਝ ਹੀ ਸੇਰੇ ਗਲ ਮੈ ਪੂਰੀ ਬਲਾਇ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਜਨ ਧਿਆਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਰਾਤ੍ਰ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨੀਂਦ ਦੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥

† ਵਾ ਵਕ੍ਰੋਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਚੋਟ ਕੇ (ਮਾਰੇ) ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਜਬ ਚੋਟ ਠੰਢੀ ਹੋਣੇ ਕਰ ਅਧਿਕ (ਪੀਰ) ਪੀੜ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ (ਔਰ) ਹੋਰ ਅਧਿਕ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਔ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੱਟ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਥਾਇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਨਹੀ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਚੋਟ ਸੁਹੇਲੀ ਸੇਲ ਕੀ ਲਾਗਤ ਲੇਇ ਉਸਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਲਾਗਤਿਆ ਹੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੋ ਲੈ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤਿਸ (ਸੇਲ) ਬਰਛੀ ਕੀ ਚੋਟ ਸਹਾਰਨੀ (ਸੁਹੇਲੀ) ਸੌਖੀ ਹੈ ॥

ਚੋਟ ਸਹਾਰੈ ਸਬਦ ਕੀ ਤਾਸੁ ਗੁਰੂ ਮੈ ਦਾਸ ॥ ੧੯੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਵਾ ਦੁਰਬਚਨ ਕੀ ਚੋਟ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੧੯੩ ॥ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬਾਂਗ ਦੇ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਲਾਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕਿਆ ਚਢਹਿ ਸਾਂਈ ਨ ਬਹਰਾ ਹੋਇ ॥

ਮੁਲਾ ਮੁਨਾਰੇ ਪਰ ਚਢ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਬਾਂਗ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਜੋ ਸਾਈ ਹੈ ਸੋ (ਬਹਰਾ) ਬੋਲਾ ਤੋ ਨਹੀਂ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਹਿ ਦਿਲ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੋਇ ॥ ੧੯੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਣਾਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ (ਜੋਇ) ਦੇਖ ॥ ੧੯੪ ॥

ਸੇਖ ਸਬੂਰੀ ਬਾਹਰਾ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੇ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਸੇਖ (ਸਬੂਰੀ) ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਕਾਬੇ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਹਜ ਭੀ ਕੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾ ਕੀ ਦਿਲ ਸਾਬਤਿ ਨਹੀ ਤਾਕਉ ਕਹਾਂ ਖੁਦਾਇ ॥ ੧੯੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ (ਦਿਲ) ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੀ (ਸਾਬਤਿ) ਸਫਾਈ ਨਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਕਹਾਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਅਲਹ ਕੀ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਲਹ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਸਾਂਈ ਪਰਗਟੈ ਬੁਝੈ ਬਲੰਤੀ ਨਾਇ ॥ ੧੯੬ ॥

ਔਰ ਦਿਲ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਂਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਤੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਜੋ ਬਲ ਰਹੀ ਥੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ (ਨਾਇ)

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਬੁਝ ਜਾਇਗੀ ॥ ੧੮੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋਰੀ ਕੀਏ ਜੁਲਮੁ ਹੈ ਕਹਤਾ ਨਾਉ ਹਲਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ ਕਰ ਬੱਕਰਾ ਆਦੀ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਹੈ ਤੋ ਜੁਲਮ ਔ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹਲਾਲ ਕੀਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਫਤਰਿ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐ ਤਬ ਹੋਇਗੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੮੭ ॥

ਜਬ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦਫਤਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੇਖਾ ਮਾਗੀਐਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕੌਨਸਾ ਹਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੮੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖੂਬੁ ਖਾਨਾ ਖੀਚਰੀ ਜਾਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੋਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਖਿਚੜੀ ਕਾ ਖਾਣਾ ਹੀ ਖੂਬ ਹੈ ਭਾਵ ਅਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਖਿਚੜੀ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਘ੍ਰਿਤ ਔ ਲੂਣ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹੇਰਾ ਰੋਟੀ ਕਾਰਨੇ ਗਲਾ ਕਟਾਵੈ ਕਉਨੁ ॥ ੧੮੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ (ਹੇਰਾ) ਸਿਕਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰੋਟੀ ਖਾਨੇ ਕੇ ਕਾਰਨ ਸੇ ਪੀਛੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਕੌਨ ਕਟਾਵੇ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਅਪਨਾ ਸੀਸ ਤਿਸ ਸੇ ਕਟਵਾਵਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੮ ॥

ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਾਨੀਐ ਮਿਟੈ ਮੋਹੁ ਤਨ ਤਾਪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਿਖ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲਗਾ ਹੂਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸ ਕੇ ਸੂਖਸ਼ਮ (ਤਨ) ਮਨ ਤੇ ਮੋਹਿ ਜਨਤ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਵੈ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦਾਝੈ ਨਹੀ ਤਬ ਹਰਿ ਆਪਹਿ ਆਪ ॥ ੧੮੯ ॥

ਪੁਨਾ ਜਬ ਹਰਖ ਸੋਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਇਨ ਕੋ (ਦਾਝੈ) ਜਲਾਵੈ ਨਹੀਂ ਤਬ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਕਹਨ ਮਹਿ ਭੇਦੁ ਹੈ ਤਾ ਮਹਿ ਏਕੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਕਿਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੋ ਸਭ ਹੀ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਭੇਦ ਹੈ ॥ ਕਿਆ ਭੇਦ ਹੈ ? ਤਿਸ ਮੈਂ ਏਕ ਵੀਚਾਰ ਕਾ ਹੀ ਭੇਦ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਰਾਮੁ ਸਭੈ ਕਹਹਿ ਸੋਈ ਕਉਤਕ ਹਾਰ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਲਯਾਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਕਉਤਕ) ਤਮਾਸਿਓਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਰਾਸਧਾਰੀਏ ਆਦੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਹ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਵਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਕਹੁ ਕਹਿਬੇ ਮਾਹਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਉਚਾਰਨੇ ਮੈਂ ਏਕ (ਬਿਬੇਕ) ਵੀਚਾਰ ਹੈ॥

ਏਕੁ ਅਨੇਕਹਿ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ਏਕ ॥ ੧੯੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਜੋ ਸੰਤ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਹੈ ਉਹ ਤੋ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਏਕ ਰਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਕੌਤਕ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਮਨ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏਕ ਭੇਦ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਵਿਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਅਭੇਦ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਏਕ ਜਨਮ ਮੈਂ ਰਾਮ ਬੀਚ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੯੧ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾ ਘਰ ਸਾਧ ਨ ਸੇਵੀਅਹਿ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਘਰ ਮਰਹਟ ਸਾਰਖੇ ਭੂਤ ਬਸਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੯੨ ॥

ਸੋ ਘਰ (ਮਰਹਟ) ਮਸਾਨ ਭੂਮਕਾ (ਸਾਰਖੇ) ਸਮਾਨ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੂਤ ਹੈਂ ॥ ੧੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਗੂੰਗਾ ਹੂਆ ਬਾਵਰਾ ਬਹਰਾ ਹੂਆ ਕਾਨ ॥

ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਪਿੰਗੁਲ ਭਇਆ ਮਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਨੁ ॥ ੧੯੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੁਝ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੈਂ ਗੂੰਗਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਬਾਵਰਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕਾਨੋ ਕਰ ਬੋਲਾ

ਭਯਾ ਹੂੰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤੁਰ ਕਰ ਜਾਨੇ ਸੇ ਪੈਰੋਂ ਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੂੰ ॥ ੧੯੩॥

ਕਬੀਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਿਆ ਬਾਨੁ ਜੁ ਏਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅਤੀ ਸੂਰਮੇਂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਏਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ (ਬਾਹਿਆ) ਚਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਪਰਾ ਕਰੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥ ੧੯੪ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਤਿਆਂ ਹੀ(ਭੁਇ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜਾ ਭਾਵ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ਵਾ (ਭੁਇ) ਭੂਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔ ਕਲੇਜੇ ਅਰਥਾਤ ਰਿਦੇ ਮੈ ਵਈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਛੇਕ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੧੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਪਰਿ ਗਈ ਭੂਮਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਕੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਪੜ ਗਈ ਭਾਵ ਐਹ ਅਸੁਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪੜ ਗਈ ॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਇਉ ਮਾਨਈ ਹੋਇ ਗਈ ਭਠ ਛਾਰ ॥ ੧੯੫ ॥

ਸੋ ਸੰਗਤ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਨੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਸਤੂ ਭਠ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਛਾਰ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਓਹ ਨਿਸਫਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਲੀਨੀ ਭੂਮਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਜਗਜਾਸੀ ਨੇ ਸੁਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਿਆਨੇ ਪਚਿ ਗਏ ਨਾ ਨਿਰਵਾਰੀ ਜਾਇ ॥ ੧੯੬ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਨਜਾਇ ਆਦੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜੇ ਹੂਏ ਪਚ ਕਰ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਤਰਕਾ ਤੇ ਨਿਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੇ ਹਉ ਜਾਇ ਥਾ ਆਗੈ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦਾਇ ॥

ਏਸ ਸਲੋਕ ਦਾ ਅਰਥ ਅਗਲੇ ਸਲੋਕ ਸੇ ਪੀਛੇ ਕਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਕਾਬੇ ਮੈ ਹੱਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਥਾ ਆਗੇ ਤੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਮੁਝਕੋ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲ ਪੜਾ ॥

ਸਾਂਈ ਮੁਝ ਸਿਉ ਲਰਿ ਪਰਿਆ ਤੁਝੈ ਕਿਨ੍ਹਿ ਫੁਰਮਾਈ ਗਾਇ ॥ ੧੯੭ ॥

ਤਬ ਸਰਬ ਕਾ (ਸਾਂਈ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਰ ਪਰਾ ਕਿ ਤੁਝ ਕੋ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਸਨੇ (ਗਾਇ) ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਮੱਕੇ ਮੈਂ ਹੈ ਮੈਂ ਤੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਹੂੰ ॥ ੧੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਕਬੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਬੇ ਕਾ ਜੋ (ਕਬੀਰ) ਬਡਾ ਹੱਜ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਕੇਤੀ ਵਾਰ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਸਾਂਈ ਮੁਝ ਮਹਿ ਕਿਆ ਖਤਾ ਮੁਖਹੁ ਨ ਬੋਲੈ ਪੀਰ ॥ ੧੯੮ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਂਈ ਮੇਰੇ ਪੀਰ ਰੂਪ ਮੁਝਮੈਂ ਕਿਆ(ਖਤਾ)ਗੁਨਾਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤੇ ॥ ੧੯੮ ॥

ਇਸ ਸਲੋਕ ਕਾ ਊਪਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀਅ ਜੁ ਮਾਰਹਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ ਕਹਤੇ ਹਹਿ ਜੁ ਹਲਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਜੀਆਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਹੁਲਾਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਫਤਰੁ ਦਈ ਜਬ ਕਾਢਿ ਹੈ ਹੋਇਗਾ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੯੯ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਦਈ) ਧਰਮਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਦਫਤਰ ਕਾਢ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਰਮ ਸੁਨਾਈਐਗੇ ਤਬ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥ ੧੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋਰੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜੁਲਮੁ ਹੈ ਲੇਇ ਜਬਾਬੁ ਖੁਦਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਜੁਲਮੁ) ਅਨਜਾਇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਜਵਾਬ ਖੁਦਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਦਫਤਰੁ ਲੇਖਾ ਨੀਕਸੈ ਮਾਰ ਮੁਹੈ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥ ੨੦੦ ॥

ਜਬ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦਫਤਰ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਨਿਕਸੇਗਾ ਤਬ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ ਮਾਰ ਖਾਵੇਗਾ ॥ ੨੦੦ ॥

ਕਬੀਰ ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਉ ਦਿਲ ਸੂਚੀ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦਿਲ ਮੈਂ (ਸੁਚੀ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੋਵੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਸੁਗਮਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਉਸੁ ਸਾਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾ ਨ ਪਕਰੈ ਕੋਇ ॥ ੨੦੧ ॥

ਉਸ ਸਚੇ ਦੀਵਾਨ ਮੈਂ ਪਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੧ ॥

ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ ਦੁਇ ਤੂੰਬਰੀ ਅਬਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਔ ਅਕਾਸ ਕੇ ਬੀਚ ਦੋ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਤੂੰਬੀਆ (ਅਬਧ) ਨਾਸ਼ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਦ੍ਵੈਤ ਤੂੰ (ਬ੍ਰਰੀ) ਬਲੀ ਹੈਂ ਔ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਤਮ ਗਿਆਤ ਬਿਨਾਂ ਦ੍ਵੈਤ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੰਸੇ ਪਰੇ ਅਰੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ॥ ੨੦੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਦ੍ਵੈਤ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਛੇ ਦਰਸਨ ਔ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿਧ ਏਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਿਓਂ ਮੈ ਪੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ (ਅਬਧ) ਮਾਯਾ ਤੂੰ ਸੰਤ ਔ ਭਗਵੰਤ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਵਰੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਔਰ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਪੁਨਾ ਸੰਸਿਓਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਔ (ਸਿਧ) ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ॥ ੨੦੨ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰਾ ਮੁਝ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੁਝ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਹੰਕਾਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਤੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਉਪਤੇ ਕਿਆ ਲਾਗੈ ਮੇਰਾ ॥ ੨੦੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਤੁਝਕੋ ਸੌਂਪਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਮੋਲ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੩ ॥

ਕਬੀਰ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂ ਹੂਆ ਮੁਝ ਮਹਿ ਰਹਾ ਨ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂ (ਤੂ) ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੂਆ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਮੈਂ (ਹੂੰ) ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤੂ ॥ ੨੦੪ ॥

ਜਬ ਅਪਨਾ ਔ ਪਰ ਕਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਿਟ ਗਿਆ ਤਬ ਮੈ ਜਿਸ ਤਰਫ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤੂਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨੦੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬਿਕਾਰਹ ਚਿਤਵਤੇ ਝੂਠੇ ਕਰਤੇ ਆਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤੇ ਹੂਏ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੋਰਥੁ ਕੋਇ ਨ ਪੂਰਿਓ ਚਾਲੇ ਊਠਿ ਨਿਰਾਸ ॥ ੨੦੫ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੋਈ ਭੀ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਨ ਹੂਆ ਉਠਕਰ ਨਿਰਾਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਸੁਖੀਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲਈ ਜਿਸ ਰਾਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ੨੦੬ ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਆਪ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਉਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਬੀ ਡੁਲਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੬ ॥

ਕਬੀਰ ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲੀਏ ਛਡਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਕੋਹਲੂ ਵਿਖੇ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਣ ਰੂਪੀ ਜੋ ਘਾਣੀ ਰੂਪ ਕਰ ਪੀੜੀਤੇ ਥੇ ਤਿਸ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਛੁਡਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ ਭਾਵਨੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਆਇ ॥ ੨੦੭ ॥

ਕਿਉ ਕਿ ਪਰੰਪਰਾ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮੋਂ ਕੀ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਅਬ ਆਤਮ ਸੱਤਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੦੭ ॥

ਕਬੀਰ ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ ਦਿਨੁ ਗਇਆ ਬਿਆਜੁ ਬਢੰਤਉ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਟੋਲੈ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਟਾਲਤਿਆ ਭਾਵ ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਰਤਿਆਂ ਦਿਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਔ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਵਿਆਜ ਬਢਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ ਨ ਖਤੁ ਫਟਿਓ ਕਾਲੁ ਪਹੂੰਚੋ ਆਇ ॥ ੨੦੮ ॥

ਨਾ ਤੋ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਔਰ ਨਾ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਰੂਪੀ ਖਤ ਹੀ ਫਟਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਕਾਲ ਆਨ ਪਹੁੰਚਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨੦੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਬਖਸ਼ਤੇ ਹੈਂ ਔ ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਅਪਨੀ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਬੀਰ ਕੂਕਰੁ ਭਉਕਨਾ ਕਰੰਗ ਪਿਛੈ ਉਠਿ ਧਾਇ ॥

ਇਹ ਮਨ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਕਬੀਰ) ਬਡਾ ਕੂਕਰ ਭਉਕਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ (ਕਰੰਗ)-ਮੁਰਦਾਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਉਠ ਦੌੜਤਾ ਹੈ* ॥

ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਹਉ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥ ੨੦੯ ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਅਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸ ਕੂਕਰ ਤੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੦੯ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਸਾਧ ਕੀ ਤਸਕਰ ਬੈਸਹਿ ਗਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਥੀ ਤਿਸਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੋਰ ਦਬਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਭਾਰਿ ਨ ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ ॥ ੨੧੦ ॥

ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਕੋ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ (ਲਾਹੂ) ਸਮਦਾਯ ਕੋ ਲਾਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੧੦ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰਨੇ ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚਾਵਲੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਖੋਂ ਕੋ ਮੋਹਲੀ ਲਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸਤੇ ਤਬ ਪੂਛੈ ਧਰਮਰਾਇ ॥ ੨੧੧ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਅਵਸਯ ਪੂਛੇਗਾ ॥ ੨੧੧॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਨੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਤਰਕ ਕਹੀ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

---

*ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰੰਗ ਅਰਥਾਤ ਮੁਰਦਾਰ ਮਨ ਕੁਤੇ ਕੇ ਪਿਛੇ ਉਠਕਰ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰੀਰ ਦੀ ਚੇਸ਼ਟਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨੁ ਮੀਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤੂੰ ਤੋ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ ਹੈਂ ॥

ਕਾਹੇ ਛੀਪਹੁ ਛਾਇਲੈ ਰਾਮ ਨ ਲਾਵਹੁ ਚੀਤੁ ॥ ੨੧੨ ॥

ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਛਾਇਲਾਂ ਕੋ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੨੧੨ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮੁ ਸੰਮਾਲਿ ॥

ਤਬ ਸੁਨਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਤੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਸੰਮਾਲਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਸਭੁ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ॥ ੨੧੩ ॥

ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਧਰਮ ਕੀ ਉਪਜੀਵਕਾ ਨਮਿਤ ਸੰਪੂਰਨ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇ ਲਗਾਓ ॥ ੨੧੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਇ (ਆਨੀਲੇ ਕਾਗਦ) ਇਹ ਸਬਦ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਹਮ ਕਿਸਹੂ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹਮ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨੧੪ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਰਚਨ ਭਾਵ ਜਗਤ ਕੋ (ਰਚਾਇਆ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹੀ ਬੀਚ ਹਮ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧੪ ॥

ਕਬੀਰ ਕੀਚੜਿ ਆਟਾ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਕਿਛੂ ਨ ਆਇਓ ਹਾਥ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਆਟਾ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੇ ਵਿਸਿਅਹੁ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਹਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਭਾਵ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪੀਸਤ ਪੀਸਤ ਚਾਬਿਆ ਸੋਈ ਨਿਬਹਿਆ ਸਾਥ ॥ ੨੧੫ ॥

ਜੋ ਪੀਸਤੇ ਪੀਸਤੇ ਚਾਬ ਲੀਆ ਸੋਈ ਸਾਥ ਨਿਭਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਭਜਨ ਕਰ ਲੀਆ ਸੋਈ ਅੰਤ ਕੋ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ॥ ੨੧੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬਾਤ ਜਾਨਤ ਹੀ ਅਉਗਨੁ ਕਰੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਮਨ ਸਰਬ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਾਨਤਾ ਹੂਆਹੀ ਔਗਣਕਰਤਾਹੈ॥

ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ ਹਾਥਿ ਦੀਪੁ ਕੂਏ ਪਰੈ ॥ ੨੧੬ ॥

ਜੈਸੇ ਜਬ ਆਪ ਹਾਥ ਮੈਂ ਦੀਪਕ ਲੇਕਰ ਪੁਨਾ ਕੂਏ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪੜੇ ਤਬ ਕਾਹਦੀ ਕੁਸ਼ਲ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਕਲਜਾਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ ਭੀ ਬਿਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਜਾਨ ਸਿਉ ਬਰਜੈ ਲੋਗੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸੁਜਾਨ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਅਗਜਾਤ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਵਰਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਸਿਉ ਟੂਟੀ ਕਿਉ ਬਨੈ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥ ੨੧੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਕੇ ਇਹ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਦੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੂਈ ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਬਨਤੀ ਹੈ ॥ ੨੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਹੇਤੁ ਕਰਿ ਕਾਹੇ ਮਰਹੁ ਸਵਾਰਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਠੇ ਰਹਿਣੇ ਕੋ ਔ (ਮੰਡਪ) ਸਭਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਦੀਵਾਨਖਾਨੇ ਆਦੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਵਾਰ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਾਰਜੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਥ ਘਨੀ ਤ ਪਉਨੇ ਚਾਰਿ ॥ ੨੧੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕੋ ਤੋ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਹੀ ਧਰਤੀ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਸਿਰਾਣਾ ਆਦੀ ਰਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੀ ਚਾਹੀਏ ਤੋ ਪੌਣੇ ਚਾਰ ਹਾਥ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ੨੧੮ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋ ਮੈ ਚਿਤਵਉ ਨਾ ਕਰੈ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵੇ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹਰਿ ਕਰੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨੧੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਹਰੀ ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧੯ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਸੀ ਅਚਿੰਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿੰਤਾ ਭੀ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔ ਅਚਿੰਤਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥ ੨੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਲੇਕਰ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਐ ॥ ੨੨੦ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਫਿਰਿਆ ਲਾਲਚ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਧੰਧਿਓਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਅਉਧ ਪੁਨੀ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨੨੧ ॥

ਜਬ ਆਰਬਲਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈ ਹੀ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨੨੧ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਾਚੀ ਕਾਰਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾਚੀ ਧਾਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਚੀ ਕਾਯਾਂ ਕੇਵਲ (ਧਾਤੁ) ਮਾਯਕ ਹੋਨੇ ਕਰ ਕਚੀ (ਕਾਰਵੀ) ਕੋਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਬਤੁ ਰਖਹਿ ਤ ਰਾਮ ਭਜੁ ਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਠੀ ਬਾਤ ॥ ੨੨੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਕੋ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਹ (ਬਾਤ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੨੨੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕੇਸੋ ਕੇਸੋ ਕੂਕੀਐ ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇਸੋ ਕੇਸੋ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ (ਕੂਕੀਐ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਤਿਸ ਤੇ (ਅਸਾਰ) ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ ਨ ਸੋਈਐ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਪੁਕਾਰਨੇ ਸੇ ਓਹ ਹਰੀ ਕਬੀ ਤੋ ਪੁਕਾਰ ਕੋ ਸੁਨਹੀ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਜਲੀ ਬਨੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ ਮਯ ਮੰਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਜਲੀ ਬਨ ਭਯਾ ਹੈ ।ਤਿਸਮੇਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ (ਮਯ) ਮਦਰਾ ਕਰ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਕਸੁ ਗ੍ਯਾਨੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਖੇਵਟੁ ਬਿਰਲਾ ਸੰਤੁ ॥ ੨੨੪ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇ ਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅੰਕਸੁ) ਕੁੰਡਾ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕਰਕੇ ਜੜਤ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੋ ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ (ਖੇਵਟੁ) ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਰੂਪ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਹੈ, ਬੇੜੀ ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਮਲਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਈਹਾ ਚਲਾਵਣੇ ਕੇ ਭਾਵ ਕੋ ਮੁਹਾਵਰਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੨੪ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਮੁਖੁ ਕੋਥਰੀ ਪਾਰਖ ਆਗੈ ਖੋਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪੀ (ਕੋਥਰੀ) ਗੁਥੀ ਮੈਂ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੋ ਪਰਖਣੇ ਵਾਲੇ ਆਗੇ ਖੋਲ੍ਹ ਭਾਵ ਏਹ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ॥

ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੈਗੋ ਗਾਹਕੀ ਲੇਗੋ ਮਹਿਗੇ ਮੋਲਿ ॥ ੨੨੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਕੋਈ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਰੂਪ ਗਾਹਿਕ ਆਇ ਮਿਲੈਗਾ ਤਬ ਓਹ ਮਹਿੰਗੇ ਮੋਲ ਸੇ ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੋ ਲੇਵੈਗਾ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਆਦੀ ਸਰਬਸ ਅਰਪਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ ਪਾਲਿਓ ਕਟਕੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤੈਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਟਕ ਰੂਪ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਪਾਲਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸੰਬੰਧੀ ਜੀਵ ਕੇ ਲੁਟਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਧੰਧੇ ਹੀ ਮਹਿ ਮਰਿ ਗਇਓ ਬਾਹਰਿ ਭਈ ਨ ਬੰਬ ॥ ੨੨੬ ॥

ਤਾਤੇ ਧੰਧਿਓਂ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਗਿਆ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕੀ (ਬੰਬ) ਬਾਣੀ ਬਾਹਰ ਨ ਨਿਕਸਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਆਖੀ ਕੇਰੇ ਮਾਟੁਕੇ ਪਲੁ ਪਲੁ ਗਈ ਬਿਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ (ਮਾਟੁਕੇ) ਝਮਕਣੇ ਅਰਥਾਤ ਖੋਲਣੇ ਮੀਚਣੇ ਮੈਂ ਪਲ ਪਲ ਕਰਕੇ ਆਰਬਲਾ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਜਮ ਦੀਆ ਦਮਾਮਾ ਆਇ ॥ ੨੨੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਅਬੀ ਤਕ ਮਨ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਜਮਨੇ ਮੌਤਰੂਪੀ (ਦਮਾਮਾ) ਨਗਾਰਾ ਆਇ ਬਜਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੨੭ ॥

ਕਬੀਰ ਤਰਵਰ ਰੂਪੀ ਰਾਮੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਾਮੁ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛੁ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਫਲ ਹੈ ॥

ਛਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਾਧੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ॥ ੨੨੮ ॥

ਜਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ (ਬਾਦੁ) ਵਿਅਰਥ (ਬਿਬਾਦੁ) ਝਗੜਾ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸੰਤ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਾਤੀ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਬੀਜੁ ਬੋਇ ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਫਲੰਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਕੋ ਬੋਵਣਾ ਕਰ ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਹੀ ਮਹੀਨਿਓਂ ਮੈਂ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੀਤਲ ਛਾਇਆ ਗਹਿਰ ਫਲ ਪੰਖੀ ਕੇਲ ਕਰੰਤ ॥ ੨੨੯ ॥

ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਛਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਕੇਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਫਲ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਤਾ ਤਰਵਰੁ ਦਇਆ ਫਲੁ ਉਪਕਾਰੀ ਜੀਵੰਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਦਯਾ ਰੂਪੀ ਫਲ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਹੈ ਅੰਤ ਪਰਯੰਤ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦਿਸਾਵਰੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੰਤ ॥ ੨੩੦ ॥

ਸੋ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਦਯਾ ਰੂਪੀ ਫਲ ਲੇਕਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰਤੇ ਹੂਏ (ਦਿਸਾਵਰੀ) ਅਵਰ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਐਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤੂੰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਫਲੋਂ ਕਰ ਸਦਾ ਫਲਿਆ ਰਹੁ ॥ ੨੩੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ਲਿਲਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ (ਲਿਲਾਟ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਸੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਹੋਵੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਠਾਕ ਨ ਅਵਘਟ ਘਾਟ ॥ ੨੩੧ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ (ਅਵਘਟ) ਔਖੇ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾ

ਕਾਮਾਦੀ ਵਿਕਾਰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੩੧ ॥

ਕਬੀਰ ਏਕ ਘੜੀ ਆਧੀ ਘਰੀ ਆਧੀ ਹੂੰ ਤੇ ਆਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਘੜੀ ਅੰਥਵਾ ਆਧੀ ਘੜੀ ਪੁਨਾ ਆਧੀ ਤੇ ਆਧੀ ਭੀ ਹੋਵੇ।

ਭਗਤਨ ਸੇਤੀ ਗੋਸਟੇ ਜੋ ਕੀਨੇ ਸੋ ਲਾਭ ॥ ੨੩੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕ ਸਾਥ ਗੋਸਟ ਕਉ ਕਰੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਬਚਨੋਂ ਸੇ ਸੰਸਿਓਂ ਕੋ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੇ ਜਿਤਨਾ ਕਾਲ ਜੋ ਸੰਗ ਵ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰ੍ਹਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੨੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਭਾਂਗ ਮਾਛੁਲੀ ਸੁਰਾ ਪਾਨਿ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਂਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਛੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਭਾਂਗ)* ਮਾਸ ਔਰ (ਸੁਰਾ) ਮਦਰਾ ਭਾਵ ਸ਼ਰਾਬ ਹੈ ਇਨ ਵਸਤੂ ਕੋ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਖਾਤੇ (ਪਾਨਿ) ਪੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭੈ ਰਸਾਤਲ ਜਾਂਹਿ ॥ ੨੩੩ ॥

ਯਦਪਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮਾਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੋਵੇਂ ਤੋ ਭੀ ਉਹ (ਸਭੈ ਰਸਾਤਲ) ਨਰਕ ਕੋ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਨ ਕੀ ਗਤੀ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਚਉਰਾਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਭ੍ਰਮਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੩੩ ॥ ਅਪਨਾ ਸੰਕਲਪ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਰਿ ਰਹਉ ਲੇ ਸਾਜਨ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਾਜਨ ਕੋ (ਘਟ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਲੇ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਨੀਚੇ ਕਰ ਰਹੂੰ ॥

ਸਭ ਰਸ ਖੇਲਉ ਪੀਅ ਸਉ ਕਿਸੀ ਲਖਾਵਉ ਨਾਹਿ ॥ ੨੩੪ ॥

ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਸਹਿਤ ਤਿਸ ਪਤੀ ਸਾਥ ਮੈਂ ਖੇਲਨਾ ਕਰੂੰ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਨਾ ਕਰੂੰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਖਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ॥ ੨੩੪ ॥

ਆਠ ਜਾਮ ਚਉਸਠਿ ਘਰੀ ਤੁਅ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਔ ਚੌਸਠ ਘੜੀਓਂ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਦੇਖਤਾ ਰਹੇ ॥

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਿਉ ਕਰਉ ਸਭ ਘਟ ਦੇਖਉ ਪੀਉ ॥ ੨੩੫ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਨੀਵੇਂ ਨੇਤ੍ਰ ਕਿਉਂ ਕਰੂੰ ਜਬ ਸਰਬ (ਘਟ) ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਵਿਆਪਕ

* "ਜੀਅਹੁ ਘਾਇ ਕੈ ਖਾਂਦੀ ਭੰਗਾ" ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਮਾਸ ਕਾ ਨਾਮ "ਭੰਗਾ" ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥ ੨੩੫ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ—

ਸੁਨੁ ਸਖੀ ਪੀਅ ਮਹਿ ਜੀਉ ਬਸੈ ਜੀਅ ਮਹਿ ਬਸੈ ਕਿ ਪੀਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਈਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਜੀਅ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ (ਕਿ) ਅਥਵਾ ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ਉਤ੍ਰ—

ਜੀਉ ਪੀਉ ਬੂਝਉ ਨਹੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜੀਉ ਕਿ ਪੀਉ ॥ ੨੩੬ ॥

ਤਬ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਖੀ ਤੂ ਜੀਅ ਔਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਮਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਹੈ— ਇਸੀ (ਘਟ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਅੰਤਿਕਰਣ ਵਿਸਿਸ੍ਟ ਜੀਵ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਉਪਹਤ ਸਾਖੀ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ* ॥ ੨੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਬਾਮਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ ਭਗਤਨ ਕਾ ਗੁਰੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਦਪਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਜਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ ਤਦਪਿ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ

ਅਰਝਿ ਉਰਝਿ ਕੈ ਪਚਿ ਮੂਆ ਚਾਰਉ ਬੇਦਹੁ ਮਾਹਿ ॥ ੨੩੭ ॥

ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਹੰਕਾਰ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਅਰਝਿ ਉਰਝਿ) ਖਪ ਖਪ ਕਰਕੇ (ਪਚਿ) ਜਲ ਮੂਆ ਹੈ ॥ ੨੩੭ ॥

ਹਰਿ ਹੈ ਖਾਂਡੁ ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਚੁਨੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਰੇਤ ਮੈਂ (ਬਿਖਰੀ) ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਖੰਡ (ਹਾਥੀ) ਹਾਥੋਂ ਸੇ† ਭਾਵ ਯਗਯ ਆਦੀ ਅਸਥੂਲ ਕਿਰਿਆ ਸੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਗੁਰਿ ਭਲੀ ਬੁਝਾਈ ਕੀਟੀ ਹੋਇ ਕੈ ਖਾਇ ॥ ੨੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਭਲੀ ਰੀਤੀ ਬਤਾਈ ਹੈ ਕਿਆ ਕੀੜੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਯੁਗਤ ਵਾ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ੈਣੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇ ਭਾਵ ਜਾਣ ਲੇ ॥ ੨੩੮ ॥

ਕਬੀਰ ਜੌ ਤੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਸੀਸੁ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਗੋਇ ॥

* ਵਾ ਉਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਤੋ ਜੀਵ ਔ ਪਤੀ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਜੋ ਚੇਤਨ ਹੈ ਜੀਵ ਅਥਵਾ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋਈ ਕੁਛ ਹੈ ॥

† ਵਾ ਹੰਕਾਰੀ ਰੂਪ ਮਨ ਹਸਤੀ ਤੇ ਚੁਗੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਪਾਵਣੇ ਕੀ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰਧਾ ਹੈ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਕੋ ਕਾਟ ਕੈ (ਗੋਇ) ਗੇਂਦ ਰੂਪ ਕਰ ਲੇ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋ ॥

ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਹਾਲ ਕਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤ ਹੋਇ ॥ ੨੩੯ ॥

ਇਸ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਕੋ ਖੇਲਤਾ ਹੂਆ ਅਨੰਦ ਹੋਕਰ ਐਸੇ ਜਾਣ ਜੋ ਕਿਛ ਹੋਣੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਹੋਵੇਗੀ ਭਾਵ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਸੇ ਬੇਫਿਕਰ ਹੋਹੁ ॥ ੨੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਜਉ ਤੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਪਾਕੇ ਸੇਤੀ ਖੇਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੁਝਕੋ ਤਿਸ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਕੀ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰਧਾ ਹੈ ਤੋ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਪਰੀ-ਪੱਕ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਖੇਲ ਭਾਵ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ॥

ਕਾਚੀ ਸਰਸਉ ਪੇਲਿ ਕੈ ਨਾ ਖਲਿ ਭਈ ਨ ਤੇਲੁ ॥ ੨੪੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਚੀ ਸਰਿਓਂ ਕੋ (ਪੇਲਿ) ਪੀੜ ਕੇ ਖਰਾਬ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਖਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਔਰ ਨਾ ਤੇਲ ਹੀ ਹੂਆ ਭਾਵ ਏਹ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕੁਸੰਗਤ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਔਰ ਨਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨੪੦ ॥ ਇਸ ਮੈਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਰਮਾਣ ਹੈ ॥

ਢੂੰਢਤ ਡੋਲਹਿ ਅੰਧ ਗਤਿ ਅਰੁ ਚੀਨਤ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਿਓਂ ਕੀ (ਗਤਿ) ਤਰਹਿ ਇਹ ਜੀਵ ਢੂੰਢਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮਾ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ੨੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਭਗਵੰਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪੧ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿਕੈ ਕਰਹਿ ਆਨ ਕੀ ਆਸ ॥

ਸੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੀਰਾ ਛਾਡ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਰ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਨਰ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿਗੇ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੨੪੨ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਵੇਂਗੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਸਤਯ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕਰਹਿ ਤ ਧਰਮੁ ਕਰੁ ਨਾਹੀ ਤ ਕਰੁ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕਰੇ ਤਬ ਧਰਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰ ਔਰ ਨਹੀਂ ਤੋ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਬੈਰਾਗੀ ਬੰਧਨੁ ਕਰੈ ਤਾ ਕੋ ਬਡੋ ਅਭਾਗੁ ॥ ੨੪੩ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਬੰਧਨਾ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਤੀ ਮੰਦ ਭਾਗ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਜੋ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸੇ ਸੋ ਮੰਦਭਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪੩ ॥

ਸਲੋਕ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇਖੋਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਭਯਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚੋਰੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕੀਆ ਪੁਨਾ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਜਮੇਰ ਮੈਂ ਏਕ ਪੀਰ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸੰਤ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ। ਸੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੂਏ ਵਈਰਾਗ ਸੂਚਕ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਪਾਕਪਟਨ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਊਹਾਂ ਕਹੇ ਔਰ ਕੋਈ ਕਹੀਂ ਕੋਈ ਕਹੀਂ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੈਂ । ਜਿੰਦ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਜਮ ਕੋ ਪਤੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਦਿਹਾੜੈ ਧਨ ਵਰੀ ਸਾਹੇ ਲਏ ਲਿਖਾਇ ॥

ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਹ ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਜੋ ਪੁਰਯਸ਼ਟਕਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਦੇਹ ਬੀਚ (ਵਰੀ) ਵੜੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਤੇ (ਸਾਹੇ) ਜਮ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਲਕੁ ਜਿ ਕੰਨੀ ਸੁਣੀਦਾ ਮੁਹੁ ਦੇਖਾਲੇ ਆਇ ॥

ਤਾਤੇ ਇਸ ਕਾ (ਮਲਕ) ਮਾਲਕ ਪਤੀ ਜੋ ਜਮ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮੁਖ ਦੇਖਾਲੇਗਾ ॥

ਜਿੰਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਢੀਐ ਹਡਾ ਕੂ ਕੜਕਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ (ਨਿਮਾਣੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਗਰੀਬਣੀ ਜਿੰਦ ਹਡੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਫੋੜ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੀਏਗੀ ॥

ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਨ ਚਲਨੀ ਜਿੰਦੂ ਕੂੰ ਸਮਝਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੌਨਸੇ ਸੁਾਸੋਂ ਕੇ ਸੰਕੇਤ ਰੂਪ ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਚਲਾਇਮਾਨ ਭਾਵ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਜਿੰਦ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣਾ ਕਰ ਜੋ ਭਜਨ ਪਰਾਇਣ ਹੋਵੇ ॥

ਜਿੰਦੁ ਵਹੁਟੀ ਮਰਣੁ ਵਰੁ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਰਣਾਇ ॥

ਤਬ ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਕੇ (ਮਰਣੁ) ਮਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜਮ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਪਰਣਾਇ) ਵਿਵਾਹ ਕਰਕੇ ਲੇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਣ ਹਥੀ ਜੋਲਿਕੈ ਕੈ ਗਲਿ ਲਗੈ ਧਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਜੋਲਿ) ਤੁਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਕਿਸ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਲਗੇਗੀ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਯਮਦੂਤ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਪੁਰਸਲਾਤ ਕੰਨੀ ਨ ਸੁਣੀਆਇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੌਨਸਾ ਜਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਪੁਰਸਲਾਤ) ਪੁਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਰ ਵਾਲ ਤੇ ਭੀ ਨਿਕੀ ਹੈ ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਕਾਨੋਂ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਈਖੜਾ ਨ ਆਪੁ ਮੁਹਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ (ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ) ਅਵਾਜਾ ਪੈਂਦੀਆ ਹੋਈਆ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਪੁਕਾ- ਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ (ਮੁਹਾਇ) ਲੁਟਾਇ ਨਹੀ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਸਤੇ ਮੈ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਖਰਬੂਜੇ ਦੇਖਕਰ ਸਵਾਲ ਕੀਆ ਜਬ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੀਏ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮਨ ਮੈ ਵਾਹੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੋੜ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚਲਾਂ ਦੁਨੀਆ ਭਤਿ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ ਕੀ (ਦਰਵੇਸੀ)ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ (ਗਾਖੜੀ)ਔਖੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵੇਸੀ ਕੋ ਛਾਡ ਕਰ ਦੁਨੀਆ ਕੀ (ਭਤਿ) ਤਰਹ ਫੇਰ ਚਲਾਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਾਹੀ ਕਰੋਂ ॥

ਬੰਨ੍ਹਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਲੀ ਕਿਥੈ ਵੰਞਾ ਘਤਿ ॥ ੨ ॥

ਫੇਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਇਹ ਫਕੀਰੀ ਕੀ ਪੰਡ ਜੋ ਬਾਧ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਕਹਾਂ (ਘਤਿ) ਪਾਇ ਭਾਵ ਸਿਟ (ਵੰਞਾ) ਜਾਵੋਂ ਕਿੰਤੂ ਇਹ ਸਿਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸੀ ਤਰਾ ਹੀ ਰਹੂੰ॥੨॥ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਜਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸੰਕਲਪ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਗੇ ਚਲੇ ਗਏ ਪੀਛੇ ਤੇ ਉਹ ਖਰਬੂਜੇ ਸਭੀ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਬਨ ਗਏ ਤਬ ਵੋਹ ਖੇਤ ਵਾਲਾ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਤਹਾ ਸੇ ਚਲਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪੜਾ ਔ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੋ ਸੁਨਾਇਆ ਤਿਸ ਸੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਝੁ ਨ ਬੁਝੈ ਕਿਝੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਨੀਆ ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ ॥

ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਕੁਛ ਧਰਮ ਕੀ ਬੂਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਕੁਛ ਸੂਝ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਆਸ਼ਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਗੁਝੀ ਅਗਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਈ ਮੇਰੈ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਤ ਹੰਭੀ ਦਝਾਂ ਆਹਿ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਈਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗ੍ਰਹਸਤ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਮੈਂ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਦਝਾ) ਦਗਧ ਹੋਣਾ ਸੀ ॥ ੩ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਤਿਸ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਜਾਹ ਤੇਰੇ ਖਰਬੂਜੇ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੇ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਹ ਕਿਆ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਹੈ ਤੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਉਸੀ ਖੇਤ ਮੈਂ ਏਕ ਸਿਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਝਕੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਜਬ ਆਕਰ ਦੇਖੇ ਤੋ ਸਭੀ ਖਰਬੂਜੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਵੋਹ ਜੋ ਏਕ ਸਿਰ ਪੜਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕੋ ਪੂਛਾ ਤਬ ਵੋਹ ਹਸਾ ਭੀ ਔ ਰੋਯਾ ਭੀ ਤੋ ਤਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਸੇ ਹਸਨੇ ਔ ਰੋਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨ ਪੂਛਾ ਤਬ ਓਹ ਸਿਰ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਹੇ ਅਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਹਮ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੁਏ ਅਬ ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਆਏ ਥੇ ਜੇਕਰ ਹਮਾਰੇ ਬੀਚ ਸੇ ਏਕ ਭੀ ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਰਥ ਲਗ ਜਾਤਾ ਤਬ ਹਮ ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੋ ਮੈਂ ਹਸਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਤੈਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਹਮ ਤਿਨ ਕੇ ਅਰਥ ਨ ਆਵਨੇ ਸੇ ਫੇਰ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਯਾ ਤੇ ਮੈ ਰੋਯਾ ਹੂੰ ਤਿਸ ਸਿਰ ਸੇ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਉਹ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਭੀ ਵਈਰਾਗ

ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਜਾਣਾ ਤਿਲ ਥੋੜੜੇ ਸੰਮਲਿ ਬੁਕੁ ਭਰੀ ॥

ਜੇਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਰੂਪੀ ਤਿਲ ਥੋੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੈਂ ਸੰਮਲਕੇ ਬੁਕ ਭਰਤਾ ਭਾਵ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਵਰਤਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਵਾ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਤਿਲ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਥੋੜੇ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈਂ ਤਉ ਮੈਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਬੁਕ ਭਰਤਾ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰਤਾ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਸਹੁ ਨੰਢੜਾ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਮਾਣੁ ਕਰੀ ॥ ੪ ॥

ਅਰ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਸਹੁ ਭਾਵ ਜੋਬਨ ਤੁਛ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਜੁਆਨੀ ਕਾ ਮਾਣ ਥੋੜਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ (ਨੰਢੜਾ) ਨੀਵੇਂ ਹੋਣੇ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਹੀ ਮਾਣ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਮਾਨ ਨ ਕਰਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਲੜੁ ਛਿਜਣਾ ਪੀਡੀ ਪਾਈਂ ਗੰਢਿ ॥

ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਲੜੁ) ਪੱਲਾ (ਛਿਜਣਾ) ਨੱਸਟ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ (ਪੀਡੀ) ਖੈਂਚ ਕਰਕੇ ਗੰਢ ਪਾਵਤਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪਤੀ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ॥

ਤੈ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਭੁ ਜਗੁ ਡਿਠਾ ਹੰਢਿ ॥ ੫ ॥

ਮੈਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ (ਹੰਢਿ) ਫਿਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਤਿਸ ਪਤੀ ਜੈਸਾ ਬਡਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਤੂ ਅਕਲਿ ਲਤੀਫੁ ਕਾਲੇ ਲਿਖੁ ਨ ਲੇਖੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੂ (ਲਤੀਫ) ਚਤੁਰਾਈ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੱਕਲ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੋ ਕਾਲੇ ਲੇਖੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਨ ਕਰ ॥

ਆਪਨੜੇ ਗਿਰੀਵਾਨ ਮਹਿ ਸਿਰੁ ਨੀਵਾਂ ਕਰਿ ਦੇਖੁ ॥ ੬ ॥

ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਵ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਗਿਰੀਵਾਨ) ਚੋਲੇ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਸਿਰ ਕੋ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਦੇਖ ॥ ੬ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਬੈਠ ਗਏ ਉਹਾ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਖਰਬੂਜੇ ਖਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਥੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਉਨਕਾ ਚਾਕੂ ਗਿਰ ਪੜਾ ਤਾਤੇ ਮੁੜ ਕਰ ਉਹਾਂ ਆਏ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਚਾਕੂ ਪੂਛਾ ਉਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਤਬ ਉਹ ਦੂਸਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਮਾਰ ਕੂਟ ਕਰਕੇ ਚਲੇਗਏ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਤੈ ਮਾਰਨਿ ਮੁਕੀਆਂ ਤਿਨ੍ਹਾ ਨ ਮਾਰੇ ਘੁੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਮੁਕੀਆਂ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ (ਘੁੰਮਿ) ਮੁੜ ਕੇ ਨ ਮਾਰ ॥

ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪੈਰ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੇ ਚੁੰਮਿ ॥ ੭ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੈਰੋਂ ਕੋ ਚੁੰਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਈਏ । ਵਾ ਜੋ ਵਾਸਨਾ ਤੁਝ ਕੋ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਅਜੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮੁਕੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਅਬ (ਘੁੰਮ) ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤੂੰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੀਆ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਚੁੰਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਾਂ ਤਉ ਖਟਣ ਵੇਲ ਤਾਂ ਤੂ ਰਤਾ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਤੇਰਾ ਖਟਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਥਾ ਭਾਵ ਜਬ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਤਬ ਤੋ ਤੂੰ (ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤਾ ਹੂਆ ਥਾ ॥

ਮਰਗ ਸਵਾਈ ਨੀਹਿ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਤਾਂ ਲਦਿਆ ॥ ੮ ॥

(ਮਰਗ) ਮੌਤ ਕੀ (ਨੀਹਿ) ਨੀਵ (ਸਵਾਈ) ਸਭ ਉਮਰ ਮੈਂ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਸਵਾਈ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨ ਦਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾ ਭਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤ ਕਾ ਸ੍ਵਾਸ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਤਬ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਸਾਥ ਲਦਿਆ ਹੂਆ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜੁ ਥੀਆ ਦਾੜੀ ਹੋਈ ਭੂਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਦੇਖ ਜੋ ਕਿਆ ਹੂਆ ਕਿ ਦਾਹੜੀ ਭੀ ਭੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ । ਭਾਵ ਧੋਹ ਅਬ ਤੁਝ ਕੋ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਗਹੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰਿ ॥ ੯ ॥

ਤਾਤੇ ਅਬ ਆਗੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਦਿਨ ਨਿਕਟ ਆਇ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਨਮ ਕਾ ਦਿਨ ਪੀਛੇ

ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜਿ ਥੀਆ ਸਕਰ ਹੋਈ ਵਿਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਜੋ ਸ਼ੱਕਰ ਵਤ ਭਾਵ ਮੀਠੀ ਲਾਗਤੀ ਥੀ ਸੋ ਅਬ ਜ਼ੈਹਰ ਵਤ ਭਾਵ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਈ ਬਾਝਹੁ ਆਪਣੇ ਵੇਦਣ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ॥ ੧੦ ॥

ਤਾਤੇ ਅਬ ਅਪਨੇ (ਸਾਈ) ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔ ਕਿਸ ਪਾਸ ਅਪਣੀ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੧੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣੀਆਂ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਰੀਣੇ ਕੰਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਖੀਆਂ ਤੋ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ (ਪਤੀਣੀਆਂ) ਪਤਲੀਆ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ਹੈਂ, ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਸੁਨ ਕੇ ਕੰਨ (ਰੀਣੇ) ਖਾਲੀ, ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਖ ਪਕੰਦੀ ਆਈਆ ਹੋਰ ਕਰੇਂਦੀ ਵੰਨ ॥ ੧੧ ॥

ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਸਾਖ) ਖੇਤੀ ਪਕਦੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਹੀ (ਵੰਨ) ਰੰਗ ਕਰ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਕੁਬਾ ਹੋਗਿਆ ਔਰ ਕੇਸ ਸ੍ਵੇਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੧੧ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਜਿਨੀ ਨ ਰਾਵਿਆ ਧਉਲੀ ਰਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਸਮੇਂ ਭਾਵ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਵਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਪ ਕਰ ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ (ਧਉਲੀ) ਸੁਫੈਦ ਕੇਸੋਂ ਸਮੇਂ (ਕੋਇ) ਕੋਈ ਰਵਤਾ ਭਾਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਸਿਉ ਪਿਰਹੜੀ ਰੰਗੁ ਨਵੇਲਾ ਹੋਇ ॥ ੧੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕੇ(ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਸਾਥ (ਪਿਰਹੜੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੁਝ ਕੋ (ਨਵੇਲਾ) ਨਵੀਨ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੧੨ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਧਉਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬ੍ਰਿਧ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਤੇ ਹੋਏ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦ੍ਵਾਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਕਾਲੀ ਧਉਲੀ) ਜੁਬਾ ਔ ਬ੍ਰਿਧਤਾ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਕਰੇ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਪਿਰਮੁ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਣੇ ਕੋ(ਲੋਚੈ)ਚਾਹੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਲਾਇਆ ਹੂਆ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥ ੧੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਤਿਸ ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਜਿੰਸਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਏਕ ਵੇਸਵਾ ਕੋ ਤਿਸ ਕੀ ਦਾਸੀ ਨੇ ਕਜਲ ਦੀ ਸਲਾਈ ਦਈ ਤਬ ਓਹ ਪਾਵਨੇ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਰੜਕਿਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਕੋਪਵਾਨ ਹੋਕਰ ਗੋਲੀ ਕੋ ਮਾਰਤੀ ਭਈ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਉਹ ਵੇਸਵਾ ਮ੍ਰਿਤ ਭਈ ਤੋ ਤਿਸ ਕੀ ਲੋਥ ਕੋ ਬਿਜੂ ਆਦਿ ਜਾਨਵਰੋਂ ਨੇ ਕਬਰ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਕੀਆ ਔਰ ਪੰਛੀ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰੰਗ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਤਿਸ ਕੀ ਐਸੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨੑ ਲੋਇਣ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਸੇ ਲੋਇਣ ਮੈ ਡਿਠੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਥਾ ਸੋ ਨੇਤ੍ਰ ਆਜ ਮੈਂਨੇ ਐਸੇ ਹੂਏ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਜਲ ਰੇਖ ਨ ਸਹਦਿਆ ਸੇ ਪੰਖੀ ਸੂਇ ਬਹਿਠੁ ॥ ੧੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਹੜੇ ਕਜਲ ਕੀ ਮੋਟੀ ਰੇਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਤੇ ਥੇ ਸੋ ਤਿਨੋ ਮੇਂ ਆਜ ਪੰਛੀਓਂ ਕੇ(ਸੂਇ) ਬਚੇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅੰਤ ਕੋ ਐਸੀ ਦਸ਼ਾ ਭਈ ॥ ੧੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੂਕੇਂਦਿਆ ਚਾਂਗੇਦਿਆ ਮਤੀ ਦੇਦਿਆ ਨਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ (ਕੂਕੇਂਦਿਆ) ਉਪਦੇਸ ਦੇਤਿਆ ਹੋਇਆ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ (ਚਾਗੇਦਿਆ) ਪੁਕਾਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਔ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਮੱਤਾਂ ਦੇਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੀ ॥

ਜੋ ਸੈਤਾਨਿ ਵੰਞਾਇਆ ਸੇ ਕਿਤ ਫੇਰਹਿ ਚਿਤ ॥ ੧੫ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਚਿਤ ਕੋ ਫੇਰੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਥੀਉ ਪਵਾਹੀ ਦਭੁ ॥ ਜੇ ਸਾਂਈ ਲੋੜਹਿ ਸਭੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਾਂਈ ਕੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ (ਲੋੜਹਿ) ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਪਹੇ ਕੀ ਦਭ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਸਭ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹੋ ॥

ਇਕੁ ਛਿਜਹਿ ਬਿਆ ਲਤਾੜੀਅਹਿ ॥ ਤਾਂ ਸਾਈ ਦੈ ਦਰਿ ਵਾੜੀਅਹਿ ॥ ੧੬ ॥

ਕੋਈ ਏਕ ਤੋ ਤੇਰੇ ਅੰਗ (ਛਿਜਹਿ) ਭੰਗ ਕਰ ਦੇਵੈ ਔਰ ਕੋਈ ਤੁਝਕੋ ਲਤਾੜ ਦੇਵੈ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਤੁਝ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਦੇਵੈ ਤੌ ਭੀ ਤੂੰ ਖਿਮਾ ਕਰਕੇ ਸਹਨਸੀਲ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਤੂੰ ਸਾਂਈ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਵਾੜੀਏਂਗਾ ਭਾਵ ਤਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵੈਂਗਾ ॥ ੧੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਖਾਕੁ ਨ ਨਿੰਦੀਐ ਖਾਕੂ ਜੇਡੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਖਾਕ ਵਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਨਾ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਤੇ ਹੁਏ ਵੋਹ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਕੇ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤਲੈ ਮੁਇਆ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ॥ ੧੭ ॥

ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਖਾਕ ਕੋ ਨਾ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖਾਕ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀਵਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਪੈਰੋਂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔ ਮਿਰਤ ਹੁਏ ਸੇ ਊਪਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੋਰ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਊਪਰ ਖਾਕ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਾ ਲਬੁ ਤ ਨੇਹੁ ਕਿਆ ਲਬੁ ਤ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਲਬੁ) ਲੋਭ ਹੈ ਤੋ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਆ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਲਬ ਹੈ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ਦਾਸਟਾਂਤ ਤੈਸੇ ਜਗਯਾਸੀ ਕੋ ਜਬ ਤਕ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕਾ ਲਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਂਤੇ ਜੇਕਰ ਜਾਣੀਐ ਲਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਕਿਚਰੁ ਝਤਿ ਲਘਾਈਐ ਛਪਰਿ ਤੁਟੈ ਮੇਹੁ ॥ ੧੮ ॥

ਜੈਸੇ ਮੇਘ ਕੇ ਬਰਸਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤੁਟੇ ਹੋਏ ਛਪਰ ਮੈਂ ਕਿਤਨਾਕ (ਝਤੁ) ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਭੀਜਣਾ ਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਬ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਬਨ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੋਇਆਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਨੀ ਭਈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੰਗਲੁ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਵਣਿ ਕੰਡਾ ਮੋੜੇਹਿ ॥

ਹੇ ਫਰੀਦ (ਜੰਗਲ) ਉਜਾੜ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਵਣਕੰਡਿਓਂ ਕੋ (ਮੋੜੇਹਿ) ਲਤਾੜਤਾ ਹੂਆ ਕਿਆ ਫਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਵਸੀ ਰਬੁ ਹਿਆਲੀਐ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ ॥ ੧੯ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਰਬੁ) ਪਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਬਾਹਰਿ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਕਿਆ (ਢੂੰਢੇਹਿ) ਖੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਨੀ ਨਿਕੀ ਜੰਘੀਐ ਥਲ ਡੂੰਗਰ ਭਵਿਓਮ੍ਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਇਨੋਂ ਸੂੰਦਰ (ਜੰਘੀਐ) ਲਤੋਂ ਕਰਕੇ ਰੇਤੇ ਕੇ (ਥਲ) ਅਸਥਾਨ ਔ (ਡੂੰਗਰ) ਪਰਬਤੋਂ ਪਰ ਮੈਂ (ਭਵਿਓਮ੍ਹਿ) ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਅਜੁ ਫਰੀਦੈ ਕੂਜੜਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਥੀਓਮਿ ॥ ੨੦ ॥

ਪਰੰਤੂ ਆਜ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ (ਕੂਜੜਾ) ਅਸਤਾਵਾ ਲੇਣਾ ਭੀ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਦੂਰ (ਥੀਓਮਿ) ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋਗਿਆ ਵਾ ਇਨ ਸੂਖਸਮ ਵਾਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਊਚ ਨੀਚ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤ ਰਹਾ ਹੂੰ ਆਜ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਸਤਾਵਾ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਅਸੰਗ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ੨੦ ॥ ਏਕ ਜੱਸਾ ਤਖਾਣ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਥਾ ਸੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਨ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਰਾਤ ਆਇ ਰਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸਰਦੀ ਭੀ ਤਿਸ ਕੋ ਲਗੀ ਔਰ ਭੂਖ ਕਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਹੋਈ ਤਬ ਉਹ ਜਸਾ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤੀ ਵਡੀਆਂ ਧੁਖਿ ਧੁਖਿ ਉਠਨਿ ਪਾਸ ॥

ਹੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਕੀਆ ਰਾਤਾਂ ਤੋ ਵਡੀਆਂ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਧੁਖ ਧੁਖ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਿਗੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾ ਵਿਡਾਣੀ ਆਸ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਬਿਗਾਨੀ ਆਸ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਕਰ ਦੁਖੀ ਰਹਾ ਹਾਂ॥ ੨੧॥ ਤਿਸਕਾ ਆਸਾ ਸਮਝ ਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਮੈ ਹੋਦਾ ਵਾਰਿਆ ਮਿਤਾ ਆਇੜਿਆਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਆਇਆ ਤੇ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਿਆ (ਵਾਰਿਆ) ਵਰਜ ਰਾਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾ ਦੀਆ ਹੋਵੇ॥

ਹੇੜਾ ਜਲੈ ਮਜੀਠ ਜਿਉ ਉਪਰਿ ਅੰਗਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥

ਤਬ ਮੇਰਾ (ਹੇੜਾ) ਸਰੀਰ ਮਜੀਠ ਵਤ ਅਗਨੀ ਕੇ ਅੰਗਿਆਰੋਂ ਪਰ ਜਲ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹਮਨੇ ਤੁਝ ਤੇ ਦੁਰਾਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਰਖਿਆ ਹੈ॥ ੨੨॥

ਫਰੀਦਾ ਲੋੜੇ ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀਆਂ ਕਿਕਰਿ ਬੀਜੈ ਜਟੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਜਾਟ ਕਿਕਰੋਂ ਕੋ ਬੀਜ ਕੇ ਬਿਜੌਰ ਦੇਸ ਕੀਆ ਦਾਖਾ ਲੇਣੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ॥

ਹੰਢੈ ਉੰਨ ਕਤਾਇਦਾ ਪੈਧਾ ਲੋੜੈ ਪਟੁ ॥ ੨੩ ॥

ਪੁਨਾ ਉੱਨ ਕੋ ਕਤਾਵਤਾ (ਹੰਢੈ) ਫਿਰੈ ਔ (ਪਟੁ) ਰੇਸ਼ਮ ਕੋ ਪਹਰਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜਟ ਮੰਦ-ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਕਿਕਰੋਂ ਕੋ ਬੀਜਕਰ ਸੁਰਗ ਕੇ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਬਿਜੌਰ ਦੇਸ ਕੀਆ ਦਾਖਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਕਾਮ ਰੂਪੀ ਉੱਨ ਕੋ ਕਤਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਰੇਸਮ ਪਹਰਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ॥ ੨੩ ॥ ਜਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮ ਵਈਰਾਗ ਹੂਆ ਤਬ ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਬਨ ਮੈਂ ਫਲ ਫੂਲ ਖਾਇਕਰ ਤਪ ਕੀਆ ਔ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਕੂਏ ਮੈਂ ਲਟਕੇ ਔ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਅਜਮੇਰ ਮੈਂ ਖੁਆਜੇ ਪੀਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਅੰਤ ਕੋ ਪੀਰ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਗਨੀ ਲੋਪ ਕਰ ਦਈ ਪਹਰ ਰਾਤ੍ਰ ਰਹੀ ਸੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਵਤੇ ਹੋਤੇ ਥੇ ਉਸ ਦਿਨ ਅਗਨੀ ਕੇ ਨਾ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਹੋਤਾ ਜਾਨਿਆ ਚਿਤ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਦੇਖਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਕਹੀਂ ਦੂਰ ਦੀਪਕ ਜਲਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪੜਾ ਔਰ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਥੀ ਔਰ ਚਿਕੜ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ੨੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਏ ਚਿਕੜੁ ਦੂਰਿ ਘਰੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥

ਗਲੀਆਂ ਮੈਂ ਤੋ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਦੀਪਕ ਵਾਲਾ ਘਰ ਬੀ ਦੂਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਪੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਹੈ॥

ਚਲਾ ਤ ਭਿਜੈ ਕੰਬਲੀ ਰਹਾਂ ਤ ਤੁਟੈ ਨੇਹੁ ॥ ੨੪॥

ਏਕ ਹੀ (ਕੰਬਲੀ) ਲੋਈ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਘਰ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਲੇਣੇ ਕੋ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਬਰਖਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਕੰਮਲੀ ਭਿਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਨਾ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਟੂਟਤਾ ਹੈ॥ ੨੪ ॥

ਭਿਜਉ ਸਿਜਉ ਕੰਬਲੀ ਅਲਹ ਵਰਸਉ ਮੇਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੰਮਲੀ ਭਿਜ ਸਿਜ ਭੀ ਜਾਵੇ ਵਾ ਲੋਈ ਭਿਜ ਜਾਵੇ ਔਰ ਕੋਈ ਅੰਗ ਭੀ (ਸਿਜਉ) ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਲਹੁ (ਮੇਹੁ) ਵਰਖਾ ਭੀ ਬਰਸਤੀ ਰਹੇ॥

ਜਾਇ ਮਿਲਾ ਤਿਨਾ ਸਜਣਾ ਤੁਟਉ ਨਾਹੀ ਨੇਹੁ ॥ ੨੫ ॥

ਤਾਤੇ ਅਗਨਿ ਲਿਆਇ ਕਰ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੀਰ ਜੀ ਸਜਣ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲੋਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਟੁਟ ਜਾਵੈ॥ ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਗਨਿ ਲੈਨੇ ਗਏ ਆਗੇ ਏਕ ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਮਕਾਨ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਥੀ ਉਸ ਸੇ ਜਬ ਅਗਨਿ ਮਾਗੀ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਰਮਨ ਕਰ ਵਾ ਅਪਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਹ ਤਬ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਅਗਨੀ ਦੇਵੋਂਗੀ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਰਮਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ ਔ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਅਪਨਾ ਨਿਕਾਲ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਕਰ ਅਗਨੀ ਲੇ ਆਏ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਪੂਛਾ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰ ਪੱਟੀ ਕਿਉਂ ਬਾਧੀ ਹੈ। ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਆਖ ਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤੋ ਪੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਛੋਟੀ ਆਖ ਆਵੈ ਵਾ ਬੜੀ, ਤੋ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਤਾਤੇ ਆਖ ਛੋਟੀ ਆਵੇਗੀ ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਪੱਟੀ ਖੁਲਵਾਇ ਦਈ ਤਬ ਨੇਤ੍ਰ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਦੂਸਰੇ ਤੇ ਉਹ ਛੋਟਾ ਰਿਹਾ॥ ਦੇਖ ਕਰ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਜਾਇਕਰ ਕਹੀਂ ਬੈਠਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪਾਕ-ਪਟਣ ਮੈਂ ਆਇ ਰਹੇ ਅਬ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਕਾ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਛੋਟਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਚਿਸਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਸਲੋਕੋਂ ਕਾ ਦੂਤੀ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਗਲੀਓਂ ਬੀਚ ਵਿਸ਼ਹੂੰ ਕੀਆ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਥ

ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦੂਰ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਜਨ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਜਲ ਸਾਥ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕੰਬਲੀ ਭਿਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮੈਂ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤੋ ਤਿਸ ਸਜਣ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਟੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕੰਬਲੀ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਿਜਉ ਸਮਾਨ ਕਰਕੇ ਔ ਸਿਜਉ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਅਲਅਹੁ ਭੀ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਜਲ ਬਰਸਤਾ ਰਹੇ ਤੌ ਭੀ ਬਲ ਕਰਕੇ ਸਜਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲੋਂ ਜਿਸ ਤੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਟੂਟੇ॥੨੫॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਝੁਕ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਪਗ ਕੋ ਮਿਟੀ ਲਗਨੇ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਚਰਣੋਂ ਪਰ ਸਿਰ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੈ ਭੋਲਾਵਾ ਪਗ ਦਾ ਮਤੁ ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਸਮਾਦਿਕ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਗ ਦਾ ਭੁਲਾਵਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਗ ਮਤ ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥

ਗਹਿਲਾ ਰੂਹੁ ਨ ਜਾਣਈ ਸਿਰੁ ਭੀ ਮਿਟੀ ਖਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਹ (ਰੂਹੁ) ਜੀਵ (ਗਹਿਲਾ) ਕਮਲਾ ਵਾ ਗਾਫਲ ਹੂਆ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਗੋਰ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਸੇ ਸਿਰ ਕੋ ਭੀ ਮਿਟੀ ਨੇ ਖਾਇ ਲੈਣਾ ਹੈ॥੨੬॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਸਭ ਸੁਾਦੀਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਅਧਿਕ ਜਾਨਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਕਰ ਖੰਡੁ ਨਿਵਾਤ ਗੁੜੁ ਮਾਖਿਉ ਮਾਂਝਾ ਦੁਧੁ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਕਰ ਔ ਖੰਡ (ਨਿਵਾਤ) ਮਿਸਰੀ ਔਰ ਜੋ (ਮਾਖਿਉ) ਸ਼ਹਿਤ ਔਰ ਮਾਝਾ ਦੂਧ ਆਦਿਕ ਹੈਂ॥

ਸਭੇ ਵਸਤੂ ਮਿਠੀਆਂ ਰਬ ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੁਧੁ ॥ ੨੭ ॥

ਇਹ ਸਰਬ ਵਸਤੂਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ (ਰਬ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਾਦ ਸਮ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤੀਆਂ ਭਾਵ ਏਹ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਸਭ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ॥ ੨੭॥

ਫਰੀਦਾ ਰੋਟੀ ਮੇਰੀ ਕਾਠ ਕੀ ਲਾਵਣੁ ਮੇਰੀ ਭੁਖ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਾਠ ਕੀ ਮੇਰੀ ਰੋਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਵਣੇ ਕੋ (ਲਾਵਣੁ) ਸਲੂਣਾ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ॥

ਜਿਨਾ ਖਾਧੀ ਚੋਪੜੀ ਘਣੇ ਸਹਨਿਗੇ ਦੁਖ ॥ ੨੮ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚੋਪੜੀ ਹੋਈ ਖਾਧੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਉਹ ਦੁਖ ਭੀ (ਘਣੇ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਾਰੇਂਗੇ ॥੨੮॥

ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇਕੇ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਉ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ) ਰੁਖੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਕਰਕੇ ਸੀਤਲ ਪਾਣੀ ਕੋ ਪੀਓ ਔ ਸੁਖੀ ਰਹੋ॥

ਫਰੀਦਾ ਦੇਖਿ ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਨਾ ਤਰਸਾਏ ਜੀਉ ॥ ੨੯ ॥

ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਰਜੋ ਗੁਣੀਓਂ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਤਰਸਾ ਨਹੀਂ॥੨੯॥ ਏਕ ਸਾਈਂ ਲੋਕ ਸ਼ਾਹ ਸਰਫ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਥੇ ਔਰ ਰੋਜ਼ਾ ਨਿਵਾਜ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਥੇ ਪੁਨਾ ਏਕ ਦਿਨ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸੇ ਨਿਵਾਜ ਕਜ਼ਾ ਹੋਗਈ ਤਬ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੋ ਤਰਕ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਆਪਨੇ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਅਜੁ ਨ ਸੁਤੀ ਕੰਤ ਸਿਉ ਅੰਗੁ ਮੁੜੇ ਮੁੜਿ ਜਾਇ॥

ਆਜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੰਤ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਸੁਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਅਜ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ (ਅੰਗੁ) ਰਿਦਾ (ਮੁੜੇ ਮੁੜਿ) ਵਾਰੰਵਾਰ ਮੁਰਝਾਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਡੋਹਾਗਣੀ ਤੁਮ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੩੦ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ (ਡੋਹਾਗਣੀ) ਛੁਟੜ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਪੂਛੋ ਤੁਮਕੋ ਨਿਵਾਜ ਆਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ॥ ੩੦॥

ਸਾਹੁਰੈ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹੈ ਪੇਈਐ ਨਾਹੀ ਥਾਉ॥

ਤਬ ਉਹ ਸੰਤ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਾਹੁਰੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਢੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਔ (ਪੇਈਐ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਬੀ ਖੂਹੇ ਮੈਂ ਲਟਕਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਬਨ ਮੈਂ ਭਟਕਤਾ ਹੈ॥

ਪਿਰੁ ਵਾਤੜੀ ਨ ਪੁਛਈ ਧਨ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਉ ॥ ੩੧ ॥

ਔ (ਪਿਰੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੀ ਬਾਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਤੂੰ ਸੁਹਾਗਣਿ ਧਨ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਗਣ ਹੈ ਔਰ ਹੈਂ ਦੁਹਾਗਣ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਹੇਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ੩੧॥

ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਅਗੰਮ)ਅਗਾਹ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ (ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਕੰਤ ਕੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜੁ ਭਾਵੈ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤਿਸ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸੀਆ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਹਾਗਣੀਆਂ ਧੰਨਜ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਫਰੀਦਕੋਟ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹੇ ਤਹਾ ਕਾ ਏਕ ਮੋਕਲਹਰ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਨੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਸੰਬਹੀ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਚਿੰਦੁ ॥

ਜਿਸਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਹੋਈ ਭਾਵ ਉਜਲ ਕਰੀ ਹੋਈ (ਸੰਬਹੀ)ਫਬ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਥੀ ਔਰ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਮੰਦਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਆਇਕਰ ਸੋਇ ਰਹੀ ਥੀ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਹੀ ਸੁ ਬੇੜੀ ਹਿੰਙੁ ਦੀ ਗਈ ਕਥੂਰੀ ਗੰਧੁ ॥ ੩੩ ॥

ਸੋ ਹਿੰਙ ਦੀ ਬੇੜੀ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹੀ ਈਹਾਂ ਪੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਥੂਰੀ) ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਲਿੰਙ ਦੇਹੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕੀਏ ਔ ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕਰਮ ਕਰਕੇ(ਸੰਬਹੀ)ਫਬੀ ਔ ਨਿਰਵਿਕਲਪਸਮਾਧੀਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਭੀ ਕਰੀ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਹਿੰਙੁ) ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਬੇੜੀ) ਬਲੀ ਅਰਥਾਤ ਅਵਰੀ ਰਹੀ ਔਰ ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਭਗਤੀ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਥੀ ਸੋ ਗਈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥ ੩੩ ॥

ਜੋਬਨ ਜਾਂਦੇ ਨਾ ਡਰਾਂ ਜੇ ਸਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ (ਸਹ) ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਜਾਵੈ ਤੋ ਮੈਂ ਇਸ ਜੋਬਨ ਕੇ ਜਾਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਨ ਡਰੋਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿਤੀ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ ਸੁਕਿ ਗਏ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ੩੪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੋਬਨ ਕੁਮਲਾਇ ਕਰ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ॥ ੩੪ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਚਿੰਤ ਖਟੋਲਾ ਵਾਣੁ ਦੁਖੁ ਬਿਰਹਿ ਵਿਛਾਵਣ ਲੇਫੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਤੋ ਹਮਾਰਾ (ਖਟੋਲਾ) ਮੰਜਾ ਹੈ ਔ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਵਾਣ ਸੇ ਉਣਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਵਿਛਾਵਣਾ ਔ ਲੇਫ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਵੇਖੁ ॥ ੩੫ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਾਥ ਦੇਖਣਾ ਕਰ ॥ ੩੫ ॥

ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ ਬਿਰਹਾ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਝਕੋ ਜੋ ਬਿਰਹਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਦੈਵੀਸੰਪਤੀ ਮੈਂ ਮੁਖ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਤਨੁ ਜਾਣੁ ਮਸਾਨੁ ॥ ੩੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਨ (ਮਸਾਨੁ) ਮੁਰਦੇ ਵਤ ਵਾ ਸਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਵਤ ਅਸੁਧ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਏ ਵਿਸੁ ਗੰਦਲਾ ਧਰੀਆਂ ਖੰਡੁ ਲਿਵਾੜਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜ਼ੈਹਰ ਕੀਆਂ ਗੰਦਲਾ ਹੈ ਉਪਰ ਸੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਖਣ ਆਦੀ ਖੰਡ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਿਵਾੜ) ਲਪੇਟ ਧਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਰਾਹੇਦੇ ਰਹਿਗਏ ਇਕਿ ਰਾਧੀ ਗਏ ਉਜਾੜਿ ॥ ੩੭ ॥

ਏਕ ਤੋ ਬੀਜਤੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੰਗਿਵਾ ਕਰਤੇ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਵਿਵਾਹੀਆ ਕੋ ਉਜਾੜ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਰਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਹੰਢਿ ਕੈ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਸੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੈਨੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਭਾਵ ਦਿਨ ਕੋ ਤੋ (ਹੰਢਿ) ਫਿਰ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਚਾਰ ਪੈਹਰੋਂ ਕੋ ਸੋਇ ਕਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ ਤੂ ਆਂਹੋ ਕੇਰ੍ਹੇ ਕੰਮਿ ॥ ੩੮ ॥

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਰਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਪੂਛਣਾ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਨਸੇ ਕੰਮ ਕਰਣੇ ਆਯਾ ਹੈਂ ਵਾ ਤੂੰ ਕੇਹੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਆਯਾ ਥਾ ਅਰ ਕਿਆ ਕੀਆ ਭਾਵ ਧੋਹ ਹੈ ਕਿ ਸੁਭ ਕਰਮ ਤੈਨੇ

ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩੮॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰਿ ਦਰਵਾਜੈ ਜਾਇਕੈ ਕਿਉ ਡਿਠੋ ਘੜੀਆਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਦਰਵਾਜਿਓਂ ਕੇ(ਦਰਿ)ਅੰਦਰ ਜਾਇਕਰ ਤੈਨੇ(ਕਿਉ) ਕਿਆ ਘੜਿਆਲ ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਨਿਦੋਸਾਂ ਮਾਰੀਐ ਹਮ ਦੋਸਾਂ ਦਾ ਕਿਆ ਹਾਲੁ ॥

ਦੇਖ ਇਹ ਘੜੀਆਲ ਬਿਨਾ ਦੋਸ ਤੇ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ਤੋ ਹਮ ਦੋਸੋਂ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਤੇ ਦੋਸੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ॥ ੩੯ ॥

ਘੜੀਏ ਘੜੀਏ ਮਾਰੀਐ ਪਹਰੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥

ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਪੀਛੇ ਇਸ ਘੜੀਆਲ ਕੋ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੈਹਰ ਪੀਛੇ ਜਬ ਗਜਲ ਬਾਜਤੀ ਹੈ ਤਬ ਅਧਿਕ ਸਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਹੇੜਾ ਘੜੀਆਲ ਜਿਉ ਡੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੪੦ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋ (ਹੇੜਾ) ਸਰੀਰ ਘੜਿਆਲ ਕੇ ਸਦਰਸ ਸਜਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਯੂ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਬਿਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਬੁਢਾ ਹੋਆ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ ਕੰਬਣਿ ਲਗੀ ਦੇਹ ॥

ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਕਾਪਣੇ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖੇਹ ॥ ੪੧ ॥

ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਹੋਵੈ ਫੇਰ ਭੀ ਇਸ ਸਰੀਰਨੇ ਖੇਹ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਰਦੀ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਾਲਾ ਲਗਨੇ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਏਕ ਮਾਛਣ ਕੇ ਭਠ ਮੈਂ ਗਰਮਾਈ ਜਾਨ ਕਰ ਸੋਇ ਰਹੇ ਜਬ ਸਵੇਰੇ ਮਾਛਣ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤਬ ਕੋਪ ਕਰ ਦੁਰਬਚਨ ਬੋਲਤੀ ਭਈ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬਾਰਿ ਪਰਾਇਐ ਬੈਸਣਾ ਸਾਂਈ ਮੁਝੈ ਨ ਦੇਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਾਈ ਬਿਗਾਨੇ ਬਾਰ ਮੈਂ ਬੈਸਣਾ ਮੁਝਕੋ ਕਬੀ ਨ ਦੇਹੁ ॥

ਜੇ ਤੂ ਏਵੈ ਰਖਸੀ ਜੀਉ ਸਰੀਰਹੁ ਲੇਹਿ ॥ ੪੨ ॥

ਔਰ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਮੁਝਕੋ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖਣਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਤੇ (ਜੀਉ) ਜਿੰਦ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਲੇਹੁ ਭਾਵ ਏਹ ਇਸ ਪਰਧਾਨੀਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣਾ ਭਲਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਸਾਈਂ ਮੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਪਰਾਏ ਬਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨ ਦੇਹੁ ਔਰ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਰਖਣਾ ਹੈ ਤਬ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਬੀਚ ਸੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਲੈ ਲੇਹੁ ਭਾਵ ਏਹ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰੂੰ ॥ ੪੨ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਮਾਧੀ ਇਸਥਿਤ ਥੇ ਸੂਕੀ ਲਕੜੀ ਸਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹੇ ਥੇ ਤਿਨਕੋ ਏਕ ਲੁਹਾਰ ਨੇ ਪੁਠੀ ਕੁਹਾੜੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਇਸਕੋ ਕਾਟ ਕੇ ਕੋਇਲੇ ਕਰੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਕੰਧਿ ਕੁਹਾੜਾ ਸਿਰਿ ਘੜਾ ਵਣਿਕੈ ਸਰੁ ਲੋਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਲੁਹਾਰ ਤੇਰੇ ਕੰਧ ਪਰ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਅਰ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਨੀ ਕਾ ਭਰਾ ਹੂਆ ਘੜਾ ਹੈ ਅਰ ਵਣ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਕਰ ਖੜਾ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਤੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥ ੪੩ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਇਲੇ ਕੀਏ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਦਹੁ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਕਰ ਚਰਨੀਂ ਪੜਾ ਵਾ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਮਦੂਤ ਰੂਪੀ ਲੁਹਾਰ ਤੇਰੇ (ਕੰਧਿ) ਮੋਢੇ ਪਰ ਤੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਔ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘੜਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤੂੰ ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੋ ਅਪਣਾ ਸਹੁ ਸੁਾਮੀ(ਲੋੜੀ)ਚਾਹਤਾਹੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅੰਗਯਾਰ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰਾ ਚਾਹਤਾਹੈਂ॥੪੩॥

ਫਰੀਦਾ ਇਕਨਾ ਆਟਾ ਅਗਲਾ ਇਕਨਾ ਨਾਹੀ ਲੋਣੁ ॥

ਸ੍ਰੀਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਆਟਾ(ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਲੂਣ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਹਕਿੰਚਨ ਹੈਂ ਵਾ ਇਕਨੋਂ ਪਾਸ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਆਟਾ ਅਗਲਾ ਹੈ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਲੂਣ ਸਮ ਥੋੜੇ ਗੁਣ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਅਗੈ ਗਏ ਸਿੰਞਾਪਸਨਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਸੀ ਕਉਣੁ ॥ ੪੪ ॥

ਸੋ ਅਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੋਏ ਸਿਆਣੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਕੌਣ ਚੋਟਾਂ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗ੍ਰਹ ਵਾਲੇ ਅਵਗੁਣੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਵੈਂਗੇ ॥੪੪॥ ਪੁਨਾ ਫਰੀਦਕੋਟ ਮੈਂ ਤਿਸੀ ਰਾਜਾ ਮੋਕਲ ਹਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਪੀਛੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਸਿ ਦਮਾਮੇ ਛਤੁ ਸਿਰਿ ਭੇਰੀ ਸਡੋ ਰਡ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ (ਦਮਾਮੇ) ਨਗਾਰੇ ਔ ਭੇਰੀ ਆਦੀ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਥੇ ਔਰ ਸਿਰ ਪਰ ਛਤਰ ਝੂਲਤਾ ਥਾ ਤਿਨਕੇ ਅਗਰ ਭਾਗ ਮੈਂ (ਰਡ) ਭਟ ਲੋਕ ਜਸ ਕੇ (ਸਡੋ) ਛੰਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣ ਮਹਿ ਥੀਏ ਅਤੀਮਾ ਗਡ ॥ ੪੫ ॥

ਸੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ ਭੀ (ਜੀਰਾਣ) ਸਮਸਾਨ ਭੂਮਕਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਹੈਂ (ਅਤੀਮਾ) ਗਰੀਬੋਂ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਕਬਰੋਂ ਮੈਂ ਗਾਡੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੪੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਉਸਾਰੇਦੇ ਭੀ ਗਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਛਤੇ ਕੋਠੇ ਔ (ਮੰਡਪ) ਹਵੇਲੀਆਂ ਆਦੀ ਸਭ ਗਸ਼ਦਾਨ ਪੁਨਾ (ਮਾੜੀਆਂ) ਉਚੀਆ ਅਟਾਰੀਆਂ ਕੇ ਉਸਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੋ ਭੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜਾ ਸਉਦਾ ਕਰਿ ਗਏ ਗੋਰੀ ਆਇ ਪਏ ॥ ੪੬ ॥

ਸੋ ਜਨ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਝੂਠਾ ਹੀ ਸੌਦਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਚਲੇ ਗਏ ਔਰ ਸਰੀਰ ਤਿਨ ਕੇ ਕਬਰੋਂ ਮੈਂ ਆਇ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੪੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਖਿੰਥੜਿ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀਆ ਜਿੰਦੁ ਨ ਕਾਈ ਮੇਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਖਿੰਥਾ ਨੂੰ ਧਾਗੋਂ ਰੂਪੀ ਮੇਖਾ (ਅਗਲੀਆਂ) ਬਹੁਤੀਆਂ ਲਾਗ ਰਹੀਆਂ ਹੈ ਔਰ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ* ॥

ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਮਸਾਇਕ ਸੇਖ ॥ ੪੭ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਮਸਾਇਕ) ਮਿਹਨਤੀ ਔਰ (ਸੇਖ) ਤਿਆਗੀ ਭਾਵ ਉਤਮ ਨੀਚ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦੁਹੁ ਦੀਵੀ ਬਲੰਦਿਆ ਮਲਕੁ ਬਹਿਠਾ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕੋਂ ਕੇ (ਬਲੰਦਿਆ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਿਆਂ ਹੀ ਜਮ ਰੂਪੀ (ਮਲਕੁ) ਮਾਲਕ

*ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਲਫੀ ਨੂੰ ਨਾੜੀਓਂ ਰੂਪ ਬਹੁਤੀਆ ਮੇਖਾਂ ਲਗ ਰਹੀਆਂ ਹੈ ॥

ਵਾ ਫਰਿਸਤਾ ਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਗੜੁ ਲੀਤਾ ਘਟੁ ਲੁਟਿਆ ਦੀਵੜੇ ਗਇਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੪੮ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗੜ੍ਹ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਔ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਟ ਲੁਟ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਬੁਝਾਇ ਗਇਆ ਭਾਵ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਵੇਖੁ ਕਪਾਹੈ ਜਿ ਥੀਆ ਜਿ ਸਿਰਿ ਥੀਆ ਤਿਲਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕਪਾਹ ਕੇ ਸਾਥ ਹਾਲ ਹੂਆ ਸੋ ਦੇਖ ਵੇਲਣ ਮੈਂ ਵੇਲਨੇ ਆਦੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਤਿਲੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਜੋ ਘਾਣੀ ਮੈਂ ਪੀੜੀਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਮਾਦੈ ਅਰੁ ਕਾਗਦੈ ਕੁੰਨੇ ਕੋਇਲਿਆਹ ॥

ਔਰ ਜੋ ਕਮਾਦ ਕੇ ਸਾਥ ਔ ਕਾਗਜ਼ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੇਗੀ ਕੀ (ਕੁੰਨੀ) ਮੱਟੀ ਔਰ ਕੋਇਲਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਹੂਆ ਹੈ ਮਟੀ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਇਲਿਓਂ ਕੋ ਦੂਸਰੀ ਵੇਰ ਫੇਰ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮੰਦੇ ਅਮਲ ਕਰੇਦਿਆ ਏਹ ਸਜਾਇ ਤਿਨਾਹ ॥ ੪੯ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਸਜ਼ਾਈਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੪੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੰਨਿ ਮੁਸਲਾ ਸੂਫੁ ਗਲਿ ਦਿਲਿ ਕਾਤੀ ਗੁੜੁ ਵਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਖਲਾਵੇ ਹੇਤ ਕੰਧੇ ਪਰ ਤੋ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਾ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਔ ਗਲ ਕੇ ਬੀਚ (ਸੂਫੁ) ਖਫਨੀ ਪੈਹਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਔ ਦਿਲ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ (ਕਾਤੀ) ਛੁਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਾਹਰ ਗੁੜ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਤੇ ਮਿਠੀਆ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰਿ ਦਿਸੈ ਚਾਨਣਾ ਦਿਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤਿ ॥ ੫੦ ॥

ਬਾਹਰ ਤੇ ਤੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਗਿਆਨਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਦਿਲ ਮੈਂ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਬਾਹਰ ਭੇਖ ਦਿਖਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਮੰਦਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਤੀ ਰਤੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਜੇ ਤਨੁ ਚੀਰੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੈਰਾਗਵਾਨੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਚੀਰ ਦੇਵੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਰਤੀ

ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਰਤੁ) ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਨ ਰਤੇ ਰਬ ਸਿਉ ਤਿਨ ਤਨਿ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਕਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੋ ਸਭੀ ਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉ ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਸਹ ਰਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਪਨੇ (ਸਹ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬੀਚ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਪਇਐ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ਹੋਇ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਪੜਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖ ਸਰੀਰ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਿਚੋਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰਕਤ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ ਧਾਤੁ ਸੁਧੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬੈਸੰਤਰਿ) ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰਨ ਆਦੀ ਧਾਤਾ ਸੁਧ ਹੋਤੀਆ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਭੈ ਖੋਟੀ ਮਤ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਨ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸੋਈ ਸਰਵਰੁ ਢੂਢਿ ਲਹੁ ਜਿਥਹੁ ਲਭੀ ਵਥੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਖੋਜ ਲੇਵੋ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਆਤਮ ਰਤਨ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਛਪੜਿ ਢੂਢੈ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਚਿਕੜਿ ਡੁਬੈ ਹਥੁ ॥ ੫੩ ॥

ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਛਪੜੋਂ ਕੇ ਖੋਜਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕੇਵਲ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੀ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੫੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਨੰਢੀ ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਓ ਵਡੀ ਥੀ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ (ਨੰਢੀ) ਭਾਵ ਨੀਵੀਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਵਿਆ ਹੈ ਸੋ (ਵਡੀ) ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਯੁਕਤ ਹੋਇਕਰ ਮਰੀ ਹੈ ॥

ਧਨ ਕੂਕੇਂਦੀ ਗੋਰ ਮੇ ਤੈ ਸਹ ਨਾ ਮਿਲੀਆਸੁ ॥ ੫੪ ॥

ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੋਰ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੋਈ ਕਿਆਮਤ ਤਕ (ਕੂਕੇਂਦੀ) ਪੁਕਾਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇ (ਸਹ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਅਬ ਕੈਸੇ ਮਿਲੋਂ ॥ ੫੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਿਰੁ ਪਲਿਆ ਦਾੜੀ ਪਲੀ ਮੁਛਾਂ ਭੀ ਪਲੀਆਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਰ ਕੇ ਕੇਸ ਭੀ (ਪਲੇ) ਸ੍ਵੇਤ ਹੋਗਏ ਔਰ ਦਾਹੜੀ ਭੀ ਸ੍ਵੇਤ ਹੋਗਈ ਔਰ ਮੁਛਾਂ ਭੀ ਸ੍ਵੇਤ ਹੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਿਹ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਰੇ ਮਨ ਗਹਿਲੇ ਬਾਵਲੇ ਮਾਣਹਿ ਕਿਆ ਰਲੀਆਂ ॥ ੫੫ ॥

ਰੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ (ਗਹਿਲੇ) ਗਾਫਲ ਹੋਕਰ (ਬਾਵਰੇ) ਕਮਲੇ ਹੂਏ ਹੂਏ ਅਜੇ ਭੀ ਵਿਸਿਅਹੁੰ ਕੀਆ (ਰਲੀਆ) ਖੁਸ਼ੀਆ ਕੋ ਕਿਆ (ਮਾਣਹਿ) ਭੋਗਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਏਹ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮਾ ਨਿਕਟ ਆਗਿਆ ਤਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੫੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਧੁਕਣੁ ਕੇਤੜਾ ਪਿਰ ਨੀਦੜੀ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਠੇ ਪਰ (ਧੁਕਣੁ) ਦੌੜਨਾ ਕਿਤਨਾਕ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਕਿਤਨਾਕ ਚਿਰ ਹੋਇਗਾ ਤਾਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਤੁਝ ਕੋ ਜੋ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਭਾਵ ਜਾਗ ॥

ਜੋ ਦਿਹ ਲਧੇ ਗਾਣਵੇ ਗਏ ਵਿਲਾੜਿ ਵਿਲਾੜਿ ॥ ੫੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਦਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਮਿਲੇ ਥੇ ਸੋ ਤਿਨੋ ਕੋ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਵਿਲਾੜਿ) ਬਤੀਤ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਏਤੁ ਨ ਲਾਏ ਚਿਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਠੇ ਔ ਹਵੇਲੀਆ-ਆਟਾਰੀ ਆਦੀ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਨ ਕਰ ॥

ਮਿਟੀ ਪਈ ਅਤੋਲਵੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਸੀ ਮਿਤੁ ॥ ੫੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਬਰ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇਰੇ ਪਰ ਅਤੋਲਵੀ ਮਿਟੀ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੫੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੰਡਪ ਮਾਲੁ ਨ ਲਾਇ ਮਰਗ ਸਤਾਣੀ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਮੰਡਪ) ਮਕਾਨੋ ਮੈਂ ਔ ਮਾਲ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਨਾ ਲਗਾਵਨਾ ਕਰ ਔਰ(ਮਰਗ) ਮੌਤ ਜੋ (ਸਤਾਣੀ) ਸਹਿਤ ਬਲ ਕੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਵਾ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਪਰ ਮਾਲ ਨਾ ਲਾਇ ਮੌਤ ਬਲ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਕਰ ॥

ਸਾਈ ਜਾਇ ਸਮਾਲਿ ਜਿਥੈ ਹੀ ਤਉ ਵੰਞਣਾ ॥ ੫੮ ॥

ਸੋਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਅਸਥਾਨਕੋਸੰਮਾਲ ਜਿਸਅਸਥਾਨ ਬੀਚ ਤੈਨੇਜਾਣਾਹੈ ਭਾਵਕੁਛਪ੍ਰਲੋਕਕੇਸੁਖਵਾਸਤੇ ਸੁਭਕਰਮਕਰ ॥੫੮॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹੀ ਕੰਮੀ ਨਾਹਿ ਗੁਣ ਤੇ ਕੰਮੜੇ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂਕੁਕਰਮੋਂਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਕਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਤਿਨ ਕਾਮੋਂ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ॥

ਮਤੁ ਸਰਮਿੰਦਾ ਥੀਵਹੀ ਸਾਂਈ ਦੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੫੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਸਾਂਈ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂਤੇ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੫੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਦਿਲ ਦੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਂਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਔਰ ਚਿਤ ਕੀ ਭ੍ਰਮਣਾ ਲਾਹਿ ਦੇਹ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ॥

ਦਰਵੇਸਾਂ ਨੋ ਲੋੜੀਐ ਰੁਖਾਂ ਦੀ ਜੀਰਾਂਦਿ ॥ ੬੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇਦਰਵੇਸਾ ਨੂੰ (ਰੁਖਾ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਜੈਸੀ (ਜੀਰਾਂਦਿ) ਸਹਾਰਣਾ ਧਾਰਨੀ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਈਟ ਆਦੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹ ਤਿਸਕੋ ਫੂਲ ਫਲ ਲਕੜੀ ਆਦੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੇ ਮੈਡੇ ਕਪੜੇ ਕਾਲਾ ਮੈਡਾ ਵੇਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਕਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨੀਲੇ ਹੈਂ ਔਰ(ਵੇਸੁ)ਭਾਵ ਸਰੀਰਕਾਰੰਗਭੀਕਾਲਾਹੋਰਹਾਹੈ ॥

ਗੁਨਹੀ ਭਰਿਆ ਮੈ ਫਿਰਾ ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਦਰਵੇਸੁ ॥ ੬੧ ॥

ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕਾ ਭਰਾ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰ (ਲੋਕੁ) ਮੁਝ ਕੋ (ਦਰਵੇਸੁ) ਫਕੀਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੁਝ ਮੈਂ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥

ਤਤੀ ਤੋਇ ਨ ਪਲਵੈ ਜੇ ਜਲਿ ਟੁਬੀ ਦੇਇ ॥

ਜੈਸੇ ਜੋਹੜੀ ਖੇਤੀ (ਤੋਇ) ਪਾਨੀ ਕੇ ਸੰਚਣੇ ਸੇ (ਤਤੀ) ਜਲ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ਲੇਕਰ ਜਲ ਮੈਂ ਟੁਬੀ ਦੇਕਰ ਡੋਬ ਭੀ ਦੇਵੈ ਤੋ ਭੀ ਓਹ ਖੇਤੀ ਫੇਰ ਨਹੀਂ(ਪਲਵੈ)ਫੈਲਤੀਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਧ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੋ ਸੰਯੁਕਤ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸੰਚਨੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਡੋਹਾਗਣਿ ਰਬ ਦੀ ਝੂਰੇਦੀ ਝੂਰੇਇ ॥ ੬੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਰਬ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਡੋਹਾਗਣਿ) ਛੁਟੜ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ਓਹ ਵਾਰੰਵਾਰ ਝੂਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥

ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਤਾ ਚਾਉ ਵੀਵਾਹੀ ਤਾ ਮਾਮਲੇ ॥

ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੁਆਰੀ ਭਾਵ ਜੀਵਤੀ ਥੀ ਤਬ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਸਾਹੋ ਮੈਂ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ਔਰ ਜਬ ਏਹ ਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਵਾਹੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਹੋਣੇ ਸੇ ਇਸ ਕੋ (ਮਾਮਲੇ) ਕਜੀਏ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ॥

ਫਰੀਦਾ ਏਹੋ ਪਛੋਤਾਉ ਵਤਿ ਕੁਆਰੀ ਨ ਥੀਐ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਇਸਕੋ ਇਹੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਕੁਆਰੀ ਹੋਵਾਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਫੇਰ ਕੁਆਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ਵਾ ਜਗਜਾਸਾ ਰੂਪੀ ਕੁਆਰੀ-ਪਣੇ ਮੈਂ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਵਿਵਾਹੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਨੋ ਨੇ

ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਮਾਮਲੇ ਪਾ ਦੀਏ ਤਬ ਇਹੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਕੁਆਰਪਣਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਗਜਾਸਾ ਰੂਪੀ ਕੁਆਰਪਣਾ ਥਾ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਇਸ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਉਤਸ਼ਾਹ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਵਿਵਾਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋਈ ਤਬ (ਮਾ) ਮਾਯਾ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣ ਕਰ (ਮਲੇ) ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਔਰ ਕੁਆਰਪਣਾ ਏਹ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਆਇ ਉਲਥੇ ਹੰਝ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਕੀ ਛਪੜੀ ਜੋ ਅਨੇਕ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਰਤਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਸੰਤ ਰੂਪੀ (ਹੰਝ) ਹੰਸ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿੰਜੂ ਬੋੜਨਿ ਨ ਪੀਵਹਿ ਉਡਣ ਸੰਦੀ ਡੰਝ ॥ ੬੪ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚੁੰਜੋਂ ਕੋ ਡੋਬਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂਪੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਭੋਗ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਛਪੜੀ ਸੇ ਉਡਣੇ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਮਰਣੇ ਕੀ (ਡੰਝ) ਚਾਹ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮਰਨਾ ਸਤਰ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂਕੀ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥੬੪॥

ਹੰਸੁ ਉਡਰਿ ਕੋਧ੍ਰੈ ਪਇਆ ਲੋਕੁ ਵਿਡਾਰਣਿ ਜਾਇ ॥

ਜੈਸੇ ਹੰਸ ਉਡ ਕਰਕੇ ਜਹਾਂ ਕੋਧ੍ਰਾ ਅੰਨ ਬੋਂਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਗਿਆ ਤਬ ਲੋਕ ਤਿਸ ਕੋ ਉਡਾਵਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਕੋਧਰਾ ਨਾ ਖਾਵੈ ॥

ਗਹਿਲਾ ਲੋਕੁ ਨ ਜਾਣਦਾ ਹੰਸੁ ਨ ਕੋਧ੍ਰਾ ਖਾਇ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਜੋ (ਗਹਿਲਾ) ਕਮਲਾ ਹੈ ਸੋ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੰਸ ਕੋਧਰੇ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਕਿਸੀ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਕਦਾਚਿਤ ਚਲਾ ਜਾਵੈ ਤਬ ਜੋ ਉਨੋਂ ਪਰ ਵਿਸੇ ਭੋਗ ਕੀ ਤਰਕ ਕਰੇ ਸੋ ਕਮਲੇ ਲੋਕ ਮਨਮੁਖ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਇਹ ਸੰਤ ਵਿਸੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਕਬੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੫ ॥

ਚਲਿ ਚਲਿ ਗਈਆਂ ਪੰਖੀਆ ਜਿਨੀ ਵਸਾਏ ਤਲ ॥

ਜਿਨਾਂ ਪ੍ਰਿਥੁ ਆਦੀ ਰਾਜਿਓਂ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਊਪਰ (ਤਲ) ਗਾਉਂ ਵਸਾਏ ਥੇ ਭਾਵ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਬਾਧੀ ਥੀ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪੰਛੀਆਂ ਕੀ ਡਾਰੋਂ ਵਤ ਰਾਜਿਓਂ ਕੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆ ਚੰਚਲ ਹੋਕਰ ਚਲੀਆ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ਭੀ ਚਲਸੀ ਥਕੇ ਕਵਲ ਇਕਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਭਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਚਲਸੀ ਭਾਵ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ ਇਸ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਕਮਲ ਸਮ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਕਰ (ਇਕਲ)ਇਕੰਤ ਸੇਵੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ (ਥਕੇ) ਇਸਥਿਤ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਟ ਸਿਰਾਣੇ ਭੁਇ ਸਵਣੁ ਕੀੜਾ ਲੜਿਓ ਮਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਕਬਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸਿਰਾਣੇ ਮੈਂ ਇਟ ਰਾਖ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਸੌਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਬ ਕੀੜੀਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਾਸ ਮੈਂ ਲੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕੀੜਾ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਲੜਿਆ ਹੈ ਤਬ ਐਸਾ ਸੌਣਾ ਕਬਰ ਮੈਂ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਕੇਤੜਿਆ ਜੁਗ ਵਾਪਰੇ ਇਕਤੁ ਪਇਆ ਪਾਸਿ ॥ ੬੭ ॥

ਤਬ ਕਈ ਜੁਗ ਇਕੋ ਪਾਸੇ ਪਇਆਂ ਕੋ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨ (ਵਾਪਰੇ) ਵਿਚਾਰਿਓਂ ਕੇ ਮਾਸ ਕੋ ਕੀੜੇ ਕਾਟ ਕਾਟ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੭ ॥ ਯੇਹ ਦੋ ਸਲੋਕ ਭੀ ਫਰੀਦ ਚੋਟ ਮੈਂ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਜੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਘੜੀ ਜੋ (ਸਵੰਨਵੀ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਥੀ ਸੋ ਭਜ ਜਾਏਗੀ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ (ਨਾਗਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ (ਲਜੁ) ਟੂਟ ਜਾਏਗੀ ॥

ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਕੈ ਘਰਿ ਨਾਠੀ ਅਜੁ ॥ ੬੮ ॥

ਅਜਰਾਈਲ ਫਰੇਸਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦੂਤ ਆਜ ਕਿਸੀ ਕੇ ਘਰ ਕਾ (ਨਾਠੀ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋਵੈਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮੋਕਲਧਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੬੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ ਟੂਟੀ ਨਾਗਰ ਲਜੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਘੜੀ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗਵਾਲੀ ਜੋ ਭੱਜਗਈ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂਰੂਪੀ ਨਾਗਰ ਲੱਜ ਟੂਟਗਈਹੈ॥

ਜੋ ਸਜਣ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੇ ਸੇ ਕਿਉ ਆਵਹਿ ਅਜੁ ॥ ੬੯ ॥

ਜੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪੀ ਸਜਣ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਥੇ ਸੋ ਆਜ ਇਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਓਹ ਅਬ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੇਨਿਵਾਜਾ ਕੁਤਿਆ ਏਹ ਨ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬੇ ਨਿਵਾਜੀ ਕੂਕਰ ਪੁਰਸ ਤੁਝ ਕੋ ਬੰਦਗੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਣਾ ਇਹ ਭਲੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਬਹੀ ਚਲਿ ਨ ਆਇਆ ਪੰਜੇ ਵਖਤ ਮਸੀਤਿ ॥ ੭੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਵਾਜ ਕੇ ਪਾਂਚੋਂ ਵਕਤ ਮੈਂ ਤੂੰ ਕਬੀ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਚਲ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥ ੭੦ ॥

ਉਠੁ ਫਰੀਦਾ ਉਜੂ ਸਾਜਿ ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਉਠ ਕਰਕੇ ਉਜੂ ਕਰ ਔਰ ਸੁਬਹ ਕੀ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋ ਗੁਜਾਰ ॥

ਜੋ ਸਿਰੁ ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕਪਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੭੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਹੜਾ ਸਿਰ (ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸੂਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿੰਵਤਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਾਟ ਕੇ ਧੜ ਸੇ ਉਤਾਰ ਦੇਹ ॥ ੭੧ ॥

ਜੋ ਸਿਰੁ ਸਾਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕੀਜੈ ਕਾਂਇ ॥

ਜੋਹੜਾ ਸਿਰ ਸਾਂਈ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿੰਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਨਹੀ ਟੇਕਦਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਕੁੰਨੇ ਹੇਠਿ ਜਲਾਈਐ ਬਾਲਣ ਸੰਦੈ ਥਾਇ ॥ ੭੨ ॥

ਸੋ ਸਿਰ ਛੀਪੇ ਕੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਦੇਗ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੁੰਨੇ ਹੇਠ ਬਾਲਣ ਕੀ ਜਗਹ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ॥ ੭੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿਥੈ ਤੈਡੇ ਮਾਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹੀ ਤੂ ਜਣਿਓਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਕਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਓਇ ਲਦਿ ਗਏ ਤੂੰ ਅਜੈ ਨ ਪਤੀਣੋਹਿ ॥ ੭੩ ॥

ਉਹ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਅਜੇ ਭੀ ਪਤੀਜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੁਝ ਕੋ ਅਭੀ ਮਰਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ॥ ੭੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਨੁ ਮੈਦਾਨੁ ਕਰਿ ਟੋਏ ਟਿਬੇ ਲਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨ ਔ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਟਿਬਿਓਂ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੋ ਮਦਾਨ ਵਤ ਸਾਫ ਕਰ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕੇ ਸੁਧ ਕਰ ॥

ਅਗੈ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਸੀ ਦੋਜਕ ਸੰਦੀ ਭਾਹਿ ॥ ੭੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਆਗੇ ਦੋਜਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਵੇਗੀ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੭੪ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਲਕ ਵਸੈ ਰਬ ਮਾਹਿ ॥

ਫਰੀਦ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ (ਖਲਕ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਖਲਕਤ ਤਿਸ ਖਾਲਕ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਯਥਾ–ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ੭੫ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਤਾਤੇ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੭੫ ॥ ਵਈਰਾਗ ਸੂਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿ ਦਿਹਿ ਨਾਲਾ ਕਪਿਆ ਜੇ ਗਲੁ ਕਪਹਿ ਚੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਦਾਈ ਨੇ ਨਾਡੂਆ ਕਟਿਆ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੇਕਰ (ਚੁਖ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਗਲ ਕੋ ਹੀ ਕਾਟ ਦੇਤੀ ॥

ਪਵਨਿ ਨ ਇਤੀ ਮਾਮਲੇ ਸਹਾਂ ਨ ਇਤੀ ਦੁਖ ॥ ੭੬ ॥

ਤੋ ਇਤਨੇ ਦੁਖ ਰੂਪ (ਮਾਮਲੇ) ਕਜੀਏ ਨਾ ਪੜਤੇ ਔਰ ਨਾ ਏਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ॥ ੭੬ ॥

ਚਬਣ ਚਲਣ ਰਤੰਨ ਸੇ ਸੁਣੀਅਰ ਬਹਿ ਗਏ ॥

ਚਾਬਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਦੰਦ ਥੇ ਔਰ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਚਰਨ ਥੇ ਔਰ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਥੇ ਪੁਨਾ (ਸੁਣੀਅਰ) ਕੰਨ ਔ

ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਕਾਮ ਸੇ (ਬਹਿਗਏ) ਚਲੇ ਗਏ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹੇੜੇ ਮੁਤੀ ਧਾਹ ਸੇ ਜਾਨੀ ਚਲਿ ਗਏ ॥ ੭੭ ॥

ਜਬ ਉਹ (ਜਾਨੀ) ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਆਦਿ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੇ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਤਬ (ਹੇੜੇ) ਸਰੀਰ ਨੇ ਰੋਣੇ ਕੀ ਅਵਾਜ ਰੂਪ ਧਾਹਿ (ਮੁਤੀ) ਛਡੀ ਅਰਥਾਤ ਦਿਤੀ ਭਾਵ ਏਹ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੁਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਿ ਗੁਸਾ ਮਨਿ ਨ ਹਢਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਬੁਰੇ ਕਾ ਭੀ ਭਲਾ ਕਰ ਮਨ ਦੇ ਬੀਚ ਗੁਸਾ ਨਾ (ਹਢਾਇ) ਰਖ ॥

ਦੇਹੀ ਰੋਗੁ ਨ ਲਗਈ ਪਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਸੂਖਮ ਦੇਹੀ ਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ਔਰ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦੀ ਸਭ ਫਲ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੭੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪੰਖ ਪਰਾਹੁਣੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਰੂਪੀ ਜੋ ਬਾਗ ਸੁਹਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀਓਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਉਬਤਿ ਵਜੀ ਸੁਬਹ ਸਿਉ ਚਲਣ ਕਾ ਕਰਿ ਸਾਜੁ ॥ ੭੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ (ਸੁਬਹ) ਜਨਮ ਤੇ ਲੇਕਰ ਬੇਦ ਰੂਪ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਨੌਬਤ ਬਜ ਰਹੀ ਹੈ ਇਹੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਜੀਵ ਚਲਨੇ ਕਾ ਸਾਜ ਤਯਾਰ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰ ॥ ੭੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤਿ ਕਥੂਰੀ ਵੰਡੀਐ ਸੁਤਿਆ ਮਿਲੈ ਨ ਭਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਕਥੂਰੀ) ਕਸਤੂਰੀ ਬਾਂਟੀਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਗਯਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੁਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਤਿਸ ਭਗਤੀ ਕਾ (ਭਾਉ) ਭਾਗ ਅਰਥਾਤ ਹਿਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੑਾ ਨੈਣ ਨੀਂਦ੍ਰਾਵਲੇ ਤਿੰਨੑਾ ਮਿਲਣੁ ਕੁਆਉ ॥ ੮੦ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾਵਲੇ ਹੂਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਨਾਲ ਮਿਲਨਾ (ਕੁਆਉ) ਕਿਥੋਂ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਜੋ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਦੁਖੁ ਮੁਝ ਕੂ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਐ ਜਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਜਾਣਿਆਂ ਥਾ ਕਿ ਦੁਖ ਮੁਝਕੋ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹੀ ਦੁਖ ਹੋਰਹਾਹੈ॥

ਊਚੇ ਚੜਿ ਕੈ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹਾ ਅਗਿ ॥ ੮੧ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਵਈਰਾਗ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਘਰ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਹ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਪਰਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ ਮੰਝਿ ਵਿਸੂਲਾ ਬਾਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜੋ (ਰੰਗਾਵਲੀ)ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਥੀ ਇਸਕੇ (ਮੰਝਿ) ਬੀਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੂਲਾ ਕਾ ਬਾਗ ਹਰਾ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਕੰਡਿਓਂ ਕੇ ਬਿਰਛ ਆਨ ਉਦੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ਤਿੰਨੑਾ ਅੰਚ ਨ ਲਾਗ ॥ ੮੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਪੀਰੋਂ ਨੇ (ਨਿਵਾਜਿਆ)ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਨ ਸੂਲੋਂ ਕੀ ਆਂਚ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸੋ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੨ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀ ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹ ਦੇਹ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾਈਅਨਿ ਜਿੰਨੑਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹ ॥ ੮੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਐਸੀ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੩ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਪਾਕਪਟਣ ਨਗਰ ਕੀ ਤਰਫ ਦਰੀਆਉ ਕਾ ਢਾਹਾ ਆਇ ਲਗਾ ਤਬ ਲੋਕ ਅਪਣੀ ਰਖਯਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਤਹਾਂ ਲੇਗਏ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਧੀ ਵਹਣ ਨ ਢਾਹਿ ਤਉ ਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ॥

ਹੇ ਵਹਿਣ ਅਰਥਾਤ ਦਰੀਆਉ (ਕੰਧ) ਕਿਨਾਰੇ ਕੋ ਆਪਣੀ ਢਾਹ ਲਗਾਇ ਕਰ ਜੁਲਮ ਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬੀਚ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਬੀ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੋਇਗਾ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਦਰੀਆਉ ਅਧਿਕ ਢਾਹੁਣ ਲਗਾ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਹੁਕਮੁ ਅਦੂਲੀ ਜਾਨਕਰ ਅਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਧਰਿ ਰਬ ਰਜਾਇ ਵਹਣ ਤਿਦਾਊ ਗੰਉ ਕਰੇ ॥ ੯੪ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਣ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਿਸ ਤਰਫ ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਗਵਨ ਕਿਆ ਚਲਨਾ ਕਰ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਵਹਿਣ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਕੰਧੀ) ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਢਾਹਿ ਨਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵੇਦ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਮੈਂ ਜੇ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਤੋ ਤੈਨੇ ਭੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰਫ ਕੋ ਚਲਾਵਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਹੇ (ਵਹਿਣ) ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੯੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਡੁਖਾ ਸੇਤੀ ਦਿਹੁ ਗਇਆ ਸੂਲਾਂ ਸੇਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਿਨ ਭੀ ਦੁਖੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਗਿਆ ਔਰ (ਸੂਲਾ) ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥

ਖੜਾ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਤਣੀ ਬੇੜਾ ਕਪਰ ਵਾਤਿ ॥ ੯੫ ॥

ਤਾਤੇ (ਪਾਤਣੀ) ਗਿਆਨ ਪਤਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਖੜਾ ਹੋਕੇ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ ਕਾਮਾਦੀ ਕਪਰੋਂ ਕੇ (ਵਾਤਿ) ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜਾ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਬਚ ॥ ੯੫ ॥

ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹੈ ਕੰਧੀ ਕੇਰੈ ਹੇਤਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ(ਕੰਧੀ) ਕਨਾਰੇ ਕੇ ਗਿਰਾਵਣੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਬੇੜੇ ਨੋ ਕਪਰੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਪਾਤਣ ਰਹੈ ਸੁਚੇਤ ॥ ੯੬ ॥

ਜਿਸ ਸਿਖ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ (ਪਾਤਣ) ਮਲਾਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੇੜੇ ਕੋ ਕਾਮਾਦੀ ਕਪਰ ਕਿਆ ਕਰੇਂਗੇ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੯੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਂ ਸੁ ਸਜਣ ਵੀਹ ਇਕੁ ਢੂੰਢੇਦੀ ਨ ਲਹਾਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਗਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੋ ਸਜਣ ਭੀ ਸੌ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਮੈਂ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ਸੋ ਏਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਧੁਖਾਂ ਜਿਉ ਮਾਂਲੀਹ ਕਾਰਣਿ ਤਿੰਨ੍ਹਾ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥ ੯੭ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਮਲੀਹ ਕੀ ਤਰਾ ਧੁਖਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੇਹ ਚਿੰਤਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਖੋਜਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ॥ ੯੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਭਉਕਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀਐ ਕਉਣੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਤਨ ਭਉਕਣੇ ਵਾਲਾ ਕੂਕਰ ਵਤ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਕੌਣ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੰਨੀ ਬੁਜੇ ਦੇ ਰਹਾਂ ਕਿਤੀ ਵਗੈ ਪਉਣੁ ॥ ੯੮ ॥

ਤਾਤੇ ਇਸਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕੰਨੋਂ ਮੈਂ ਬੁੱਜੇ ਦੇ ਰਖੀਏ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀ ਪਵਨ ਵਗੇ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ ਬਸਤ੍ਰਾਦੀ ਪੈਹਰਨੇ ਕਉ ਭਉਂਕਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕੋ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇ ਦਈਏ ਔਰ ਵਿਸੇਸ ਚਾਹੈ ਤਬ ਇਸਕੋ ਪੀਠ ਦੇ ਛਡੀਏ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਵਗਾਵੇ ਤਾਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਨਾ ਰਹੀਏ ॥ ੯੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਬ ਖਜੂਰੀ ਪਕੀਆਂ ਮਾਖਿਅ ਨਈ ਵਹੰਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਬ ਕੀਆ ਖਜੂਰਾਂ ਪਕੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਔ (ਮਾਖਿਅ) ਸੈਹਤ ਕੀਆਂ ਨਦੀਆ ਵਗਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਖਜੂਰਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਫਲੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਵ ਨਿਕਟ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਸਹਿਤ ਸਮ ਮਧੁਰ ਨਦੀਆ ਚਲਤੀ ਹੈਂ ਏਧਰ ਏਹ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਵੰਞੈਂ ਡੀਹੜਾ ਸੋ ਉਮਰ ਹਥ ਪਵੰਨਿ ॥ ੯੯ ॥

ਜੋ ਜੋ (ਡੀਹੜਾ) ਦਿਨ (ਵੰਞੈਂ) ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤਾ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਆਯੂ ਕੋ ਹਾਥ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਮਰ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੯੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਤਨੁ ਸੁਕਾ ਪਿੰਜਰੁ ਥੀਆ ਤਲੀਆਂ ਖੂੰਡਹਿ ਕਾਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤਨ ਸੁਕ ਕਰ ਪਿੰਜਰ ਸਮ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮੁਰਦੇ ਵਤ ਪੈਰੋਂ

ਕੀਆ ਤਲੀਆਂ ਕੋ ਕਾਗ ਠੂੰਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਰੂਪੀ ਤਲੀਓਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਕਾਗੋਂ ਸਮ ਠੂੰਗੇ ਮਾਰ ਕਰ ਖੈਂਚਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜੈ ਸੁ ਰਬੁ ਨ ਬਾਹੁੜਿਓ ਦੇਖੁ ਬੰਦੇ ਕੇ ਭਾਗੁ ॥ ੯੦ ॥

ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਅਜੇ ਤਕ ਰਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਇਸਤੇ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਐਸੇ ਮੈਂ ਬੰਦੇ ਕੇ ਮੰਦਭਾਗ ਹੈਂ ॥ ੯੦ ॥ ਤਪ ਕਰ ਖੂਹੇ ਮੈਂ ਲਟਕਤੇ ਹੂਏ ਕਾਗ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਗਾ ਕਰੰਗ ਢੰਢੋਲਿਆ ਸਗਲਾ ਖਾਇਆ ਮਾਸੁ ॥

ਹੇ ਕਾਗ ਤੁਮਨੇ ਮੇਰੇ ਕਰੰਗ ਕੋ ਢੂੰਡ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਭਾਲ ਭਾਲ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਸ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਏ ਦੁਇ ਨੈਨਾ ਮਤਿ ਛੁਹਉ ਪਿਰ ਦੇਖਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ੯੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਮਤ ਛੋਹਨਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਕੋ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਪਤੀ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਗ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰੰਗਕੋਂ ਢੂੰਡਣੇ ਵਾਲੇ ਤੈਨੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਸਭ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਔ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਸਪਰਸ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਕੋ ਇਨ ਨੇਤਰੋਂ ਸਾਥ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਪਤੀ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥

ਕਾਗਾ ਚੂੰਡਿ ਨ ਪਿੰਜਰਾ ਬਸੈ ਤ ਉਡਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਕਾਗਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਿੰਜਰੇ ਕੋ ਚੂੰਡਣਾ ਨਾ ਕਰ ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਇਥੋਂ ਉਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਹ ॥

ਜਿਤੁ ਪਿੰਜਰੈ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ ਮਾਸੁ ਨ ਤਿਦੂ ਖਾਹਿ ॥ ੯੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਪਿੰਜਰੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਿੰਜਰੇ ਸੇ ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਹੁ ॥ ੯੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗੋਰ ਨਿਮਾਣੀ ਸਡੁ ਕਰੇ ਨਿਘਰਿਆ ਘਰਿ ਆਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਗੋਰ) ਕਬਰ (ਨਿਮਾਣੀ) ਨੀਵੀਂ ਹੈ ਸੋ ਜਿੰਦ ਹੂੰ (ਸਡੁ) ਸੱਦਣਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਨਿਘਰਿਆ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਘਰ ਹਾ ਏਥੇ ਆਉ ॥

ਸਰਪਰ ਮੈਥੈ ਆਵਣਾ ਮਰਣਹੁ ਨਾ ਡਰਿਆਹੁ ॥ ੯੩ ॥

(ਸਰਪਰ) ਓੜਕ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਆਵਣਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਡਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਲਿਆਉ ॥ ੯੩ ॥

ਏਨੀ ਲੋਇਣੀ ਦੇਖਦਿਆ ਕੇਤੀ ਚਲਿ ਗਈ ॥

ਇਨੋਂ ਨੇਤਰੋਂ ਕੇ ਦੇਖਤਿਆਂ ਹੀ ਕਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਲੋਕਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਪਈ ॥ ੯੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਆਣ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੯੪ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਭਈ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਸਵਾਰਹਿ ਮੈ ਮਿਲਹਿ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਸਵਾਰੈ ਤਬ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੈ ਔਰ ਜਬ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲਿਆ ਤਬਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥ ੯੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਫਰੀਦ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੇਂਗਾ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੯੫ ॥ ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਨਿਸਥਿਰਤਾ ਮੈਂ ਦੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਧੀ ਉਤੈ ਰੁਖੜਾ ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨੈ ਧੀਰ ॥

ਜੋ ਦਰੀਆਉਂਕੇ (ਕੰਧੀ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ (ਰੁਖੜਾ) ਬਿਰਛ ਹੈ ਓਹ ਕਿਤਨਾਕੁ ਚਿਤ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਾਂਧੇਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਚੈ ਭਾਂਡੈ ਰਖੀਐ ਕਿਚਰੁ ਤਾਂਈ ਨੀਰੁ ॥ ੯੬ ॥

ਪੁਨਾ ਕਚੇ ਭਾਂਡੇ ਮੈਂ ਕਿਤਨਾਕ ਚਿਰ ਜਲ ਰਖੀਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੈਸੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਬ੍ਰਿਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔ ਜੈਸੇ ਕਚੇ ਭਾਡੇ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵਣਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖਿਨਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਹਲ ਨਿਸਖਣ ਰਹਿ ਗਏ ਵਾਸਾ ਆਇਆ ਤਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਏ ਸੇ (ਮਹਲ) ਮੰਦਰ ਤੌ (ਨਿਸਖਣ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਖਾਲੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਵਾਸਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ (ਤਲਿ) ਨੀਚੇ ਆਯਾ ਭਾਵ ਕਬਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੋਰਾਂ ਸੇ ਨਿਮਾਣੀਆ ਬਹਸਨਿ ਰੂਹਾਂ ਮਲਿ ॥

ਰੂਹਾਂ ਜੋ ਨਿਮਾਣੀਆ ਹੈਂ ਸੋ ਗੋਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਮਲ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਬੈਠੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਆਖੀਂ ਸੇਖਾਂ ਬੰਦਗੀ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ॥ ੯੭ ॥

ਤਾਤੇ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਬੰਦਗੀ ਕਾ ਆਖਣਾ ਕਰ ਭਾਵ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜ ਵਾ ਕਲ ਕੋ ਤੇਰਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਣਾ ਹੋਇਗਾ ॥ ੯੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਉਤੈ ਦਾ ਬੰਨਾ ਏਵੈ ਦਿਸੈ ਜਿਉ ਦਰੀਆਵੈ ਢਾਹਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਉਤ ਕਾ ਬੰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦਰੀਆਉ ਕੋ ਢਾਹਿ ਲਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਰਨਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਨੌਕਾ ਪਰ ਬੈਠਿਆ ਕੋ ਨੌਕਾ ਚਲਤੀ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਕਿਨਾਰੇ ਲਗ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਹ ਪੂਰਣਮਤੀ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਬੀ ਮਲੂਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗੈ ਦੋਜਕ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਐ ਹੂਲ ਪਵੈ ਕਾਹਾਹਾ ॥

ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਕਰ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਹੂਲ) ਪੀੜਾ ਸੇ (ਕਾਹਾਹਾ) ਪੁਕਾਰ ਪੜ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਸਭ ਸੋਝੀ ਆਈ ਇਕ ਫਿਰਦੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥

ਇਕਨਾ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸੋਝੀ ਆਇ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਬੇਸਮਝ ਹੋਕਰ ਵੇ ਪਰਵਾਹਿ ਹੋਇ ਕਰ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤਿਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਸੇ ਦਰਗਹ ਓਗਾਹਾ ॥ ੯੮ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਬੀਚ ਜੋ ਜੋ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰਮ ਹੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਵਾਹ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੯੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰੀਆਵੈ ਕੰਨੈ ਬਗੁਲਾ ਬੈਠਾ ਕੇਲ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਦਰੀਆਉ ਕੇ (ਕੰਨੈ) ਪਾਸ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਬਗਲਾ (ਕੇਲ) ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੇਲ ਕਰੇਦੇ ਹੰਝ ਨੋ ਅਚਿੰਤੇ ਬਾਜ ਪਏ ॥

ਤਿਸ (ਹੰਝ) ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਕੇਲ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ (ਅਚਿੰਤੇ) ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਬਾਜ ਆਨ ਪਵੇ । ਦਾਸਟਾਤ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤਿਆ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਆਇਕਰ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਜ ਪਏ ਤਿਸੁ ਰਬ ਦੇ ਕੇਲਾਂ ਵਿਸਰੀਆਂ ॥

ਤਿਸ ਜਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜ ਕੇ ਪੜਨੇ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਬਗਲੇ ਕੋ (ਕੇਲਾ) ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸਰ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨ ਚੇਤੇਸਨਿ ਸੋ ਗਾਲੀ ਰਬ ਕੀਆਂ ॥ ੯੯ ॥

ਜੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਔ ਚਿਤ ਮੈਂ (ਚੇਤੇ) ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਥੀਆ ਸੋ ਗਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋਈ ਅਵਸ ਹੂਆ ॥ ੯੯ ॥

ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਮਣ ਦੇਹੁਰੀ ਚਲੈ ਪਾਣੀ ਅੰਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੇਹੀ ਕੀ (ਮਣ) ਮਿਣਤੀ ਆਪੋ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਕੀ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਣੀ ਅਰ ਅੰਨ ਕਰਕੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕਾ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇਓ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਵਤਿ ਆਸੂਣੀ ਬੰਨਿ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਔ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ (ਆਸੂਣੀ) ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਬਧਾ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਲਕਲ ਮਉਤ ਜਾਂ ਆਵਸੀ ਸਭ ਦਰਵਾਜੇ ਭੰਨਿ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ (ਮਲਕਲ) ਮਰਦਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਆਵੇਗੀ ਤਬ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਦਰਵਾਜਿਓਂ ਕੋ ਭੰਨ ਦੇਵੇਗੀ ਇੰਦ੍ਰਯ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜਾ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਤਿਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ਭਾਈਆਂ ਅਗੈ ਦਿਤਾ ਬੰਨਿ੍ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਲਿਆ ਥਾ ਔ ਜਿਨੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈਓਂ ਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਕੇ ਮੰਜੀ ਪਰ ਵਾ ਸਿੜ੍ਹੀ ਪਰ ਪਾਕਰ ਆਦਮੀਓਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਔ ਆਗੇ ਤੋਰ ਲੀਆ ਹੈ ਆਪ ਪੀਛੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਵੇਖਹੁ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ ਚਹੁ ਜਣਿਆ ਦੈ ਕੰਨਿ੍ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਖਹੁ ਤਿਸ ਬੰਦੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਦੇਹ ਜੋ ਚਾਰ ਆਦਮੀਓਂ ਕੇ (ਕੰਨਿ) ਮੋਢਿਓ ਉਪਰ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾਹੈ॥

ਫਰੀਦਾ ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਦਰਗਹ ਆਏ ਕੰਮਿ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਸੁਭ ਵਾ ਅਸੁਭ ਜੀਵ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਮੈਂ ਕਰੇ ਥੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੋਈ ਕੰਮ ਆਵਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ॥ ੧੦੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਪੰਖੀਆ ਜੰਗਲਿ ਜਿਨਾ ਵਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਵਾਸਾ ਜੰਗਲੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਪੰਛੀਓਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਕਰੁ ਚੁਗਨਿ ਥਲਿ ਵਸਨਿ ਰਬ ਨ ਛੋਡਨਿ ਪਾਸੁ ॥ ੧੦੧ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨੋਂ ਕੇ (ਥਲਿ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ(ਕਕਰੁ) ਰੋੜ ਆਦਿਕ ਭਾਵ ਕੰਦ ਮੂਲ (ਚੁਗਨਿ) ਛਕਤੇ ਹੈਂ ਔ ਰਬ ਕਾ ਪਾਸਾ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਸਦਾ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੧ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰੁਤਿ ਫਿਰੀ ਵਣੁ ਕੰਬਿਆ ਪਤ ਝੜੇ ਝੜਿ ਪਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰੁਤ ਫਿਰੀ ਔਰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਵਣ ਕਾਂਪਣੇ ਲਗਾ ਔਰ ਦੰਦ ਰੂਪੀ ਪਤ੍ਰ ਝੜ ਗਏ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰੀਯ ਝੜ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਗਏ ਭਾਵ ਸਰਬ ਅੰਗ ਸਿਥਲ ਹੋਇ ਗਏ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂੰਢੀਆ ਰਹਣੁ ਕਿਥਾਊ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮੈਨੇ ਢੂੰਢੀਆ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੨॥

ਫਰੀਦਾ ਪਾੜਿ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਟੋਲਾ) ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਾੜ ਕਰਕੇ (ਧਜ) ਝੰਡੀ ਵਾ ਖਫਨੀ ਕਰ ਲੇਵੋਂ ਔਰ ਤਨ ਮੈਂ ਕੰਬਲੀ ਪਹਿਰੋ ॥

ਜਿਨੀ ਵੇਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸੇਈ ਵੇਸ ਕਰੇਉ ॥ ੧੦੩ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਿਲੈ ਮੈਂ ਸੋਈ ਵੇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਕਰ ਲੇਵੋਂ ॥ ੧੦੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਇਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ:-

ਮ: ੩ ॥ ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪਾੜਤੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਇ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਪਟੋਲਾ) ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਾੜਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਉਂ ਕੰਬਲ ਕੋ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਫਕੀਰੀ ਭੇਸ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਘਰ ਹੀ ਬੈਠਿਆ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇਇ ॥ ੧੦੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਘਰ ਮੈਂ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੇ ਬੀਚ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਿਲ ਪੜਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨੀਅਤ ਭਾਵਨਾ ਅਪਨੀ ਰਾਸ ਸਚੀ ਕਰ ਲੇਵੇਂ ਭਾਵ ਸੁਧ ਵਾਸਨਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇਂ ॥ ੧੦੪ ॥

ਮ: ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਗਰਬੁ ਜਿਨਾ ਵਡਿਆਈਆ ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਆਗਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਧਨ ਔ ਜੋਬਨ ਆਦੀ ਵਡਿਆਈਓਂ ਕਾ (ਆਗਾਹ) ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਧਣੀ ਸਿਉ ਟਿਬੇ ਜਿਉ ਮੀਹਾਹੁ ॥ ੧੦੫ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ (ਧਣੀ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਟਿਬੇ) ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਸੋ ਜਲ ਤੇ ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤੇ ॥ ੧੦੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਤਿਨਾ ਮੁਖ ਡਰਾਵਣੇ ਜਿਨਾ ਵਿਸਾਰਿਓਨੁ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਮੁਖ (ਡਰਾਵਣੇ) ਭੈਦਾਯਕ ਹੈਂ ॥

ਐਥੈ ਦੁਖ ਘਣੇਰਿਆ ਅਗੈ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥ ੧੦੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਐਥੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬੀ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਹੋਣੇ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪਿਛਲ ਰਾਤਿ ਨ ਜਾਗਿਓਹਿ ਜੀਵਦੜੋ ਮੁਇਓਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਗਿਓ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸਮੈਂ ਸੌਣਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਨਹੀਂ

ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਰੋਲਾ ਨਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਚਿਤ ਇਕਾਗ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੈ ਰਬੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਤ ਰਬਿ ਨ ਵਿਸਰਿਓਹਿ ॥ ੧੦੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੈਨੇ ਰਬ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਤੋ ਰਬ ਕੋ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਿਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਹ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਯਥਾ—"ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਨਿਧਿ ਦੋਖਨ ਦੇਖਿਤ ਹੈ ਪਰ ਦੇਤ ਨ ਹਾਰੈ" ॥ ੧੦੭ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕੰਤੁ ਰੰਗਾਵਲਾ ਵਡਾ ਵੇ ਮੁਹਤਾਜੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ (ਰੰਗਾਵਲਾ) ਅਨੰਦ ਵਾਲਾ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡਾ ਹੈ ਔਰ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਲਹ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਏਹੁ ਸਚਾਵਾਂ ਸਾਜੁ ॥ ੧੦੮ ॥

ਤਿਸ (ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਰਹਿਣਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਏਹੀ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਚਾ ਸਾਜ ਹੈ ॥ ੧੦੮ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਹਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਦੁਖ ਔ ਸੁਖ ਏਕ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਔ ਚਿਤ ਤੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਿ ॥

ਅਲਹ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਤਾਂ ਲਭੀ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ੧੦੯ ॥

ਔਰ ਜੋ ਤਿਸ (ਅਲਹ) ਅਲਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੦੯ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੁਨੀ ਵਜਾਈ ਵਜਦੀ ਤੂੰ ਭੀ ਵਜਹਿ ਨਾਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਵਜਾਈ ਹੋਈ (ਦੁਨੀ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਬਜਤਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਚੇਸਟਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਜੀਉ ਨ ਵਜਦਾ ਜਿਸੁ ਅਲਹੁ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥ ੧੧੦ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਕੀ ਵੋਹ ਆਪ ਅਲਖ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ਸਮਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਅਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਚੇਸਟਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦਿਲੁ ਰਤਾ ਇਸੁ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ (ਦਿਲੁ) ਚਿਤ ਜਿਸ (ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਇਸ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਿਸਲ ਫਕੀਰਾਂ ਗਾਖੜੀ ਸੁ ਪਾਈਐ ਪੂਰ ਕਰੰਮਿ ॥ ੧੧੧ ॥

ਫਕੀਰੋਂ ਕੀ (ਮਿਸਲ) ਰਹਿਣੀ (ਗਾਖੜੀ) ਕਠਨ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਿਰੈ ਫੁਲੜਾ ਫਲੁ ਭੀ ਪਛਾ ਰਾਤਿ ॥

ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਗਣਾ ਹੈ ਸੋ ਫੁਲ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਜਾਗਣਾ ਸੋ ਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਾਗੰਨਿ ਲਹੰਨਿ ਸੇ ਸਾਈ ਕੰਨੋ ਦਾਤਿ ॥ ੧੧੨ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਾਈ (ਕੰਨੋ) ਪਾਸੋਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਦਾਤਿ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੨ ॥

ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਦਾਤੇਂ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਿਆ ਵਸ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ॥

ਇਕਿ ਜਾਗੰਦੇ ਨਾ ਲਹੰਨ੍ਹਿ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ ॥ ੧੧੩ ॥

ਏਕ ਤੋ ਜਾਗਤੇ ਹੁਏ ਪੰਡਤ ਜਨ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਨਪੜ੍ਹਿਆਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਆਦੀ ਗੁਣ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੩ ॥

ਢੂਢੇਦੀਏ ਸੁਹਾਗ ਕੂ ਤਉ ਤਨਿ ਕਾਈ ਕੋਰ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਕੋ ਢੂੰਢਤੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਕੋਈ (ਕੋਰ) ਖੁਦਿਆਈ ਵਾ ਕਸੂਰ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਉ ਸੁਹਾਗਣੀ ਤਿਨਾ ਝਾਕ ਨ ਹੋਰ ॥ ੧੧੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਗਨੀ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵ ਕੀ ਝਾਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਬਰ ਮੰਝ ਕਮਾਣ ਏ ਸਬਰੁ ਕਾ ਨੀਹਣੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਸਬਰ) ਸੰਤੋਖ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਕਮਾਂਣ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਸਬਰ ਕਾ ਤਿਸ ਕਮਾਂਣ ਕਾ (ਨੀਹਣੋ) ਚਿਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਰ ਸੰਦਾ ਬਾਣੁ ਖਾਲਕੁ ਖਤਾ ਨ ਕਰੀ ॥ ੧੧੫ ॥

ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਸਬਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਬਾਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਰ ਰੂਪੀ ਤੀਰ ਚਲਿਆ ਹੂਆ ਭਾਵ ਵਚਨ ਕਹਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਖਾਲਕੁ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ(ਖਤਾ) ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਹੈਭਾਵਸੰਤੋਖੀ ਕਾ ਕਰਤਬਸਭਸਫਲਹੋਤਾਹੈ॥੧੧੫॥

ਸਬਰ ਅੰਦਰਿ ਸਾਬਰੀ ਤਨ ਏਵੈ ਜਾਲੇਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਾਬਰੀ) ਸੰਤੋਖੀ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਖ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਤਨ ਕੋ ਜਾਲਤੇਹੈਂ ਭਾਵ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਮੈਂ ਹੀ ਬਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਨਿ ਨਜੀਕਿ ਖੁਦਾਇ ਦੈ ਭੇਤੁ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਨਿ ॥ ੧੧੬ ॥

ਤੌ ਓਹ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਸਮੀਪੀ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੬ ॥

ਸਬਰੁ ਏਹੁ ਸੁਆਉ ਜੇ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਦਿੜੁ ਕਰਹਿ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਇਹੀ (ਸੁਆਉ) ਲਾਭ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ (ਬੰਦਾ)ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਚਿਤਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਕਰਕੇਧਾਰਨਕਰੈਂ॥

ਵਧਿ ਥੀਵਹਿ ਦਰੀਆਉ ਟੁਟਿ ਨ ਥੀਵਹਿ ਵਾਹੜਾ ॥ ੧੧੭ ॥

ਤੌ ਤੂੰ ਵਧ ਕਰਕੇ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਪੁਨਾ ਤਿਸਤੇ ਟੁਟ ਕਰਕੇ (ਵਾਹੜਾ) ਨਾਲਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਅਪਨਾ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥ ੧੧੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚੋਪੜੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਦਰਵੇਸੀ) ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ ਬਡੀ (ਗਾਖੜੀ) ਔਖੀ ਹੈ ਔਰ ਚੋਪੜੀ ਭਾਵ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਿ ਕਿਨੈ ਚਾਲੀਐ ਦਰਵੇਸਾਵੀ ਰੀਤਿ ॥ ੧੧੮ ॥

ਇਕ ਕਿਸੀ ਨੇ ਹੀ ਦਰਵੇਸੋਂ ਕੀ ਰੀਤੀ ਪਰ ਚਲਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸਚੀ ਪਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧੧੮ ॥

ਤਨੁ ਤਪੈ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਬਲੰਨਿ੍ ॥

ਇਹ ਤਨ ਤੌ ਮੇਰਾ (ਤਨੂਰ) ਤੰਦੂਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਤਪੈ ਭਾਵ ਪੰਚਾਂਗਨ ਆਦੀ ਐਸਾ ਕਠਨ ਤਪ ਕਰੂੰ ਔ ਬਾਲਣ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੋਕਰ ਹਡ ਭੀ ਬਲ ਕਰ ਜਲ ਜਾਵੇਂ ॥

ਪੈਰੀ ਥਕਾਂ ਸਿਰਿ ਜੁਲਾਂ ਜੇ ਮੂੰ ਪਿਰੀ ਮਿਲੰਨਿ੍ ॥ ੧੧੯ ॥

ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੇਤ ਪੈਰੋਂ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੂਆ ਜਬ ਥਕਤ ਹੋ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਸਿਰ ਕੇ ਪਰਨੇ (ਜੁਲਾਂ) ਚਲਨਾ ਕਰੋਂ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਕੋ(ਪਿਰੀ)ਪਤੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੧੧੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ:-

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਤਪਾਵਣਾ ਨਾ ਕਰ ਔਰ ਬਾਲਣ ਕੀ ਜਗਹ ਹਡੋਂ ਕੋ ਜਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਭਾਵ ਐਸਾ ਤਮੋ ਗੁਣੀ ਤਪ ਨਾ ਕਰ ॥

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧੨੦ ॥

ਸਿਰ ਔਰ ਪੈਰੋਂ ਆਦੀ ਅੰਗੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਿਆ (ਫੇੜਿਆ) ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ(ਪਿਰੀ)ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ॥ ੧੨੦ ॥

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਡੇ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਸਜਣਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਮੈਂ ਢੂੰਡਤੀ ਹੂੰ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਜਣ ਤੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਲਿ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਮੁਖ੍ਯ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੧ ॥

ਹੰਸਾ ਦੇਖਿ ਤਰੰਦਿਆ ਬਗਾ ਆਇਆ ਚਾਉ ॥

ਜੈਸੇ ਹੰਸਾਂ ਕੋ ਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਗਲਿਓਂ ਕੋ ਭੀ ਤਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖਕਰ ਦੰਭੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਉਤਸਾਹਿ ਹੂਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਨ ਦੰਭੀਓਂ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਪਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਵਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੂਆ ॥

ਡੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸੋ ਦੰਭੀ ਰੂਪ ਬਗਲੇ (ਬਪੁੜੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਗਰਭ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਡੁਬ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਨੀਚੇ ਔ ਪੈਰ ਊਪਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੨ ॥

ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਕੀਤਾ ਸੰਗੁ ॥

ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹੰਸ ਰੂਪ ਉਤਮ ਜਾਣਿਆ ਥਾ ਤਬ ਮੈਨੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਜਨਮਿ ਨ ਭੇੜੀ ਅੰਗੁ ॥ ੧੨੩ ॥

ਔਰ ਜੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਏਹ ਵਿਚਾਰਾ ਬਗਲਾ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ਤੌ ਮੈਂ ਜਨਮ ਤੇ ਲੇਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰਿਦੇ ਕੋ ਨਾ (ਭੇੜੀ) ਮਿਲਾਵਤਾ ਵਾ ਇਨ ਦੋ ਸਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਔਰ ਦਿਆਲੀ ਕਾ ਸੰਬਾਦ ਹੂਆ ਹੈ ਲੋਹੇ ਕੇ ਸੰਗਲ ਸਾਥ ਖੂਹੇ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਦਿਆਲੀ ਨੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਆਪ ਪਾਸ ਕੇ ਸਾਥ ਖੂਹੇ ਮੈਂ ਲਟਕ ਪੜਾ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਤਪ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਬਗਲਾ ਕਹਾ ਔਰ ਆਪ ਕੋ ਹੰਸ ਕਹਾ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋਈ ਹੰਸ ਵਤ ਸੰਤ ਹੈ ਤੋ ਮੈਨੇ ਸੰਗ ਕੀਆ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਵਿਚਾਰਾ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਭਾਵ ਤੁਝਕੋ ਕਪਟੀ ਜਾਨਤਾ ਤੋ ਜਨਮ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅੰਗੋਂ ਕੋ ਨਾ ਮਿਲਾਵਤਾ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਟਸਥ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਦੋਨੋਂ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਧਰੇ ॥

ਹੰਸ ਕਿਆ ਔ ਬਗਲਾ ਕਿਆ ਭਾਵ ਉਤਮ ਕਿਆ ਔ ਨੀਚ ਕਿਆ ਜਿਸ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੋ ਕਾਗ ਵਤ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਹੰਸ ਵਤ ਉਤਮ ਸੰਤ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਅਜਾਮਲ ਬਾਲਮੀਕ ਆਦੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸਰਵਰ ਪੰਖੀ ਹੇਕੜੋ ਫਾਹੀ ਵਾਲ ਪਚਾਸ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ (ਹੇਕੜੋ) ਏਕ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਫਹਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਔਰ ਚਾਰ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਔ ੧੪ ਇਨੋਂ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਭੀ ੧੪ ਔ ਇਨਕੇ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ੧੪ ਔ ਕਾਮ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਜੋ ਪਾਂਚ ਹੈਂ ੫ ਔਰ ਤੀਨ ਗੁਣ ਇਹ ਪਚਾਸ ਬਲੀ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਲਹਰੀ ਗਡੁ ਥਿਆ ਸਚੇ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥ ੧੨੫ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸੂਖਮ ਤਨ ਭਾਵ ਮਨ ਸੰਕਲਪੋਂ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰੋਂ ਮੈਂ ਗਡ ਗਿਆ ਭਾਵ ਖਚਤ ਹੋਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਨੋਂ ਤੇ ਬਚਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਹੀ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਬਚਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥ ਗਿਆਨਵਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਜਗਯਾਸੀ ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਕਵਣ ਸੁ ਅਖਰੁ ਕਵਣ ਗੁਣੁ ਕਵਣੁ ਸੁ ਮਣੀਆ ਮੰਤੁ ॥

ਹੇ ਉਤਮ ਸਖੀ ਸੋ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਔ ਸੋ ਗੁਣ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਵਨ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਵਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਮਣੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਰਤਨੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਵਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਮੈਂ ਜਪ ਕਰੂੰ ॥

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਸੋ ਹਉ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥ ੧੨੬ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸਾ ਉਤਮ ਵੇਸ ਭੀ ਕਵਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਭਗਵੰਤ ਮੇਰੇ ਵਸ ਆ ਜਾਵੈ ॥ ੧੨੬ ॥

ਨਿਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਖਵਣੁ ਗੁਣੁ ਜਿਹਬਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤੁ ॥

ਉਤ੍ਰ–ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰਨ ਰੂਪੀ ਤੋ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ (ਖਵਣੁ) ਖਿਮਾ ਕਰਕੇ ਕੁਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਨਾ ਇਹੀ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸੋਈ ਮਣੀਆਂ ਰੂਪ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਏ ਤ੍ਰੈ ਭੈਣੇ ਵੇਸ ਕਰਿ ਤਾ ਵਸਿ ਆਵੀ ਕੰਤੁ ॥ ੧੨੭ ॥

ਹੇ ਭੈਣੇ ਜਬ ਏਹ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਤੂੰ ਵੇਸ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੇਂਗੀ ਤਬ ਵਹੁ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਵਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੨੭ ॥

ਮਤਿ ਹੋਦੀ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ॥ ਤਾਣ ਹੋਦੇ ਹੋਇ ਨਿਤਾਣਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਮਤਿ)ਬੁਧੀ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਇਆਨਾ ਹੋਇ ਕੇ ਸਦਾਵੇ ਔਰ(ਤਾਣ)ਬਲ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਨਿਰਬਲ ਹੋਇ ਰਹੇ॥

ਅਣਹੋਦੇ ਆਪੁ ਵੰਡਾਇ ॥

ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਔਰ ਕੁਛ ਆਇ ਜਾਵੇ ਤੌ ਭੀ ਬਾਂਟ ਕਰਕੇ ਖਾਏ ਵਾ ਅਣਹੋਤਾ ਹੀ ਹੂਆ ਹੂਆ ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਵੰਡਾਏ) ਦੂਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਵੈ ॥

ਕੋ ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਸਦਾਇ ॥ ੧੨੮ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤ ਸਦਾਵੇ ॥ ੧੨੮ ॥

ਇਕੁ ਫਿਕਾ ਨਾ ਗਾਲਾਇ ਸਭਨਾ ਮੈ ਸਚਾ ਧਣੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਏਕ ਫਿਕਾ ਬਚਨ ਨਾ (ਗਾਲਾਇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਸਚਾ ਧਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥

ਹਿਆਉ ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ ਮਾਣਕ ਸਭ ਅਮੋਲਵੇ ॥ ੧੨੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਕਿਸੀ ਕਾ (ਹਿਆਉ) ਹਿਰਦਾ ਮਤ ਢਾਵਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਮੋਲਕ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਵਾ ਸਭਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅਮੋਲਕ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧੨੯ ॥

ਸਭਨਾ ਮਨ ਮਾਣਿਕ ਠਾਹਣੁ ਮੂਲਿ ਮਚਾਂਗਵਾ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਕਾ ਢਾਵਣਾ ਭਾਵ ਦੁਖਾਵਣਾ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ (ਮਚਾਂਗਵਾ) ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾੜਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤਉ ਪਿਰੀਆ ਦੀ ਸਿਕ ਹਿਆਉ ਨ ਠਾਹੇ ਕਹੀਦਾ ॥ ੧੩੦ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਆ) ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਸਿਕ) ਚਾਹ ਹੈ ਤੋ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਰਿਦਾ ਢਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ॥ ੧੩੦ ॥ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਵੇਦੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਥੇ ਤਿਸ ਸਮੈ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਏ ਤਿਨਕੇ ਸਨਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਦੇਵਤੇ ਖੜੇ ਹੂਏ ਪਰੰਤੂ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਉਨਕਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਬ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰਾਖੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੋ ਤਬ ਸ੍ਰਾਪ ਸੁਨ ਕਰ ਪੀਛੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਵਿਸਨ ਜੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸਰਾਪ ਕਾ ਅੰਤ ਪੂਛਾ ਔ ਅਪਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕੋ ਬਖਸਾਯਾ ਤਬ ਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਏਕ ਏਕ ਵੇਦ ਚਾਰ ਚਾਰ ਸਰੂਪ ਧਾਰੋ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੇ ਸਮੇਤ ਸਤਾਰਹ ਰੂਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਕੇ ਭਟੋਂ ਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਜਨਮੋ ਜਬ ਮੈਂ ਕਲਯੁਗ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰੌਂਗਾ ਪੁਨਾ ਪਾਂਚਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨਾਮ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਗੇ ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਤਾਰਹ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭਿਖਾ ਹੂਆ ਵਹੁ ਸਤਾਰਹ ਹੀ ਮਿਲ ਕਰ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕਲਯਾਨ ਕੇ ਹੇਤ ਏਕ ਬਰਸ ਵਿਚਰਤੇ ਰਹੇ ਕਿਸੀ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਪੁਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਸਾਂਤੀ ਹੂਈ ਤਬ ਸਰਧਾ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਛੰਦ ਆਪ ਸ੍ਰੀਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਹਮ ਤਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਛੰਦ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇਂ ਤਬ ਤਿਨਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਤਿਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਜਾਨਕਰ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਅਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ (ਕਰਣ ਕਾਰਣ) ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣਹਾਰੇ ਮਹਤਤ ਆਦੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਰਹਿਓ ਭਰਪੂਰਿ ਸਗਲ ਘਟ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪੇ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਸੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਤੂੰ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਯਾਪਤੁ ਦੇਖੀਐ ਜਗਤਿ ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਸਰਬ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੈ ਆਪੇ ਹਰਿਪਤਿ ॥

ਤਾਤੇ ਤੁਝਕੋ ਜਗਤ ਮੇਂ ਬਿਆਪਤ ਰੂਪ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕਉਨ ਜਾਨੇਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਹੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਤੈਂ ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਕਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੈ ਤੂਹੀ ਏਕੈ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਤਿ ॥

ਏਕੋ ਏਕ ਤੂ ਹੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰੀ (ਭਤਿ) ਤਰਹ ਸਮਰਥ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਕਉਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਅਧਾਰੁ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਕੌਨ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਚਲਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ "ਨਾਨਕ" ਪਦ ਦੇਹਲੀ ਦੀਪਕ ਨਿਆਇ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਓਰ ਲਗਾਵਣਾ ॥ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਜਨ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਤੁਮਕੋ ਬ੍ਰਹਮ (ਤੁਲ) ਸਦਰਸ ਹੀ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

(ਹਾਂਕਿ) ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਰਿ ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰ ਭਰਿ ਪਰੈ ਹੀ ਤੇ ਪਰੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਿ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕੇ ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔ ਮਾਨਸੋ ਸੇ ਪਰੇ ਦੇਵਤਾ ਔ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੈ ਹੇ ਅਪਾਰ ਤੂੰ ਅਪਰ ਔਰ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁਨੋ ਭਾਵਨੁ ਕਰਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਨ ਦੂਸਰੋ ਧਰਿ ਓਪਤਿ ਪਰਲੌ ਏਕੈ ਨਿਮਖ ਤੁਘਰਿ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈਂ ਔ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਔ ਪ੍ਰਲੈ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ (ਤੁਘਰਿ) ਐਸਾ ਤੁਮਾਰਾ ਘਰ ਹੈ ॥

ਆਨ ਨਾਹੀ ਸਮਸਰਿ ਉਜੀਆਰੋ ਨਿਰਮਰਿ ਕੋਟਿ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ਨਾਮ ਲੀਏ ਹਰਿਹਰਿ ॥

ਔਰ ਕੋਈ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਉਜਿਆਰੋ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਕਰੋੜੋਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਇਨ ਸਰਬ ਸ੍ਵੈਯੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤਿ ਜਾਣ ਲੇਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਭਵਨ ਧਾਰੇ ਏਕ ਥੇਂ ਕੀਏ ਬਿਸਥਾਰੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਮਹਿ ਆਪਿ ਹੈ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਭਵਨ) ਲੋਕ ਆਪਕੇ ਧਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਪੁਨਾ ਏਕ ਅਪਨੇ (ਥੇ) ਸੇ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਸਤਾਰੇ ਹੈਂ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਅਕਾਸ ਸਮ ਘਟ ਮਟ ਆਦੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਤੁਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ

ਪੁਨਾ ਆਪ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਆਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਥੇ) ਤੈਨੇ ਇਹ ਦੇਸ ਵਿਸੇਸ਼ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿਗੁਨ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ਪਾਰੇ ਜੀਅਜੰਤ ਸਭਿ ਥਾਰੇ ਸਗਲ ਕੋ ਦਾਤਾ ਏਕੈ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਭ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਜੰਤ (ਥਾਰੇ) ਆਪ ਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ਔ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾਰੇ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਮੁਖ ਨ ਮਸਾਰੇ ॥

ਇਸ (ਧਾਰਨ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋਕਰ ਅਪਨੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਮਾਯਾ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ (ਬਰਨੁ) ਰੰਗ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦੀ (ਚਿਹਨੁ) ਨਿਸਾਨ ਰੇਖਾ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮੁਖ ਔ ਨਾ ਮਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੰ ਕੀਮਤਿ ਨ ਗ੍ਯਾਨੰ ਧ੍ਯਾਨੰ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚੌ ਜਾਨੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਥਾਨੰ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਪ੍ਰਾਨੰ ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਹੈ ਜਹਾਨੰ ॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਬਡੇ ਤੇ ਬਡਾਨੰ ॥

ਮਨ ਧਨ ਪ੍ਰਾਨ ਆਦੀ ਸਭ ਸੰਘਾਤੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਔ ਤੁਮਨੇ ਏਕ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤਰ ਮੈਂ ਜਹਾਨ ਪਰੋਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਤੁਝਕੋ ਦੇਵੇਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਬਡਿਓਂ ਤੇ ਬਡੇ ਹੋ ਭਾਵ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ॥

ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੋ ਭੇਉ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਉ ਅਕਲਕਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਕੋ ਧਾਨੰ ॥

ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਤੇਰੇ ਭੇਦ ਕੋ ਕੌਨ ਜਾਨੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ (ਅਕਲਕਲਾ) ਸਰਬ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਧਾਨੰ) ਅੰਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਾ ਸਭ ਕੋ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰ ਅਛਲ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਕੀਆਹੈ ਪੁਨਾ ਮਾਯਾਸੇਅਛਲ ਹੋਕਰ ਅਬਿਨਾਸੀਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇਰਹਿਆਹੈਂ॥

ਹਰਖਵੰਤ ਆਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ॥

ਹੇ (ਹਰਖ) ਅਨੰਦ ਵਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੱਤਾ ਜਗਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ (ਬਿਗਾਸੀ) ਖਿੜ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਏਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਹੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁ ਜਨੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਸੀ ॥

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਧੰਨਿ ਜਨ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਯਉ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਕਉ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਜਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੋ ਤੇ ਜਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਧੰਨ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਅਉ ਸਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹਿਓ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋਂ ਪਰਸਿਆ ਭਾਵ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤੇ ਸਤਿ ਭਣੀਐ ॥

ਦੂਸਰ ਆਨ ਨ ਅਵਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਊਰਾਤਨੁ ਸੁਣੀਐ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਔ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨਿ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥

ਜੇਹ ਰਸ ਨ ਚਾਖਿਓ ਤੇਹ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਨਾਮ ਕੋ ਲੇਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ਸੇ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇਹ) ਸੋਈ ਜਨ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਕਰ ਪਰਲੋਕ ਸੁਖ ਤੇ ਭੀ ਅਘਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਦੋਨੋ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਭਯੋੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਓ ਤਿਨ੍ ਸਭ ਕੁਲ ਕੀਓ ਉਧਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕਰ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੋ ਤਿਸੀ ਕਾ ਤੇਰੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਭਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦੋਂ ਕੋ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸੁਰਬ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਚੁ ਸਭਾ ਦੀਬਾਣੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਪਹਿ ਧਰਿਓ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿਓ ॥

ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ ਸਭਾ ਭੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔ ਤੇਰਾ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਭੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੁਮ ਨੇ ਅਪਨਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਧਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਸਚੇ ਬਈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਤਖਤ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸਚਾ ਹੀ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਸਿਰਜਿਉ ਸੰਸਾਰੁ ਆਪਿ ਆਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲਉ ॥

ਰਤਨ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਕੀਮ ਨਹੁ ਪਵੈ ਅਮੁਲਉ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਆਪਨੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਯਥਾ—ਆਪਿ ਸਾਚ ਧਾਰੀ ਸਭਿ ਸਾਚੁ ॥ ਪੁਨਾ—ਆਪਿ ਸਤੁ ਕੀਆ ਸਭਿ ਸਤੁ ॥ ਪੁਨਾ—ਆਪ ਅਭੁਲ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕਬੀ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਯਥਾ—ਭੁਲਣ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਅਭੁਲੁ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਪਾਰ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੀ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ॥

ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਉ ਗੋੁਬਿੰਦੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਿਨਹੂ ਪਾਏ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ੍ ਪਰਸਿਓ ਤੇ ਬਹੁੜਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਏ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ ਤੁਮ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਨੋ ਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋ ਕੋ(ਪਰਸਿਓ) ਸਪਰਸ ਕੀਆ ਭਾਵ ਪੂਜਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਕਵਨ ਜੋਗੁ ਕਉਨੁ ਗ੍ਯਾਨੁ ਧ੍ਯਾਨੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਉਸ੍ਤਤਿ ਕਰੀਐ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤੇਤੀਸ ਕੋਰਿ ਤਿਰੁ ਕੀਮ ਨ ਪਰੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਜੋਗ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਧਿਆਨ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਸਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਜੁੜੀਏ ਔ ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਣੀਏ ਔ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਈਏ ਪੁਨਹ ਸੋ ਬਿਧੀ ਕੌਨਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਅਣਮਾਦਿਕ ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸਿਧ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਇਤਯਾਦੀ ਸਭਨੋਂ ਤੇ ਤੇਰੀ (ਤਿਰੁ) ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿ ਸੇਖ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਅਗਹੁ ਗਹਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ ਪੂਰਿ ਸ੍ਰਬ ਰਹਿਓ ਸਮਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਜਗਤ ਕਰਤਾ ਔ ਸਨਕਾਦ ਆਦ ਤਪਸੀ ਪੁਨਾ ਸੇਸਨਾਗ ਇਹ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਅਗਹੁ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਕੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋਇਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭਿ ਸੇਇ ਜਨ ਲਗੇ ਭਗਤੇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਪਰਸਿਉ ਤੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤੇ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਮਾਯਾ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵਾ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਸਿਲਕ) ਫਾਂਸੀ ਕਾਟੀ ਹੈ (ਸੇ) ਸੋਈ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਸੁਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ (ਇਤ ਉਤ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ਅਬ ਭਾਟੋ ਕੀ ਤਰਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਉ ਦਾਤਾਰ ਪਰਿ੍ਉ ਜਾਚਕੁ ਇਕੁ ਸਰਨਾ ॥
ਮਿਲੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨ ਜੇਹ ਲਗਿ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਦਾਤਿਓਂ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਏਕ (ਜਾਚਕੁ) ਮਾਗਨੇਹਾਰਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਪੂਛੇ ਕਿਆ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈਂ ? ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਕਾ ਮੁਝਕੋ ਦਾਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜਿਸਕੇ (ਲਗਿ) ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਤਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਨਹੁ ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ ॥
ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਗਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ (ਬਿਨਤਿ) ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੇਕਰ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਉ ਐਸੀ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਸੋਈ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਮੁਝਕੋ ਦੇਵੋ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਠਹਿਰੇ ਅਰਥਾਤ ਅਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ॥

ਬਲਿਓ ਚਰਾਗੁ ਅੰਧ੍ਯਾਰ ਮਹਿ ਸਭ ਕਲਿ ਉਧਰੀ ਇਕ ਨਾਮ ਧਰਮ ॥

ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸਮੇਂ ਤਿਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਔ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਏਕ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪੀ ਧਰਮ ਕਰਕੇ (ਕਲਿ) ਕਲਿਯੁਗ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਧਾਰ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਕਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਗਲ ਹਰਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਪਰਗਟ ਹੋ ॥ ੯ ॥

ਤਿਨ ਬੇਦ ਰੂਪ ਭੱਟੋਂ ਕੇ ਦੇਹ ਅਧ੍ਯਾਸ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਮੋਹ ਫੁਨਿ ਬਾਂਧੀ ਸਠ ਕਠੋਰ ਕੁਚੀਲ ਕੁਗਿਆਨੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਕਚੀ ਅਰਥਾਤ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪੁਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਬਾਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਇਹ (ਸਠ) ਮੂਰਖ ਕਠੋਰਤਾ ਕਰਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਮੈਲ ਸੇ (ਕੁਚੀਲ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾ ਮੈਲਾ ਹੂਆ ਹੈ (ਕੁਗਿਆਨੀ) ਖੋਟਾ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨਾਤਮ ਵਰਗ ਮੇਂ ਆਤਮ ਬੁਧੀ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਧਾਵਤ ਭ੍ਰਮਤ ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਜੋ ਪਦਾਰਥ (ਧਾਵਤ) ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਕਲਪੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਔ ਇਸ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ॥

ਜੋਬਨ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤਾ ਬਿਚਰਤ ਬਿਕਲ ਬਡੌ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਬਡਾ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ ਦੁਖੋਂ ਕਰਕੇ ਵ੍ਯਾਕੁਲ ਹੋਕਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਬਿਚਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਧਨ ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਨਾਰਿ ਨਿੰਦਾ ਯਹ ਮੀਠੀ ਜੀਅ ਮਾਹਿ ਹਿਤਾਨੀ ॥

ਬਿਗਾਨਾ ਧਨ ਔਰ ਪਰ ਅਪਬਾਦ ਕੇ ਕਿਸੀ ਔਰੋਂ ਕੀਆਂ ਬਿਅਰਥ ਬਾਤਾ ਕਰਨੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਕਹਿਣਾ ਯੇਹ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਪਰੀਤ ਇਤ੍ਯਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮੀਠੀ ਜਾਣ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਆਣੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬਲ ਬੰਚ ਛਪਿ ਕਰਤ ਉਪਾਵਾ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਬਲ ਕਰਕੇ (ਬੰਚ) ਠਗੀ ਕਰਕੇ ਛਪ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਤਆਦੀ ਧਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸੋ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਖਤਾ ਔਰ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਜੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਸੀਲ ਧਰਮ ਦਯਾ ਸੁਚ ਨਾਸ੍ਤਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ (ਸੀਲ) ਸਾਂਤਿ ਔਰ ਧਰਮ ਦਇਆ (ਸੁਚ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਆਦੀ ਕੋਈ ਗੁਣ (ਨਾਸ੍ਤਿ) ਨਹੀਂ ਹੇ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੋ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥ ਸਿਰੀਧਰ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧॥

ਹੇ (ਕਾਰਣ) ਮਹਤਤ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ (ਸਿਰੀਧਰ) ਲਖਸਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੁਾਮੀ ਮੁਝ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਲਯਾਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਨ ਸਰਨ ਮਨ ਮੋਹਨ ਜੋਹਨ ਪਾਪ ਬਿਦਾਰਨ ਕਉ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੀ ਔ ਤਿਸ ਮਨਮੋਹਨ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈਂ ਸੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਬਿਦਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਵਾ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਕਰਮ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਜੋਹਨ) ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨਕੇ ਕਰੇ ਤੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਸਮ੍ਰਥ ਸਭੈ ਬਿਧਿ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਨ ਸਉ ॥

ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ਼ ਵਤ ਹਰੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀਆ ਸਮੂਹ (ਸਉ) ਸੈਂਕੜੇ ਕੁਲਾ ਕੋ ਉਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਜਾਨਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਮੋਹਿਓ ਕਤ ਧਉ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਚੇਤ ਚਿਤ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੋ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਤੇ ਚੇਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੂਆ ਕਹਾਂ (ਧਉ) ਧਾਵਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਚਸਾ ਪਲੁ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਸੰਗ ਲਉ ॥

ਤਾਤੇ ਮੂਰਤ ਦੋ ਘੜੀ ਵਾ ਏਕ ਘੜੀ ਵਾ ਪਲ ਔ (ਚਸਾ) ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਰਸਨਾ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਉ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥

ਹੋਛਉ ਕਾਜੁ ਅਲਪ ਸੁਖ ਬੰਧਨ ਕੋਟਿ ਜਨੰਮ ਕਹਾ ਦੁਖ ਭਉ ॥

ਵਿਸਿਅਹੁੰ ਕੇ ਅਲਪ ਸੁਖ ਜੋ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਹੇਤ (ਹੋਛਉ) ਤੁਛ ਕਾਰਜੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ (ਭਉ) ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਿਉਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਿਖ੍ਯਾ ਸੰਤ ਨਾਮੁ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਆਤਮ ਸਿਉ ਰਉ ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਲੇ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪ ਔਰ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਰਾਮ ਮੈਂ ਰਮਣਾ ਕਰ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ :-

ਰੰਚਕ ਰੇਤ ਖੇਤ ਤਨਿ ਨਿਰਮਿਤ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ ਧਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕੇ (ਰੇਤ) ਬੀਰਜ ਕੋ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਮੈਂ (ਨਿਰਮਿਤ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਬੜੀ ਦੁਰਲਭ (ਸਵਾਰਿ) ਬਨਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੋਧੇ ਸੁਖ ਭੁੰਚਤ ਸੰਕਟ ਕਾਟਿ ਬਿਪਤਿ ਹਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ (ਸੋਧੇ) ਮੰਦਰ ਕੋ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਇਹ ਜੀਵ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਔ ਸੰਕਟੋਂ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਗਰਭ ਮੇਂ ਰਹਿਨੇ ਕੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਬਿਪਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅਰੁ ਬੰਧਪ ਬੂਝਨ ਕੀ ਸਭ ਸੂਝ ਪਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਸਰਬ ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੇ (ਬੂਝਨ) ਸਮਝਣੇ ਕੀ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਵਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਨਿਤ ਆਵਤ ਨਿਕਟਿ ਬਿਖੰਮ ਜਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਧਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ (ਜਰੀ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਪਰਮ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਮੀਪ ਆਵਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਰੇ ਗੁਨਹੀਨ ਦੀਨ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਮ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਘਰੀ ॥

ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਹੀਨ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਹੇਤ ਦੀਨ ਹੂਏ ਹੂਏ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਹੇ ਜੀਵ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਾਮੀ ਕੋ ਏਕ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਤੋ ਸਿਮਰ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਓਹ ਸਿਮਰਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਕਾਟਿ ਭਰੰਮ ਭਰੀ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਿਧੀ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਭਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਭ੍ਰਮ ਕੋ ਕਾਟੋ ॥ ੩ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੂਸਿ ਬਿਲਾ ਮਹਿ ਗਰਬਤ ਕਰਤਬ ਕਰਤ ਮਹਾਂ ਮੁਘਨਾਂ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਮੂਸ) ਚੂਹੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਲਾ) ਖੁਡ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖੋਂ ਕੇ ਕਰਤਵ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਪਤ ਦੋਲ ਝੋਲ ਸੰਗ ਝੂਲਤ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਭ੍ਰਮਤ ਘੁਘਨਾ ॥

ਔ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ (ਦੋਲ) ਚੰਡੋਲ ਵਾ ਪੰਘੂੜੇ ਕੇ (ਝੋਲ) ਝੁਲਾਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਝੂਲਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਘੁਘਨਾ) ਉਲੂਵਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੂਆ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੁਖ ਬੰਧਪ ਤਾ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਬਢਿਓ ਸੁਘਨਾ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ (ਸੁਤ) ਪੁਤ੍ਰ ਔ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਪੁਨਾ (ਬੰਧਪ) ਭਾਈ ਵਾ ਔਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਮੋਹ ਅਤਸੈ ਕਰ (ਘਨਾ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬੋਇਓ ਬੀਜੁ ਅਹੰ ਮਮ ਅੰਕੁਰੁ ਬੀਤਤ ਅਉਧ ਕਰਤ ਅਘਨਾ ॥

ਤੈਨੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਕਾ ਬੋਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਕੂਰ ਹੋਇ ਆਵਤ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਅਘਨਾ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਤੇਰੀ ਆਰਬਲਾ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਰਤੁ ਮੰਜਾਰ ਪਸਾਰਿ ਮੁਖੁ ਨਿਰਖਤ ਭੁੰਚਤ ਭੁਗਤਿ ਭੂਖ ਭੁਖਨਾ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਕੋ (ਭੁੰਚਤ) ਖਾਤਾ ਹੂਆ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਕਰਕੇ ਭੂਖਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੂਆ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੂ ਰੂਪੀ ਬਿੱਲਾ ਮੁਖ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਮੰਜਾਰ ਮੁਖ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੋ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੂਆ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਭੂਖ ਸੇ ਭੂਖਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਭੋਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਤ ਸੁਪਨਾ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਅਸੱਤ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਸੰਤ ਪਰਮ ਦਿਆਲੂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥

ਦੇਹ ਨ ਗੇਹ ਨ ਨੇਹ ਨ ਨੀਤਾ ਮਾਇਆ ਮਤ ਕਹਾ ਲਉ ਗਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਇਹ ਦੇਹੀ ਔਰ (ਗੇਹੋ) ਘਰ ਆਦੀ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਮੋਹਿ ਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵ ਅਸਤ ਰੂਪ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੂਏ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਇਨੋਂ ਮੈਂ (ਗਾਰਹੁ) ਗਰਬ ਕਰੋਗੇ ਵਾ ਕਹਾਂ ਤੀਕਰ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਇਨ ਮੈਂ ਗਾਲੋਗੇ ॥

ਛਤ੍ਰ ਨ ਪਤ੍ਰ ਨ ਚਉਰ ਨ ਚਾਵਰ ਬਹਤੀ ਜਾਤ ਰਿਦੈ ਨ ਬਿਚਾਰਹੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾ ਤੋ ਛਤ੍ਰ ਹੀ ਜਾਇਗਾ ਔਰ ਨ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਭਾਵ ਨ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੀ ਚਲੇਗਾ ਨਾ ਚੌਰ ਹੀ ਔ ਨਾ (ਚਾਵਰ) ਚੌਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ (ਚਾਵਰ) ਚਾਵੜਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇੰਗੀਆਂ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਆਯੂ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਵਹਿਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬੀਤਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਰਥ ਨ ਅਸ੍ਵ ਨ ਗਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛਿਨ ਮਹਿ ਤਿਆਗਤ ਨਾਂਗ ਸਿਧਾਰਹੁ ॥

ਨਾ ਤੋ ਰਥ ਔ (ਅਸ੍ਵ) ਘੋੜੇ ਔਰ ਨਾ (ਗਜ) ਹਾਥੀ ਆਦੀ ਅਸਵਾਰੀ ਸਾਥ ਜਾਇਗੀ ਔਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਆਦੀ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਨਗਨ ਚਰਨੋ ਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ ॥

ਸੂਰ ਨ ਬੀਰ ਨ ਮੀਰ ਨ ਖਾਨਮ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਊ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਨਾ ਤੋ ਸੂਰਮੇ ਔ ਨ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਵਾ ਬਹਾਦਰ ਔਰ ਨ ਕੋਈ (ਮੀਰ) ਅੰਬੀਰ ਵਜੀਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਨ (ਖਾਨਮ) ਪਠਾਣ ਹੀ ਭਾਵ ਇਤਜਾਦੀ ਜਿਤਨਿਓਂ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਸਹਾਯਕ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੇਖੋ ਤੋ ਊਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ॥

ਕੋਟ ਨ ਓਟ ਨ ਕੋਸ ਨ ਛੋਟਾ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਦੋਊ ਕਰ ਝਾਰਹੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਹਾਂ ਨਾ ਤੋ ਕੋਟ ਕੇ (ਓਟ) ਆਸਰੇ ਔ ਨਾ (ਕੋਸ) ਖਜਾਨਿਓਂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਸੇ ਹੀ ਤੇਰਾ (ਛੋਟਾ) ਛੂਟਣੀ ਹੋਇਗਾ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਝਾੜ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸਾਜਨ ਸਖ ਉਲਟਤ ਜਾਤ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਂਰਹੁ ॥

ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਜਨ ਸਖੇ ਆਦੀ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾਵਤ ਔ ਰੌਂ ਕੇ ਪਾਣੀ ਵਤ ਉਲਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਪ੍ਰਣਮਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੇ ॥

ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਹੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਔ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਜੋ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਛਿਨ ਛਿਨ ਮੇਂ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਨਾਥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲਖਸ਼ਮੀ ਕੇ ਪਤੀ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰੋ ॥ ੫॥ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ—

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਗ ਜੋਹਨ ਹੀਤੁ ਚੀਤੁ ਦੇ ਲੇਲੇ ਪਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਔ ਮਾਨੀਓਂ ਕੇ (ਮਗ) ਰਸਤੇ ਕੋ ਜੋ ਜੋਹਿਨੇ ਹਾਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਔ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਔ ਦਾਨ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਕੋ (ਜੋਹਿਨੇ) ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਸੋ ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਕਾ ਹਿਤ ਦੇਖਕਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਲੇ ਲੇ ਕਰਕੇ ਪਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਸੈਨ ਮੀਤ ਸੁਤ ਭਾਈ ਤਾਹੂ ਤੇ ਲੇ ਰਖੀ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਾਜਨ ਔ (ਸੈਨ) ਸਾਥ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਜੋ ਸਰਬ ਹਿਤੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਭੀ ਨਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਵਨ ਪਾਵਨ ਕੂਰ ਕਮਾਵਨ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਅਉਧ ਤਨ ਜਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਸੋਂ ਬਿਦੇਸੋਂ ਮੈ ਧਾਵਨਾ ਕਰਕੇ ਝੂਠ ਕਾ ਹੀ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੋ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਆਰਬਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਈ ਭਾਵ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮ ਸੁਚ ਨੇਮਾ ਚੰਚਲ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਹਾਰੀ ॥

ਸਭ ਕਰਮ ਔ ਧਰਮ ਬ੍ਰਤਾਦੀ ਸੰਜਮ ਔ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਔ ਨੇਮੋਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਸ ਚੰਚਲ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਾਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮ ਧਰਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ॥

ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਰਖ ਅਸਥਾਵਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਪਸੂ ਔ ਪੰਛੀ ਬ੍ਰਿਛ ਆਦੀ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਭਾਵ ਜੜ ਚੇਤਨ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਸਿਮਰਿਓ ਦੀਨਾਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਚਸਾ ਮਾਤ੍ਰ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥-

ਖਾਨ ਪਾਨ ਮੀਠ ਰਸ ਭੋਜਨ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਹੋਤ ਕਤ ਖਾਰੀ ॥

ਤਾਂਤੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਭੋਜਨੋਂ ਕੇ ਜੋ ਮੀਠੇ ਰਸ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਕਤ)ਕਹਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ ਖਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤੇ॥ ਭਾਵ ਐਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਭੋਗਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਹੋਰਿ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਚਲੇ ਸਭਿ ਡਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੰਗ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਗਤ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਵ ਛੰਦ ਮੁਨੀਸੁਰ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਠਾਕੁਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਔ (ਛੰਦ) ਵੇਦ ਪੁਨਾ ਮੁਨੀਸਰ ਜੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂਏ ਹੂਏ (ਰਸਕਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਖੋਜਤੇ ਗੋਰਖ ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਆਵਤ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਮੁਨੀਓਂ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗੋਰਖ ਆਦੀ ਸਿਧ ਜੋ ਧਰਤੀ ਔ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਸਪੰਨ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧ ਮਨੁਖ ਦੇਵ ਅਰੁ ਦਾਨਵ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਾਕੋ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਵਤ ॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਧ ਔ ਮਾਨੁਖ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਦੈਤ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਏਕ ਤਿਲ ਭੀ ਤਿਸਕੇ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਭਗਤੀ ਹਰਿਜਨ ਤਾਕੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵਤ ॥

ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਜੋ ਮਗਨ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ

ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਆਨਕਉ ਜਾਚਹਿ ਮੁਖ ਦੰਤ ਰਸਨ ਸਗਲ ਘਸਿ ਜਾਵਤ ॥

ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੋਂ ਸੇ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਦੰਤ ਰਸਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗ ਮਾਂਗਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਘਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਦੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਗੋਲਖੀਨ ਹੋਤੇਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਸਿਮਰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਝਹਿ ਸਮਝਾਵਤ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਦਾਸ ਤੁਝਕੋ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਕਰਤ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਕੈ ਕੂਪਿ ਗੁਬਾਰਿ ਪਰਿਓ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬਿਰੰਗ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਗੁਬਾਰ) ਅੰਧੇਰੇ ਕੂਏਂ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਏਤਾ ਗਬੁ ਅਕਾਸਿ ਨਮਾਵਤ ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਕ੍ਰਿਮਿ ਉਦਰੁ ਭਰਿਓ ਹੈ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਏਤਾ (ਗਬੁ) ਨਾਗ ਭਾਸਾ ਮੈਂ ਗਰਬ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਏਤਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭੀ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭਸੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਅਧਿਕ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸਟਾ ਅਰ (ਅਸਤ) ਹਾਡ ਔ ਕਿਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਉਦਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਦਹਦਿਸ ਧਾਇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਪਰ ਧਨ ਛੀਨਿ ਅਗਿਆਨ ਹਰਿਓ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਮਹਾ ਵਿਸਿਅਹੁ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਧਾਇਕਰ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੋ ਛੀਨ ਲੇਤਾਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਕੇ ਅਗਿਆਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਬਨ ਬੀਤਿ ਜਰਾ ਰੋਗਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਜਮਦੂਤ ਨ ਡੰਨੁ ਮਿਰਤੁ ਮਰਿਓ ਹੈ ॥

ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤ ਗਈ ਔ ਜਬ ਜਰਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਨੇ ਗ੍ਰਸ ਲੀਆ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਮ੍ਰਿਤਕਾਲ ਮੈਂ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਅਪਨਾ ਡੰਡਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਸੰਕਟ ਨਰਕ ਭੁੰਚਤ ਸਾਸਨ ਦੂਖ ਗਰਤਿ ਗਰਿਓ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਰਕੋਂ ਕੇ (ਸੰਕਟ) ਕਸ਼ਟੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਔ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੀ (ਸਾਸਨ) ਤਾੜਨਾ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੂਆ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਗਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਉਧਰਹਿ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤੁ ਆਪਿ ਕਰਿਓ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਇਸ (ਗਰਤਿ)ਟੋਏ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਗੁਣ ਸਮੂਹ ਫਲ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਔ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦੀ ਚਾਰੋ ਫਲ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਆਸਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਪਰ ਦੁਖ ਹਰ ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਣ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਬ ਰੋਗੋਂ ਕੇ ਖੰਡਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਉਸ਼ਧ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਪਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰ ਔ ਤੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਮਤਸਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀ ॥

ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਨਾਨ ਦਾਨ ਤਾਪਨ ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ ॥

ਇਸਨਾਨ ਔ ਦਾਨ (ਤਾਪਨ) ਤਪ ਕਰਨਾ (ਸੁਚ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ (ਕਿਰਿਆ) ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਮੂਲ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ ॥

ਸਾਜਨ ਔ ਅਤੀ ਪਿਆਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਸਖਾ ਆਦੀ (ਬੰਧਪ) ਸਬੰਧੀ ਏਕ ਹਰੀ ਹੈ ਜੀਅ ਔ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਔ (ਧਾਨ) ਅੰਨਿਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਆਮੀ ਸਮਰਥਹ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੯ ॥

ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸੁਾਮੀ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥੯॥

ਆਵਧ ਕਟਿਓ ਨ ਜਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਭਗਤਿ ਰਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਾ ਕੁਬਚਨੋਂ ਰੂਪੀ (ਆਵਧ) ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਨਿ ਬੰਧਿਓ ਨ ਜਾਤ ਬਿਧੇ ਮਨ ਦਰਸ ਮਗਿ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੇਤ ਭਗਤਿ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਬਿਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਦਾਵਨਿ) ਰੱਸੇ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਵਕ ਜਰਿਓ ਨ ਜਾਤ ਰਹਿਓ ਜਨ ਧੂਰਿ ਲਗਿ ॥

ਜੋ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੈ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਨੀਰੁ ਨ ਸਾਕਸਿ ਬੋਰਿ ਚਲਹਿ ਹਰਿ ਪੰਥ ਪਗਿ ॥

ਔਰ ਜੋ ਚਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਡੁਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗ ਦੋਖ ਅਘ ਮੋਹ ਛਿਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਖਗਿ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰੋਗ ਔਰ ਦੋਖ ਪੁਨਾ (ਅਘ) ਪਾਪ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਖੰਡੇ ਕਰਕੇ (ਛਿਦੇ) ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਲਾਗੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਬਿਚਰਹਿ ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਖਟੂਆ ॥

ਲੋਕ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਏਕ ਤੋ ਬਹੁਤ (ਖਟੂਆ) ਖੱਟੀ ਅਰਥਾਤ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਤੇ ਸੂਖਮ ਦੇਹ ਬੰਧਹਿ ਬਹੁ ਜਟੂਆ ॥

ਔਰ ਏਕ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭਸਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਅੰਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੂਖਮ ਦੇਹੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਸਿਰ ਪਰ ਬਹੁਤ ਬਡੀਆ ਜਟਾਂ ਬਾਧ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਗਲ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਇ ਸੂਤ ਕੇ ਹਟੂਆ ॥

ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤ ਸੋਮਪਾਕਾ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਥਾਟਹਿ ਕਰਿ ਥਟੂਆ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥੨੦ ॥

ਏਕ ਦ੍ਵਾਰਕਾ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਚੱਕਰ ਆਦੀ ਛਾਪਾ ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਸੋਮਪਾਕਾ) ਚੰਦ੍ਰਾਇਣ ਬ੍ਰਤ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਇਤਯਾਦੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਥਾਟ ਥਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਬਨਾਵਟਾ ਬਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜੈਸੇ (ਹਟੂਆ) ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਵਧਾਇਕਰ ਅਰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸੂਤ ਕੇ ਲਡੂ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰ ਖਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਜੈਸੇ (ਹਟੂਆ) ਬੰਬੋਹਾ ਜੀਵ ਅਪਨੀ ਤਾਰ ਨਿਕਾਸ ਕਰਕੇ ਜਾਲਾ ਰਚ ਕਰ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਫਸ ਕਰਕੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਅਹੰਮਮ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਸਰਬ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥੨੦ ॥ ਇਹ ਬੀਸ ਸਵੱਯੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨੌ ਸਵਈਯੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਔ ਗਿਆਰਾ ਮੈਂ ਭੱਟੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਸਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਜੋ ਭੱਟ ਹੈਂ ਸਤਾਦਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕਾ ਸਮਾ ਜਾਨਕਰ ਪ੍ਰਤੱਖਯ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੁਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਥ ਪ੍ਰਥਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਸੇ ਮਿਲਤ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਰੂਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਕ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਬਰ ਦਾਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਸਦਾ ਬਿਖਿਆਤਾ ॥

ਮਨਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਰੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਪਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸਹਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਸਦਾ (ਬਿਖਿਆਤਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਤਾਸੁ ਚਰਨ ਲੇ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ ॥ ਤਉ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਲੇਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਤਉ) ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਤੇ (ਪਰਮ) ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਉ ਗੁਨ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਦੁਰਤ ਨਿਵਾਰਣ ਸਬਦ ਸਰੇ ॥
ਗਾਵਹਿ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਮਤਿ ਸਾਗਰ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਧਿਆਨੁ ਧਰੇ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਪਰਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਕਾ (ਸਰੇ) ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗੰਭੀਰ ਔ ਧੀਰਜਵਾਨ ਔ ਬੁਧੀ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋਗੀ ਔ ਜੰਗਮ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸ਼ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕ ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਔ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਆਦੀ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਗਾਵਣੇਹਾਰੇ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੨ ॥

'ਕਲ'ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਜੋਗ ਵਾ (ਰਾਜੁ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਸ ਮੈਂ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਗਾਵਹਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਹਰਿ ਰਸਪੂਰਨ ਸਰਬਕਲਾ ॥

ਪੁਨਾ ਜਨਕ ਆਦਿਕ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਔ ਜੋਗ ਮੈਂ(ਜੁਗਤਿ) ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਜੋ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ ਈਸਰ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬਕ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਸਾਧ ਸਿਧਾਦਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਾਵਹਿ ਅਛਲ ਛਲਾ ॥

ਔਰ ਸਨਕਾਦਿਕ ਪੁਨਾ (ਸਾਧ) ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾ ਸੰਤ ਸਿਧੋਂ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸਭੀ ਜੋ ਛਲਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹਰੀ ਹੈ ਔ ਜਿਸਕੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਸਭਕੋ ਛਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਧੋਮੁ ਅਟਲ ਮੰਡਲ ਵੈ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਰਸੁ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਧੋਮੁ ਰਿਖੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ (ਵੈ) ਵਹੁ ਅਟਲ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਧ੍ਰੂ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੩ ॥

'ਕਲ' ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਜੋਗ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸ ਗਾਵੋ॥੩॥

ਗਾਵਹਿ ਕਪਿਲਾਦਿ ਆਦਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਵਤਾਰ ਵਰੋ ॥

(ਅਪਰੰ) ਔ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਤੇ (ਪਰ) ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ (ਵਰੋ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਕਪਲ ਜੀ ਸਰਬ ਜੋਗੀਸੁਰੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨ ਸੇ ਆਦਿ ਸੇ ਲੇਕਰ ਸਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਜਮਦਗਨਿ ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ ਕਰ ਕੁਠਾਰੁ ਰਘੁ ਤੇਜੁ ਹਰਿਓ ॥

ਔਰ ਜਮਦਗਨ ਰਿਖੀ ਪੁਨਾ ਪਰਸਰਾਮ ਜੋ ਈਸੁਰ ਕਾ ਐਸਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਰਘੁਵੰਸੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਸਹਤ ਤੇਜ ਕੇ (ਕੁਠਾਰੁ) ਕੁਹਾੜਾ ਖੋਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਉਧੌ ਅਕ੍ਰੂਰੁ ਬਿਦਰੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਰਬਾਤਮੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਊਧਵ ਜੀ ਔ ਅਕਰੂਰ ਜੀ ਬਿਦਰ ਜੀ ਆਦਿਕ ਸਰਬ ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈ ਅਪਨਾ ਆਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੪ ॥

ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਅਰਥ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥ ੪ ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਖਟ ਦਰਸਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਮਰੰਥਿ ਗੁਨਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਚਾਰੋਂ ਵਰਣ ਔ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿਕ ਈਸ਼ੁਰ ਸ਼ਾਮਰਥ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣਸੇਸੁ ਸਹਸ ਜਿਹਬਾ ਰਸ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ਧੁਨਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੇਸ਼ਨਾਗ (ਸਹਸ) ਹਜਾਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔ ਆਦਿ ਸੇ ਲੇਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨੀ ਮੈਂ ਭਯਾ ਜੋ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਤਿਸਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਮਹਾਦੇਉ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨਿ ਧਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਮਹਾਦੇਉ) ਸਿਵਜੀ ਜੋ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਆਦੀ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਧਿਆਨ ਵਿਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੫ ॥

'ਕਲ' ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੋ ਮੈਂ ਭੀ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਔ ਜੋਗ ਏਕ ਰਸ (ਮਾਣਿਆ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੫॥

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਮਾਣਿਓ ਬਸਿਓ ਨਿਰਵੈਰੁ ਰਿਦੰਤਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੋ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਔ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਭਾਵ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਪਰ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਗਲ ਉਧਰੀ ਨਾਮਿ ਲੇ ਤਰਿਓ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨੋਂ ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲੇਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਆਦਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਹ ਲਗਿ ॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਜਨਕ ਆਦੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਜੁਗੋਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਜਨਮੁ ਸਕਯਥੁ ਭਲੌ ਜਗਿ ॥

ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਤਮ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਕਾਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਜੈਕਾਰ ਧੁਨਿ ਕਬਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣਿਓ ॥

ਪਾਤਾਲ ਆਦੀ ਸਰਬ ਪੁਰੀਓਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੈਕਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਾ ਸਬਦ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਕਵੀ ਜਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਵਖਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ॥ਤਾਤੇ ਅਬ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰਾਜ ਜੋਗ ਏਕਤ੍ਰ ਤੈਨੇ ਹੀ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਛਲਿਓ ਬਲਿ ਬਾਵਨ ਭਾਇਓ ॥

ਸਤਿਜੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਤੈਨੇ ਐਸੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਲਿਰਾਜਾ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰ ਹੇਤ ਛਲ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਵਾ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੇਤੈ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਰਾਮੁ ਰਘੁਵੰਸੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ ਕੰਸੁ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਓ ॥

ਤ੍ਰੇਤੇ ਕੋ ਤੈਨੇ ਐਸੇ (ਮਾਣਿਓ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਰਘੁ ਕੀ ਬੰਸ ਮੈਂ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਕੰਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ (ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ) ਕਲਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਣ ਕਉ ਰਾਜੁ ਅਭੈ ਭਗਤਹ ਜਨ ਦੀਓ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਭੈ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਸੋਈ ਅਬ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ)ਸਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕਰ ਐਸੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜੁ ਅਬਿਚਲੁ ਅਟਲੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਫੁਰਮਾਇਓ ॥ ੭ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਸਦਾ ਅਟਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਆਪਕਾ ਰਾਜ ਭੀ ਅਬਚਲ ਹੈ ਆਪਕੋ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਆਦਿਪੁਰਖ ਨੇ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜੈ ਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਔ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਔ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਭਗਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹਿ ਸਮਲੋਚਨ ॥

ਪੁਨਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਔ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਮਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇਭਾਵਸਰਬਮੈਂਵਿਆਪਕ ਜਾਨਕਰ ਤੁਝਕੋ ਸਦਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਭਗਤੁ ਬੇਣਿ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਹਜਿ ਆਤਮ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥

ਬੇਣੀ ਭਗਤਿ ਜੀ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੁਤੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਮਾਣੈ) ਭੋਗਤਹੈਂ॥

ਜੋਗ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ॥

ਸੁਖਦੇਉ ਪਰੀਖ੍ਯਤੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੋਤਮ ਰਿਖਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

ਪੁਨਾ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਔ ਪਰੀਖਤ ਆਦੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਜਸ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਨਿਤ ਨਵਤਨੁ ਜਗਿ ਛਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕਾ ਨਵੀਨ ਜਸ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਛਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪਾਯਾਲਿ ਭਗਤ ਨਾਗਾਦਿ ਭੁਯੰਗਮ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਤਾਲ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜੋ ਸੇਸਨਾਗ ਆਦੀ (ਭੁਯੰਗਮ) ਸਰਪ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰਪ ਆਦਿ ਜਾਤੀ ਕਾ ਭੇਦ ਹੈ॥

ਮਹਾਦੇਉ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਦਾ ਜੋਗੀ ਜਤਿ ਜੰਗਮ ॥

ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਕੇ ਜੋਗੀ ਔਰ ਜਤ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੰਗਮ ਆਦੀ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦਾ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮੁਨਿ ਬ੍ਯਾਸੁ ਜਿਨਿ ਬੇਦ ਬ੍ਯਾਕਰਣ ਬੀਚਾਰਿਅ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਨੀ ਵਿਆਸ ਦੇਵ ਜਾ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ ਔ ਨੌ ਵਿਆਕਰਣੋ ਕੋ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵਿਆਕਰਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨਿ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੀਅ ॥

ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਮ ਜਾਣਿਓ ॥

ਖੰਡੋਂ ਆਦਾ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਸਰਗੁਣ ਔ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਜਪੁ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੋ (ਜਪੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਨਵਨਾਥ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਓ ॥

ਨੌ ਨਾਥ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਧੰਨਜ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਰਹਿਆਹੈ॥

ਮਾਂਧਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਜੇਨ ਚਕ੍ਰਵੈ ਕਹਾਇਓ ॥

ਮਾਨਧਾਤਾ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬਲਿਰਾਉ ਸਪਤ ਪਾਤਾਲਿ ਬਸੰਤੌ ॥

ਪੁਨਾ ਬਲਿ ਰਾਜਾ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਢਾਈ ਕਰਮ ਜਮੀਨ ਦੇਣੇ ਕੀ (ਸਪਤ) ਪ੍ਰਤੱਗਯਾ ਕਰਕੇ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭਰਥਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਸੰਗਿ ਰਹੰਤੌ ॥

ਪੁਨਾ ਭਰਥਰੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਗੋਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਰਬਾ ਪਰੂਰਉ ਅੰਗਰੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

(ਦੂਰਬਾ) ਦੁਰਬਾਸਾ ਔ (ਪਰੂਰਉ) ਪਰੂਰਵਾ ਰਾਜਾ ਪੁਨਾ ਅੰਗਰਾ ਰਿਖੀ ਇਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਭ ਨੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ (ਸੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਸ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ ੨॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬ ਸੋਈ ਵੇਦ ਭੱਟੋਂ ਕੇ ਰੂਪ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਧੰਨੁ ਕਰਤਾ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਣ ਸਮਰਥੋ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਮਹਤਤ ਆਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਈਸਰੋਂ ਕੇ ਕਰਨ ਕੋ ਸਮਰਥ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮਸਤਕਿ ਤੁਮ ਧਰਿਓ ਜਿਨਿ ਹਥੋ ॥

ਸੋ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਧੰਨਿਤਾ ਜੋਗ ਭਏਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਥ ਧਾਰਨ ਕੀਆਹੈ॥

ਤ ਧਰਿਓ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਸਹਜਿ ॥

ਅਮਿਉ ਵੁਠਉ ਛਜਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਮੁਨਿ ਬੋਹਿਯ ਅਗਾਜਿ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਤਬ ਸਹਜੇਹੀ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਵੁਠਉ) ਬਰਸਾਵਣਾ ਕੀਆ ਆਪ ਸੇ (ਛਜ) ਸੋਭਤੇ ਭਏ ਹੋ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਖ ਔ ਮੁਨੀ ਜੋ (ਗਣ) ਸਮੂਹ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ(ਅਗਾਜਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਜਸ ਰੂਪ (ਬੋਹਿਯ) ਸੁਗੰਧੀ ਵਾ ਗੌਰਵਤਾ ਸੰਜੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮਾਰਿਓ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਗਰਜਿ ਧਾਵਤੁ ਲੀਓ ਬਰਜਿ ਪੰਚ ਭੂਤ ਏਕ ਘਰਿ ਰਾਖਿਲੇ ਸਮਜਿ॥

ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਕੰਟਕੁ) ਦੁਖਦਾਇਕ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਗਰਜ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਮਨ ਕੋ ਸੰਕਲਪੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਣੇ ਸੇ ਬਰਜ ਲੀਆਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦੀ ਪੰਚਭੂਤੋਂ ਜੋ (ਸਮਜਿ) ਸੰ॰ ਅਜ॰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜੀਤ ਥੇ ਤਿਨਕੋ ਏਕ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਰਾਖ ਲੀਆ ਭਾਵ ਰੋਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਗੁ ਜੀਤਉ ਗੁਰਦੁਆਰਿ ਖੇਲਹਿ ਸਮਤ ਸਾਰਿ ਰਥੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਰਾਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਲੇਕਰ ਜਗਤ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਸਮਤਾ ਰੂਪੀ (ਸਾਰ) ਬਾਜੀ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ (ਰਥੁ) ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਾਹ ਆਪਨੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਸਹਾਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ (ਪਰਸ) ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਪਤ ਦੀਪੋਂਕੇ ਬੀਚ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੋ ਕਹੁ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਕਾਲੁਖ ਖਨਿ ਉਤਾਰ ਤਿਮਰ ਅਗ੍ਯਾਨ ਜਾਹਿ ਦਰਸ ਦੁਆਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਵਤ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕੋ (ਖਨਿ) ਉਖੇੜ ਕਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ਔ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ(ਤਿਮਰ)ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਚਿਤ ਸੁਖੀ ਹੋਜਾਤਾਹੈ॥

ਓਇ ਜੁ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ ਗਾਖੜੀ ਬਿਖਮ ਕਾਰ ਤੇ ਨਰ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਕੀਏ ਨਿਰਭਾਰ ॥

ਓਹ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਸਿਖ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਬਦ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਤੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਆਪਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇਂ ਪਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਹਜ ਸਾਰਿ ਜਾਗੀਲੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ਨਿੰਮਰੀ ਭੂਤ ਸਦੀਵ ਪਰਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੀ ਬੁਧੀ ਵੀਚਾਰ ਮੈਂ ਜਾਗੀ ਹੈ ਔ ਸਦਾ ਨਿੰਮ੍ਰੀਭੂਤ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਤੇ (ਪਰਮ) ਬਡਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਪਿਆਰ ਹੈ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤੈ ਤਉ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ਬਿਮਲ ਜਾਸੁ ਬਿਥਾਰੁ
ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਜਨ ਜੀਆ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਤੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ (ਬਿਮਲ) ਨਿਰਮਲ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਔ ਸਾਸਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔ ਸਿਧ ਪੁਨਾ (ਸੁਜਨ) ਸਰੇਸਟ ਜਨ ਆਦੀ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਤੂ ਤਾ ਜਨਿਕ ਰਾਜਾ ਅਉਤਾਰੁ ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਾਰੁ ਰਹਹਿ ਜਗਤ੍ਰ ਜਲ ਪਦਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਸਰਬ ਕਾ (ਜਨਕ) ਪਿਤਾ ਔ ਸਰਬ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤੂੰ ਤੋ ਤਿਸਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਔ ਇਸ ਸੰਸਾਰ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਐਸੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਕਮਲ ਪਤ੍ਰ ਅਲੇਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿਪਤਰੁ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੁ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੁ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਤੇਰੈ ਏਕ ਲਿਵਤਾਰ ॥

ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੋਕਰ ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕੋ (ਬਿਦਾਰੁ) ਨਸਟ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪੋਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤੋਂ ਸਤੋ ਰਜੋ ਤਮੋ ਆਦੀ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਤਮਕ ਹੈ ਐ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਲਿਵ ਤੇਲ ਧਾਰਾਂ ਵਤ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਆਤਮਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਨ ਸਿਵਜੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਤੇਲ ਧਾਰ ਵਤ ਅਖੰਡ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਸਮ ਈਹਾਂ ਜਾਨਣਾ ॥ ੩ ॥

ਤੈ ਤਾ ਹਦਰਥਿ ਪਾਇਓ ਮਾਨੁ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨੁ
ਸਾਧਿ ਅਜਗਰੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਉਨਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੁਮਨੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਹਦਰਥਿ) ਬਡਿਓਂ ਤੇ ਮਾਨ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਪਰਵਾਨੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਉਨਮਾਨੁ) ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਅਜਗਰੁ) ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਾਧਿ) ਵਸੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾਵੰਤ ਗਿਆਨ ਜਾਣੀਅ ਅਕਲ ਗਤਿ ਗੁਰ ਪਰਵਾਨ ॥

ਤਾਂਤੇ (ਹਰਿ ਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਆਦੀ ਈਸਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕਾ(ਆਤਮਾ) ਮਨ ਗਿਆਨਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਅਕਲ) ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਫੁਰਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰ ਆਗਯਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਚਲ ਠਾਣ ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸੁਥਾਨ ਪਹਿਰਿ ਸੀਲ ਸਨਾਹੁ ਸਕਤਿ ਬਿਦਾਰਿ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਜਿਸ ਆਪਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਚਲ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਐ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ (ਸੀਲ) ਸਾਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ ਪੈਹਰ ਕਰਕੇ (ਸ਼ਕਤੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਲ ਕੋ (ਬਿਦਾਰਿ) ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪॥

ਅਰਥ ਪੂਰਬਸਮ ॥ ੪ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤ ਤਮ ਹਰਨ ਦਹਨ ਅਘ ਪਾਪ ਪ੍ਰਨਾਸਨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਮ) ਅੰਧੇਰਾ ਹਰ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਅਘੋਂ ਕੋ ਦਗਧ ਕਰਤੇ ਔਰ ਸਮਾਨ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਭੀ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਪ੍ਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਬਦ ਸੂਰ ਬਲਵੰਤ ਕਾਮ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਾਸਨ ॥

ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਅਮੋਘ ਆਯੁਧ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਬਲਿਵੰਤ ਸੂਰਮੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕਾਮ ਐ ਕ੍ਰੋਧ ਨਸਟ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰਣ ਸਰਣ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਐ ਮੋਹਿ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹੋ ਔਰ ਮੋਖ ਕੇ (ਜਾਚਿਕ) ਭਿਖੂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਂਗਨੇਹਾਰ ਜੋ ਜਗਯਾਸੂ ਹੈ ਸਰਣ ਆਏ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਆਤਮ ਰਤ ਸੰਗ੍ਰਹਣ ਕਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਢਾਲਣ ॥

ਐ ਆਪਨੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਤੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪਕਾ (ਕਹਣ) ਕਥਨ ਕੀ ਜੋ (ਢਾਲਣ) ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਐ(ਕਲ)ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਤਿ ਲਾਗੈ ਸੋ ਪੈ ਤਰੈ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਆਪਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਤਿਲਕ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋ (ਸਤਿ) ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਪੈ) ਬਹੁਤੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਜਗਤ ਫਿਰਣ ਸੀਹ ਅੰਗਰਉ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਲਹਣਾ ਕਰੈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ (ਫਿਰਣ) ਫੇਰੂ ਜੀ ਕੇ (ਸੀਹ) ਪੁਤ੍ਰ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ (ਅੰਗਰਉ) ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ

ਹੋਕਰ (ਰਾਜੁ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ੫ ॥

ਸਦਾ ਅਕਲ ਲਿਵ ਰਹੈ ਕਰਨ ਸਿਉ ਇਛਾ ਚਾਰਹ ॥

ਆਪਕੀ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ (ਅਕਲ) ਕਲਪਨਾ ਸ਼ੇ ਰਹਿਤ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ (ਕਰਨ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਬਿਚਰਾਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਮਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਦ੍ਰੁਮ ਸਪੂਰ ਜਿਉ ਨਿਵੈ ਖਵੈ ਕਸੁ ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਹ ॥

ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਫਲੋਂ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਨਿਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਪ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਹੋਕਰ ਨਿਮਰਤਾ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਰੂਪੀ (ਕਸੁ) ਕਸੌਟੀ (ਖਵੈ) ਸਹਾਰ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਭਏ ਹੋ ॥

ਇਹੈ ਤਤੁ ਜਾਣਿਓ ਸਰਬਗਤਿ ਅਲਖੁ ਬਿਡਾਣੀ ॥

ਜੋ ਅਲਖ ਔ (ਬਿਡਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ (ਇਹੈ) ਇਸਕੋ ਆਪਨੇ (ਤਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਸੰਚਿਓ ਕਿਰਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਬਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਰੂਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਮਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਤੈ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗ੍ਰਾਹਜਿ ਲਯੌ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਗੰਮਤਾ ਦੇਣੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਭਾਵ ਗਜਾਨ ਸੇ ਤੁਮਨੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਨਿਸਚਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਗ੍ਰਾਹਜਿ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪਰਸਿਓ ਕਲੁ ਸ ਮੁਲਵੈ ਜਨ ਦਰਸਨੁ ਲਹਣੇ ਭਯੌ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਮੁਲਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ (ਪਰਸਿਓ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਿ ਬਿਸਾਸੁ ਪਾਇਓ ਗਹਰਿ ਗਹੁ ਹਦਰਥਿ ਦੀਓ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਸਾਸੁ) ਨਿਸਚਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਗਹਰਿ) ਡੂੰਘਾ ਅਰਥਾਤ ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਹਦਰਥਿ) ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੋ (ਗਹੁ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗਰਲ ਨਾਸੁ ਤਨਿ ਨਠਯੋ ਅਮਿਉ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਪੀਓ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜ਼ੈਹਰ ਥਾ ਸੋ ਆਪਕੇ ਤਨ ਤੇ ਦੌੜ ਗਯਾ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਜੋ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਰਿਦਿ ਬਿਗਾਸੁ ਜਾਗਿਓ ਅਲਖਿ ਕਲ ਧਰੀ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥

ਜਿਸ ਅਲਖ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਰਬ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਪਨੀ (ਕਲ) ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਜਾਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਰਵਿਓ ਸਾਮਾਨਿ ਜੁਗੰਤਰਿ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੋਕਰ ਨਿਰੰਤਰ (ਰਵਿਓ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਉਦਾਰਉ ਚਿਤ ਦਾਰਿਦ ਹਰਨ ਪਿਖੰਤਿਹ ਕਲਮਲ ਤ੍ਰਸਨ ॥

ਉਦਾਰ ਚਿਤ ਦਰਿਦ੍ਰ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ (ਪਿਖੰਤਿਹ)ਦੇਖਣ ਕਰਕੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਤ੍ਰਸਨ) ਭੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਸਟ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਰੰਗਿ ਸਹਜਿ ਕਲੁ ਉਚਰੈ ਜਸੁ ਜੰਪਉ ਲਹਣੇ ਰਸਨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ (ਸਦਰੰਗਿ) ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੭॥

ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖੁ ਸਦਾ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ ਸੋਹੈ ॥

ਰੰਗਿ ਰਤੌ ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਲ ਨਾਮੁ ਸੁਰਿ ਨਰਹ ਬੋਹੈ ॥

ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਔਸਧ ਕੀਆ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਪਨੇ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਆਪਕੋ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਸੁਖ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਨੀਸਾਣੁ) ਨਿਸਾਨ ਅਰਥਾਤ ਝੰਡਾ ਵਾ ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਾਥ ਆਪ ਰਤੇ ਹੋ ਜਿਸ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਨੇ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਸ਼ ਆਦੀ ਸਭੀ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਬੋਹੈ) ਸੁਗੰਧੀ ਸਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਪਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਰਵਿ ਲੋਇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਪਰਸੁ) ਮਿਲਨਾ ਵਾ ਕੁਹਾੜਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕਾ (ਸਤੁ) ਜਸ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਤ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨੇ ਤੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਚੁ ਤੀਰਥੁ ਸਚੁ ਇਸਨਾਨੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਭਾਖੰਤੁ ਸੋਹੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਸਚ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਭੋਜਨ ਆਪਕੋ(ਭਾਉ)ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸਦਾ ਆਪਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੋਭਤਾ ਹੈ॥

ਸਚੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਤੀ ਬੋਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਕੋ (ਬੋਹੈ)ਸੁਗੰਧਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਵਰਤੁ ਸਚੁ ਕਬਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣੁ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸੰਜਮ ਹੈ ਔ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਬ੍ਰਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਕਵੀ ਜਨ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਸਚੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਨਮ (ਪਰਵਾਣੁ) ਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਅਮਿਅ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਭ ਕਰੈ ਹਰੈ ਅਘ ਪਾਪ ਸਕਲ ਮਲ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰੈ ਸਭੈ ਬਲ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਕੀ ਤਰਫ ਆਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਔ ਬਡੇ ਅਘ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਲੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਸਕੇ ਵਸ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਹ ਖੋਵੈ ॥
ਗੁਰੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਦਰੀਆਉ ਜਨਮ ਹਮ ਕਾਲਖ ਧੋਵੈ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਓਹ ਖੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨੌਂ ਨਿਧ ਔ ਦਰੀਆਉ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ (ਹਮ) ਤਮਾਮ ਜਨਮੋਂ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕੋ ਧੋਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸੁ ਕਹੁ ਟਲ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥

'ਟਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੇਵੀਐ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਜਾਤਾਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ ੩ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੋ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਜੋ ਭੱਟ ਹੈਂ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸਿਵਰਿ ਸਾਚਾ ਜਾ ਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਏਕ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਛਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚਾ (ਪੁਰਖ) ਸਿਮਰੋ ॥

ਜਿਨਿ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਤਾਰੇ ਸਿਮਰਹੁ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨੁ) ਮੁਖ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕੁ ਨਾਨਕੁ ਲਹਣਾ ਥਪਿਓ ਜੇਨ ਸ੍ਰਬ ਸਿਧੀ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਹਣੇ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਗਾਦੀ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸਰਬ ਸਿਧੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਜਨ ਕਲ੍ਯ ਸਬੁਧੀ ਕੀਰਤਿ ਜਨ ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਰੀਯਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ(ਸਬੁਧੀ)ਸ੍ਰੇਸਟ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਮੰਰਦਾਸ ਜੀ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਿਸਥਾਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ॥ਸੋ ਕੀਰਤੀ ਕੈਸੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਭਈ ਹੈ ?

ਕੀਰਤਿ ਰਵਿ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਸੰਸਾਰਹ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਮਵਲ ਸਰਾ ॥

ਸੋ ਕੀਰਤੀ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣੋਂ ਵਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ (ਸਾਖ) ਖੇਤੀਓਂ ਮੈਂ ਔ (ਤਰੋਵਰ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਜੜ ਜੰਗਮ (ਸਰਾ) ਸਰਬ ਮੈ ਵਾ (ਸਰਾ) ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ (ਮਵਲ) ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਹਿ ਪੁਬਿ ਅਰੁ ਪਸ੍ਚਮਿ ਜੈਜੈਕਾਰੁ ਜਪੰਥਿ ਨਰਾ ॥

ਪੂਰਬ ਉਤਰ ਦਖਣ ਪਸਚਮ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਦਾਯਉ ਉਲਟਿ ਗੰਗ ਪਸ੍ਚਮਿ ਧਰੀਆ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸਾਹਿਬਜੀ ਨੇ ਹੇਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਆਪਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਮੁਖ ਤੇ ਵਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਰਤਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੰਗਾ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਜਾਤੀ ਕੋ ਉਲਟਾਇ ਕਰ ਪਸਚਮ ਮੈਂ ਧਰ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬਿਭੂਤੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦਿਓਂ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਤਿਨਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖਸੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਜਾਤੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੋ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਅਛਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਫੁਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਹਿ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਜਖ੍ਯ ਅਰੁ ਕਿੰਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਹਰਾ ॥

(ਸੋਈ) ਉਸੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਖ ਔ ਕਿੰਨਰ ਆਦੀ ਦੇਵਤੇ ਔ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਸਿਧ ਪੁਨਾ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੇ ਹਾਰੇ· (ਹਰਾ) ਸਿਵ ਜੀ ਆਦਿ ਸਭੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਹਿ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ ਅਵਰ ਧ੍ਰੂ ਮੰਡਲ ਨਾਰਦਾਦਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਵਰਾ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ (ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ) ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਧ੍ਰੂ ਅਪਨੇ (ਮੰਡਲ) ਲੋਕੋਂ ਮੈ ਔ ਨਾਰਦ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਦੀ ਭਗਤ ਇਤਯਾਦੀ ਜੋ (ਵਰਾ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਸੀਅਰੁ ਅਰੁ ਸੂਰੁ ਨਾਮੁ ਉਲਾਸਹਿ ਸੈਲ ਲੋਅ ਜਿਨਿ ਉਧਰਿਆ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਸੀਅਰੁ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ (ਉਲਾਸਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ ਜੋ ਜੜ ਲੋਕ ਥੇ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ(ਸੈਲ)ਪਥਰੋਂ ਸੇ ਜੋ ਭਾਰੇ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਵਾ ਪਰਬਤੋਂ ਕੋ ਔ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਅਰਥ ॥ ੨ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਵਰਿ ਨਵ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਸਮੁਧਰਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨੌ ਨਾਥ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਵਜੀ ਔ ਸਨਕਾਦਿਕੋਂ ਨੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਚਵਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਜਿਤੁ ਰਾਤੇ ਅੰਬਰੀਕ ਭਵਜਲੁ ਤਰਿਆ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚੋਰਾਸੀ ਸਿਧਿ ਔ ਬੁਧਿ ਆਦੀ ਨਵ ਗ੍ਰਹਿ ਵਾ ਬੁਧਵਾਨ ਜਨ ਸਭੀ (ਰਾਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਸੇ ਅੰਬਰੀਕ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਉਧਉ ਅਕ੍ਰੂਰੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮਾ ਕਲਿ ਕਬੀਰ ਕਿਲਿਵਿਖ ਹਰਿਆ ॥

ਪੁਨਾ ਉਧਵ ਜੀ ਅਕ੍ਰੂਰ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸਰਬ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਸਰਬ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਹਰਿਆ) ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਅਰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ ਜਤੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ॥

ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰਕੇ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਨਾਮ ਜਤੀਓਂ ਔ ਤਪੀਸਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਗੰਗੇਵ ਪਿਤਾਮਹ ਚਰਣ ਚਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿਆ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ (ਗੰਗੇਵ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਭੀਸਮਪਿਤਾਮਾ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਰਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਦਾਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਗੁਰੂ ਗੰਭੀਰ ਗਰੂਅਮਤਿ ਸਤ ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੀਆ ॥

ਗੰਭੀਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ (ਗਰੂਅਮਤਿ) ਭਾਰੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਦੇ ਕਰਤੇ (ਸੰਤ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਈਹਾਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕਿਤਿ ਸੰਸਾਰਿ ਕਿਰਣਿ ਰਵਿ ਸੁਰਤਰ ਸਾਖਹ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਕਿਤਿ) ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੂਰਜ ਕੀਆ ਕਿਰਣੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਸੁਰਤਰ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ (ਸਾਖਹ) ਟਾਹਣੀਓਂ ਵਤ ਮਨ ਕੀਆ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਿ ਪੁਬਿ ਦੇਸਿ ਪਸ੍ਚਮਿ ਜਸੁ ਭਾਖਹ ॥

ਉਤਰ ਦਖਣ ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਪਸਚਮ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਤ ਇਹੁ ਸਕਯਥੁ ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥

ਜਨਮ ਤਾ ਏਹ ਸਫਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਆਸਾਸੈ ॥

(ਸੁਰਿ)ਦੇਵਤੇ ਔ ਮਨੁਖ ਗਣ ਔ ਗੰਧਰਬ ਆਦੀ ਪੁਨਾ ਛੇ ਦਰਸਨ ਜੋ ਭੇਖ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ (ਆਸਾਸੈ) ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹੀ ਅਸੰਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਆਸਾਸੈ) ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਲਉ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਤੇਜੋ ਤਨੌ ਕਲ੍ਯ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਧ੍ਯਾਇਓ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਭਲਉ) ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕੁਲ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਤੇਜੋ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੌ) ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਹਰਣੁ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤੈ ਪਾਇਓ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਭਉਜਲ ਹਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸੋਈ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦੇਵ ਤੇਤੀਸ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨਰ ਨਾਮਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਪੁਨਾ ਸਾਧਕ ਔਰ ਸਿਧ ਔਰ ਮਾਨੁਖ੍ਯ ਧ੍ਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਖੰਡੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿਓ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਰਖ ਔ ਸੋਗ ਆਦੀ ਸਮ ਕਰਕੇਸਹਾਰੇਹੈਂ॥

ਨਾਮੁ ਸਿਰੋਮਣਿ ਸਰਬ ਮੈ ਭਗਤ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਿਰੋਮਨੀ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਭਗਤ ਜਨ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰ ਗੁਰ ਤੁਸਿ ਦੀਓ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਆਪ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ (ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿ ਸੂਰਉ ਸੀਲਿ ਬਲਵੰਤੁ ਸਤਭਾਇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਗਰੂਅਮਤਿ ਨਿਰਵੈਰਿ ਲੀਣਾ ॥

ਆਪ ਕੈਸੇ ਹੋ? ਸਤਵਾਦੀ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਜੀਤਨੇ ਕੋ ਸੂਰਮੇਂ ਹੋ ਪੁਨਾ (ਸੀਲਿ) ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਬਲਵੰਤ ਹੋ ਔਰ ਆਪਨੇ ਅਪਨੀ ਬਹੁਤੀ ਸੰਗਤਿ ਕੋ(ਸਤਭਾਇ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਗਰੂਅਮਤਿ) ਭਾਰੀ ਸਿਖਯਾ ਦੇ ਕਰਕੇ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲੀਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਧੀਰਜੁ ਧੁਰਿ ਧਵਲੁ ਧੁਜਾ ਸੇਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਬੀਣਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਧੁਰਿ)ਆਦਿ ਸੇ ਧੌਲ ਕੇ ਤਾਈ ਧਰਤੀ ਉਠਾਵਨੇ ਕਾ ਧੀਰਜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਪਤਖ (ਸੇਤਿ) ਉਜਲ ਧੁਜਾ (ਬੀਣਾ) ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪਰਸਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੁ ਜਿਹ ਕਰਤਾਰਹ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਾਥ (ਸੰਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨ (ਪਿਆਰੁ) ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪਰਸਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕੀ (ਪਰਸਹ) ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਕਰਕੇ ਪਰਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪ ਮਿਲਾਪ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਅਮਰਿ ਗੁਰਿ ਕੀਤਉ ਜੋਗੁ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਜੋਗੁ) ਲਾਯਕ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮੁ ਨਾਵਣੁ ਨਾਮੁ ਰਸ ਖਾਣੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮ ਰਸੁ ਸਦਾ ਚਾਯ ਮੁਖਿ ਮਿਸ੍ਟ ਬਾਣੀ ॥

ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਆਪ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ਔ ਅਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੋਜਨ ਕਾ ਰਸ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਮੁਖ ਤੇ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਓ ਜਿਸੁ ਪਸਾਇ ਗਤਿ ਅਗਮ ਜਾਣੀ ॥

ਤਾਤੇ ਆਪ ਧੰਨਯ ਹੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਦਾਤਿ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ (ਅਗੰਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪਰਾਪਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲ ਸੰਬੂਹ ਸਮੁਧਰੇ ਪਾਯਉ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲਾਂ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਕਯਥੁ ਜਨਮੁ ਕਲ੍ਯ੍ਯੁਚਰੈ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ੍ਯਉ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ (ਸਕਯਥੁ) ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਬਾਰਿਜੁ ਕਰਿ ਦਾਹਿਣੈ ਸਿਧਿ ਸਨਮੁਖ ਮੁਖੁ ਜੋਵੈ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸੱਜੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਬਾਰਿਜ) ਕਮਲ ਕਾ ਚਿਹਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਧੀਆ ਸਨਮੁਖ ਖੜੀਆ ਹੋਕਰ ਆਪ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਕੋ (ਜੋਹੈ) ਦੇਖ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਗਯਾ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈਂ ॥

ਰਿਧਿ ਬਸੈ ਬਾਵਾਂਗਿ ਜੁ ਤੀਨਿ ਲੋਕਾਂਤਰ ਮੋਹੈ ॥

ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਅਕਹੀਉ ਸੋਇ ਰਸੁ ਤਿਨਹੀ ਜਾਤਉ ॥

ਪੁਨਾ ਰਿਧੀਆਂ ਆਪ ਕੇ ਖਬੇ ਅੰਗ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੀਆ ਹੈਂ। ਜੋ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮੋਹ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਆਗਿਆ ਚਾਹਤੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਅਕਹ ਸਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਵਿਸੇ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਤਿਸ ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਜਣਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਮੁਖਹੁ ਭਗਤਿ ਉਚਰੈ ਅਮਰੁ ਗੁਰੁ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਉ ॥

ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ ਸਚਉ ਕਰਮੁ ਕਲ੍ਯ੍ਯ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਧਾਇਅਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਮੁਖ ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ

ਰਹਿਤੇ ਹੋ। ਆਪ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪੀ ਸਰੇ ਕਰਮ ਕਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਲੇਖ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਨੇ ਆਪ ਕੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਧਿਆਯਾ ਹੈ॥

ਪਰਸਿਅਉ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਰਬ ਇਛ ਤਿਨਿ ਪਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਸਭ ਕੇ (ਗੁਰ) ਪੂਜਯ ਰੂਪ (ਤਿਲਕੁ) ਸਿਰੋਮਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪ (ਪਰਸਿਅਉ) ਮਿਲੇ ਹੋ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਇਛਾ ਕੋ ਆਪ ਸੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਬ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ॥ ੯॥ ਅੰਗੋਂ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਚਰਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਚਰਣ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਵਲਿਰਯ ॥

ਚਰਨ ਤਬ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਸਕਯਥ) ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੇਤ (ਪਵਲਿਰਯ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪੜੇਂ॥

ਹਥ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਹਥ ਲਗਹਿ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਯ ॥

ਔਰ ਹਾਥ ਤਬ ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਾਰਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ (ਪਯ) ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹਾਥ ਲਗੇਂ॥

ਜੀਹ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਜੀਹ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਭਣਿਜੈ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਹਵਾ ਤੌ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਜਿਹਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ॥

ਨੈਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਨਯਣਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਪਿਖਿਜੈ ॥

ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਤਬ ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰ ਸਕਾਰਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇਂ॥

ਸ੍ਰਵਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਸ੍ਰਵਣਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਸੁਣਿਜੈ ॥

ਸਕਯਥੁ ਸੁ ਹੀਉ ਜਿਤੁ ਹੀਅ ਬਸੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਜਗਤ ਪਿਤ ॥

ਪੁਨਾ ਸ੍ਰਵਨ ਤੌ ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸ੍ਰਵਣਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੇਂ ਔਰ ਸੋਈ ਰਿਦਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਂ॥

ਸਕਯਥ ਸੁ ਸਿਰੁ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਜੋ ਸਿਰੁ ਨਿਵੈ ਗੁਰ ਅਮਰ ਨਿਤ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸੀਸ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਸੀਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਪਰ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿੰਵਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਔ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਰਬ ਅੰਗ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥ ੧॥ ੧੦॥

ਤਿਨਰ ਦੁਖ ਨਹ ਭੁਖ ਤਿਨਰ ਨਿਧਨ ਨਹੁ ਕਹੀਅਹਿ ॥

ਤਿਨਰ ਸੋਕੁ ਨਹੁ ਹੁਐ ਤਿਨਰ ਸੇ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਅਹਿ ॥

ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਨਾ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ ਨਿਰਧਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ। ਔਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸੋਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ (ਸੇ) ਤੀਨ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥

ਤਿਨਰ ਸੇਵ ਨਹੁ ਕਰਹਿ ਤਿਨਰ ਸਯ ਸਹਸ ਸਮਪਹਿ ॥

ਤਿਨਰ ਦੁਲੀਚੈ ਬਹਹਿ ਤਿਨਰ ਉਥਪਿ ਬਿਥਪਹਿ ॥

ਤੇ ਨਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੁਲੀਚੇ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇ ਨਰ ਪਲ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ (ਉਥਪਿ) ਉਠਾਇ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਲ ਮੇਂ (ਬਿਥਪਹਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥

ਸੁਖ ਲਹਹਿ ਤਿਨਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਅਭੈ ਪਟੁ ਰਿਪ ਮਧਿ ਤਿਹ॥

ਸਕਯਥ ਤਿਨਰ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਜਿਹ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮਾਦੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂਓਂ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਸਭਯਤਾ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਮੋਖ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਸੋਈਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਫਲ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥ ੨॥ ੧੧॥ ਅਬ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੈ ਪਢਿਅਉ ਇਕੁ ਮਨਿ ਧਰਿਅਉ ਇਕੁ ਕਰਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਓ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਔ ਏਕ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਏਕ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਤੁਮਨੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਯਨਿ ਬਯਨਿ ਮੁਹਿ ਇਕੁ ਇਕੁ ਦੁਹੁ ਠਾਂਇਨ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ (ਮੁਹਿ) ਦ੍ਵਾਰੇ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਬਚਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਭੀ ਏਕ ਕਾ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਜੀਵ ਈਸਰ ਰੂਪੀ (ਦੁਹਿ ਠਾਇਨ) ਦੋਨੋਂ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨਿ ਇਕੁ ਪਰਤਖਿ ਇਕੁ ਇਕਸ ਮਹਿ ਲੀਣਉ ॥

ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਔ (ਪਰਤਖਿ) ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਔਰ ਸਖੋਪਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸੀ ਏਕਥੀਰ ਲੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ॥

ਤੀਸ ਇਕੁ ਅਰੁ ਪੰਜਿ ਸਿਧੁ ਪੈਤੀਸ ਨ ਖੀਣਉ ॥

ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਤੀਸ ਰੋਜੇ ਅਰ ਪੰਜ ਨਿਵਾਜੋ ਮੈ ਜਿਸ ਆਪ ਨੇ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਸਿਧ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੇ ਚੋਬੀਸ ਇਕਾਦਸੀ,ਗਣੇਸ਼ ਚੋਥ, ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ, ਰਾਮ ਨੌਮੀ, ਸੰਕ੍ਰਾਤ, ਅਮਾਵਸ, ਵਿਤੀਪਾਤ ਆਦਿਕ ਪੰਚਭੂਤ ਪੈਂਤੀਸ ਮੈਂ ਭੀ ਓਹ ਏਕ ਖੀਣ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਘਟ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਇਕਹੁ ਜਿ ਲਾਖੁ ਲਖਹੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਇਕੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਵਰਨਿਅਉ ॥

ਏਕ ਤੇ ਜੋ ਲਾਖ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਤੇ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਔਰ ਸਰਗੁਣ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਜੋ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਕਰਕੇ ਵਰਨਨ ਕੀਆਹੈ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਤੂ ਇਕੁ ਲੋੜਹਿ ਇਕੁ ਮੰਨਿਅਉ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਜਾਲਪ'ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ਼ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਤਿਸ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਹੀ (ਲੋੜਹਿ) ਚਾਹਿਤੇ ਹੋ ਔਰ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਮਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਜਿ ਮਤਿ ਗਹੀ ਜੈਦੇਵਿ ਜਿ ਮਤਿ ਨਾਮੈ ਸੰਮਾਣੀ ॥

ਜਿ ਮਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਚਿਤਿ ਭਗਤ ਕੰਬੀਰਹਿ ਜਾਣੀ ॥

ਜਿਸ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਕੋ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਬੁਧੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੇਹੜੀ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਭਈ ਹੈ ਔ ਜੋ ਮਤ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਕਰਤੂਤਿ ਰਾਮੁ ਜੰਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ ॥

ਅੰਮਰੀਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਰਣਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਮਤ ਕਰ ਰੁਕਮਾਗਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਤੂਤ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਪੂਣ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਨਿਤ ਹੀ (ਜੰਪਹੁ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਅੰਬਰੀਕ ਜੀ ਨੇ ਔ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਨੇ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਤੈ ਲੋਭੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜੀ ਸੁਮਤਿ ਜਲਜ ਜਾਣੀ ਜੁਗਤਿ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਭਗਤੁ ਹੈ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ਮੁਕਤਿ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਜਲ'ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸੋਈ ਪੂਰਬੋਕਤ ਮਤ ਕਰਕੇ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਲੋਭ ਕ੍ਰੋਧ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈਂ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵੋਂਗਾ ॥੪॥ ੧੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਾਲਪ ਨਾਮ ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਪੁਹਮਿ ਪਾਤਿਕ ਬਿਨਾਸਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ (ਪੁਹਮਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਪਾਤਿਕ) ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਆਸਾਸਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸਣੇ ਸੇ ਸਿਧ ਔ ਸਾਧਕ (ਆਸਾਸਹਿ) ਨਿਰਸੰਸੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਭੀ ਪਰਸਣੇ ਕੋ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਧਿਆਨੁ ਲਹੀਐ ਪਉਮੁਕਿਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸਣੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ (ਪਉਮੁਕਿਹਿ) ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਲਈਦੀ ਹੈ ਵਾ ਚੌਰਾਸੀ ਰੂਪ (ਪਉ) ਬਾਜੀ (ਮੁਕਿਹਿ) ਅੰਤ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਅਭਉ ਲਭੈ ਗਉ ਚੁਕਿਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸਣੇ ਸੇ ਅਭੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾ (ਗਉ) ਗਵਨ ਚੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਪੂਰਬ ਤੁਕ ਕਾ ਹੀ ਅਨਵਾਦ ਕੀਆ ਹੈ. ॥

ਇਕੁ ਬਿੰਨਿ ਦੁਗਣ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ ਜਾਸੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ ॥

ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਗਿਣੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਤਬ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ(ਜਾ) ਜਬ ਇਹ ਮਾਨੁਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ (ਸੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਲਪਾ ਪਦਾਰਥ ਇਤੜੇ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਡਿਠੈ ਮਿਲਹਿ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਾਲਪ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਫਲ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਇਤੜੇ) ਬਹੁਤੇ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਮਿਲਹਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਨਕਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਕੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਲਹਣਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤਾਸੁ ਚਰਣਹ ਲਿਵ ਰਹਿਅਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਤੁ ਕੁਲਿ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਆਸਾ ਨਿਵਾਸੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਕਵਣ ਵਖਾਣਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪ ਕੁਲ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਸਾ ਕੇ (ਨਿਵਾਸੁ) ਪਾਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਵਾ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਵਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਗੁਣ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਤਿਨਹ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਉ ॥

ਜੋ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਣ ਹੈ ਸੋਈ ਇਨੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ॥

ਬੋਹਿਥਉ ਬਿਧਾਤੈ ਨਿਰਮਯੋ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਉਧਰਣ ॥

(ਬਿਧਾਤੈ) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਔਰ ਕੁਲੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਬੋਹਿਥਉ) ਜਹਾਜ (ਨਿਰਮਯੋ) ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀਰਤੁ ਕਹੈ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤੁਅ ਪਾ ਸਰਣ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕੀਰਤਿ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਮੁਝਕੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ ॥

ਸਰਬ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਨਾਰਾਯਣ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਬੀਚ (ਪਰਵਰਿਯਉ) ਪ੍ਰਵਿਰਤਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪ ਹੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ ਜੋਤਿ ਜਗ ਮੰਡਲਿ ਕਰਿਯਉ ॥

ਤਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਅਕਾਰ ਧਾਰਕੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਸੇ ਜਗਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਕਹ ਤਹ ਭਰਪੂਰੁ ਸਬਦੁ ਦੀਪਕਿ ਦੀਪਾਯਉ ॥

ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਖਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਸਿਖਹ ਸੰਗ੍ਰਹਿਓ ਤਤੁ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਜਿਨ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰਿਉ ਅੰਗਦ ਲਹਣੇ ਸੰਗਿ ਹੁਅ ॥

ਲਹਿਣੇ ਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੰਪਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕੁਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਅਵਤਰੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਜਨਮ ਜਨਮ ਪਾ ਸਰਣਿ ਤੁਅ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਪਾ) ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸਿਖਹ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਪ ਤਪ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਸਰਣਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਉਬਰਹਿ ਛੋਡਿ ਜਮਪੁਰ ਕੀ ਲਿਖਹ ॥

ਔਰ ਜੋ ਆਪਕੀ ਸਰਣਿ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਮਪੁਰੀ ਕੇ ਲਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਲਿਖਤ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਰਪੂਰੁ ਰਿਦੈ ਉਚਰੈ ਕਰਤਾਰੈ ॥
ਗੁਰੁ ਗਉਹਰੁ ਦਰੀਆਉ ਪਲਕ ਡੁਬੰਤ੍ਹ ਤਾਰੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਦਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਾਂਤੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਆਪ (ਗਉਹਰੁ) ਮੋਤੀ ਵਤ ਉਜਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਔ ਸੰਸਾਰ ਦਰੀਆਵਿ ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਦੇਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਡੂਬਤਿਓਂ ਕੋ ਏਕ ਪਲ ਮੈਂ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰਿ੍ਉ ਗੁਣ ਕਰਤਾਰੈ ਉਚਰੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਆਪ ਅਵਤਰੇ ਹੋ ਔ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਉ ਤਿਨ੍ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਪਰਹਰ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਕੋ (ਪਰਹਰ) ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੈ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਰਦਾਸਿ ਕਹਉ ਪਰੁ ਕਹਿ ਭਿ ਨ ਸਕਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੇ ਕੋ ਚਿਤ ਬੀਚ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਕਹਿ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ॥

ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਝੁ ਪਾਸਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਉ ਤਕਉ ॥
ਤੇਰੈ ਹੁਕਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ਤਉ ਕਰਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਯਦਪਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਪਾਸੋਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਨੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਮੁਝਕੋ ਸਦਾ ਹੋਤਾ ਰਹੇ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਨੀਸਾਣ ਲੇਖ ਪੜੇ ਤੌ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ॥

ਜਬ ਗੁਰੁ ਦੇਖੈ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਮੁਖਿ ਮੇਵਾ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਬ ਆਪ ਮੁਝ ਪਰ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖੋ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ (ਮੇਵਾ) ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੀ। ਵਾ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮੇਵੇ ਵਤ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਰਣ ਪੁਰਖ ਜੋ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਸੋ ਕਹਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਕਾਰਣ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜੋ ਆਪ ਫਰਮਾਵਤੇ ਹੋ ਸੋ ਸੋ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਰਬ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਮੁਝਕੋ ਰਾਖੋ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਿਖਾ ਭੱਟ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਿਖੇਕੇ ॥ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰਕੇ (ਤਤੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ (ਤਤੁ) ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੋ॥

ਸਚਿ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਚਿਤਹ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜਨ ਚਿਤ ਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ (ਸਚੁ)

ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਸਿ ਕਰੈ ਪਵਣੁ ਉਡੰਤ ਨ ਧਾਵੈ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔ(ਪਵਣੁ) ਪ੍ਰਾਣ ਜਿਸ ਕੇ ਉਡੰਤ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਔਰ ਲੋਕਾਤ੍ਰੋਂ ਮੈ ਨਹੀਂ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਵਨ ਵਤ ਚੰਚਲ ਜੋ ਮਨ ਸੰਕਲਪ ਕੀ ਉਡਾਰੀ ਮੈਂ ਉਡਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਹੀਂ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਵਸੈ ਦੇਸਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਬੀਚਾਰੁ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਬੁਝ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਵੀਚਾਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ (ਦੇਸ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਰੂਪੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਆਪ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਸਰੂਪ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਛ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਮਿਲ੍ਯਿਉ ਸੋਇ ਭਿਖਾ ਕਹੈ ਸਹਜ ਰੰਗਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਅਉ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਭਿੱਖਾ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਹਮਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਰਹਿਓ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲਿ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਠੇ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਅਹ ਮੁਖਹੁ ਏ ਪੰਡਿਤ ਮਿਠੇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਪੂਰਬ (ਸੰਤ) ਸਾਤ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋ ਖੋਜ ਰਹਿਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਭੇਖਧਾਰੀ ਸਾਧ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਔ ਤਪਸੀਅਹੁ ਕੇ ਤਾਈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਪੰਡਿਤ ਮੁਖ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਹ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਸੁ ਏਕੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਿਨੈ ਨਹੁ ਪਰਚਉ ਲਾਯਉ ॥

ਕਹਤਿਅਹ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੋ ਖੁਸੀ ਨ ਆਯਉ ॥

ਇਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂਆ ਏਕ ਬਰਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾ ਪਰਚਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਵਾ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਪਰਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਹਿਤੀ ਹੋਈ ਤੋ ਹਮ ਨੇ ਸੁਣੀ ਪਰੰਤੂ (ਰਹਿਤ) ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕੋਈ (ਖੁਸੀ) ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਾ ਦੂਜੇ ਖਿਆਲੋਂ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨਕਰੂੰ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਭੀ ਔਗੁਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਦਯਿ ਮਿਲਾਯਉ ਭਿਖਿਆ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਝ ਕੋ ਦਈਵ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਿੱਖਾ ਜੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਅਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਰਖੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਸਮਗ੍ਰੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਹਿਰਿ ਸਮਾਧਿ ਸਨਾਹੁ ਗਿਆਨਿ ਹੈ ਆਸਣਿ ਚੜਿਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪੀ (ਸਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ ਪਹਿਰ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਕੇ ਆਸਨ ਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋ/

ਧ੍ਰੰਮ ਧਨਖੁ ਕਰ ਗਹਿਓ ਭਗਤ ਸੀਲਹ ਸਰਿ ਲੜਿਅਉ ॥

ਔਰ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕਾ ਹੀ ਧਨਖੁ (ਗਹਿਓ) ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੀ ਢਾਲ ਲੇਕਰ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵ ਕਾ (ਸਰਿ) ਬਾਣ ਧਾਰ ਕਰ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਸਾਥ ਲੜੇ ਹੋ ॥

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਅਟਲੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਨੇਜਾ ਗਡਿਓ ॥

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮਦਾਨ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਅਟਲ ਨੇਜਾ ਗਡਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਪਤੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਬਿਖੰਡਿਓ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ (ਅਪਤੁ) ਹੰਕਾਰ ਇਨ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਖੰਡਨ ਕੀਆ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਲਉ ਭੂਹਾਲ ਤੇਜੋ ਤਨਾ ਨ੍ਰਿਪਤਿਨਾਥੁ ਨਾਨਕ ਬਰਿ ॥

(ਭਲਉ) ਉਤਮ (ਭੂਹਾਲ) ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਜੋਮਲ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਹੋ ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਭਏ ਹੋ ਸੰਪੂਰਨ (ਨ੍ਰਿਪਤਨਾਥ) ਰਜਿਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਭਏ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਚੁ ਸਲ੍ਯ ਭਣਿ ਤੈ ਦਲੁ ਜਿਤਉ ਇਵ ਜੁਧੁ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸਲ ਭੱਟ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਨੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਯੁਧ ਕਰਕੇ (ਇਵ) ਐਸੇ ਆਸੁਰੀ ਦਲ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੨੧ ॥

ਘਨਹਰ ਬੂੰਦ ਬਸੁਅ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੁਸਮ ਬਸੰਤ ਗਨੰਤ ਨ ਆਵੈ ॥

(ਘਨਹਰ) ਬਦਲੋਂ ਕੀਆ ਬੂੰਦੋਂ ਕੀ ਔ (ਬਸੁਅ) ਧਰਤੀ ਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਜੋ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਆਦੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਕੇ ਪੁਨਾ ਬਸੰਤ ਕੇ ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਕਿਰਣਿ ਉਦਰੁ ਸਾਗਰ ਕੋ ਗੰਗ ਤਰੰਗ ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥

ਪੁਨਾਸੂਰਜ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੀਆਂ ਕਿਰਨੋਂ ਕਾ ਔ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਉਦਰ ਕਾ ਗੰਗਾ ਉਪਲਖਤ ਸਰਬ ਨਦੀਓਂ ਕੇਂ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕੌਨ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰੁਦ੍ਰ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਕਬਿ ਜਨ ਭਲ੍ਯ ਉਨਹ ਜੋੁਗਾਵੈ ॥

ਔਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਾ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭੀ ਜੈਸੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ ਦੇਣੇ ਸੇ ਔ ਸਿਵਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਨਾਮ ਕਵੀ ਜਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕੋਈ ਉਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਸਤੂਓਂ ਕੋ ਭੀ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇਵੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਉ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਭਲੇ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥੧॥ ੨੨ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥੬੦ ॥

ਹੇ ਭਲਿਓਂ ਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਗੁਨ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਪਮਾ ਤੁਮਕੋ ਹੀ ਬਨ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਸੀ ਔਰ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਆਪ ਕੋ ਦਈਏ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ ਉਪਮਾਨ ਔ ਆਪ ਹੀ ਉਪਮੇਯ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥ ੬੦ ॥

ਅਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਚੌਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਕ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਧਿਆਵਉ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਗਾਵਉ ॥

ਮਨ ਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ। ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿ ਜਨਹ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਗਾਸਾ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਆਸਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤੁ ਧਿਆਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਨੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਦਾਰਿਦ੍ਰੁ ਨ ਚੰਪੈ ॥ ਕਲ੍ਯ ਸਹਾਰੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਜੰਪੈ ॥

ਜੰਪਉ ਗੁਣ ਬਿਮਲ ਸੁਜਨ ਜਨ ਕੇਰੇ ॥ ਅਮਿਅ ਨਾਮੁ ਜਾਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਆਪਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਦਰਿਦ੍ਰ ਨਹੀਂ (ਚੰਪੈ) ਦਬਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਲਸਹਾਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਜੰਪੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਓਂ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੁਜਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਪੇ ਜਿਸਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ (ਫੁਰਿਆ) ਫਲੀਭੂਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਇਨਿ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਬਦ ਰਸੁ ਪਾਯਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਰਿ ਧਰਿਆ ॥

ਅਪਨੇ ਸਾਥੀਓਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ (ਸਬਦ ਰਸੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਚਾਹਕੁ ਤਤ ਸਮਤ ਸਰੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗਾਹਿਕ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਖਰੀਦਣੇਹਾਰੇ ਔਰ (ਤਤ) ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਮਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ (ਸਰੇ) ਸੰਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ (ਚਾਹਿਕ) ਵੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਕਲ'ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਠਕੁਰ) ਚੌਧਰੀ ਵਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੈ) ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਲਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਖਾਲੀ ਥੇ ਤੇ ਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਭਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛੁਟਤ ਪਰਵਾਹ ਅਮਿਅ ਅਮਰਾਪਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਦ ਭਰਿਆ ॥

ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਅਮਰਾ ਪਦ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਰਵਾਹਿ ਛੁਟ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਸਦਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਰੋਵਰ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਸਦਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਛੂਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਪੀਵਹਿ ਸੰਤ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਮਜਨੁ ਪੁਬ੍ ਜਿਨਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰੀਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਮੈ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਭਉ ਨਿਵਾਰਿ ਅਨਭੈ ਪਦੁ ਦੀਨਾ ਸਬਦ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਧਰੇ ॥

ਔਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਆਪਨੇ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਜੋ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਦੀਆ ਹੇ ਵਹੁ ਉਪਦੇਸ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਹੀ ਆਪਨੇ ਉਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਸਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰ ਮਤਿ ਗੂੜ੍ਹ ਬਿਮਲ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਆਤਮੁ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੁ ਭਯਾ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਕੀ(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਅਤਿ ਗੂਹੜੀ ਹੈ ਔ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਭੀ ਪਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕੋ ਆਤ੍ਮ ਅਨੰਦ ਅਤੀ (ਚਲੂਲੁ) ਗਾਹੜਾ ਅਰਥਾਤ ਸੰਘਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਜਾਗ੍ਯਾ ਮਨੁ ਕਵਲੁ ਸਹਜਿ ਪਰਕਾਸ੍ਯਾ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਘਰਹਿ ਲਹਾ ॥

ਜਬ ਆਪ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ(ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਪਰਕਾਸਿਆ ਤਬ ਆਪਕਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਮਲ (ਜਾਗਿਆ) ਖਿੜ ਆਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਆਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਗੁਰਿ ਦਯਾਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਸਿ ਪੰਚ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ ਜੋ ਆਪਕੋ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ ਸਤ੍ਰੂਓਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੈ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੩ ॥

ਅਨਭਉ ਉਨਮਾਨਿ ਅਕਲ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਸਹਜ ਘਰੇ ॥

ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕਾ (ਉਨਮਾਨ) ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਆਪ ਕੀ (ਅਕਲ) ਕਲਹ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਘਰ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਾ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਗਤੀ ਔ ਭਾਇ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮੇਟਿਆ ਜਨਮਾਂਤੁ ਮਰਣ ਭਉ ਭਾਗਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰੇ ॥

ਔਰ ਆਪਨੇ ਜਨਮ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਜੋ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਭਾਗਾ ਹੈ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਕਲ'ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਦਾਸ(ਠਕੁਰ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੋ ਅਭਰ ਸਰੋਵਰ ਥੇ ਭਾਵ ਰੰਕ ਸੇ ਬੀ ਰੰਕ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸੰਪਤਾ ਸੇ ਵਾ ਗੁਣਾਂ ਸੇ ਭਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਭਰ ਭਰੇ ਪਾਯਉ ਅਪਾਰੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਿਓ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ (ਅਭਰ) ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਔ ਰਿਦੇ ਬੀਰ ਧਿਆਨ ਬੀ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੀ ਧਾਰਿਆ ਹੇ ॥

ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਆਤਮ ਪ੍ਰਬੋਧੁ ਮਨਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥
ਸਦਾ ਚਾਇ ਹਰਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਆਪੇ ਜਾਣਇ ॥

ਧਿਆਨ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਆਤਮ ਬੋਧ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਬੀਚਾਰ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ(ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ,ਸਦਾ (ਚਾਇ)ਉਤਸਾਹਿ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ॥

ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਆਪ(ਸਹਜ)ਗਿਆਨ ਕੇ ਸਹਿਤ(ਰੰਗ)ਅੰਨਦ (ਮਾਣਇ) ਭੋਗ ਰਹੇ ਹੋ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅੰਗਦ ਸੁਮਤਿ ਗੁਰਿ ਅਮਰਿ ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ (ਸੁਮਤਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਆਗੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਕਾ (ਅਮਰਿ) ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯ੍ਚਰੈ ਤੈਂ ਅਟਲ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਟਲ ਰੂਪ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤੋਖ ਸਰੋਵਰਿ ਬਸੈ ਅਮਿਅ ਰਸੁ ਰਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਆਪ ਕੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਤ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਦੁਰਤੁ ਦੂਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ॥ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਪਾਇਅਉ ਦਿੰਤੁ ਹਰਿ ਮਗਿ ਨਹੁਟੈ॥

ਆਪ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸਾਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਅੰਤਰ ਤੇ ਦੂਰ ਨਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਾ (ਦਿੰਤੁ) ਦੀਆ ਹੂਆ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਆਪ (ਹੁਟੈ) ਥਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੋ ॥

ਸੰਜਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਮਫੁਟੈ ॥

(ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਜੀਤਨਾ ਔ ਸਤ ਸੰਤੋਖ (ਸੀਲ) ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਜੋ (ਸੰਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ (ਮਫੁਟੈ) ਅਰਥਾਤ ਫਟਣੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਆਪਨੇ ਪਹਿਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਬਿਧ ਨੈ ਸਿਰਿਉ ਜਗਿ ਜਸ ਤੂਰੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਤੁਲ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ (ਸਿਰਿਉ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕਾ(ਤੂਰੁ) ਵਾਜਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯ੍ਚਰੈ ਤੈ ਅਭੈ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਕਲ'ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੋ ਭੈ ਰਹਿਤ ਮੋਖ ਪਦਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਯਾਹੈ॥੬॥

ਜਗੁ ਜਿਤਉ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਮਨਿ ਏਕੁ ਧਿਆਯਉ ॥
ਧਨਿ ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ(ਪ੍ਰਮਾਣਿ) ਸਦਰਸ ਆਪ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਯੋਗ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਧੰਨਜ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਤਾਕੀ ਦਾਸੀ ॥
ਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਮਿਲਿਓ ਪੁਰਖੁ ਭੇਟਿਓ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ(ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਨੌਂ ਨਿਧੀਯੋਂ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਹੈ ਰਿਧੀਆ ਔ ਸਿਧੀਆ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਰਿਧ, ਸਿਧੀ, ਨਿਧੀ ਸਭੀ ਆਪਕੀ ਦਾਸੀ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕੇ ਤਾਈ ਭੇਟਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਲੇ ਭਗਤ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੇ ਸੋ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਅਉ ॥
ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਯ੍ਚਰੈ ਤੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਅਉ ॥੭॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਲਗ ਕਰਕੇ ਪੂਰਬਲੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਆਦੀ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਬਲੀ ਨਹੁਟਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹੁ ਅਮਿਅ ਧਾਰਾ ਰਸੁ ਗੁਟਇ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰਬਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਪਰਵਾਹਿ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਪੂਰਬਲੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਨ ਹੁਟਇ) ਥਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਗਾਧ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਆਪ (ਗੁਟਇ) ਗੁਟਕਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਭਾਵ ਪਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਮਤਿ ਮਾਤਾ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ ਸਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਯਉ ॥
ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਜਗਤੁ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਤਰਾਯਉ ॥

ਉਤਮ ਮਤੀ ਆਪਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਔ ਸੰਤੋਖ ਆਪਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨੋ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀ ਆਪਕੀ ਮੂਰਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਆਪ ਕਾ ਸਰੂਪ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਰਿ) ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋਨੀਓਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਰੂਪ ਆਪ (ਸੰਭਵਿਅਉ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਵ ਸੋ ਸਰੂਪ ਆਪ ਹੋਏ ਹੋ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਬਚਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜਗਤ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਅਪਰਪਰੁ ਮਨਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਅਉ ॥
ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਣੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੮ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਅਬਿਗਤ) ਅਵਿਸੇ ਔ ਨੇਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਔਰ (ਅਪਰ) ਲੋਕੋਂ ਤੇ ਜੋ ਪਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਵ ਨਿਧਾਨੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸੁ ਕੀ ਬਿਖੈ ਨਿਵਾਰਣੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਵਿਸਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਜ਼ਹਿਰ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਬੂੰਦ ਵਤ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਤਰੋਵਰ ਫਲਿਓ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਅਹਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਬਡਭਾਗੇ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਫਲਿਆ ਔ ਤਿਸ ਕੋ ਗਿਆਨ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਧੰਨ੍ਯ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪਰਚਾ ਪਾਇਅਉ ॥
ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਪਰਚਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਨੁ) ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸੇਜ ਸਧਾ ਸਹਜੁ ਛਾਵਾਣੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਾਇਚਉ ਸਦਾ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਸੋਹੈ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਚਰਿਓ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਸੰਗਾਦਿ ਬੋਹੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ (ਸਧਾ) ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਆਪ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਵਿਛ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਆਪ ਪਰ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਛਾਇਵਾਨ ਤਣ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਖ ਕੀ (ਸਰਾਇਚਉ) ਕਨਾਤ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਸੀਲ) ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਕਾ (ਸੰਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ ਆਪ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਪਹਰਾਂ ਹੂਆ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੂਰਬੀਰ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋ ਔ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਆਪਨੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ (ਆਚਰਿਓ) ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਟੇਕ) ਤਕੀਆ ਰੂਪ ਆਸਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਆਦਿ ਸੇ ਸੰਗੀ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਿਖ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੇ ਜਨ ਆਪਨੇ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਬੋਹੈ) ਸੁਗੰਧੀ ਸਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਜੋਨੀਉ ਭਲ੍ਯ ਅਮਲੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੵਚਰੈ ਤੁਅ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰਿ ਬਾਸੁ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਭਲੇ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਕੋ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸੁਪਰਸੰਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥
ਜਿਨੑ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਦੁਰਤੁ ਦੂਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ (ਦੂਰੰਤਰਿ) ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਤੇ ਦੂਰ ਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਸਬਦਿ ਲਗਿ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ॥

ਪਰਚਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰ ਪਾਇਅਉ ਤਿਨ ਸਕਯਥਉ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਭਜੁ ਕਲੵ ਕਬਿ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸਭ ਗੁਰੂ ਲਗਿ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪ ਨੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਪਰਚਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ (ਸਕਯਥਉ) ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਭਜ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਗ ਔ ਮੋਖ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਖੇਮਾ ਤਾਣਿਆ ਜੁਗ ਜੂਥ ਸਮਾਣੇ ॥
ਅਨਭਉ ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਜਿਤੁ ਭਗਤਿ ਅਘਾਣੇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ (ਖੇਮਾ) ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਚੰਦੋਏ ਕੇ ਨੀਚੇ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਜੂਥ) ਟੋਲੇ ਕੇ ਟੋਲੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈਂ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਹੋਣਾ ਇਹੀ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਨੇਜਾ) ਬਰਛਾ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ਰੂਪ ਤਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਭਗਤ (ਅਘਾਣੇ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਭਗਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਣੇ ॥
ਇਹੁ ਰਾਜ ਜੋਗ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹੂ ਰਸੁ ਜਾਣੇ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਣੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੂਏਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ (ਰਾਜਜੋਗ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਇਸ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਰਸ ਅਨੰਦ ਆਪ ਹੀ (ਜਾਣੇ) ਜਾਣਤੇ ਹੋ ॥ ੧੨ ॥

ਜਨਕੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਆ ਉਨਮਨਿ ਰਥੁ ਧਰਿਆ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਮਾਚਰੇ ਅਭਰਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਜਨਕੁ) ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਪਿਤਾ ਵਿਸਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੋ ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਕੋ ਜਾਣਿਆਹੈ ਯਥਾ''—ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸਹੀ ਜੇਹਾ'' ਔਰ ਜਿਸ ਆਪਨੇ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਪਰਵਾਹਿ ਰੂਪ ਰਥ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣ ਆਪਨੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਆਚਰੇ) ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਰੋਵਰ ਜੋ (ਅਭਰਾ) ਖਾਲੀ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਸੇ ਆਪ ਨੇ ਭਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਵੈ ॥
ਇਹੁ ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਝਹੀ ਬਣਿਆਵੈ ॥ ੧੩ ॥

(ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਅਮਰਾ ਪੁਰੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ (ਜਨਕ ਰਾਜੁ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਹੀ ਬਨ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੁ ਤਿਨੑ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪੁ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ ॥
ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਧਾਰੈ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਬੀਚਾਰੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੋਵੈ ਜੀਉ॥

ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕੀ (ਇਕਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸੇਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਪੈ।ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਔ ਪਾਪ ਕਹੋ ਤੌ ਕਹਾ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜਵਤ ਹੈ ਸੋ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਸਬਦ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ (ਤਿਸੀ) ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅਨ ਸਭਨ ਦਾਤਾ ਅਗਮ ਗ੍ਯਾਨਿ ਬਿਖ੍ਯਾਤਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਧਿਆਨ ਧਾਵੈ ਪਲਕ ਨ ਸੋਵੈ ਜੀਉ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਬਿਖ੍ਯਾਤਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਅਹਿਨਿਸਿ) ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹੀ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਧਾਵਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੋਹ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਉ ਦੇਖਤ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਜਾਵੈ ਨਾਮੁ ਸੋ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗ੍ਯਾਨਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਧੋਵੈ ਜੀਉ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋ ਜੀਵ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਖੋਟੀ ਮਤ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਤਿਨ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ॥੧॥

ਇਸ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਵਤ ॥

ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਫਲ ਜੋ ਯਥਾਰਥ ਆਤਮ ਬਿਦਯਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਔ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਟੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਿਧ ਸਾਧ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੁਰਿ ਨਰ ਜਾਚਹਿ ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਈਹੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤੇ ਮਾਨੁਖ ਸਿਧ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਕਥ ਕਥਨ ਹਾਰੁ ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈਹੈ ॥

ਭਰਮ ਭੂਲੇ ਸੰਸਾਰ ਛੁਟਹੁ ਜੂਨੀ ਸੰਘਾਰ ਜਮ ਕੋ ਨ ਡੰਡ ਕਾਲ ਗੁਰਮਤਿ ਧ੍ਯਾਈਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੇਰਾ (ਅਪਾਰੁ) ਉਰਾਰ ਕੋ ਪਾਰ ਕੌਨ ਜਾਨੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਰੂਪ ਅਕਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਮਝ ਆਪ ਹੀ ਕੋ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵੋ ਐਸਾ ਜਤਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ (ਸੰਘਾਰ)ਸਮੂਹ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੋ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ਵੋਹ ਕੌਨ ਜਤਨ ਹੈ ? ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਲੇਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਧ੍ਯਾਈਹੈ) ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਜਮ ਕਾਲ ਕਾ ਡੰਡਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥

ਮਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗਧ ਬੀਚਾਰੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਪੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੂਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਥ੍ਯਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਪ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਗਿਆਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਸੇਵਾ ਸਰੇਉ ਏਕ ਮੁਖ ਰਸਨਾ ਰਸਹੁ ਜੁਗ ਜੋਰਿ ਕਰ ॥

ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੋਂ ਔਰ ਕੌਨ ਸੇਵਾ (ਸਰੇਉ)ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਕਿ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਭੀ ਅਕਹ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਭੀ ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤੀ ਜਿਸਤੇ ਆਪ ਕੋ ਪਰਸੰਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂਤੇ ਮੁਖ ਸੇ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੈਂ ਹੀ (ਰਸਹੁ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਵੋਂ ॥

ਫੁਨਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਜਾਨੁ ਅਨਤ ਦੂਜਾ ਨ ਮਾਨੁ ਨਾਮੁ ਸੋ ਅਪਾਰੁ ਸਾਰੁ ਦੀਨੋ ਗੁਰਿ ਰਿਦ ਧਰ॥

ਪੁਨਾ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕੇ (ਅਨਤ) ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਨਲ੍ਯ ਕਵਿ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਚ ਕੰਚਨਾ ਹੁਇ ਚੰਦਨਾ ਸੁਬਾਸੁ ਜਾਸੁ ਸਿਮਰਤ ਅਨਤਰ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਨਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਕੋ ਹਮ ਕੱਚ ਵਤ ਤੁਛ ਜੀਵ ਪਰਸ ਕਰਕੇ (ਕੰਚਨਾ) ਸ੍ਵਰਨ ਰੂਪ ਅਮੋਲਕ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਔਰ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਵਤ ਜੋ ਇਤ੍ਰ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵਾਲੇ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਸੋ

ਜਨ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਾਕੇ ਦੇਖਤ ਦੁਆਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਨਿਵਾਰੇ ਜੀ ਹਉ
ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਦ੍ਵਾਰੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਹਮਨੇ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਨਕ ਚੰਦੁ
ਜਗਤ ਭਯੋ ਆਨੰਦੁ ਤਾਰਨਿ ਮਨੁਖ੍ਯ ਜਨ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਜੋ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਤਖਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਦੇ ਭਏ ਜਿਨਕੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀਅਉ ਨਿਧਾਨੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗਿਆਨੁ ਪੰਚਭੂਤ ਬਸਿ ਕੀਨੇ ਜਮਤਨ ਤ੍ਰਾਸ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਨਾਮ ਵਾ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਖਤ ਦੇਕਰ ਤਿਸ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਭੂਤੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਭੈ (ਜਮਤਨ) ਉਤਪਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਕਲਿਜੁਗ ਰਾਖੀ ਪਤਿ
ਅਘਨ ਦੇਖਤ ਗਤੁ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਕਰੀ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਤਖਤ ਪਰ ਬਿਰਾਜੇ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ? ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਸਰਬ (ਅਘਨ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਗਤੁ) ਨਸਟ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਭ ਬਿਧਿ ਮਾਨਿਉ ਮਨੁ ਤਬ ਹੀ ਭਯਉ ਪ੍ਰਸੰਨੁ
ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਜਬ ਆਪ ਪਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਤਖਤ ਆਪ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਰਡ ਔਰ ਛੰਦਉਚਾਰਨਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਰਡ ॥ ਜਿਸਹਿ ਧਾਰ੍ਯਿਉ ਧਰਤਿ ਅਰੁ ਵਿਉਮੁ ਅਰੁ ਪਵਣੁ
ਤੇ ਨੀਰ ਸਰ ਅਵਰ ਅਨਲ ਅਨਾਦਿ ਕੀਅਉ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਔਰ (ਵਿਉਮੁ) ਅਕਾਸ ਔਰ ਪਵਨ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਅਨਲ) ਅਗਨੀ ਔਰ ਜਲ ਕਾ (ਸਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਤਲਾਵ ਪੁਨਾ (ਅਨਾਦਿ) ਅੰਨ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਸਿ ਰਿਖਿ ਨਿਸਿ ਸੂਰ ਦਿਨਿ ਸੈਲ ਤਰੂਅ ਫਲ ਫੁਲ ਦੀਅਉ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਸਿ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਔ (ਰਿਖਿ)ਤਾਰੇ ਔ (ਨਿਸਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ (ਸੂਰ) ਸੂਰਜ ਦਿਨ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤ ਆਦੀ ਰਚ ਕਰਕੇ (ਤਰੂਅ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਫਲ ਫੁਲ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਪਤ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕਿਅ ਧਾਰਿਓ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਾਸੁ ॥

ਦੇਵਤੇ ਮਨੁਖ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਨੇ ਇਸ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਇਹ ਤੀਨ ਲੋਕ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧॥ ੫॥

ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੫॥

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨੁ ਭਇਅਉ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਸ੍ਰਵਣਹਿ ਸੁਣਿਓ ॥
ਬਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਯਉ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭਣਿਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕਾਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਚਤੇ (ਕੰਚਨੁ)

ਸੂਰਨ ਵਤ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਗਣ ਭੀ ਥਾ ਸੋ ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਖ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਲੋਹਉ ਹੋਯਉ ਲਾਲੁ ਨਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਦਿ ਧਾਰੈ ॥
ਪਾਹਣ ਮਾਣਕ ਕਰੈ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕਹਿਅਉ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਬ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਤੇ ਹੋ ਤਬ ਜੋ ਜੀਵ ਸਸਤਾ ਥਾ ਵਾ ਜੜ ਭਾਵ ਸਕਾਮੀ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੀ ਥਾ ਸੋ ਲਾਲ ਵਤ ਬਿਕੀਮਤਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੂਏ ਗਿਆਨ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਚਾਹੇ ਸਮਾਨ ਪਾਥਰ ਵਤ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੋ ਆਪ ਨੇ ਮਾਣਕ ਵਤ ਦੁਰਲਭ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਠਹੁ ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਅਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਤਿਨ ਕੇ ਗਇਅ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਰਨ ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਸੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਸੁਰਿ ਨਰ ਭਇਅ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਕਾਸਟ ਵਤ ਥੇ ਤਿਸਕੋ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਨੇ (ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਭਗਤੀ ਰਹਿਤ ਜਸ ਹੀਨ ਥੇ ਸੋ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਅਰ ਜਸ ਵਾਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਔ ਦਰਿਦ੍ਰ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪਸੂ ਤੇ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤਾ ਔ ਪ੍ਰੇਤ ਤੇ (ਨਰ) ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਸੂ ਔ ਪ੍ਰੇਤੋਂ ਤੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੇਂ ਭੀ (ਨਰ) ਮੁਖਯ ਸਿਰੋਮਣੀ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਧਨਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਵੁ ਦਿਜਇ ॥
ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਲਖ ਬਾਹੇ ਕਿਆ ਕਿਜਇ ॥

(ਜਾਮਿ) ਜਬ ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ (ਵਲਿ) ਪਖਯ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਧਨ ਕਿਆ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਖ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਿਸਕੋ ਲਾਖੋਂ ਭੁਜਾ ਭਾਈ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੀ ਕੁਛ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਧਿਆਨ ਅਨਨ ਪਰਿ ॥
ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਸੁ ਸਚਹ ਘਰਿ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਇਹ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਔ ਧਿਆਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤਤਪਰ (ਅਨਨ) ਵਿਰਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚੇ ਘਰ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸਬਦ ਸਾਖੀਆਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਪੈ ਦਾਸੁ ਭਟੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ॥
ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਧਰੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੈ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੁ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਸਮਝ ਨ ਆਵੈ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਰਤਿ ਨ ਸਿਧਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਘੋਰੁ) ਭੈਦਾਯਕ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸਿਧੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਚੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਬਦ ਸਪੁੰਨ ਅਘਨ ਕਟਹਿ ਸਭ ਤੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਸਬਦ ਸਪੁੰਨ) ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੋਤ੍ਰੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨਿਸਟੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਵੇ ॥

ਗੁਰੁ ਨਯਨਿ ਬਯਨਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਕਵਿ ਨਲ੍ਯ ਕਹਿ ॥
ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਨ ਦੇਖਿਅਉ ਨਹੁ ਕੀਯਉ ਤੇ ਅਕਯਥ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਲ ਭੱਟ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਔ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ

ਐ ਉਪਦੇਸ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਅਕਯਥ) ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਸਮ੍ਰਥੁ ਕਲਜੁਗਿ ਸੁਨਤ ਸਮਾਧਿ ਸਬਦ ਜਿਸੁ ਕੇਰੇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ਜੋ ਭਵਸਿੰਧ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਦੁਖਨਿ ਨਾਸੁ ਸੁਖਦਾਯਕੁ ਸੂਰਉ ਜੋ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ਬਸਤ ਤਿਹ ਨੇਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਸੁਖਦਾਯਕ ਸੂਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਸਮੀਪ ਹੀ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਉ ਪੁਰਖੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੁਖੁ ਦੇਖਤ ਅਘ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ (ਪਰੇਰੇ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਹਰਿ ਬੁਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਾਹਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੇਕਰ (ਹਰਿ ਬੁਧਿ) ਆਤਮ ਵਿਸੈਣੀ ਬੁਧੀ ਔ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯੌ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕਾ ਮੁਖ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ (ਗਰੂ) ਬਡਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹੁਤੀ ਜੁ ਪਿਆਸ ਪਿਊਸ ਪਿਵੰਨ ਕੀ ਬੰਛਤ ਸਿਧਿ ਕਉ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ (ਪਿਊਸ) ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਹੋਈ ਥੀ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਕੀ ਸਿਧੀ ਹੇਤ (ਬਿਧਿ) ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਭੋ ਮਨ ਠਉਰ ਬਸੋ ਰਸ ਬਾਸਨ ਸਿਉ ਜੁ ਦਹੰਦਿਸਿ ਧਾਯਉ ॥

ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਰਸ) ਵਿਸਿਓਂ ਕੀਆਂ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਕਰਕੇ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਆਪਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਠੌਰ ਮੈਂ ਭਾਵ ਭੂਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੁ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਸਮ ਜਲ੍ਯਨ ਤੀਰਿ ਬਿਪਾਸ ਬਨਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਲਨ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਿਆਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗਯਉ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਬਰਖਨ ਕੋ ਸੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਅਨੇਕ ਬਰਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਜੰਨ ਦੁਖ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਚਲਾ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਗਰੂ) ਬਡਾ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਿਅਉ ॥

ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਅਉ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਚਰੰਨ ਅਘੰਨ ਹਰ੍ਯਉ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਸਿਖੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਿਖੋਂ ਨੇ (ਅਘੰਨ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਏਕ ਸਮਾਨ ਧਿਆਨ ਸੁ ਨਾਮ ਸੁਨੇ ਸੁਤੁ ਭਾਨ ਡਰ੍ਯਉ ॥

ਜੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਏਕ ਰਸ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਧਰਮਰਾਜਾ ਭੀ ਡਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਹੋਤੇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਜੀ ਮੈਂ ਮਾਪਿਆਂ ਕੇ ਹੋਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ॥

ਭਨਿ ਦਾਸ ਸੁ ਆਸ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਪਰਸੁ ਕਰ੍ਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੁਝਕੋ ਆਸ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਕਰ ਇਨਕੋ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸਤਿ ਕੀਯਉ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰ੍ਯਉ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਜਬ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ (ਸਤ) ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਅਬ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥

ਜੈਸੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਫਾਰੇ ਕਰ ਆਜ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਨਾਮਾ ਭੱਟ ਹੂੰ ਅਬ ਮੇਰੀ ਲਜਾ ਕੋ ਤੈਸੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੈਸੇ ਆਪਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਉਦਰ ਕੋ (ਕਰ) ਹਾਥ ਕੇ (ਆਜ)ਨਖੋਂ ਸਾਥ ਪਾੜ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਲਾਜ ਰਖੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਛੀਨਤ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀਨ ਬਹੁ ਸਾਜ ॥

ਸੋਦਾਮਾ ਅਪਦਾ ਤੇ ਰਾਖਿਆ ਗਨਿਕਾ ਪੜ੍ਹਤ ਪੂਰੇ ਤਿਹ ਕਾਜ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਦਰੋਪਤੀ ਕੇ ਸਕੁਨਿ ਦੁਹਸਾਸਨ ਆਦੀ ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਛੀਨਣੇ ਸੇ ਨਗਨ ਹੋਤੀ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸਾਜ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ॥ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਦਾਮਾ ਭਗਤ ਕੋ ਆਪਨੇ ਅਪਦਾ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਗਨਿਕਾ) ਵੇਸਵਾ ਜੋ ਤੋਤੇ ਕਉ ਪੜ੍ਹਾਵਨੇ ਹੇਤ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਠ ਹੀ ਪੜ੍ਹਤੀ ਥੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਮੋਖ ਆਦੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਕਲਜੁਗ ਹੋਇ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੈਸੇ ਅਬ ਮੁਝ ਪਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਬੀਚ ਮੈਂ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲੱਜਾ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਇਸ ਛੰਤ ਕੀ ਸੰਗਯਾ ਹੀ ਝੋਲਨਾ ਹੈ ॥

ਝੋਲਨਾ ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥

ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧਿ ਅਪੈ ਰਸਨਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਸੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨੀਅਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਧਾਰੀ ਮਾਨਸੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਮੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੋ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਤਾਈ ਨਵਨਿਧੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਪੈ) ਅਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ (ਰਸੈ) ਤਦਾਕਾਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣੋ ॥

ਫੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮਰੰਗ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਧਿਆਈਐਅੰਨਮਾਰਗ ਤਜਹੁ ਭਜਹੁਹਰਿ ਗ੍ਯ਼ਾਨੀਅਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਬੁਧ ਜਨੋਂ ਔਰ ਮਾਰਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਭਜੋ ਵਾ ਗਿਆਨੀਓਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਜੋ ॥

ਬਚਨ ਗੁਰ ਰਿਦਿ ਧਰਹੁ ਪੰਚਭੂ ਬਸਿ ਕਰਹੁ ਜਨਮ ਕੁਲ ਉਧਰਹੁ ਦ੍ਵਾਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ ਭੂਤ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਜਬ ਅਪਨੇ ਬਸੀ ਕਰ ਲੇਵੋ ਤਬ ਅਪਨੀ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਵੋਗੇ ਔਰ ਇਸੀ ਜਨਮ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨੀਓਗੇ ਭਾਵ ਮਾਨ ਸਹਿਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥

ਜਉਤ ਸਭ ਸੁਖ ਇਤਉਤ ਤੁਮ ਬੰਛਵਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂਗੁਰੁਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

(ਜਉਤ) ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਤਬ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਅਹੁ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਪੋ ॥

ਅਗਮ ਗੁਨ ਜਾਨੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿਮਨਿ ਧਰਹੁਧ੍ਯ਼ਾਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਰਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰਰਿਦੈਧਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਗਮ ਸਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਜਲ ਬਿਮਲ ਅਥਾਹ ਮਜਨੁ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਤਰਹੁ ਨਾਮ ਸਚ ਰੰਗ ਸਰਿ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖੋ ਪੁਨਾ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਕਾ ਜੋ ਅਥਾਹ ਸਰੋਵਰ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੁਮ ਜਬ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋਗੇ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰੋਗੇ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਬਦਰਸਿ ਕਰਤ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਗਧ ਮਨਭ੍ਰਮੁ ਤਜਹੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿਭਜਹੁ ਗੁਰੂਗੁਰੁਗੁਰੂਗੁਰੁਗੁਰੂਜਪੁ ਸਤਿਕਰਿ॥੨॥੧੪॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਭਰਮ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ ਔ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਔ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਭਜੋ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਤਬ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹਰੀ ਪਾਇ ਲਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਤੁਮਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਉਦਧਿ ਗੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਅੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਗ ਹੀਰ ਮਣਿ ਮਿਲਤ ਲਿਵਲਾਈਐ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ (ਗਹਿਰ) ਡੂੰਘੇ (ਉਦਧ)ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਤ (ਗੰਭੀਰ) ਨਿਰਹੱਲ ਭਾਵ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਵਣੇ ਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀਰਾ ਨਗ ਮਣੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਪਰੰਮਲ ਸਰਸ ਕਰਤ ਕੰਚਨੁ ਪਰਸ
ਮੈਲੁ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਰਤ ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਧ੍ਯਾਈਐ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਪਰਮਲ) ਚੰਦਨ ਔ ਪਾਰਸ ਤੇ (ਸਰਸ) ਅਧਿਕ ਹੈਂ ਵਾ ਸਦਰਸ ਹੈਂ ਲੋਹੇ ਕੋ ਪਰਸਕੇ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਾਠ ਤੇ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਲੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਹਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟਕੰਤ ਸਦ ਦ੍ਵਾਰਿ ਜਿਸੁ ਗ੍ਯਾਨ ਗੁਰ ਬਿਮਲਸਰ ਸੰਤ ਸਿਖ ਨਾਈਐ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਵਾਹ ਛੂਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹੋਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ (ਸੰਤ) ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਉਰਿਧਰਹੁ ਗੁਰੂਗੁਰੁਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂਹਰਿਪਾਈਐ॥੩॥੧੫॥

ਜਬ ਨਿਰਬਾਣ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਤਬ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹਰੀ ਪਾਈਐਂਗਾ ॥ ੩ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜਪ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵ ਸਿਵ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਗਣ
ਤਰਹਿ ਤੇਤੀਸ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਕੰਨ ਰੇ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਔ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਸਿਧ ਔ ਸਾਧਿਕ ਔ ਦੇਵਤਾ (ਅਸੁਰ) ਦੈਤ ਨੰਦੀ ਭਿੰਗ੍ਰੀ ਆਦੀ ਗਣੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਸ਼ਿਵਜੀ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਿ ਤਰਹਿ ਤੇ ਸੰਤ ਹਿਤ ਭਗਤ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹਿ
ਤਰਿਓ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇ ਜਨ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ)ਨਾਰਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਤਰਹਿ ਨਾਰਦਾਦਿ ਸਨਕਾਦਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਤਰਹਿ
ਇਕ ਨਾਮ ਲਗਿ ਤਜਹੁ ਰਸ ਅੰਨ ਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਨਾਰਦ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔ ਸਨਕਾਦਿਕ ਤਰੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਲਗੋ ॥

ਦਾਸੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ॥੪॥੧੬॥੨੯॥

ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਊਪਰਿ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਜੁਗਿ ਜਿਨਿ ਧ੍ਰੂਪਰਿ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਤਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਧ੍ਰੂ ਭਗਤ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ । ਸੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਕੇ ਊਪਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਉਧਰੀਅੰ ਹਸ੍ਤ ਕਮਲ ਮਾਥੇ ਪਰ ਧਰੀਅੰ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਕਮਲ ਧਰ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਲਖ ਰੂਪ ਜੀਅ ਲਖ੍ਯ੍ਯਾ ਨ ਜਾਈ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਸਰਣਾਈ ॥

ਜੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔ ਸਿਧ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿਸਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤਿ ਜੀਅ ਧਾਰਹੁ ॥ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੇਹ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਬ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੇਂ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ॥

ਗੁਰੁ ਜਹਾਜੁ ਖੇਵਟੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਰਿਆ ਨ ਕੋਇ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਹੈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ (ਖੇਵਟੁ) ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ਤਿਨਿ ਲਹਣਾ ਥਾਪਿ ਜੋਤਿ ਜਗਿ ਧਾਰੀ ॥

ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਬਨਵਾਰੀ) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਬੈਕੁੰਠਵਾਸੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਬੀਚ ਗੁਰ ਗਾਦੀ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਲਹਣੈ ਪੰਥੁ ਧਰਮ ਕਾ ਕੀਆ ॥ ਅਮਰਦਾਸ ਭਲੇ ਕਉ ਦੀਆ ॥

ਆਗੇ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਧਰਮ ਕਾ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਆਗੇ ਵਹੀ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਖਤ ਔ ਭਗਤੀ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਭੱਲਿਓਂ ਕੀ ਕੁਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਸੋਢੀ ਥਿਰੁ ਥਪ੍ਯ੍ਯਉ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਖੈ ਨਿਧਿ ਅਪ੍ਯ੍ਯਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸੋਢੀਓਂ ਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਥਿਰ ਕਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅਖੈਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਪ੍ਯ੍ਯਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਖੈ ਨਿਧਿ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਫਲੁ ਲਹੀਅੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਖੈਨਿਧੀ ਰੂਪ ਚੌਥੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਫਲ ਲਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬੰਦਹਿ ਜੋ ਚਰਣ ਸਰਣਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਹੀਅੰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਔਰ ਓਹੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਤਖਿ ਦੇਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਰੂਪਿ ਪੋਖਣ ਭਰਣੰ ॥

ਜੋ ਆਦਿ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੋ ਪੋਖਨ ਅੰਨ ਜਲ ਆਦੀ ਦੇਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥੧॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੁ) ਬਡੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸੇਵ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣੰ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਬਾਣੀ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਚਿਤਿ ਚਾਓ ॥
ਆਨੰਦੁ ਨਿਤੁ ਮੰਗਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰ (ਚਾਓ) ਉਤਸ਼ਾਹ ਧਾਰ ਕਰਕੇ

ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਅਰ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰਿ ਸਫਲੁ ਗੰਗਾ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਨ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਤੇ॥

ਜੀਤਹਿ ਜਮਲੋਕੁ ਪਤਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਵ ਗੁਰ ਗ੍ਯਾਨਿ ਰਤੇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਅਨੰਦ ਮੈ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੰਗਾ ਵਤ ਪੁਨਜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ ਸਫਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੀ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਤੀ ਭਾਵ ਮੋਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ (ਸਿਵ) ਕਲਜਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਓਹ ਪ੍ਰਥਮ (ਪਤਿਤ) ਭੀ ਥੇ ਤਦਪਿ ਜਮ ਲੋਕ ਕੋ ਉਹ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਭਏ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਸੇ ਜਮ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਘੁਬੰਸਿ ਤਿਲਕੁ ਸੁੰਦਰੁ ਦਸਰਥ ਘਰਿ ਮੁਨਿ ਬੰਛਹਿ ਜਾਕੀ ਸਰਣੰ ॥

ਰਘੂ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬੰਸ ਕੇ ਤਿਲਕ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸਭੀ ਸਰਣ ਕੋ ਬਾਂਛਤੇ ਹੈਂ । ਸੋਈ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਕੇ (ਗੁਰੁ) ਪੂਜਯ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣੰ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਹੀ ਸੇਵਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਅਗਮ ਸਾਗਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਪਾਯਾ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅਗੰਮ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਤੁਲਹਾ) ਜਹਾਜ਼ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਭਗਾ ਇਹ ਆਈ ਹੀਐ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਭਗਾ) ਭਾਜ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ॥

ਪਰਤੀਤਿ ਹੀਐ ਆਈ ਜਿਨ ਜਨ ਕੈ ਤਿਨ ਕਉ ਪਦਵੀ ਉਚ ਭਈ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਊਚ ਪਦਵੀ ਅਰਥਾਤ ਮੋਖਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁਲੋਭੁ ਅਰੁ ਲਾਲਚੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਈ ॥

ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਔ ਸੰਚਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਲੋਭ ਔ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਲਾਲਚ ਸਭ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਅਵਲੋਕ੍ਯਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਛੁਟਕ੍ਯਾ ਦਿਬ੍ਯ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਾਰਣ ਕਰਣੰ ॥

ਜੋ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਦਿਬ੍ਯ) ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਰਮ ਤਿਨ ਕਾ ਛੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥ ੩ ॥

ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਬੋਕਤ ॥ ੩ ॥

ਪਰਤਾਪੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਰਗਾਸੁ ਭਯਾ ਜਸੁ ਜਨਕੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਜਨੋਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਪੜਹਿ ਸੁਣਹਿ ਗਾਵਹਿ ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਇਸ੍ਨਾਨੁ ॥

ਏਕ ਤੋ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਉਠਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਔ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸ੍ਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਪਰਭਾਤਿ ਸੁਧ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਬਿਧਿ ਸਹਿਤ ਕਰੰ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਤਹਿਕਾਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਧ ਮਨ ਸੇ ਵਿਧੀ ਸੰਯੁਗਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਚਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਪਰਸਿ ਪਾਰਸ ਕਉ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਧ੍ਯਾਨੁ ਧਰੰ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨ ਸ੍ਵਰਨ ਵਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਰਨੰ ॥

ਜੋ ਜਗ ਕਾ (ਜੀਵਨੁ) ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਔ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ (ਨਾਥੁ) ਮਾਲਕ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਔ ਜਿਸ ਕੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥ ੪ ॥

ਸੋਈ ਸਰਬ ਕੇ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ। ਹੇ ਮਨ ਜਿਨਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਔ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਜੋ (ਤਰਣੰ) ਜਹਾਜ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਹੁ ਬਾਤ ਨਿਸ੍ਚਲ ਧ੍ਰੂਅ ਜਾਨੀ ਤੇਈ ਜੀਵ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਬਾਤ ਧ੍ਰੂ ਭਗਤ ਜੀ ਸਮਾਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਾ ਚਿਤਕੋ ਅਚਲ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਗਤ ਕੋ ਝੂਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਸੋਈ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ੍ਹ ਤਰਿਓ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਰੁਦ੍ਰੁ ਖਿਨ ਇਕ ਮਹਿ ਜਲਹਰ ਬਿੰਬ ਜੁਗਤਿ ਜਗੁ ਰਚਾ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ (ਰੁਦ੍ਰੁ) ਭੈਦਾਯਕ ਕੋ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਤਰਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੀ ਹੀ ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਾ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਾ ਤਰੰਗ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮ ਰਪ ਜਗਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕੁੰਡਲਨੀ ਸੁਰਝੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਮਚਾ ॥

ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੁੰਡਲਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਰਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਚਿਤ ਜੜ ਕੀ ਗੰਠ ਖੁਲ ਗਈ ਹੈ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਲੇਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ (ਮਚਾ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰੰਮ ਸੇਵੀਐ ਸਚਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਊਪਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਐ ॥ ੫ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਅਰ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹੀ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਲ ਨੈਨ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਕੋਟਿ ਸੈਨ ਸੰਗ ਸੋਭ ਕਹਤ
ਮਾ ਜਸੋਦ ਜਿਸਹਿ ਦਹੀ ਭਾਤੁ ਖਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਦ੍ਵਾਪੁਰ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੋ ਕਮਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਨੇਤ੍ਰ ਔਰ ਮਧਰ ਬਚਨ ਵਾਲੇ ਕਰੋੜੋਂ ਗੋਪੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਥੀ। ਔਰ ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਮਾਤਾ ਜਸੋਧਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਥੇ ਹੇ ਬੇਟਾ ਜੀ ਦਹੀ ਔ ਚਾਵਲ ਖਾਈਏ ॥

ਦੇਖਿ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਨੂਪੁ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਗ ਭਈ
ਕਿੰਕਨੀ ਸਬਦ ਝਨਤਕਾਰ ਖੇਲੁ ਪਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਪ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਵਿਖੇ ਪਰਮ (ਮਗ) ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾ ਮੁਖ ਕੇ ਬੀਚ ਮਾਟੀ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਕਾਰ ਦਿਖਾਏ ਤਿਸ ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਾਤਾ ਅਤੀ ਮਗਨ ਭਈ ਅਰ ਆਪ ਕੇ ਦੌੜ ਕਰ ਖੇਲਨੇ ਸੇ (ਕਿੰਕਨੀ) ਤੜਾਗੀ ਕਾ ਸਬਦ ਝਨਨਕਾਰ ਪਾਵਤਾ ਥਾ ॥ ਜੀਉ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ॥

ਕਾਲ ਕਲਮ ਹੁਕਮੁ ਹਾਥਿ ਕਹਹੁ ਕਉਨੁ ਮੇਟਿ ਸਕੈ ਈਸੁ
ਬੰਮੁ ਗ੍ਯ੍ਯਾਨੁ ਧ੍ਯ੍ਯਾਨੁ ਧਰਤ ਹੀਐ ਚਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਔਰ ਹੁਕਮ ਕੀ ਕਲਮ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੌਨ ਮੇਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੇਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ (ਈਸੁ) ਸਿਵ ਜੀ ਤਿਸੀ ਆਪ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਗਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

(ਸਤਿ) ਤ੍ਰਿਕਾਲਅਬਾਧ ਔ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਰੂਪ (ਸ੍ਰੀ) ਲਖਮੀ ਕੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇਹਾਰਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੂੰ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਅਬਿਨਾਸੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸੁਧ ਬੁਧ ਨਿਰੀਕਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਰਬਰ ਕਉ ਕਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ (ਰਾਮ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਔ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸਿਧ (ਪਰਮ ਧਾਮ) ਅਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ

ਹੇ ਬੇਦ ਰੂਪ ਸੁਧ ਸਰੂਪ (ਨਿਰੀਕਾਰ) ਅਕਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ (ਬੇਸੁਮਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਹੋ ਆਪ ਕੇ (ਸਰਬਰ) ਸਵਰਸ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ?

ਸੁਥਰ ਚਿਤ ਭਗਤ ਹਿਤ ਭੇਖੁ ਧਰਿਓ ਹਰਨਾਖਸੁ ਹਰਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰਿ ਜੀਉ ॥

(ਸੁਥਰ) ਸੁਧ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਭਗਤ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਹਿਤ ਨਰਸਿੰਘ (ਭੇਖੁ) ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕਰ ਹਰਨਾਖਸ਼ ਦੁਸਟ ਕੋ ਨਖੋਂ ਸੇ ਉਦਰ ਪਾੜ ਕੇ ਆਪਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਆਪਿ ਆਪੁ ਕੀਓ ਛਦਮ
ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਖੈ ਕਉਨੁ ਤਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਕੋ ਧਾਰਨੇਹਾਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਛਦਮ) ਛਲ ਕੀਆ ਵਾ ਤੁਮ ਨੇ ਓਹ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਛਪਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰ ਜੀਵਨ ਤੇ ਪਰੇ ਆਪ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇੰਦੇ ਕਰਕੇ ਕੌਨ (ਲਖੈ) ਜਾਨ ਸਕੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

(ਸਾਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਅਰ ਲਛਮੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਪੀਤ ਬਸਨ ਕੁੰਦ ਦਸਨ ਪ੍ਰਿਆ ਸਹਿਤ ਕੰਠ ਮਾਲ
ਮੁਕਟੁ ਸੀਸਿ ਮੋਰ ਪੰਖ ਚਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੀਤਾਂਬਰ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਕੁੰਦ) ਮਰਤਬਾਨ ਕੇ ਪੁਸਪ ਵਾ ਸ੍ਵੇਤ ਕਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੰਦੋਂ ਵਾਲੇ ਅਪਨੀ ਪਿਆਰੀ ਰਾਧਕਾ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਕੰਠ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਸੀਸ ਪਰ ਮੋਰੋਂ ਕੇ ਪੰਖੋਂ ਵਾਲਾ ਮੁਕਟ (ਚਾਹਿ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਕੀ (ਚਾਹਿ) ਗਰੜ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਵਿਸਨੂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਐਸੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਬੇ ਵਜੀਰ ਬਡੇ ਧੀਰ ਧਰਮ ਅੰਗ ਅਲਖ ਅਗਮ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਆਪਣੈ ਉਛਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਵਜੀਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਡੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਔ ਧਰਮ ਕਾ (ਅੰਗ) ਸਰੂਪ ਵਾ ਧਰਮ ਕਾ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਲਖ ਔ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਉਤਸਾਹਿ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ
ਸੁਤਹਸਿਧ ਰੂਪੁ ਧਰਿਓ ਸਾਹਨ ਕੈ ਸਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਆਪਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਹੇ ਸਾਹਿਨ ਕੇ ਸਾਹਿ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੂਪ ਆਪਨੇ ਸੁਤੇਸਿਧ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਆਪ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਛਮੀ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇਵਾਲੇ ਹੋ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋ ਔਰ ਚਾਰੋ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ॥

ਬਲਿਹਿ ਛਲਨ ਸਬਲ ਮਲਨ ਭਗਤਿ ਫਲਨ ਕਾਨ
ਕੁਅਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਜੀ ਡੰਕ ਚੜ੍ਹੂ ਦਲ ਰਵਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਬਾਵਨ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਲ ਰਾਜਾ ਕੋ ਆਪਨੇ ਛਲਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਲਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ ਦੈਤ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਮਰਦਨ ਕਰ ਕ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲੋਂ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਜਸੋਧਾ ਵਾ ਦੇਵਕੀ ਕੇ ਆਪ ਕੁਆਰ ਕਹਾਵਤੇ ਭਏ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਸਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਸੰਭਲਪੁਰ ਮੈਂ ਧੌਸਿਓਂ ਪਰ ਡੰਕੇ ਬਜੇਂਗੇ ਔ (ਰਵਿੰਦ) ਸੂਰਜ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਦੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਦਲ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਚੜ੍ਹੂ) ਚੜ੍ਹੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਰਵਣ ਦੁਰਤ ਦਵਣ ਸਕਲ ਭਵਣ ਕੁਸਲ ਕਰਣ ਸਰਬ
ਭੂਤ ਆਪਿ ਹੀ ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ ਸਹਸ ਮੁਖ ਫਨਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਹੇ (ਰਵਣ) ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਆਪ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਦਵਣ) ਦਬਾਵਣੇਹਾਰਾ ਔ ਸੰਪੂਰਨ

ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਕੁਸਲ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ (ਭੂਤ) ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੇ (ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ) ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਅਧਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਹਜਾਰ ਮੁਖੋਂ ਵਾਲਾ ਸਰਪੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸੇਸਨਾਗ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਜਰਮ ਕਰਮ ਮਛ ਕਛ ਹੁਅ ਬਰਾਹ ਜਮੁਨਾ ਕੈ ਕੂਲਿ ਖੇਲੁ ਖੇਲਿਓ ਜਿਨਿ ਗਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਮਛ ਕਛ ਵਰਾਹ ਆਦੀ (ਜਨਮ) ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਕਰ ਆਪਨੇ ਅਲੌਕਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਮੈਂ ਜਮਨਾ ਕੇ (ਕੂਲਿ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਿਸ ਆਪਨੇ (ਗਿੰਦ) ਖੇਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਖੁਦੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਖੇਲੋਂ ਕੋ ਖੇਲਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੰਦ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਗੋਇੰਦ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜੋ ਤ੍ਰਿਕਾਲਅਬਾਧ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ਤਿਸ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਰ ਰੂਪ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਨੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਮਾਨੁ ਨਿਜ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਜਾਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਇਹੈ
ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹੋਇ ਕਲ੍ਯ੍ਯਾਨੁ ਲਹਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੂਆ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ (ਮਾਨੁ) ਮਨਨ ਕਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਪਾਵੇਂਗਾ ਪੁਨਾ ਇਸ ਤੇ (ਪਰਮਗਤਿ) ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ਔ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵੇਂਗਾ ਤਬ ਤਕ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ (ਕਲ੍ਯ੍ਯਾਨੁ) ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਇਹ ਬਾਤ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਜਾਣੀ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜਣ ਜਣ ਸਿਉ ਛਾਡੁ ਧੋਹੁ ਹਉਮੈ
ਕਾ ਫੰਧੁ ਕਾਟੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਤਿ ਜੀਉ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਜਣਜਣ) ਹਰ ਏਕ ਸੇ (ਧੋਹ) ਛਲ ਕਰਨਾ ਛਾਡ ਦੇਹ ਹਉਮੈ ਕਾ (ਫੰਧੁ) ਫਾਹ ਕਾਟ ਔ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਸਾਥ (ਰਤਿ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ॥

ਦੇਹ ਗੇਹੁ ਤ੍ਰਿਅ ਸਨੇਹੁ ਚਿਤ ਬਿਲਾਸੁ ਜਗਤ ਏਹੁ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਦਾ ਸੇਉ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰੁ ਮਤਿ ਜੀਉ ॥

(ਦੇਹੁ) ਸਰੀਰ ਔਰ (ਗੇਹੁ) ਘਰ ਔ (ਤ੍ਰਿਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ (ਸਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਚਿਤ ਕਾ ਹੀ ਬਿਲਾਸ ਜਾਣ ਭਾਵ ਮਨੋ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਣ ਵਾ ਇਹ ਜਗਤ (ਚਿਤ) ਚੇਤਨ ਕਾ ਬਿਲਾਸ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਐਸੀ ਭਾਵਨਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੰਦ ਸਿਰੀ
ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

'ਗਯੰਦ' ਨਾਮਾ ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਮਨ (ਗਯੰਦ) ਹਸਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਔ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵਕੋਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਾਤੇ ਆਪ ਕਾ ਸਿਰ ਸਦਕਾ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਊ ਤੂ ਕਦਕਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਇਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਕਿ ਆਪ ਕਬ ਕੇ ਹੋ ਭਾਵ ਆਪ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਰੂਪ ਹੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਰੇ ਤੈ ਅਗਨਤ ਤਿਨ ਕਉ ਮੋਹੁ ਭਇਆ ਮਨ ਮਦ ਕਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਆਦੀ ਤੈਨੇ ਅਗਨਤ ਰਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਾ ਮੋਹਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਚਵਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ਸਭ ਹੂ ਕਉ ਤਦ ਕਾ ॥

ਆਪਨੇ ਜਬ ਕੀ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਕਾ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਰਿਜਕ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਪੂਰਬ ਕੀ ਤਰਾ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਜਾਨਣਾ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥

(ਵਾਹੁ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਭੀ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹਸੈ ਆਪਿ ਹੀ ਚਿਤਵੈ ਆਪੇ ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੋ ਚਿਤਵਤਾ ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਹਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਦਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੂਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਥਲੁ ਥੰਮ੍ਹਨੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਸਾ ॥

ਆਪੇ ਨਰੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਨਾਰੀ ਆਪੇ ਸਾਰਿ ਆਪਿ ਹੀ ਪਾਸਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ (ਥੰਮ੍ਹਨੁ) ਠਹਿਰਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਅਸਥਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਔ ਆਪ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਸਾਰਿ) ਨਰਦਾਂ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਪਾਸਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗਤਿ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰਹੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਭੀ ਐਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਕਾ ਇਹ ਅਚਰਜ ਸਰੂਪ ਜਗਤ ਬਡਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਪੰਜਾ ਤਤ੍ਵਾਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਅਪਨੀ ਖੇਲ ਹੇਤ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਆਪ ਹੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਗਗਨਿ ਪਯਾਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹ੍ਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਮੀਠੇ ਜਾ ਕੇ ਬਚਨਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਲੋਂ ਔ ਥਲੋਂ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਭੀ ਮੀਠੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਨਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਰੁਦ੍ਰਾਦਿਕ ਕਾਲ ਕਾ ਕਾਲੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਚਨਾ ॥

ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਔਰ (ਰੁਦ੍ਰ) ਸਿਵਜੀ ਆਦਿਕ ਸਰਬ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਾਲ ਕੇ ਕਾਲ ਰੂਪ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਲੇਪ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਆਪਸੇ ਹੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਖਚਨਾ ।

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਖਚਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਰਮ ਅਰਥ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਪਾਈਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੪੨ ॥

ਤਮਾਸਾ ਰੂਪ ਭਾਵ ਵਿਰੋਧੀ ਤਤੋਂ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਵਡਾ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਹ ਰਚਨਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੪੨ ॥

ਅਗਮੁ ਅਨੰਤੁ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਜਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਜਿਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਨੰਤ ਸਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਦਿ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਧਰਿ ਧ੍ਯਾਨੁ ਨਿਤਹਿ ਜਿਸੁ ਬੇਦੁ ਬਖਾਣੈ ॥

ਸ਼ਿਵਜੀ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦੀ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਵੇਦ ਨਿਤ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਜਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਨਿਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ॥

ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਣ ਸਮਥੁ ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦ੍ਰਸ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਕ ਸਮਰਥ ਔ ਭਵਸਿੰਧ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਓ ਜਨੁ ਮਥੁਰਾ ਰਸਨਾ ਰਸੈ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥਰਾ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਜਗਤ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜਨ ਹੂੰ ਸੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਸੈ) ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਚਿਤਹ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਈ (ਸ੍ਰੀ) ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਸਮਰਥੁ ਗਹਿ ਕਰੀਆ ਧ੍ਰੁਵ ਬੁਧਿ ਸੁਮਤਿ ਸਮਾਰਨ ਕਉ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖੈਂਚ ਸਾਥ (ਗਹਿ) ਪਕੜਕੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਮਤ ਕੇ ਸੰਮਾਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕੀ ਪਰਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ (ਧ੍ਰੁਵ) ਅਚਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਧ੍ਰੰਮ ਧੁਜਾ ਫਹਰੰਤਿ ਸਦਾ ਅਘ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਨਿਵਾਰਨ ਕਉ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਧਰਮਕੀ ਧੁਜਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਪੁੰਜ ਰੂਪੀ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾਂ ਹੈ ਤਿਨੋ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਕੋ ਸਦਾ (ਫਹਰੰਤਿ) ਝੂਲ ਰਹੀ ਹੈ॥

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਜਾਨਿ ਕਹੀ ਜੀਅ ਸਾਚੁ ਸੁ ਅਉਰ ਕਛੂ ਨ ਬਿਚਾਰਨ ਕਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜਨ) ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਬਾਤ ਜੀ ਮੈਂ ਸਤ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਕੁਛ ਵਿਚਾਰਨੇ ਕੋ ਇਸ ਮੈਂ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬਡੌ ਕਲਿ ਮੈ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਨ ਕਉ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਕੋ ਬਡਾ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਤਿ ਹੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗ ਸੁ ਰੰਗ ਰਤੇ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ (ਸੰਤਤਿ)ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ.ਪਰੇਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੁਏ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧ੍ਰਮ ਪੰਥੁ ਧਰਿਓ ਧਰਨੀਧਰ ਆਪਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ਨ ਧਾਵਤ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਧਰਮ ਕਾ ਪੰਥ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੋ ਭਾਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਤਿਸ ਸੇ ਕਬੀ ਧਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਮਥੁਰਾ ਭਨਿ ਭਾਗ ਭਲੇ ਉਨ੍ ਕੇ ਮਨ ਇਛਤ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਭਲੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇੱਛਤ ਫਲੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਵਿ ਕੇ ਸੁਤ ਕੋ ਤਿਨ ਤ੍ਰਾਸੁ ਕਹਾ ਜੁ ਚਰੰਨ ਗੁਰੂ ਚਿਤੁ ਲਾਵਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੂਰਜ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾ (ਤ੍ਰਾਸੁ) ਭੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸੁਧਾ ਪਰਪੂਰਨ ਸਬਦ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟਿਤ ਦਿਨ ਆਗਰੁ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ (ਸੁਧਾ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੁਏਹੁਏ ਦਿਨ ਕੇ (ਆਗਰੁ) ਆਗੇ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਰਪੀ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹ ਅਤਿ ਬਡ ਸੁਭਰੁ ਸਦਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਆਪ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਹੋ ਔਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ (ਸੁਭਰੁ) ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਔ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰਬ ਵਿਧੀ ਕਰ ਆਪ ਵਈਰਾਗ ਆਦੀ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੋ ॥

ਸੰਤ ਮਰਾਲ ਕਰਹਿ ਕੰਤੂਹਲ ਤਿਨ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਿਓ ਦੁਖ ਕਾਗਰੁ ॥

ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਹੰਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾ ਆਪ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਕੰਤੂਹਲ) ਚੋਜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਮ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਕਾਗਦ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਸੇ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਦੁਰਤ ਦੂਰਿ ਕਰਬੇ ਕਉ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਸਗਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਗੁਰੋ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਔ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਉ ਮੁਨਿ ਧ੍ਯਾਨੁ ਧਰੈ ਫਿਰਤ ਸਗਲ ਜੁਗ ਕਬਹੁਕ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਉ ॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਸੰਪੂਰਨ ਮੁਨੀ ਜਨ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਬੀ ਏਕ ਕੋਈ ਤਿਸ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਸਹਿਤ ਬਿਰੰਚਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਜਾਕੋ ਸਿਵ ਮੁਨਿ ਗਹਿ ਨ ਤਜਾਤ ਕਬਿਲਾਸ ਕੰਉ॥

ਬੇਦੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੰਯੁਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੋ ਸਿਵਜੀ ਮੁਨੀ ਗ੍ਰਹਿਣ

ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ (ਕਬਿਲਾਸ) ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਕੋ (ਨ ਤਜਾਤ) ਤਿਆਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਾਕੌ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਨੇਕ ਤਪ ਜਟਾਜੂਟ ਭੇਖ ਕੀਏ ਫਿਰਤਿ ਉਦਾਸ ਕਉ ॥

ਜਿਸ ਕੌ ਪਾਵਨੇ ਹੇਤ ਗੋਰਖ ਆਦੀ ਜੋਗੀ ਔ ਜਤੀ ਸਿਧ ਔ ਸਾਧਕ ਅਨੇਕ ਜੋ ਤਪੀ ਹੈਂ ਜਟਾ ਜੂਟ ਹੋਕਰ ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਉਦਾਸ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਅ ਨਾਮ ਕੀ
ਬਡਾਈ ਦਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਕੇ (ਸੁਖਭਾਇ) ਸੁਖੈਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਿਆਨ ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਤਿਹੁ ਲੋਗ ਪ੍ਰਗਾਸੇ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਔ ਤਿਸੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੇਜ ਕਾ ਪੁੰਜ ਹੋਕਰ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਭਟਕਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਜਤ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਗਾਸੇ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤਿਆ ਹੀ (ਭਟਕਿ) ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਭਟਕਣਾ ਸਹਿਤ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਹੋਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਬਿਗਾਸ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਦਾ ਅਤਿ ਲੁਭਿਤ ਅਲਿ ਸਮੂਹ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਸੁਬਾਸੇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਦਾ ਐਸੇ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਅਲਿ) ਭੌਰਿਓਂ ਕਾ ਸੰਮੂਹ ਕਮਲ ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਵਾਸਨਾ ਪਰ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਦ੍ਮਾਨ ਗੁਰਿ ਆਪਿ ਥਪ੍ਉ ਥਿਰੁ ਸਾਚਉ ਤਖਤੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੈ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਦਜਮਾਨ ਭਾਵ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਸਾਚੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਆਪ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਰ੍ਉ ਸੰਸਾਰੁ ਮਾਯਾ ਮਦ ਮੋਹਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੀਉ ਸਮਰਥੁ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿਤ ਭੀ ਥੇ ਤਿਨਕੋ ਜਬ ਆਪਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਕੀਰਤਿਵੰਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਰਿਧਿ ਅਰੁ ਸਿਧਿ ਨ ਛੋਡਇ ਸਥੁ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਸਦਾ ਕੀਰਤੀਵੰਤ ਹੋ ਔ ਸੁਖੋਂ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਔਰ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਭੀ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੀਆ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨਿ ਬਡੌ ਅਤਿਵੰਤੁ ਮਹਾ ਬਲਿ ਸੇਵਕਿ ਦਾਸਿ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਤਥੁ ॥

ਆਪ ਕਾ ਦਾਨ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਜੀਤਣੇ ਕੋ ਅਤਸੇ ਕਰ ਮਹਾ ਬਲਵੰਤ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਨੇ ਇਹ (ਤਥੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਬਰਨ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਾਕੈ ਬਸੀਸਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਥੁ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਿਆ ਪਰਵਾਹ ਕਿਆ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਉਪਰ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੋਈ ਅਪਨ ਸਰਸੁ ਕੀਅਉ ਨ ਜਗਤ ਕੋਈ ॥

ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਸੋਈ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਦਰਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨ ਆਪੁ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਯਉ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਅਸੁਰ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਯਉ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਯਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ, ਮਾਨੁਖ, ਦੈਤੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਯਉ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਸੁਰੇ ਅਸੁਰਹ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧ੍ਰਬ ਖੋਜੰਤ ਫਿਰੇ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਦੇਵਤੇ ਦੈਤੋਂ ਔ ਮਨੁਖੋਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਗਣ ਔ ਗੰਧ੍ਰਬ ਆਦੀ ਜਿਸਕੋ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚਲੁ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਅਪਾਰ ਪਰੇ ॥

ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਚੱਲ ਸਰੂਪ ਅਜੋਨੀ (ਸੰਭਉ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪੁਰਸੋਤਮ ਜੋ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਅ ਮਨਿ ਧੵਾਇਯਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣੇ ਕੋ ਕਾਰਣ ਸਰੂਪ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਕੇ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪਰਮਪਦ ਸਰੂਪ ਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਅਉ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਮਨ, ਤਨ, ਧਨ ਸਰੰਬਸ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਗਦਿ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ ਅਗਮ ਗ੍ਯਾਨਿ ਰਸਿ ਰਸੵਉ ਹੀਅਉ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰੀ ਹੈ (ਅਗਮ) ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰਸ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਰਿਦਾ (ਰਸੵਉ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਅਮਰਦਾਸਿ ਕਰਤਾਰੁ ਕੀਅਉ ਵਸਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਧੵਾਇਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਅਸਚਰਜ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਕਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਹਰੀ ਪਰਮਪਦ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਰਦੁ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਸੁਦਾਮਾ ਪੁਬ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੇ ਜੁ ਗਣੰ ॥
ਅੰਬਰੀਕੁ ਜੈਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮਾ ਅਵਰੁ ਕਬੀਰੁ ਭਣੰ ॥

ਨਾਰਦ ਜੀ ਔਰ ਧ੍ਰੂਹ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਔ ਸੁਦਾਮਾ ਆਦੀ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਜੋ ਪੂਰਬ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੁਏ ਗਿਣੀਤੇਹੈਂ ਅੰਬਰੀਕ ਔ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੰ ਔਰ ਨਾਮਦੇਵ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਕੌ ਅਵਤਾਰੁ ਭਯਉ ਕਲਿ ਭਿੰਤਰਿ ਜਸੁ ਜਗਤ੍ਰ ਪਰਿ ਛਾਇਯਉ ॥

ਤਿਨ ਕਬੀਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਜੋ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਅਵਤਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਊਪਰ ਜਸ ਛਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਭਾਵ ਜਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੈਨੇ ਸੋ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦ ਸਰਪ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਸਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਨਰ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਿਟਿਅਉ ਜੁ ਤਿਣੰ ॥

ਜੋ ਪਰਸ਼ ਮਨਸਾ ਕਰ ਤੁਝ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਬਾਚਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਤਿਨ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਮਿਟਯਉ ਜੁ ਖਿਣੰ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਬਾਚਾ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਔ ਦਰਿਦ੍ਰ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਤੁਅ ਦਰਸ ਪਰਸ ਪਾਰਸ ਸਰ ਬਲੵ ਭਟ ਜਸੁ ਗਾਇਯਉ ॥

(ਕਰਮ ਕਰਿ)ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਦਰਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ 'ਬਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਆਪਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਪਰਮ ਪਦ ਰੂਪ ਕੋ ਤੈਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਤ ਨਯਨ ਕੇ ਤਿਮਰ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨੁ ॥

ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤਰੋਂ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ॥
ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਜੀਅ ਕੀ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਰਿਦੇ ਕੀ ਤਪਤ ਮਿਟਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਰਿਧੀ ਔ ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀ ਪੁਨਾ ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ ਬਲ੍ਯ੍ਯ ਭਣਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਰਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਲ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਲਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਰਹੁ ॥ ੫ ॥ ੫੪ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸੋ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੋ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚੌਥੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫੪ ॥

ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਨ ਛੋਡਿਓ ਪਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨਕਾ ਪਾਸਾ ਨਹੀਂ ਛੋੜਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਤੇ ਗਉਹਰੁ ਗ੍ਯ੍ਯਾਨ ਪ੍ਰਗਟੁ ਉਜੀਆਰਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਅੰਧ੍ਯ੍ਯਾਰ ਕੋ ਨਾਸੁ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ (ਗਉਹਰੁ) ਮੋਤੀ ਸਮ ਸੁਧ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕੀਰਤ ਜੋ ਸੰਤ ਚਰਨ ਮੁੜਿ ਲਾਗਹਿ ਤਿਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਕੋ ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਕੀਰਤ'ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮੁੜ ਕਰ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਵ ਅੰਗਦੁ ਅੰਗਿ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤਿਵ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੈ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ (ਅੰਗਿ) ਰਿਦੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯਉ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਆਪ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਭਾਇ ਭਉ ਮਾਨਹਿ ਤੁਮ ਮਲੀਆਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਬਾਸੁ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਗਤ ਭੈ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਔ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ (ਮਲੀਆਗਰ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਸ ਰੂਪੀ ਵਾਸਨਾ ਆਪ ਕੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਬੀਰ ਤਿਲੋਚਨ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਉਪਜੵੋ ਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਧ੍ਰੂ ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਬੀਰ ਪੁਨਾ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਆਦਿ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਔ—

ਜਿਹ ਪਿਖਤ ਅਤਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸਹਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਨਕਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾਨ੍ਯ੍ਯਉ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਔ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਤਾਤੋ ਅੰਗਦੁ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਭਯੋ ਸਾਇਰੁ ਤਿਨਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਨੀਵ ਰਖਾਈ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਸਾਇਰੁ) ਕਵੀਸਰ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਰਤਾ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਨਿਉ ਰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ ਇਕ ਜੀਹ ਕਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਤੋ ਕਥਾ ਅਕਥ ਰੂਪ ਹੈ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਸੇ ਕੁਛ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਸੋਢੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸਕਲ ਤਾਰਣ ਕਉ ਅਬ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ਮਿਲੀ ਬਡਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਅਬ ਸੋਢੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਜਗਤ ਕੀ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਅਤੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਅਵਗੁਣਿ ਭਰੇ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਡਿ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ਹਮ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਥੇ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਏਕ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਛਾਡ ਕਰ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਖਿਅਹੁ ਕੋ ਖਾਤੇ ਥੇ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਭਰਮ ਪੈ ਭੂਲੇ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥
ਔ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲੇ ਥੇ ਔ ਹਮ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਥੀ ॥

ਇਕੁ ਉਤਮ ਪੰਥੁ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਹਮਨੇ ਜਬ ਆਪਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪ ਏਕ ਉਤਮ ਪੰਥ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਆ ਸੋ ਤਿਸੜੇ ਮਿਲਾਪ ਹੋਣੇ ਤੇ ਤਬ ਹਮਨੇ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਇਕ ਅਰਦਾਸਿ ਭਾਟ ਕੀਰਤਿ ਕੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫੮ ॥
ਸ੍ਰੀ 'ਕੀਰਤਿ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਏਕ ਆਪ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੀ ਰਾਖੀਏ ॥ ੪ ॥ ੫੮ ॥

ਮੋਹੁ ਮਲਿ ਬਿਵਸਿ ਕੀਅਉ ਕਾਮੁ ਗਹਿ ਕੇਸ ਪਛਾੜ੍ਯਉ ॥
ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਮਲਿ) ਪਹਿਲਵਾਨ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕੋ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਕੇਸੋਂ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਪਛਾੜਿਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੰਡਿ ਪਰਚੰਡਿ ਲੋਭੁ ਅਪਮਾਨ ਸਿਉ ਝਾੜ੍ਯਉ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ (ਪ੍ਰਚੰਡ) ਤੀਖਣ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਖੰਡ) ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਕੋ ਆਪ ਨੇ ਨਿਰਾਦਰ ਵਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਝਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਕਾਲੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹੁਕਮੁ ਜੋ ਹੋਇ ਸੁ ਮੰਨੈ ॥
ਭਵਸਾਗਰੁ ਬੰਧਿਅਉ ਸਿਖ ਤਾਰੇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੈ ॥
ਜਨਮ ਔ (ਕਾਲੁ) ਮ੍ਰਿਤ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਨੇ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੁਲ ਬਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਲ ਪਰ ਸੇ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸਿਰਿ ਆਤਪਤੁ ਸਚੌ ਤਖਤੁ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤੁ ਬਲਿ ॥
ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਚੁ ਸਲ੍ ਭਣਿ ਤੂ ਅਟਲੁ ਰਾਜਿ ਅਭਗੁ ਦਲਿ ॥ ੧ ॥
ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਆਤਪਤੁ) ਛਤਰ ਝੂਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਜੋਗ ਭੋਗ ਰੂਪ ਬਲਿ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਆਪ ਵਿਰਾਜ ਰਹੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ 'ਸੱਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਅਟਲ ਰਾਜ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪ ਕਾ ਦਲ (ਅਭਗੁ) ਭਾਗਣੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਆਪਕੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰ ਦਬਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਆਪਿ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥
ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਿਖ ਸੇਵੰਤ ਧੁਰਹ ਧੁਰੁ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੁਮ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰੂਪ ਹੋ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਮਨੁਖ ਸਾਧਕ ਔਰ ਸਿਧ (ਸਿਖ) ਸੰਪੂਰਨ ਤੁਝਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਸਦਾ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਦਿ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਅਹ ॥
ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਣ ਜਰਾ ਜੰਮਿਹਿ ਆਰੋਅਹ ॥
ਹੇ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਨੇ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਹੇ ਅਗੰਮ ਸਰੂਪ ਬਰਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਸੰਖਾਸਰ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਆਪ (ਨਿਗਮ) ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ (ਜਰਾ) ਬ੍ਰਿਧ

ਅਵਸਥਾ ਔ ਜਨਮ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਨ ਉਪਲਖਤ ਖਟ ਵਿਕਾਰੋਂ ਊਪਰ ਆਪ ਹੀ (ਅਰੋਹ) ਅਰੂੜ ਭਏ ਹੋ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਇਨ ਕੋ ਆਪਨੇ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਕੇ ਧਰਮ ਜਾਨੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਥਿਰੁ ਥਪਿਅਉ ਪਰਗਾਮੀ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੋ ਥਿਰ ਪਦ ਮੈਂ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਰੇ ਗਵਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੋ ਭਾਵ ਯੇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੋ ਔ ਜਨਾ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਆਪ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋ ॥

ਅਘ ਅੰਤਕ ਬਦੈਨ ਸਲੵ ਕਵਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥

ਆਪ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਬਦੈਨ) ਕਹੀਤੇ ਹੋ ਵਾ ਪਾਪੋ ਕੋ ਔ (ਅੰਤਕ) ਜਮ ਕੋ ਗਿਣਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਵਾ ਕੱਥਤਾ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸੱਲ ਕਵੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇ ਕੇ ੫ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਮਰੰ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਨਾਸੀ ॥

ਜੋ ਅਚਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਕੋ ਮੈਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਖੋਟੀ ਸਿਖਜਾ ਰੂਪ ਮਲ ਮੇਰੀ ਨਾਸ ਭੲੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਕਵਲ ਰਿਦਿ ਧਾਰੰ ॥ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਆਦਿਕ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਘਰਿ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੋ ਔ ਆਪ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤੈ ਜਨਮਤ ਗੁਰਮਤਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਓ ॥ ਕਲੵ ਜੋੜਿ ਕਰ ਸੁਜਸੁ ਵਖਾਣਿਓ ॥

ਆਪਨੇ ਜਨਮਤਿਆ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਲੇਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕੱਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪਕਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਸ ਵਖਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੌ ਜੈਤਵਾਰੁ ਹਰਿ ਜਨਕੁ ਉਪਾਯਉ ॥

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਪਰਕਾਸਿਓ ਹਰਿ ਰਸਨ ਬਸਾਯਉ ॥

ਭਗਤੀ ਯੋਗ ਕੋ ਜੀਤਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਭਾਵ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਕੋ (ਜਨਕੁ) ਗਜਾਨ ਸਰੂਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀ (ਜਨਕ) ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਆਪਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕੇ ਊਪਰ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਲਾਗਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਭਗਤ ਉਤਰਿ ਆਯਉ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਉਤਮ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਸਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਬਡਭਾਗੀ ਉਨਮਾਨਿਅਉ ਰਿਦਿ ਸਬਦੁ ਬਸਾਯਉ ॥

ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਸੰਤੋਖਿਅਉ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ (ਉਨਮਾਨਿਓ) ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ। ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਣਕ ਵਤ ਸੁਧ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਰਸਾਯਉ ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਨਭਉ ਠਹਰਾਯਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਸਿਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੋ ਹਮਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ (ਅਨਭਉ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਬਰਤਾਇਆ ਸਤਜੁਗੁ ਆਲੀਣਾ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਪਤੀਜੁ ਪਤੀਣਾ ॥

ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ (ਜਨਕ) ਗਿਆਨ ਕਾ (ਰਾਜੁ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਰਤਾਯਾ ਹੈ ਔ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਸਤਿਯੁਗ (ਆ) ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ (ਲੀਣਾ) ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਸਤਯੁਗ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ (ਸਬਦੇ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਯਦਪਿ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਅਪਤੀਜਿਆ ਤਦਪਿ ਓਹ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਨੀਵ ਸਾਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਲੀਣਾ ॥
ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਪਰੰਪਰੁ ਬੀਣਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਚੀ ਨੀਵ ਸਾਜ ਕਰ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ (ਸਤਿਗੁਰ) ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਲੀਨ ਕੀਆਹੈ ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲੀਨ ਭਏ ਹੈਂ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਸਰਬ ਤੇ ਪਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਆਪਕੋ (ਬੀਣਾ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖੇਲੁ ਗੂੜ੍ਉ ਕੀਅਉ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸੰਤੋਖਿ ਸਮਾਚਰ੍ਯਿਓ
ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਮਾਣਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਆਪਨੇ ਗੂਹੜਾ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਖ ਉਪਲਖਤ ਸਰਬ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਿ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ (ਸਮਾਚਰਿਓ) ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਆ ਹੈ ਔ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਸਮਾਏ ਹੋ ॥

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਸੁਜਸੁ ਕਲ੍ਯ ਕਵੀਅਣਿ ਬਖਾਣਿਅਉ ॥

ਜੋ ਅਜੋਨੀ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ (ਸੰਭਵਿਅਉ) ਉਦੇ ਭਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪਕਾ ਸੁਜਸ (ਕਵੀਅਣਿ) ਕਵੀਓਂ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਬਹੁਤ ਕਵੀਓਂ ਨੇ ਭਾਵ ਵਿਆਸ, ਵਸਿਸਟ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਵਖਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਅੰਗਦੁ ਵਰ੍ਯਉ ਗੁਰਿ ਅੰਗਦਿ ਅਮਰ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀਕੋ (ਵਰ੍ਯਉ) ਵਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਰਸਾਏ ਹੈਂ ਔ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਮਦਾਸ ਅਰਜੁਨੁ ਵਰ੍ਯਉ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਰ ਦੇਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਸ ਕੇ ਆਪ ਭੀ ਸੋਈ ਸਰੂਪ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਤੁਲ ਭਏ ਹੋ ॥ ੪ ॥

ਸਦ ਜੀਵਣੁ ਅਰਜੁਨੁ ਅਮੋਲੁ ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ॥

ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔ ਅਜੋਨੀ ਜਨਮੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ (ਸੰਭਉ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਅਮੋਲਕ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੋ ॥

ਭਯ ਭੰਜਨੁ ਪਰਦੁਖ ਨਿਵਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ਅਨੰਭਉ ॥
ਅਗਹ ਗਹਣੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਦਹਣੁ ਸੀਤਲੁ ਸੁਖਦਾਤਉ ॥

ਸਰਬ ਭੈ ਕੇ (ਭੰਜਨੁ) ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਔ ਪਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨੇਵਾਰੇ ਅਪਾਰ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ (ਅਗਹ) ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਾਵਨੇਹਾਰੇ ਔ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਲਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔ (ਸੀਤਲੁ) ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ॥

ਆਸੰਭਉ ਉਦਵਿਅਉ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਉ ॥
ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਅਉ ॥

ਜੋ (ਆਸੰਭਉ) ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਜਨਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਬਿਧਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ (ਉਦਵਿਅਉ) ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਨਾਨਕਦੇਵ ਜੀ

ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਮਿਲਾਇਅਉ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੁ) ਬਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਾਰਸ ਸਰੂਪ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਪਰਸ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਾਸੁ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਵ ਰਹਤਾ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕਾ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪ ਕਾ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਮੰਦਰ ਹੋ ਭਾਵ ਪੁੰਨਵਾਨ ਹੋ ਵਾ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ (ਸਿਵ) ਕਲਜਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਉ ਬਡਭਾਗੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਮੇਦਨਿ ਭਰੁ ਸਹਤਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ।ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈ (ਮੇਦਨਿ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਭਾਰ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇਸਨਾਗ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਭਯਭੰਜਨੁ ਪਰ ਪੀਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ਕਲ੍ਯਸਹਾਰੁ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਬਕਤਾ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਔ ਪਰ ਕੀ ਪੀੜਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲਸਹਾਰ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕੁਲਿ ਸੋਢੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਅਰਜੁਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ॥ ੬ ॥

ਸੋਢੀਓਂ ਕੀ ਕੁਲ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੁ) ਬੇਟੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਧਰਮ ਕੀ ਧੁਜਾ ਰੂਪ ਔ ਹਰੀ ਕਾ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ ਹੁਏ ਹੋ ॥ ੬ ॥

ਧ੍ਰੰਮ ਧੀਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਭੀਰੁ ਪਰ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਣੁ ॥

ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਹਰਿ ਸਮ ਉਦਾਰੁ ਅਹੰਮੇਵ ਨਿਵਾਰਣੁ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਧਰਮ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਔ ਗੰਭੀਰ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਬਿਗਾਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਬਿਸਾਰਣੁ) ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹੋ । ਆਪ ਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ (ਉਦਾਰੁ) ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ਔ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥

ਮਹਾ ਦਾਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਨ ਹੁਟੈ ॥

ਸਤਿਵੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਦਾਨ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਾ ਆਪ ਕੇ ਮਨ ਤੇ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹਿ (ਹੁਟੈ) ਥਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਔ (ਸਤਿਵੰਤੁ) ਸਤ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਨਵ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਆਪ ਪਾਸ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਦੇਤੇ ਹੋ ਔ ਨਿਖੁਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਸਰਬ ਮੈ ਸਹਜਿ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਅਉ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲ੍ਯ ਚਰੈ ਤੈ ਰਾਜ ਜੋਗ ਰਸੁ ਜਾਣਿਅਉ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੁ) ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪ ਸਰਬ (ਮੈ) ਰੂਪ ਹੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਰੂਪ ਸੁਤੇ ਹੀ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਮਾਣਿਅਉ ਲਾਖ ਮਹਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਯਉ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰ ਗਤਿ ਗਭੀਰੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਰਚਾਯਉ ॥

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਆਪਨੇ (ਮਾਣਿਅਉ)ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਔ ਲਖੋ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਏਕ ਅਲਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੰਭੀਰ ਗਤੀ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪਰਚਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਵਾਣੁ ਰਾਜ ਮਹਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਯਉ ॥

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਅਭਰ ਸਰ ਸੁਭਰ ਭਰਾਯਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਆਪ ਪਰਵਾਣ ਹੋਏ ਹੋ ਅਰ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਤਲਾਉ ਖਾਲੀ ਥੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਭਰ

ਲਬਾਲਬ ਕਰ ਪੁਰਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਗਮ ਪ੍ਰਮਾਨਿ ਅਜਰੁ ਜਰਿਓ ਸਰਿ ਸੰਤੋਖ ਸਮਾਇਯਉ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਸਹਜਿ ਜੋਗੁ ਨਿਜੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਗਮ) ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ (ਪ੍ਰਮਾਨਿ)ਨਿਸਚਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਅਜਰ ਪਦ ਕੋ ਜਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਜੋ ਅਜਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ ਆਪਕੇ ਰਿਦੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ (ਸਹਜਿ)ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਮਿਉ ਰਸਨਾ ਬਦਨਿ ਬਰਦਾਤਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਗੁਰ ਸੂਰ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਨਿਵਾਰ੍ਉ ॥

ਜੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਤੇ (ਅਮਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਆਪ (ਬਰਦਾਤਿ) ਵਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਕਰਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਕਉ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਪੰਚਾਹਰੁ ਨਿਦਲਿਅਉ ਸੁੰਨ ਸਹਜਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਹਾਰ੍ਉ ॥

ਪਾਂਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੋ ਵਾ (ਪੰਚਾਹਰੁ) ਪੰਚਾਨਨ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੇਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਦਲਿਆ ਹੈ ਔ ਸੁਤੇ ਹੀ (ਸੁੰਨ) ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ (ਸਹਾਰ੍ਉ) ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰ੍ਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇਅਉ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਜਨਕਹ ਕਲਸੁ ਦੀਪਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਕਲ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕਲ ਸਰੂਪ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ (ਦੀਪਾਇਅਉ) ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਠੇ ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਪਾਰਥਉ ਚਾਲੈ ਨਹੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਪੁਰਖੁ) ਈਸ੍ਵਰ ਸਰੂਪ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਨਿਸਚੈ ਵਾ ਮੁਖੀ ਆਸੁਰਾ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਯੁਧ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਪਾਰਥਉ) ਅਰਜਨ ਵਤ ਚਲਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਅਉ ॥ ੧ ॥

ਭਵਜਲੁ ਸਾਇਰੁ ਸੇਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੇਜਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਭੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰਾ ਹੂਆ ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਸੇਤੁ) ਉਜਲ (ਬੋਹਿਥਾ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਤੁਅ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਹੇਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰ੍ਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਹੇਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਲਗਾਇਕਰ ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਇਅਉ ॥

ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਵਰ ਸਰਿ ਕਾਮੁ ਬਾਰੰਤਰਿ ਪੂਰੀ ਪੜੀ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ (ਤੁਠੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮੋਖਰ ਰੂਪੀ ਕਾਮ ਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਆਪਕੇ (ਬਾਰੰਤਰਿ) ਦੁਆਰੇ ਬੀਰ ਆਵਣੇ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇਕਰ ਹਮ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਕਹਾਯਉ ॥

ਤਾ ਤੇ ਅੰਗਦੁ ਭਯਉ ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਮ ਕਹਾਯਾ ਹੈ॥ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਤਤ)ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅੰਗਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਅਮਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਥਿਰੁ ਕੀਅਉ ॥

ਅਮਰਦਾਸਿ ਅਮਰਤੁ ਛਤ੍ਰੁ ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ ਦੀਅਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ(ਅਮਰਤੁ) ਅਮਰ ਹੋਣੇਵਾਲਾ ਛੱਤ੍ਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਿ ਕਹਿ ਮਥੁਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਯਨ ॥

ਮੂਰਤਿ ਪੰਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪਿਖਹੁ ਨਯਨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥਰਾ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖ ਪੰਚਮ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮ ਜਿਨਕੇ ਬਚਨ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਰਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਰੂਪੁ ਸਤਿਨਾਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਿਓ ਉਰਿ ॥

ਆਦਿਪੁਰਖਿ ਪਰਤਖਿ ਲਿਖ੍ਯਉ ਅਛਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਔ ਸਤਿਨਾਮ ਔਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਇਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਅਖਰ ਭਾਵ ਲੇਖ (ਧੁਰਿ)ਆਦੋਂ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਜੋਤਿ ਜਗਮਗੈ ਤੇਜੁ ਭੂਅ ਮੰਡਲਿ ਛਾਯਉ ॥

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਪਰਸੁ ਪਰਸਿ ਗੁਰਿ ਗੁਰੂ ਕਹਾਯਉ ॥

ਜਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਮਗ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਜਿਨਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਛਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਪਾਰਸ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀ ਪਾਰਸ ਵਤ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਐਸੇਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਣਾ ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਰਸ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾਏ ਹੈਂ ॥

ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ ਮੂਰਤਿ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਸਨਮੁਖ ਰਹਹੁ ॥

ਕਲਜੁਗਿ ਜਹਾਜੁ ਅਰਜੁਨੁ ਗੁਰੂ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਲਗਿ ਬਿਤਰਹੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਇਹ ਪੰਚਮ ਮੂਰਤੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਸਨਮੁਖ ਇਸਥਿਤ ਰਹੋ ॥ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਿਹ ਜਨ ਜਾਚਹੁ ਜਗਤ੍ਰ ਪਰ ਜਾਨੀਅਤੁ ਬਾਸੁਰ ਰਯਨਿ ਬਾਸੁ ਜਾਕੋ ਹਿਤੁ ਨਾਮ ਸਿਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਜਗਤ ਤੇ ਪਰੇ ਵਾਸਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਔ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਹਿਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਜੋ ਇਛਾ ਹੈ ਸੋ (ਜਾਚਹੁ) ਮਾਗੋ ਵਾ ਮੈਂ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪਰਮ ਅਤੀਤੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗ੍ਯ੍ਯੌ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਪੈ ਦੇਖੀਅਤੁ ਧਾਮ ਸਿਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਮ (ਅਤੀਤੁ) ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੈਂ (ਪੈ) ਬਹੁੜੋ ਘਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪਰਚੇ ਹੂਏ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਸਰਬ ਤੇ ਅਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਰ ਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗ੍ਯ੍ਯੌ ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਅਉਰੈ ਕਾਮ ਸਿਉ ॥

(ਅਪਰ) ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਭਗਵੰਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਸਾਥ ਜਿਨੋਂ ਕਾ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰਬ ਮਯ ਅਰਜੁਨ ਗੁਰੁ ਭਗਤਿ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਾਇ ਰਹਿਓ ਮਿਲਿ ਰਾਮ ਸਿਉ ॥੩॥

'ਮਥਰਾ' ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕਾ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਸਰਬ (ਮਯ)ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਵਿਖੇ (ਹੇਤਿ ਪਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਤ ਦੇਵ ਸਬੈ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮਹਾ ਸਿਵ ਜੋਗ ਕਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਤ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਮੁਨੀਓਂ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਜੋ ਮਹਾ ਮੁਨੀ ਹੈਂ ਔ ਮਹਾ ਜੋਗੀ ਜੋ (ਜੋਗ ਕਰੀ) ਜੋਗ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋਗ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਿ ਬੇਦ ਬਿਰੰਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਨ ਛਾਡ੍ਯਉ ਏਕ ਘਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਘੜੀ

ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹੈ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਦਾਸ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਖੇ ਅਪਨੀ ਸੰਗਤ (ਨਿਹਾਲੁ) ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਗੁਰ ਜੋਤਿ ਅਰਜੁਨ ਮਾਹਿ ਧਰੀ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਜੋਤਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਗ ਅਉਰੁ ਨ ਯਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਮੈ ਅਵਤਾਰੁ ਉਜਾਗਰੁ ਆਨਿ ਕੀਅਉ ॥

ਜਬ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਥਾ ਤਬ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਪਨਾ ਅਵਤਾਰ ਉਜਾਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਕੋਟਿਕ ਦੂਰਿ ਗਏ ਮਥੁਰਾ ਜਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਅਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਇਹ ਪਧਤਿ ਤੇ ਮਤ ਚੂਕਹਿ ਰੇ ਮਨ ਭੇਦੁ ਬਿਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨ ਬੀਅਉ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਇਸ ਗੁਰ ਪਧਤੀ ਤੇ ਮਤ ਭੂਲ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਔ ਹਰੀ ਮੇਂ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ (ਬਿਭੇਦ) ਕਾਟ ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ (ਬੀਅਉ) ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨ ਜਾਨ ॥

ਪਰਤਛਿ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕੈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ਲੀਅਉ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਰਤਖਯ ਹੀ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਹੀ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਬਲਉ ਨਹੀ ਭਾਗ ਲਿਲਾਰ ਉਦੈ ਤਬਲਉ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਬਹੁ ਧਾਯਉ ॥

ਜਬ ਲਗ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਭਾਗ ਉਦੇ ਨਹੀਂ ਹੂਏ ਥੇ ਤਬ ਲਗ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੂਏ ਹਮ ਬਹੁਤ ਧਾਵਤੇ ਫਿਰੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਘੋਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈ ਬੂਡਤ ਥੇ ਕਬਹੂ ਮਿਟਿਹੈ ਨਹੀ ਰੇ ਪਛੁਤਾਯਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਬੀਚ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ (ਘੋਰ) ਭੈਦਾਯਕ ਮੇਂ ਡੂਬਤੇ ਥੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਮਿਲਤੇ ਤੋ ਹਮਾਰਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਤਾਂ ਬੀ ਨ ਮਿਟਤਾ ॥

ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੁ ਯਹੈ ਮਥੁਰਾ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਬਨਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥੁਰਾ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ਕਾ (ਤਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਵੀਚਾਰ ਇਹੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੇ (ਜਗ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਪ੍ਯਉ ਜਿਨ੍ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਫਿਰਿ ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਗਰਭ ਨ ਆਯਉ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ (ਦੇਵ) ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਜਨ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕਲਿ ਸਮੁਦ੍ਰ ਭਏ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਧਾਰਨੁ ॥
ਬਸਹਿ ਸੰਤ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥

ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਉਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਅਪਾਰ ਤਾਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਮਨ ਬਚ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਅਉ ਭਯਉ ਤਿਹ ਸਮਸਰਿ ਸੋਈ ॥

ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਭੇਖ) ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਨਵਖੰਡ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪੀ ਰਹਿਓ ਭਰਿ ॥
ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ ਕਛੁ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪਰਤਖ੍ ਹਰਿ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਧਰਤੀ ਔਰ ਅਕਾਸ ਆਦੀ ਨਵੇਂ ਖੰਡੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਮੇਂ ਔ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਅਜੈ ਗੰਗ ਜਲੁ ਅਟਲੁ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਨਾਵੈ ॥
ਨਿਤ ਪੁਰਾਣ ਬਾਚੀਅਹਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਗੁਰੋ ਆਪਕਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਜੋ (ਅਜੈ) ਕਿਸੀ ਸੇ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇਂ ਅਟੱਲ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਆਪਕੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਲੋਗ ਸਭੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਪੁਰਾਣ ਵਾਚੀਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵੇਦੋਂ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਮੁਖ ਸੇ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਜੈ ਚਵਰੁ ਸਿਰਿ ਢੁਲੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਲੀਅਉ ॥
ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੁ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦੀਅਉ ॥

ਔ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ ਅਜੈ ਚੌਰ ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਝੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਛਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਗਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਿਰਉਪਾਧ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਬੰਸ ਜਗਤਿ ਜਸੁ ਸੰਚਰ੍ਉ ਸੁ ਕਵਣੁ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੁਯਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਹਰਿਬੰਸ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੇਂ (ਸੰਚਰ੍ਉ) ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਕੌਨ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਕਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੇਵਪੁਰੀ ਮਹਿ ਗਯਉ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਾਯਉ ॥
ਹਰਿ ਸਿੰਘਾਸਣੁ ਦੀਅਉ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਤਹ ਬੈਠਾਯਉ ॥

ਜਬ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗਣਾ ਭਾਯਾ ਤਬ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਜੋ ਵਈਕੁੰਠ ਪੁਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਆ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੀਆ ਅਰ ਤਿਸ ਪਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਬਿਠਾਇ ਲੀਆ* ॥

ਰਹਸੁ ਕੀਅਉ ਸੁਰਦੇਵ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਜਯ ਜਯ ਜੰਪਹਿ ॥
ਅਸੁਰ ਗਏ ਤੇ ਭਾਗਿ ਪਾਪ ਤਿਨ ਭੀਤਰਿ ਕੰਪਹਿ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਦੇਵ ਬਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ਨੇ ਪਰਮ (ਰਹਸੁ) ਉਤਸਾਹ ਕੀਆ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਹਾ ਵਿਸਨੂ ਜੀ ਨੇ ਉਤਸਾਹ ਕੀਆ ਥਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰ ਬਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਭੀ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਜੰਪਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਅਸੁਰ ਔ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਮੇਂ ਜੋ ਔਰ ਪਾਪ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਇਕਰ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਟੇ ਸੁ ਪਾਪ ਤਿਨ ਨਰਹੁ ਕੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਜਿਨ ਪਾਇਯਉ ॥
ਛਤ੍ਰੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਪਿਰਥਮੀ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਉ ਦੇ ਆਇਅਉ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੯ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨ ॥ ੬੦ ॥ ੧੨੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਵਾ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਆਪ ਨੇ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਤਬ ਵਿਸਨੂ ਤੋਂ ਆਦਿ ਲੈਕੇ ਦੇਵਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਛਤ੍ਰ ਔ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਵਈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਮੇਂ ਆਪੇ ਆਏ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੯ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨ ॥ ੬੦ ॥ ੧੨੨ ॥

---

*ਗੁਰੂ ਜੀ (ਦੇਵ ਪੁਰੀ) ਸੁਰਗ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ (ਹਰਿ) ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੀਆ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਤਹਾ ਬੈਠਾਇ ਲੀਆ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਵਾਰਾ ਸਲੋਕੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪਉੜੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰ ਥੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਰਚਨ ਸਮੇਂ ਪਉੜੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਸਲੋਕ ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਵਾਰਾਂ ਲਿਖਾਈਆਂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਾਰੋਂ ਪੀਛੇ ਜੋ ਔਰ ਸਲੋਕ ਰਹੇ ਸੋ ਈਹਾ ਏਕ ਜਗਾ ਪੀਛੇ ਲਿਖ ਦੀਏ ਹੈਂ ਕਈ ਸਲੋਕ ਈਹਾ ਵਾਰਾਂ ਕੇ ਬੀਚ ਕੇ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਖਰ ਵਾ ਲਗ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਭੇਦ ਹੈ ਯਥਾ—ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਕੂਪ ਵਾ ਘੂਪ ਪਾਠ ਹੈ ਅਬ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਲਿਖਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਗਏ ਊਹਾਂ ਪਟਨੇ ਕੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਹਰਨ ਮਾਰਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰੀ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਰਾਜ ਕਾ ਵਰ ਦੀਆ ਉਸੀ ਮਾਸ ਕੇ ਰਿੰਨਣੇ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾ ਮਾਸ ਕੇ ਦੇਗਚੇ ਬੀਚ ਸੇ ਤਸਮਈ ਕਰ ਦਿਖਾਈ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਸਿਖ ਭੱਏ ਪੁਨਾ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਉਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਉਹ ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਮਾਤਾ ਔਰ ਰਾਣੀ ਸੰਯੁਕਤ ਆਇਆ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਿਸ ਰਾਜੇ ਕੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਵੇਖਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੁਨੁਖਾ ਨੇ ਨਿੰਵ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਤਬ ਉਹ ਅਪਨੀ ਸੁਨੁਖਾ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰ ਕਰਤੀ ਭਈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਸਟਾਤ ਦਾਸਟਾਂਤ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਮੈਂ ਜਬ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਗਏ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਨੀ ਸੁਨੁਖਾ ਸਾਥ ਆਈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇਕ ਏਹ ਸਲੋਕ ਹੂਏ ॥

ਉਤੰਗੀ ਪੈ ਓਹਰੀ ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ ॥
ਸਸੁੜਿ ਸੁਹੀਆ ਕਿਵ ਕਰੀ ਨਿਵਣੁ ਨ ਜਾਇ ਥਣੀ ॥

ਹੇ (ਉਤੰਗੀ) ਉਤਮ ਅੰਗੋਂ ਵਾਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ (ਪੈ) ਚਰਨੋਂ ਪਰ (ਓਹਰੀ) ਓਹੜ ਭਾਵ ਝੁਕ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਗਹਿਰੀ) ਗੰਭੀਰੀ ਹੋਵੇਂਗੀ ਤਬ ਆਗੇ ਸੇ ਉਹ ਸੁਨੁਖਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈ। ਹੇ (ਸਸੁੜਿ) ਸਸੂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ (ਸੁਹੀਆ) ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੋਂ ਕਰੜੇ ਥਣੋਂ ਕੇ ਕਾਰਣ ਸੇ ਨਿੰਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਤਬ ਸਾਸ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀਏ ਸੁਣ ॥

ਗਚੁ ਜਿ ਲਗਾ ਗਿੜਵੜੀ ਸਖੀਏ ਧਉਲਹਰੀ ॥
ਸੇ ਭੀ ਢਹਦੇ ਡਿਠੁ ਮੈ ਮੁੰਧ ਨ ਗਰਬੁ ਥਣੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ (ਗਿੜਵੜੀ) ਊਚੇ ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ (ਧਉਲਹਰੀ) ਮੰਦਰੋਂ ਕੋ ਜੋ (ਗਚ) ਗਾਚ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਵ ਸੇ ਖਰੇ ਚੂਨੇ ਕਰ ਖਚਤ ਹੂਏ ਹੂਏ ਥੇ ਉਹ ਮੰਦਰ ਭੀ ਮੈਨੇ ਗਿਰਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ (ਮੁੰਧ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਨ ਥਣੋਂ ਕਾ (ਗਰਬੁ) ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰ । ਅਬ ਦਾਸਟਾਤ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ:—
ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਕਥਨ ਹੈ । ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਝੁਕ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਸੇ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਗਹਰੀ ਗੰਭੀਰੀ ਹੋਇਗੀ ਜਗਜਾਸੀ ਕਾ ਕਥਨ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮੈ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਸੱਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਵਾ (ਸਸੜ) ਸੰਸਿਓਂ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਾ ਹੂੰ ਅਰ ਥਣੀ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਨਿੰਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥ ਉਤਰ ॥ ਜਿਨ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਧੌਲਰੋਂ ਕੋ ਵਰੋਂ ਰੂਪੀ ਗਚ ਲਗਾ ਹੂਆ ਥਾ ਔ ਊਚੇ ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ ਥੇ ਭਾਵ ਬਡੇ ਹੰਕਾਰੀ ਥੇ ਹਮ ਨੇ ਸੋ ਭੀ ਨਸਟ ਹੋਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਥਣੋਂ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੂੜਾ ਵੈਣੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣਿ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਹੇ (ਹਰਣਾਖੀਏ) ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਵਤ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਵਾਲੀ (ਮੁੰਧੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੇਤ ਮੇਰਾ (ਗੂੜਾ) ਸੰਘਨਾ ਭਾਵ ਸੰਘਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭਰਾ ਹੂਆ ਵਾ ਗੁਹਜ ਬਚਨ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਵਸਤੂ ਭਾਵ ਏਹ ਸਾਧ ਹੈ ਅਰ ਇਹ ਅਸਾਧ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਤਬ ਵਪਾਰ ਕਰੀਏ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈਏ ॥

ਦੋਹੀ ਦਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੂੰ ਜੈਕਾਰੁ ॥
ਜਿਤੁ ਦੋਹੀ ਸਜਣ ਮਿਲਨਿ ਲਹੁ ਮੁੰਧੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸੋ ਵਪਾਰ ਇਹ ਹੈ ਖੋਟੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਭੈ ਕਰਕੇ (ਦੋਹੀ) ਦੁਹਾਈ ਦੇ ਦਈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਮਿਤਰਾ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜੈਕਾਰ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯੋਹ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀਏ । ਯਥਾ—ਸਿਧ ਸਭਾ ਕਰ ਆਸਣਿ ਬੈਠੇ

ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੋ ॥ ਹੇ (ਮੁੰਧੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦੋਹੀ ਕਰਕੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਮਿਲੈ ਤਿਸ ਬੀਚਾਰ ਕੋ ਲਹੁ ॥ ਐਸੇ ਸੁਣਕਰ ਵਹੁ ਸਨੁਖਾ ਹਸੀ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁਨਾ ਸਾਸ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਜਣਾ ਐਸਾ ਹਸਣੁ ਸਾਰੁ ॥
ਤਿਸ ਸਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਚਈ ਜਿ ਦਿਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਇਹੁ ਤਨ ਮਨ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣਾਂ ਕੋ ਦੇਈਏ ਤਬ ਐਸਾ ਹਸਣ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੋ ਚਲਣਹਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੇ ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਕਰੀਂ । ਵਾ ਹੇ ਪੁੰਨੋਂ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਵਾਲੀ ਜਗਯਾਸੀ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਪਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਗੁਝਾ) ਗੁਹਯ ਵਚਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ॥ ਪਹਿਲੇ ਸਤ ਅਸਤ ਵਸਤੂ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਪਛਾਣਨਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈਏ ॥ ਔ ਕਾਮਾਦੀ ਦੁਰਜਨੋਂ ਕੋ ਦੋਹੀ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਈਏ ਔ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਜੈਕਾਰ ਭਾਵ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਈਏ ॥ ਜਿਸ ਦੋਹੀ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਸਜਨ ਮਿਲਨ । ਹੇ ਜਗਯਾਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਨ ਮਨ ਸਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਣਾ ਇਹੀ (ਹਸਣੁ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਸਰਬ ਖੁਸੀਅਹੁੰ ਤੇ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ੍ ਇਵ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬੁਝਿਆ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਣਿ ਤਾਹੂ ਪੁਛੁ ਤਿੜੰਨ ਕਲ ॥ ਤਾਹੂ ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ ਵੰਞਾਏ ਨੀ੍ ਕਪਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਪਾਣਿ) ਹਥੋਂ ਕਾ ਤਾਰੂ ਭੀ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਤਿਨ ਤਰਨ ਵਾਲਿਓਂ ਸੇ ਤਰਨੇ ਕਾ ਜੁਗਤੀ ਪੁਛ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਜਦਪਿ ਤੂੰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਭੀ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਤਰਨੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਵਾ (ਤਿੜੰਨ) ਕਿਨਾਰੇ ਲਗਨੇ ਕੀ ਕਲਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਜੋ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਤਾ (ਖਰੇ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸੁਜਾਣ) ਚਤਰ ਵਾ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਥੇ ਤੇ ਭੀ ਇਨੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ (ਕਪਰੀ) ਛੱਲਾ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ (ਵੰਞਾਏ) ਗਵਾਏ ਅਰਥਾਤ ਰਲਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਸੁਜਾਣ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਵਹੁ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਝੜ ਝਖੜ ਓਹਾੜ ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਆਲਾਇ ਬੇੜੇ ਡੁਬਣਿ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥ ੪ ॥

(ਝੜ) ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਔ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕਾ ਚਲਨਾ ਔ (ਝਖੜ) ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਹੜ ਜਿਸਮੇਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰਾ (ਲਖੇਸਰੀ) ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਚਲਤੀਆ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਭੈਦਾਯਕ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਜੇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਂ ਤਬ ਤੁਮਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੇ ਕੋ ਵਿਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਡੂਬਣੇ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ॥ ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ॥

ਕੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਝਗੜਤੇ ਥੇ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ:–ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਛਲ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ (ਸਾਲਕੁ) ਰਸਤਾ ਦਸਨੇਹਾਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਪ੍ਰਵਿਰਤੀਕਰਾਵਣੇਹਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਔ ਨਿਵਰਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਵਣੇਹਾਰੇ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਹੈਂ ॥

ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਭਾਈ ਆਦੀ ਸਰਬ ਸਬੰਧੀਓਂ ਸੇ (ਹੇਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ ਔਰ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨਾ (ਦੀਨੁ)ਧਰਮ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਮੂਏ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਸਿਆਪਾ ਕਰਤੀ ਦੇਖਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ:–

ਹੈ ਹੈ ਕਰਿਕੈ ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ ॥ ਗਲ੍ਹਾ ਪਿਟਨਿ ਸਿਰੁ ਖੋਹੇਨਿ ॥

ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਰਸਕੇ ਪੀਛੇ ਵਈਰਾਗ ਕਰ ਹੈ ਹੈ ਕਰਕੇ ਓਹਿ ਓਹਿ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਗੱਲ੍ਹਾ ਉਤੇ ਤਮਾਚੇ ਮਾਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਰ ਖੋਹਦੀਆ ਹੈਂ ॥

ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਲੇਤੀਆ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਕਰ ਨਿਹਚਾ ਭੀ ਕਰ ਲੈਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ॥ ੬ ॥

ਰੇ ਮਨ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੀਐ ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ ॥
ਪਾਛੈ ਬਾਘੁ ਡਰਾਵਣੋ ਆਗੈ ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ ॥

ਹ ਮਨ (ਡੀਗਿ) ਵਿੰਗੇ ਰਸਤੇ ਵਿਖੇ ਨ(ਡੋਲੀਐ) ਫਿਰੀਏ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਨ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਏ ਤਾਂਤੇ ਸੀਧੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਧਾਵਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਛੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਬਾਘੁ) ਸੇਰ ਭੈ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਵਾ ਗਰਭ ਵਾ ਨਰਕ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਾ ਤਲਾਵ ਹੈ ॥

ਸਹਸੈ ਜੀਅਰਾ ਪਰਿ ਰਹਿਓ ਮਾਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਢੰਗੁ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥ ੭ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰਾ (ਜੀਅਰਾ) ਰਿਦਾ ਸੰਸੇ ਮੇਂ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਝਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਛੂਟਣੇ ਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਦੀਖਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਛੂਟੀਤਾਂ ਹੈ ॥੭॥

ਬਾਘੁ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ॥
ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰੀਏ ਤੋ ਕਾਲ ਰੁਪੀ ਬਾਘ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਦੀਖਿਆ) ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਔ ਗੁਰਸਿਖਜਾ ਕਰ ਜਬ ਆਪਕੋ ਪਛਾਨਣੇ ਸੇ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਚੜ ਹਾਥੁ ਨ ਬੂਡਈ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸਚੀ ਪਾਲਿ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਵਿਸੇ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਬੀਚ ਡੂਬਣੇ ਤੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨੇ ਵਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚੀ (ਪਾਲਿ) ਵਟ ਭਾਵ ਪੁਲ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨਕੋ ਭਗਤੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਨਿਧਿ ਜਲੁ ਨਾਹਿ ॥
ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਤਬ ਮਰੇਗੀ ਜਬ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਖੋਜ ਲੇਵੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਜਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਲਾਖੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਭੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੂਆ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਮੁ ਜਾਗਾਤਿ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੇਲੈ ਮੇਲਾਇ ॥ ੯ ॥

ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਚਲੇ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਜਮ ਕੀ ਜਗਾਤ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰਮਲ ਔ ਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਹਰੀ ਪਦ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸਕੋ ਮੇਲੈ ਸੋ ਜਨ ਤਿਸ ਪਦ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਕਊਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਅਵਗੁਣੀ ਚਿੰਜੁ ਭਰੀ ਗੰਧੀਆਇ ॥

ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਛਪੜੀ ਮੇਂ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕਾਗ ਮਲ ਮਲ ਕੇ ਨ੍ਹਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਕੋ ਭੋਗ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ਤਿਨ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਮੈਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਰੂਪੀ ਚਿੰਜ ਇਸਨੇ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਦੁਰਗੰਧੀ ਸੇ ਆਇਕਰ ਭਰੀ ਹੈ ॥

ਸਰਵਰੁ ਹੰਸਿ ਨ ਜਾਣਿਆ ਕਾਗ ਕੁਪੰਖੀ ਸੰਗਿ ॥
ਸਾਕਤਿ ਸਿਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਰੰਗਿ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੰਸ ਨੇ ਕਾਗ ਖੋਟੇ ਪੰਛੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਾ ਖੋਟਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਥਾ ਏਕ ਕਾਗ ਨੇ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਹੰਸ ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਦਿਖਾਵਨ ਹੇਤ ਲਿਆਵਤਾ ਹੂਆ ਰਾਜਾ ਭੋਜ ਕੀ ਕਚਹਿਰੀ ਮੈਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਰਾਜਾ ਪਰ ਵਿਠ ਕਰ ਦਈ ਔ ਆਪ ਉਡ ਗਯਾ ਤਬ ਪਹਿਰੇਦਾਰੋਂ ਨੇ ਹੰਸ ਕੋ ਮਾਰਾ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾ ਹੂਆ ਹੰਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਚਿਟਾ ਕਾਗ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਹੇ ਰਾਜਨ ਕਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਦੋਸਤੀ ਤੇਮੇਰੀਕੁਲ ਔ ਜਨਮ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਮੈ ਹੰਸ ਹੂੰ ਕਾਗ ਦੁਸਟ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਦਸਾ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਕੀ

ਸੰਗਤ ਸੇ ਐਸੀ ਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਐਸੀ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਮਝੋ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵਣੁ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ ॥ ੧੦ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਕੋ (ਜੈਕਾਰੁ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਭਾਵ ਚਲ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੀਰਥ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ॥ ੧੦ ॥

ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ॥

ਪੈਧਾ ਖਾਧਾ ਬਾਦਿ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮਣੇ ਕਾ ਫਲ ਮੈਂ ਕਿਆ ਗਿਣੋਂ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪੈਨ੍ਹਣਾ ਔ ਖਾਣਾ ਭੀ (ਬਾਦਿ) ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਝੂਠੁ ਹੈ ਮੁਖਿ ਝੂਠਾ ਆਲਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੧੧ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਔ ਸੁਨਣਾ ਭੀ ਝੂਠ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਤੇ (ਆਲਾਉ) ਉਚਾਰਨ ਭੀ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਕਰਨੇ ਕਰ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਹੈਨਿ ਵਿਰਲੇ ਨਾਹੀ ਘਣੇ ਫੈਲ ਫਕੜੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ ਜੀਵਣ ਨਾਹੀ ਤਾਣੁ ॥

ਉਤਮ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਫਕੜੁ) ਖਰਾਬੀਆ ਕੇ ਫੈਲਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਚੋਟ ਲਾਗੀ ਹੈ ਓਹ (ਤੁਰਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤਿਨਕੋ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਚੋਟੈ ਸੇਤੀ ਜੋ ਮਰੈ ਲਗੀ ਸਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਜਿਸਨੋ ਲਾਏ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਲਗੀ ਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਕੇ ਸਾਥ ਇਹ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਸੋਈ ਚੋਟ ਲਗੀ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ਭਾਵ ਓਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਲਗਾਵੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਲਗਤੀ ਹੈ ਔ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪਿਰਮ ਪੈਕਾਮੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਲਾਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਜਾਣਿ ॥ ੧੩ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ (ਪੈਕਾਮੁ) ਤੀਰ ਵਾ ਸੰਦੇਸਾ ਅਰਥਾਤ ਵੇਦ ਵਾਕ ਰੂਪੀ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਜਾਣ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸੇ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਭਾਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ॥ ਧਾਤੂ ਪੰਜਿ ਰਲਾਇ ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ ॥

ਜੋ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ਹੈ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਭਾਂਡੇ ਕੋ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸਾਥ ਕੌਨ ਧੋਵੈ ਭਾਵ ਸੁਧ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਰੂਪੀ ਧਾਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਝੂਠ ਕਾ ਹੀ ਪਾਜ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਭਾਂਡਾ ਆਣਗੁ ਰਾਸਿ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਜਾਗਾਇ ਵਾਜਾ ਵਾਵਸੀ ॥ ੧੪ ॥

ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਰੀਰ ਭਾਡਾ ਰਾਸ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਸਨ–ਕੈਸੇ ਭਾਵੇਗਾ ? ਉਤ੍ਰ–ਜਬ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਜੋਤਿ ਕਾ ਜਗਾਵਣਾ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਸਨ–ਗਿਆਨ ਜੋਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ? ਉਤਰ–ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਵਾਜਾ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਬ ਭਗਤੀ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੁਧ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੂਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਊਂਧੈ ਕਵਲ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ (ਘੂਪ) ਸਘਨੇ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਵਰਣ ਔ ਵਿਖੇਪ ਸਕਤੀਓਂ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੈਂ ਓਹ ਵੇਦੋਂ ਕੇ (ਬਿਰਦੁ) ਪ੍ਰਣ ਕਰੇ ਕੋ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਮਨਕੇ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਸੇ (ਊਂਧੇ) ਉਲਟੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ਭਾਵ ਅਤੀ ਭੈਦਾਯਕ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਨਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਨਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥
ਇਕਨਾ ਨਾਦੁ ਨ ਬੇਦੁ ਨ ਗੀਅਰਸੁ ਰਸੁ ਕਸੁ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥

ਏਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਕਤਾ ਕਹਿ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਉਤਮ ਸਰੋਤੇ ਕਹਿਆ ਹੂਆ ਸੁਣਕਰ ਸਮਝ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ ਸਮਝਣੇਵਾਲੇ ਜੋ ਉਤਮ ਸਰੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਰ ਚਤਰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਕੋ (ਨਾਦੁ) ਸਬਦ ਭਾਵ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਰਸ ਕੀ (ਗੀਅ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਪਾਠ ਕੀ ਭੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ (ਰਸੁ) ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖ ਜੋ ਮਨ ਕੋ (ਕਸੁ) ਖੈਂਚਣੇਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਓਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੰਤਿ ॥
ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤ ॥ ੧੫ ॥

ਔਰ ਇਕਨਾ ਕੋ ਨ ਸਿਧੀ ਹੈ ਔ ਨਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਕੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀਯ ਅਕਲ ਕਾ ਹੀ (ਸਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਔ ਅਕਾਰ, ਮਕਾਰ ਆਦੀ ਅਖਰੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਲਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਸਲ (ਖਰ) ਗਧੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਪੂਛਣੇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਲਖਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੋ ਬਿੰਦੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਮੁ ॥

ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬਿੰਦੈ) ਜਾਣੈ ॥ ਪੁਨਾ ਜਪ,ਤਪ,ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੈ ॥

ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੈ ਧਰਮੁ॥ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ॥ ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪੂਜਣ ਜੁਗਤੁ ॥੧੬॥

ਔ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ (ਧਰਮੁ) ਸੁਭਾਵ ਰਾਖੇ ਔ* ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜਕਰ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਇਨ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਣ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਖਤ੍ਰੀ ਸੋ ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਖਤ੍ਰੀ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯੁਧ ਮੈਂ ਪੀਠ ਨ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਕਰੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕੋਈ ਸੀਸ ਮਾਂਗੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਈ ਦੇਵੈ ਐਸਾ ਦਾਤਾ ਹੋਇ ॥

---

† ਪਾ ਸੀਲ ਔ ਸੰਤੋਖ ਔ ਧਰਮ ਕਾ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ॥

ਖੇਤੁ ਪਛਾਣੈ ਬੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥ ਸੋ ਖਤ੍ਰੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਖੇਤ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਦਾਨ ਕੋ ਦੀਜੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਜੋ ਐਸਾ ਖਤ੍ਰੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਜੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ॥ ੧੭ ॥

ਜੋ ਲਬ ਲੋਭ ਤਥਾ ਝੂਠ ਕਉ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ ॥
ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧੮ ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਨ ਕਉ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਤਪਾਵਣਾ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਤਨ ਕੋ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਨਾ ਤਪਾਉ ਭਾਵ ਯੇਹ ਐਸਾ ਤਮੋਗੁਣੀ ਤਪ ਨਾ ਕਰ ਔ ਹਡੋਂ ਕੋ ਬਾਲਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਨ ਬਾਲ ਇਨ ਸਿਰ ਔ ਪੈਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ ਭਾਵ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਪਤੀ ਕੋ ਸੰਮਾਲਨਾ ਕਰ॥ ੧੮ ॥

ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਸੈ ਸਹ ਬਿਨੁ ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਤੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧੯ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਘਟ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਹਾਗਣੀਆ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ ॥
ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ ॥ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੨੦ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੀ ਓਰ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੇ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਕੋ ਤਲੀ ਪਰ ਧਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਗਲੀ ਮੈਂ ਆਉ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਮੁਝ ਕੋ ਦੀਜੈ ਔਰ ਕੋਈ (ਕਾਣਿ) ਅਹਿਸਾਨ ਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਇਸ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੈਰ ਧਰਨਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੨੦ ॥ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਏਕ ਟਕੇ ਕਾ ਸਚ ਝੂਠ ਖਰੀਦਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਹਿਰ ਮੈਂ ਭੇਜਾ ਤਬ ਏਕ ਮੂਲਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀਏਂ ਨੇ ਮਰਨਾ

ਸਰ ਔ ਜੀਵਨਾ ਝੂਠ ਲਿਖ ਦੀਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੂਆ ਘਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਿਚਰਤਾ ਰਹਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਝੂਠ ਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਓਹ ਜਲਨੇ ਲਗੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਪਹੁਚੇਂ ਤਬ ਓਹ ਬਚਤੀ ਹੈ ਮੂਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਇਤਨੀ ਦੂਰ ਤੇ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਕੈਸੇ ਪਹੁੰਚੋ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਹੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚੇ ਔਰ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿਆਲਕੋਟ ਮੈਂ ਆਏ ਔ ਉਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਲੈਨੇ ਕੋ ਗਏ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹੇ ਗੁਹਾਰੇ ਮੈਂ ਲੁਕ ਰਹਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾ ॥

ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੋਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥
ਮਰਣੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੈ ਥਾਇ ॥ ੨੧ ॥

ਇਨ (ਕਿਰਾੜੋਂ) ਬਨੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਵਾ ਇਨ ਕਰਾੜੋਂ ਭਾਵ ਕਠੋਰ ਚਿਤ ਵਾਲਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਝੂਠਿਓਂ ਕੀ ਝੂਠੀ ਹੀ (ਪਾਇ) ਇਜ਼ਤ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੂਲਿਆ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਰਨੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਜਗਹ ਮੇਰਾ ਮਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕਰ ਗੁਹਾਰੇ ਮੈਂ ਮਰਨਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਹਰ ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਥੇ ਜਬ ਮਰਦਾਨਾ ਮੂਲੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਮੁੜ ਆਯਾ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸਰਪ ਕੇ ਡਸਣੇ ਸੇ ਮੂਲਾ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਯੁਗੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਲਖ੍ਯਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨ ਹੀਣੰ ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ ॥ ਅੰਧ ਵਰਤਾਵਾ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੨੨ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੀਣ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਅੰਧਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਵਹੁ ਵਿਸੇ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਧਿਆਨੁ ॥ ਸਚ ਬਿਨੁ ਸਾਖੀ ਮੂਲੋ ਨ ਬਾਕੀ ॥ ੨੩ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਗੁਰੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਗੁਰੇ ਲੋਕ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਧਰਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਸੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠੀ (ਸਾਖੀ) ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਤੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਸ ਰੂਪੀ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਬਾਕੀ ਤਿਨਕੀ ਤਰਫ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥

ਮਾਣੂ ਘਲੈ ਉਠੀ ਚਲੈ ॥ ਸਾਦੁ ਨਾਹੀ ਇਵੇਹੀ ਗਲੈ ॥ ੨੪ ॥

ਇਹ ਮਾਨਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੂਏ ਆਏ ਔ ਸੱਦੇ ਤੇ ਉਠ ਚਲੇ ਹੈਂ ਔ ਐਸੀ ਬਾਤੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਊਪਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕਰੀਹੈ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਸਫਲ ਨਾ ਕੀਆ ॥ ੨੪ ॥ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਕੀ ਆਵਸ਼੍ਯ ਭੁਗਤਬ੍ਯਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ:-

ਰਾਮੁ ਝੁਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ ॥
ਬੰਤਰ ਕੀ ਸੈਨਾ ਸੇਵੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੁਝੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੀ ਸਰੀਰ ਸਬੰਧ ਕਰ ਕਪੋਂ ਕੇ ਦਲ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਝੂਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਜਦਪਿ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਉਲਟਾਵਣੇ ਕਾ ਬਲ ਭੀ ਥਾ ਤਦਪਿ ਤਿਸ ਬਲ ਕੇ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨ ਸਮਝਿਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਉਸੀ ਤਰਹ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਐਸਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਕਿ ਬਾਦਰੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕੋ ਸੇਵਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਸ ਸੈਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਜੁਧ ਹੀ ਬਸ ਰਹਾ ਥਾ ॥

ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਇਆ ਦਹਸਿਰੋ ਲਛਮਣੁ ਮੂਓ ਸਰਾਪਿ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ੨੫ ॥

ਜਬ ਰਾਵਣ ਸੀਤਾ ਕੋ ਲੈ ਗਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਬਿਰਹ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੂਏ ਪੁਨਾ ਯੁਧ ਮੈਂ ਲਛਮਣ ਜੀ ਕੋ ਮੂਰਛਾ ਭਈ ਸੇ ਦੁਖ ਭਯਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਾ ਸ੍ਰਾਪ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਵਿਵਾਹ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰੀ ਸੇ ਸਰੂਪ ਮਾਗਾ ਥਾ ਹਰੀ ਨੇ ਸਰੂਪ ਦੇਕਰ ਮੁਖ ਬਾਦਰ ਕਾ ਕਰ ਦੀਆ ਅਰ ਸੁਯੰਬਰ ਮੈਂ ਵਹੁ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰੀ ਆਪ ਲੇਗਏ ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹਾਸੀ ਕਰੀ ਜਾਣਕਰ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਥਾ ਬਾਦਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਂਗੇ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬਿਰਹ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਵੋਗੇ ਓਹ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਹੂਆ ਰਾਮਜੀ ਕੋ ਭੋਗਣਾ ਪੜਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਰਣਹਾਰ ਵਿਸਨ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਥਾਪ ਭਾਵ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਉਥਾਪਿ) ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਲੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰੀ ਦੇਹ ਧਾਰਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਬ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਤੋ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਅਵੱਸ਼ ਸਭ ਕੋ ਭੋਗਣਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਝੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ ਜੋਗੁ ॥

ਹਣਵੰਤਰੁ ਆਰਾਧਿਆ ਆਇਆ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਸੀਤਾ ਔ ਲਛਮਣ ਕੇ (ਜੋਗ) ਸਬੰਧ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਝੂਰਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਹੂਏ ॥ ਜਬ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਅਰਾਧਿਆ ਭਾਵ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੀਤਾ ਕੀ ਸੋਝੀ ਲਿਆਇਆ ਔਰ ਸੰਜੀਵਨ ਬੂਟੀ ਔ ਸੁਖੇਣ ਵੈਦ ਕੋ ਲਿਆਇ ਕਰ ਲਛਮਣ ਕੋ ਜਿਵਾਯਾ ਪੁਨਾ ਸੀਤਾ ਕਾ ਔ ਲਛਮਣ ਕਾ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਸੰਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਭੂਲਾ ਦੈਤੁ ਨ ਸਮਝਈ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਕਾਮ ॥
ਨਾਨਕ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ ਰਾਮ ॥ ੨੬ ॥

ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਰਾਵਣ ਜੋ ਦੈਤੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਐਸੇ ਕਾਮ ਕੀਏ ਹੂਏ ਦੇਖਕਰ ਭੀ ਨਾ ਸਮਝਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕੋ ਈਸ੍ਵਰ ਜਾਣਕਰ ਸੀਤਾ ਲੇਕਰ ਨਾ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਓਹ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਵੇਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਰੂਪ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਮ ਫਲ ਨ ਮਿਟਤਾ ਭਯਾ ॥ ਜੋ ਨਾਰਦ ਕਾ ਸ੍ਰਾਪ ਥਾ ॥੨੬॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਗਏ ਤਹਾਂ ਕਸਾਈ ਪੁਰੇ ਮੇਂ ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਦੇਖਕਰ ਕੋਪ ਕਰ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ॥

ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ ॥ ੨੭ ॥

ਇਸ ਲਾਹੌਰ ਸਹਿਰ ਮੇਂ ਪਾਪ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਤੇ ਤਕ ਸਦਾ ਹੀ ਜਹਿਰ ਕੇ ਸਮਾਨ (ਕਹਰ) ਅਤੀ ਕਸਟ ਰਹਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨੭ ॥ ਐਸਾ ਵਾਕ ਹੋਣੇ ਕਰ ਲਹੌਰ ਮੇਂ ਨਿਤ ਹੀ ਬੜੇ ਬੜੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੂਆ ਕਰੇਂ ॥ ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਆਏ ਔ ਲਹੌਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹਜੂਰ ਮੇਂ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਆ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਿਫਤੀ ਦਾ ਘਰੁ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਸਿੱਖੋ ਲਹੌਰ ਪੂਰਬ ਜੈਸਾ ਹੀ ਸਹਿਰ ਬਨਾ ਰਹੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਕੀ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਪਚੀਸ ਕੋਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਸਹਿਰ ਵਸੇਗਾ ਓਹ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ॥ ੨੮ ॥ ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਬੀਚ ਏਕ ਉਦੋ ਸਾਹ ਨਾਮ ਬਾਣੀਆਂ ਥਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਆਪਨੇ ਉਦੋ ਸਾਹ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਦੋ ਸਾਹੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ ॥
ਉਦੋਸੀਅ ਘਰੇ ਹੀ ਵੁਠੀ ਕੁੜਿਈਂ ਰੰਨੀ ਧੰਮੀ ॥

ਉਦੋਸਾਹ ਕੀ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਆ ਨਿਸਾਨੀ ਤੁਝਕੋ ਦਸੀਏ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਅੰਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਅੰਨ ਬਹੁਤ ਜਮਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਉਦੋਸ਼ਾਹੀ ਵਸੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤਿਸ ਉਦੋ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੀਅ ਬਸੀ ਹੈ ਸੀਅ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਾਣ ਅੰਨ ਦਾ ਬੋਹਲ ਮਿਣਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਮਿਣਨੇ ਸੇ ਜਿਸ ਬੋਹਲ ਵਿਚੋਂ ਮਾਸ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਨਿਕਲ ਆਵੇਂ ਉਸਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਉਦੋਸ਼ਾਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ (ਕੁੜਿਈਂ) ਕੁੜੀਆਂ ਔ ਰੰਨਾਂ ਕੀ ਧੂੰਮ ਪੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਬੇਟੀਆ ਬਹੂਆਂ ਸੰਯੁਗਤ ਤਿਸਕੀ (ਧੰਮੀ) ਹਵੇਲੀਆਂ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥

ਸਤੀ ਰੰਨੀ ਘਰੇ ਸਿਆਪਾ ਰੋਵਨਿ ਕੂੜੀ ਕੰਮੀ ॥
ਜੋ ਲੇਵੈ ਸੋ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ਖਟੇ ਦੰਮ ਸਹੰਮੀ ॥ ੨੯ ॥

(ਸਤੀ) ਸੈਂਕੜੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਆਪਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੜਾਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨੇ ਜੋਗੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨੂੰਹਾਂ ਪੋਤ ਨੂੰਹਾਂ ਆਦੀ ਸਾਕੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਮਰਿਆਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਆਪਾ ਹੀ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਝੂਠੇ ਕੰਮੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਰੋਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਅਮਾਨਤ ਵਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸੇ ਰੁਪਏ ਲੇਤਾ ਹੈ ਓਹ ਫਿਰ ਉਸਕੋ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੰਮਾਂਕੋ(ਸਹੰਮੀ) ਦੁਖੋਂਕੇ ਸਾਥ ਖਟਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਰਥ । ਪ੍ਰਸ਼ਨ:— ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਨ ਜੋ ਉਦੋ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ:—ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਮਨ ਕੋ(ਅੰਨੀ)ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮਨ ਸਦਾ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਉਦੋਸੀਅ) ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦੋਸੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਇਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਕੂੜੀ) ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ਔ (ਰੰਨੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੀ ਧੂੰਮ ਮਚ ਰਹੀ ਹੈ (ਸਤੀ ਰੰਨੀ) ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਔ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਇਨ ਸਾਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਆਪਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕੋ ਸ਼ੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਝੂਠੇ ਸੁਖੋਂ ਵਾਸਤੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ

ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਦੰਮ) ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਖਟਣੇ ਚਾਹੀਏ ਥੇ ਸੋ ਖਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹੀ ਖਾਟਤਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਸਿਥਲ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੀ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ:-

ਪਬਰ ਤੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ ॥
ਕੈ ਦੋਖੜੈ ਸੜਿਓਹਿ ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਦੇਹੁਰੀ ਨਾਨਕ ਮੈ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥

(ਪਬਰ) ਕਵਲ ਭਾਵ ਹੇ ਸਿਖ ਆਗੇ ਤੂੰ ਹਰਿਆਵਲਾ ਥਾ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਥਾ ਹੇ ਕਵਲਾ ਤੇਰਾ (ਵੰਨਿ) ਰੰਗ ਭੀ ਬਾਹਰੋਂ ਕੰਚਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਥਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਥੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਸ ਦੋਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਜਲ ਗਿਆ ਹੈਂ ਔਰ ਬੁਧ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ ਦੇਹਰੀ ਕਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਈ ਹੈ ਤਬ ਓਹ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ(ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪਾਪੋਂ ਨੇ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਾਣਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਲਹਾਂ ਜੈ ਸੇਤੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ॥
ਜਿਤੁ ਡਿਠੈ ਤਨੁ ਪਰਫੁੜੈ ਚੜੈ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੁ ॥ ੩੦ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਥਮ ਮਿਲਾਪ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਬ ਭਾਗੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰਕੇ (ਤਨੁ) ਸੂਖਸਮ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ (ਪਰਫੁੜੈ) ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਚੌਗਨਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕੀ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਰਜਿ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਪਹੁਚਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥
ਗਿਆਨੀ ਜੀਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਰਤੀ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਕੋਈ ਰੱਜ ਕੇ ਜੀਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਬ ਕਾਮੋਂ ਕੋ ਪਹੁਚ ਕਰ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਤੁਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਪੁਰਸ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਹੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਮਕਾ ਕਾਮ ਕਰਨਾ ਮੁਝ ਸੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਯੇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰ ਚਲਾ ਹੂੰ ਔਰ ਜੋ ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ (ਸੁਰਤੀ) ਵੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਇਜਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਫੈ ਸਰਫੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਵੈ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਵਿਣੁ ਪੁਛਿਆ ਹੀ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੩੧ ॥

ਔ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਸਰਫਾ ਕਰਤਿਆ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਆਰਬਲਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਵਿਹਾਇ) ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਬਿਨਾ ਪੂਛੇ ਤੇ ਹੀ ਕਾਲ ਇਸਕੋ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨੋ ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ ॥
ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਵਣਾ ਖਾਤੀ ਟੋਵੈ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੀਵ ਕੋ ਮਤ ਦੋਸ ਦੇਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਯੇਹ ਬੁਢਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਇਸਕੀ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਯਦਪਿ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਨੇ ਜੀਵ ਨੇ ਨਰਕੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਤਿਓਂ ਮੈ ਔ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਮੈਂ ਹੀ ਪੜਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੩੨ ॥

ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੈ ਪੂਰੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹੀ ॥ ੩੩ ॥

ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਸਭ ਕਿਛ ਪੂਰਾ ਹੈ ਕੁਛ ਕਿਸੀ ਮੈਂ ਨੂਨ ਅਧਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਅਭਿਆਗਤ ਕਹਾਇਕਰ ਮਾਂਗਣੇਆਯਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸਸਾਹਿਬਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਅਭਿਆਗਤ ਏਹ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿਨਕੈ ਮਨ ਮਹਿ ਭਰਮੁ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦਿਤੇ ਨਾਨਕਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਭਿਆਗਤ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਕਾ ਭੀ ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਵੈਸਾ ਹੀ ਤੁਛ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮ ਪਦੁ ਤਾਕਾ ਭੀਖਕੁ ਹੋਇ ॥
ਤਿਸਕਾ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਭੈ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਲੇਪ ਪਰਮ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਂਗਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਭਿਖਕ ਹੋਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੇਣੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਵਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋਤਕੀ ਵੇਦ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ ॥
ਨਵਾਂ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਆਂ ਅਪਨੇ ਚਜ ਵੀਚਾਰ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਤ ਜੋਤਸੀ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਚਾਰੇ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮੁਖਾਗ੍ਰ ਪਾਠ ਕਰੂੰ ਔਰ ਆਪਣੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਵਾਂ ਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵਾਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਚਾਰ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈਲੀ ਘਾਤੁ ਕੰਞਕਾ ਅਣਚਾਰੀ ਕਾ ਧਾਨੁ ॥
ਫਿਟਕ ਫਿਟਕਾ ਕੋੜੁ ਬਦੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਮਾਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਔ (ਕੈਲੀ) ਗਊਘਾਤ ਕਾ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ਔ (ਕੰਞਕਾ) ਲੜਕੀ ਕਾ ਘਾਤ ਕਰਨਾ ਵਾ ਲੜਕੀ ਕਾ ਪੈਸਾ ਖਾਣਾ ਔਰ (ਅਣਚਾਰੀ) ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਕਾ ਕੁਧਾਨ ਖਾਣਾ ਇਤਯਾਦੀ ਜੋ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੀਆਂ (ਕੋੜੁ) ਕਰੋੜੋਂ ਬਦੀਆ ਔਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਣਾ ਇਨਕਾ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ॥

ਪਾਹਿ ਏਤੇ ਜਾਹਿ ਵੀਸਰਿ ਨਾਨਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ॥
ਸਭ ਬੁਧੀ ਜਾਲੀਅਹਿ ਇਕੁ ਰਹੈ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਸਰ ਜਾਣੇ ਸੇ ਇਤਆਦੀ ਜੀਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਇਹ ਸਭੀ ਪਾਪ ਵੀਸਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਬੁਧੀਆ ਜਲਤੀਆ ਹੈਂ ਏਕ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਾਥੈ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਵਰਤਦਾ ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਦਿ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿ ॥
ਧੰਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਮਾਯਾਮੋਹਣੀ ਮੈਂ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਧੰਧਿਓਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਦਰ ਤਿਨੋ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਾ ਵੇਲਿ ਨ ਤੂੰਬੜੀ ਮਾਇਆ ਠਗੇ ਠਗਿ ॥
ਮਨਮੁਖ ਬੰਨਿ ਚਲਾਈਅਹਿ ਨਾ ਮਿਲਹੀ ਵਗਿ ਸਗਿ ॥

ਜਿਨ ਐਸੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵੇਲ ਨਹੀਂ ਉਦੇ ਹੋਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੂੰਬੜੀ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਫਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਠਗ ਨੇ ਠੱਗੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਨ ਠੱਗੋਂ ਕੋ ਮਾਯਾ ਨੇ ਠਗ ਲੀਆ ਹੈ ॥ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਚਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤੋਂ ਰੂਪੀ ਗਊਓਂ ਕੇ ਵਗ ਸਾਥ ਓਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਵਗਿ) ਬਗਲੇ ਵਤ ਪਾਖੰਡੀ ਔਰ (ਸਗਿ) ਕੂਕਰ ਵਤ ਲੋਭੀ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਭੁਲੀਐ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੬ ॥

ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੁਲਾਏ ਤੇ ਭੁਲੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਤੌ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਇਹ ਜੀਵ ਚਲੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਲੇਕਰ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਛੂਟੀਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਭੀ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਪਰਹਰਿ ਆਹਿ ॥ ੭ ॥

ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਐ ਪੁਨਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦਾ ਤਿਸ ਸਚੇ ਹੀ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਦਰ ਸਚਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ (ਬੀਭਾ) ਦੂਸਰਾ ਦਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਭਾਵ ਏਕ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਖੋ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਜਹ ਜਹ ਮੈ ਫਿਰਉ ਤਹ ਤਹ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾ ਜਹਾ ਮੈਂ ਫਿਰਿਆ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤਹਾ ਸੋਈ ਏਕ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾੜੇ ਜਹਾ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਏਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕਰਮ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੯ ॥

ਦੂਖੋਂ ਕੇ ਵਿਸਾਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਏਕ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵੇ ਤਬ ਦੁਖ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਖਪਿ ਮੁਏ ਖੂਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੁ ਉਬਰੇ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਅਲੇਖ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਖੂਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ) ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਹਉਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਖਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਅਲਖ ਕੋ ਲਖਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਲਖ ਹੈ ਤਦਪਿ ਲਖਣਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕ ਮਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮਾਇਆ ਕੀ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਇਕਾਗ੍ਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਮ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਭੂਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਊਜਲੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਹੋਰਿ ਪਤਿਸਾਹੀਆ ਕੂੜੀਆ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ॥ ੧੧ ॥

ਸੋ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਉਜਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਤਸਾਹੀਆ (ਕੂੜੀਆ) ਝੂਠੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਉ ਪੁਰਖੈ ਘਰਿ ਭਗਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਅਤਿ ਲੋਚੈ ਭਗਤੀ ਭਾਇ ॥

ਬਹੁ ਰਸ ਸਾਲਣੇ ਸਵਾਰਦੀ ਖਟ ਰਸ ਮੀਠੇ ਪਾਇ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੋ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਸੇ ਪਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸਲੂਣੇ ਮੀਠੇ ਆਦੀ ਛੈ ਰਸੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਤੀ ਨੇ ਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਥਾਲੀ ਮੈਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਸਲਾਹਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਆ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਨ,ਤਨ,ਧਨ ਆਦੀ ਸਰਬੰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਖਿਆ ਭਾਵ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਰ ਭੀ ਵੇਚ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭਗਤੀ ਭਗਤ ਬਹੁ ਲੋਚਦੇ ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ ॥

ਜੋ ਭੈ ਔ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਲੋਚਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੀ (ਲੋਚਾ)

ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ-ਓਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ:-

ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਧਨ ਧਨ ਕਲਜੁਗਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਚਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਣੈ) ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਜੋ ਚਲ ਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਤਬ ਵਹੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੋ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦੁ ਨ ਰਖਿਓ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਧਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਤੀ ਭਉ ਮਨਿ ਪਵੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰਿ ॥

ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੧੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਦੋਂ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖ੍ਯਾ ਹੂਆ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ ਘਰੁ ਮੁਸੈ ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧਾ ਲੋਇ ॥

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਲੁਟੀਤਾ ਹੈ ਔ ਇਸਕੋ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਲੋਕ ਅਗ੍ਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧਾ ਹੈ॥

ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਖੜਗ ਲੇਕਰ ਪਾਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਦੂਤ (ਸੰਘਾਰੇ) ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗੁਰੋ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖ੍ਯਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ ਹੈ॥

ਨਾਮ ਹੀਨ ਨਕਟੇ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹਿ ਰੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ੧੪ ॥

ਔਰ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨਮੁਖ(ਨਕਟੇ) ਨਾਕ ਕਟੇ ਹੂਏ ਭਾਵ ਜਸ ਵਾ ਭਗਤੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਦੋਂ ਕਰਤੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਲੇਖ ਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਅਤੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਖਟਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਤਿਨੋਂਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ ਅਟੋਟ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਾ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸਰਬ ਕਾਰਣ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜੁ ਹੈ ਮਨੁ ਚੜਿਆ ਦਸਵੈ ਆਕਾਸਿ ॥

ਤਿਥੈ ਊਂਘ ਨ ਭੁਖ ਹੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਰਗ ਵਿਸਰਗ ਆਦੀ ਨਵੋਂ ਕਾ ਜੋ

ਆਸਰਾ ਦਸਵਾਂ ਚਿਦਾਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਰਤਿਆ) ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਾ ਤੋ ਅਵਿਦਿਆ (ਊਘ)ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਵਿਆਪਤ ਨਹੀ ਜਿਥੈ ਆਤਮਰਾਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਆਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਰਾਮ) ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੋ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੂਆ, ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਅਨਾਤਮ ਧਰਮ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੋ ਸਰਬ ਤੇ ਅਸੰਗ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲੜਾ ਸਭ ਗਲਿ ਆਏ ਪਾਇ ॥

ਇਕਿ ਉਪਜਹਿ ਇਕਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਂਹਿ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਇਹ ਸਭੀ ਜੀਵ ਗਲ ਮੈਂ ਪਹਿਰ ਆਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਏਕ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਏਕ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਨੁ ਕਰਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੰਮਣਾ ਮਰਣਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਸੇ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਾਈਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧੭॥

ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਉਲਟੀ ਭਈ ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲਟੀ ਭਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਝੂਠੀ ਚਤੁਰਾਈ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੀਤਾ ਹੂਆ (ਕਰਤਿਆ) ਕਰਤਬ ਬਿਅਰਥ ਗਤਾ ਹੈ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਥਾ ਨ ਪੜਾ ਭਾਵ ਮੋਖ ਫਲ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨ ਹੂਆ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਜੋ ਬੀਜਦੇ ਸਭ ਧਰਮਰਾਇ ਕੈ ਜਾਈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥

ਜੋ ਉਹ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬੀਜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਫਲ ਸੁਰਗ ਆਦੀ ਭੋਗ ਕਰ ਪੁਨਾ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਊਰਧ ਔ ਅਧੋਗਤੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮ ਕਾਲ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਆਯੂ (ਖੁਆਈ) ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਜੋਬਨੁ ਜਾਂਦਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨ ਸਖਾਈ ॥

ਮਾਇਆਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਜਾਤਾ ਹੂਆ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬੁਢੇਪਾ ਆਇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਤ੍ਰ ਔ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ (ਬੇਲੀ) ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਸਹਾਇਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਨਾਉ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈ ਨਾਮ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਬਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖ ਰੋਇ ॥

ਆਤਮਾਰਾਮੁ ਨ ਪੂਜਨੀ ਦੂਜੈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਮਨਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੇਤਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਰੋਤੇ ਹੈਂ॥ ਆਤਮਾਰਾਮ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਨਹੀਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਰਹੇ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ॥

ਹਉਮੈ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਹੈ ਸਬਦਿ ਨ ਕਾਢਹਿ ਧੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈਲਿਆ ਮੁਏ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ॥ ੨੦ ॥
ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਕਾਢਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਮੈਲੇ ਹੂਏ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਵ੍ਯਿਰਥ ਗਵਾਇਕੇ ਮੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੋਲੇ ਅੰਧੁਲੇ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਅਗਨੀ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥
ਬਾਣੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਬੁਝਨੀ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਕਾਨੋਂ ਸੇ (ਬੋਲੇ) ਬਹਿਰੇ ਹੈਂ ਔ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਨੇਤਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਨਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਿ ਸੁਧਿ ਨਹੀ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵਿਸਾਸੁ ॥
ਗਿਆਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਲਿਵ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥
ਓਨਾ ਨੂੰ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਗੁਰੂ ਦੇ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਉਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨੀਓ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਓਹ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗਿਆਨੀਆ ਕੀ ਰਖਦਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ॥ ੨੧ ॥
ਹਰੀ ਤਿਨ ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸੌ ਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨੧ ॥

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗਮੁ ਸਰਪੁ ਹੈ ਜਗੁ ਘੇਰਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਇ ॥
ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥
ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਭੁਇਅੰਗਮੁ) ਕੁੰਡਲਾਕਾਰ ਵਿਖ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਹੇ (ਮਾਇ) ਭਾਈ ਤਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਘੇਰ ਲੀਆ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਸਰਪ ਕੀ ਵਿਖਕੇ ਮਾਰਣੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਜਪੀਏ ॥

ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਬਲਾ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕਾ, ਸਮਦਾਇ ਚਲ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤਿਨ ਜੋ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੨੨ ॥
ਤਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪਰਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਓਹ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ॥੨੨॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਇਦਾ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਤ ਹੀ ਹ੍ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਨਿਰਵੈਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਜੋ ਕੋਈ ਵੈਰ ਰਚਾਇੰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸੋ (ਲੂਕੀ) ਚੁਆਤੀ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਨਿਤ ਭਉਕਦੇ ਬਿਖੁ ਖਾਧੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਔ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਲਤੇ ਹੂਏ ਸਦਾ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਝੂਠ ਕੇ ਬੋਲੋਂ ਕੋ ਬੋਲ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਕੂਕਰ ਵਤ ਭਉਕਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਖਾਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥

ਬੇਸੁਆ ਕੇਰੇ ਪੂਤ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਜਾਇ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਜਤ ਗਵਾਇ ਕਰਕੇ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਤੇ ਹੂਏ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਪਤ ਕੋ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ, ਯੇਹ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਓਹ ਨਿਨਾਵੇਂ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਜਨੁ ਵਿਛੁੜੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨੋਂਕੋ (ਖੁਆਇ) ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥ ੨੩ ॥

ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਊਬਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਗੁਰੋ ਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨੩ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ੨੪ ॥

ਚਿੰਤਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਬੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਓਹ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਪਾਵਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਧਾਵਣੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਾਧਨ ਸੁਤੀ ਨਿਚਿੰਦ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣੀਤਾਹੈ ਜਿਸ ਜਗਯਾਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੂਆਹੈ ਸੋਨਿਸਚਿੰਤਹੋਕਰਕੇ ਸੂਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਚਿੰਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭਈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ (ਸਹਜੇ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਜੋ ਅਪਣੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੰਨੀਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਵਾਪਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪਦੇ ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਓਹ ਪੁਰਸ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾਨੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਖਰਚੁ ਸਚੁ ਅੰਤਰਿ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਓਨਾ ਕਾ ਸਚ ਨਾਮੇ ਕਾ ਹੀ ਸੋਦਾ ਹੈ ਔ ਖਰਚ ਬੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ

(ਪਿਰਮ) ਪਤੀ ਕਾ (ਪਿਆਰੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਜਨ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹੈਨਿ ਨਿਰਧਨੁ ਹੋਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਵੰਤ ਹੈਂ ਹੋਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਨਾਮ ਧਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਠਵਰ ਨ ਠਾਉ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਟੇਕ ਭਾਵ ਆਸਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮਹੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਨਾਮ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਉਨਕਾ (ਸਹਜੇ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥ ੨੭ ॥

ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਨਕਾ (ਭਾਉ) ਪਰੇਮ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥
ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਸਰਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਨ ਅੰਤੀ ਵਾਰ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸੰਯੁਕਤ ਜੋ (ਮੇਦਨੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲਤੀ ਹੋਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਇਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭ ਮੈਂ ਪਸਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਓਹ ਮਾਯਾ ਅੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਬੂਝਿਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋਂ ॥ ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਸਭ ਬੁਝਿ ਗਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ:-

ਅਸੀ ਖਤੇ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਉ ਪਾਪੀ ਵਡ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਅਸੀ ਬਹੁਤ (ਖਤੇ) ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੋ ਹਮ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਡੇ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਲੇਖੈ ਵਾਰ ਨ ਆਵਈ ਤੂੰ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥
ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿਆ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਲੇਖੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਵਾਰ ਭਾਵ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਣੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਵਿਕਾਰ ਔ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸਦਾ(ਜੈਕਾਰੁ) ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਹਮ ਤਿਨਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਵਿਛੁੜਿ ਵਿਛੁੜਿ ਜੋ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਭਾਇ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਭੈ ਅਰ ਪਰੇਮ ਧਾਰਕੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਵਿਛੜੇ ਹੂਏ ਗੁਰਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰ ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਨਿਹਚਲ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਹੀਰੇ ਰਤਨ ਲਭੰਨਿ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹੰਨਿ ॥ ੩੦ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ (ਹੀਰੇ ਰਤਨ) ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਕੋ ਲਭ ਲੇਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਅਮੋਲਕ ਲਾਲ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਧਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਵਸਿਓ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਚੇਤਿਓ) ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਇਹ ਜੀਵ ਖਾਣਾ ਔ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਤਾਸੁ) ਸਮੁਦ੍ਰ ਮਨ ਮੈਂ ਨ ਵਸਤਾ ਭਯਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦਿਓ ਕਿਉ ਹੋਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥

ਮਨਮੁਖੀਆ ਦੋਹਾਗਣੀ ਆਵਣ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਇਹ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ (ਭੇਦਿਓ) ਬੇਧਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਕਾ ਮੰਹਰਮ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੈ? ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਦੁਹਾਗਣੀ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਮਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਗੁ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਸੁਹਾਗ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਕੀ (ਮਣੀ) ਰਤੀ (ਲਿਖਿਆਸੁ) ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੩੧ ॥

ਜੋ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ। ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਸਿਝੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਵਿਗੁਤੇ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ,ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਨ (ਸਿਝੈ) ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਬਹੁਤੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋ ਕੇ ਕਰਕੇ (ਵਿਗੁਤੇ) ਖਰਾਬ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਨੇ (ਪਰਜ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਵਿਗੋਈ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੈਂਕੜੇ ਵਿਧੀਓਂ ਕਰ ਨਾਮ ਪਾਵਣਾ ਚਾਹੇ ਤੌ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਅਤਿ ਵਡ ਊਚਾ ਊਚੀ ਹੂ ਊਚਾ ਹੋਈ ॥

ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਭ ਸੇ ਅਤਸੈ ਕਰ ਬਡਾ ਊਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ਕਰ ਪੁਰਸ ਊਚੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਆਦਿਕੋਂ ਤੇ ਭੀ ਊਚਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰਕੇ ਕੋਈ ਔਰ ਸੈਂਕੜੇ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਚਾਹੈ ਤੌ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ (ਅਪੜਿ) ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਖਿ ਸੰਜਮ ਹਛਾ ਨ ਹੋਵਈ ਕਰਿ ਭੇਖ ਭਵੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਜਾਇ ਚੜੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਮੁਖੰ ਕਰਕੇ ਆਪਕੋ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਹਛਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭੇਖ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਭ੍ਰਮਤਾ ਭੀ

ਵਿਰੇ ਤੋ ਛੀ ਹਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੰਦਰ ਪਰ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਕੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਨੀਐ ਸਾਚੇ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ੩੩ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕੋ ਵੀਚਾਰੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਆਪਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਮਾਨੀਐ) ਨਿਸਚਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਸਚੀ ਹੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਹੈ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿ ਵਿਖ ਰੂਪ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਰਨਾ ਦੁਸਤਰ ਹੈ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਜਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ ਹੀ ਆਯੂ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ਹੈ ਅਧਵਿਚਿ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥
ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਨਾ ਉਰਾਰ ਔ ਨ ਪਾਰ ਭਏ ਅਧ ਵਿਚ ਹੀ ਲਪਟਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਧੋਹ ਬੀਚ ਹੀ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਇਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਦੋਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਇਨ ਪਾਸੋਂ ਔਰ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਦਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੋਹਿਥੈ ਵਡਭਾਗੀ ਚੜੈ ਤੇ ਭਉਜਲਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਜਹਾਨ (ਬੋਹਿਥੈ) ਜਹਾਜ ਪਰ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਦੇਵੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਬ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਵਸੈ ਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਤਬ ਸਦਾ (ਰਹੈ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਤਿਪਤਿ ਹੋਇ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੩੫ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਤਿਨਕੀ ਬੁਝ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔ ਮਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬੀਚ ਚਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਹਰੀ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਔ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਤੁ ਬਰਲਿਆ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ਹਰਿ ਰਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਐਸਾ (ਬਰਲਿਆ) ਕਮਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਪਰ ਨਹੀ ਚਲਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਕੇ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜਿਨਿ ਰਖੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ (ਬਣਤ) ਬਨਾਵਟ ਬਨਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਥਕੇ ਪੁਰਾਣ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਮਿਟਈ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਹੋਮ ਯਗ ਔ ਸਰਬ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਔ ਪੰਡਿਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਇਨ ਕਰਮੋ ਸੇ ਵਿਸ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਹਉਮੈ ਬੀਚ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਲੁ ਉਤਰੀ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੩੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਇਆ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸੁਜਾਣ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਉਤਰੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ~ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਹੁ ਚਿਤਵਦੇ ਬਹੁ ਆਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾ ਥੀਐ ਮਰਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਖਿਨ ਵਾਰ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਚਿਤਵਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਆਸਾ ਔ ਲੋਭ ਆਦੀ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਖਿਨ ਖਿਨ ਕਾਲ ਵਾ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕੇ ਜਨਮਕੇ ਪੁਨਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ ॥ ੩੮ ॥

ਜਬ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਹਉਮੈ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੩੯ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ (ਹੇਤਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਅਰਥਾਤ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਜੈ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ॥
ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਤਿਥੈ ਧੁਹੈ ਜਿਥੈ ਹਥੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਨਾ ਕਰੀਏ (ਜੇਕਾ) ਜਿਤਨਾਕੁ ਪਾਰ ਵਸਾਇ ਅਰਥਾਤ ਜੇਤਾਕੁ ਵਸ ਚਲੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਛਲ ਮੈਂ ਨ ਆਈਏ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਲੋਭੀ ਜਨ ਤਉ ਅੰਤ ਸਮੈ ਤਿਸ ਜਗਾ (ਧੁਹੈ) ਛਲੈਗਾ ਜਹਾਂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹਥ ਨ ਪੜ ਸਕੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਜਹਾ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨ ਚਲੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ ਕਰੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲਖ ਦਾਗੁ ਲਗਾਇ ॥
ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ੍ ਲੋਭੀਆਂ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਤਿਸ ਲੋਭੀ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਸਾਥ ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਗਤ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਵਹੁ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕਾ ਦਾਗ ਲਗਾਵੈਗਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਲੋਭੀਓਂ ਕੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲੇ ਹੋਵੈਂਗੇ ਔ ਇਸ ਮਾਨੁਸ ਜਨਮ ਕੋ ਈਹਾ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਜਾਵੈਂਗੇ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੪੦ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਯਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੦ ॥

ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ।
ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਧੁਰੋਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਤੇ ਨੇ ਜੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮੇਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ (ਜੀਉ) ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਔ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸੀ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਓਹ ਆਪ ਹਰੀਰਾਇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਗਲ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖੇ ਰੁਲਿ ਮੁਏ ਏਨਾ ਹਥੁ ਨ ਕਿਥਾਊ ਪਾਇ ॥
ਬਾਹਰਿ ਪਾਖੰਡ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਕਮਾਇ ॥

ਦੁਗਲ ਔ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖ ਕਰਕੇ ਰੁਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰ ਦੀਨ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਹਥ ਕਿਸੀ ਜਗਾਹ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਹ ਬਾਹਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ (ਹਿਰਦੈ) ਵਿਖੇ ਕਪਟ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖੇਤਿ ਸਰੀਰਿ ਜੋ ਬੀਜੀਐ ਸੋ ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪੧ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਮੈਂ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਸੀ ਕਾ ਫਲ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੈ ਤਬ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥ ੪੧ ॥

ਮਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਨਾ ਸੁਝੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਲੇਟਿਆ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਅਗਿਆਨ ਕਾ (ਗੁਬਾਰੁ)ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥

ਤਬ ਨਰੁ ਸੁਤਾ ਜਾਗਿਆ ਸਿਰਿ ਡੰਡੁ ਲਗਾ ਬਹੁ ਭਾਰੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਾਂ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਸੇ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਬ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਜਬ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਜਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡਾ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਕਰਾ ਉਪਰਿ) ਜੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਕਰਾਰ ਕੀਆ ਥਾ ਤਿਸ ਪਰ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਉਪਲਖਤ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਸੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਵਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਓਹਿ ਉਧਰੇ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਤਰੇ ਪਰਵਾਰੁ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਉਧਰੇ) ਤਰੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕਾ ਕੁਟੰਬ ਪਰਵਾਰ ਆਦੀ ਸਭੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਨਕੀਆਂ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋ ਮੂਆ ਜਾਪੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮੂਆ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਓਹੀ (ਧ੍ਰਾਪੈ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੂਆ ਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ (ਗਹਿ) ਜਗਹ ਦੇ (ਦਰ) ਅੰਤਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਮੂਆ ਹੂਆ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਮੂਆ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮੁ ਖੋਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੪੩॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਖੋਇਕੇ ਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਓਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਢੇ ਕਦੇ ਨਾਹੀ ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਤਰਿ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਨੁ ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁਢੇ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸਾਂਤ ਪਦ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਬਿਬੇਕ ਰਹਹਿ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਕ ਸਮਾਨਿ ॥
ਤਿਨਾ ਨਦਰੀ ਇਕੋ ਆਇਆ ਸਭੁ ਆਤਮਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ੪੪ ॥

ਓਹ ਬਿਬੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੋ ਸਮਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ੍ਵ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਆਤਮ ਕੋ ਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੪ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ ਸਮਾਨਿ ਹੈ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ॥
ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਸਭ ਧਰਮਰਾਇ ਕੈ ਜਾਂਹੀ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲਕ ਵਤ ਜੜ ਹੈਂ ਔ ਬ੍ਰਿਧ ਸਮ ਅਸਕਤ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਬਲ ਹੈ ॥ (ਹਉਮੈ) ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਸਭੀ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਓਨਾ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ਨ ਲਗਈ ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਚੰਗੇ (ਨਿਰਮਲੇ) ਉਜਲ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਪਤੰਗੁ) ਸਰੀਰ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤ੍ਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਸਰੀਰ ਧੋਣਾ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਧੋਹ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਕਿ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ ਵਾਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ–ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਗੁਰ ਗੋਰ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪੫ ॥

ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਸੁ ਕੇਹਾ ਸਿਝੈ ॥ ਆਪਣੈ ਰੋਹਿ ਆਪੇ ਹੀ ਦਝੈ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਮਲਾ ਰਗੜੈ ਲੁਝੈ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਬੁਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਿਝੇ) ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ(ਰੋਹਿ) ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ (ਦਝੈ) ਦਗਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਕਮਲਾ ਹੂਆ ਰਗੜੇ ਝਗੜੇ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ਵਾ ਝਗੜਿਓਂ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਸਿਉ ਲੁਝੈ ॥ ੪੬ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਿਛ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ (ਲੁਝੈ) ਲੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਵਿਸਿਅਹੁ ਸੇ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਕੀਤੋ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਓਇ ਮਾਣਸ ਜੂਨਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਪਸੂ ਢੋਰ ਗਾਵਾਰ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪੁਰਸ ਮਨੁਖ ਜੋਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਵਾਰ ਢੋਰ ਮੁਰਦੇ ਪਸੂ ਹੈਂ। ਵਾ ਪਸੂ ਗਊ ਆਦੀ ਔ (ਢੋਰ) ਗਧੇ ਉਸਟ ਆਦੀ ਦਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੀਏ ਜਾਤੇ ॥

ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਹਰਿ ਸਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਵਿਕਾਰ ਮਹਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਔ ਨਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਮਰੇ ਹੂਏ ਵਾਰੰਵਾਰ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸੁ ਜੀਵਦੇ ਹਰਿ ਜਗ ਜੀਵਨ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਣੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੪੭ ॥

ਗਿਆਨਵਾਨ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਜਗਤ ਕੇ (ਜੀਵਨ) ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਸਾਜਿਆ ਹਰਿ ਵਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰਜਾਲਿ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ (ਸਾਜਿਆ) ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹਰੀ ਆਪ ਵਸਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕੋ (ਪਰਜਾਲਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਜਲਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਹੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ਧਨੁ ਭਗਵੰਤੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲਿ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਵਸਤੂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਨੌ ਨਿਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੁੰਨੋਂ ਵਾਲੇ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ (ਭਾਲਿ) ਖੋਜ ਕੇ ਲਭ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੜ ਮੰਦਰੁ ਖੋਜਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਇਆ ਨਾਲਿ ॥ ੪੮ ॥

ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਮੈਂ (ਗੜ) ਕਿਲੇ ਰੂਪੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਹਦਿਸਿ ਫਿਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਚੁਕਈ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਫਿਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਔ ਲੋਭਾਦੀ ਅਤੀ ਵਿਕਾਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਓਹ ਵਾਰੰਵਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲੋਭ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆਹੈ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਵੈਂਗਾ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਣ (ਕਿਲਵਿਖ) ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਔ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਕਟੀਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਉਮੈ ਕਾ ਗੁਮਾਨ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਕਮਲ (ਵਿਗਸਿਆ) ਖਿੜਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਤਮ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੫੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਧਨਵੰਤੀ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ(ਧਨਾਸਰੀ) ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਸੋ ਤਬ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ(ਧਨਵੰਤੀ) ਧਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣੀਏਗੀ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਕਮਾਵਹਿ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ ਜੀਅ ਸਉ ਭਾਈ ਲਏ ਹੁਕਮਿ ਫਿਰਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਗੇ ਤਨ ਮਨ ਜੀਅ ਕੋ ਸੰਯੁਗਤ ਸੌਂਪ ਦੇਵੇ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਤੇ ਬੁਧੀ ਕੋ (ਫਿਰਾਉ) ਮੋੜ ਲੇਵੇ ॥

ਜਹ ਬੈਸਾਵਹਿ ਬੈਸਹਿ ਭਾਈ ਜਹ ਭੇਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾਵੈ ਤਹਾ ਬੈਠਣਾ ਕਰੇ ਅਰ ਜਹਾ ਭੇਜੇ ਤਹਾ ਜਾਵੈ ॥

ਏਵਡੁ ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਭਾਈ ਜੇਵਡੁ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਜਿਤਨਾ ਵਡਾ ਸਚੇ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਡਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਯਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ ਤਿਸ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕਰਕੇ ਇਸਥਿਤ ਰਹੀਏ ॥

ਪੈਨਣੁ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ ਆਪਣੀ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦ ਆਪੇ ਖਾਇ ॥

ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪੈਨਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਆਦੀ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਕਰਕੇ ਓਹ ਅਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਆਪੇ ਖਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਕਿਆ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਅਤਿ ਉਸਤਤ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਭਾਈ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਵਡੀਆਂ ਵਡੀਆਈਆ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ(ਕਰਮਿ)ਭਾਗ ਹੋਵੇਂ ਤਬ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਭਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਇ ॥

ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਉਹ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਗਤਿ ਢੋਈ ਨਾ ਮਿਲੈ ਭਾਈ ਬੈਸਣਿ ਮਿਲੈ ਨ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਢੋਈ) ਆਦਰ ਨਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬੈਸਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨਾ ਮਨਾਇਸੀ ਭਾਈ ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਕਮਾਇਆ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਧੁਰੇ) ਆਦੋਂ ਹੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਤਿਨ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੫੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮਨ ਕਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੌ ਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫੧ ॥

ਸੇ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗੰਨਿ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦਿ ਰਹੰਨਿ ॥

ਸੋਈ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਸਚੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗਤੀਆਂ ਹੈਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕਾ ਭਾਵ ਪੁਰਸੋਂ ਮੈਂ ਹੈ । ਜੋ ਪੁਰਸ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹੀ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਹ ਸੋਹਣੇ ਸਚੈ ਦਰਿ ਦਿਸੰਨਿ ॥ ੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸੋ ਮੁਖ (ਸੋਹਣੇ) ਸੋਭਾਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥

ਮੁਖ ਸਚੇ ਸਚੁ ਦਾੜੀਆ ਸਚੁ ਬੋਲਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਚੇ ਹੈਂ ਔ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਭੀ ਸਚੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚ ਕੋ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਸਬਦ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਓਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤ੍ਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਰਾਸੀ ਸਚੁ ਧਨੁ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਂਹਿ ॥

ਸਚੁ ਸੁਣਹਿ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਪਾਸ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸਚੀ (ਰਾਸੀ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਇ ਕਰ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਕੀ ਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣਾ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਨ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਜਾਂਹਿ ॥ ੫੩ ॥

ਤਿਨਕਾ (ਸਚੀ ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਬੈਠਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ, ਰੂਪ ਤੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥ ੫੩॥ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਬੀਹੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਜਲ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ਬਬੀਹਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਨਿਧ ਬਾਦਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਔ ਬਾਣੀ ਸਾਥ

ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਥਾ ਭਾਵ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਮਾਂਗੇ ਥਾ ਜਬ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣੇਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਗਜਾਸੀ ਬਬੀਹੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਚੁਕੈ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ਚੁਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੫੪ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔ ਗਜਾਨ ਉਪਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ) ਊਰੇ ਬੋਲ ਕੀ ਫਰੀਆਦ ਕਰਨੀ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖੋ ਤਬ ਤੁਮ ਕੋ ਸਾਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗੀ ॥ ੫੪ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਚੁ ਚਉ ਸਚੇ ਸਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੋਲਿਆ ਤੇਰਾ ਥਾਇ ਪਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਅਲਾਇ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਬਬੀਹੇ ਤੂੰ ਸਚ ਹੀ (ਚਉ) ਬੋਲ ਔਰ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ। ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਂਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿਆ ਥਾਇ ਪੜੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਹੋਇਗਾ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਝੋਕਿ ਵਰਸਦਾ ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਪਛਾਨਣੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਤਰ ਜਾਇਗੀ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਕੋ ਮਾਨਲੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਝੁਕ ਕਰ ਜੈਸੇ ਬਦਲ ਵਰਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਬ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜੇਗੀ ਤਬ ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਊਪਜੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਲੁ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਸੁ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੫੫ ॥

ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾਮ ਜਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਆਇ ਕਰ ਲਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕੋਈ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂ ਸਹਜਿ ਬੋਲਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਬੀਹੇ ਤੂੰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਬੋਲ ਜਿਸਤੇ ਤੂੰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕਿਛ ਭਾਵ ਸਭ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਝ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ (ਛਹਬਰ) ਝੜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਬਰਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਗਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਜਿਨੋਂ ਪਰਏਕਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ਰੂਪੀਜਲ ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੫੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪੁਨਾ (ਕੂਕ) ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸੈਣ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜੈਸਚੇ ਨਾਮੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈਂ ॥ ੫੬ ॥

ਧੁਰਹੁ ਖਸਮਿ ਭੇਜਿਆ ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇ ॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੂੜ੍ਹੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਸਚੇ ਖਸਮ ਨੇ ਆਦ ਤੇ ਹੀ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੋ(ਪਠਾਇ)ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਹੈ।ਤਾਤੇਸੋਸਤਿਗੁਰੂ (ਇੰਦੁ) ਮੇਘ ਰੂਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਝੜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਪਮਾਣੋਂ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਬੀਹੇ ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾਂ ਤਤੁ ਬੂੰਦ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥

ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤਾ ਊਪਜੈ ਧਰਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥

ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਬੀਹੇ ਕੋ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਤਬ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਤ ਸਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬੂੰਦ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮੇਘ ਕੇ ਵਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਅੰਨ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔ ਸਰੀਰ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਗੁਣੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਲੋਕੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸ ਲਏ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਰਜਾਇ ॥

ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਜਨ ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਲੋਕ ਭੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਚਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ਭੈ ਕਾ ਸਹਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿਹੁ ਸਚਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ (ਕਾਮਣੀ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰੋ ਭੈ ਔਰ (ਸਹਜੁ) ਸਾਂਤੀ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰੋ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਏ ਰਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਮੋਂ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੫੭ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਊਡਿ ਚੜਹਿ ਆਕਾਸਿ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਬੀਹਾ ਜੇਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਫਿਰੈਂ ਔਰ ਪਵਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਯੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਿਧੀਓਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਖ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਵਾ ਸ੍ਵਰਗ ਮੈ ਔਰ ਸੁਮੇਰ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈ ਭੀ ਦਸਮੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਡ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੈਂ ਤੌ ਭੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਚੂਕੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ॥
ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੀਅ ਔਰ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦਾਤ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਬੋਲਿਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੋ ਵਰਤਦਾ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥ ੫੮ ॥

ਜਬ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲੇ ਤੇ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਸਰੂਪ ਵਰਤਦਾ ਭਾਵ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਖਯਾਤਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੮ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥
ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰੀਆਵਲੁ ਹੋਇ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਦਾ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ । ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਵਰਸਣੇ ਤੇ ਮਨ ਤਨ ਸਭ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਹਰੀਆਵਲੁ) ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਸਬਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਂ ਆਪ ਸੁਖੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਸੁਖੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਸਬਦੇ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੬੦ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਭ ਕੋਈ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਮੁਝਕੋ ਕਬੀ ਨਾ ਵੀਸਰੇ ॥ ੬੦ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥
ਹਰਿ ਵੁਠੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ੬੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਰਸਣੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥

ਵਡੜੈ ਝਾਲਿ ਝਲੁੰਭਲੈ ਨਾਵੜਾ ਲਈਐ ਕਿਸੁ ॥
ਨਾਉ ਲਈਐ ਪਰਮੇਸਰੈ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ॥ ੬੨ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨਃ–ਵਡੇ (ਝਾਲਿ ਝਲੁੰਭਲੇ) ਝਲਾਘੇ ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਕਿਸਕਾ ਨਾਮ ਲਈਏ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ?
ਉਤ੍ਰਃ–ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੬੨ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਹਟ ਵਗਤੇ ਪਾਸ ਊਚਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ:–

ਹਰਹਟ ਭੀ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਬੋਲਹਿ ਭਲੀ ਬਾਣਿ ॥
ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਹੈ ਕਿਆ ਉਚੀ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇ ਹਰਹਟ ਯਦਪਿ ਤੂੰ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਸਾਹਿਬ ਤੋ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰ ਹੇ ਤਾਂਤੇ (ਕਿਆ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸਚਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਾਇ ਕਰ (ਰੰਗੁ) ਹਰ ਏਕ ਰੰਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ। ਅਪਣੇ ਆਪ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਛੋਡੇਂ ਤੋ ਸੋ ਹਰੀ ਪਤੀ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲੇ ਸਚਾ ਤੋ ਇਹੀ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕਾ ਕਾਰ ॥
ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਹਾਣ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਿਨਰਸ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ । ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਤੁਝਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਨ ਤ੍ਰਿਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਜਗਤ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਕੇ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਸਭੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਆਪੇ ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੬੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੁ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਏ ਹੂਏ ਪ੍ਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੬੩ ॥

ਜੋਗੁ ਨ ਭਗਵੀ ਕਪੜੀ ਜੋਗੁ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਜੋਗੁ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ॥ ੬੪ ॥

ਭਗਵੇ ਕਪੜਿਓਂ ਕੇ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸ ਕਰ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਜੋਗ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੬੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜੇਕਰ ਫਿਰੇਂ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰਹਿੰ ਔ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਪਾਠ ਚਾਰੋਂ ਯੁਗੋਂ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਰਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਵਸੈ ਤਬ ਮੋਖ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੬੫ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਖਸਮ ਕਾ ਮਤਿ ਭਵੀ ਫਿਰਹਿ ਚਲ ਚਿਤ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸੁਖ ਕਿ ਪੁਛਹਿ ਮਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਸਭ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਜਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤੇ ਭਵੀ ਹੈ ਸੋ ਚੰਚਲ ਚਿਤ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਦੋਸਤੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਖ ਕੋ ਕਿਆ ਪੂਛਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਕਬੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ॥
ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲੁ ਕਟੀਐ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਹੋਵੀ ਮਿਤ ॥ ੬੬ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸਾਥ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਓ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਕਟ੍ਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤਬ ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੬੬ ॥

ਭੁਲਿਆਂ ਆਪਿ ਸਮਝਾਇਸੀ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਕਰਣਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥ ੬੭ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਰਸਾ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਮਝਾਇ ਲੇਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹ ਜੀਵ (ਕਰਣਪਲਾਹ) ਊਚਾ ਰੋਇ ਕੈ ਅਨੇਕ ਵਿਰਲਾਪ ਬੀ ਕਰੇ ਤੌ ਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੀ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿਰਾਇ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪਰਗਾਸੀਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੋਇ ॥
ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ (ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧੰਨਜ ਹੈਂ। ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਸਮਤੁ ਸਭ ਕੋਇ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖ ਕਉ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਸਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤੁਲਿ ਹੋਇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਤੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਵੈਰ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਜਾਣ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਸਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚਾ (ਸੋਹਿਲਾ) ਜਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਜਪਣਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥

ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਓਹ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਕੋਈ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੩॥

ਮੂੰ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਸਜਣ ਮਿਲਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰਾ ਤੋ ਤਿਸ ਹਰੀ (ਪਿਰੀਆ) ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲਾਵਣ-ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਜਣ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲੈਂ ॥

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਤਿਨ ਸਜਣ ਸਚਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣੋਂ ਕੋ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈਡਾ ਮਿਤੁ ਹੈ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਾਰਿਆ ॥

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਝ ਕੋ ਮਿਲੈ ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਤਨ ਸਰਬੰਸ ਤਿਨ ਪਰ (ਵਾਰਿਆ) ਵਾਰਨੇ ਕਰੋਂ ॥

ਦੇਂਦਾ ਮੂੰ ਪਿਰੁ ਦਸਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ ॥

ਤਬ ਓਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣ ਮੁਝਕੋ ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਦਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਪਿਰੁ ਭਾਲੀ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਮੈਂ (ਭਾਲੀ) ਖੋਜਤੀ ਥੀ ਤਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਉ ਖੜੀ ਨਿਹਾਲੀ ਪੰਧੁ ਮਤੁ ਮੂੰ ਸਜਣੁ ਆਵਏ ॥

ਮੈਂ ਖੜੀ ਹੋਇ ਭਾਵ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇਕਰਕੇ (ਪੰਧੁ)ਰਸਤਾ ਗਿਆਨ(ਨਿਹਾਲੀ) ਦੇਖਤੀਹੂੰ ਮਤ ਮੇਰਾ ਸਜਣ ਆਵਤਾ ਹੋਵੈ ॥

ਕੋ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਅਜੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਏ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕੋਈ ਆਜ ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਪਿਰੁ) ਪਤੀ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉ ਜੀਉ ਕਰੀ ਤਿਸ ਵਿਟਉ ਚਉਖੰਨੀਐ ਜੋ ਮੈ ਪਿਰੀ ਦਿਖਾਵਏ ॥

ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕੇ ਊਪਰੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਅ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਚਾਰ ਟੁਕੜੇ ਭਾਵ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੇਵੋਂ । ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਨਨ ਕਰੋਂ ਔ ਬੁਧੀ ਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰੋਂ ਅਰ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੂੰ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਹੀ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵਏ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਆਪ ਹਰੀ ਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ ਤਬ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਤਨ ਬੀਚ ਮਾਇਆ ਜੈਨ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਸ ਝੂਠੀ ਹੰਤਾ ਕਰਕੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮੰਨਿ ਨ ਸਕੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੁਕਮ ਇਹ ਜੀਵ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ । ਤਿਸਕੇ ਮਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਸੋ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਫਲਦਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਹੋਇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆਂ ਹਉ ਤਿਨ ਕੇ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਾਨਿਆ ਭਾਵ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਮ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ੍ਾ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ॥੭॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਪਤੀ ਕੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ (ਰਹਸੀਐ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨਾ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰੇ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਓਹ ਪਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਉਂ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ॥
ਜਾ ਸਹੁ ਦੇਖਨਿ ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਥੀਵਨਿ ਭੀ ਹਰੇ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਓਹ ਅਪਣੇ(ਸਹੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੁਨਾ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥
ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਦਰਿ ਨੇਹੁ ਤੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ॥
ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਤੁਮਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਡੇਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਰਾਤੀ ਔਰ (ਡੇਹੁ) ਦਿਨੇ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਸਮਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥੯॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਆਸਕੀ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸਚੀ ਆਸਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਆਸਕੀ ਤੇ ਸੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਹਿ ਅਨੰਦਿ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਹਜਿ) ਸ਼ਾਂਤ ਪਦ ਮੇਂ ਤਿਨੋ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਮਾਈ ਹੈ ਇਸਤੇ ਓਹ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥
ਜੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੀਚ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਬੀ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣਿਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥ ੧੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਨ ਚਿਰੰਕਾਲ ਕੇ ਵਿਜੋਗੀਓਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਤਉ ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਰ ਆਪ ਹੀ (ਕਰਮੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥ ੧੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਝਕੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੋ ਔ ਤਿਨੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੁਝ ਜਾਚਿਕ ਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਵੈ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ॥
ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰਮੁਖ (ਹਸੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਵਈਰਾਗ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤੀ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਏਹ ਸਰਬ ਕਰਮ ਤਿਨੋ ਕੇ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥ ੧੪ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭਦ ਤੇ ਪਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥
ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਦਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਤਿਤ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦਾ ਉਜਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ੍ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ ਜਿ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਉਠਤਿਆ ਬੈਠਤਿਆਂ ਕਬੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਭੂਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਆਪ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਕਬੀ ਵਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ ਕਰੜੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਪੀਰੋਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ (ਕਰੜੀ) ਕਠਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੋ (ਸਾਰੁ) ਉਤਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਲਾਏ ਹੇਤ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਉਧਾਰਨ ਹੇਤ ਉਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ ਲਗਿਆ ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਭਵਜਲ ਕੋ ਤਰ ਜਾਂਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ (ਬਿਬੇਕ) ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਏਕਤਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਔ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਜੋ ਕੁਟੰਬ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਂ ਲਗਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਵਧਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਕੋਈ ਅੰਤਿ ਨ ਸਕੀ ਛਡਾਇ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਸੇ (ਦਰਗਹਿ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਏਗਾ ਤਬ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਦੁਖਦਾਈ ਮੋਹੁ ਮਾਇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਵਿਛੁੜਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਕੁਟੰਬ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਇਹ ਅੰਤ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਛੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧੭॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸਹ ਕੇਰਾ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੋ ਸੇਵੇ ਹੁਕਮੁ ਅਰਾਧੇ ਹੁਕਮੇ ਸਮੈ ਸਮਾਏ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਆਪ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਤਿਸਮੇਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜਿ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਸੋ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ ਊਪਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੇ ਬਪੁੜੀ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਬਪੁੜੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤੀ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀ ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਕਰਮੋ ਕੋ ਕਮਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਪੂਜਾ ਪਾਖੰਡਿ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਪਾਖੰਡ ਸਹਿਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅੰਦਰੋਂ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਹੁ ਕੁਸੁਧੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬੇਧੇ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਛਾਰੁ ਉਡਾਏ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਵੁਹ ਮਨਮੁਖ ਅੰਤਰ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ (ਕੁਸੁਧ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕੇ ਬੇਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਸਤੀ ਨ੍ਹਾਇਕੇ ਪੁਨਾ ਛਾਰ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਓਹ ਬਾਹਰ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਖੇਹ ਉਡਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤਹਿ ਬਿਨੁ ਚੇਤੇ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵ ਉਪਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਏ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਇਹ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਏਹ ਸਭ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਤੀਤਿ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮੇਂ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਈ ਤਾਤੇ ਸਿਖੋ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ), ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਸਭ ਪੂਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖੈ ਸਭ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੁ) ਬਡਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਵਸ ਰਹਿਆ ਹ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਆਇਕਰ ਸਭ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਰਬ ਹੀ ਤਿਨੋ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੰਨੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਦੇਨੇਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਮਾਨੀਐ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਪਰ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਸਚਾ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਆਇ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇ ਆਇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭਾਗੋ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਨ੍ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਸੇ ਸਜਣ ਮੈ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਪਤੀ ਸਜਣ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਜਣ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਫਿਰਾਂ ਭੀ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨੧ ॥

ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਿਰ ਫਿਰਤਾ ਹੂਆ ਭੀ ਨਿਤ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਲ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਧਿਆਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕਾਗ੍ਰ ਮਨ ਹੋਇਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਏਕ ਚੇਤਨ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਨਿਰਦੋਖ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਗਈ ਔ ਦੁਖ ਸੰਯੁਕਤ ਹਉਮੈਂ ਕਾ ਬਡਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉ ਕਿ ਨਾਮ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਕਰਸਰਬ ਦੋਖੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਉਚਰਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ ॥

ਵੋਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਾਗ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਵਦਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥ ੨੨ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਸਹਜਿ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਘਰੈ ਕੂੜਿ ਕਰੈ ਆਹਾਰੁ ॥
ਝੂਠ ਕੋ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਝੂਠ ਕੋ ਹੀ (ਸੰਘਰੈ) ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਔਰ ਝੂਠ ਕਾ ਹੀ ਆਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ॥
ਵਿਖ ਰੂਪ ਧਨ ਕੋ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਕਰਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਓਹ ਅੰਤ ਕੋ ਛਾਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਕਰਹਿ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰ ॥
ਬਾਹਿਰ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜਿ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਥਾਇ ਨ ਪਵੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਥਾਇ ਨਹੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਖੁਆਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਗੇ ॥ ੨੩ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੌਨ ਰਾਗ ਭਲਾ ਹੈ ਰਾਗ ਗਾਵਣੇ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ –

ਸਭਨਾ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚਿ ਸੋ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਗੋਂ ਵਿਚ ਭਾਵ ਛੇ ਰਾਗੋਂ ਮੇ ਸੇ ਸੋਈ ਰਾਗ ਭਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸ ਰਾਗ ਨਾਦ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੇ ਸੋ ਰਾਗ ਔ (ਨਾਦੁ) ਬਜੰਤ੍ਰ ਸਭ (ਸਚੁ) ਸਫਲ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਗੈ ਨਾਦੈ ਬਾਹਰਾ ਇਨੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਿਆ ਜਾਇ ॥
ਰਾਗ ਨਾਦ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਤਿਨ੍ਹਾ ਰਾਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੁਕਮ ਕੋ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਹੂਆ (ਰਾਸਿ) ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਇਆ ਜਿਉ ਤਿਸੈ ਦੀ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥
ਸਭ ਕਿਛ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੀ ਰਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਹੈ ਕਹਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬੀਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੋ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ਗੁਰਮਤੀਆਂ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਓਹ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤੀ ਹੈ । ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਫਲ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਵਤ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਜੋਤੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਕਉ ਮੇਲਿਓਨੁ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਾਇ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦ ਸੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖਾਇਆ ਥਾ ॥ ੨੫ ॥

ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ ਕੂੜਿ ਰਹਿਆ ਲਪਟਾਇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਵੈ ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ ॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੋਹ ਜੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਝੂਠ ਮੇਂ ਮਨਮੁਖ ਲਪਟਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਹੀ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਅੰਤ ਕੋ ਚਿੰਤਾ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਹੀ ਜਮਦੂਤੋਂ ਸੇ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੈ ਨਾਨਕ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਭੀ (ਉਬਰੈ) ਬਚ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸਕੋ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇਦਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਦੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਮੇਲਾਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹੁ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇ ॥

(ਜ) ਜੰਮਣੇ ਔ (ਗਤੁ) ਮਰਨੇ ਕੇ ਭੈ ਰੂਪ ਜਲ ਕਾ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਇਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਰਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ ਭੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਹਰਿ ਧੂੜਿ ਦੇਹਿ ਹਮ ਪਾਪੀ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਂਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਤਿਨ ਭਾਣਾ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਿਓਂ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀਦੇਵੋ ਜਿਸਤੇ ਹਮ ਪਾਪੀਭੀ ਗਤੀ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂ॥

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਦੋਂ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੋ ਮਾਰਕੇ (ਬਿਦਾਰਿਅਨ) ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੇਕਰ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਨੋ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਹਰਿ ਤੁਠਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨੭ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੋ ਸਾਬਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦੇਖਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਔ ਕੀਰਤੀ ਗਾਇਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਔਰ ਜਗਜਾਸੂਆਂ ਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੋ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਨਾਇ ਲਾਇਆ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮੇਂ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਆਪ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਤਿਸਨੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਖਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਮਰਜਾਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਹਉਮੈ ਸਾਕਤ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਹਉਮੈਂ ਕਾ ਰੋਗ ਹੈ ਵੁਹ ਸਾਕਤ ਖੋਟੇ ਜਨ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਹਰੀ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਣਾ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਰੂਪ ਸਜਣੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਉਹ ਭੀ ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿਹਰਿ ਬੋਲੇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸੁਰਾਤਿ ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਤਾਈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ(ਕਸਾਈ) ਖੈਂਚ ਆਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਚੋਲੇ ਮੇਂ ਬੁਧ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਰਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਲਭਈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ ॥

ਮੈਂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖ ਕੋਈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਲਭਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਡੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਹੀ ਨਿਸਚਾ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਲ ਗੋਲੇ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਜੋ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਤੇ ਸੇਈ ਜਿ ਮੁਖੁ ਨ ਮੋੜੰਨਿ੍ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਿਞਾਤਾ ਸਾਈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਸੋਈ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਸੇ ਮੁਖ ਨਾ ਮੋੜਨ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਬੇਮੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਸੋ ਕੋਣ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਾਈ) ਮਾਲਕ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਦੇ ਕਚੇ ਬਿਰਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਾਰਿ ਨ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕਚੇ(ਬਿਰਹੀ)ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਝੜ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੇਮੁਖ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ । ਸੋ ਕੋਣ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਕੋ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਸੂਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਣੀ ਵਿਹੂਣਾ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਭਾਹੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੇ ॥

(ਧਣੀ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਮਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਔ ਪਟ ਕੇ ਬਸਤਰੋਂ ਆਦੀ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ (ਭਾਹੀ) ਅਗਨੀ ਸਾਥ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ॥

ਧੂੜੀ ਵਿਚਿ ਲੁਡੰਦੜੀ ਸੋਹਾਂ ਨਾਨਕ ਤੈ ਸਹ ਨਾਲੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੈ) ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਧੂੜੀ ਵਿਚ (ਲੁਡੰਦੜੀ) ਲੇਟਤੀ ਹੂਈ ਭੀ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਭਏ.–

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਰਾਧੀਐ ਨਾਮਿ ਰੰਗਿ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਵਈਰਾਗ ਸਯੁਕਤ ਹੋਕੇ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜੀਤੇ ਪੰਚ ਬੈਰਾਈਆ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਮਾਰੂ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੰਜ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ (ਬੈਰਾਈਆ) ਸਤ੍ਰੂ ਜੀਤ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਹ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਹੂਆ ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇ ਦਾਨ ਪਾਇ ਕਰ-ਅਧਿਕ ਲਾਲਚ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਬਹੁਤ ਘਰ ਮਾਗਨੇ ਕੋ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਮਾਂਗ

ਲੇਤੇ ਹੋ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ:-

ਜਾਂ ਮੂੰ ਇਕੁ ਤ ਲਖ ਤਉ ਜਿਤੀ ਪਿਨਣੇ ਦਰਿ ਕਿਤੜੇ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਮਾਗਤਾ ਥਾ ਤਉ ਮੈਨੂੰ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਐ (ਤਉ) ਤੈਨੂੰ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਦਰ ਜਿਤਨੇ ਕਿਤਨੇ (ਪਿਨਣੇ) ਮਾਗਨੇਕੋ ਹੈਂ ਵਾ ਜਬ ਹਮਾਰੀ ਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤੌ ਤੇਰੇ ਜੈਸੇ ਕਈ ਲਾਖੋਂ ਹਮਾਰੇ ਦਰ ਮੈਂ ਮਾਗਣੇ ਕੋ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਮਣੁ ਬਿਰਥਾ ਗਇਓ ਜਨੰਮੁ ਜਿਨਿ ਕੀਤੋ ਸੋ ਵਿਸਰੇ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਜੀ ਤੁਝਕੋ ਵਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੋਰਠ ਰਾਗਨੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਸੋ ਰਸੁ ਪੀਜੀਐ ਕਬਹੂ ਨ ਫੀਕਾ ਹੋਇ ॥

ਸੋਰਠ ਰਾਗਨੀ ਵਾ ਸੋਈ ਬੁਧੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਸੋ ਨਾਮ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਰਸ ਕਬੀ ਫੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ ਦਰਗਹ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਕਰ (ਦਰਗਹ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਖੇ ਆਪਿ ਤਿਨ੍ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰਈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਈ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਰਖੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਸਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਮ੍ਹਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਾ ਟੇਕ ਅਗੰਮ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰਈ ॥ ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ਕੋ ਨ ਉਤਾਰਈ ॥

ਐ ਮਨ ਤਨ ਬੀਚ ਏਕ ਅਗੰਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਟੇਕ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਉਤਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਸਾਰਈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਉਰਿਹਾਰਈ ॥ ੬ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰਕੇ (ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ (ਸਾਰਈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਾ ਹੀ ਸਦਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੋ ਕਬੀ ਵਿਸਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕਰੇ ਸੁ ਚੰਗਾ ਮਾਨਿ ਦੁਯੀ ਗਣਤ ਲਾਹਿ ॥ ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਸੋ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਦੂਸਰੀ ਗਿਣਤੀ ਰਿਦੇ ਤੇ ਉਤਾਰ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੋ । ਓਹ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਸੋਈ ਸਭ ਕਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਉਪਦੇਸ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ । ਜੋ ਆਦਿ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਕੋਈ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਛੁ ਤਿਸਦੈ ਵਸਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹਿ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਨਦ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮਨਿ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਭ ਕਿਛ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ (ਜਾਇ)ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮਾਨ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਨਿ ਸਿਮਰਿਆ ਸੇਈ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਹਾਲ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਣਾ ਕਰਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਪਾਪੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਮਥਨਿ ਮਾਧਾਣੀਆ ਤਿਉ ਮਥੇ ਧ੍ਰਮਰਾਇ ॥ ੯ ॥

ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੂਏ ਹਾਇ ਧਨ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾ ਮਿਲਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਧਾਣੀਆਂ ਕਰਕੇ ਦਹੀ ਰਿੜਕੀਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਨ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੂਆ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਨ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਮਥ ਕਰ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਾਜਨਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸਾਜਨ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸਫਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਐਸੇ ਚਵਹਿ ਕੀਤੋ ਭਵਨੁ ਪੁਨੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਸੈਲ ਹੇਤ ਧਰਮਪੁਰੀ ਮੈਂ ਚਲੇ ਭੀ ਜਾਵੇ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ (ਚਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹਿਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਆਹੈ ॥੧੦॥

ਖੁਭੜੀ ਕੁਥਾਇ ਮਿਠੀ ਗਲਣਿ ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆ ॥

ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕੀ ਭਾਵ ਖੋਟੀ ਸਲਾਹਿ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਖੋਟੀ ਥਾਉਂ ਮਾਯਾ ਵਾ ਵੇਦ ਅਵਿਹਤ ਕਰਮ ਰੂਪ (ਗਲਣ) ਜਿਲਣ ਵਿਖੇ ਮਿਠੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ (ਖੁਭੜੀ) ਫਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਉਬਰੇ ਜਿਨਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹਿ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜਿਲਣ ਤੇ ਸੋਈ ਬਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਤੜੇ ਸੁਖੀ ਸਵੰਨਿ ਜੋ ਰਤੇ ਸਹ ਆਪਣੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਆਪ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸੋਏ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਔਰ ਕੋ ਤਿਸ ਸੁਖ ਮੈਂ (ਸਵੰਨਿ੍) ਸਵਾਲਤੇ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਛੋਹਾ ਧਣੀ ਸਉ ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਵੰਨਿ੍ ॥ ੧੨ ॥

ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ (ਧਣੀ) ਮਾਲਕ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਸੋ ਅਠੇ ਪਹਿਰ (ਲਵੰਨਿ੍) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬਕਬਾਦ ਵਾ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਤੜੇ ਅਸੰਖ ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ ਕਾਰਣੇ ॥

ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਝੂਠੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਮੋਹਿ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਾਗੰਨਿ ਜਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣੇ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਸਨਾ ਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਿਸ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤਿਸਨਾ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ ਵੁਠੇ ਨਗਰ ਗੰਧ੍ਰਬ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੇ ਜਲ ਔ ਗੰਧ੍ਰਬ ਨਗਰ ਕੇ (ਵੁਠੇ) ਵਸਣੇ ਵਤ ਜੋ ਇਹ ਜਗਤ ਅਨਹੋਤਾ ਹੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਭ ਭੂਲਣੇ ਵਿਚ ਆਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਫਬ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਯੁਗਤ (ਫਬ) ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਣੇਹਾਰਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਸੋ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜੋ ਉਧਾਰਨਾ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਦੂਜੀ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ ਇਕਸ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਦੂਜੀ) ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਵਾ ਆਨ ਦੇਵ ਕੇ ਮਾਨਣੇ ਕੀ (ਕੁਵਾਟੜੀ) ਖੋਟੀ ਡੰਡੀ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਹੀ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਵੀ ਨਾਨਕਾ ਵਹਣਿ ਲੁੜੰਦੜੀ ਜਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੀ ਡੰਡੀ (ਭਾਵੀ) ਭਾਈ ਹੈ ਸੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਵਹਣਿ) ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਮੈਂ (ਲੁੜੰਦੜੀ) ਰੁੜਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਸਉਦਾ ਕਰਨਿ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

(ਤਿਹਟੜੇ) ਤਿਹਰੀਆਂ ਹਟਾ ਵਾਲੇ ਕਿਆ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਪਾਤਾਲ ਇਹ ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਹੈਂ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ

ਵਣਜਾਰੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸਉਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਜਿਨੀ ਲਦਿਆ ਸੇ ਸਚੜੇ ਪਾਸਾਰ ॥ ੧੭ ॥

ਸਚਾ ਵਖਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਲਦਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦਾ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਸਚੇ ਪਾਸਾਰੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਿ ਗੁਣੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਪੰਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਜਾਣਈ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਗਵਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਇਕੈ ਪਉਦੇ ਨਰਕਿ ਅੰਧ੍ਯਾਰ ॥ ੧੮ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ (ਪੰਥਾ) ਰਸਤੇ ਕੋ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ (ਗਵਾਰਿ) ਮੂਰਖ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੇ ਭੂਲੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਜੀਵ ਅੰਧੇਰੇ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਮਾਇਆ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮਾਂਗੈ ਦੰਮਾ ਦਮ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕਰੰਮਿ ॥ ੧੯ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਮਾਯਾ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਦੰਮਾ ਦੰਮ) ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਵਾ ਅਧਕ (ਦੰਮ) ਰੁਪਯੇ ਕੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੋ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਤਿਚਰੁ ਮੂਲਿ ਨ ਥੁੜੀਦੋ ਜਿਚਰੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਏਹ ਜੀਵ ਤਬ ਤਕ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਥੁੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਜਿਚਰੁ) ਜਬ ਤਕ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਅਖੂਟੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕਾ ਖਾਹਿ ਖਰਚਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਔ ਧਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਖੁਟ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਖਾਹਿ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਖਰਚ ਦੇਹ ਭਾਵ ਯੇਹ ਆਗੇ ਜਗਜਾਸੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਹ ॥ ੨੦ ॥

ਖੰਭ ਵਿਕਾਂਦੜੇ ਜੇ ਲਹਾਂ ਘਿੰਨਾ ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ ॥

ਤੰਨਿ ਜੜਾਂਈ ਆਪਣੈ ਲਹਾਂ ਸੁ ਸਜਣੁ ਟੋਲਿ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨੁ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਖੰਭ ਵਿਕਦੇ ਜੋ ਮੈ (ਲਹਾ) ਦੇਖਾ ਔ ਮੂਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਦੇ ਕਰਕੇ (ਘਿੰਨਾ) ਲਵਾ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਪਰੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸੂਖਮ ਤਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਜਣ ਕੋ (ਟੋਲਿ)ਖੋਜ ਲੇਵੋਂ, ਪੁਨਾ –(ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ)ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲਕੇ ਲੇਵੋਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੈਸਾ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵਾ ॥ ੨੧ ॥

ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਦੈ ਸਾਹੁ ॥

ਸਜਣ ਰੂਪ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਾਹ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਬਹਿਠਿਆ ਸੋਹੀਐ ਸਭਨਾ ਦਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠਿਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਿਆ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਵੇਸਾਹੁ) ਖਰੀਦਨੇ ਜੋਗ ਵਾ ਭਰੋਸਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਸਥਾਨ ਆਦੀ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਮੁਗਲੋਂ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਔਰੰਗਜੇਬ ਨੇ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਭ ਕਾਜੀਓਂ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕੇ ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਸੂਬੇ ਕੋ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਾ ਕਿ ਜੋ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਜਨੇਊ ਤੋੜ ਕਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਦੇਉ। ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਨੇ ਬਾਹਰ ਗਾਉਂ ਕੇ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੋ ਏਕ ਦਿਨ ਤੁਰਕ ਕੀਆ ਮੁਖ ਮੇਂ ਥੂਕ ਦੇਤੇ ਤਿਲਕ ਖੁਰਚ ਲੇਤੇ ਔਰ ਜਨੇਊ ਤੋੜ ਦੇਤੇ ਥੇ ਸੋ ਜਨੇਊ ਜਬ ਤੋਲਾ ਗਯਾ ਤੋ ਸਵਾ ਮਨ ਹੂਆ ॥ ਅਬ ਤਕ ਜੋ ਖਤ੍ਰੀਆ ਸੇ ਤੁਰਕ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਖਖੇ ਔਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਸੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਬੰਬੇ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਬਡਾ ਕਲੇਸ਼ ਹੂਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਕੇ ਜੋ ਮਾਨਨੀਯ ਪੰਡਤ ਥੇ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੂਬੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਔਰ ਅਰਜ ਕਰੀ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ੬ ਮਾਸ ਕਾ ਹਮਕੋ ਅਵਕਾਸ ਦੇਈਏ ਹਮ ਪਾਤਸਾਹ ਸੇ ਬਾਰਤਾ ਕਰ ਲੇਇੰਗੇ ਵਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਕਰੈਂਗੇ ਅਗਰ ਕੁਛ ਭੀ ਨ ਕਰ ਸਕੇ ਤੋ ਬਿਨਾਂ ਜਤਨ ਕੇ ਹਮ ਤੁਰਕ ਮਤ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇਂਗੇ ਤਬ ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗਾਇ ਕਰ ਖਟ ਮਾਸ ਕਾ ਅਵਕਾਸ ਦੀਆ ਤਬ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਅਮਰਨਾਥਜੀ ਕੇ ਸਿਵਾਲਯ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਨਿਰਾਹਾਰਬ੍ਰਤ ਕਰਤੇ ਭਏ ਔਰ ਯੇਹ ਨਿਯਮ ਕੀਆ ਕਿ ਹੇ ਸੰਕਰ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਆਪ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਾ ਕਰੋਗੇ ਤੋ ਹਮ ਸਭ ਯਹੀਂ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇਇੰਗੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਆਠ ਦਿਨ ਨਿਰਾਹਾਰ ਬੀਤੇ ਤਬ ਭਵਾਨੀ ਪਤ ਨੇ ਏਕ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਰਖ ਦਈ ਔਰ ਕੁਛ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਸੇ ਭੀ ਕਹਾ ਜਿਸ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੇਂ ਯੇਹ ਲਿਖਾ ਥਾ ਕਿ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਇਸ ਕਲਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਹੈ ਸੋ ਅਬ ਤਿਸ ਗਾਦੀ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮ ਸਭ ਦੇਵਤੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਭੀ ਪੂਜ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਓ ਤੁਮਾਰੀ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੇਂਗੇ ॥ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਸਭ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਏ ਔਰ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਦੇਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਜਗਦਗੁਰੋ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਖਯਕ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਲੋਗ ਜਾਇਕਰ ਤੁਰਕੇਸ ਔਰੰਗ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹੋ ਕਿ ਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਗ ਖਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਦਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਖਤ੍ਰੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਸ ਸਮਯ ਮੇਂ ਇਸ ਧਰਮ ਕੇ ਰਖਯਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜੀ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਆਪ ਉਨਕੋ ਤੁਰਕ ਮਤ ਮੇਂ ਲੇ ਆਓਗੇ ਤੋ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਤੁਰਕ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ। ਇਸ ਆਗਿਆ ਕੋ ਮੰਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਪਾਤਸਾਹ ਪਾਸ ਉਸੀ ਤਰਹ ਸਭ ਕਹਿ ਦੀਆ, ਯਿਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਨਕਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੋ ਰੁਖਸਤ ਕਰ ਦੀਆ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਭ ਅਪਣੇ ੨ ਘਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਯ ਜਯ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਬੁਲਾਨੇ ਕਾ ਭੇਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਚਲੋ ਹਮ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ਆਗੇ ਕਥਾ ਕਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਸਿਧਾਤ ਯਿਹ ਕਿ ਜਬ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਵਮੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਥੇ ਔ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨੋਤ੍ਰ ਕੀਏ ਔਰ ਕਸਟ ਦੀਏਂ ਰਾਜਯ ਦੇਨਾ ਕੰਨਯਾਂ ਦੇਨਾ ਆਦਿ ਲਾਲਚ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦਿਖਾਏ ਪਰੰਤੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਂ ਚਾਰ ਸਿਖ ਥੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਮਤੀ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਰਸ੍ਵਤ ਛਿਬ੍ਰ ਥਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਉਤਾ ਥਾ ਕਸ੍ਰ ਦੇਖ ਬੋਲਾ ਆਗਯਾ ਹੋਇ ਤੋ ਦਿੱਲੀ ਔਰ ਲਹੌਰ ਕੋ ਟਕਰਾਇ ਕਰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਊਂ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਬਿਸਮਤਿ ਬਦਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਤੀਦਾਸ ਯੇਹ ਸਮਰਥ ਕਹਾ ਸੇ ਪਾਈ ਹੈ ਨਾਥ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕ ਜਬ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ਸਭ ਸਮਰਥਤਾ ਕੋ ਆਕਰਸਣ ਕਰ ਲਿਆ ਬਚਨ ਹੂਆ ਮਤੀਦਾਸ ਕਹੁ, ਤਬ ਬੋਲਾ ਦੀਨਦਯਾਲ ਅਬ ਤੋ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਸੁਨ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਂ ਸੇ ਯਿਹ ਬੂੰਦ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਸ ਮੇਂ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭਾਣਾ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ ਇਨ ਤੁਰਕੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦਸਮ ਪੁਰਖ ਬਦਲਾ ਲੇਇਗਾ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਤੁਰਕੇਸ਼ ਨੇ ਭਾਈ ਮਤੀਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਤਖਤੋਂ ਸੇ ਚਿਧਾਇਕਰ ਚਿਰਾਇ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਦੋਨੋਂ ਧੜ ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਭੋਗ ਤੁਕ ਕੇ ਸਾਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸਰੀਰ ਗਿਰਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਸਚਖੰਡ ਕੋ ਮਤੀਦਾਸ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਇਸ ਕੌਤਕ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਹੋਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਕੁਥਾਇੰ ਮਰੇ ਬਚਨ ਹੂਆ ਚਲੇ ਜਾਓ ਤਿਨਕੇ ਬੰਧਨ ਛੁਟ ਗਏ ਪਹਰੂਏ ਸੌਂ ਗਏ ਔਰ ਇਸ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਏਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕੇ ਖਸਟਮ ਸਥਾਨ ਥੇ ਸੋ ਪਾਸ ਰਹਿਗਏ ਤਬ ਸੋ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਿਖੋਂ ਜੋਗ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਔ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਲਿਖੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਹੀ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹਿ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕਉ ਮੀਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨਾ ਨੂੰ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੋ ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜਿਸ ਤਰਹ ਜਲ ਕੋ ਮਛੀ ਸੇਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਰਚਿਓ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਿਖਯੋਂ ਮੇਂ ਕਿਉਂ (ਰਚਿਓ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨ ਬਿਖਯੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜੋ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਤੇਰੇ ਗਲ ਮੇਂ ਨ ਪਵੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਤਰਨਾਪੋ ਇਉ ਹੀ ਗਇਓ ਲੀਓ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਨ (ਤਰਨਾਪੋ) ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਸਮਾ ਤੋ ਯੌਂਹੀ ਬਿਅਰਥ ਬਿਖਯੋਂ ਮੇਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਅਬ ਬੁਢੇਪੇ ਨੇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਯਿਹ ਬੁਢੇਪੇ ਕੀ ਅਵਧ ਭੀ ਬੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥

ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ ਸੂਝੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨ ॥ ੪ ॥

ਅਰੇ ਮੂਰਖ ਨਰ ਬੂਢਾ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੂਝਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਾਲ ਭੀ ਨਿਕਟ ਆਇ ਪਹੁਚਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਅਬ ਭੀ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥
ਇਨਮੈ ਕਛੂ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਜਾਨਿ ॥ ੫ ॥

ਧਨ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਹਯ ਗਯਾਦਿ ਸੰਪਤਿ ਇਨਕੋ ਮਤ ਅਪਨੀ ਕਰਕੇ(ਮਾਨਿ) ਸਮਝ ਇਨਮੇਂ ਤੇਰਾ ਕੁਛਭੀ(ਸੰਗੀ) ਸੰਗ ਜਾਨੇਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮੇਰੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਸਚੀ ਸਮਝ ॥ ੫ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥ ॥ ੬ ॥

ਪਤਿਤੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਯ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਅਨਾਥੋ ਕੇ ਨਾਥ ਹਰਿ ਹੈਂ । ਸੋ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਜਾਨੀਐ) ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਐ ॥ ੬ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ਤੋਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਬ ਕਿਉ ਡੋਲਤ ਦੀਨ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਬਾਵਰੇ ਨਰ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਤੈਨੇ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਮਯ ਭਜਨ ਕਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਤੋ ਅਬ ਫਿਰ ਕਯੋਂ ਦੀਨ ਬਨਾ ਡੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਬ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੭ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨੇ ਤੁਝਕੋ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਔਰ ਧਨ ਤਥਾ ਸੰਪਤਿ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਦੀਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ੮ ॥

ਸਭ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹਿ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਹੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਏਗੀ ਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਤਿਹਿ ਭਜੁ ਰੇ ਤੈ ਮੀਤ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਗਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮਤ ਸਮਝ ਕਿ ਫਿਰ ਕਬੀ ਸਿਮਰ ਲੇਊ ਗਾ ਦੇਖ ਤੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀਹੈ ॥ ੧੦॥

ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੋ ਤਨੁ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥
ਜਿਹਤੇ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ ਮਾਨ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਚਤੁਰ (ਸੁਜਾਨ) ਗਯਾਨੀ ਵਾ ਪੰਡਿਤ ਯੇਹ ਜਾਨ ਜੋ ਯਿਹ ਸਰੀਰ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਕਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਤਤੋਂ ਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੀ ਤਤੋਂ ਮੇ ਲਯ ਹੋਏਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਚੇਤੰਨਯ ਦੇਵ ਇਸਸੇ ਅਲਗ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ॥ ੧੧ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ ਬਸੈ ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ ਭਉਨਿਧਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਹਰਿ ਜੀ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸਭ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਪੁਕਾਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਮੇਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਤਿਸਕੋ ਭਜ ਤਿਸਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਏਂਗਾ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਸੋ ਮੂਰਤ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਦੋਨੋਂ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਜਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ ਸੋ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨਿ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੋ ਉਸਤਤਿ ਔਰ ਨਿੰਦਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਇਨਾ ਅਰ ਲੋਹਾ ਜਿਸਕੋ ਤੁਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ॥ ੧੪ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਾਕੈ ਨਹੀ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨ ॥ ੧੫ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੋ ਹਰਖ ਔਰ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੂ ਜਿਸਕੋ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜੋ ਨਾ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਯ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ (ਆਨਿ) ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਭਯ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਗਿਆਨੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਜਿਹਿ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਲੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਬਿਖਯੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਯਾਗ ਦਿਤੀ ਹੈ ਬੈਰਾਗਵਾਨੋਂ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿੰਚਨ ਹੁਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਨੁਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇ ਉਤਮ ਭਾਗਯ ਸਮਝ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜੀ ਸਭਤੇ ਭਇਓ ਉਦਾਸ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰੇਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬਿਸਯੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਸਮਝ ॥ ੧੮ ॥

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਉਮੈ ਤਜੀ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਪਛਾਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਨਰੁ ਇਹ ਮਨ ਸਾਚੀ ਮਾਨ ॥ ੧੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਚੀ ਸਮਝ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਰਾਮ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਨਰ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਭੈ ਨਾਸਨ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰਨ ਕਲਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥
ਨਿਸ ਦਿਨਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਜੈ ਸਫਲ ਹੋਹਿ ਤਿਹ ਕਾਮ ॥ ੨੦ ॥

ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਖੋਟੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧਿ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਹਬਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੈ ਧਾਮ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਭਜਹੁ) ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜਮ ਕੇ ਧਾਮ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜੇਂਗਾ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਜੈ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਤਰੈ ਅਉਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਯਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੀ ਸਭ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ ਐਸੇ ਜਗ ਕਉ ਜਾਨਿ ॥

ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਸਾਚੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਪੇਖਨਾ) ਪੁਤਲੀਓਂ ਕਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਮਝ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂ ਤੁਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਸਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਡੋਲਤ ਨੀਤ ॥

ਕੋਟਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੋਊ ਨਾਰਾਇਨ ਜਿਹ ਚੀਤਿ ॥ ੨੪ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ (ਨੀਤ) ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਡੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਰਾਇਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਕੋਟੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਏਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਯਥਾ–"ਕੋਟ ਮਧੇ ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰ ਸਗਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ" ॥ ੨੪ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਮੀਤ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ (ਬੁਦਬੁਦਾ) ਫੇਨ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਿਨਸਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਛੂ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥ ੨੬ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਸੇ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਹੂਆ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੁਛ ਥੋੜਾ ਭੀ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਕੇ(ਫੰਧ) ਬੰਧਨ ਮੇਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਜਉ ਸੁਖ ਕਉ ਚਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੇਹ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥ ੨੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੇਕਰ ਨਿਤ੍ਯ ਸੁਖ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਲੋਗ (ਅਜਾਨ) ਅਗਯਾਤ ਪੁਰਸ ਦੌੜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੇ ਬਿਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਬਿਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਭਜੈ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸਮਝ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਚ ਮਨ ਮੇਂ ਜਾਨ ਕਿ ਹਰਿ ਮੇਂ ਔਰ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਂ ਕੁਛ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਫਧਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥ ੩੦ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸ ਕਾਮ ਕਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਰਥ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥ ੩੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਰਾਮ ਕੋ ਅੰਧਾ ਅਗਯਾਨੀ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੇ ਗਲ ਮੇ ਜਮ ਕਾ ਫੰਧ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਹੁਤ ਸੇ (ਸੰਗੀ) ਸਾਥੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਕੋਈ ਬਿਪਤ ਆਉਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਦੁਖ ਮੇਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋ

ਮਰਨ ਸਮੇਂ ਸਹਾਇਕ ਹੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਨਿਰਭੈ ਪਾਵਹਿ ਬਾਸੁ ॥ ੩੩ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਾ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਮ ਕਾ ਭਯ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਬ ਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਤੋ ਜਮ ਭਯ ਰਹਿਤ ਨਿਰਭਯ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩੩ ॥

ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਫਧਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੩੪ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ—ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤਸੇ ਜਤਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਖੋਟੀ ਮਤ ਮੇਂ ਫਸਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਮੁਝੇ ਇਸ ਫੰਧ ਸੇ ਰਖ ਲੇਹੁ ॥ ੩੪ ॥

ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧ ਫੁਨਿ ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨ ॥ ੩੫ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਲਯ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਯਿਹ ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰਕੀ ਜਾਨ।ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਬਯਰਥ ਹੈਂ ॥ ੩੫ ॥

ਕਰਣੋ ਹੁਤੋ ਸੁ ਨਾ ਕੀਓ ਪਰਿਓ ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ ॥
ਨਾਨਕ ਸਮਿਓ ਰਮਿ ਗਇਓ ਅਬ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ ॥ ੩੬ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਤੋ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਲੋਭ ਕੇ ਫੰਧੇ ਮੇਂ ਫਸਾ ਰਹਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਤੋ ਸਮਯ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧੇ ਅਬ ਕਿਉਂ ਰੋਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗ ਭਾਵ ਮਰਨ ਕਾਲ ਰੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਮ ਤਿਸਕੋ ਐਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ੩੬ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸਤ ਨਾਹਿਨ ਮੀਤ ॥
ਨਾਨਕ ਮੂਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਜਿਉ ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਨਿ ਭੀਤ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਭੀਤ ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੁਈ ਮੂਰਤ ਭੀਤ ਕੋ ਤਯਾਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥

ਨਰ ਚਾਹਤ ਕਛੁ ਅਉਰ ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ ॥
ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ਠਗਉਰ ਨਾਨਕ ਫਾਸੀ ਗਲਿ ਪਰੀ ॥ ੩੮ ॥

ਮਾਨੁਖ ਕੁਛ ਹੋਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਉਸ ਚਿੰਤਨ ਸੇ ਔਰ ਕਾ ਔਰ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿਤਵਨ ਤੋ ਠਗਉਰੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ—ਮੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਠਗੂੰ ਔਰ ਅਪਨੇ ਹੀ ਗਲੇ ਮੇਂ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੋ ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ੩੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਤੈਨੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਜਤਨ ਸੁਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਭੀ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਯਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਸਿਮਰੁ ਤਿਹ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਕਾਮ ॥ ੪੦ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਭਿਖਯਕ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਕਾਮ) ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੪੦ ॥

ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਗੁ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਜਾਨ ॥
ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਤੇਰੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਬਖਾਨਿ ॥ ੪੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਭਾਂਤ ਜਾਨ ਇਸ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਕਾ ਕਯਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭ ਨੇ ਬਖਯਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥

ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ਕੋ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ ਮੀਤ ॥

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਿਓ ਨਾਨਕ ਤਿਹਿ ਜਗੁ ਜੀਤਿ ॥ ੪੨ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਿਸ ਦੇਹ ਕੋ ਆਪਨੀ ਮਾਨਕਰ ਤੂੰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਏਕ ਖਜਣ ਮੇਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਜਿਹ ਘਟਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਸੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੁ ॥
ਤਿਹਿ ਨਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥ ੪੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੋ ਮੁਕਤ ਪੁਰਖ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਮੇਂ ਔਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਮੇਰੀ ਕਹੀ ਕੋ ਸਚ ਸਮਝ ॥ ੪੩ ॥

ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੈ ਨਾਹਿ ਮਨ ॥
ਜੈਸੇ ਸੂਕਰੁ ਸੁਆਨ ਨਾਨਕ ਮਾਨੋ ਤਾਹਿ ਤਨ ॥ ੪੪ ॥

ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੈਸੇ ਸੂਕਰ ਔਰ ਸ੍ਵਾਨ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸਮਝ ॥ ੪ ॥

ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਜਿਉ ਸਦਾ ਸੁਆਨ ਤਜਤ ਨਹੀ ਨਿਤ ॥
ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਉ ਇਕ ਮਨ ਹੁਇ ਇਕਿ ਚਿਤ ॥ ੪੫ ॥

ਸ੍ਵਾਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਤਯਾਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਏਕ ਮਨ ਏਕ ਚਿਤ ਸੇ ਦ੍ਰਿਢ ਹੋਕਰ ਕਰ ॥ ੪੫ ॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਿਹਫਲ ਜਾਤ ਤਿਹ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ੪੬ ॥

ਬ੍ਰਤ ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਕੋ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜੋ ਇਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੇ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤਾਦਿ ਐਸੇ ਨਿਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਕੁੰਚਰ) ਹਾਥੀ ਕਾ ਅਸਨਾਨ ਨਿਸਫਲ ਹੈ । ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹਸਤੀ ਬਾਹਰ ਆਇਕਰ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਜੀਉ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਤੀਰਥਾਦਿ ਫਲ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਸਿਰੁ ਕੰਪਿਓ ਪਗ ਡਗਮਗੇ ਨੈਨ ਜੋਤਿ ਤੇ ਹੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਈ ਤਊ ਨ ਹਰਿ ਰਸ ਲੀਨ ॥ ੪੭ ॥

ਸਿਰ ਭੀ ਕਾਂਪਨੇ ਲਗਾ ਪੈਰ ਭੀ (ਡਗਮਗੇ) ਡੋਲਨੇ ਲਗੇ ਸੀਧੇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰ ਭੀ (ਜੋਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਿਧਿ ਕੀ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਭਈ ਹੈਤੋਭੀਹਰਿ ਰਸ ਮੇਂ (ਲੀਨ)ਤਤਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਨਿਜ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗਤੁ ਮੈ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਿਹਿ ਰਾਖੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੪੮ ॥

ਜਗਤ ਕੋ (ਨਿਜ ਕਰਿ) ਅਪਨਾ ਬਨਾਇਕਰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰਿ ਭਗਤ ਸਿਥਰ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਰਖੋ ॥ ੪੮ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ ॥
ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਾ ਰਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ॥ ੪੯ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਤ ਕੀ ਜਿਤਨੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਸਭ ਮਿਥ੍ਯਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਸਮਝ ਲੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਇਸ ਭਾਂਤ ਜਗਤ ਰਚਨਾ ਭੀ ਖਜਣ ਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥

ਰਾਮ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ ਜਾਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ੫੦ ॥

ਯੇਹ ਤੀਨ ਸਲੋਕ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਲਿਖੇ:-- ਦੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਅਵਤਾਰ ਥੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਨ ਰਖਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਲੇਗਏ ਜਿਸ ਰਾਵਨ ਕੇ ਲਾਖ ਬੇਟੇ ਸਵਾ ਲਾਖ ਪੋਤੇ ਥੇ ਆਗੇ ਇਨਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਤਿਨਕੇ ਸੰਬੰਧੀਉਂ ਕਾ ਬਹੁਤ ਪਰਿਵਾਰ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਗਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਤ ਕੀ ਝੂਠੀ ਰਚਨਾ ਮੇਂ ਸਿਥਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਯੇਹ ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨਵਤ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ ॥
ਇਹ ਮਾਰਗੁ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਬਸਤ ਕੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਅਸਚਰਜ ਬਾਰਤਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਯੇਹ ਤੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਥਿਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥

ਜੋ ਉਪਜਿਓ ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ ਪਰੋ ਆਜੁ ਕੈ ਕਾਲਿ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥ ੫੨ ॥

ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਏਗਾ ਚਾਹੇ ਆਜ ਨਾਸ ਹੋਇ ਚਾਹੇ ਕਲ ਨਾਸ ਹੋਇ ਵਾ (ਪਰੋ) ਪਰਸੋਂ ਨਾਸ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਨ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰ ਔ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇਹ ॥ ੫੨ ॥
੧ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਾਃ-

ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਲੁ ਛੁਟਕਿਓ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ ਗਜ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥ ੫੩ ॥

ਹਮਾਰਾ ਬਲ ਸਭ ਛੁਟ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਬੰਧਨ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ਅਬ ਅੰਤ ਕਾ ਔਸਰ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਕੀਆ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਹੈ ਜੈਸੇ ਆਪ ਨੇ ਹਰਿ ਹੋਕਰ ਗਜ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਥੀ ਤਿਸ ਭਾਂਤਿ ਮੇਰੀ ਭੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ ॥ ੫੩ ॥ ਇਸ ਪਰੀਖਯਾ ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਕੋ ਪੜ੍ਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਸੇ ੧ ਸ਼ਲੋਕ ਕਰ ਉਤ੍ਰ ਲਿਖਾ ਭਾਈ ਬੰਨੋਂ ਕੀ ਬੀੜ ਮੇਂ ਮਹਲਾ ੧੦ ਭੀ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ ॥ ੫੪ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੀ ਬਲ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਸੇ ਉਤਪਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬੰਧਨ ਆਪਕੇ ਛੂਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਕਾ ਕੀਆ ਉਪਾਓ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸਰੂਪ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੪ ॥

ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਕੋ ਲੇਕਰ ਜੋ ਸਿਖ ਦਿੱਲੀ ਆਇਆ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਗੱਦੀ ਕੀ ਭੇਟ ਔਰ ਤੀਨ ਸਲੋਕ ਸਿਰੋਪਾਉ ਰੂਪ ਭੇਜੇ ਪਹਿਲੇ ਮੇਂ ਜਗਤ ਕੀ ਦਸਾ ਦੂਸਰੇ ਮੇਂ ਨਿਸਚਯ ਤੀਸਰੇ ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥

ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭਿ ਤਜਿ ਗਏ ਕੋਊ ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਪਤਿ ਮੈ ਟੇਕ ਏਕ ਰਘੁਨਾਥ ॥ ੫੫ ॥

ਹੇ ਰਘੁ ਕੁਲ ਕੇ ਨਾਥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਹਮ ਭੀ ਇਸੀ ਕੁਲ ਮੇਂ ਹੈਂ ਸੋ ਅਬ ਸੰਗੀ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਤਯਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥ ਮੇਂ ਨਿਭਤਾ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਬਿਪਤ ਕੇ ਸਮਯ ਮੇਂ ਏਕ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ* ਹੈ ॥ ੫੫ ॥ ਤਿਸ ਸਮਯ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖਯ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਬਚਨ ਹੂਆ ॥

ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤੁ ॥ ੫੬ ॥

ਏਕ ਤੋ ਨਾਮ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਸਾਧੂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਤੀਸਰੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਥਾਤ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਸਾਥ ਰਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ (ਕਿਨ) ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਮੈ ਗਹਿਓ ਜਾ ਕੈ ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ਹੋਇ ॥ ੫੭ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਮੈਨੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਸਟ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਤੁਹਾਰੋ) ਆਪਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭॥

---

*ਜੋ ਇਹ ਦੋ ਸਲੋਕ ਐਸੇ ਭੀ ਮਹਾਤਮਾ ਤੋਂ ਪਰੰਪਰਾ ਸੁਨੀਤੇ ਹੈਂ ਪਹਿਲੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੇ ਸਲੋਕ ਮੇਂ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

(ਮੁੰਦਾਵਣੀ) ਸਰਪੋਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਥਾਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਖਕਰ ਊਪਰ ਸੇ ਉਸਕੋ ਸਰਪੋਸ ਸੇ ਮੂੰਦ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਗੇ ਕੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਨਿਯਮ ਕੀਆ ਕਿ ਕੋਈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਨ ਚਢਾਈ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਨੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸਥਾਨ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੇ ਛੋੜ ਰਖਾ ਥਾ ॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ ਜਿਸਕਾ ਸਭਸੁ ਅਧਾਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਥਾਲ ਮੈਂ ਤੀਨ ਬਸਤੂ ਰਖੀਆ ਹੈਂ ਸਤ ਬੋਲਨਾ ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੋਖ ਰਖਨਾ ਏਹ ਵਸਤੂ ਵੀਚਾਰੋ ਅਰਥਾਤ ਸਮਝੋ ਔਰ ਤੀਸਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਦਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਊਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਜਪੇ ਸਭ ਕੋ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇਕੋ ਭੁੰਚੈ ਤਿਸਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ॥

ਏਹ ਵਸਤੁ ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੁ ਉਰਿਧਾਰੋ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਭੁੰਚੈ) ਖਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਅਬ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਜੋ ਖਾਏਂਗੇ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੋਇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਇਸ ਰਸ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਿਸਸੇ ਫਿਰ ਯੇਹ ਵਸਤ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਨਿਤਯਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥

ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ ਚਰਨ ਲਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਯੇਹ ਜੋ (ਤਮ) ਅੰਧਕਾਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਪਸਾਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਸਤਵ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ :—

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ ਮੈਨੋ ਜੋਗੁ ਕੀਤੋਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਉਪਕਾਰ ਕੋ ਮੁਝਨੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ (ਈ) ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਆਪਨੇ (ਜੋਗੁ) ਲਾਇਕ ਭਾਵ ਸਭ ਬਾਤ ਮੇਂ ਸਮਰਥ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ ਕੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ ਪਇਓਈ ॥

ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਣੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤੁਝਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਰ (ਤਰਸੁ) ਦਯਾ (ਪਇਓਈ) ਆਈ ॥

ਤਰਸੁ ਪਇਆ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਬ ਦਯਾ ਆਈ ਤਬ (ਮਿਹਰਾਮਤਿ) ਅਤਯੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂਈ ਚਾਰੋਂ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਕੀਆ ਜਬ ਸਭ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਨ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਉਪਕਾਰੀ ਮਿਲਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ ਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤਬ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਯਥਾ—ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥ ਪੁਨਾ—ਮਰਣੰ ਬਿਸਰਣੰ ਗੋਬਿਦਹ ਜੀਵਣੰ ਨਾਮ ਧ੍ਯਾਵਣਹ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੂਖਜਮ ਅੰਤਸਕਰਣ ਤਨ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਸਭ ਹਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਉਪਕ੍ਰਮ ਸਤਿਨਾਮ ਸੇ ਲੇਕਰ ਉਪਸੰਗ੍ਰਹ ਸਤਿਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤੋ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੋਂ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ—ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਕਰ ਚੁਕੇ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਭੋਗ ਸੁਨਕਰ ੬ ਰਾਗ ੩੦ ਰਾਗਨੀ ੪੮ ਪੁਤ੍ਰ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਔਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਬੋਲੇ ਕਿ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਜੀ ਹਮ ਸਭ ਕੇ ਵਕਤ ਕਾ ਕੈਸੇ ਨਿਰਣੇ ਹੋਗਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਆਗਯਾ ਕਰੀ ਕਿ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਦਿ ਮੈਂ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਸੂਚੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਤ ਰਾਗੋਂ ਕਾ ਸੂਚੀਪਤ੍ਰ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਅੰਤ ਮੇ ਲਿਖੋ। ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਏਹੀ ਛੇ ਰਾਗ ਔਰ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ, ਅਠਤਾਲੀਸ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਆਏ ਥੇ ਸੋ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਰਖੀ ਹੈ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗਮਾਲਾ

ਰਾਗ ਏਕ ਸੰਗਿ ਪੰਚ ਬਿਰੰਗਨ ॥ ਸੰਗਿ ਅਲਾਪਹਿ ਆਠਉ ਨੰਦਨ ॥

ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਸਾਥ ਪਾਚ ਪਾਚ (ਬਿਰੰਗਨ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਇੰਸਤ੍ਰੀਆ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਆਠ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਸਹਿਤ ਰਾਗੀ ਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਵੈ ਕਰਹੀ ॥ ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ ਸੰਗਿ ਉਚਰਹੀ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਭੈਰਵੀ ਬਿਲਾਵਲੀ ॥ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ਗਾਵਹਿ ਬੰਗਲੀ ॥

ਪੁਨਿ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ ਬਾਰੀ ॥ ਏ ਭੈਰਉ ਕੀ ਪਾਚਉ ਨਾਰੀ ॥

ਪਹਿਲੇ ਵੁਹ ਰਾਗੀ ਜਨ ਸਵੇਰੇ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨਾਲ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਚੋਂ ਰਾਗਨੀਆਂ ਭੈਰੋਂ ਰਾਗ ਕੀ ਸੰਗ ਹੀ ਸੋ ਗਵੱਯੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ਭੈਰਵੀ ੨ ਬਿਲਾਵਲੀ ੩ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ੪ ਬੰਗਲੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੇ ਪੰਜਵੀਂ ਅਸਲੇਖੀ ਰਾਗਣੀ ਕੇ ਗਾਉਣੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਹੋਈ । ਸੋ ਏਹ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੀ ਪੰਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ :—

ਪੰਚਮ ਹਰਖ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਹਿ ॥ ਬੰਗਾਲਮ ਮਧੁ ਮਾਧਵ ਗਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚਮ (੧) ਏਕ ਹਰਖ (੨) ਦੋ ਔ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਪੁਨਾ (੪) ਚੌਥਾ ਬੰਗਾਲਮ (੫) ਪਾਚਵਾਂ ਮਧੂ, ਪੁਨਾ (੬) ਛੇਵਾ ਮਾਧਵ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ ਗਾਵਹੀ ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥

ਸੋ ਗੁਨੀ ਜਨ ਲਲਿਤ (੭) ਸਾਤਵਾ ਅਰ ਬਿਲਾਵਲ (੮) ਆਠਵੇਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ (ਭਾਂਤਿ) ਤਰਹ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਭੈਰਵ ਕੇ ਗਾਵਹਿ ਗਾਇਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਏਹ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੇ ਆਠੋਂ ਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਗਾਵਨੇ ਕੇ ਜੋ (ਪਾਤ੍ਰ) ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਤੀਆ ਮਾਲਕਉਸਕ ਆਲਾਪਹਿ ॥ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪਹਿ ॥

ਗੋਂਡਕਰੀ ਅਰੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਗੰਧਾਰੀ ਸੀਹੁਤੀ ਉਚਾਰੀ ॥

ਧੰਨਾਸਰੀ ਏ ਪਾਚਉ ਗਾਈ ॥ ਮਾਲਰਾਗ ਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਈ ॥

ਮਾਰੂ ਮਸਤ ਅੰਗਮੇਵਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਬਲ ਚੰਡ ਕਉਸਕ ਉਭਾਰਾ ॥

ਖਉਖਟ ਅਉ ਭਉਰਾਨਦ ਗਾਏ ॥ ਅਸਟ ਮਾਲਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਗਾਇਕ ਦੂਸਰਾ ਮਾਲਕੌਸ ਨਾਮ ਜੋ ਰਾਗ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਪੰਜ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੋ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੋਂਡਕਰੀ ੧ ਅਰ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੨ ਗੰਧਾਰੀ ੩ ਸੀਹੁਤੀ ੪ ਧਨਾਸਰੀ ੫ ਏਹ ਪਾਚੋਂ ਗਾਇਨ ਕਰੀ ਹੈਂ॥ਏਹਮਾਲਕੌਸ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਈਆ ਹੈਨ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਸਤ ਰੂਪ ਮਾਰੂ ੧ ਅੰਗਮੇਵਾਰਾ ੨ ਪ੍ਰਬਲ ੩ ਚੰਡ ੪ ਕੌਸਕ ੫ ਉਭਾਰਾ ੬ ਖਉਖਟ ੭ ਬਹੁੜੋ ਭਉਰਾਨਦ ੮ ਗਾਏ ਹੈਂ ਏਹ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਲਕੌਸ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਿ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲੁ ਪੰਚ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ ॥

ਉਠਹਿ ਤਾਨ ਕਲੋਲ ਗਾਇਨ ਤਾਰ ਮਿਲਾਵਹੀ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁੜੋ ਤੀਸਰਾ ਰਾਗ ਹਿੰਡੋਲ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਥ ਪੰਜ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਹੈਂ ਅਰ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਗਵੱਯੇ ਤਾਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇਕਰ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸ ਰਾਗ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਾਨਾ ਰੂਪ ਲਹਿਰਾਂ ਉਠਤੀਆ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਲੰਗੀ ਦੇਵਕਰੀ ਆਈ ॥ ਬਸੰਤੀ ਸੰਦੂਰ ਸੁਹਾਈ ॥

ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ਲੈ ਭਾਰਜਾ ॥ ਸੰਗ ਲਾਈ ਪਾਂਚਉ ਆਰਜਾ ॥

ਤੇਲੰਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨ ਬਸੰਤੀ ੩ ਪੁਨਾ ਸੰਦੂਰ ੪ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਈ । ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ੫ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ ਕੋ ਲੈਕਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਨੋਂ ਨੇ ਪੰਜ ਹੀ ਰਾਗਨੀਆ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਆਏ ॥ ਚੰਦ੍ਬਿੰਬ ਮੰਗਲਨ ਸੁਹਾਏ ॥

ਸਰਸਬਾਨ ਅਉ ਆਹਿ ਬਿਨੋਦਾ ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਕਮੋਦਾ ॥

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭੇਾਸਕਰ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਏ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਏ । ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ ੩ ਮੰਗਲ ੪ ਏਹ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸਰਸਬਾਨ ੫ ਔਰ ਬਨੋਦਾ ੬ ਨਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ । ਔਰ ਬਸੰਤ ਕੋ ਸਹਿਤ ਰਸ ਕੇ ਵਾ ਅਧਿਕ ਜਾਨਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਮੋਦਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ ਸਵਾਰੀ ॥ ਪੁਨਿ ਆਈ ਦੀਪਕ ਕੀ ਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਕਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜਰੀ ਟੋਡੀ ਕਹੀ ਅਲਾਪਿ ॥

ਸੋ ਏਹ ਆਠੋਂ ਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈਨੇ (ਸਵਾਰੀ) ਬਨਾਇ ਕਰ ਕਹੇ ਹੈਂ । ਅਬ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਗਾਵਨੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਤਿਸਕੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—ਕਛੇਲੀ ੧ ਪਟਮੰਜਰੀ ੨ ਔਰ ਟੋਡੀ ਅਲਾਪ ਕਰ ਕਹੀ ਹੈਂ ੩ ॥

ਕਾਮੋਦੀ ਅਉ ਗੂਜਰੀ ਸੰਗ ਦੀਪਕ ਕੇ ਥਾਪਿ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੋਦੀ ੪ ਔਰ ਗੂਜਰੀ ੫ ਪੰਜੇ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰੀਆਹੈਂ ॥੧॥ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮਕਹਿਤੇ ਹੈਂ:—

ਕਾਲੰਕਾ ਕੁੰਤਲ ਅਉ ਰਾਮਾ ॥ ਕਮਲਕੁਸਮ ਚੰਪਕ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥
ਗਉਰਾ ਅੰਉ ਕਾਨਰਾ ਕਲ੍ਯਾਨਾ ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਪਕ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲੰਕਾ ੧ ਕੁੰਤਲ ੨ (ਅਉ) ਬਹੁੜੋ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਾਮਾ ਹੈ ੩ ਕਮਲਕੁਸਮ ੪ ਚੰਪਕ ੫ ਐਸੇ ਇਨਕੇ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਉਰਾ ੬ ਕਾਨੜਾ ੭ ਕਲਿਆਨਾ ੮ ॥ ਇਹ ਆਠੋ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋ ਕੋ ਗਵਯੋਂ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਮਿਲਿ ਸਿਰੀਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥

ਵੁਹ ਸਭ ਰਾਗੀ ਮਿਲਕੇ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸਾਥ ਹੀ ਪਾਂਚੋਂ ਸ੍ਰੇਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਤਿਨਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ:—

ਬੈਰਾਰੀ ਕਰਨਾਟੀ ਧਰੀ ॥ ਗਵਰੀ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾਵਰੀ ॥

ਬੈਰਾਰੀ ੧ ਔਰ ਕਰਨਾਟੀ ੨ ਰਾਗੀਓਂ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ਗਵਰੀ ੩ ਅਰ ਆਸਾਵਰੀ ੪ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਹ ਪਾਛੈ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ਹੈ । ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਪੰਜੇ ਹੀ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰੀਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਸਾਲੂ ਸਾਰਗ ਸਾਗਰਾ ਅਉਰ ਗੋਂਡ ਗੰਭੀਰ ॥
ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਗੁੰਡ ਕੁੰਭ ਹਮੀਰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਲੂ੧ਸਾਰਗ ੨ ਸਾਗਰਾ੩ ਔਰ ਗੋਂਡ੪ ਗੰਭੀਰ੫ ਗੁੰਡ੬ ਪੁਨਾ ਕੁੰਭ੭ ਹਮੀਰ੮ਏਹ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਆਠੋਂਹੀ ਪੁਤ੍ਰਹੈਂ॥੧॥

ਖਸਟਮ ਮੇਘ ਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥

ਛੇਵੇਂ (ਵੈ) ਵੁਹ ਭਾਵ ਗਵੱਯੇ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਂਚੋ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਬ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਸੋਰਠਿ ਗੋਂਡ ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ॥ ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾ ਗੁਨ ਗੁਨੀ ॥
ਊਚੈ ਸੁਰਿ ਸੂਹਉ ਪੁਨਿ ਕੀਨੀ ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਦੀਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ੧ ਗੌਂਡ ੨ ਮਲਾਰੀ ੩ ਰਾਗਨੀ ਕੀ (ਧੁਨਿ) ਅਵਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜੋ ਗੁਨੀ ਜਨ ਆਸਾ ਕੋ ੪ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜੋ ਉਚੇ ਸੁਰ ਸਹਿਤ ਸੂਹਉ ੫ ਰਾਗਨੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ਏਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਰਾਗਨੀਆ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਨੀਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਬ ਪੁਤਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ:—

ਬੈਰਾਧਰ ਗਜਧਰ ਕੇਦਾਰਾ ॥ ਜਬਲੀਧਰ ਨਟ ਅਉ ਜਲਧਾਰਾ ॥
ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਆਮਾ ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਬੈਰਾਧਰ ੧ ਗਜਧਰ ੨ ਕੇਦਾਰਾ ੩ ਜਬਲੀਧਰ ੪ ਨਟ ੫ (ਅਉ) ਬਹੁੜੋ ਜਲਧਾਰਾ ੬ ਬਹੁੜੋ ਸੰਕਰ ੭ ਅਰ ਸਯਾਮਾ ੮ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਪੁਤਰੋਂ ਕੇ ਏਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਖਸਟ ਰਾਗ ਉਨਿ ਗਾਏ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਤੀਸ ॥

ਉਨ ਗੁਨੀਓਂ ਨੇ ਛਿਅ ਰਾਗ ਗਾਏ ਹੈਂ । ਔਰ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ ਭੀ ਇਨਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਗਾਈ ਹੈਂ ॥

ਸਭੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗੰਨ ਕੇ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਸਭੀ ਬੇਟੇ ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਅਠਾਰਾ ਅਰ ਦਸ ਅਰ ਬੀਸ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ੪੮ ਅਠਤਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

